Χανς Φ.Κ. Γκύντερ

Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης

Εκδόσεις Γιούλιους Φρήντριχ Λέμαν/Μόναχο

Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης

Με ιδιαίτερη έμφαση
στη φυλετική ιστορία του κύριου λαού
του ινδο-ευρωπαϊκών γλωσσών

του

Δρ. Χανς Φ.Κ. Γκύντερ

τρίτη σημαντικά διευρυμένη
και βελτιωμένη έκδοση

με 567 εικόνες και 34 χάρτες

Εκδόσεις Γιούλιους Φρήντριχ Λέμαν/Μόναχο 1919

Δρ. Χανς Φ.Κ. Γκύντερ

1891 - 1968

Ο Χανς Φρήντριχ Καρλ Γκύντερ (Hans Friedrich Karl Günther, 16 Φεβρουαρίου 1891 – 25 Σεπτεμβρίου 1968) ήταν Γερμανός συγγραφέας, υπέρμαχος του επιστημονικού φυλετισμού και ευγονιστής στη Δημοκρατία της Βαϊμάρης και στο Τρίτο Ράιχ. Ήταν επίσης γνωστός ως «Rassengünther» (Φυλή Γκύντερ) ή «Rassenpapst» (Πάπας της φυλής). Θεωρείται ότι είχε μεγάλη επιρροή στην εθνικοσοσιαλιστική φυλετική σκέψη.

Ο Γκύντερ δίδαξε στα πανεπιστήμια της Ιένας, του Βερολίνου και του Φράιμπουργκ, γράφοντας πολλά βιβλία και δοκίμια για τη φυλετική θεωρία. Τον Μάιο του 1930, διορίστηκε σε μια νέα έδρα φυλετικής θεωρίας στην Ιένα. Εντάχθηκε στο Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα το 1932 ως ο μόνος κορυφαίος φυλετικός θεωρητικός που εντάχθηκε στο κόμμα πριν αναλάβει την εξουσία το 1933.

Ο Αρχηγός, ο οποίος είχε προτείνει την ίδρυση μιας έδρας για «φυλετικά ζητήματα και φυλετικές μελέτες», παρακολούθησε την εναρκτήρια διάλεξη του Γκύντερ στην Ιένα μαζί με τον Χέρμαν Γκαίρινγκ. Από το 1935 ο Γκύντερ ήταν τακτικός καθηγητής φυλετικών σπουδών, εθνοτικής βιολογίας και αγροτικής κοινωνιολογίας στο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου.

Πρόλογος στην 3η έκδοση

Για την τρίτη έκδοση, έκανα μια ολοκαίνουργια επεξεργασία σε αυτό το βιβλίο και το έχω επεκτείνει σε διάφορες κατευθύνσεις. Η απεικόνιση του φυλετικού χάρτη των χωρών της Ευρώπης είναι πιο λεπτομερής, το αρχείο εικόνων έχει συμπληρωθεί, βελτιωθεί και έχει διευρυνθεί αρκετά. Το ιστορικό μέρος γνώρισε τη μεγαλύτερη επέκταση και, θα υποθέσω, μια ορισμένη εμβάθυνση.

Το Σουηδικό Κρατικό Ινστιτούτο Φυλετικής Βιολογίας, τον κύριο καθηγητή δρ. Γιαν Τσεκανόφσκι[1] (Jan Czekanowski, 1882 – 1965) στο Λέμπεργκ (σημ. Λβιβ), τον κύριο καθηγητή δρ. Όιγκεν Φίσερ[2] (Eugen Fischer, 1874 – 1967) στο Βερολίνο, τον κύριο καθηγητή δρ. Φριτζ Λεντς[3] (Fritz Lenz, 1887 – 1976) στο Μόναχο, την κυρία δρ. Χέλα Πεχ[4] (Hella Pöch, 1893 – 1976) στο Σάλτσμπουργκ, καθώς και κάθε φίλο του θέματος πρέπει να τους ευχαριστήσω για την ευγενική παραχώρηση των πρότυπων εικόνων.

Πρέπει να ευχαριστήσω την αδερφή μου Μαρκαρέτε Γκύντερ (Margarete Günther) στο Φράιμπουργκ και τον κ. Ντίτερ Μύλλερ (Dieter Müller) στη Δρέσδη, που διάβασαν τη βελτίωση.

Από το βιβλίο λείπουν ιδιαίτερα εικόνες ανδρών και γυναικών εκπροσώπων της Ανατολικής φυλής, εικόνες ανδρών και γυναικών εκπροσώπων της Δυτικής, της Δαλο-Νορδικής, της Σουδητικής και της Ανατολικής Βαλτικής φυλής – πιθανότατα μη Γερμανών εκπροσώπων αυτών των φυλών. (Για τους Γερμανούς εκπροσώπους, είναι πιο σημαντικό το βιβλίο «Φυλετική μελέτη του γερμανικού λαού».) Θα ήθελα να ζητήσω να σταλούν τέτοιες εικόνες για την παραγωγή στερεότυπων πλακών, με την σημείωση ότι προορίζονται για μένα και τα βιβλία μου, στον εκδότη, ο οποίος θα καλύψει τα έξοδα.

Ζάαλεκ κοντά στο Μπαντ Κέσεν, καλοκαίρι 1929.

Δρ. Χανς Φρήντριχ Καρλ Γκύντερ

---

1. Σημείωση του μεταφραστή: Ο δρ. Γιαν Τσεκανόφσκι (Jan Czekanowski, 1882 – 1965), ήταν Πολωνός ανθρωπολόγος, στατιστικολόγος, εθνογράφος, ταξιδιώτης και γλωσσολόγος. Ήταν από τους πρώτους ανθρώπους που χρησιμοποίησαν ποσοτικές μεθόδους στη γλωσσολογία.

2. Σημείωση του μεταφραστή: Ο καθηγητής δρ. Όιγκεν Φίσερ (Eugen Fischer, 1874 – 1967), ήταν Γερμανός καθηγητής ιατρικής, ανθρωπολογίας και ευγονικής και μέλος του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος.

3. Σημείωση του μεταφραστή: Ο καθηγητής δρ. Φριτζ Λεντς (Fritz Gottlieb Karl Lenz, 1887 – 1976), ήταν Γερμανός γενετιστής, μέλος του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος και ειδικός με επιρροή στην ευγονική στη Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία.

4. Σημείωση του μεταφραστή: Η δρ. Χέλα Πεχ (Hella Pöch, 1893 – 1976), ήταν μια Αυστριακή ανθρωπολόγος που ήταν έντονα αφοσιωμένη στη Εθνικοσοσιαλιστική φυλετική θεωρία.

Το 1925, μετά την 1η έκδοση αυτού του βιβλίου, εκδόθηκε μια σουηδική μετάφραση «Φυλές της Ευρώπης» (Europas Raser) των εκδόσεων «Άλμπιστ & Βίκσελ» (Almqvist & Wiksell) Στοκχόλμη και Ουψάλα, και το 1927, μετά τη 2η έκδοση, μια αγγλική μετάφραση, «Φυλετικά Στοιχεία της Ευρωπαϊκής Ιστορίας» (Racial Elements of European History), δημοσιεύτηκε από τις εκδόσεις «Μίθγουεν» (Methuen), στο Λονδίνο.

Εκδόσεις Γιούλιους Φρήντριχ Λέμανς

Από τον Πρόλογο στην 2η έκδοση

Ο εκδότης και ο συγγραφέας συμφώνησαν να ονομάσουν το βιβλίο «Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης» (όχι πλέον σαν «Μικρή Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης»).

Ουψάλα (Σουηδία), Οκτώβριος 1925

Πρόλογος

Από τον Πρόλογο στην 1η έκδοση

Συμπληρωματικά (με εξαίρεση την παρουσίαση της κατανομής των ευρωπαϊκών φυλών σε όλη την επικράτεια της Ευρώπης) η «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού Λαού» μπορεί να λειτουργήσει σαν συμπλήρωμα του παρόντος βιβλίου, καθώς μπόρεσα να την παρουσιάσω αναλόγως πιο λεπτομερώς στο μεγαλύτερο βιβλίο. Επίσης, για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την φυλετική μελέτη και την φυλετική επιστήμη που συνορεύει με τη γραπτή γλώσσα, πρέπει να γίνει αναφορά στο μεγαλύτερο βιβλίο. Αυτό το βιβλίο με αποδεικτικά στοιχεία της βιβλιογραφίας θα πρέπει να περιέχει όσο το δυνατόν λιγότερες αναφορές και παρόμοια στοιχεία.

Είμαι επίσης ευγνώμων για αυτό το βιβλίο στην καλοσύνη του βαρώνου **Δρ. Ίγκον Φράιχερ φον Άικστεντ**[5] (Dr. Egon Freiherr von Eickstedt, 1892 – 1965), ο οποίος μου έστειλε μια σειρά από νέες φωτογραφίες, καθώς και για την καλοσύνη πολλών φίλων του θέματος, ειδικά στη Νορβηγία, που μου βρήκαν φωτογραφίες. Είμαι ιδιαίτερα ευγνώμων που αναφέρω τον εμπλουτισμό του βιβλίου από τους τέσσερις φυλετικούς χάρτες της γης (σελ. 148 – 151), με τους οποίους συνέβαλε ο κύριος καθηγητής **Μπέρνχαρντ Στρουκ**[6] (Bernhard Friedrich Eduard Struck, 1888 – 1971), – αφού είχε ήδη σχεδιάσει τους φυλετικούς χάρτες της Ευρώπης (σελ. 146 και σελίδα 147), που περιλαμβάνονται και εδώ, για την 1η έκδοση της «Φυλετικής Μελέτης του γερμανικού Λαού».

5. Σημείωση του μεταφραστή: Ο Δρ. Ίγκον Φράιχερ φον Άικστεντ (Dr. Egon Freiherr von Eickstedt, 1892 – 1965), ήταν Γερμανός φυσικός ανθρωπολόγος που ταξινόμησε την ανθρωπότητα σε φυλές. Η μελέτη του στην ταξινόμηση των ανθρώπινων φυλών τον έκανε έναν από τους κορυφαίους φυλετικούς θεωρητικούς της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας.

Ο κ. **Ντήτριχ Μπενχάρντι** (Dietrich Bernhardi) (Άλτενμπουργκ) με βοήθησε επίσης ευγενικά στην εκτύπωση αυτού του βιβλίου και διαβάζοντας τις βελτιώσεις.

Σκίεν (Νορβηγία), Σεπτέμβριος 1924

6. Σημείωση του μεταφραστή: Ο καθηγητής Μπέρνχαρντ Στρουκ (Bernhard Friedrich Eduard Struck, 1888 – 1971), ήταν Γερμανός εθνολόγος και ανθρωπολόγος.

Πίνακας Περιεχομένων

Χάρτες

1. Λίγα λόγια για την έννοια του όρου «Φυλή», για τον σχηματισμό των πέντε ευρωπαϊκών φυλών και για τις μετρήσεις του κρανίου

Για τη σύνθεση των ευρωπαϊκών λαών από διάφορες φυλές, εν γένει, υπάρχουν οι πιο ασαφείς αντιλήψεις. Συχνά, για παράδειγμα, ακούμε να γίνεται λόγος ότι οι Ευρωπαίοι ανήκουν σε μια «λευκή φυλή» ή μια «καυκάσια φυλή». Αλλά κανείς δεν θα μπορούσε να προσδιορίσει τα σωματικά χαρακτηριστικά μιας τέτοιας φυλής, αν του ζητηθεί να το κάνει, αφού είναι σαφές – ή τουλάχιστον θα έπρεπε να είναι σαφές – ότι μια «φυλή» πρέπει να εκπροσωπείται από μια ομάδα ανθρώπων που παρουσιάζει την ίδια σωματική και ψυχική εικόνα σε όλους τους εκπροσώπους της. Αλλά πόσο μεγάλες είναι οι σωματικές και ψυχικές διαφορές όχι μόνο μέσα στην Ευρώπη (την υποτιθέμενη περιοχή μιας «λευκής» ή «καυκάσιας» φυλής), και όχι μόνο μέσα σε μια συγκεκριμένη ευρωπαϊκή χώρα, αλλά μέσα σε μια περιορισμένη περιοχή μιας ευρωπαϊκής χώρας! Άρα λοιπόν, δεν υπάρχει ούτε «Γερμανική φυλή» ούτε «Ρωσική φυλή» ούτε «Ισπανική φυλή». Οι όροι «λαός» και «φυλή» δεν πρέπει να συγχέονται. –

Μπορεί να ακούσει κανείς να μιλάνε για μια «γερμανική», μια «λατινική» και μια «σλαβική» φυλή. Αλλά αμέσως γίνεται φανερό ότι μέσα στις περιοχές όπου μιλιούνται γερμανικές ή λατινικές ή σλαβικές γλώσσες, υπάρχει και μια συγκεχυμένη ποικιλία ανθρώπινων εικόνων, αλλά πουθενά δεν υπάρχει ομοιότητα μεταξύ των ανθρώπων, που να υποδηλώνει την ύπαρξη μιας φυλής. Αυτό δείχνει ότι οι εν λόγω ομάδες ανθρώπων, οι «Γερμανοί», οι «Λατίνοι» και οι «Σλάβοι» αποτελούν ένα γλωσσικό και όχι ένα φυλετικό συνδυασμό. Για να μην συγχέουμε τη φυλετική και τη γλωσσική συσχέτιση, το μόνο που χρειάζεται είναι να σκεφτούμε το εξής: Είναι ένας βορειοαμερικανός νέγρος, δηλαδή ένας άνδρας, που μιλάει τα αμερικανικά αγγλικά, μια γερμανική γλώσσα, και μιλάει αυτή τη γλώσσα σαν μητρική του γλώσσα, αυτός είναι Γερμανός; Η συνηθισμένη απάντηση είναι: Όχι, γιατί ένας Γερμανός είναι ψηλός, ξανθός και με ανοιχτόχρωμα μάτια. Τότε προκύπτει μια νέα σύγχυση: Στην Σκωτία ζουν πολλοί ψηλοί, ξανθοί, με ανοιχτόχρωμα μάτια, άνθρωποι που μιλούν Κέλτικα. Υπάρχουν λοιπόν Κέλτες που μοιάζουν με «Γερμανούς»; Από τους Κέλτες (σύμφωνα με μια άποψη που εξακολουθεί να είναι διαδεδομένη στη νότια Γερμανία) προέρχονται οι σκουρόχρωμοι, κοντού αναστήματος Γερμανοί. Πολλοί άνθρωποι της αρχαίας Ελλάδας και της Ρώμης περιγράφονται σαν Γερμανοί. Οι ξανθοί, με ανοιχτόχρωμα μάτια δεν είναι σπάνιοι στον Καύκασο. Υπάρχουν Ιταλοί «γερμανικής» εμφάνισης. Έκανα ανθρωπολογικές μετρήσεις σε

έναν Ισπανό με τέτοια εμφάνιση. Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν πάρα πολλοί Γερμανοί, δηλαδή μέλη ενός λαού που μιλάει γερμανική γλώσσα, οι οποίοι δεν μοιάζουν καθόλου «Γερμανοί». Οι Γερμανοί όμως είναι «απόγονοι του αρχαίου γερμανικού λαού»; Πώς μπορούμε να ξεμπερδέψουμε αυτές τις αντιφάσεις; Τέτοια γεγονότα στην αρχή οπωσδήποτε φαίνονται σαν «αντιφάσεις».

Μια προσεκτική εξέταση του **όρου «φυλή»** μπορεί από μόνη της να βοηθήσει. Όποιος θέλει να ασχοληθεί με θέματα φυλής, πρέπει να προσέξει να μην μπερδέψει: φυλή και εθνότητα (εκφράζονται συνήθως στην κοινή γλώσσα) ή ακόμα και τη φυλή με την υπηκοότητα ή ακόμα (π.χ. στην περίπτωση του εβραϊκού λαού) την συγγένεια του αίματος και την πίστη. Η «φυλή» είναι μια έννοια που ανήκει στον εννοιολογικό κόσμο των συγκριτικών ανθρώπινων μελετών (ανθρωπολογία), η οποία καταρχάς (σαν φυσική ανθρωπολογία) εξετάζει μόνο τις μετρήσιμες και υπολογίσιμες λεπτομέρειες της δομής του σώματος και μετράει, για παράδειγμα, το ύψος του σώματος, το μήκος των άκρων, του κρανίου και των μερών του και καθορίζει το χρώμα του δέρματος (με βάση μια κλίμακα χρωμάτων) καθώς και το χρώμα των μαλλιών και των ματιών κ.λπ. Το εξαιρετικό «Βιβλίο διδασκαλίας της Ανθρωπολογίας» (Lehrbuch der Anthropologie), (2η έκδ. 1928), του **Ρούντολφ Μάρτιν**[7], μπορεί να δείξει στον κοινό άνθρωπο, από την έκτασή του, πόσο μεγάλο αριθμό μεμονωμένων μετρήσεων και προσδιορισμών πρέπει να γίνουν μέχρις ότου ένα ανθρώπινο σώμα καταγραφεί φυλετικά (ανθρωπολογικά) σε όλες τις λεπτομέρειες. Η έρευνα για την σωματική φυλετική δομή συμπληρώνεται από την εξίσου σημαντική έρευνα για την ψυχολογική σύνθεση που είναι ιδιότυπη σε κάθε φυλή.

Τι είναι όμως ακριβώς η «φυλή»; – Η μελέτη των φυλών και των φυλετικών ζητημάτων έχει υποστεί μεγάλη ζημιά λόγω του γεγονότος ότι πολλά από τα βιβλία και άλλα έργα που έχουν γραφτεί για τις φυλές και τις υποτιθέμενες φυλές, και κυρίως από τα βιβλία, που έχουν αντλήσει, ή προσπάθησαν να αντλήσουν, κοσμοθεωρητικά συμπεράσματα από την εξέταση των φυλετικών ζητημάτων, και συχνά δεν έχουν πει τίποτα για να δείξουν τι πραγματικά εννοούν με τον όρο «φυλή». Γι' αυτό το λόγο στο «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού Λαού» (Rassenkunde des deutschen Volkes) έπρεπε να μπω σε λεπτομέρειες, οι οποίες εδώ απλώς συνοψίζονται:

Μια φυλή παρουσιάζεται από μια ομοιόμορφη ομάδα ανθρώπων, που πάντα παράγει μόνο το δικό της είδος.

Κάτω από τον όρο ομοιόμορφη ομάδα ανθρώπων εννοούμε: μια ομάδα ανθρώπων που ξεχωρίζει από κάθε άλλη ομάδα ανθρώπων μέσω του ιδιότυπου συνδυασμού των σωματικών χαρακτηριστικών και των ψυχικών γνωρισμάτων της.

Συνδυάζοντας λοιπόν αυτές τις δύο προτάσεις, προκύπτει ότι: **Μια φυλή παρουσιάζεται από μια ομοιόμορφη ομάδα ανθρώπων, που**

7. Σημείωση του μεταφραστή: Ο Ρούντολφ Μάρτιν (Rudolf Martin, 1864 – 1925) ήταν Ελβετός ανθρωπολόγος, με ειδίκευση στη φυσική ανθρωπολογία.

διαφέρει από κάθε άλλη ομάδα ανθρώπων μέσω του συνδυασμού των σωματικών χαρακτηριστικών και ψυχικών γνωρισμάτων της, που είναι μοναδικά σε αυτήν και που πάντα παράγει μόνο το δικό της είδος.

Από αυτό βλέπουμε αμέσως: Η εθνολογία δεν δίνει σχεδόν κανένα παράδειγμα μιας τέτοιας ομοιόμορφης ομάδας ανθρώπων, μιας φυλής, ενοποιημένης σε έναν λαό, ή κάτω από μια μορφή γλώσσας, ή μια μορφή κράτους ή πίστης. Ειδικότερα, οι περισσότεροι από τους ευρωπαϊκούς λαούς παρουσιάζουν μια ανάμειξη των πέντε κυριότερων ευρωπαϊκών φυλών, ορισμένοι, μια ανάμειξη μόνο δύο ή τριών από αυτές· η Ανατολική Ευρώπη δείχνει ένα ακόμη πιο ποικιλόμορφο μείγμα. Αυτό που διακρίνει τους μεμονωμένους ευρωπαϊκούς λαούς τον ένα από τον άλλο επομένως, είναι, από ανθρωπολογική άποψη, μόνο οι αναλογίες της ανάμειξης των φυλών.

Σε όλους τους ευρωπαϊκούς λαούς, καθαρούς και διασταυρωμένους μεταξύ τους – εκτός από τις επιδράσεις των λιγότερο εκπροσωπούμενων φυλών που θα περιγραφούν αργότερα – εκπροσωπούνται οι ακόλουθες πέντε φυλές:

Η νορδική φυλή: ψηλού αναστήματος, μακροκέφαλη, στενοπρόσωπη με προεξέχον πηγούνι· στενή μύτη με ψηλή ρινική γέφυρα· απαλά, λεία ή κυματιστά ανοιχτόχρωμα (χρυσαφένια) μαλλιά· βαθιά βυθισμένα, ανοιχτόχρωμα μάτια (μπλε ή γκρι)· ροζ-λευκό δέρμα.

Η δυτική (μεσογειακή) φυλή: κοντού αναστήματος, μακροκέφαλη, στενοπρόσωπη, με λιγότερο προεξέχον πηγούνι· στενή μύτη με ρινική γέφυρα· απαλά, λεία ή σγουρά καστανά ή μαύρα μαλλιά· βαθιά βυθισμένα καστανά μάτια· δέρμα καφέ χρώματος.

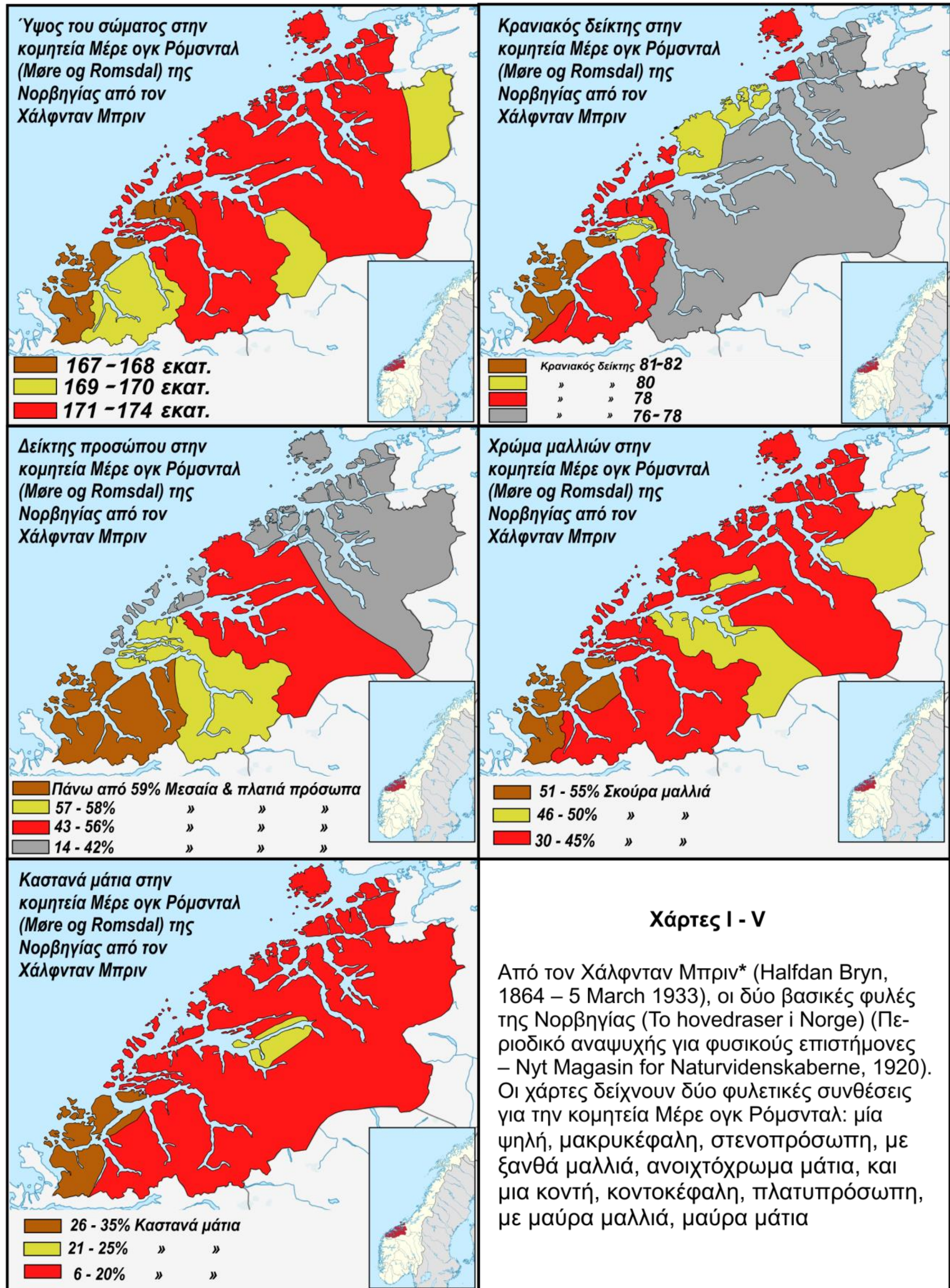
Η διναρική φυλή: ψηλού αναστήματος, βραχυκέφαλη, στενοπρόσωπη, με απότομο το πίσω μέρος του κρανίου, σαν να ήταν κομμένο· πολύ δυνατή μύτη η οποία, με ψηλή ρινική γέφυρα, προεξέχει πολύ, και στον χόνδρο βυθίζεται προς τα κάτω στο κάτω μέρος του, γίνεται αρκετά σαρκώδης· σγουρά καστανά ή μαύρα μαλλιά, βαθιά βυθισμένα καστανά μάτια, καστανό χρώμα δέρματος.

Η ανατολική (αλπική) φυλή: κοντού αναστήματος, βραχυκέφαλη, με ευρυπροσωπία, με πηγούνι που δεν προεξέχει· επίπεδη, κοντή μύτη με χαμηλή ρινική γέφυρα· δύσκαμπτα, καστανά ή μαύρα μαλλιά· καστανά μάτια, που ξεχωρίζουν· κιτρινωπό-καφέ δέρμα.

Η φυλή της Ανατολικής Βαλτικής: κοντού αναστήματος, βραχυκέφαλη, με ευρυπροσωπία, με βαριά, ογκώδη κάτω γνάθο, πηγούνι που δεν προεξέχει, επίπεδη, μάλλον φαρδιά, κοντή μύτη με χαμηλή ρινική γέφυρα, δύσκαμπτα, ανοιχτόχρωμα (σταχτόξανθα) μαλλιά, ανοιχτόχρωμα (γκρι ή λευκογαλάζια) μάτια, που ξεχωρίζουν, ανοιχτόχρωμο δέρμα με έναν γκρίζο τόνο.[8]

---

8. Στο βιβλίο μου «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού Λαού» (Rassenkunde des deutschen Volkes) έχω συγκεντρώσει άλλες ονομασίες των ευρωπαϊκών φυλών που χρησιμοποιούνταν παλαιότερα αλλά και τώρα. Η φυλή που εδώ ονομάζεται ανατολική συνήθως ονομάζεται (σύμφωνα με τον ντε Λαπούζ[α]) σαν αλπική φυλή, η φυλή που εδώ ονομάζεται δυτική, ονομάζεται (σύμφωνα με τον Σέρτζι[β]) σαν μεσογειακή φυλή. Ο όρος νορδικός προέρχεται από τον Ρώσο ανθρωπολόγο Ντένικερ[γ], όπως και ο όρος διναρικός (από τις Διναρικές Άλπεις σαν περιοχή με τη μεγαλύτερη κυριαρχία της εν λόγω…(συνέχεια στη σελ. 11)

Χάρτες I - V

Από τον Χάλφνταν Μπριν* (Halfdan Bryn, 1864 – 5 March 1933), οι δύο βασικές φυλές της Νορβηγίας (To hovedraser i Norge) (Περιοδικό αναψυχής για φυσικούς επιστήμονες – Nyt Magasin for Naturvidenskaberne, 1920). Οι χάρτες δείχνουν δύο φυλετικές συνθέσεις για την κομητεία Μέρε ογκ Ρόμσνταλ: μία ψηλή, μακρυκέφαλη, στενοπρόσωπη, με ξανθά μαλλιά, ανοιχτόχρωμα μάτια, και μια κοντή, κοντοκέφαλη, πλατυπρόσωπη, με μαύρα μαλλιά, μαύρα μάτια

* Σημείωση του Μεταφραστή: Ο Χάλφνταν Μπρίν (Halfdan Bryn, 1864 – 1933), ήταν Νορβηγός γιατρός και φυσικός ανθρωπολόγος.

Πώς όμως μπορούμε να καθορίσουμε αυτές τις πέντε φυλές για την Ευρώπη; – Εξετάζοντας χάρτες φυλετικών μελετών βρίσκουμε αξιοσημείωτες συσχετίσεις μεταξύ των καταγεγραμμένων σωματικών χαρακτηριστικών, που δίνονται εκεί, για παράδειγμα στην Αγγλία οι περιοχές με το μεγαλύτερο σωματικό ύψος είναι ταυτόχρονα αυτές με τον πιο ανοιχτόχρωμο χρωματισμό, ενώ στη βόρεια Γαλλία μια περιοχή με τον πιο ανοιχτόχρωμο χρωματισμό είναι επίσης μια περιοχή με το μεγαλύτερο ύψος σώματος και το μεγαλύτερο κρανίο. Η κεντρική και η νότια Γαλλία παρουσιάζουν σκούρα χρώματα και μάλλον χαμηλό ανάστημα, αλλά το σχήμα του κεφαλιού διαφέρει από την μεσογειακή και νοτιοδυτική ακτή, όπου εμφανίζονται λιγότερα κοντά ή μακρύτερα κεφάλια, έτσι ώστε να οδηγηθούμε στο να υποθέσουμε ότι υπάρχουν δύο φυλές με μακριά κεφάλια που εκπροσωπούνται στη Γαλλία: μια ανοιχτόχρωμη, ψηλού αναστήματος στο βορρά, και μια σκούρη, μικρού αναστήματος στο νότο, ενώ στην κεντρική Γαλλία το σκούρο χρώμα, το χαμηλό ανάστημα και η βραχυκεφαλία συσχετίζονται και έτσι υποδηλώνουν μια τρίτη φυλή. Στη Γερμανία, επίσης, υπάρχει μια περιοχή στα βορειοδυτικά με ψηλό ανάστημα, ανοιχτόχρωμα και μακριά κεφάλια, με στενά πρόσωπα, και στα νοτιοανατολικά μια με παρόμοιο ψηλό ανάστημα αλλά με σκούρο χρώμα και πιο κοντά κεφάλια. Στη νοτιοδυτική Γερμανία ο σκούρος χρωματισμός υποδηλώνει χαμηλό ανάστημα, κοντά κεφάλια, πλατιά πρόσωπα και τέτοιες συσχετίσεις μεταξύ των χαρακτηριστικών είναι συχνά τόσο ξεκάθαρες, που όταν ένα χαρακτηριστικό αυξάνεται σε μια περιοχή, άλλα αυξάνονται ή μειώνονται κατά το ίδιο ποσοστό. Οι χάρτες της Νορβηγικής κομητείας Μέρε ογκ Ρόμσνταλ θα το κάνουν εμφανές (βλ. Χάρτες I-V στη σελίδα 10).

Εντούτοις, ακόμη και αν καταγράψουμε μεμονωμένες χώρες ή τμήματα χωρών με βάση τη φυλετική μελέτη και ταξινομήσουμε τα καταγεγραμμένα χαρακτηριστικά (ανάστημα, σχήμα κεφαλιού και προσώπου, χρώμα δέρματος, μαλλιών και ματιών) σε αριθμητικούς πίνακες, χωρίς δηλαδή να λαμβάνουμε υπόψη την εδαφική κατανομή της ανθρώπινης εικόνας, αλλά την κατάταξη των ανθρώπων σύμφωνα με τις συνθέσεις των χαρακτηριστικών, δηλαδή θεωρούμε τον πληθυσμό σαν ένα φυλετικό μείγμα που κατανέμεται ομοιόμορφα σε ολόκληρη την περιοχή της κατοικίας του, πολλές φορές εμφανίζονται αλληλεπιδράσεις (συσχετίσεις) των χαρακτηριστικών. Έτσι, για παράδειγμα, στη βορειοδυτική και δυτική Γερμανία συναντάμε αναλογικά ανθρώπους με ψηλότερο ανάστημα, πολύ ανοιχτόχρωμα χρώματα και μακρύτερα κεφάλια, ενώ τα σκούρα χρώματα απαντώνται σχετικά πιο συχνά σε άτομα με μικρότερο ανάστημα, δηλαδή στην Νορβηγική κομητεία Μέρε ογκ Ρόμσνταλ και στη βόρεια και κεντρική Γαλλία. Στη νοτιοδυτική Γερμανία, όπως και σε ολόκληρη την περιοχή από τις ανατολικές Άλπεις μέχρι την Ελλάδα, το ψηλό ανάστημα είναι το σημάδι για τα σκούρα χρώματα, τα κοντά κεφάλια, καθώς και ταυτόχρονα για το χαρακτηριστικό κομμένο πίσω μέρος του κεφαλιού και την έντονα, εξέχουσα μύτη. Τέλος, εξετάζοντας πιο προσεκτικά τέτοια αλληλένδετα χαρακτηριστικά, μπορούμε να βρούμε τις καθαρές

εικόνες των φυλών που συνθέτουν κάθε πληθυσμό. Ακόμα κι αν τα μέλη των φυλών δεν βρεθούν σε όλη τους την καθαρότητα λόγω της μακροχρόνιας ανάμειξης, οι συσχετισμοί, κάνοντας μια σαφή εικόνα των σχετικών χαρακτηριστικών, θα έδειχναν ποιες φυλές έχουν δημιουργήσει τον εν λόγω μικτό πληθυσμό. Μόνο πολύ βαθιά ανάμειξη δεν θα επέτρεπε πλέον τέτοιες διαπιστώσεις. Τότε, όμως, η έρευνα σε ιστορικά και προϊστορικά ανθρώπινα λείψανα θα μπορούσε να βοηθήσει.

Εντούτοις, αυτή η ανάμειξη δεν έχει ακόμη προχωρήσει τόσο πολύ στην Ευρώπη και σε άλλες περιοχές της γης, ώστε να μην μπορούμε να βρούμε περισσότερες ή λιγότερο σαφείς οπτικές αποδείξεις για την ύπαρξη περιοχών με ισχυρή υπεροχή της μιας ή της άλλης φυλής. Η βορειοδυτική Ευρώπη, ιδιαίτερα η Σκανδιναβία, παρουσιάζει μια συγκεκριμένη ομοιογένεια της ανθρώπινης εικόνας, στην οποία ακόμη και ο επιφανειακός παρατηρητής διαπιστώνει μια συγκεκριμένη ένωση σωματικών χαρακτηριστικών: ψηλοί, ανοιχτόχρωμοι, στενοπρόσωποι άνθρωποι, με μακριά κεφάλια να ξεχωρίζουν πάνω από τον αυχένα. Ακόμη και σε μια πιο επιφανειακή εξέταση, οι Αυστριακές Άλπεις δείχνουν τη συχνή εμφάνιση μιας συγκεκριμένης φυλής ανθρώπων, η οποία έχει περιγραφεί σε φυλετικές μελέτες σαν διναρική φυλή· μεταξύ Σλοβένων, Κροατών, Σέρβων, Αλβανών και Μαυροβουνίων είναι ακόμη πιο ευδιάκριτη. Η Ισπανία και η νότια Ιταλία δείχνουν ότι κατοικούνται από σχετικά ομοιογενή πληθυσμό, όπως και ορισμένες περιοχές της βορειοανατολικής Ευρώπης και ορισμένες μικρές, κυρίως ορεινές περιοχές της κεντρικής Ευρώπης. Τέλος, από την παρατήρηση αυτών των σχετικά ομοιογενών ομάδων ανθρώπων σε ορισμένες περιοχές, όταν η ανθρωπολογία έχει πρώτα απ’ όλα προσδιορίσει μόνο τα σημαντικότερα φυσικά χαρακτηριστικά κάθε φυλής, ανακαλύπτονται

φυλής) και ο όρος ανατολικής Βαλτικής από τον Νόρντενστρενγκ[δ]. Ο Ρούντολφ Πεχ[ε] και οι Αυστριακοί ανθρωπολόγοι που τον ακολουθούσαν, συμπεριλαμβανομένου του Κράιτσεκ[στ] «Φυλετικές Μελέτες, 1923» (Rassenkunde, 1923), αποκαλούν τη φυλή της Ανατολικής Βαλτικής «Ανατολική φυλή» (Ostrasse), από το όνομα «race orientale» του Ντένικερ. Ο Μίκαελ Χες[ζ] και ο Ρούντολφ Πεχ αποκαλούν την ανατολική φυλή «σκούρη ανατολική» και την Ανατολική Βαλτική «ανοιχτή ανατολική». Ο Μπούνακ[η] ήθελε να ονομάσει τη φυλή της Ανατολικής Βαλτικής σαν «Βαλτική», κάτι που θα μπορούσε εύκολα να οδηγήσει σε σύγχυση με τις φυλές που μιλούν τη Βαλτική γλώσσα (Λιθουανική, Λετονική, Λιβονική).

Παραθέσεις:

α. Ο Ζώρζ Βασέρ ντε Λαπούζ (Georges Vacher de Lapouge, 1854 – 1936), ήταν Γάλλος ανθρωπολόγος και θεωρητικός της ευγονικής και του επιστημονικού φυλετισμού.

β. Ο Τζιουζέπε Σέρτζι (Giuseppe Sergi, 1841 – 1936), ήταν Ιταλός ανθρωπολόγος, περισσότερο γνωστός για την αντίθεσή του στον νορδισμό στα βιβλία του για τη φυλετική ταυτότητα των λαών της Μεσογείου.

γ. Ο Γιόσιφ Εγκορόβιτς Ντένικερ (Иосиф Егорович Деникер, 1852 – 1918), ήταν Ρώσος φυσιοδίφης και ανθρωπολόγος, γνωστός κυρίως για τις προσπάθειές του να αναπτύξει εξαιρετικά λεπτομερείς χάρτες των φυλών στην Ευρώπη.

δ. Ο Ρολφ Νόρντενστρενγκ (Rolf Nordenstreng, 1878 – 1964), ήταν Φινλανδός ανθρωπολόγος και συγγραφέας.

ε. Ο Ρούντολφ Πεχ (Rudolf Pöch, 1870 – 1921), ήταν Αυστριακός γιατρός, ανθρωπολόγος και εθνολόγος.

στ. Ο Γκούσταβ Κράιτσεκ (Gustav Kraitschek, 1870 – 1927), ήταν Αυστριακός ανθρωπολόγος και καθηγητής δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης γεωγραφίας και ιστορίας.

ζ. Ο Μίκαελ Χες (Michael Hesch, 1893 – 1979), ήταν Γερμανός εθνολόγος και ανθρωπολόγος.

η. Ο Βίκτορ Βαλεριάνοβιτς Μπούνακ (Виктор Валерианович Бунак, 1891 – 1979), ήταν Σοβιετικός ανθρωπολόγος και καθηγητής πανεπιστημίου.

άλλα χαρακτηριστικά, που δεν έχουν ακόμη υποβληθεί σε μέτρηση και η διανοητική συμπεριφορά μιας τέτοιας σχετικά ομοιογενούς ομάδας ανθρώπων μπορεί να δώσει ενδείξεις ως προς την ψυχολογική σύνθεση της φυλής που εξετάζεται.

Δεν μπορούμε εδώ να αναφερθούμε στις μεθόδους της φυλετικής μελέτης της **ανθρωπολογικής μέτρησης**. Το «Βιβλίο διδασκαλίας της Ανθρωπολογίας» (1914) του **Ρούντολφ Μάρτιν** και η ενότητα για την «Τεχνική και μέθοδοι της φυσικής ανθρωπολογίας» (Technik und Methoden der physischen Anthropologie), που γράφτηκε από τον **Μόλισον**[9], στον τόμο «Ανθρωπολογία» (Anthropologie) – «Σύγχρονος Πολιτισμός, Μέρος ΙΙΙ, Τμήμα V, 1923» (Kultur der Gegenwart, Teil III, Abt. V, 1923) – μπορούν να αναφερθούν εδώ[10]. Οι όροι όμως, «μακρυκέφαλος» (ή «δολιχοκέφαλος»), «στενοπρόσωπος», «κοντοκέφαλος» (ή «βραχυκέφαλος»), «πλατυπρόσωπος» (ή «ευρυπρόσωπος»), χρειάζονται μια σύντομη εξήγηση.

Σαν **μακρύ κρανίο** ή μακρύ κεφάλι ορίζεται ένα κρανίο ή ένα κεφάλι του οποίου η διαμήκης διάμετρος (όψη από επάνω) ξεπερνά σημαντικά την εγκάρσια διάμετρο, ενώ ένα **κοντό κρανίο** ή κοντό κεφάλι είναι εκείνο του οποίου η εγκάρσια διάμετρος είναι πιο κοντά ή σχεδόν ίση με τη διαμήκη διάμετρο, μερικές φορές ακόμη και πραγματικά ίση. Μετράται το μεγαλύτερο μήκος και το μεγαλύτερο πλάτος του κρανίου ή του ζωντανού κεφαλιού (με συγκεκριμένο τρόπο και σε σχέση με συγκεκριμένα επίπεδα κρανίου) και μετά εκφράζεται η εγκάρσια διάσταση σαν ποσοστό της διάστασης του μήκους· το ποσοστό που βρέθηκε ονομάζεται κρανιακός ή κεφαλικός δείκτης[11]. Εάν ένα κρανίο έχει τόσο πλάτος όσο και μάκρος, αντιπροσωπεύει ένα πολύ κοντό κρανίο (βραχυκεφαλία) με δείκτη 100. Αν το πλάτος ενός κρανίου είναι 70% του μήκους του, τότε ονομάζεται μακρύ κρανίο (δολιχοκεφαλία) με δείκτη 70. Ένα κρανίο με δείκτη 74,9 και πάνω είναι **δολιχοκεφαλικό** (μακρύ), από 75 – 79,9 είναι **μεσοκεφαλικό** και από εκεί και πάνω είναι **βραχυκεφαλικό** (κοντό).[11]

Για λεπτομέρειες του σχήματος του κρανίου, αυτός ο δείκτης μήκους – πλάτους δεν μπορεί να πει τίποτα. Υπάρχουν διαφορετικά σχήματα μεγάλων κεφαλιών, όπως και διαφορετικά σχήματα μικρών κεφαλιών.

Το **σχήμα του προσώπου** καθορίζεται σαν η αναλογία μεταξύ του ύψους του προσώπου και της διζυγωματικής διαμέτρου, με το πρώτο να εκφράζεται σαν ποσοστό του δεύτερου. Το ύψος του προσώπου είναι (μιλώντας κατά προσέγγιση) η απόσταση μεταξύ της ρινικής γέφυρας στο ύψος των άκρων των εσωτερικών τριχών των φρυδιών και του

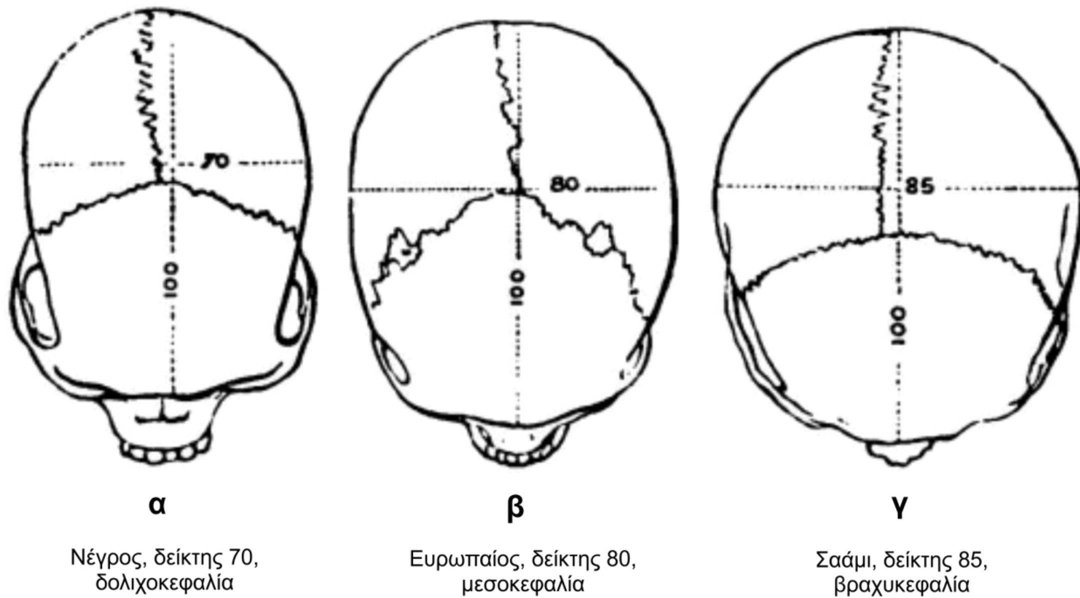
9. Σημείωση του Μεταφραστή: Ο Τέοντορ Μόλισον (Theodor Mollison, 1874 – 1952), ήταν Γερμανός ανθρωπολόγος.

10. Υπάρχουν επίσης παρατηρήσεις για τις μεθόδους μέτρησης στο «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού Λαού». Ο Σάλιβαν στο «Βασικά στοιχεία της Ανθρωπομετρίας» (Essentials of Anthropometry), Νέα Υόρκη, 1923, δίνει μια σύντομη περιγραφή των πιο σημαντικών μετρήσεων.
Σημείωση του Μεταφραστή: Ο Λούις Ρόμπερτ Σάλιβαν (Louis Robert Sullivan, 1892 – 1925), ήταν Αμερικανός ανθρωπολόγος.

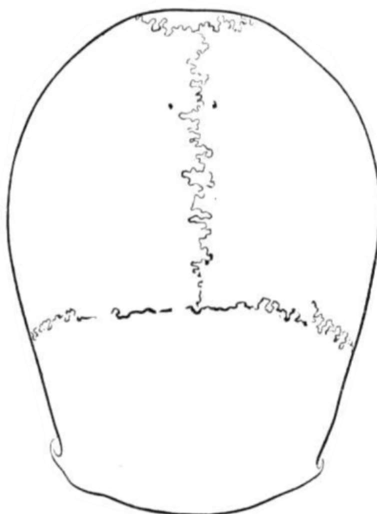
11. Οι μετρήσεις που γίνονται στο το κεφάλι του ζωντανού ατόμου, δεν μπορούν να συγκριθούν άμεσα με αυτές που έγιναν στο κρανίο: πρέπει πρώτα να μετατραπούν. Οι πίνακες μετατροπών βρίσκονται στο βιβλίο «Φυλετικές Μελέτες του Γερμανικού Λαού» (Rassenkunde des deutschen Volkes).

χαμηλότερου (όχι του πιο προεξέχοντος) σημείου στο πηγούνι. Η διζυ-

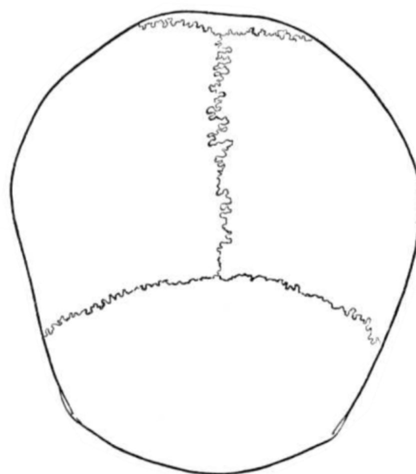
Κάτοψη Κρανίων

γωματική διάμετρος είναι η ακραία προς τα έξω απόσταση μεταξύ των ζυγωματικών τόξων (ζυγωματικά). Το ποσοστό στο οποίο καταλήγουμε έτσι, ονομάζεται (μορφολογικός) δείκτης προσώπου και υπολογίζεται με βάση το κρανίο: μέχρι 84,9 είναι ευρυπροσωπία, από 85 έως 89,9 είναι μεσοπροσωπία, από 90 και πάνω είναι στενοπροσωπία. Σε μετρήσεις

Εικ. 1: Μακρύ κρανίο (δολιχοκέφαλο), με δείκτη 72,9

Εικ. 2: Κοντό κρανίο (βραχυκέφαλο), με δείκτη 88,3

Από το βιβλίο «Crania helvetica» του Λούντβιχ Ρούτιμαγιερ* και του Βίλχελμ Ις**

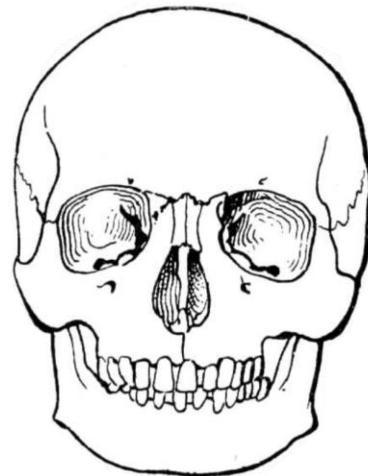
***** Σημείωση του Μεταφραστή: Ο Λούντβιχ Ρούτιμαγιερ (Ludwig Rütimeyer, 1825 – 1895), ήταν Ελβετός ζωολόγος, ανατόμος και παλαιοντολόγος, ο οποίος θεωρείται ένας από τους πατέρες της ζωοαρχαιολογίας.

****** Σημείωση του Μεταφραστή: Ο Βίλχελμ Ις (Wilhelm His, 1831 – 1904), ήταν ένας Ελβετός ανατόμος και καθηγητής που εφηύρε τον μικροτόμο.

σε κεφάλι ζωντανού τα όρια χαμηλώνονται: Χ – 83,9, 84 έως 87,9, 88 – Χ.

Εικ. 3: Στενό πρόσωπο (δείκτης περίπου 93,5)

Εικ. 4: Ευρύ πρόσωπο (δείκτης περίπου 83,5)

Από το βιβλίο «Σχήματα κρανίων» (Schädelformen) του Χέρμαν Χόλντερ*

Ένας ψηλότερος κεφαλικός δείκτης, λοιπόν, δείχνει πιο ένα κοντό κεφάλι, ένας χαμηλότερος δείχνει ένα μακρύτερο κεφάλι, ενώ ένας ψηλότερος δείκτης προσώπου δείχνει πιο στενό πρόσωπο και ένας χαμηλότερος δείκτης δείχνει ένα ευρύτερο πρόσωπο. Αυτές οι πληροφορίες είναι σημαντικές για την κατανόηση των χαρτών II, III, VIII, IX και XIII.

* Σημείωση του Μεταφραστή: Ο Χέρμαν Χόλντερ (Hermann Hölder, 1819 – 1906), ήταν Γερμανός γιατρός και ανθρωπολόγος.

2. Τα σωματικά χαρακτηριστικά των ευρωπαϊκών φυλών

Προκαταρκτική παρατήρηση

Στις επεξηγήσεις των εικονογραφήσεων C (ή Sck) σημαίνει: κεφαλικός (ή κρανιακός) δείκτης· Z : δείκτης προσώπου· A : χρώμα ματιών· H : χρώμα μαλλιών. Ο χρωματισμός όμως δηλώνεται μόνο όταν η εικόνα δεν δείχνει τα χρώματα. Τα γυναικεία κρανία υποδεικνύονται ως τέτοια. Στις εικόνες των ζωντανών το όνομα δίνεται μόνο εάν το πρόσωπο που απεικονίζεται είναι ήδη αρκετά γνωστό από άλλες εικόνες.

Για όλες τις εικόνες, ειδικά εκείνες χωρίς πληροφορίες σχετικά με αριθμούς ευρετηρίου και άλλες μετρήσεις, ο φυλετικός προσδιορισμός αναφέρεται μόνο σε εκείνα τα χαρακτηριστικά που φαίνονται στην εικόνα. Οι εικονογραφήσεις προορίζονται να μην είναι τόσο δηλώσεις σχετικά με το θέμα που απεικονίζεται, όσο **παραδείγματα που δείχνουν τα φυλετικά χαρακτηριστικά!** Η ανθρωπολογία, σαν **ομαδική επιστήμη**, ασχολείται συνήθως με το άτομο μόνο στο βαθμό που μπορεί να θεωρηθεί σαν εκπρόσωπος μιας ομάδας. Η ομάδα είναι πάντα η αφετηρία για την ανθρωπολογία.

(Για πληροφορίες σχετικά με τη λήψη νέων εικόνων
για αυτό το βιβλίο, δείτε τον πρόλογο.)

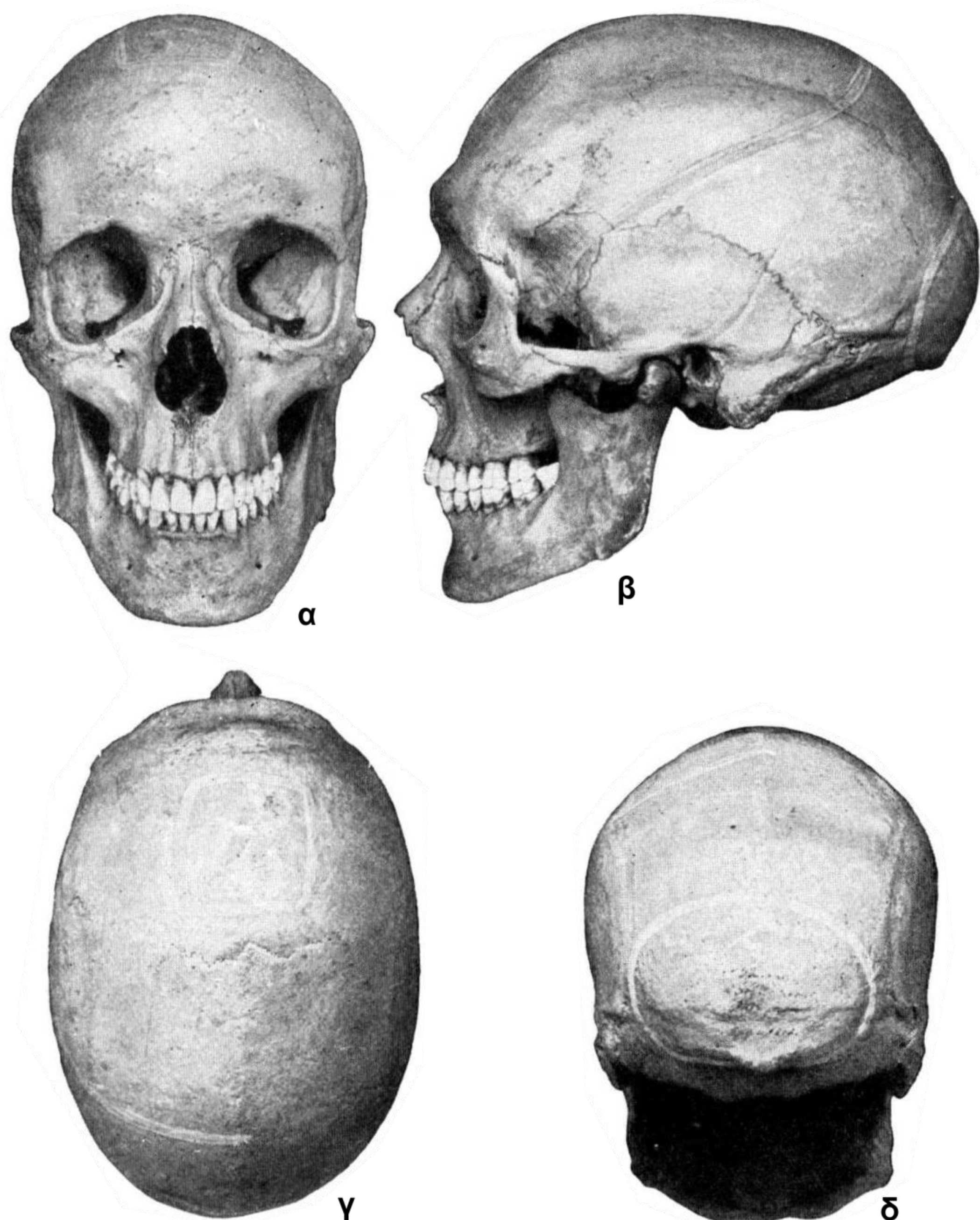
α) Η Νορδική Φυλή

Η νορδική φυλή είναι ψηλού αναστήματος, λεπτή. Τα ψηλά πόδια συμβάλλουν στο όμορφο ανάστημα, το οποίο για τους άνδρες είναι κατά μέσο όρο γύρω στα 174 εκατοστά. Η μορφή τόσο ολόκληρου του σώματος όσο και κάθε άκρου, όπως και του λαιμού, των χεριών και των ποδιών, είναι μια μορφή δύναμης σε συνδυασμό με λεπτότητα. Η νορδική φυλή είναι μακροκέφαλη και στενοπρόσωπη. Ο κεφαλικός δείκτης βρίσκεται γύρω στο 75, ο δείκτης του προσώπου είναι πάνω από 90. Το πολύ μεγαλύτερο μήκος του κεφαλιού, σε σύγκριση με το πλάτος του, οφείλεται ιδιαίτερα στο γεγονός ότι το πίσω και κάτω μέρος του κρανίου (ινίο) προεξέχει πολύ πάνω από την πλάτη του λαιμού. Το προεξέχον πίσω μέρος του κεφαλιού, είναι συνήθως σχετικά συμπαγές, έτσι ώστε στους νορδικούς ανθρώπους να φαίνεται ένα ψηλότερο μέρος του λαιμού πάνω από τον γιακά του παλτού, πριν το πίσω μέρος του κεφαλιού γυρίσει προς τα πίσω. Το νορδικό κεφάλι είναι συχνά ιδιαίτερα στενό στους κροτάφους, σαν να πιέζεται και από τις δύο πλευρές των κροτάφων. Το πρόσωπο είναι στενό, με αρκετά στενό μέτωπο, στενή

ψηλή μύτη και μια στενή κάτω γνάθο με ένα γωνιακό και ιδιαίτερα τονισμένο πηγούνι.

Το νορδικό μέτωπο εμφανίζει (σε ενήλικες, λιγότερο καθαρά στις γυναίκες) καμάρες πάνω από τα μάτια: αυτά είναι λίγο-πολύ σαφώς εμφανή εξογκώματα, που ξεχωρίζουν πάνω από τα φρύδια και ακολουθούν μια πιο ανοδική κατεύθυνση από τη μέση του μετώπου προς τα έξω από τα φρύδια, τα οποία ακολουθούν μια καθοδική πορεία.

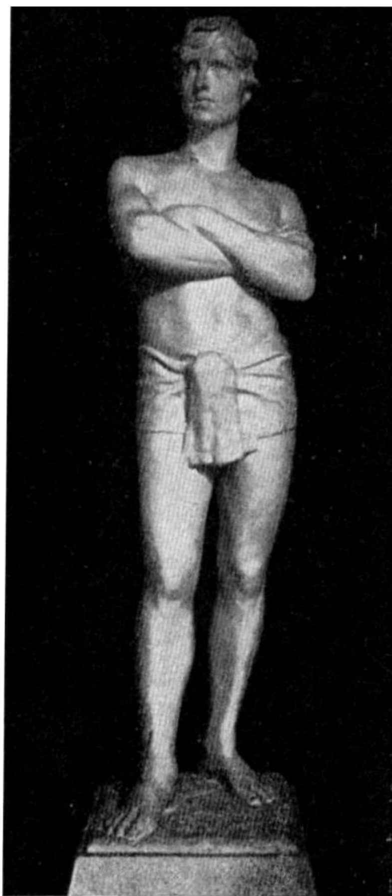
Το γνώρισμα του προσώπου της νορδικής φυλής φαίνεται – τουλάχιστον στους άνδρες – συχνά να έχει ένα ιδιότυπο τολμηρό αποτέλεσμα λόγω της τριπλής διακοπής στη γραμμή του προφίλ: πρώτα στο επίπε-

Εικ. 5α - δ: Νορδικό κρανίο όπως φαίνεται από το μπροστινό, το πλευρικό, το επάνω και το πίσω ινιακό μέρος. Sck: 70, Z: 96,4 (Από τη συλλογή κρανίων των Συλλογών Ζώων και Εθνολογίας, Δρέσδη, Τμήμα Ανθρωπολογίας)

δο, κεκλιμένο προς τα πίσω μέτωπο, μετά στη μύτη με την ψηλή ρινική γέφυρα, ίσια ή κυρτή προς τα έξω και τέλος στο τονισμένο, οξύγραμμο πηγούνι.

Τα σαρκώδη μέρη βοηθούν να δίνεται η εντύπωση ενός στενού, ξεκάθαρου προσώπου. Οι σχισμές των βλεφάρων των ματιών (από την μια άκρη στην άλλη άκρη του ματιού) είναι οριζόντιες, ή μάλλον γέρνουν ελαφρώς γύρω από τις εξωτερικές γωνίες. Τα χείλη είναι συνήθως αρκετά λεπτά· το αυλάκι μεταξύ της μύτης και του στόματος είναι στενό και έντονα τραβηγμένο.

Εικ. 6 Σουηδός κολυμβητής
(από τον Μπέριεσον). Νορδική φιγούρα

Εικ. 7 Άγγλος Αξιωματικός
Νορδική φιγούρα

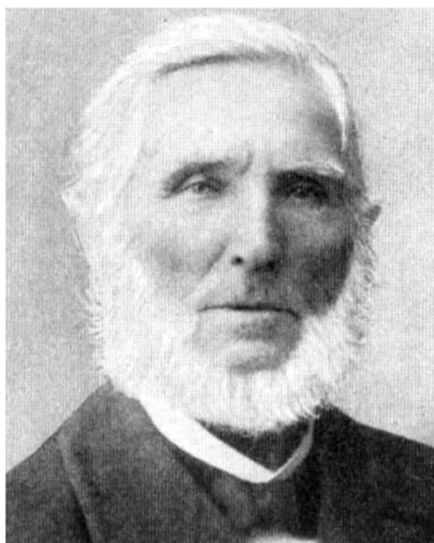
Εικ. 8α και 8β. Γυναικείο κρανίο. Νορδικό ή κατά κύριο λόγο νορδικό. Sch: 78,95· Z: 88,71
(Από την προϊστορική συλλογή του Ντάντσιχ)

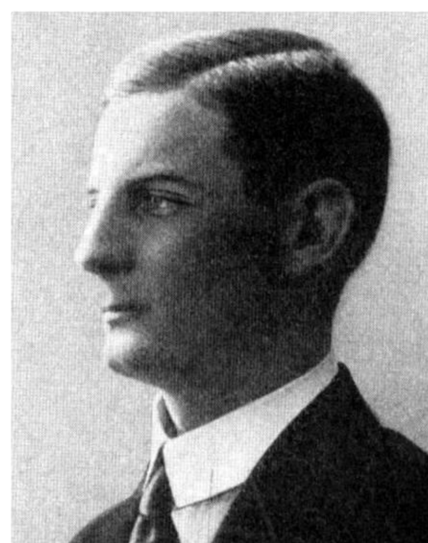
Εικ. 9: Σουηδός (Καταχώρηση: Συλλογή του Ινστιτούτου Φυλετικής βιολογίας, Ουψάλα)

Εικ. 10: Νορβηγός.
Α: καφέ, Η: καφέ, Κ: 73,77, Ζ:100

Εικ. 11: Σουηδός (Καταχώρηση: Συλλογή του Ινστιτούτου Φυλετικής βιολογίας, Ουψάλα)

Εικ. 12: Νορβηγός.

Εικ. 13: Σουηδός (Καταχώρηση: Συλλογή του Ινστιτούτου Φυλετικής βιολογίας, Ουψάλα)

Εικ. 14: Νορβηγός.

Νορδική ή κατά κύριο λόγο νορδική

Εικ. 15α και 15β: Νορβηγίδα. Κ: 77,35, Ζ: 91,60

Εικ. 16α και 16β: Νορβηγός. Κ: 77,36, Ζ: 92,12 (Αδελφός της παραπάνω)

Εικ. 17: Σουηδέζα (Καταχώρηση: Συλλογή του Ινστιτούτου Φυλετικής βιολογίας, Ουψάλα)

Εικ. 18: Νορβηγός.
Κ: 77,40, Ζ: 96,6, Α: μπλε

Νορδική ή κατά κύριο λόγο νορδική

Εικ. 19α και 19β: Σουηδός (Καταχώρηση: Συλλογή του Ινστιτούτου Φυλετικής βιολογίας, Ουψάλα)

Εικ. 20: Νορβηγίδα

Εικ. 21: Νορβηγίδα

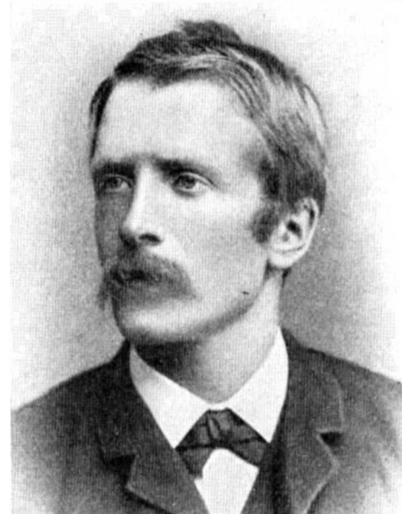

Εικ. 22α και 22β: Νορβηγίδα

Νορδική ή κατά κύριο λόγο νορδική

Εικ. 23: Δανέζα

Εικ. 24: Νορβηγός

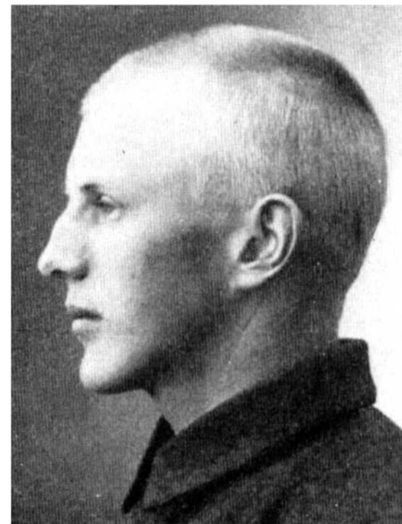
Εικ. 25: Νορβηγίδα

Εικ. 26: Νορβηγίδα. Ελαφρά στοιχεία της Ανατολικής Βαλτικής; (Σχέδιο καθ. Χανς Νταλ*)

Εικ. 27: Μια βραβευμένη Σουηδέζα. Διαγωνισμός ομορφιάς για να βρεθεί η Σουηδή με την πιο καθαρή «σουηδική» εμφάνιση

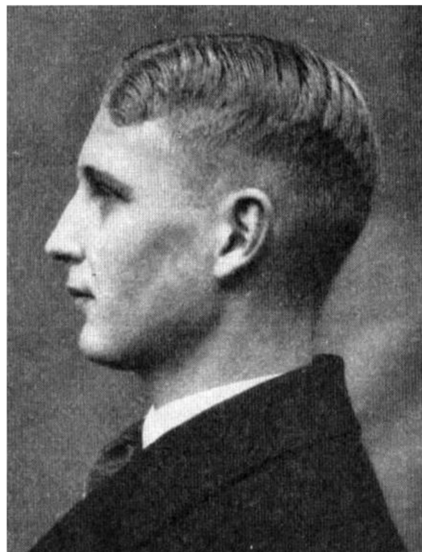

Εικ. 28: Νορβηγός (Καταγραφή: Συλλογή Χάλφνταν Μπριν, Τρόντχαϊμ

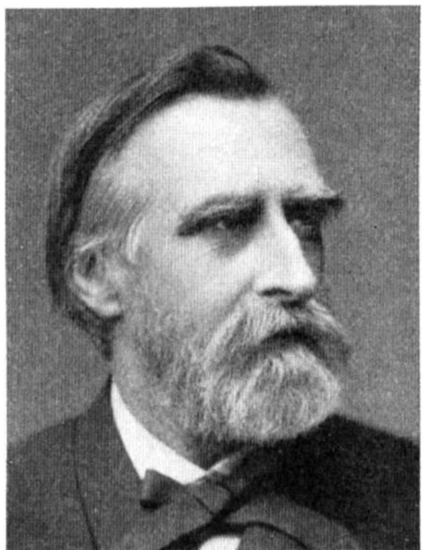
Νορδική ή κατά κύριο λόγο νορδική

* Σημείωση του Μεταφραστή: Ο Χανς Νταλ (Hans Dahl, 1849 – 1937), ήταν ένας Νορβηγός ζωγράφος γνωστός για τα τοπία του, ειδικά από τη φύση των Δυτικών Χωρών.

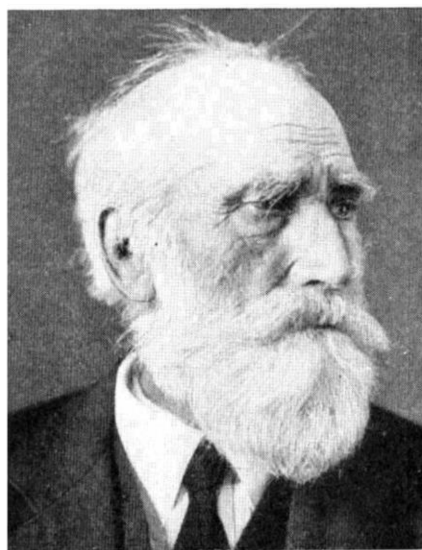

Εικ. 29α και 29β: Σουηδός. Κ: 71,84, Ζ: 93,93

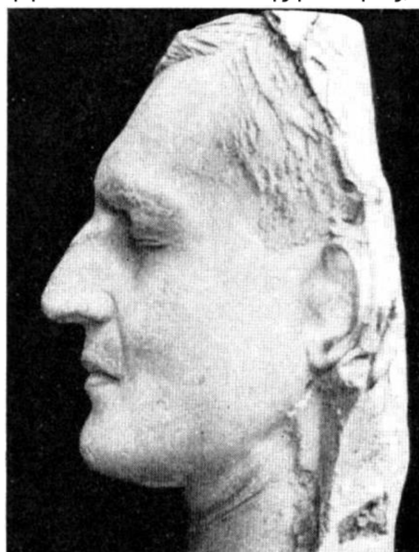
Εικ. 30: Σουηδός

Εικ. 31: Σουηδός, 75 χρονών. Κ: 73,4, Ζ:95,4
(Συλλογή Ινστιτούτου Φυλετικής βιολογίας, Ουψάλα)

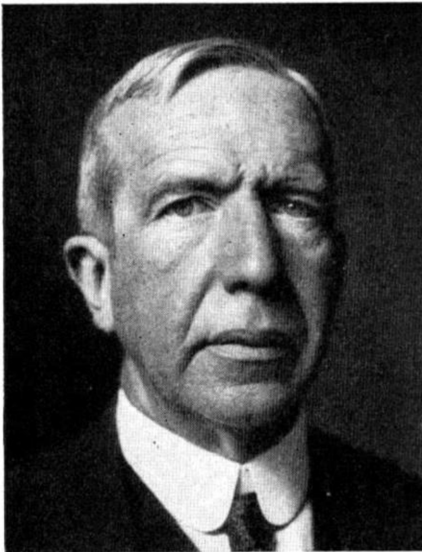
Εικ. 32: Σουηδέζα, 15 χρονών κορίτσι
Εκμαγείο από ζωντανό πρόσωπο

Εικ. 33: Περσία, 19 χρονών Πέρσης, μαύρα μαλλιά. Εκμαγείο ζωντανού προσώπου. Προέλευση Μέση Ανατολή. Επίδραση;

(Από συλλογή φυλετικής μελέτης)

Νορδική ή κατά κύριο λόγο νορδική

Εικ. 34: Ολλανδία, Γιόχαν βαν Λίμπουργκ-Στίρουμ. Εκπρόσωπος

Εικ. 35: Ολλανδία, Γιακόβους βαν 'τ Χοφ, 1852 - 1911, Χημικός

Εικ. 36: Αγγλία, Μαρί Λορ, ηθοποιός

Εικ. 37: Σουηδία. Κ: 76,4 Ζ:91,2 (Συλλογή του Ινστιτούτου Φυλετικής βιολογίας, Ουψάλα)

Εικ. 38α και 38β: Σουηδή. Νορδική

Νορδική ή κατά κύριο λόγο νορδική

Εικ. 39α και 39β: Δανία. Δεν φαίνεται το χρώμα μαλλιών (Καταχωρημένο: Συλλογή της Ανθρωπολογικής Επιτροπής, Κοπενχάγη)

Εικ. 40α και 40β: Εσθονός. (Το πηγούνι είναι πολύ πίσω, η μύτη είναι πολύ κοντή) (Καταχωρημένο: Φρήντριχ Βάλκερ)

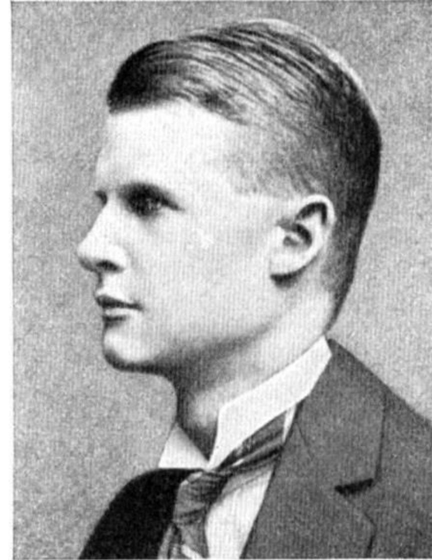
Εικ. 41: Αυστραλός. (Καταχωρημένο: φον Άικστεντ)

Εικ. 42: Σκωτσέζος

Νορδική ή κατά κύριο λόγο νορδική

Εικ. 43α και 43β: Σκωτία. Κ: 78,53, Ζ: 97,72

Εικ. 44: Σκωτία

Εικ. 45: Σκωτία (από τις εκδόσεις του Ντήτριχ Ράινερ, Βερολίνο, Αιχμάλωτοι Πολέμου)

Εικ. 46: Αγγλία

Εικ. 47: Πολωνία. Σιενκιέβιτς, συγγραφέας, 1846 - 1916 (επίδραση μιας φυλής με σκούρα μάτια)

Νορδική ή κατά κύριο λόγο νορδική

Εικ. 48: Πολωνία. Α: μπλε, Η: ξανθό·
Κ: 85,32, Ζ: 90,57

Εικ. 49: Πολωνία. Ελαφρά σουδητική επίδραση; [Συλλογή Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου Λέμπεργκ (σημ. Λβιβ)]

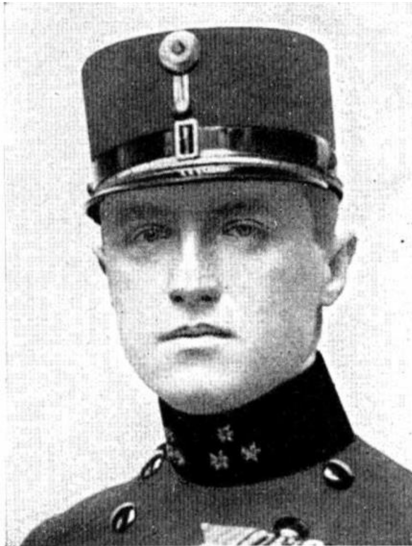
Εικ. 50α και 50β: Πολωνία. (Συλλογή Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου Λέμπεργκ

Εικ. 51α και 51β: Πολωνία. Ελαδρά διναρική επίδραση;
(Συλλογή Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου Λέμπεργκ

Νορδική ή κατά κύριο λόγο νορδική

Εικ. 52: Αυστρία

Εικ. 53: Κορσική. Η: ξανθά (το πηγούνι είναι πολύ πίσω), (Καταχωρημένο: φον Άικστεντ)

Εικ. 54: Γερμανία, φον Βιλάμοβιτς-Μέλεντορφ, γεν. 1849, γλωσσολόγος

Εικ. 55: Γερμανία, Βίλχελμ φον Μπόντε, 1845/1929, γενικός διευθυντής του Μουσείου της Πρωσίας

Εικ. 56: Γερμανός της Λιβονίας

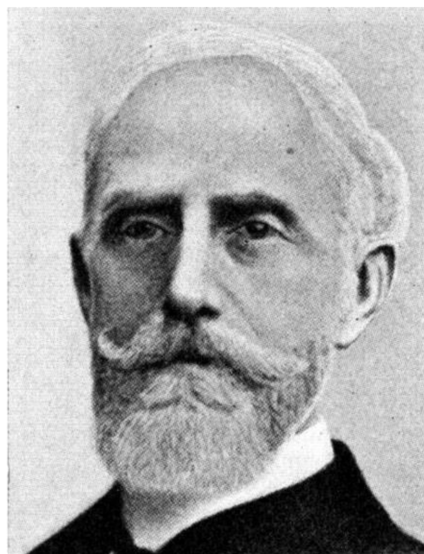

Εικ. 57: Γερμανία, αργότερα στην Αγγλία. Μαξ Μύλλερ, 1823-1893, γλωσσολόγος, καθηγητής στην Οξφόρδη

Νορδική ή κατά κύριο λόγο νορδική

Εικ. 58: Γερμανία. Ματίλντε Βέμπερ, γεν. 1829, υποστηρικτής του γυναικείου κινήματος

Εικ. 59: Γερμανία. Λούντβιχ Μπρέφελντ, 1837-1907, Πρώσος υπουργός

Εικ. 60: Γερμανία (Το κεφάλι πολύ φαρδύ)

Εικ. 61: Γερμανία, Ερνστ Χάεκελ, 1834-1919, φυσιοδίφης

Εικ. 62: Αγγλία. Ηθοποιός Δυτική επιρροή

Εικ. 63: Γερμανία. Α: μπλε (Ελαφρώς δυτική επιρροή;)

Νορδική ή κατά κύριο λόγο νορδική

Εικ. 64: Ιταλίδα. Κυρίως νορδική με ελαφρά διναρική επιρροή

Εικ. 65: Ιταλίδα. Νορδική

Εικ. 66α και 66β: Ισπανός (Αστουρία) Η: ξανθά, Κ: 78,92˙ Ζ: 99,27. Κυρίως νορδική

Εικ. 67: Γερμανία

Εικ. 68: Γερμανία. Έλερ Μπέρινγκ, Ναύαρχος

Νορδική ή κατά κύριο λόγο νορδική

Εικ. 69: Αγγλία. Δυτική επιρροή

Εικ. 70: Δυτική Ελβετία. Δυτική επιρροή
Α: καφέ, Η: μαύρο, Δέρμα: ροζ-ανοιχτό

Το **δέρμα** της νορδικής φυλής είναι ρόδινο και ανοιχτό, επιτρέπει στο αίμα να λάμψει, και έτσι φαίνεται ζωντανό, συχνά σχεδόν λαμπερό, και πάντα κάπως δροσερό, ή φρέσκο, «σαν γάλα και αίμα». Οι φλέβες λάμπουν (τουλάχιστον στη νεολαία) και δείχνουν «το γαλάζιο αίμα».

Εικ. 71: Σουηδία. Επτά αδελφές, νορδικές ή κυρίως νορδικές. (Από τη Συλλογή του Φυλετικού Βιολογικού Ινστιτούτου, Ουψάλα)

Τα μαλλιά είναι λεία και απαλά ή κυματιστά στην υφή, ενώ στην παιδική ηλικία μπορεί να είναι και σγουρά. Κάθε τρίχα είναι λεπτή και

απαλή και συχνά «σαν μετάξι». Το χρώμα τους είναι ανοιχτόχρωμο, και είτε είναι ανοιχτόχρωμο είτε σκούρο ξανθό, δείχνει πάντα μια πινελιά χρυσού ή μια ερυθρόχρωμη απόχρωση. Τα μαλλιά της νορδικής φυλής περιγράφονται καλύτερα σαν χρυσόξανθα, αλλά πρέπει να σημειωθεί ότι υπάρχουν τόσο τα πιο ανοιχτόχρωμα (ειδικά στην παιδική ηλικία) όσο και τα πιο σκούρα (κυρίως στους ενήλικες) ξανθά μαλλιά.

Συχνά συναντάμε σε ανθρώπους, που στη νεότητά τους έχουν ανοιχτόξανθα μαλλιά, αργότερα να γίνονται **σκουρόχρωμα** έως σκούρα ξανθά, ή ακόμα και σκούρα καστανά μαλλιά. Αυτές οι τελευταίες περιπτώσεις μπορούν πιθανώς να εξηγηθούν από το γεγονός ότι σε τέτοιους ανθρώπους τα νορδικά κληρονομικά χαρακτηριστικά του χρώματος των μαλλιών καλύπτονται αργότερα από άλλα μη νορδικά.

Τα **κόκκινα μαλλιά**, σε πολλές περιπτώσεις, εφόσον είναι κοκκινωπά ξανθά ή χρυσό-κόκκινα, μπορούν να ονομαστούν νορδικά. Τα πραγματικά καροτένια μαλλιά, όμως, πρέπει να θεωρηθεί ότι είναι ένα φαινόμενο που (όπως ο αλμπινισμός) μπορεί να βρεθεί σε οποιαδήποτε φυλή (ρουτιλισμός, ερυθρισμός).

Η γενειάδα στη νορδική φυλή έχει σγουρές ή κυματιστές ξανθές έως κοκκινωπές ξανθές τρίχες. Η γενειάδα μεγαλώνει αρκετά παχιά.

Τα **μάτια στη νορδική φυλή**, δηλαδή η ίριδά τους, είναι μπλε, μπλε-γκρι ή γκρι. Αν και τα γκρίζα μάτια είναι πιο κοινά στη φυλή της Ανατολικής Βαλτικής, πρέπει να υποθέσουμε ότι τα γκρίζα μάτια συναντώνται και στη νορδική, επειδή μπορούν να βρεθούν και σε περιοχές όπου δεν υπάρχει επιρροή της Ανατολικής Βαλτικής φυλής. Τα νορδικά μάτια έχουν συχνά κάτι που λάμπει, κάτι λαμπερό πάνω τους. Η έκφραση των ματιών μπορεί να γίνει σκληρή και συνήθως έχει κάτι αποφασιστικό μέσα της· αλλά δεν είναι σπάνια και μια ευγενική αν πάντα σίγουρη, έκφραση.

β) Η Δυτική (μεσογειακή) Φυλή

Η δυτική (μεσογειακή) φυλή είναι κοντή στο ανάστημα, μικροκαμωμένη και λεπτή με μέσο ύψος για τους άνδρες περίπου 160 εκατοστά. Η δυτική φιγούρα μοιάζει με τη νορδική μειωμένη σε μέγεθος, το σχετικό ύψος των ποδιών είναι ακόμη πιο έντονο από ό, τι στη νορδική φυλή. Σε καμία περίπτωση, λοιπόν, δεν πρέπει να θεωρείται η δυτική φυλή σαν κοντόχοντρη. Είναι μικροκαμωμένη και λεπτή σε κάθε λεπτομέρεια της σωματικής της δομής. Και το λεπτό αποτέλεσμα δεν μειώνεται από τους φαρδύς γοφούς της μεσογειακής γυναίκας.

Το σχήμα του κεφαλιού είναι το ίδιο με αυτό της νορδικής φυλής, επίσης η μεσογειακή φυλή είναι μακροκέφαλη και στενοπρόσωπη, και έχει το πίσω μέρος του κεφαλιού να προεξέχει πάνω από τον λαιμό, που συχνά φαίνεται πιο οξύ από αυτό της νορδικής φυλής, αν και αυτή η προεξοχή είναι συνήθως ψηλότερη από αυτή της νορδικής φυλής. Το μέτωπο όμως σε σύγκριση με το νορδικό μέτωπο, είναι κάπως χαμηλότερο και η κλίση του προς τα πίσω δεν είναι τόσο μεγάλη ούτε η επιφάνεια τόσο επίπεδη, αλλά κάπως πιο στρογγυλεμένη στα πλάγια και μάλλον λίγο τοξωτό προς τα πίσω παρά με κλίση προς τα πίσω. Η

μύτη είναι σχετικά κάπως πιο κοντή και σπάνια είναι τόσο έντονα τραβηγμένη όπως φαίνεται συχνά στη νορδική φυλή· αλλά συνήθως είναι ίσια ή ελαφρώς κυρτή προς τα έξω. Το πηγούνι είναι λιγότερο έντονο και πιο στρογγυλεμένο. Αυτό δημιουργεί ένα προφίλ που έχει πιο απαλή εμφάνιση από αυτό της νορδικής φυλής. Αν η νορδική φυλή τείνει προς ένα έντονο, τολμηρό προφίλ, η δυτική τείνει προς ένα ευχάριστο, συμπαθητικό προφίλ σαν να ήταν γυναικείο.

Εικ. 72: Ιταλία. Δυτική επιρροή

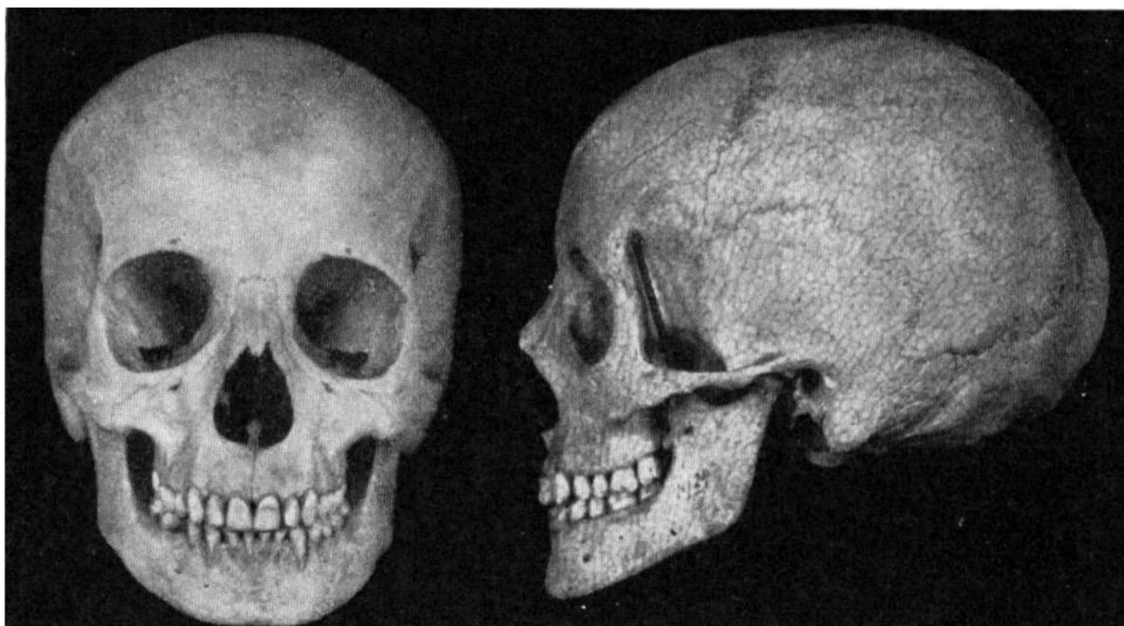
Εικ. 73: Ελλάδα. Δυτική ή κυρίως δυτική επιρροή

Τα **σαρκώδη τμήματα** δείχνουν ίσως μια μεγαλύτερη τάση από ό,τι στη νορδική φυλή για μια ελαφριά πληρότητα, το στόμα είναι ίσως κάπως ευρύτερο, τα χείλη είναι πιο γεμάτα, ελαφρώς πιο φουσκωμένα και η μύτη είναι ίσως μάλλον πιο σαρκώδης.

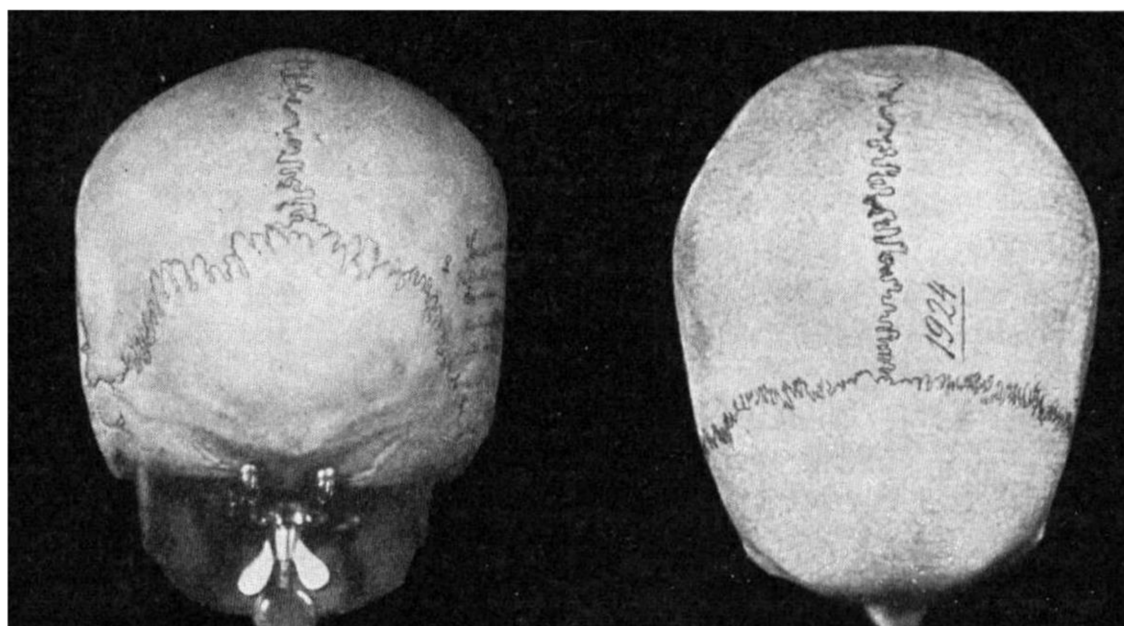
Το **δέρμα** είναι καστανό και δίνει την εντύπωση μιας ζεστής ελαστικότητας. Το αίμα δεν φαίνεται σχεδόν καθόλου, έτσι τα κόκκινα μάγουλα δεν είναι συνηθισμένα και τα χείλη είναι γαλαζωπά, κερασένιου χρώματος, παρά κόκκινα.

Η υφή των **μαλλιών** είναι μερικές φορές λιτή-ίσια, αλλά πιο συχνά σγουρή, η κάθε τρίχα είναι λεπτή και απαλή. Ο χρωματισμός είναι καφέ ή μαύρος και δεν έχει χρυσαφί τόνο, όπως συμβαίνει ακόμα με τα πολύ σκούρα ξανθά μαλλιά. Τα σκούρα φρύδια είναι ίσως κάπως πιο πυκνά από ό,τι στη νορδική φυλή. Το μούσι είναι καφέ ή μαύρο. Η δυτική φυλή παρουσιάζει και αρκετά πυκνή γενειάδα.

Τα μάτια είναι καφέ έως καφέ-μαύρα, και ομοίως έχουν ζεστό χρωματικό τόνο. Η έκφραση των ματιών είναι ζωηρή, λαμπερή και χαρούμενη.

Εικ. 74α

Εικ. 74β

Εικ. 74α και 74β: Γυναικείο κρανίο δυτικής φυλής. Sch: 75,48· Z: 94,21.
(Από τη συλλογή κρανίων του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας
στη Βιέννη. Φωτογραφία: Βαστλ, Βιέννη)

Εικ. 75: Αγγλία (Ουαλία)
(Από το βιβλίο του Όττο Στιλ (Otto Max Johannes Stiehl, 1860-1940) - «Οι Εχθροί μας» (Unsere Feinde)

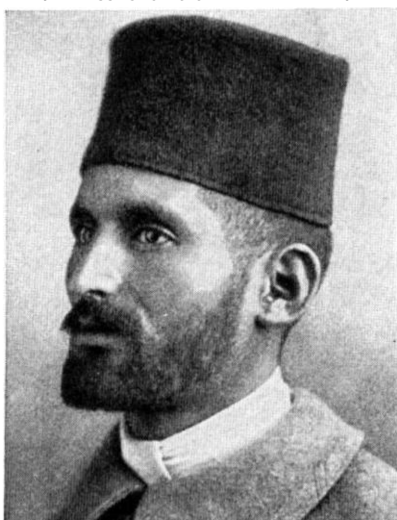
Εικ. 76: Ιταλία, Πουτσίνι
γεν. 1858
διναρική (και νορδική;) επιρροή

Εικ. 77: Από ευγενή Βραζιλιάνικη οικογένεια.
(Καταχώρηση φον Άικστεντ*)

Εικ. 78: Κορσική.
(Καταχώρηση: φον Άικστεντ)

Εικ. 79: Αλγερία
Νέγρικη επιρροή

Εικ. 80: Αλγερία
(Καταχώρηση: φον Άικστεντ)

Δυτική ή κατά κύριο λόγο δυτική

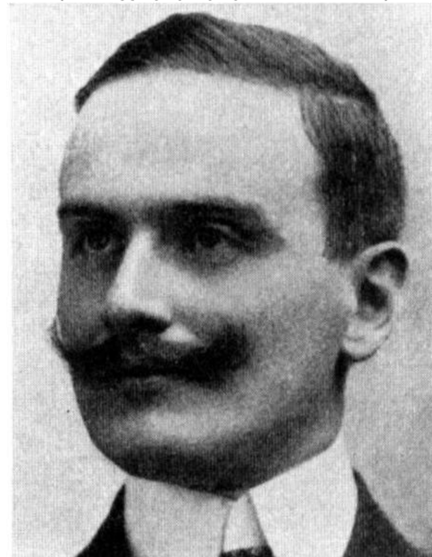
Εικ. 81: Γαλλία (Λυών). Ελαφριά επιρροή από τον διναρικό; (Από το βιβλίο του Στιλ, «οι Εχθροί μας»)

Εικ. 82: Κορσική. Διναρική επιρροή ή επιρροή Μέσης Ανατολής; (Καταχώρηση: φον Άικστεντ)

Εικ. 83: Ρουμανία. Ανατολική επιρροή (επίπεδη μύτη)

Εικ. 84: Ιταλία. Μικρή Ανατολική επιρροή;

Εικ. 86: Νότια Γαλλία (Αρλ)

Εικ. 85: Ισπανία

Δυτική ή κατά κύριο λόγο δυτική

Εικ. 87: Ισπανία
(Από το βιβλίο του Χάμπερλαντ*, «Έθνη»)

Εικ. 88: Ρουμανία

Εικ. 89: Ιταλία. Με λίγη νορδική επιρροή;

Εικ. 90: Αλγερία. Με νέγρικη επιρροή.
(Καταχώρηση: φον Άικστεντ)

Εικ. 91: Ιταλία

Εικ. 92: Ιταλία. Με λίγη νέγρικη επιρροή;

Δυτική ή κατά κύριο λόγο δυτική

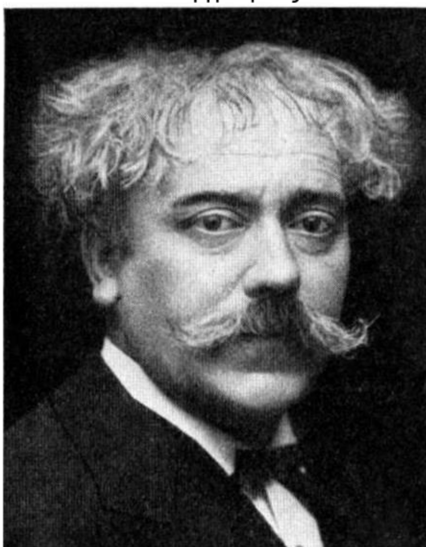
* Σημείωση του Μεταφραστή: Μίχαελ Χάμπερλαντ(Michael Haberlandt, 1860 – 1940) εθνολόγος και ειδικός στις λαογραφικές μελέτες

Εικ. 93: Ισπανία (Μαδρίτη), συγγραφέας.

Εικ. 94: Ιταλία

Εικ. 95: Ισπανία. Πάμπλο ντε Σαρασάτε 1844 - 1908, βιολιστής. Με λίγη νέγρικη επιρροή.

Εικ. 96: Ισπανία. Σαντιάγο Ραμόν ι Καχάλ, γεν. 1852, ιατρός. Με επιρροή της Μέσης Ανατολής (και νορδικής;)

Εικ. 97: Πορτογαλία (Ο γιός του είναι δίπλα)

Εικ. 98: Πορτογαλία. Με νέγρικη επιρροή (Ο πατέρας του είναι δίπλα)

Δυτική ή κατά κύριο λόγο δυτική

Εικ. 99: Ρουμανία. Διναρική επιρροή (Καταχώρηση: φον Άικστεντ)

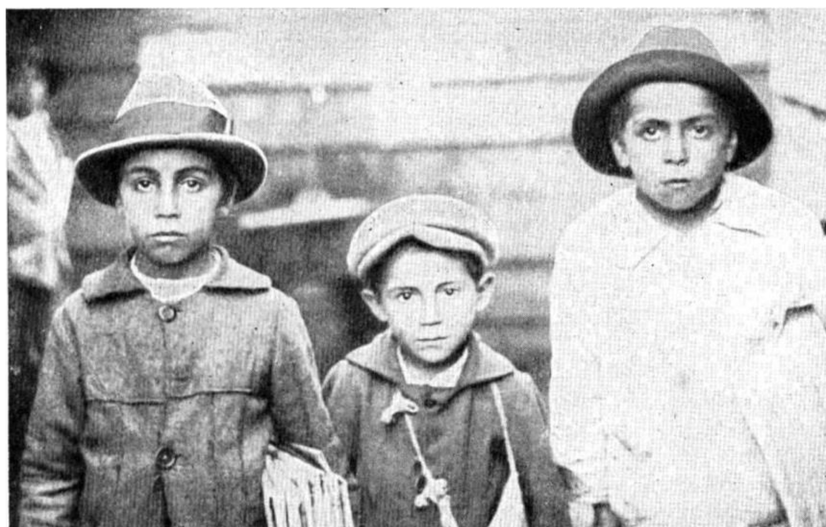
Εικ. 100: Νότια Ιταλία (Νάπολη). Πιέτρο Μασκάνι, γεν. 1863. Λίγη νέγρικη επιρροή; Εβραϊκή καταγωγή;

Εικ. 101: Ισπανία. Ανατολική επιρροή; (Καταχώρηση: φον Άικστεντ)

Εικ. 102: Ισπανία. Επιρροή Μέσης Ανατολής; (Καταχώρηση: φον Άικστεντ)

Εικ. 103: Χιλή (Νότιος Αμερική). Δυτική ή κατά κύριο λόγο δυτική

Δυτική ή κατά κύριο λόγο δυτική

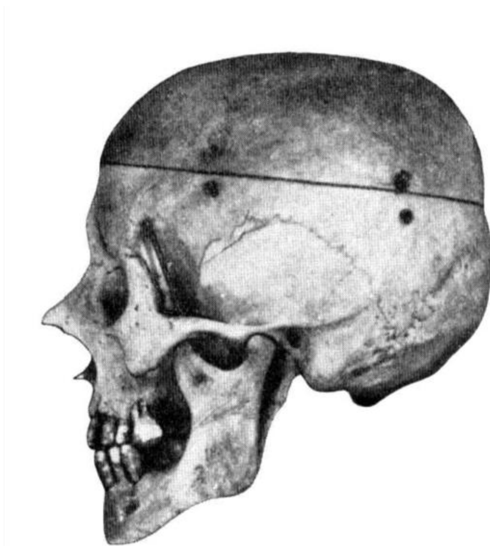
γ) Η Διναρική Φυλή

Εικ. 104, 105 και 106: Αυστρία (Τιρόλο). Διναρική ή κυρίως διναρική (φωτο: Άντον Γκρατλ*, Ίνσμπρουκ)

Η διναρική φυλή είναι ψηλή, με μέσο ύψος περίπου 1,73 για τους άνδρες, και δίνει μια εντύπωση στιβαρής λεπτότητας. Και αυτή έχει σχετικά μακριά πόδια, ενώ από την άλλη το μήκος των βραχίονων στη διναρική φυλή φαίνεται να είναι σχετικά μικρότερο απ' ότι των άλλων ευρωπαϊκών φυλών. Ο λαιμός φαίνεται να είναι κάπως πιο χοντρός από ό,τι στη νορδική φυλή, οι αρθρώσεις των άκρων δεν είναι τόσο μικρές.

Εικ. 107: Διναρικό κρανίο με ιδιαίτερα προεξέχουσα διναρική μύτη και ιδιαίτερα απότομο ινιακό. Sch: 84,21· Z: 100,81 (Από τη συλλογή κρανίων του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας της Βιέννη), (φωτο: Γιόζεφ Βαστλ**, Βιέννη)

Το σχήμα του προσώπου μπορεί να περιγραφεί σαν βραχυκέφαλο και στενοπρόσωπο. Ο κεφαλικός δείκτης μπορεί μα είναι περίπου 85 – 87. Το μηκος του κεφαλιού είναι ελάχιστα

* Σημείωση του Μεταφραστή: Ο Άντον Γκρατλ (Anton Gratl, 1838 – 1915), ήταν Αυστριακός φωτογράφος και φυσιοδίφης

** Σημείωση του Μεταφραστή: Ο Γιόζεφ Βαστλ (Josef Wastl, 1892 – 1968), ήταν Αυστριακός ανθρωπολόγος.

Εικ. 108: Ρωσία. Βλας Γιακόβλεβιτς Τσούμπαρ, στη σοβιετική ρωσική κρατική υπηρεσία

Εικ. 109: Αυστρο-ουγγαρία. Στρατηγός, Καρλ Τερστζιάνσκι βον Νάντας

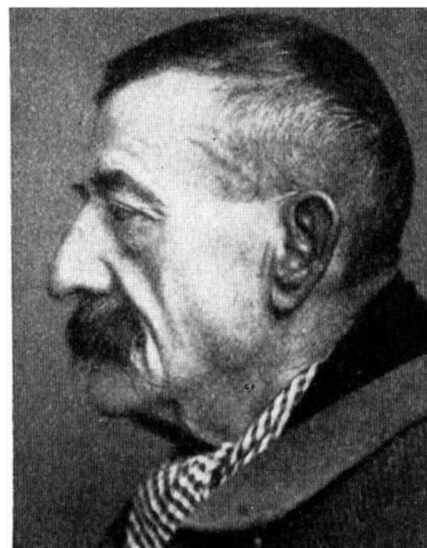

Εικ. 110: Γερμανία (Άνω Βαυαρία) (Φωτο: Μπέρχαρντ Γιοχάνες)

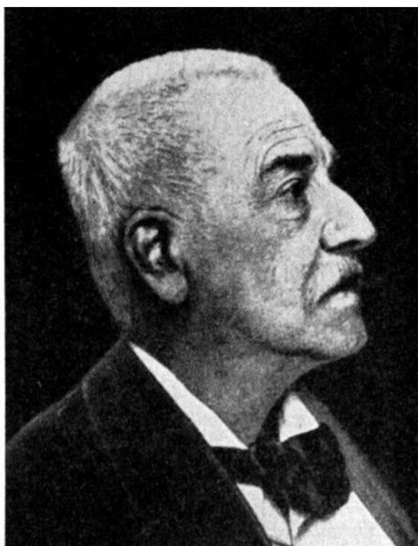
Εικ. 111: Γερμανία (Βάδη) (Φωτο: Κόνραντ Ρουφ)

Εικ. 112α και 112 β: Αυστρία (Βιέννη). Κ: 85,50, Ζ: 90,4 (με απώλεια δοντιών), 75 χρονών.

Διναρική ή κατά κύριο λόγο διναρική

Εικ. 113: Γιάκομπ Μπούρκχαρντ (1818 – 1897), Ιστορικός πολιτισμών

Εικ. 114: Σουηδία. Λόγιος, Κ: 86,55· Ζ:88,48. Ένας πρόγονός του λέγεται ότι μετανάστευσε από τη Βαυαρία τον 16ο αιώνα.

Εικ. 115: Ουγγαρία. Με Ανατολική επιρροή

Εικ. 116: Σουηδία. Νορδική επιρροή

Εικ. 116: Ιταλία. Ματία Μπατιστίνι, τραγουδιστής

Εικ. 117: Γαλλία. Αλφόνς Ντωντέ, ποιητής (1840 – 1897). Με μια δυτική επιρροή

Διναρική ή κατά κύριο λόγο διναρική

Εικ. 119: Ουκρανία. Νικολάι Πρζεβάλσκι, 1839 – 1888, εξερευνητής.

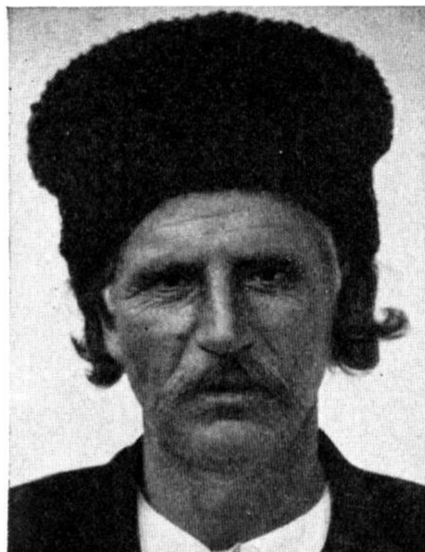
Εικ. 120: Αγγλία. Δυτική επιρροή

Εικ. 121: Γερμανόφωνοι της περιοχής Γκότσιε (Kočevje) της Σλοβενίας (φωτο: Σύλλογος Αυστριακής Λαογραφίας, Βιέννη)

Εικ. 122: Ρουμανία. Νορδική ή Ανατ. Βαλτική επιρροή (φωτο: φον Άικστεντ)

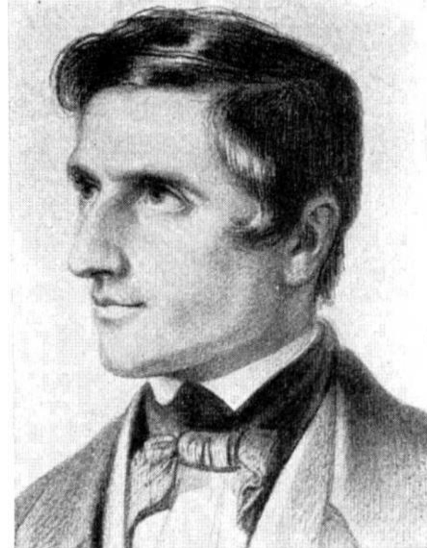

Εικ. 123: Ρουμανία. Δυτική επιρροή

Διναρική ή κατά κύριο λόγο διναρική

Εικ. 124: Ιταλία. Πελάτζιο Παλάτζι, ζωγράφος. (Σχέδιο Καρλ Κρίστιαν Φόγκελ φον Φόγκελσταϊν)

Εικ. 125: Στέφανο Άλοε, μελετητής (Σχέδιο: Καρλ Κρίστιαν Φόγκελ φον Φόγκελσταϊν)

Εικ. 126α και 126β: Πολωνία. Με Ανατολική (και νορδική;) επιρροή. (Συλλογή Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου Λέμπεργκ)

Εικ. 127α και 127β: Πολωνία. Με νορδική επιρροή. (Συλλογή Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου Λέμπεργκ)

Διναρική ή κατά κύριο λόγο διναρική

Εικ. 128: Ιταλία. Τζουζέπε Ταρτίνι (1692-1770), βιολονίστας. Διναρική.

Εικ. 129: Πολωνός, αλλά από οικογένεια της Λωρραίνης. Φρεντερίκ Σοπέν (1810-1849), συνθέτης. Α: μπλε, Η: ξανθά! Νορδική-διναρική.

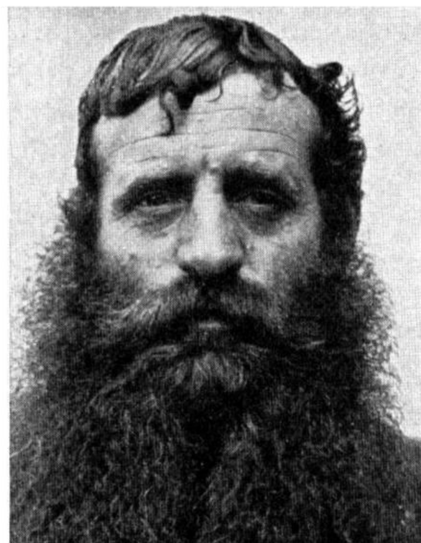

Εικ. 130α και 130β: Διναρική Νότιου Τιρόλου (φωτ: Μαξ Βέμπερ, Μπολζάνο)

Εικ. 131: Ελβετία. Κυρίως διναρική με ελαφρά ανατολική (και δυτική) επιρροή (φωτο: Εμίλ Γκος, Λωζάνη)

Εικ. 132: Ράουρις (Τιρόλο). Κυρίως διναρική

μεγαλύτερο από το πλάτος, επειδή το ινίο του μόλις που ξεπερνά τον αυχένα και μοιάζει σχεδόν σαν να έχει κοπεί. Το ψηλό πίσω μέρος του κεφαλιού είναι συχνά απλώς η συνέχεια του αυχένα. Μερικοί παρατηρητές αποκαλούν το διναρικό κεφάλι «ψηλό κεφάλι», μια δημοφιλής έκφραση που χαρακτηρίζει ένα κεφάλι με τέτοιο σχήμα, που η βραχυκεφαλία εδώ συνδυάζεται με ένα στενό πρόσωπο. Αυτή η στενότητα του προσώπου της διναρικής φυλής οφείλεται κυρίως στη σχετικά μακριά μύτη και στο ψηλό, στιβαρό πηγούνι. Το νορδικό πρόσωπο το αντιλαμβανόμαστε περισσότερο σαν «στενό» και το διναρικό σαν «μακρύ». Το μέτωπο στη διναρική φυλή είναι σχετικά ευρύτερο και συχνά πιθανώς ψηλότερο από ό,τι στη νορδική φυλή. Επίσης, έχει «φουσκώματα» πάνω από τα μάτια, όπως αυτά της νορδικής φυλής, αλλά βρίσκονται χαμηλότερα προς τα κάτω, έτσι ώστε τα φρύδια να είναι συχνά πάνω τους.

Το **προφίλ του προσώπου** δείχνει ένα μέτωπο που έχει μόνο μια ελαφρά κλίση προς τα πίσω, αλλά όπως με τη νορδική φυλή, έχει ίσια κλίση προς τα πίσω, μια μύτη που προεξέχει έντονα στο οστό του ριζορρίνιου, που πέφτει προς τα κάτω στον άνω ρινικό χόνδρο (γαμψή μύτη – Aquiline nose) και η οποία συχνά κάνει μια απότομη γωνία προς τα κάτω από τον άνω ρινικό χόνδρο (γαμψή μύτη – Aquiline nose) στον κάτω ρινικό χόνδρο και έχει σαρκώδη κατάληξη. Βλέποντας μια διναρική μύτη από το πλάι, φαίνεται περισσότερο το ρινικό διάφραγμα απ’ ότι στις άλλες ευρωπαϊκές φυλές. Επίσης το ρινικό διάφραγμα είναι πιο καμπυλωμένο προς τα κάτω. Το πηγούνι είναι ψηλό, αλλά και πιο στρογγυλεμένο από ό,τι στη νορδική φυλή.

Τα **σαρκώδη μέρη** δείχνουν χαρακτηριστικές λεπτομέρειες. Έχει αναφερθεί ότι η μύτη γίνεται σαρκώδης στο κάτω μέρος της. Τα χείλη, επίσης, ιδιαίτερα το κάτω χείλος, είναι πιο γεμάτα, ή τουλάχιστον πιο φαρδιά, από αυτά της νορδικής φυλής. Το σαρκώδες μέρος του κάτω μισού του προσώπου έχει μια επίδραση στιβαρότητας. Μεταξύ των ανδρών παρατηρούνται βαθιές αυλακώσεις, από τα ρουθούνια μέχρι τις γωνίες του στόματος, πολύ πιο συχνά από ό,τι στις άλλες ευρωπαϊκές φυλές. Το άνω βλέφαρο φαίνεται συχνά «βαρύ», είναι συχνά χωρίς αυτή την ελαφριά καλυπτική πτυχή που σχεδόν πάντα διασχίζει το βλέφαρο στις άλλες φυλές. Γι’ αυτό το λόγο έχει συχνά μια ιδιόμορφα λεία εμφάνιση. Στη διναρική φυλή φαίνεται να υπάρχει ιδιαίτερα ψηλό ποσοστό σαρκωδών και σχετικά μεγάλων αυτιών.

Το **δέρμα** είναι καφέ.

Τα **μαλλιά** είναι συνήθως σγουρά, σπάνια λεία και απλά. Η τριχοφυΐα τους είναι πυκνή, ειδικά στο σώμα και στα γένια. Τα πυκνά μουστάκια συναντώνται συχνά, όπως και τα βαριά φρύδια. Τα μαλλιά είναι καστανά έως μαύρα. Οι διναρικές γυναίκες, όπως και οι γυναίκες της Μεσογείου, έχουν μια τάση για ελαφριά ανάπτυξη σκούρων τριχών στο άνω χείλος.

Τα **μάτια** είναι καφέ έως μαύρο-καφέ. Η έκφραση των ματιών έχει συχνά κάτι προκλητικό και αυτοσυνείδητο, και περιστασιακά κάτι κοροϊδευτικό χιουμοριστικά.

δ) Η ανατολική (Αλπική) Φυλή

Αυτή η φυλή είναι κοντού αναστήματος, γεροδεμένη, με φαρδιές πλάτες, προσφέροντας έτσι, μολονότι έχει σχεδόν το ίδιο ύψος, μια εμφάνιση που είναι πολύ διαφορετική από εκείνη της δυτικής (μεσογειακής) φυλής. Αν και η δυτική φυλή είναι μικροκαμωμένη, η αλπική φυλή είναι εύσωμη και στιβαρή-πλατιά. Το μέσο ύψος του άνδρα της Ανατολικής (Αλπικής) φυλής είναι περίπου 1,63 μέτρα. Αυτό το χαμηλό ύψος του σώματος οφείλεται στα σχετικά κοντά, στιβαρά πόδια. Αυτό το εύρος της βραχύτητας επαναλαμβάνεται μέχρι και στις λεπτομέρειες, όπως για παράδειγμα στο φαρδύ σχήμα του χεριού με τα κοντά του δάχτυλα, στα κοντά, πλατιά πόδια, στις δυνατές, κοντές γάμπες. Σε σχέση με το ύψος του το σώμα της ανατολικής (μεσογειακής) φυλής φαίνεται βαρύ. Η λεκάνη στις γυναίκες φαίνεται να είναι σχετικά στενότερη σε σχέση με τις άλλες ευρωπαϊκές φυλές.

Εικ. 133: Φόραρλμπεργκ. Κατά κύριο λόγο Ανατολική [φωτο: Γιόζεφ Γκνέντινγκερ (Josef Gnädinger) από το Φέλντκιρχ]

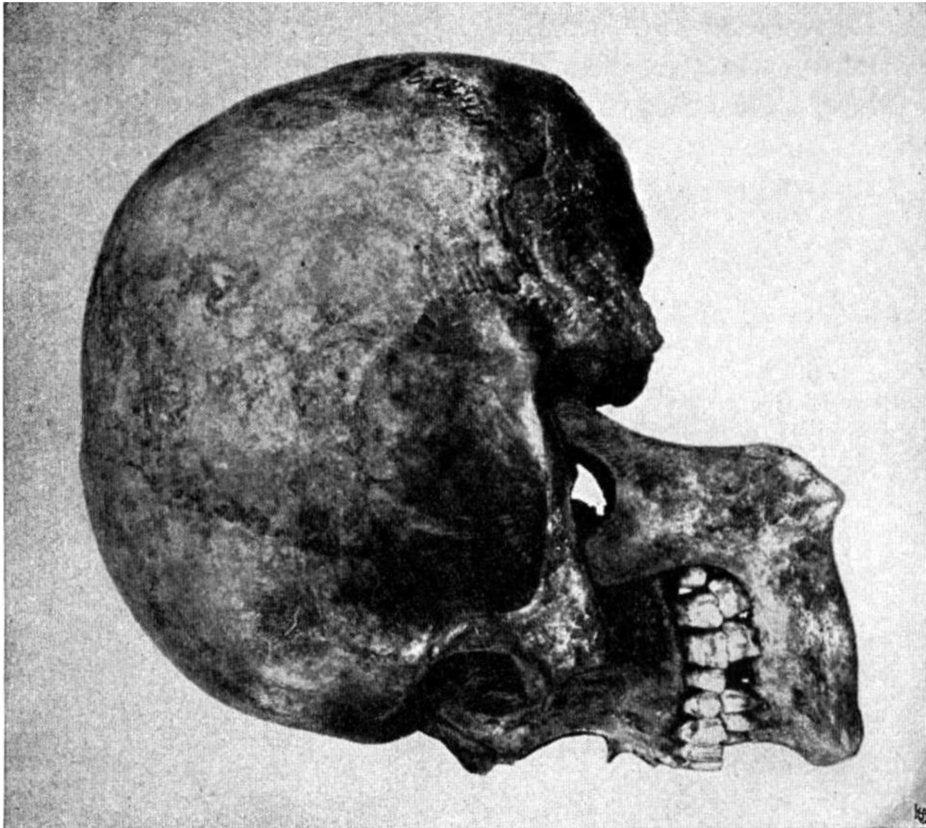

Εικ. 134: Άγγλος στρατιωτικός. Κατά κύριο λόγο Ανατολική.

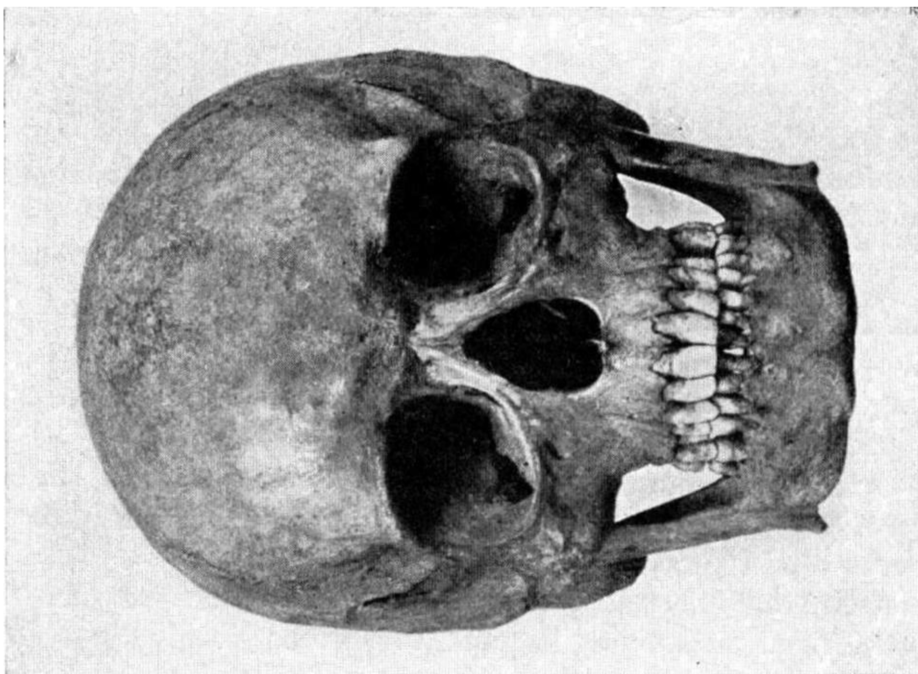
Το **σχήμα του κεφαλιού** είναι επίσης φαρδύ. Η Ανατολική (Αλπική) φυλή είναι βραχυκέφαλη και πλατυπρόσωπη. Ο κεφαλικός δείκτης είναι περίπου 88 κατά μέσο όρο, ο δείκτης του προσώπου κάτω από 83. Γι' αυτό στην Ανατολική φυλή η διαμήκης διάμετρος της κεφαλής είναι μόνο ελαφρώς ή ελάχιστα μεγαλύτερη από τη διάμετρο του πλάτους επειδή η

διάμετρος του πλάτους είναι σχετικά σημαντική. Το κεφάλι της ανατολικής φυλής θα μπορούσε να περιγραφεί σαν ένα στρογγυλό κεφάλι. Είναι μόνο ελαφρώς κυρτό πάνω από τον αυχένα και αρκετά ψηλό στο πίσω μέρος του κεφαλιού, έτσι ώστε στον άνδρα της Αλπικής φυλής να φαίνεται μόνο ένα μικρό μέρος του λαιμού πάνω από το γιακά.

Τα **χαρακτηριστικά του προσώπου** δίνουν την εντύπωση της αμβ-

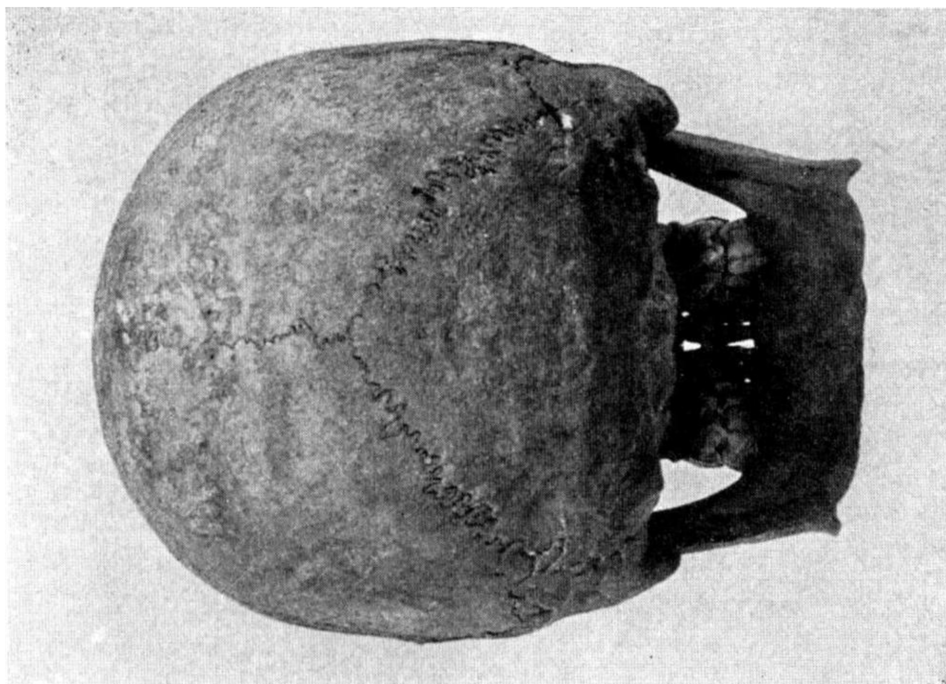
Εικ. 135β

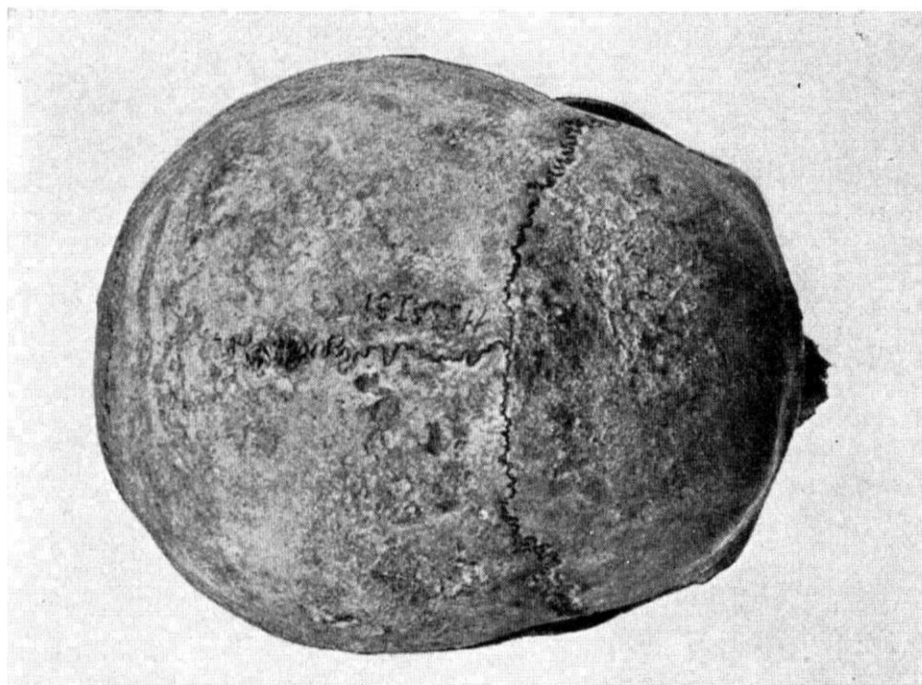
Εικ. 135α

Εικ. 135α και 135β: Κρανίο ανατολικής φυλής σε μπροστινή και πλάγια όψη. Sch: 84,61· Z: 83,33 [φωτο: καθηγητής Ερνστ Φρίτσι (Ernst Frizzi), Ανθρωπολογική Εταιρεία, Βιέννη]

λύτητας, λόγω του απότομα ανυψωμένου μετώπου, που είναι θολωτό προς τα πίσω, του μάλλον χαμηλού οστού του ριζορρίνιου, της κοντής και αμβλείας μύτης, που είναι αδέξια τοποθετημένη στο πάνω χείλος, του μη προεξέχοντος, πλατιού, στρογγυλεμένου πηγουνιού. Τα μάτια – σε αντίθεση με τα πιο βαθιά ενσωματωμένα μάτια των φυλών που έχουμε εξετάσει μέχρι τώρα – είναι ενσωματωμένα προς τα εμπρός.

Εικ. 135δ

Εικ. 135γ

Εικ. 135γ και 135δ: Το ίδιο κρανίο από την πίσω και από την πάνω όψη. Sch: 84,61· Z: 83,33 [φωτο: καθηγητής Ερνστ Φρίτσι (Ernst Frizzi), Ανθρωπολογική Εταιρεία, Βιέννη]

Τα **σαρκώδη μέρη** δίνουν την εντύπωση ευρύτητας και στρογγυλότητας, καθώς το ήδη πλατύ πρόσωπο της Ανατολικής (Αλπικής) φυλής συχνά εμφανίζει εναποθέσεις λίπους και γενικότερα μια παχύτερη κάλυψη δέρματος. Οι εναποθέσεις λίπους εμφανίζονται στη

ρίζα και στη γέφυρα της μύτης, στα ζυγωματικά και μέσα και πάνω από το πάνω βλέφαρο. Τα μάτια φαίνονται μικρά (σε αντίθεση με τα μάτια των ευρωπαϊκών φυλών με στενό πρόσωπο), καθώς το άνοιγμα μεταξύ των βλεφάρων είναι στενότερο και μικρότερο. Το άνοιγμα των βλεφάρων μερικές φορές παίρνει μια ελαφρώς ανοδική κατεύθυνση προς τα έξω. Η υπορρινική αύλακα μεταξύ του διαφράγματος της μύτης και του άνω χείλους είναι μάλλον αμυδρά σημαδεμένη. Σε μεγάλη ηλικία, όταν οι ιστοί γίνονται πλαδαροί και οι εναποθέσεις λίπους εξαφανίζονται, οι άνθρωποι της Ανατολικής φυλής, ειδικά οι γυναίκες, μπορεί να γίνουν πολύ άσχημοι, σύμφωνα με τις δυτικές απόψεις.

Το **δέρμα** είναι κιτρινωπό-καφέ και φαίνεται παράξενα άψυχο.

Τα **μαλλιά** είναι σκληρά, μερικές φορές σχεδόν σφιχτά. Η κάθε τρίχα είναι χοντρή. Το χρώμα των μαλλιών είναι καστανό έως μαύρο, η ανάπτυξη των γενειάδων είναι πιο αραιή από ό,τι στις ευρωπαϊκές φυλές με στενό πρόσωπο και οι τρίχες του σώματος φαίνεται επίσης να είναι λιγότερες.

Εικ. 136α και 136β: Γερμανία (Μπάντεν). Το πίσω μέρος του κεφαλιού προεξέχει πολύ: νορδική επιρροή [φωτο: Δρ. Όττο Αμμόν (Otto Ammon), Καρλσρούη]

Εικ. 137: Γερμανία (Μέλανας Δρυμός, Μπάντεν) (φωτο: Γκουστ Κάρλε, Τρίμπεργκ)

Εικ. 138: Γερμανία (Μέλανας Δρυμός, Μπάντεν) [φωτο: Κόνραντ Ρουφ (Conrad Ruf), Φράιμπουργκ]

Εικ. 139: Τσεχοσλοβακία (Πράγα)
Τσέχος ποιητής

Εικ. 140: Νορβηγία. Νορδική επιρροή
[Σχέδιο: καθ. Χανς Νταλ (Hans Dahl)]

Ανατολική (Αλπική) ή κατά κύριο λόγο ανατολική

Εικ. 141: Γαλλία. Ονορέ ντε Μπαλζάκ
1799-1850, συγγραφέας. Η: μαύρο· Α: καφέ

Εικ. 142: Ουκρανία. Σαντιέτσκο (Сандіцький),
λάτρης της τέχνης. Νορδική επιρροή.
(Σχέδιο: Καρλ Κρίστιαν Φόγκελ φον Φόγκελσταϊν)

Εικ. 143α και 143β: Ουκρανία [περιοχή:Γιεκατερόνισλαβ (σημ. Ντνίπρο)].
[φωτο: καθηγητής Όσκαρ Λεντς (Oskar Lenz, 1848-1925)].

Εικ. 144α και 144β: Ουκρανία. Ανατολική. Κ: 83,81· Ζ: 80,29· Α: καφέ.
(Εικόνες φυλών του Άικστεντт)

Ανατολική (Αλπική) ή κατά κύριο λόγο ανατολική

Εικ. 145: Γερμανία (Άλτενμπουργκ)
Όττο Κέρστεν (Otto Kersten), εξερευνητής.
Δαλο-Νορδική επιρροή

Εικ. 146: Γερμανία (Βαυαρία) [φωτο:
Χανς Χούμπερ (Hans Huber)
Καλλιτεχνικές εκδόσεις, Μόναχο]

Εικ. 147: Σουηδία. Νορδική επιρροή

Εικ. 148: Ιταλία. Διναρική και
δυτική επιρροή

Εικ. 149α και 149β: Σουηδία. Καταγωγ: Βαλλωνική. Κ: 79,3· :Ζ: 80. Δυτική επιρροή.
(Συλλογή Ινστιτούτου Φυλετικής Βιολογίας, Ουψάλα)

Ανατολική (Αλπική) ή κατά κύριο λόγο ανατολική

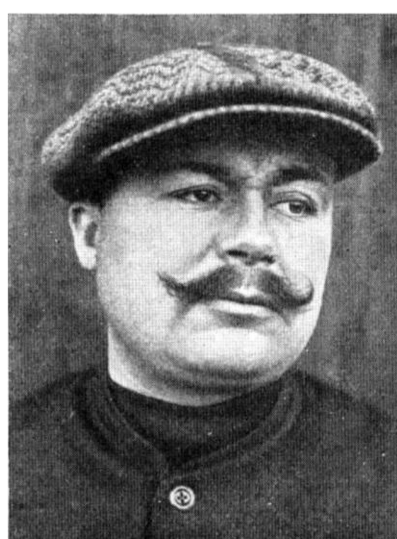

Εικ. 150α και 150β: Σουηδία. Καταγωγ: Βαλλωνική και Γερμανική. Κ: 82,5· :Ζ: 88,8.
(Συλλογή Ινστιτούτου Φυλετικής Βιολογίας, Ουψάλα)

Εικ. 151: Γαλλία. Διναρική επιρροή
(Από το βιβλίο «Οι εχθροί μας» του Όττο Στιλ)

Εικ. 152: Βέλγιο (Βαλλωνία)
(Από το βιβλίο «Οι εχθροί μας» του Όττο Στιλ)

Εικ. 153: Πιέρ Πωλ Μπροκά (Pier Paul Broca, 1824 – 1880), ερευνητής φυλών. Δαλο-Νορδική επιρροή. Α: μπλε

Εικ. 154: Αυστρία (Τιρόλο) [φωτο: συλλογή του ιατρού Καρλ Τολντ (Karl Toldt, 1840 – 1920), Βιέννη

Ανατολική (Αλπική) ή κατά κύριο λόγο ανατολική

Εικ. 155: Νότια Σουηδία. Ισχυρότερη νορδική επιρροή. Κ: 82,53· Ζ: 89,13

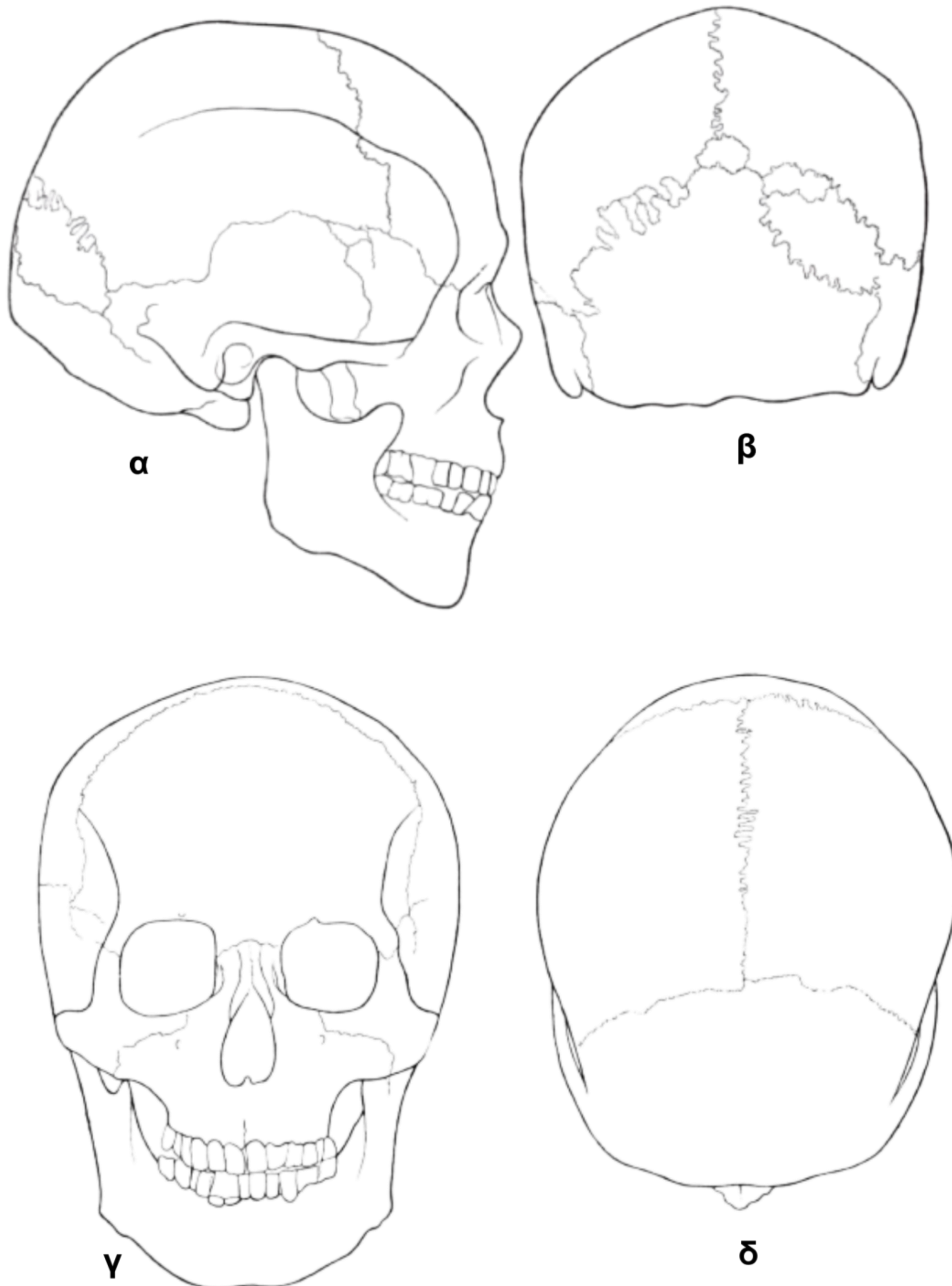
Εικ. 156: Πορτογαλία. Ματθίλδη Σεράο (Matilde Serao, 1856 – 1927), συγγραφέας. Δυτική (και νέγρικη;) επιρροή. Εβραϊκής καταγωγής;

Το **χρώμα των ματιών** είναι καφέ έως καφέ-μαύρο, αλλά φαίνεται πιο ψυχρό από το καφέ του μεσογειακού ματιού. Η έκφραση των ματιών είναι πληκτική, αποτραβηγμένη, ακόμη και περιστασιακά σκυθρωπή, ή τουλάχιστον χωρίς χαρά, ένα αποτέλεσμα που ενισχύεται από την επίπεδη θέση τους και το στενό άνοιγμα των βλεφάρων.
πάντα σίγουρη, έκφραση.

ε) Η Φυλή της ανατολικής βαλτικής

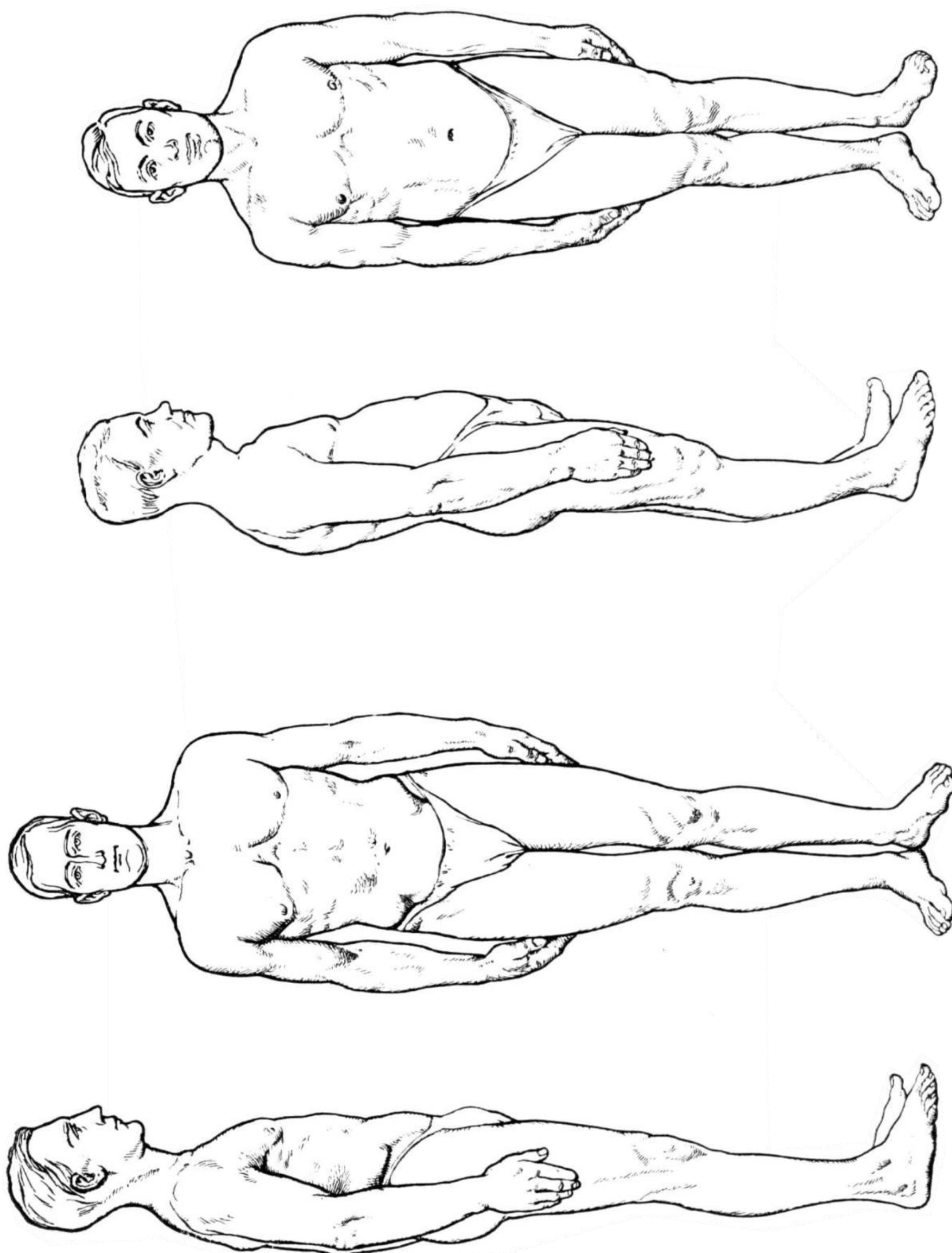
Η φυλή της Ανατολικής Βαλτικής έχει περίπου το ίδιο, ίσως και λίγο μεγαλύτερο ύψος από την Ανατολική (Αλπική) φυλή και, όπως αυτή, είναι εύσωμη και πλατιά. Το πλάτος και η στιβαρότητα της φυλής της Ανατολικής Βαλτικής είναι ακόμη πιο έντονη από ό, τι στην Αλπική: επι-

πρόσθετα, υπάρχει μια συγκεκριμένη σκληρότητα των οστών, που είναι χαρακτηριστική για τη φυλή της Ανατολικής Βαλτικής. Το σχετικά μεγάλο πλάτος των ώμων της φυλής της Ανατολικής Βαλτικής είναι ιδιαίτερα έντονο και τραχύ. Οι γάμπες, τα χέρια και τα πόδια φαίνονται κοντά, στιβαρά όπως αυτά της ανατολικής φυλής.

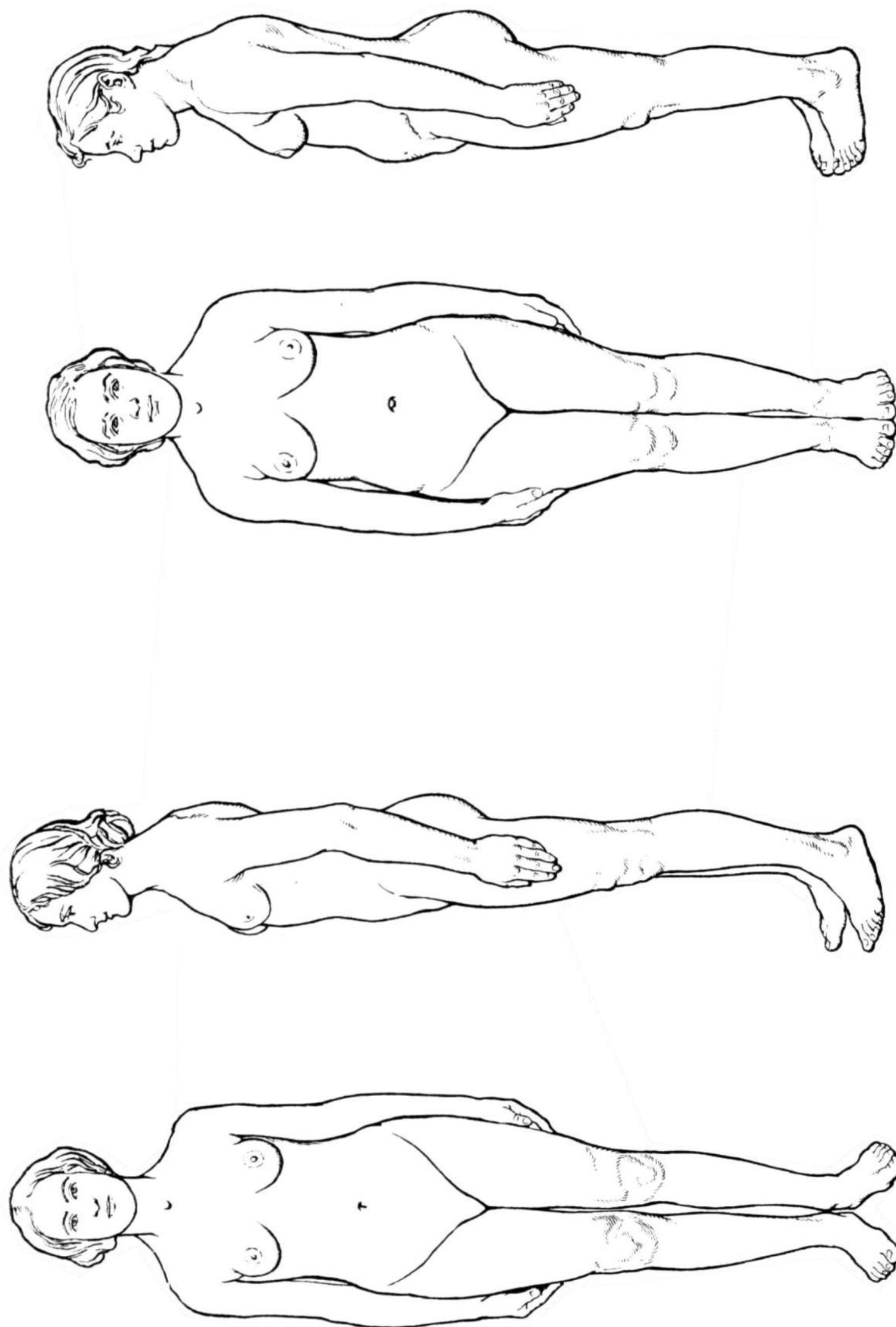

Εικ. 157α, 157β, 157γ και 157δ: Ανατολικοβαλτικό ή κατά κύριο λόγο ανατολικοβαλτικό [Από το βιβλίο «Φινλανδικά Κρανία» (Finska Kranier) του Γκούσταφ Ρέτσιους (Gustaf Retzius, 1842 – 1919), Σουηδός γιατρός και ανατόμος]

Το κεφάλι της φυλής της Ανατολικής Βαλτικής φαίνεται φαρδύ και ογκώδες. Είναι σχετικά μεγάλο και βαρύ και ιδιαίτερα το τμήμα του προσώπου του κεφαλιού φαίνεται ογκώδες σε σύγκριση με το τμήμα του κρανίου. Αυτό ενισχύεται από την χαρακτηριστική κάτω γνάθο, η

Εικ. 158α και 158β: Σουηδία. Άνδρας Νορδικής και Ανατολικής Βαλτικής φυλής. [Σχέδια βασισμένα σε φωτογραφίες του βιβλίου «Τα Φυλετικά Χαρακτηριστικά του Σουηδικού Έθνους» του Χέρμαν Μπέρνχαρντ Λούντμποργκ (Herman Bernhard Lundborg, 1868 – 1943), Σουηδός γιατρός και βιολόγος φυλών και του Φραντς Τζόσουα Λίντερς (1882 – 1938), καθηγητής και στατιστικολόγος.]

Εικ. 158γ και 158δ: Σουηδία. Κορίτσι Νορδικής και Ανατολικής Βαλτικής φυλής. (Σχέδια βασισμένα σε φωτογραφίες του βιβλίου «Τα Φυλετικά Χαρακτηριστικά του Σουηδικού Έθνους» του Χέρμαν Μπέρνχαρντ Λούντμποργκ και του Φραντς Τζόσουα Λίντερς).

Εικ. 159α και 159β: Ανατολική Βαλτική. (φωτο: Συλλογή Ινστιτούτου Φυλετικής Βιολογίας, Ουψάλα)

Εικ. 160α και 160β: Φινλανδία. Κατά κύριο λόγο Ανατολική Βαλτική. (Από το βιβλίο «Φινλανδικά Κρανία» του Γκούσταφ Ρέτσιους)

Εικ. 161α και 161β: Λετονία. Κ: 84,04· Ζ: 74,83. Ανατολική Βαλτική (Από τις εικόνες των φυλών του φον Άικστεντ)

Εικ. 162α

Εικ. 163α

Εικ. 162β

Εικ. 163β

Εικ. 162γ: Σουηδία

Εικ. 163γ: Σουηδία

Φωτογραφίες από τη συλλογή του Ινστιτούτου Φυλετικής Βιολογίας της Ουψάλα)

Κατά κύριο λόγο Ανατολική Βαλτική

Εικ. 164: Πολωνία. Ταντέους Κοσκιούσκο (Tadeusz Kościuszko, 1746 – 1817), στρατιωτικός διοικητής. Νορδική επιρροή

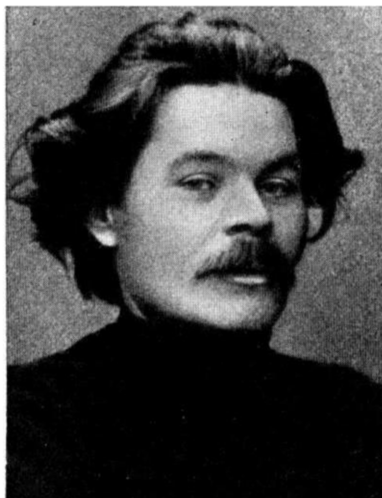
Εικ. 165: Ρωσία. [Σχέδιο: καθηγητής Φρίντριχ Ερνστ Κρούκενμπεργκ (Friedrich Ernst Krukenberg, 1871 – 1946), παθολόγος]

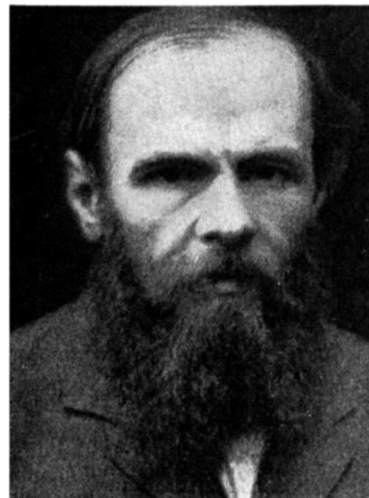
Εικ. 166: Τσεχοσλοβακία. Η: σταχτόξανθο, Α: γκρι. [Σχέδιο: Έρνα Έγκελ-Μπάιερσντορφ (Erna Engel-Baiersdorf, 1889 – 1970), ήταν ζωγράφος, γλύπτης, καταξιωμένη ανθρωπολόγος ανακατασκευαστής και με αυτή την ιδιότητα, μεταξύ άλλων, υπάλληλος του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας στη Βουδαπέστη και τη Βιέννη.]

Εικ. 167: Ρωσία. (Από το βιβλίο του Στιλ «Οι Εχθροί μας»)

Εικ. 168: Ρωσία. Μαξίμ Γκόρκι [πραγματικό όνομα Αλεξέι Μαξίμοβιτς Πέσκοφ (Алексей Максимович Пешков, 1868 – 1936), Ρώσος συγγραφέας. Μικρή διναρική επίδραση.

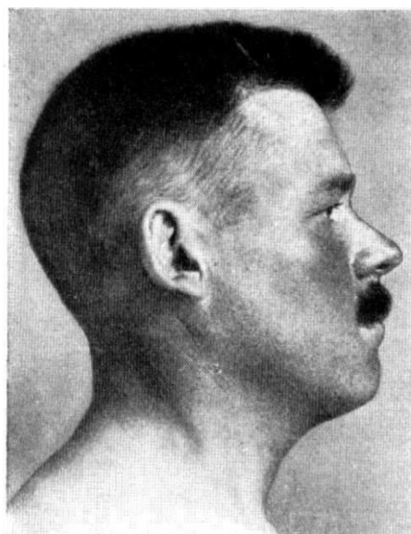

Εικ. 167: Ρωσία. Φιόντορ Ντοστογιέφσκι (Фёдор Михáйлович Достоéвский, 1821 – 1881). Νορδική επιρροή;

οποία είναι ογκώδης και βαριά, και φαρδιά, κοντό και οστέινη σε δομή, με μη προεξέχον πηγούνι. Ο κεφαλικός δείκτης είναι συνολικά κάπως χαμηλότερος από αυτόν της ανατολικής φυλής, επειδή προφανώς το ινιακό της φυλής της ανατολικής βαλτικής είναι λίγο πιο καμπυλωτό από της ανατολικής, παρά το ότι το κεφάλι έχει το ίδιο αξιοσημείωτο πλάτος. (;) Ο δείκτης προσώπου είναι κάπως ψηλότερος από αυτόν της ανατολικής φυλής, γιατί ενώ το πρόσωπο έχει το ίδιο αξιοσημείωτο πλάτος, το ύψος του προσώπου της φυλής της Ανατολικής Βαλτικής είναι ελαφρώς μεγαλύτερο από αυτό της ανατολικής φυλής. Αυτό οφείλεται στο μεγαλύτερο ύψος της κάτω γνάθου στο πρόσωπο της φυλής της ανατολικής βαλτικής και στο μεγαλύτερο ύψος και των δύο σιαγόνων στην περιοχή των οδοντικών φατνίων (οδοντοστοιχίες).

Η **φυσιογνωμία του προσώπου** φαίνεται αμβλεία όπως αυτή της ανατολικής φυλής. Ωστόσο, έχει τα δικά του χαρακτηριστικά: το μέτωπο δεν είναι τόσο καμπυλωτό προς τα πίσω όσο γέρνει προς τα πίσω, αλλά δεν έχει έντονη κλίση. Η ρίζα της μύτης είναι ακόμη πιο επίπεδη από αυτή της ανατολικής φυλής, αλλά η μύτη της φυλής της ανατολικής βαλτικής ξεχωρίζει λίγο περισσότερο στο μέσο και κάτω μέρος της από το πρόσωπο της ανατολικής φυλής. Η μύτη της φυλής της ανατολικής βαλτικής είναι κυρτή και φαίνεται ιδιαίτερα «άσχημη» από το γεγονός ότι στο κάτω μέρος της ταυτόχρονα είναι στραμμένη προς τα πάνω και με τα ρουθούνια της πιο φαρδιά, από ό,τι φαίνεται σε γενικές γραμμές στην ανατολική φυλή. Συχνά βλέπουμε πολύ μικρές μύτες στους ανθρώπους της φυλής της ανατολικής βαλτικής (βλ. εικόνες 165 και 172). Η θέση των σιαγόνων (άνω σιαγόνα έναντι κάτω γνάθου) δείχνει ότι στη φυλή της Ανατολικής Βαλτικής υπάρχει μια τάση της σιαγόνας προς τα εμπρός, ενώ στις άλλες ευρωπαϊκές φυλές οι σιαγόνες είναι λίγο-πολύ η μία απέναντι στην άλλη. Η ογκώδης, βαριά κάτω γνάθος παρουσιάζει ένα μη προεξέχον αμβλύ πηγούνι και ένα χαμηλό περίγραμμα που πλησιάζει σε μια ορθή γωνία περισσότερο από ό,τι στις φυλές που εξετάστηκαν μέχρι τώρα. Η μπροστινή όψη, δείχνει ελαφρώς προεξέχοντα (στην πλευρική και ταυτόχρονα προς την εμπρός κατεύθυνση) τα ζυγωματικά (ζυγωματικά οστά), η μπροστινή όψη δείχνει επίσης (σύμφωνα με τις γενικές αντιλήψεις ομορφιάς στην Ευρώπη) την «άσχημη» μύτη, με τα ρουθούνια της να φαίνονται από μπροστά πλατιά και επίπεδα και δείχνει επίσης την πλατιά κάτω γνάθο, το πλάτος της οποίας, ιδιαίτερα στην περιοχή των γωνιών της κάτω γνάθου, είναι εκτενές. Ακόμη και στην μπροστινή όψη μπορείτε να δείτε ότι τα σαγόνια είναι ελαφρώς προς τα εμπρός.

Τα **σαρκώδη μέρη** παρουσιάζουν λιγότερες αποθέσεις λίπους από ό,τι στην Ανατολική (Αλπική) φυλή, δεν κρύβουν την μεγάλη ακαμψία των οστών του κρανίου. Οι ρυτίδες από το εξωτερικό μέρος των ρουθουνιών της μύτης προς τα άκρα του στόματος φαίνονται συχνά να είναι βαθιές και συναντιούνται (προφανώς πιο συχνά στο γυναικείο φύλο) σχηματίζοντας μια γοτθική καμάρα στρογγυλεμένη στην κορυφή, καθώς φαίνεται να συγκλίνουν στη γέφυρα της μύτης πάνω από το χαμηλότερο τρίτο της μύτης: Η μύτη είναι συχνά κυρτή, ιδιαίτερα προς τα πάνω στην περιοχή των ρουθουνιών. Οι σχισμές των βλεφάρων των

Εικ. 170: Λετονία: Κ: 78,97· Ζ: 90,28. Νορδική επιρροή. (Από τις φυλετικές εικόνες, του φον Άικστεντ)

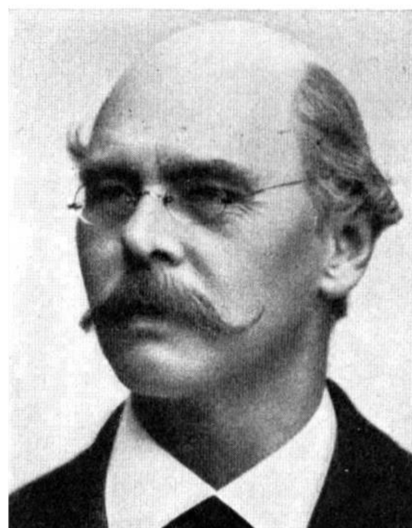
Εικ. 171: Νορβηγία. (Σχέδιο: καθηγητού Χανς Νταλ)

Εικ. 172: Ρωσία (Σχέδιο: Δρ. Χένελ[12])

Εικ. 173: Γερμανία (Ανατολική Πρωσία). Δάλο – Νορδική επιρροή;

Εικ. 174: Σουδία. Δάλο – Νορδική επιρροή

Κατά κύριο λόγο Ανατολική Βαλτική

12. Σημείωση του Μεταφραστή: Ο Ερνστ Γιούλιους Χένελ (Ernst Julius Hähnel, 1811 – 1891) ήταν Γερμανός γλύπτης και καθηγητής στην Ακαδημία Τέχνης της Δρέσδης.

Εικ. 175: Ρωσία. Κόμης Εβγκράφ Φεντότοβιτς Καμαρόφσκι (Евграф Федотович Комаровский, 1769 – 1843), συγγραφέας. Νορδική επιρροή

Εικ. 176: Μέγας Δούκας Κωνσταντίν Παύλοβιτς (Константи́н Па́влович, 1779 – 1831), δεύτερος γιος του αυτοκράτορα Παύλου Α' και της Σόφης Δωροθέας της Βυρτεμβέργης. Κατά κύριο λόγο Ανατολική Βαλτική με ανατολική επιρροή;

Εικ. 177: Σουηδία. Άουγκουστ Στρίντμπεργκ (August Strindberg, 1849 – 1912), θεατρικός συγγραφέας. Νορδική επιρροή (μητέρα Φινλανδέζα)

Εικ. 178: Σουηδία. Αρχιεπίσκοπος Νάταν Σέντερμπλουμ (Nathan Söderblom, 1866 – 1931). Μικρή νορδική επιρροή

Εικ. 179: Τσάρος Παύλος Α', (Павел I Петро́вич, 1745 – 1801) γιος του Σέργιου Σόλτικωφ (Сергей Васильевич Салтыков) και της Αικατερίνης Β'. Μικρή νορδική επιρροή

Εικ. 180: Ρωσία, κόμης Κιρίλ Γκριγκόριεβιτς Ραζιμόφσκι (Кирилл Григорьевич Разумовский, 1728 –1803), καγκελάριος του κράτους και στρατηγός. Νορδική – Ανατολική Βαλτική

Κατά κύριο λόγο Ανατολική Βαλτική

Εικ. 181: Ουκρανία. Κ: 85,39, Ζ: 79,29. Ανατολική Βαλτική. (Από τις φυλετικές εικόνες του φον Άικστεντ)

Εικ. 182: Λετονία. Ανατολική Βαλτική με νορδική επιρροή. Κ: 79,57 (Από τις φυλετικές εικόνες του φον Άικστεντ)

Εικ. 183: Κροατία. Α: μπλε, Η: ξανθά, Ζ: 76,08. Ανατολική Βαλτική ή κυρίως Ανατολική Βαλτική (φωτογραφία: φον Άικστεντ)

Εικ. 184: Κροατία. Α: μπλε, Η: ξανθά, Ζ: 78,03. Ανατολική Βαλτική ή κατά κύριο λόγο Ανατολική Βαλτική (φωτογραφία: φον Άικστεντ)

ματιών εκτείνονται ελαφρώς προς τα πάνω από την εσωτερική προς την εξωτερική γωνία του ματιού (πιο έντονα στο γυναικείο φύλο), όπως στην Ανατολική φυλή, είναι χαμηλότερες και πιο στενές από τις ευρωπαϊκές φυλές με στενά πρόσωπα, γι' αυτό και το μάτι της φυλής της Ανατολικής Βαλτικής φαίνεται μικρό. Η απόσταση μεταξύ των εσωτερικών γωνιών των ματιών είναι μεγαλύτερη στη φυλή της Ανατολικής Βαλτικής από ό,τι στις φυλές που εξετάστηκαν μέχρι τώρα· η σχισμή του στόματος φαίνεται να είναι ευρύτερη, τα χείλη πιο πλατιά και πιο δυσδιάκριτα. Όπως συμβαίνει με την ανατολική φυλή, υπάρχει έντονη τάση για ρυτίδες στα γηρατειά.

Το **δέρμα** είναι ανοιχτόχρωμο, αλλά όχι ροδαλό· δεν αφήνει το αίμα να λάμψει, έτσι ώστε να μην φαίνεται ποτέ να έχει τη ζωή ή τη φωτεινότητα του νορδικού δέρματος. Το ανοιχτόχρωμο δέρμα της Ανατολικής Βαλτικής φυλής έχει πάντα ένα γκρι υπόχρωμα, το οποίο μπορεί συχνά

να είναι τόσο δυνατό ώστε να είναι δύσκολο να ονομάσει κανείς αυτό το δέρμα ανοιχτόχρωμο. Το δέρμα φαίνεται συχνά να παρουσιάζει ένα χρώμα «γκρι της ελιάς».

Τα **μαλλιά** έχουν μια σκληρή, ακόμη και άκαμπτη, υφή. Κάθε τρίχα είναι χοντρή (όπως στην ανατολική φυλή). Οι τρίχες της γενειάδας είναι επίσης άκαμπτες, η ανάπτυξη της γενειάδας είναι αραιή, αν και οι μεμονωμένες τρίχες της γενειάδας μπορεί να γίνουν αρκετά μακριές. Τα μαλλιά της Ανατολικής Βαλτικής φυλής είναι ανοιχτόχρωμα, αλλά έχουν μεγαλύτερη τάση να είναι σταχτόξανθα παρά χρυσόξανθα. Ο χρυσός ή ο κοκκινωπός τόνος της νορδικής φυλής λείπει, αλλά υπάρχει ένας γκρίζος τόνος, ο οποίος μπορεί να είναι περισσότερο ή λιγότερο έντονος. Έτσι, τα μαλλιά της Ανατολικής Βαλτικής φυλής παρουσιάζουν αποχρώσεις από ένα ξεθωριασμένο ξανθό με γκρίζα λάμψη έως περισσότερο ή λιγότερο σκούρο σταχτοξανθό. Τα μαλλιά της Ανατολικής Βαλτικής φυλής θα μπορούσαν να ονομαστούν σταχτόξανθα σε αντίθεση με τα χρυσόξανθα μαλλιά της νορδικής φυλής. Στην παιδική ηλικία, τόσο η νορδική φυλή όσο και η φυλή της Ανατολικής Βαλτικής εμφανίζουν συχνά λευκό-ξανθα λινά μαλλιά.[13]

Το χρώμα των ματιών της φυλής της Ανατολικής Βαλτικής είναι γκρι, γκρι-μπλε ή μπλε· το μπλε φαίνεται πιο σπάνιο· τα μπλε μάτια της φυλής της ανατολικής βαλτικής είναι συνήθως γαλαζοπράσινα, ακόμα και γαλαζόλευκα (λένε για τους «λευκόφθαλμους Φινλανδούς»). Η φωτεινότητα, ακόμη και η λάμψη, που είναι χαρακτηριστικό ορισμένων νορδικών ματιών λείπει από τα μάτια της φυλής της Ανατολικής Βαλτικής. Η έκφραση των ματιών της φυλής της Ανατολικής Βαλτικής είναι συχνά σκυθρωπή και όχι σπάνια σκοτεινή, αλλά ταυτόχρονα πιο δυνατή ή τουλάχιστον πιο σκληρή από αυτή της ανατολικής φυλής.

στ) Η Φαιλική (δαλο-νορδική) φυλή.

Ο Φριτς Πάουντλερ[14] και ο Φριτς Κερν[15] συνέβαλαν τα μέγιστα στον προσδιορισμό των σωματικών και ψυχικών χαρακτηριστικών της φαιλικής φυλής (την οποία αποκαλούν όμως «δαλική» φυλή). Μπορείτε κατά κανόνα να ακολουθήσετε την παρακάτω περιγραφή. Η φαιλική φυλή δύσκολα θα μπορούσε να συγκαταλεχθεί στις κύριες φυλές της σημερινής Ευρώπης· λίγο-πολύ ένα σαφώς αναγνωρίσιμο κατάλοιπο μιας φυλής που εμφανίστηκε στην Παλαιολιθική περίοδο διάσπαρτη στη βορειοδυτική Ευρώπη και μέχρι έξω από την Ευρώπη στα Κανάρια Νησιά.

---

13. Με εξαίρεση τη Βόρεια Πολωνία, η οποία δεν είναι φτωχή στη νορδική φυλή, και τους Εβραίους της Ανατολικής Ευρώπης, σε όλη την Ανατολική Ευρώπη, όπου η ανατολική βαλτική φυλή εκπροσωπείται περισσότερο, τα κόκκινα μαλλιά απαντώνται λιγότερο συχνά απ' ό,τι στη βορειοδυτική Ευρώπη, όπου η νορδική φυλή εκπροσωπείται περισσότερο (βλ. σελ. 33).

14. Το βιβλίο του δρ. Φριτς Πάουντλερ (Fritz Paudler, 1882 – 1945, Γερμανός εθνολόγος) «Οι ανοιχτόχρωμες φυλές και οι γλώσσες τους, οι κουλτούρες τους και οι κοιτίδες τους. Μια νέα εικόνα της σύγχρονης και αρχέγονης Ευρώπης.» (Die hellfarbigen Rassen und ihre Sprachstämme, Kulturen und Urheimaten. Ein Neues Bild von heutigen und urzeitlichen Europa) 1924.

15. Το βιβλίο του Φριτς Κερν (Fritz Kern, 1884 – 1950, Γερμανός ιστορικός του Μεσαίωνα, που ασχολήθηκε με την πολιτική) «Γενεαλογικό δένδρο και εικόνα των Γερμανών και των συγγενών τους» (Stammbaum und Artbild der Deutschen und ihrer Verwandten), 1927.

Η φαιλική φυλή είναι ψηλού αναστήματος, κατά μέσο όρο τουλάχιστον μερικά εκατοστά ψηλότερη από τη νορδική φυλή στο αρσενικό φύλο, αλλά όχι λεπτή, αλλά φαρδιά, με κατατομή «σαν κουτί». Με το μέγεθός της, όπως και με άλλες λεπτομέρειες των σωματικών της χαρακτηριστικών, αυτή η φυλή δίνει την εντύπωση ότι είναι ογκώδης, ακόμη και με το πλάτος και το βάρος των αρθρώσεων ή την βραχύτητα και τη στιβαρότητα ακόμη και με το τριγωνικό σχήμα του λαιμού. Η στενότητα των γοφών σε σύγκριση με το πλάτος των ώμων δεν είναι έντονη στο αρσενικό φύλο της φαιλικής φυλής, αντίθετα, και στο αρσενικό φύλο μπορεί να εμφανίζονται φαρδιά και δυνατά ισχία. Σε σύγκριση με τις άλλες ψηλές φυλές στην Ευρώπη, στη φαιλική φυλή ο μηρός φαίνεται σχετικά μακρύτερος και από εκεί και κάτω το πόδι είναι πιο κοντό. Τα χέρια και τα πόδια είναι σχετικά μεγάλα.

Το **σχήμα του κεφαλιού** διαμορφώνεται από ένα φαρδύ (χαμηλό) πρόσωπο με μεσαίο μακρύ κεφάλι. Το πρόσωπο φαίνεται ογκώδες και φαρδύ. Θα μπορούσαμε να συγκρίνουμε το πρόσωπο της φαιλικής φυλής με ένα πρόσωπο της νορδικής φυλής που είναι χαμηλό και φαρδύ από πάνω και κάτω, ειδικά στο μεσαίο τμήμα του (μεταξύ των φρυδιών και της σχισμής στο στόμα). Το πλάτος του ζυγωματικού τόξου είναι σχετικά μεγάλο, όπως και η απόσταση μεταξύ των γωνιών της κάτω γνάθου (δηλαδή, οι γωνίες που σχηματίζει η κάτω γνάθος με την άκρη της κάτω γνάθου να ανεβαίνει προς την περιοχή του αυτιού)˙ η γωνία της κάτω γνάθου συχνά σχηματίζει σχεδόν ορθή γωνία. Το κεφάλι εκτείνεται πολύ πάνω από το λαιμό, αλλά συνήθως δεν έχει πιο κυρτή γραμμή όπως στις δολιχοκέφαλες φυλές της Ευρώπης με στενό πρόσωπο, αλλά σε μια πιο διακεκομμένη γραμμή, διακεκομμένη μόνο στη μετάβαση από την κορυφή του κρανίου στο πίσω μέρος του κεφαλιού, και στη συνέχεια στο λύγισμα του προεξέχοντος πίσω μέρος του κεφαλιού προς το λαιμό.

Το **προφίλ του προσώπου** δίνεται από ένα μέτωπο που είναι λιγότερο ψηλό (σε σύγκριση με τη νορδική και διναρική φυλή), το οποίο ανεβαίνει κάπως πιο απότομα από το μέτωπο της νορδικής φυλής, ξεκινώντας από ένα οστεϊκό εξόγκωμα που μοιάζει σαν προστατευτική πάχυνση του μετωπιαίου οστού πάνω από τις κόγχες των ματιών, το οποίο δεν φαίνεται σαν καμάρες πάνω από τα μάτια, όπως συμβαίνει με τη νορδική και τη διναρική φυλή, αλλά μάλλον σαν προεξοχές πάνω από τα μάτια καθώς συγκλίνουν ξεκάθαρα πάνω από τη γέφυρα της μύτης. Κάτω απ’ αυτά βρίσκονται τα μάτια, που βρίσκονται «βαθιά» τοποθετημένα σε χαμηλή κοιλότητα, που λόγω αυτής της χαμηλής τοποθέτησης φαίνονται αρκετά μικρά. Η μύτη είναι έντονα σχηματισμένη, αλλά όχι μεγάλη και τελειώνει σε ένα αμβλύ άκρο. Το πηγούνι παρ’ ότι είναι έντονο, σε σύγκριση όμως με το νορδικό πηγούνι, φαίνεται λιγότερο ευδιάκριτο και πιο αμβλύ. Όλη η κάτω γνάθος φαίνεται ογκώδης.

Τα **σαρκώδη μέρη** ενισχύουν την εντύπωση μεγάλου βάρους˙ τα σαρκώδη μέρη των ματιών φαίνονται συμπιεσμένα από τη χαμηλή δομή των οφθαλμικών κοιλοτήτων, η απόσταση μεταξύ της άκρης του πάνω βλεφάρου και των χαρακτηριστικών προεξεχόντων φρυδιών της φαιλι-

Εικ. 185α και 185β: Σουηδία

Εικ. 186α και 186β: Σουηδία. Κ: 76,96· Ζ: 82,95

Εικ. 187α και 187β: Σουηδία. Με Νορδική επιρροή. Κ: 74,11· Ζ: 87,05. (Και οι 6 φωτογραφίες από τη συλλογή του Φυλετικού Βιολογικού Ινστιτούτου της Ουψάλα)

Φαιλική φυλή ή κατά κύριο λόγο Φαιλική

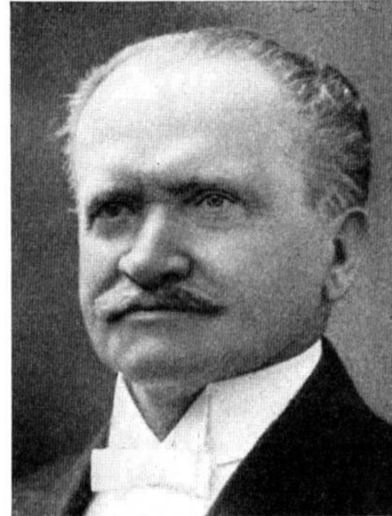

Εικ. 188α και 188β: Από πατριαρχική οικογένεια ιπποτών της Βαλτικής, Θουριγγικής καταγωγής. Α: καφέ· επιρροή μιας φυλής με μαύρα μάτια

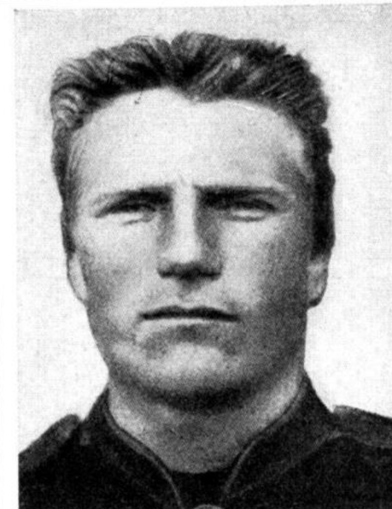
Εικ. 189: Φρανθίσκο Γκόγια (Francisco José de Goya y Lucientes, 1746 – 1828), ζωγράφος. Ανατολική επιρροή (μικρή, στιβαρή), σύμφωνα με τον Λόπεζ (Vicente López Portaña, 1772 – 1850).

Εικ. 190: Σουηδία. Ανατολική ή Ανατολικοβαλτική επιρροή

Εικ. 191: Σουηδία. Σβάντε Άουγκουστ Αρένιους (Svante August Arrhenius, 1859 – 1927), φυσικός

Εικ. 192: Νορβηγία. [σύμφωνα με τον Γουίλιαμ Ζεμπίνα Ρίπλεϊ (William Zebina Ripley, 1867 – 1941), οικονομολόγος, στο βιβλίο του «Οι Φυλές της Ευρώπης»]

Φαιλική φυλή ή κατά κύριο λόγο Φαιλική

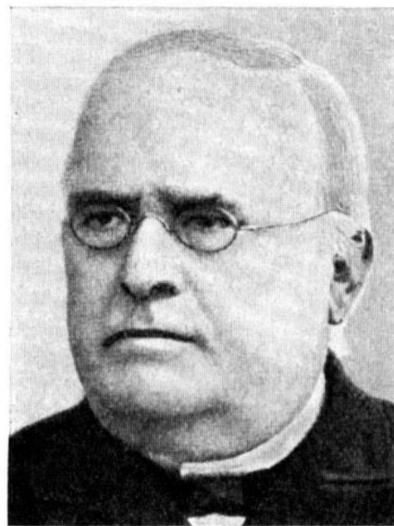
Εικ. 193: Σουηδία. (φωτο: Συλλογή του Φυλετικού Βιολογικού Ινστιτούτου της Ουψάλα)

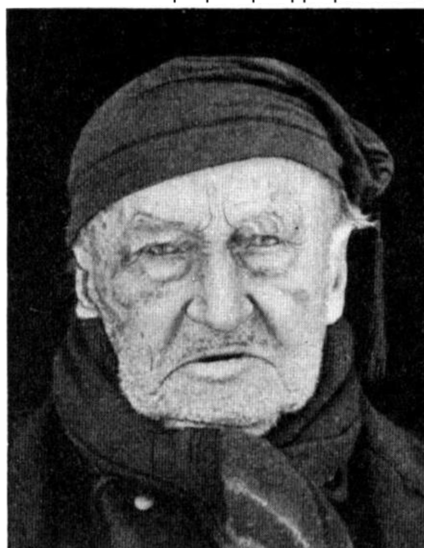
Εικ. 194: Γερμανία. Α: μπλε (φωτο: Συλλογή Ιατρικού συμβουλίου, δήμου Κόζενοφ)

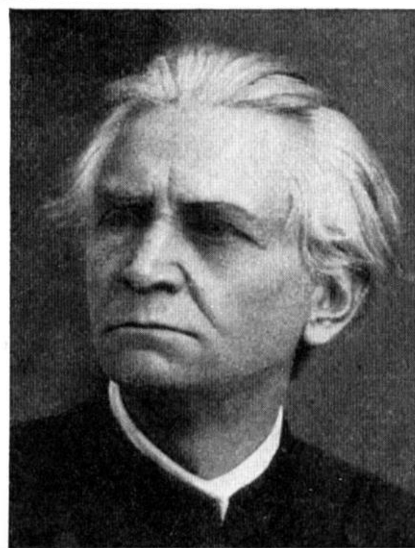
Εικ. 195: Γερμανία. Βίλχελμ Νοκ (Wilhelm Nokk, 1832 – 1903). Υπουργός. Έντονη νορδική επιρροή

Εικ. 196: Γερμανία. Γιόχαν Βίλχελμ Χίτορφ (Johann Wilhelm Hittorf, 1824 – 1914), φυσικός

Εικ. 197: Γερμανία. Με διναρική επιρροή

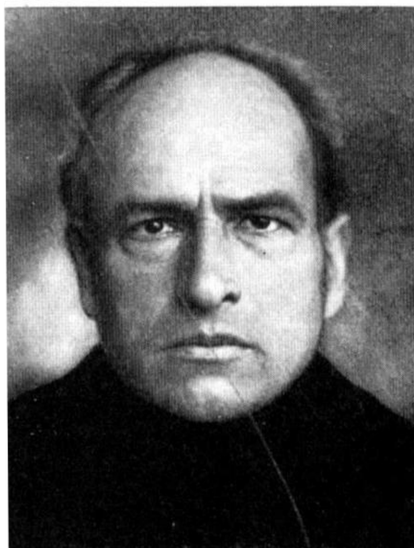

Εικ. 198: Γερμανία. Βίλιμπαλντ Χέντσελ (Willibald Hentschel, 1858 – 1947), ερευνητής κληρονομικής υγείας. Δαλο-Νορδική.

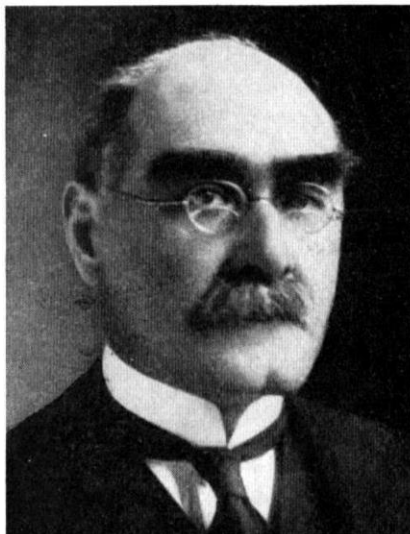
Φαιλική φυλή ή κατά κύριο λόγο Φαιλική

Εικ. 199α και 199β: Γερμανία. Φαιλική με ελαφρά επιρροή διναρικής. [Από τη συλλογή του Δρ. Φρήντριχ Ζίμπερτ (Friedrich Siebert, 1829 – 1882) στο Κρόναχ]

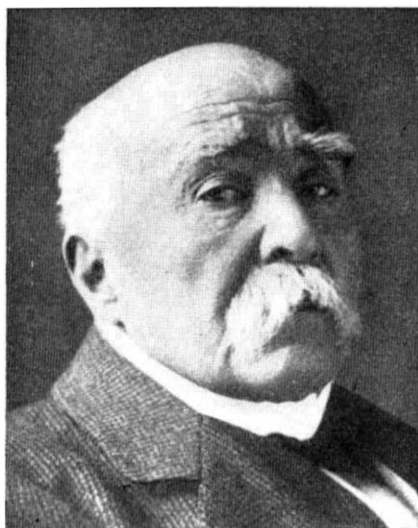

Εικ. 200α και 200β: Γερμανία. Ηθοποιός. Διναρική-Φαιλική

Εικ. 201: Αγγλία. Τζόζεφ Ράντγιαρντ Κίπλινγκ (Joseph Rudyard Kipling, 1865 – 1936), συγγραφέας. Φαιλική-Νορδική-Ανατολική;

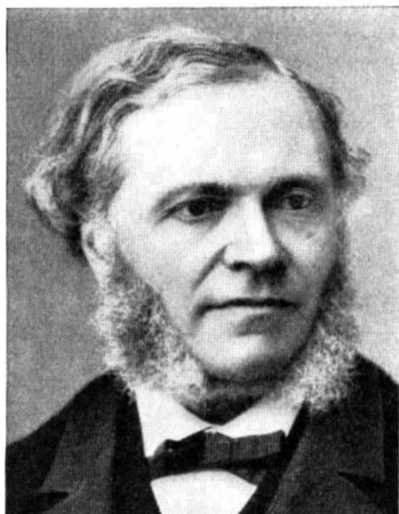
Εικ. 202: Αγγλία. Γουίλιαμ Γιούαρτ Γκλάντστοουν (William Ewart Gladstone, 1809 – 1898), πολιτικός. Φαιλική φυλή-Νορδική

Εικ. 203: Γαλλία. Ζωρζ Κλεμανσώ (Georges Clémenceau, 1841 – 1929), πολιτικός. Φαιλική δυτική ανατολική:

Εικ. 204: Γαλλία. Καμίλ Κλεμάντ ντε λα Ρονσιέρ λε Νουρί (Camille Clément de La Roncière-Le Noury, 1813 – 1881), ναύαρχος. Φαιλική

Εικ. 205: Βέλγιο. Σεζάρ (Ογκίστ-Ζαν-Γκιγιόμ-Ιμπέρ) Φρανκ (César Auguste-Jean-Guillaume-Hubert Franck, 1822 – 1890) συνθέτης, πιανίστας, οργανίστας. Κατά κύριο λόγο φαιλική φυλή.

Εικ. 206: Αγγλία. Κατά κύριο λόγο φαιλική φυλή με ελαφρά ανατολική επιρροή;

Εικ. 207: Γαλλία. Ντανιέλ Φρανσουά Εσπρί Ωμπέρ (Daniel-François-Esprit Auber, 1782 – 1871) συνθέτης. Η: ξανθό· Α: ξανθό. Κατά κύριο λόγο φαιλική φυλή.

Εικ. 208: Γαλλία. Ελί Φρεντερίκ Φορέ (Élie Frédéric Forey, 1804 – 1872), Στρατάρχης. Νορδική – φαιλική

κής φυλής είναι ιδιαίτερα μικρή· ιδιαίτερα από το πάνω μισό του βολβού του ματιού φαίνεται ελάχιστα· η απόσταση μεταξύ των εσωτερικών γωνιών των ματιών είναι μεγαλύτερη από ό,τι στις άλλες ευρωπαϊκές φυλές, με εξαίρεση την ανατολικοβαλτική. Η σχισμή του στόματος είναι μακριά, αισθητά ίσια, με λεπτά χείλη που μοιάζουν να είναι πιεσμένα, τα οποία σχηματίζουν ένα στόμα σαν «σχισμή κουμπαρά» (Φριτς Πάουντλερ). Ακόμη και σε νεότερους ανθρώπους της φαιλικής φυλής εμφανίζεται συχνά μεγαλύτερη ρινοχειλιακή πτυχή[16] (βλ. σελ. 45), και αυτή η ρινοχειλιακή πτυχή παρουσιάζει συχνά σημαντική επιμήκυνση προς το πηγούνι. Οι ρυτίδες του συνοφρυώματος εμφανίζονται νωρίτερα απ' ό,τι σε άλλες φυλές, οι οποίες στη φαιλική φυλή αυξάνουν το πλάτος του σχήματος του προσώπου και την οριζόντια θέση των χαρακτηριστικών του προσώπου (οροφή φρυδιού, σχισμή του στόματος) μέσω μιας επιμήκους πορείας.

Εικ. 209: Τενερίφη. Κατά κύριο λόγο στρατιώτες φαιλικής φυλής. (φωτο: καθηγητής Όιγκεν Φίσερ, Βερολίνο) (Δείτε επίσης τις εικόνες στη σελίδα 143)

Το **δέρμα** είναι ρόδινο και ανοιχτό, τείνει να είναι κοκκινωπό-ανοιχτό στο πρόσωπο, αλλά συνήθως χωρίς την ειδική οριοθέτηση ενός κόκκινου μάγουλου όπως αυτό της νορδικής φυλής. Το δέρμα του προσώπου και ολόκληρου του σώματος φαίνεται πιο παχύ και τραχύ, τουλάχιστον σε σύγκριση με το λεπτότερο δέρμα της νορδικής φυλής.

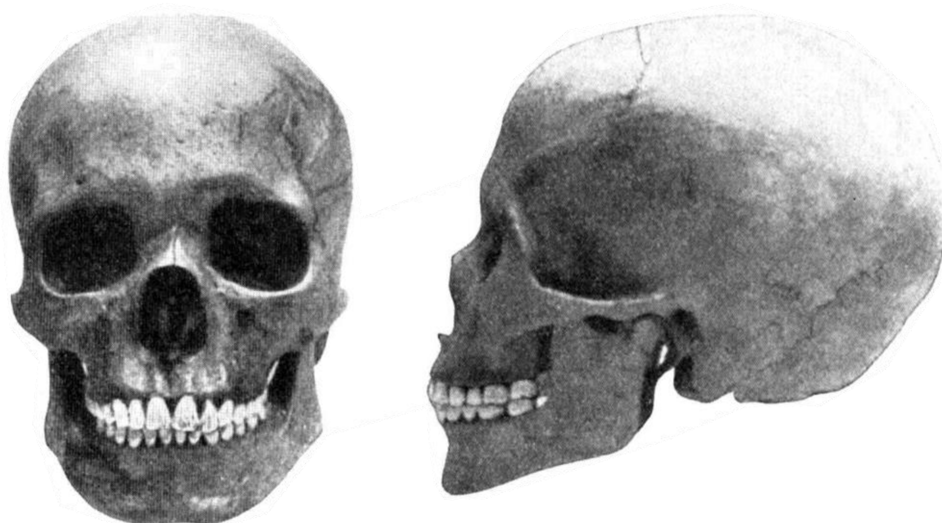
Τα **μαλλιά** είναι κάπως πιο σκληρά από ό,τι στις φυλές της Ευρώπης με στενό πρόσωπο, φαινομενικά πιο σπάνια απλά, πιο συχνά κυματιστά ή ακόμα και σγουρά από ό,τι στη νορδική φυλή. Τα μαλλιά στο κεφάλι είναι πολύ πυκνά και προφανώς πολύ ανθεκτικά ακόμη και σε μεγάλη ηλικία. Στο χρώμα φαίνεται να τείνουν περισσότερο προς το κοκκινωπό από αυτό της νορδικής φυλής. Τα φρύδια είναι συνήθως πολύ τριχωτά ακόμη και στη μέση ηλικία, και με λιγότερες τρίχες να προεξέχουν προς τα εμπρός παρά προς τα κάτω.

Το **χρώμα των ματιών** είναι ανοιχτό, ίσως κλίνει περισσότερο προς το γκρι παρά το μπλε.

16. Σημείωση του μεταφραστή: Η ρινοχειλιακή πτυχή εκτείνεται από το άκρο της μύτης προς τη γωνία του στόματος.

ζ) Η σουδητική φυλή.

Έχει μικρό ανάστημα, που στο αρσενικό φύλο είναι περίπου 1,60 μέτρα.

Εικ. 210 και 211: Προϊστορικό κρανίο της σουδητικής φυλής από τη Βοημία. (Κατά τον Ρέτσε[17], Αρχείο Ανθρωπολογίας, Τόμος VII, 1908).

Το μέγεθος του κεφαλιού είναι σχετικά μικρό. Η σουδητική φυλή έχει κεφάλι μεσαίο έως βραχυκέφαλο, με σχήμα κρανίου που δεν είναι σφαιρικό αλλά σε σχήμα αυγού με ελαφρώς γυρτό το βρεγματικό οστό του κρανίου και ελαφρώς καμπυλωτό το ινιακό. Το πρόσωπο είναι μεσαίου πλάτους με έντονα ζυγωματικά, τα οποία στο θηλυκό φύλο φαίνονται συχνά να εκτείνονται πιο μπροστά από το πάνω άκρο της κόγχης των ματιών, ενώ στο αρσενικό φύλο οι πάνω κόγχες των ματιών

Εικ. 212α και 212β: Πολωνία. Κυρίως σουδητική με επιρροές στενοπρόσωπης φυλής. (Συλλογή του Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου του Λέμπεργκ)

17. Σημείωση του μεταφραστή: Ο Όττο Ρέτσε (Otto Reche, 1879 – 1966), ήταν Γερμανός ανθρωπολόγος.

Εικ. 213α και 213 β: Μετανάστης στο Όλντενμπουργκ από την Πολωνία. Κυρίως σουδητική. (φωτο: Ρόμπερτ Χάβεμαν (Robert Havemann, 1910 – 1982), χημικός.

Εικ. 214: Κατά κύριο λόγο Σουδητική. Επεξεργασία με το χέρι της Κέτε Κόλβιτς (Käthe Kollwitz, 1867 – 1945), καλλιτέχνης, στη συλλογή τεχνών της Δρέσδης, με την ευγενική άδεια της καλλιτέχνιδας

Εικ. 215: Πολωνία. Κυρίως σουδητική. (Συλλογή του Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου του Λέμπεργκ)

Εικ. 216α και 216β: Σιλεσία. Ανατολική Βαλτική-Σουδητική; (Α: ανοιχτό γκρι έως ανοιχτό καφέ, Η: σκούρο ξανθό), (Φωτογραφία από τη συλλογή του καθηγ. Δρ. Βίλχελμ Κόζενοφ (Wilhelm Kosenow), από το Λέγκνιτς (σημ: Λεγκνίτσα).

Εικ. 217: Σιλεσία. Κατά κύριο λόγο σουδητική με νορδική επιρροή. (Φωτογραφία από τη συλλογή του καθηγ. Δρ. Βίλχελμ Κόζενοφ)

Εικ. 218: Πομερανία. Κατά κύριο λόγο σουδητική με νορδική επιρροή. (Φωτογραφία από τη συλλογή του καθηγ. Δρ. Βίλχελμ Κόζενοφ)

Εικ. 219: Ανατολική Πρωσία. Νορδική-Σουδητική. (Συλλογή από τον Ιατρό Δρ. Βίλχελμ Κόζενοφ)

Εικ. 220: Σαξονία. Σουδητική επιρροή.

Εικ. 221: Σαξονία. Σουδητική επιρροή;

συχνά φαίνονται να επικαλύπτουν το πάνω ύψος των ματιών. Το μέτω-

πο είναι απότομα όρθιο και χαμηλό· η μύτη είναι φαρδιά και επίπεδη, με πλευρικά τοιχώματα που δεν είναι ίσια αλλά κυρτά το ένα προς το άλλο, έτσι ώστε ο ρινικός σκελετός να είναι κάπως φουσκωμένος. Τα σαγόνια έχουν σχήμα ρύγχους. Στη σουδητική φυλή το ζυγωματικό φαίνεται συχνά να χωρίζεται στα δύο με μια ραφή (malare bipartitum sive japonicum – άρρωστα διμερής ή ιαπωνική), όπως συμβαίνει συχνά στους Ασιάτες της Ανατολής.

Σύμφωνα με το χρώμα των μαλλιών, του δέρματος και των ματιών τους, η σουδητική φυλή ανήκει στις σκούρες φυλές της Ευρώπης.

Οι επιροές άλλων φυλών ή υποτιθέμενων φυλών στον πληθυσμό της Ευρώπης θα αναφερθούν στην ενότητα 6 κατά την εξέταση των περιοχών στις οποίες εμφανίζονται ή εικάζονται.

3. Τα ψυχικά χαρακτηριστικά των ευρωπαϊκών φυλών

α) Η Νορδική Φυλή

Οι περιγραφές που έχουν δοθεί από παρατηρητές από διάφορες χώρες[18] της ψυχολογικής συμπεριφοράς της νορδικής φυλής συμφωνούν πολύ καλά μεταξύ τους και οι φυλετικές έρευνες σχετικά με το ύψος του σώματος, το σχήμα του κεφαλιού και του προσώπου και ούτω καθεξής σε σχέση με τα επαγγέλματα και τις σχολικές επιδόσεις και μελέτες για τα σωματικά χαρακτηριστικά αξιόλογων ανδρών στους διάφορους ευρωπαϊκούς λαούς – όλες αυτές οι έρευνες οι οποίες δεν μπορούν να αναφερθούν λεπτομερώς εδώ[18], δίνουν μια σαφή εικόνα των ψυχικών χαρακτηριστικών της νορδικής φυλής.

Σύμφωνα με αυτή την εικόνα, μπορεί να θεωρήσουμε την κρίση, την ειλικρίνεια και την ενεργητικότητα σαν τα χαρακτηριστικά του νορδικού ανθρώπου, που πρέπει να επισημαίνονται ξανά και ξανά. Η ικανότητα του να κρίνει επιτρέπει και διατηρεί τον νορδικό άνθρωπο να έχει μια ορισμένη κυριαρχία της ίδιας του της φύσης, έτσι ώστε να αντιμετωπίζει τον εαυτό του και ακόμη περισσότερο τις ξένες επιρροές πιο ελεύθερα. Νιώθει μια έντονη ανάγκη για την αλήθεια και την δικαιοσύνη και γι' αυτό δείχνει μια αντικειμενική, ισορροπημένη στάση που συχνά τον κάνει να φαίνεται ψυχρός και άκαμπτος. Χαρακτηρίζεται από μια έντονη αίσθηση της πραγματικότητας, η οποία, σε συνδυασμό με την ενεργητικότητα, που μπορεί να αυξηθεί σε τόλμη, τον ωθεί να αναλάβει μακροπρόθεσμα εγχειρήματα. Μαζί μ' αυτό έχει μια έντονη αίσθηση για τον ανταγωνισμό των επιδόσεων και αναπτύσσει ένα χαρακτηριστικό πάθος για το πραγματικό, ενώ το πάθος με τη συνήθη έννοια της διέγερσης των αισθήσεων ή της έξαρσης της σεξουαλικής ζωής έχει ελάχιστο νόημα γι' αυτόν. Οι κλίσεις του είναι πάντα προς τη ψύχραιμη σύνεση, την λακωνικότητα, προς μια συγκράτηση που συχνά φαίνεται ευγενική. Ακριβώς όπως ο ίδιος αντιλαμβάνεται εύκολα την έννοια του καθήκοντος, έτσι έχει την τάση να απαιτεί την εκπλήρωση του καθήκοντος από τους γύρω του, όπως κάνει για τον εαυτό του και με αυτόν τον τρόπο γίνεται εύκολα σκληρός, ακόμη και αδίστακτος – αν και ποτέ δεν στερείται κάποιας ιπποτικότητας. Στις σχέσεις του με τους συνανθρώπους του, φαίνεται συγκρατημένος και ατομιστής, δείχνει λίγη συμπόνια, ή τέλος πάντων μικρή τάση για να συμπάσχει με τη φύση των άλλων ανθρώπων, αλλά μάλλον μια κάποια έλλειψη γνώσης της ανθρωπότητας. Αυτή η γνώση είναι κάτι που πρέπει να κερδίσει για τον

18. Μπορείτε να τις βρείτε στο «Φυλετική Μελέτη του Γερμανικού Λαού» (Rassenkunde des deutschen Volkes), ενότητα 12.

εαυτό του πολύ περισσότερο, από ένα έμφυτο χάρισμα. Το χάρισμα της αφήγησης, με μια αίσθηση περιγραφής των γεγονότων και των τοπίων και μια τάση για σκανδαλιές, είναι κοινό στη νορδική φυλή.

Η διστακτικότητα του νορδικού ανθρώπου να δείξει τα συναισθήματά του συχνά πηγάζει από μια ευαισθησία της ψυχής, που δεν μπορεί και δεν θέλει να εκφραστεί γρήγορα και ζωντανά με λόγια και κινήσεις. Αυτή η διστακτικότητα μπορεί να φτάσει σε σημείο επιφυλακτικότητας και τότε είναι γενικά ακόμη περισσότερο το σημάδι ενός σταθερού χαρακτήρα, της πλήρους ειλικρίνειας, και ένα έντονο αίσθημα της τιμής. Η νομιμότητα και το αίσθημα τιμής ταιριάζουν ιδιαίτερα στους νορδικούς ανθρώπους. Ο λόγος που δίνει μετά από προμελετημένη σκέψη είναι για αυτόν απαραβίαστος.

Οι φαντασιακές του δυνάμεις δεν διεγείρονται εύκολα, δείχνοντας μια ψύχραιμη σταθερότητα, όμως δεν στερείται τόλμης, ακόμη και υπερβολικότητας. Τον οδηγούν όχι τόσο στο απέραντο, όσο μάλλον έξω από την πραγματικότητα και πάλι πίσω σε αυτήν. Εξ ου και η καταλληλότητα της νορδικής φυλής για πολιτικά επιτεύγματα. Ο Τράιτσκε[19] αποκάλεσε την Κάτω Σαξονία «γη των πολιτικών μυαλών» και ο Μπίσμαρκ επαίνεσε την Κάτω Σαξονία για «τον αγώνα για το εφικτό». Ακριβώς η Κάτω Σαξονία είναι η γερμανόφωνη περιοχή όπου η νορδική φυλή κυριαρχεί περισσότερο. Η αίσθηση της πραγματικότητας, η ενεργητικότητα, η αυτοπεποίθηση και η τόλμη της νορδικής φυλής σημαίνουν ότι προφανώς όλοι οι σημαντικότεροι πολιτικοί στην ευρωπαϊκή ιστορία εμφανίζονται, κρίνοντας από τα πορτρέτα, κυρίως Νορδικοί.

Η νορδική τόλμη αυξάνεται εύκολα σε μεμονωμένους νορδικούς ανθρώπους σε σημείο που τείνουν να γίνουν ανόητοι, αδιάφοροι για την ευημερία τους, επιρρεπείς στην απροσεξία και τη σπατάλη, με αποτέλεσμα να υποχωρεί περισσότερο η ιδιαίτερη προνοητικότητα της νορδικής φυλής που παρατηρείται συνήθως. Η νορδική τάση προς μια ξέγνοιαστη, ελεύθερη ζωή φαίνεται επίσης στο γεγονός ότι ο νορδικός άνθρωπος φαίνεται να θεωρεί απολύτως απαραίτητο να έχει στιγμές χαρούμενης τεμπελιάς ή απροβλημάτιστης αφοσίωσης σε σωματικές ασκήσεις, πεζοπορίες, ταξίδια ή απλές ανάγκες. Η ζωή στην πόλη, όπως είναι, φαίνεται να τον φθείρει πολύ περισσότερο από ό,τι τους ανθρώπους των άλλων ευρωπαϊκών φυλών (με πιθανή εξαίρεση τη διναρική). Ο νορδικός άνθρωπος (όπως και ο διναρικός) έχει ένα έντονο αίσθημα για τη φύση.

Η εξαφάνιση της νορδικής φυλής (που θα εξεταστεί λεπτομερέστερα στις Ενότητες 11 και 12) οφείλεται στο γεγονός ότι υπάρχει συνεχώς μια ροή του νορδικού πληθυσμού που οδηγεί από την ύπαιθρο στην πόλη, όπου η αίσθηση της ανταγωνιστικότητας, η ανάγκη τους για εκπαίδευση, η ανάγκη να ηγηθούν, να ξεχωρίσουν, οδήγησαν και θα οδηγούν

19. Σημείωση του μεταφραστή: Ο Χάινριχ φον Τράιτσκε (Heinrich Gotthard Freiherr von Treitschke, 1834 – 28 April 1896), ήταν Γερμανός ιστορικός, πολιτικός συγγραφέας και εθνικοφιλελεύθερο μέλος του Ράιχσταγκ κατά την περίοδο της Γερμανικής Αυτοκρατορίας. Ήταν ένας ακραίος εθνικιστής, που ευνοούσε τη γερμανική αποικιοκρατία και αντιτάχθηκε στη Βρετανική Αυτοκρατορία. Αντιτάχθηκε επίσης σε Καθολικούς, Πολωνούς, Εβραίους και σοσιαλιστές μέσα στη Γερμανία.

τους νορδικούς ανθρώπους. Η ροή του πληθυσμού από την ύπαιθρο της οποίας τα πιο ικανά και ενεργητικά μέλη ανεβαίνουν μέσω της μεσαίας τάξης στα κορυφαία επαγγέλματα είναι, κρίνοντας από τις κατάλληλες ανθρωπολογικές έρευνες, ταυτόχρονα και μια ροή του πιο νορδικού στοιχείου, το οποίο έτσι, μαζί με το ανώτερο τμήμα της κοινωνίας, δείχνει συχνά μια τάση προς μείωση του ποσοστού των γεννήσεων.[20]

Έτσι, ακριβώς **οι ηγετικές ιδιότητες της νορδικής φυλής** είναι αυτές που την κάνουν να υποκύψει στον αγώνα για την ύπαρξη (που αποφασίζεται μόνο από τον αριθμό των γεννήσεων!).

Στους ανώτατους εκπροσώπους της, η νορδική φυλή έχει μια υπερβολικότητα, η οποία όμως δεν εμφανίζεται εξωτερικά, μια αίσθηση για το ανώτερο και το ηρωικό, για εξαιρετικές πράξεις και έργα που απαιτούν την προσφορά μιας ολόκληρης ζωής. Στους νορδικούς άνδρες παρατηρείται συχνά, επίσης, ένα ιδιαίτερα ευρύ φάσμα ανάπτυξης του πνεύματος, που περιλαμβάνει ευρεία πεδία δράσης και γνώσης, αλλά ταυτόχρονα και ένα πλούτο συναισθημάτων, από την καλοσύνη έως την σκληρότητα, από την υπερφυσικότητα στην αποφασιστική και ακλόνητη δράση, από το δογματικό έως το ανοιχτό μυαλό. Όλα αυτά είναι χαρακτηριστικά και για τις γυναικείο φύλο της νορδικής φυλής στους ανώτατους εκπροσώπους της· η κοριτσίστικη, τρυφερή Κριμχίλντα[21], που γίνεται η αδυσώπητη εκδικητής του συζύγου της από την αίσθηση της υπερηφάνειας και την εκπλήρωση του συζυγικού της καθήκοντος, είναι συμβολική γι' αυτό. Οι διάφορες εκφράσεις της ανθρώπινης φύσης και ο αγώνας για τις συνεχείς δραστηριότητες και τους τρόπους ζωής βρίσκουν αυτή την έντονη αποφασιστικότητα μόνο στη νορδική φυλή: όπως οι μορφές του πολιτικού, του στρατηγού, του επιχειρηματία, του στοχαστή, του ιερέα, του καλλιτέχνη, του γεωργού, του καλού και του κακού. Σε όλες αυτές τις φιγούρες δίνονται τα δικά τους μοναδικά χαρακτηριστικά μέσω μιας συγκεκριμένης χαρακτηριστικής νορδικής ανησυχίας και μιας χαρακτηριστικής παρόρμησης για κατάκτηση.

Έτσι λοιπόν, δεν μπορεί να εκπλήσσει το γεγονός ότι η νορδική φυλή δημιούργησε τόσους πολλούς δημιουργικούς ανθρώπους, ότι η συντριπτική πλειοψηφία των σπουδαίων ανδρών στην ιστορία της Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής εμφανίζει κυρίως νορδικά χαρακτηριστικά και ότι ακόμη και στους λαούς με λιγότερο νορδική επιρροή, οι δημιουργικοί άνδρες συνεχίζουν να εμφανίζονται προερχόμενοι από περιοχές όπου υπήρχε ή εξακολουθεί να υπάρχει μια αισθητή επίδραση του νορδικού αίματος. Οι δημιουργικοί άνδρες της Γαλλίας προέρχονται, σύμφωνα με τις έρευνες του **Όντιν**[22], από τις περιοχές με το μεγαλύτερο ύψος, το

20. Αυτό ισχύει ακόμη και (σύμφωνα με την έρευνα του Χάλφνταν Μπριν) για τη Νορβηγία, η οποία είναι κατά κύριο λόγο νορδική [βλ. «Ο νέος Βορράς» (Det nye Nord), 7ο έτος, αρ. 3, Κοπεγχάγη, 1925].

21. Σημείωση του μεταφραστή: Πληροφορίες για την ιστορία της Κριμχίλντα, στο τραγούδι των Νιμπελούγκεν:
https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%A4%CF%81%CE%B1%CE%B3%CE%BF%CF%8D%CE%B4%CE%B9_%CF%84%CF%89%CE%BD_%CE%9D%CE%B9%CE%BC%CF%80%CE%B5%CE%BB%CE%BF%CF%8D%CE%BD%CE%B3%CE%BA%CE%B5%CE%BD

22. Άλφρεντ Όντιν (Alfred Odin, 1864 – 1896), «Γένεση σπουδαίων ανδρών» (La génèse des grands hommes), 1895.

μακρύτερο κρανίο και το πιο ανοιχτό χρώμα και σύμφωνα με την ταξική τους προέλευση, το 78,5% προέρχονται από την αριστοκρατία, τα δημόσια και ελεύθερα επαγγέλματα με πανεπιστημιακή εκπαίδευση, δηλαδή ακριβώς από τα στρώματα που, αν και κατά κεφαλήν αποτελούν μόνο ένα μικρό μέρος του λαού, είναι ή ήταν σχετικά τα πλουσιότερα σε νορδικό αίμα. Μια μελέτη των βραβευθέντων των εκθέσεων ζωγραφικής του Παρισιού αποκάλυψε επίσης τη νορδική φυλή σαν την πλουσιότερη από άποψη δημιουργικών ανθρώπων, και οι μελέτες του **Βόλτμαν**[23] «Οι Γερμανοί και η Αναγέννηση στην Ιταλία» (Die Germanen und die Renaissance in Italien) (1905) και «Οι Γερμανοί στη Γαλλία» (Die Germanen in Frankreich) (1907), το μαρτυρούν με τις εικόνες τους. Οι έρευνες του **Γκάλτον**[24] δείχνουν ότι οι πιο νορδικές περιοχές της Αγγλίας έχουν δημιουργήσει πολύ περισσότερους δημιουργικούς άνδρες από ό,τι οι λιγότερο νορδικές. Η πιο νορδική περιοχή των βρετανικών νησιών είναι η Σκωτία, και «η χώρα της Σκωτίας παρέχει ένα ιδιαίτερα μεγάλο αριθμό από τους ηγετικούς και πρωτοπόρους άνδρες στην Αγγλία και τις αποικίες».[25] Ισχύει για όλη την Ευρώπη, ότι οι χώρες που είναι πιο πλούσιες σε νορδικές επιρροές είναι ιδιαίτερα πλούσιες στην παραγωγή δημιουργικών ανθρώπων· για τις χώρες που είναι πιο πλούσιες σε νορδικό αίμα, όπως η Σουηδία και η Νορβηγία, αυτό το γεγονός γίνεται ιδιαίτερα εμφανές όταν ληφθεί υπόψη ο πληθυσμός: η Νορβηγία έχει τους μισούς κατοίκους από το Βερολίνο.[26]

Εάν λοιπόν, η νορδική φυλή ήταν πάντα ιδιαίτερα πλούσια σε δημιουργικούς ανθρώπους, τότε δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός, ότι οι λαοί με νορδικό αίμα αντιμετώπιζαν πάντα την παρακμή τους, όταν το νορδικό αίμα είχε στερέψει ανάμεσά τους· αυτό θα φανεί στα Κεφάλαια 8 – 10. Ο **Ρόουζε** ανακάλυψε, σαν αποτέλεσμα των ανθρωπομετρικών του ερευνών μεταξύ παιδιών σχολικής ηλικίας, εργατών, υπαλλήλων, αξιωματικών, εργοδοτών, καθηγητών κ.λπ., ότι «η νορδική φυλετική συ-

---

23. Σημείωση του μεταφραστή: Ο Λούντβιγκ Βόλτμαν (Ludwig Woltmann, 1871 – 1907) ήταν Γερμανός ανθρωπολόγος, ζωολόγος.

24. Σημείωση του μεταφραστή: Ο Φράνσις Γκάλτον (Francis Galton, 1822 – 1911), ήταν Βρετανός πολυμαθής και ο εμπνευστής της ευγονικής κατά τη βικτοριανή εποχή.

25. Του Τζον Μπέντο «Η Φυλετική Ιστορία των Βρετανικών Νησιών, Πολιτική – Ανθρωπολογική Επιθεώρηση, τόμος 3ος, 1904 (Die Rassengeschichte der britischen Inseln, Politische-anthropologische).

Σημείωση του μεταφραστή: Ο Τζον Μπέντο (John Beddoe, 1826 – 1911) ήταν ένας από τους πιο εξέχοντες Άγγλους εθνολόγους στη βικτωριανή Βρετανία.

26. Ο Φρήντριχ Βίλχελμ Όστβαλντ (Friedrich Wilhelm Ostwald, 1853 – 1932, Γερμανός της Βαλτικής, χημικός και φιλόσοφος), στο βιβλίο του, «Μεγάλοι άντρες, μελέτες για τη βιολογία των ιδιοφυϊών» (Grosse Männer, Studien zur Biologie des Genies), 3η έκδοση, 1927, δείχνει ξεκάθαρα την κυριαρχία των χωρών, που είναι πλουσιότερες στη νορδική επιρροή, όσον αφορά την παραγωγή σημαντικών ανθρώπων. Η βορειοδυτική Ευρώπη, με τον πληθυσμό της Βόρειας Αμερικής που προέρχεται κυρίως από τη Βορειοδυτική Ευρώπη, βρίσκεται στην κορυφή. Η Ισπανία, η Πορτογαλία και οι βαλκανικές χώρες απουσιάζουν εντελώς, ενώ η Γαλλία και η Ιταλία δεν παρουσιάζουν ευνοϊκούς αριθμούς. Ο Όστβαλντ – ο οποίος προφανώς απέχει πολύ από τις εκτιμήσεις της φυλετικής επιστήμης – πιστεύει, ότι οι πρώτες χώρες δεν έχουν ακόμη καταφέρει να παράγουν «τόσο πολύ πολιτιστικό πλεόνασμα», ενώ στις τελευταίες, αυτές οι «παλιές πολιτισμένες χώρες», τα δυσμενή στοιχεία είναι «πολύ εντυπωσιακά»! Τα έργα του Όστβαλντ δείχνουν επίσης πόσο λίγους σπουδαίους άνδρες έχουν δημιουργήσει τα κατώτερα στρώματα του πληθυσμού, τα οποία κατά μέσο όρο είναι φτωχότερα σε νορδικό αίμα. Ο Όστβαλντ κάνει την διαπίστωση ότι «ένας πολύ μικρός αριθμός σπουδαίων ερευνητών προέρχεται από τους κύκλους του κατώτερου λαού».

νιστώσα του γερμανικού λαού είναι ο κύριος φορέας της πνευματικής του δύναμης».[27] Αυτό προφανώς ισχύει για όλους τους λαούς που έχουν νορδική επιρροή.

Ιδιαίτερη ικανότητα φαίνεται να έχει η νορδική φυλή, με το πολεμικό της πνεύμα, στον τομέα των στρατιωτικών υποθέσεων, καθώς και στον ναυτικό, τεχνικό και εμπορικό τομέα. Στην επιστήμη φαίνεται να κλίνει περισσότερο στις φυσικές επιστήμες παρά στις πολιτισμικές, ενώ στις τέχνες φαίνεται να κλίνει ιδιαίτερα προς την ποίηση, τη μουσική, τη ζωγραφική και το σχέδιο. Η ιδιαιτέρως έντονη αγροτική μουσική της Σουηδίας, και η συμμετοχή του λαού σ' αυτήν δείχνουν ότι η νορδική φυλή δεν παρουσιάζει μικρότερη ικανότητα σε αυτόν τον τομέα, όπως έχει υποτεθεί, αν και τα μουσικά χαρίσματα της διναρικής φυλής μπορεί να είναι πιο έντονα.[28]

Η περιοχή της βορειοδυτικής Γερμανίας, όπου η νορδική φυλή κυριαρχεί περισσότερο μεταξύ των γερμανικών φυλών, παρουσιάζει το χαμηλότερο ποσοστό εγκληματικότητας. Τα στοιχεία για την εγκληματικότητα αυξάνονται όσο προχωράμε ανατολικά και νότια, δηλαδή προς την κατεύθυνση της μείωσης της επίδρασης του νορδικού αίματος. Στη βορειοδυτική Γερμανία ιδιαίτερα σπάνιες είναι οι επικίνδυνες σωματικές βλάβες και η απάτη, στη Σκανδιναβία η απάτη και η κλοπή. Ο Πλουτζ αποδίδει στη νορδική φυλή «μεγαλύτερο σεβασμό για το πρόσωπο και την περιουσία των άλλων».[29] Όσον αφορά την εξωτερική εμφάνιση, παρατηρείται σε όλα τα στρώματα του πληθυσμού μια μεγαλύτερη σωματική καθαριότητα του κυρίως νορδικού στοιχείου, όπως και μια ευχαρίστησή τους για την σωματική άσκηση. Ο Όττο Αμμόν πάντα έβρισκε, κατά μέσο όρο, περισσότερο νορδικό αίμα σε συλλόγους γυμναστικής και παρόμοιους συλλόγους από ό,τι στον γύρω πληθυσμό. Η μεγαλύτερη συχνότητα των κατ' εξοχήν νορδικών ανθρώπων σε όλα τα επαγγέλματα σε εξωτερικούς χώρους και ιδιαίτερα στους αμαξάδες και τους οδηγούς μηχανοκίνητων οχημάτων είναι εντυπωσιακή.

---

27. Ο Καρλ Ρόουζε (Carl Röse, 1864 – 1947, ο πρώτος γνωστός οδοντίατρος που προτάθηκε για το βραβείο Νόμπελ και τη συμβολή του στην έρευνα της τερηδόνας) στο βιβλίο του «Συμβολή στην ευρωπαϊκή φυλετική επιστήμη και τη σχέση μεταξύ φυλής και τερηδόνας» (Beiträge zur europäischen Rassenkunde und die Beziehungen zwischen Rasse und Zahnverderbnis). Αρχείο Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, Τόμος 2 και 3, 1905/06.

28. Ακόμη και στην εποχή του χαλκού, η Σκανδιναβία, η οποία κατοικούνταν κυρίως από νορδικούς πληθυσμούς, είχε μια μουσική τέχνη, που ήταν ανώτερη από όλες τις άλλες ευρωπαϊκές περιοχές – αυτό αποδεικνύεται από την τελειότητα των θέλγητρων (Luren), που συνήθως βρίσκονταν σε ζευγάρια και αρμονία για τη δημιουργία του διχρωμικού συστήματος που χρησιμοποιήθηκε αργότερα (περίπου μετά το 1200 μ.Χ.) και έθεσε τα θεμέλια για τη σύγχρονη μουσική τέχνη στην Ευρώπη. Σύμφωνα με στοιχεία του 12ου αιώνα, οι Δανοί και οι Νορβηγοί ήταν οι εφευρέτες της πολυφωνικής μουσικής (πολυφωνίας).

29. Άλφρεντ Πλουτζ (Alfred Ploetz, 1860 – 1940, Γερμανός γιατρός, βιολόγος, κοινωνικός δαρβινιστής και ευγονιστής, γνωστός για την επινόηση του όρου φυλετική υγιεινή, μια μορφή ευγονικής, και για την προώθηση της έννοιας στη Γερμανία), «Κοινωνική ανθρωπολογία» (Sozialanthropologie), στον τόμο «Ανθρωπολογία» (Anthropologie), (Σύγχρονος Πολιτισμός, Μέρος ΙΙΙ, Τμήμα V, 1923). Όπως και ο Ρόουζε παρατήρησα στη Σουηδία, πόσο απρόσεκτα οι άνθρωποι μπορούν να αφήνουν τα πράγματά τους αφύλακτα μπροστά στο σπίτι μέρα και νύχτα ή να αφήνουν ρούχα κρεμασμένα αφύλακτα για ώρες σε δημόσια κτίρια που είναι εύκολα προσβάσιμα σε όλους.

β) Η δυτική (μεσογειακή) Φυλή

Περιγράφεται από όλους τους ερευνητές σαν παθιασμένη και ευμετάβλητη φυλή. Με το μικρότερο βάθος του μυαλού του, την ευκολότερη ευερεθιστότητα, την ευκολότερη συμβιβαστικότητα, με την ανάγκη για τα έντονα, ζωηρά χρώματα και τις ζωηρές εντυπώσεις όλων των ειδών, με μια τάση να δείχνει βαθύ, συχνά παιδικό ενδιαφέρον για τους συνανθρώπους του (το οποίο, ωστόσο, δεν διαρκεί για πολύ), με την ευχαρίστηση στον προφορικό λόγο και με τις ευχάριστες και ζωηρές κινήσεις, με μια τάση να βρίσκει την επιδεξιότητα και την εξυπνάδα ιδιαίτερα συναρπαστική και ευχάριστη, ο άνθρωπος της δυτικής φυλής βλέπει τη ζωή με εύθυμα μάτια περισσότερο παρά σαν ένα θεατρικό έργο, ενώ ο άνθρωπος της νορδικής φυλής την βιώνει περισσότερο σαν μια αποστολή ή έναν διαγωνισμό. Ο άνθρωπος της δυτικής φυλής είναι εύγλωττος, συχνά επιδέξιος ρήτορας, όχι σπάνια είναι (τουλάχιστον για τον νορδικό παρατηρητή) ομιλητικός και κάπως επιπόλαιος. Η διάθεσή του γρήγορα γίνεται αισιόδοξη και γρήγορα καταθλιπτική, είναι έτοιμος ανά πάσα στιγμή να μπει σε μια καυτή διαμάχη, συμφιλιώνεται πιο γρήγορα από τους ανθρώπους των άλλων φυλών και με όλα αυτά το έντονο αίσθημα της τιμής και η ικανότητά του να εκφράζεται με λόγια και κινήσεις του σώματος δεν τον εγκαταλείπουν ποτέ. Η διανοητική του ενεργητικότητα είναι πιο εξωστρεφής και στρέφεται προς το παρόν, ενώ στη νορδική φυλή κατευθύνεται περισσότερο προς τα μέσα και προς το μέλλον.

Ο άνθρωπος της δυτικής φυλής δεν είναι εργατικός, συχνά είναι τεμπέλης, θέλει περισσότερο να απολαμβάνει τη ζωή. Δεν τον ελκύει πολύ το να βγάζει χρήματα, ούτως ή άλλως, δεν καταβάλλει μεγάλη προσπάθεια γι' αυτό. Η ενεργητικότητα του ανθρώπου της νορδικής φυλής δεν του είναι τόσο χαρακτηριστική όπως και η εργασιακή ικανότητα και η πολυάσχολη ζωή του ανθρώπου της ανατολικής φυλής, εξ ου και η μικρότερη δολιχοκεφαλία, ή η μεγαλύτερη (εγγύς Ανατολή και Ανατολή) βραχυκεφαλία των ανώτερων κοινωνικών τάξεων στη νότια Ιταλία. Οι άνθρωποι της δυτικής φυλής βιώνουν ιδιαίτερα έντονα τη σεξουαλική ζωή, τουλάχιστον δεν είναι τόσο συγκρατημένοι όσο οι άνθρωποι της νορδικής φυλής (οι οποίοι επομένως δεν πρέπει να αισθάνονται λιγότερο έντονα το σεξουαλικό ένστικτο). Με την σεξουαλικότητα ο άνθρωπος της δυτικής φυλής ξεδιπλώνει την ευέλικτη εξυπνάδα του – το γαλλικό πνεύμα δείχνει πολλά από αυτό – το πάθος του, την αίσθηση του συνδυασμού των χρωμάτων στα ρούχα, τα καλλιτεχνικά του χαρίσματα, που είναι περισσότερο ρευστά παρά βαθιά. Με την έντονη σεξουαλικότητα μπορεί να συνδεθεί και μια τάση για σκληρότητα και κακομεταχείριση των ζώων, μια μάλλον όχι σπάνια τάση για σαδισμό.[30] Εάν ο **Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπουζ** μπόρεσε να

30. Βλέπε στο βιβλίο του Αβενάριου «Η εικόνα του ανόητου» (Das Bild als Narr, 1917), τις ζωγραφιές των γαλλικών εφημερίδων. Ο Φερδινάνδος Ερνέστος Αλβέρτος Αβενάριος (Ferdinand Ernst Albert Avenarius, 1856 – 1923) ήταν Γερμανός λυρικός ποιητής, κριτικός-αισθητικός της τέχνης και εκδότης.

ανιχνεύσει στον άνθρωπο της νορδικής φυλής το πνεύμα του Προτεσταντισμού, μια σχέση που επισημάνθηκε στο σύνολό της από μια σύγκριση της φυλετικής κατανομής της Ευρώπης με την κατανομή των θρησκευτικών δογμάτων γενικότερα, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι αναπόφευκτο ο Προτεσταντισμός να είναι κάτι εντελώς ξένο στον άνθρωπο της νορδικής φυλής, που αγαπά να συναρπάζει με τη ρητορική, τις χειρονομίες, τα φωτεινά χρώματα και την επίδειξη.

Η πίστη των ανθρώπων της δυτικής φυλής δεν είναι τόσο βαθιά ριζωμένη στη συνείδηση όσο αυτή των ανθρώπων της νορδικής φυλής, ανήκει περισσότερο στις αισθήσεις και είναι περισσότερο έκφραση της χαράς της ύπαρξης και της ζεστής καλοσύνης που συχνά χαρακτηρίζει τους ανθρώπους της δυτικής φυλής. Αυτή η καλοσύνη της καρδιάς τους φαίνεται πρώτα και κύρια στην αγάπη τους (που για την νορδική ευαισθησία φαίνεται συχνά υπερβολική) για τα παιδιά τους και γενικά στη βαθιά στοργή της οικογενειακής ζωής.

Στη δημόσια ζωή ο άνθρωπος της δυτικής φυλής δείχνει μόνο μια μικρή αίσθηση τάξης και νόμου και αποκαλύπτει την έλλειψη προνοητικότητας. Ξεσηκώνεται εύκολα επιθυμώντας πάντα μια αλλαγή στις συνθήκες· στο νότο της Γαλλίας, ο κυρίως δυτικός, ψηφίζει με ανυπομονησία το «ριζοσπαστικό». Η νορδική εγκράτεια αντιπαραβάλλεται στην ευέξαπτη στάση της δυτικής φυλής ακόμα και στην πολιτική ζωή (τα βλέπει όλα κόκκινα). Έτσι, εμφανίζεται μια τάση για παράνομες (αναρχικές) καταστάσεις, για μυστικές συνωμοσίες (η Καμόρα και η Μαφία στην Ιταλία, το Σιν Φέιν στην Ιρλανδία, μερικά από τα χαρακτηριστικά του ιταλικού και γαλλικού μασονισμού) και για μια περιπετειώδη ζωή ληστείας.[31]

Ο νότος της Ιταλίας που κατοικείται κατά κύριο από τη δυτική φυλή (με τη Σικελία και τη Σαρδηνία) χαρακτηρίζεται από υψηλότερο ποσοστό πράξεων βίας και δολοφονιών και ο **Αλφρέντο Νικέφορο**[32] χαρακτηρίζει μια περιοχή της Σαρδηνίας, όπου το μεσογειακό στοιχείο είναι εμφανώς κυρίαρχο, σχεδόν σαν μια περιοχή εγκλήματος (zona delinquente).

γ) Η διναρική Φυλή

Οι άνθρωποι της διναρικής φυλής χαρακτηρίζονται από σκληρή φυσική δύναμη και ειλικρίνεια, από ένα αίσθημα τιμής, από ένα αίσθημα αγάπης για την πατρίδα, από γενναιότητα και μια ορισμένη, όχι σπάνια, έντονη αυτογνωσία. Αυτά είναι τα χαρακτηριστικά, που στον Μεγάλο Πόλεμο, έκαναν εκείνους τους πολεμιστές και των δύο εχθρικών στρα-

31. Ο Αλφόνς Ντωντέ (Alphonse Daudet, 1840 – 1897, Γάλλος πεζογράφος και θεατρικός συγγραφέας), στην ιστορία του για αυτό το όνομα έχει σχεδιάσει στο πρόσωπο του «Ο κύριος Ταρταρέν της Ταρασκόν» (Monsieur Tartarin de Tarascon) μια εξαιρετική εικόνα ενός ανθρώπου της μεσογειακής φυλής.

32. Ο Αλφρέντο Νικέφορο (Alfredo Niceforo, 1876 – 1960) ήταν Ιταλός στατιστικολόγος και επιστήμονας του φυλετισμού.

τευμάτων, που προέρχονταν κυρίως από τις διναρικές περιοχές, τους καλύτερους μαχητές του νοτιοανατολικού πολεμικού θεάτρου. Είναι το διναρικό αίμα που κάνει τη διαφορά της φύσης μεταξύ των Βαυαρών και των Βορειο-Γερμανών, και καθορίζει την αυτοπεποίθηση ορισμένων περιοχών της Νότιας Γερμανίας και των περιοχών των Αυστριακών Άλπεων.

Οι άνθρωποι της διναρικής φυλής είναι προικισμένοι με ένα ζεστό συναίσθημα για τη φύση, μια δυνατή αγάπη για την πατρίδα και ένα δημιουργικό πνεύμα για τη διαμόρφωση του περιβάλλοντός τους για να καλλιεργήσουν την έκφραση του εαυτού τους στα σχήματα των σπιτιών, στα εργαλεία, στα έθιμα και στις μορφές του λόγου. Δεν στρέφει, όμως, τα χαρίσματά του στις μεγαλύτερες επιχειρήσεις, στην ηγεσία, στους πιο ποικίλους τομείς της ζωής ή στην ανήσυχη πρόοδο και στον έντονο ανταγωνισμό. Ο άνθρωπος της διναρικής φυλής ζει περισσότερο στο παρόν απ' ότι ο προσεκτικός, προγραμματισμένος εκ των προτέρων άνθρωπος της νορδικής φυλής. Η τόλμη του ανθρώπου της διναρικής φυλής είναι περισσότερο μια τόλμη σωματικών επιτευγμάτων· μια πραγματική πνευματική παρόρμηση για κατάκτηση, όπως συχνά χαρακτηρίζει τους ανθρώπους της νορδικής φυλής, φαίνεται να είναι πιο σπάνια. Χαρακτηριστικό του ανθρώπου της διναρικής φυλής είναι η κλίση σε ξαφνικά ξεσπάσματα, σε γρήγορο θυμό, οξύθυμος και θορυβώδης, χαρακτηριστικά που όμως ξεχωρίζουν από το γενικό επίπεδο μιας διάθεσης που είναι γενικά καλοδιάθετη, χαρούμενη και φιλική. Ωστόσο, δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι το νοτιοανατολικό τμήμα της γερμανόφωνης περιοχής, το οποίο αποτελείται κυρίως από τη διναρική φυλή (όπως και η Ανατολική Μεσόγειος με την ανατολική Βαλτική) χαρακτηρίζεται από ένα ιδιαίτερα υψηλό ποσοστό καταδίκων για επικίνδυνες σωματικές βλάβες και γενικότερα από ένα σχετικά υψηλό ποσοστό ποινικών καταδίκων.

Το εύρος ανάπτυξης της διναρικής φύσης είναι, από όλες τις πλευρές, πολύ μικρότερο από αυτό της νορδικής. Λείπουν τα χαρακτηριστικά της πνευματικής διορατικότητας, όπως αυτά της σκληρής αποφασιστικότητας. Η πνευματική προοπτική είναι στενότερη, αν και η θέληση μπορεί να είναι εξίσου δυνατή. Σε γενικές γραμμές, η διναρική φυλή αντιπροσωπεύει έναν τύπο ανθρώπων που δεν είναι σπάνια κάπως άξεστοι, χοντροκομμένοι, ή ακόμα και αγενείς, που κυριεύεται εύκολα από εθνουσιασμό και είναι επιρρεπείς σε μια ορισμένη «παρόρμηση» στη συμπεριφορά και στο συναίσθημα, με ταλέντο στον αγενή διάλογο και στις παραστατικές περιγραφές, που δείχνει μια ξεκάθαρη γνώση της ανθρωπότητας και ιστριονικές δυνάμεις σαν φυλετικό χάρισμα. Η επιχειρηματική ικανότητα, επίσης, δεν φαίνεται να είναι σπάνια. Το ταλέντο στη μουσική τέχνη, ιδιαίτερα στο τραγούδι, είναι ιδιαίτερα έντονο. Τα γερμανικά λαϊκά τραγούδια ανθίζουν περισσότερο στην περιοχή των Άλπεων όπου κυριαρχεί η διναρική φυλή.[33] Το χάρισμα των γλωσσών, επίσης, φαίνεται πιο συχνό στη δι-

33. Ένας αριθμός μεγάλων μουσικών καλλιτεχνών δείχνουν μια ισχυρή διναρική επιρροή, όπως για παράδειγμα, οι διναρο-νορδικοί Γιόζεφ Χάυντν (Joseph Haydn), ο Βόλφγκανγκ Αμαντέους Μότσαρτ (Wolfgang Amadeus Mozart), ο Φραντς Λιστ (Franz Liszt), ο Βίλχελμ Ρίχαρντ Βάγκνερ…

ναρική φυλή. Η κοινωνικότητα της διναρικής φυλής είναι χονδροειδής και θορυβώδης, καθώς από άτομο σε άτομο είναι γενικά ειλικρινής και ευθύς, αλλά και κάποια χαρά στον έξυπνο υπολογισμό του ανθρώπινου κόσμου, ιδιαίτερα των αδυναμιών του.

δ) Η ανατολική (Αλπική) Φυλή

Ακόμη και για την ψυχική προδιάθεση της ανατολικής φυλής υπάρχει συμφωνία μεταξύ των παρατηρητών από διάφορες χώρες.[34] Θα μπορούσαμε να περιγράψουμε τους ανθρώπους της ανατολικής φυλής σαν στοχαστικούς, σκληρά εργαζόμενους και στενόμυαλους. Οι περισσότεροι που έχουν μελετήσει τους ανθρώπους της ανατολικής φυλής, έχουν παρατηρήσει την σκληρή εργασία τους και τη στενομυαλιά τους καθώς και την επιφυλακτικότητα, την αναισθησία, τη δυσπιστία, την βραδύτητα και την υπομονή όταν έχουν να κάνουν με ξένους ανθρώπους. Εδώ έχουμε μια φυλή ανθρώπων που στο σύνολό της δείχνει αυτά ακριβώς τα χαρακτηριστικά που απαντώνται συνήθως στους «μπουρζουάδες», – χρησιμοποιώντας τη λέξη «μπουρζουάς» σαν μια διανοητική στάση, όχι σαν μια τάξη. Ο άνθρωπος της ανατολικής φυλής είναι νηφάλιος, «πρακτικός», ένας σκληρά εργαζόμενος μικροεπιχειρηματίας, που προχωρά υπομονετικά με φειδώ και ειλικρινή λιτότητα και όχι σπάνια δείχνει αξιοσημείωτη ευφυΐα στην απόκτηση «μόρφωσης» και κοινωνικής υπόληψης. Τείνει να ζει μια ήσυχη ζωή, σε μια θαλπωρή που του αρέσει να συνδυάζει το χρήσιμο με το ευχάριστο, τόσο στη δουλειά όσο και στον ελεύθερο χρόνο. Δεδομένου ότι οι στόχοι του είναι πιο περιορισμένοι και δεν έχει πραγματική τόλμη στη σκέψη ή στην πράξη, συχνά τα πηγαίνει καλύτερα από τον πιο απρόσεκτο, τολμηρό και όχι σπάνια ανιδιοτελή νορδικό και διναρικό άνθρωπο. Ο άνθρωπος της ανατολικής φυλής έχει μια τάση προς την επιμονή και την ευκολία, είναι προσεκτικός και του αρέσει να αισθάνεται ότι οι σκέψεις και οι ιδέες του δεν διαφέρουν από αυτές που έχουν επιβληθεί στη μεγάλη μάζα. «Λατρεύει την ομοιομορφία» (**ντε Λαπουζ**). Στις περιοχές που κατοικούνται κατά κύριο λόγο από την ανατολική φυλή, οι ταξικές διακρίσεις έχουν μικρή σημασία: «όλοι είναι ίσοι» [**Πίτερ Νικολάι Άρμπο** (Peter Nicolai Arbo, 1831 – 1892)], και τείνει προς τη μετριότητα, στα συνηθισμένα και αποθαρρύνει τον ανταγωνισμό. «Η κλίση τους προς τη δημοκρατική θεωρία της ισότητας βασίζεται στο γεγονός ότι οι ίδιοι σε καμία περίπ-

33. (συνέχεια) (Wilhelm Richard Wagner), ο Φρεντερίκ Σοπέν (Frédéric Chopin), ο Άντον Μπρούκνερ (Anton Bruckner), ο Τζουζέπε Φορτουνίνο Φραντσέσκο Βέρντι (Giuseppe Fortunino Francesco Verdi), ή οι κατά κύριο λόγο διναρικοί Καρλ Μαρία Φον Βέμπερ (Carl Maria von Weber), Πέτερ Κορνέλιους (Peter Cornelius), Νικολό Παγκανίνι (Niccolò Paganini), Λουίτζι Κερουμπίνι (Luigi Cherubini) (;), Τζουζέπε Ταρτίνι (Giuseppe Tartini) και ο Εκτόρ Μπερλιόζ (Hector Berlioz). Η νορδική δημιουργική δύναμη και το διναρικό μουσικό χάρισμα φαίνονται συχνά να συναντώνται σε ένα άτομο, όπως και στην περίπτωση του Φρίντριχ Νίτσε (Friedrich Nietzsche).

34. Αυτές οι διαπιστώσεις βρίσκονται στο βιβλίο «Φυλετική μελέτη του γερμανικού Λαού» (Rassenkunde des deutschen Volkes), κεφάλαιο 15.

τωση δεν ξεπερνούν ποτέ τον μέσο όρο και έχουν μια απέχθεια, αν όχι μίσος, για το μεγαλείο που δεν μπορούν να κατανοήσουν» (**Ότο Αμμόν**). Έτσι, καθετί το ευγενές ή το ηρωικό, η μεγαλοψυχία, η απερισκεψία, η σπατάλη, κάθε τι το γενναιόδωρο, είναι στην πραγματικότητα χαρακτηριστικά που δεν ταιριάζουν στον άνθρωπο της ανατολικής φυλής, και μάλιστα, τέτοια χαρακτηριστικά μπορεί να φαίνονται άβολα και σχεδόν εχθρικά στο ανθρώπινο περιβάλλον του ανθρώπου της ανατολικής φυλής, ο οποίος τείνει στην καθημερινή, συνηθισμένη ζωή.

Το μυαλό των ανθρώπων της ανατολικής φυλής επικεντρώνεται σε ό,τι είναι κοντινό και πλησιέστερο. Ακόμη και μεταξύ των πιο πνευματικών ανθρώπων της ανατολικής φυλής, αυτό φαίνεται από μια τάση για περισυλλογή, σε μια ειρηνική, μερικές φορές «ηλιόλουστη» παρατήρηση των πραγμάτων από πιο κοντά και άμεσα, με μια τάση για ζεστά συναισθήματα προς ανθρώπους, που δεν έχουν τίποτα εξαιρετικό μέσα τους.[35]

Στη θρησκευτική τους ζωή, οι άνθρωποι της ανατολικής φυλής, τείνουν να έχουν θερμότερα, αν όχι βαθύτερα, συναισθήματα από τους ανθρώπους των άλλων ευρωπαϊκών φυλών. Κλίνει σε μια ήρεμη ευσέβεια, που καλλιεργείται σε προσεκτικά κλειστές ομάδες, μια ευσέβεια, η οποία όμως παίρνει εύκολα μια περίεργη, μικρόψυχη και πάνω απ' όλα, φαρισαϊκή έκφραση. Αυτά τα πράγματα, όμως, είναι πιο εμφανή στην Προτεσταντική Εκκλησία και στις αιρέσεις παρά στην Καθολική Εκκλησία. Ο **ντε Λαπουζ** αποδίδει στον άνθρωπο της ανατολικής φυλής μια τάση προς τον Καθολικισμό.

Ο άνθρωπος της ανατολικής φυλής με την οικογένειά του αποτελούν μια στενή, πολυάσχολη, εγωιστική ομάδα. Οποιαδήποτε ατομικότητα του είναι ξένη και στην πολιτική ζωή κλίνει στην ευρεία μαζική - οργάνωση. Αλλά, σε γενικές γραμμές, η προοπτική του δεν ξεπερνά το στενό περιβάλλον της οικογένειας, ούτε του χωριού του, ούτε της περιφέρειας, ούτε του κράτους. Καθώς του λείπουν οι ηγετικές ιδιότητες, πρέπει να έχει ηγέτες για τις ομάδες και τις μαζικές οργανώσεις του. Απέχει πολύ από κάθε πολεμική τάση, καθώς και από κάθε επιθυμία να κυβερνήσει ή να ηγηθεί, αλλά φαίνεται να είναι ικανός, με την κατάλληλη καθοδήγηση, να γίνει στρατιώτης, όπως και με μια σωστή διοίκηση να είναι κατάλληλος όσο ένας στρατιώτης όπως είναι οι νορδικοί και οι διναρικοί στρατιώτες ικανοί για επίθεση. Δεδομένου ότι του ταιριάζει η καθοδήγηση, ο άνθρωπος της ανατολικής φυλής, είναι γενικά ένας ήσυχος οπαδός (αν και με την τάση να γκρινιάζει και να ζηλεύει) με αλλά λίγη αγάπη για τη χώρα του.

Μεταξύ τους, οι άνθρωποι της ανατολικής φυλής αποτελούν κατά κανόνα ειρηνικές, συμβιβαστικές κοινότητες, που ζουν συνήθως μαζί με ικανοποιητική άνεση· μάλιστα, οι ἀνθρωποι της ανατολικής φυλής μπορούν, ειδικά μετά την κατανάλωση αλκοόλ, να γίνουν φιλικοί και ιδιαίτερα ελκυστικοί, και όταν είναι μεθυσμένοι (σύμφωνα με τον Άρμπο)

35. Για το θέμα αυτό, βλέπε την απεικόνιση της φύσης της ανατολικής φυλής μέσα στις τέχνες στο βιβλίο του Γκύντερ «Φυλές, Εμφάνιση και Συμπεριφορά» (Rasse und Stil), (2η έκδοση, 1927)

αυτή η υπερβολική φιλικότητα μπορεί να γίνει ακόμη και προσβλητική (σύμφωνα με τις αντιλήψεις των ανθρώπων που δεν είναι της ανατολικής φυλής). Η σεξουαλική ζωή στην ανατολική φυλή φαίνεται να είναι λιγότερο συγκρατημένη από ό, τι στη νορδική φυλή, όχι τόσο φρέσκια και υγιής όπως συμβαίνει συνήθως στη διναρική φυλή, ούτε τόσο παθιασμένη όσο αυτής της δυτικής φυλής, αλλά μάλλον πιο πρακτική και συχνά πιο σιωπηρή.

Με τους ξένους, ο άνθρωπος της ανατολικής φυλής είναι συχνά καχύποπτος, δόλιος, αγριεμένος, μερικές φορές γκρινιάρης και πεισματάρης και σπάνια ακίνδυνος ή ειλικρινής. Στη δημόσια ζωή συχνά δείχνει ελάχιστη αξιοπιστία και δεν έχει πολύ έντονη διάθεση για την ακριβή εκπλήρωση των υποχρεώσεών του. Τα παιδιά της ανατολικής φυλής, επίσης, είναι πολύ λιγότερο αφελή και πολύ πιο γρήγορα στο να μαθαίνουν από την πείρα, παρακολουθώντας τους ανθρώπους πιο προσεκτικά για να πετύχουν τους στόχους τους. Οι γυναίκες της ανατολικής φυλής τείνουν στο να εργάζονται λιγότερο από τους άνδρες της ανατολικής φυλής. Οι άνθρωποι της ανατολικής φυλής δείχνουν λίγη αίσθηση του χιούμορ, ακόμα και για αστεία που απευθύνονται σε αυτούς. «Πιστεύουν ότι θέλουν να τους κοροϊδέψουν» (**Άρμπο**). Υπάρχει πάντα μια δυσπιστία για τους ξένους, που εύκολα μετατρέπεται σε αντιπάθεια και μίσος. Αυτό που είναι εντυπωσιακό στις περιοχές, που κατά κύριο λόγο κατοικούνται από την ανατολική φυλή, είναι η αδεξιότητα με την οποία οι άνθρωποι κυκλοφορούν στο δρόμο, καθώς και το χαμηλότερο επίπεδο σωματικής καθαριότητας.

Για ένα έθνος, το στοιχείο της ανατολικής φυλής με την εργατικότητά του και τη σκληρή δουλειά, την εγκράτεια και την οικονομία του, με μια συγκεκριμένη ψυχρή «υγιή κοινή λογική», σαν στοιχείο που καθοδηγείται, είναι πολύ πιθανό να αποτελέσει ένα ειρηνικό αστικό στρώμα, που εμφανίζεται σε κάθε επάγγελμα και τάξη (που μειώνεται σταδιακά από τα κάτω προς τα πάνω) – ίσως είναι πιο εμφανές στην τάξη των Γάλλων συνταξιούχων, γιατί η ικανοποιητική ευτυχία του συνταξιούχου μετά από μια πολυάσχολη ζωή είναι ουσιαστικά ένα ιδανικό της ανατολικής φυλής. Η απάτη (;), ο εκβιασμός και οι απειλές φαίνεται να είναι πιο συχνές στις περιοχές της Γερμανίας που κατοικούνται κατεξοχήν από την ανατολική φυλή.

ε) Η Φυλή της Ανατολικής Βαλτικής

Για τον ξένο, οι άνθρωποι της φυλής της Ανατολικής Βαλτικής φαίνονται στην αρχή σαν μια επιφυλακτική, κακοδιάθετη φυλή, βαρετή και αργή, καχύποπτη και σιωπηλή, μια φυλή ανθρώπων που φαίνεται να ζει ικανοποιημένη με λίγα, και έτοιμοι να περάσουν για βδομάδες με βαρετό και επίμονο μόχθο. Μια πιο προσεκτική ματιά αποκαλύπτει ότι η ψυχική τους ζωή είναι πολύ πιο περίπλοκη. Ο άνθρωπος της Ανατολι-

κής Βαλτικής φυλής μπορεί να περάσει από τη σιωπή του, όταν η γλώσσα του λυθεί κάποτε ανάμεσα σε αυτούς που γνωρίζει, σε μια ζωηρή, ροή ομιλίας και σε ένα βερμπαλισμό. Ο φαινομενικά τόσο υπομονετικός και ευχαριστημένος άνθρωπος φανερώνει μια δυσαρέσκεια, που ποτέ δεν είναι πλήρως ικανοποιημένη, η οποία μπορεί να κλιμακωθεί σε μια απεριόριστη αναταραχή και σε ένα είδος επίμονου προβληματισμού· η εικόνα που προβάλλει κυρίως αποκαλύπτει μια δύναμη της φαντασίας που ξεσπάει προς όλες τις κατευθύνσεις, και δουλεύει πάντα σε ένα χάος εικόνων, που συχνά αποκαλύπτεται από τον τρόπο με τον οποίο η συζήτηση περιπλανιέται σε ασαφή, συνεχώς μεταβαλλόμενα σχέδια για το μέλλον και τις πιο τρελές έννοιες. Ο άνθρωπος της Ανατολικής Βαλτικής φυλής μετατρέπεται γρήγορα σε έναν μπερδεμένο, ασυνάρτητο ονειροπόλο, που υφαίνει ατελείωτες ιστορίες και είναι γεμάτος σχέδια, ένας «οραματιστής», και ακριβώς εκεί στο κουβάρι των φανταστικών του δυνάμεων φαίνεται η χαρακτηριστική του αναποφασιστικότητα και η έλλειψη κάθε αίσθησης της πραγματικότητας.[36] Δεν μπορεί να αποφασίσει ούτε για το καλό ούτε για το κακό, και έτσι καταλήγει να αφήνει τα πάντα στο περιβάλλον του όπως είναι, αποστρέφεται κάθε αλλαγή και τελικά τα αφήνει όλα στα «χέρια του Θεού», καταλήγοντας σε μια ανόητη πίστη, μια πίστη, πολύ συχνά απελπισμένης θλίψης, σε κάποιο πεπρωμένο που κρέμεται από πάνω του. Με μια τέτοια προδιάθεση, ιδιαίτερα με μια τέτοια αδυναμία να αποφασίσει, ο άνθρωπος της Ανατολικής Βαλτικής φυλής δεν προχωρά πολύ στην επαγγελματική ζωή, ούτε και με την συχνά σκληρή, και μάλιστα επίπονη δουλειά. Μπορεί να αντέξει πολλά βάσανα, στερήσεις και καταπίεση από αυτούς που βρίσκονται στην εξουσία και συχνά δείχνει μεγάλη αντοχή. Αλλά του λείπει η πραγματική δημιουργικότητα.

Ο άνθρωπος της Ανατολικής Βαλτικής φυλής, που είναι ξένος απέναντι σε κάθε ατομικότητα, και έχει την τάση για μαζικό πνεύμα, είναι συνήθως ένας υπομονετικός υπήκοος. Χρειάζεται όμως καθοδήγηση, και σαν υφιστάμενος με καλή μεταχείριση είναι πιστός και πράος, συχνά σε σημείο υποταγής, για τους γείτονές του είναι συνήθως εξυπηρετικός και φιλόξενος, στους συγγενείς του είναι ευγενικός, αλλά και στις πιο στενές σχέσεις του δεν εκφράζεται ποτέ αποφασιστικά ή θετικά, αλλά πάντα με επιφυλάξεις.

Όταν έχει να αντιμετωπίσει αγνώστους, τείνει να γίνει πονηρός. Είναι πολύ εκδικητικός, και όταν θέλει να εκδικηθεί υπολογίζει εκ των προτέρων και είναι απίστευτα πονηρός. Τείνει στη βαρβαρότητα στις σεξουαλικές του σχέσεις και, μάλιστα, στη βαναυσότητα γενικότερα. Οι γερμανικές περιοχές με την ισχυρότερη επιρροή από την Ανατολική Βαλτική φυλή έχουν «μεγάλο ποσοστό εγκληματικότητας»,[37] όπως στην Ανατολική Πρωσία, το Πόζεν και τη Σιλεσία, ιδιαίτερα όσον αφορά τους

36. Τα σημάδια αυτής της συγκεχυμένης δύναμης της φαντασίας φαίνονται στο ρωσικό μυθιστόρημα και, πάνω απ' όλα, στο φινλανδικό επικό ποίημα της Καλεβάλα (Kalevala).

37. Βλέπε το βιβλίο του Γκούσταβ Ασάφενμπουργκ (Gustav Aschaffenburg, 1866 – 1944, Γερμανός ψυχίατρος), «Το έγκλημα και η καταπολέμησή του» (Das Verbrechen und seine Bekämpfung), 1923.

επικίνδυνους σωματικούς τραυματισμούς και τις ελαφριές και σοβαρές κλοπές.

Αυτό που είναι ιδιαίτερα εντυπωσιακό για τους ανθρώπους της Ανατολικής Βαλτικής φυλής είναι το πόσο γρήγορα αλλάζει η διάθεσή τους: μπορεί πριν λίγο, να ήταν θυμωμένος με κάποιον, αλλά μετά μετανοεί και είναι έτοιμος για μια απεριόριστη συμφιλίωση, και να παραδοθεί σε κάθε είδους αυτοκριτική. Ξεσπά από την μια στιγμή στην άλλη από την κατάθλιψη σε υπερβολικό ενθουσιασμό, από μια βαρετή αδιαφορία στον φανατισμό, από την υποταγή στην υπερηφάνεια. Μετά από εβδομάδες σκληρής δουλειάς, συχνά σπαταλά όλα τα χρήματα και τα αγαθά που έχει αποκτήσει χωρίς να το σκέφτεται. Η ευχάριστη συμπεριφορά του μπορεί να μετατραπεί σε τυφλό πόθο καταστροφής. Ο «μηδενισμός» είναι μια τάση που βρίσκεται βαθιά στην ψυχή της φυλής της Ανατολικής Βαλτικής. Ο άνθρωπος της Ανατολικής Βαλτικής φυλής, σπάνια ξέρει πώς να κρατήσει τον πλούτο που έχει κερδίσει, όταν είναι πλούσιος γίνεται σπάταλος και επιδεικτικός.

Το μυαλό του δεν είναι ικανό για γρήγορες αποφάσεις, αλλά παρ’ όλη τη βραδύτητά του είναι διεισδυτικό. Είναι καλός κριτής χαρακτήρων και οι συγγραφείς της Ανατολικής Βαλτικής φυλής γενικά δείχνουν ότι είναι πολύ καλοί παρατηρητές της ανθρώπινης φύσης, παρόλο που υπάρχει πάντα μια πινελιά μπερδεμένου και αόριστου στις περιγραφές τους.[38] Το υποκριτικό του ταλέντο, ειδικά όσον αφορά τις δυναμικές χειρονομίες, είναι κοινό στην φυλή της Ανατολικής Βαλτικής. Η φυλή της Ανατολικής Βαλτικής δείχνει και ένα ιδιαίτερο χάρισμα στη μουσική τέχνη, περισσότερο προς την κατεύθυνση ενός συγκεκριμένου, παροδικού ηχητικού κόσμου. Η σωματική του καθαριότητα είναι κακή, ακόμα και η καθαριότητα των διαμερισμάτων.

στ) Η φαιλική [δαλική] Φυλή

Η φαιλική φυλή στη διανοητική της συμπεριφορά δείχνει σοβαρή και παρορμητική. Εδώ αναδύονται η αξιοσημείωτη σταθερότητα, η ακλόνητη ήρεμη αποφασιστικότητα, η επιμονή για δικαιοσύνη και αυτοσεβασμό, ενώ λείπουν χαρακτηριστικά όπως η επιθετικότητα, η παρόρμηση για ηγεσία και η γρήγορη τόλμη. Ο άνθρωπος της φαιλικής φυλής αντιμετωπίζει τη ζωή με σκληρότητα, γίνεται εύκολα σκεφτικός και παραμένει πολύ κλειστός απέναντι στους άλλους ανθρώπους με μια τάση επιμονής ακόμη και ισχυρογνωμοσύνης. Ο τόνος της συμπεριφοράς του προς τα έξω είναι απότομος, σκληρός, πιο θορυβώδης από εκείνον των πιο ψύχραιμων ανθρώπων της νορδικής φυλής, αλλά ουσιαστικά ο άνθρωπος της φαιλικής φυλής συνήθως είναι πιο θερμός

38. Το ίδιο ισχύει και για το σουηδικό «Το έπος του Γκόστα Μπέρλινγκ» (Gösta Berlings Saga) της Σέλμα Λάγκερλεφ (Selma Lagerlöf, 1858 – 1940, ήταν Σουηδή συγγραφέας), ένα ποίημα του οποίου το πνεύμα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν νορδικό-ανατολικοβαλτικό.

και πιο εγκάρδιος από αυτόν της νορδικής. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο άνθρωπος της φαιλικής φυλής έχει μια ανάγκη να τον εμπιστευτούν, μια επιθυμία να δείξει ότι είναι απόλυτα αξιόπιστος. Ο **Φριτς Κερν** (Fritz Kern)[39], θεωρούσε ότι οι άνθρωποι της φαιλικής φυλής ήταν ιδιαίτερα κατάλληλοι για να γίνουν καλοί πρόεδροι, αξιωματούχοι της αστυνομίας, συνδικαλιστικοί εκπρόσωποι, φρουροί ασφαλείας και φύλακες. Στη Γερμανία, μεταξύ των ηγετών των επιχειρήσεων της βιομηχανικής περιοχής Ρηνανίας-Βεστφαλίας, φαίνεται να υπάρχει μια φαιλική επιρροή, που είναι ήρεμη και αξιόπιστη και από την οποία πηγάζει κάτι το καθησυχαστικό.

Ο **Φριτζ Λεντς**[40], αποδίδει στη φαιλική φυλή μια ιδιαίτερη κλίση προς το «βάθος» και την «εσωτερικότητα». Η «ζεστή και εγκάρδια αφοσίωση στον κόσμο του υπερφυσικού», που βρίσκει ο **Καρλ Βίλντχαγκεν**[41] στους Κάτω Σάξονες, αλλά που λείπει από τους Άγγλους, δείχνει τη ζεστασιά της ζωής της πίστης στους ανθρώπους της φαιλικής φυλής: οι Αγγλοσάξονες υποδηλώνουν μια επιλογή επιχειρηματικών ανθρώπων με ισχυρότερη νορδική επιρροή, οι Κάτω Σάξονες φαίνεται να υποδηλώνουν την επιλογή των πιο έμπειρων της ίδιας φυλής, αλλά ταυτόχρονα και μια επιλογή με ισχυρότερη επίδραση της φαιλικής φυλής, αλλά και οι δύο είναι κυρίως της νορδικής φυλής. Η φαιλική φυλή έχει την τάση να επιμένει, να προσκολλάται σε αυτό που είναι παραδοσιακό και στην περιοχή της καταγωγής της. Η τάση για επιμονή μπορεί να φτάσει σε σημείο πείσματος και σκληρής ανυπακοής. Εάν η γενναία δύναμη της θέλησης της νορδικής φυλής εμφανίζεται περισσότερο όταν επιτίθεται, η ξεροκέφαλη δύναμη της θέλησης της φαιλικής φυλής εμφανίζεται περισσότερο όταν αμύνεται.

Ο **Φριτς Κερν** βρίσκει ένα χαρακτηριστικά ανόητο μείγμα καλοπροαίρετης σκληρότητας και απλής κατεργαριάς· ο άνθρωπος της φαιλικής φυλής είναι πιο αδιάλλακτος παρά ευέλικτος, πιο στιβαρός παρά ευπροσάρμοστος, πιο νηφάλιος παρά τολμηρός, πιο φιλελεύθερος παρά αυταρχικός, πιο βαρύς παρά δημιουργικός. Ο Φριτζ Λεντς βρίσκει τη φαιλική φυλή μέσα σε ένα λαό να είναι πιο κατάλληλη για να αποτελέσει μια ισχυρή δύναμη κάτω από την καθοδήγηση ανθρώπων της νορδικής φυλής παρά για την ηγεσία του. «Ωστόσο, πολλοί από τους μεγαλύτερους ηγέτες των Γερμανών παρουσιάζουν μια δυνατή επίδραση της φυλής των ξανθών γιγάντων, για παράδειγμα ο Μπίσμαρκ και ο Χίντενμπουργκ. Όταν το μέγεθος του Ατλάντιου (φαιλικού) συνδυάζεται με τη νορδική τόλμη, δημιουργούνται μορφές μεγαλιθικών

---

39. Φριτς Κερν «Γενεαλογία και εικόνα των Γερμανών και των συγγενών τους» (Stammbaum und Artbild der Deutschen und ihrer Verwandten), 1927, εκδόσεις Λήμαν, Μόναχο.

40. Ο Φριτζ Λεντς στο βιβλίο «Ανθρώπινη κληρονομικότητα και φυλετική υγιεινή» (Menschliche Erblichkeitslehre und Rassenhygiene) που συνέγραψε μαζί με τους Έρβιν Μπάουρ και Όιγκεν Φίσερ, 3η έκδοση, 1927, εκδόσεις Λήμαν, Μόναχο.

Σημείωση του μεταφραστή: Ο Έρβιν Μπάουρ (Erwin Baur, 1875 – 1933) ήταν Γερμανός γενετιστής και βοτανολόγος. Εργάστηκε κυρίως στη γενετική των φυτών.

Σημείωση του μεταφραστή: Ο Όιγκεν Φίσερ (Eugen Fischer, 1874 – 1967) ήταν Γερμανός καθηγητής ιατρικής, ανθρωπολογίας και ευγονικής και μέλος του εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος.

41. Στο βιβλίο «Ο χαρακτήρας του Αγγλικού λαού» (Der englische Volkscharakter), 1925, του Καρλ Βίλντχαγκεν (Karl Wildhagen, 1873 – 1945, Γερμανός μελετητής των Άγγλων, που έγινε γνωστός σαν συγγραφέας ενός λεξικού).

διαστάσεων.»[42] Μια τέτοια προσωπικότητα στη νορβηγική πνευματική ιστορία ήταν ο Μπιέρνσον.[43] Η δύναμη και η σταθερότητα της φαιλικής φυλής συνδυασμένες με το πάθος της δυτικής φυλής, είναι τα χαρακτηριστικά ενός Κλεμανσό στη Γαλλία.

ι) Η σουδητική Φυλή

Για τα ψυχικά χαρακτηριστικά της σουδητικής φυλής δεν υπάρχουν ακόμα παρατηρήσεις. Αν ο **Καρλ Βαλεντίν Μύλερ** και ο **Μάρτιν Σπρίνγκερ**, μετά τις φυλετικές τους μελέτες σε παιδιά,[44] είδαν ότι η διασταύρωση νορδικής-μογγολικής συνδέεται με «δυσαρμονική» ψυχολογική συμπεριφορά, τότε μπορεί κανείς να υποθέσει ότι μια τέτοια ομάδα διασταύρωσης περιλαμβάνει παιδιά με σουδητικές ή εσω-ασιατικές επιρροές καθώς και παιδιά με επιρροές από την Ανατολική Βαλτική, γιατί τέτοιες επιπτώσεις μπορούν να δώσουν την εντύπωση «Μογγολικής» πρόσμιξης.

---

42. Ο Φριτζ Λεντς στο βιβλίο «Ανθρώπινη κληρονομικότητα και φυλετική υγιεινή» (Menschliche Erblichkeitslehre und Rassenhygiene) που συνέγραψε μαζί με τους Έρβιν Μπάουρ και Όιγκεν Φίσερ, 3η έκδοση, 1927, εκδόσεις Λήμαν, Μόναχο.

43. Σημείωση του μεταφραστή: Ο Μπιέρνστιερνε Μπιέρνσον (Bjørnstjerne Martinus Bjørnson, 1832 – 1910), ήταν Νορβηγός συγγραφέας, βραβευμένος με το Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας.

44. Καρλ Βαλεντίν Μύλερ και Μάρτιν Σπρίνγκερ, «Κοινωνικές ανθρωπολογικές παρατηρήσεις, αρχείο φυλετικής και κοινωνικής βιολογίας» (Sozialanthropologische Beobachtungen, Archiv für Rassen- und Gesellschaftsbiologie), Τόμος 18, Τεύχος 1, 1926.

Σημείωση του μεταφραστή: Ο Καρλ Βαλεντίν Μύλερ (Karl Valentin Müller, 1896 –1963), ήταν Γερμανός συνδικαλιστής, σοσιαλδημοκράτης, κοινωνιολόγος και κοινωνικός ανθρωπολόγος.

Ο καθηγητής ιατρικής Δρ. Μάρτιν Σπρίνγκερ (Martin Springer, 1898 – 1955), ήταν Γερμανός ανθρωπολόγος.

4. Επιπτώσεις από Φυλές εκτός Ευρώπης

Αν μέχρι τώρα, εξετάστηκαν μόνο τα σωματικά χαρακτηριστικά που είναι ιδιαίτερα καθαρά στην εξωτερική εμφάνιση των ανθρώπων, δηλαδή μόνο **ένα μέρος** των εξωτερικά αντιληπτών φυσικών κληρονομικών χαρακτηριστικών, εκτός από άλλα ορατά χαρακτηριστικά στο εξωτερικό του σώματος, στα κληρονομικά φυλετικά χαρακτηριστικά μέσα στο σώμα δεν αναφερθήκαμε – σε αυτά τα τελευταία ακόμα και σήμερα δεν μπορούμε να αναφερθούμε, γιατί η έρευνά τους μόλις έχει ξεκινήσει. Σε αυτό το σημείο, μπορούμε να αναφερθούμε μόνο στις **ιδιαιτερότητες της κίνησης** στις διάφορες φυλές, και στη **φυλετική εξέταση του αίματος**.[45] Εκτός από τα κληρονομικά χαρακτηριστικά που μπορούν να αναγνωριστούν ή τουλάχιστον να υποτεθεί ότι είναι τα κληρονομικά χαρακτηριστικά μιας από τις ευρωπαϊκές φυλές στον ευ-

Εικ. 222: Νέγρος από τη Δαχομέη (Μπενίν), στο γαλλικό στρατό. (Φωτο: φον Άικστεντ)

Εικ. 223: Αλέξανδρος των Μεδίκων, νόθος γιος του Λαυρέντιου Β' δούκα του Ουρμπίνο από γυναίκα Νέγρα ή Μιγά. Διναρική – Νέγρικη; (Σύμφωνα με τον Άνιολο Μπροντσίνο).[46]

ρωπαϊκό πληθυσμό, υπάρχουν και χαρακτηριστικά που δεν έχουν ακό-

45. Για αυτές τις λεπτομέρειες, ανατρέξτε στη «Φυλετική Μελέτη του Γερμανικού Λαού».

46. «Ήταν ο τρόμος του κόσμου των γυναικών της Φλωρεντίας, τις οποίες ταλαιπώρησε με βίαιες πράξεις έως ότου ο ξάδερφός του και έμπιστος του Λαυρέντιος των Μεδίκων τον μαχαίρωσε μέχρι θανάτου τον Ιανουάριο του 1537.» [Χάικ, «Οι Μέδικοι» (Die Mediceer) 1897].

Σημείωση του μεταφραστή: Ο Έντουαρντ Χάικ, (Eduard Heyck, 1862 – 1941) ήταν Γερμανός ιστορικός πολιτισμού, εκδότης, συγγραφέας και ποιητής.

Σημείωση του μεταφραστή: Ο Άνιολο Μπροντσίνο (Agnolo Bronzino, 1503 – 1572), ήταν Ιταλός ζωγράφος.

Εικ. 224: Σαχά ή Γιακούτιν. Φυλή της εσωτερικής Ασίας.

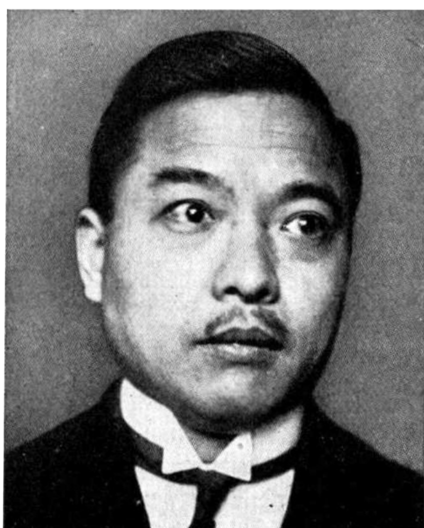
Εικ. 225: Αϊνού (Νιβχ) από τον κόλπο Αβατσίνσκι. Ευρω-σιβηρική φυλή. (Φωτο: Αλεξάντερ)

Εικ. 226: Χόλαντ βαν Χάανεν, 1812 – 1894, ζωγράφος. Νορδική με μαλαισιανή επιρροή; (Σχέδιο: Φόγκελ φον Φόγκελσταϊν)

Εικ. 227: Μαγιάρισσα (Χαζάρισα). Κατά κύριο λόγο εσω-ασιατική ή εσω-ασιατική – σουδητική;

Εικ. 228: Κινέζος, εκπρόσωπος. Κατά κύριο λόγο εσω-ασιατική φυλή (Ατλαντική)

Εικ. 229: Κινέζος, καθηγητής (συνήθως νότιος Κινέζος). Εσω-ασιατική με επιρροή στενοπρόσωπης φυλής. (Φωτο: φον Άικστεντ)

μη αποδοθεί σε καμία ευρωπαϊκή φυλή ή σε μια εξωευρωπαϊκή φυλετική επίδραση, και ίσως δεν είναι αληθινά φυλετικά χαρακτηριστικά, αλλά ίσως να είναι χαρακτηριστικά που εμφανίζονται σε πολλές φυλές: μεταξύ αυτών μπορεί να αναφερθεί ο επίκανθος (μογγολοειδής), η λεγόμενη **μογγολική κηλίδα**.[45] Στην περίπτωση της μογγολικής πτυχής[45], όπου αυτό συναντάται κατά καιρούς στους Ευρωπαίους, μπορούμε να σκεφτούμε συνήθως μια επιρροή της εσωτερικής ασιατικής (μογγολικής) και στην περίπτωση των πολύ φριζαρισμένων μαλλιών, μια νέγρικη επιρροή.

Στην Ανατολική Ευρώπη, όπως και στην Ουγγαρία και τα Βαλκάνια, όπου έχουν διεισδύσει επανειλημμένα φυλές ασιατικής προέλευσης, μπορεί να παρατηρηθεί μια **εσωασιατική** επιρροή, που γίνεται ολοένα και πιο εμφανής όσο προχωράμε προς τα ανατολικά.

Εικ. 230α και 230β: Τρανσυλβανία. Εσωασιατική-διναρική ή εσωασιατική-μέση ασιατική

Στο κεφάλαιο 6 θα απαριθμήσουμε περιοχές με τη σαφέστερη εσωασιατική επίδραση.

Μια **νέγρικη επιρροή** συναντάται από τους αρχαίους χρόνους σε όλη την περιοχή της Μεσογείου (Νέγροι στον ρωμαϊκό στρατό, Νέγροι σκλάβοι), ειδικά στις πόλεις με λιμάνια από τις Σταυροφορίες. Οι νέγροι σαν υπηρέτες ήταν, και εξακολουθούν να είναι, μια μόδα στις μεγάλες πόλεις. Οι γάμοι με τους Νοτιοευρωπαίους έφεραν το αίμα των Νέγρων στην Κεντρική Ευρώπη, ιδιαίτερα οι Ιταλοί ναύτες έδειχναν συχνά περισσότερο ή λιγότερο έντονη Νέγρικη επιρροή. Από τις γαλλικές περιοχές της Αφρικής ήρθε στη Γαλλία το αίμα των Νέγρων. Η Πορτογαλία, λόγω της προηγούμενης εισαγωγής σκλάβων από την Αφρική, εμφανίζει μια ιδιαίτερα έντονη νέγρικη επιρροή.[47] Σήμερα, πρώτα και κύρια, είναι η γαλλική πολιτική, που ενισχύει τον «μαύρο κίνδυνο» για ολόκληρο τον κόσμο δίνοντας στους Νέγρους, πλήρη πο-

47. Στην Αμερική πιστεύεται ότι οποιαδήποτε πρόσμιξη αίματος νέγρου μπορεί να αναγνωριστεί από το χρώμα του λευκού των νυχιών: αυτό το σημάδι σε σχήμα μισοφέγγαρου στο κάτω μέρος του νυχιού που στις ευρωπαϊκές φυλές είναι λευκό, λέγεται ότι δείχνει μια γαλαζωπή απόχρωση για πολλές γενιές μετά από μια ανάμειξη αίματος νέγρου. [Βλέπε, «Αποικιακή Επιθεώρηση» (Koloniale Rundschau), 1915, σελ. 520]

λιτικά δικαιώματα και βαθμούς αξιωματικών, μια επιρροή της οποίας τις συνέπειες ακόμη δεν μπορούμε να δούμε.[48] Για τη Γερμανία, η γαλλική κυριαρχία σήμαινε τη «Μαύρη ντροπή», τα αποτελέσματα της οποίας επίσης δεν μπορούν να προβλεφθούν, τις επιθέσεις των Αφρικανών σε Ευρωπαίες γυναίκες στα κατεχόμενα εδάφη. Ο **Χάινριχ Ντίστλερ** (Heinrich Distler) στο βιβλίο του «Η γερμανική δυστυχία στο Ρήνο. Κατηγορίες κατά της ντροπιαστικής κυριαρχίας του γαλλικού μιλιταρισ-

Εικ. 231: Τσιγγάνα από τη νότια Γαλλία. Ανατολική-εσωασιατική;
(Φωτ. Φρέντερικ Ντέλιους)

48. Για τους κινδύνους, εξίσου μεγάλους για τους ευρωπαϊκούς και τους αμερικανικούς λαούς, της γαλλικής πολιτικής απέναντι στους ιθαγενείς της Αφρικής, δείτε τα ακόλουθα άρθρα, «Ο κίνδυνος του μαύρου κόσμου» (Die schwarze Weltgefahr) του Γκέοργκ Βιντενμπάουερ (Georg Widenbauer, 1875 – 1960) και «Η Φύση και οι Στόχοι της γαλλικής αποικιακής πολιτικής» (Wesen und Zweck der französischen Kolonialpolitik) του φον Ούφελε (von Oefele) [και τα δύο στο μηνιαίο περιοδικό «Η αναγέννηση της Γερμανίας» (Deutschlands Erneuerung), 1923, τεύχος 12], καθώς και το βιβλίο του Δανού Λάρσεν (Larsen) «Το πέταγμα του αετού πάνω από τον Ρήνο και τον Ισημερινό» (Der Flug des Adlers über den Rhein und den Äquator), 1925, που αξίζει να διανεμηθεί ειδικά στη Γερμανία. Για τον μαύρο κίνδυνο γενικά, δείτε του Λόθροπ Στόνταρντ (Lothrop Stoddard, 1883 – 1950), «Η ανερχόμενη παλίρροια των έγχρωμων ενάντια στην Παγκόσμια Υπεροχή των Λευκών», (The Rising Tide of Color against White-Supremacy), 1920. Το ότι και στη Γαλλία υπάρχουν αναλαμπές του κινδύνου φαίνεται από αυτό που έγραψε η εφημερίδα «Le Temps» στις 26 Απριλίου 1923: «Στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία προς το τέλος της οι λεγεώνες αντικαταστάθηκαν από ορδές βαρβάρων. Ξέρουμε πόσο κόστισε αυτό.»

μού» (Das deutsche Leid am Rhein. Anklagen gegen die Schandherrschaft des französischen Militarismus), 1921, ήταν αναγκασμένος να πει:
«**Είναι πέρα από κάθε αμφιβολία ότι ο ρυθμός γεννήσεων μιγάδων αυξάνεται σταθερά**». – Στη Γαλλία, ειδικά στη νότια Γαλλία, τα τελευταία χρόνια αυξάνεται συνεχώς η επίδραση των Νέγρων, που μεταναστεύουν μαζικά και χωρίς γυναίκες από τη Βόρεια Αφρική. Μια πόλη όπως η Μασσαλία δεν θα έχει πλέον μια «ευρωπαϊκή» εικόνα, τόσο ισ-

Εικ. 232: Τσιγγάνος από τη Ρουμανία. Σουδητική-μεσοανατολική με επιρροή μιας ή περισσότερων μη ευρωπαϊκών φυλών; (Φωτο: Κένστλερ)

Εικ. 233: Αρχηγός τσιγγάνων από τη Σουηδία. Κ: 78,35· Ζ: 93,08· Α: καφέ. Η γυναίκα του και η κόρη του παρακάτω.

Εικ. 234: Τσιγγάνα από τη Σουηδία, η κόρη είναι από πάνω, ο πατέρας δίπλα της. Μητέρα. Κ: 80,57· Ζ: 94,35. Μεσοανατολική-ανατολική. (Φωτο: συλλογή καθηγητού Λούντμποργκ, Ουψάλα)

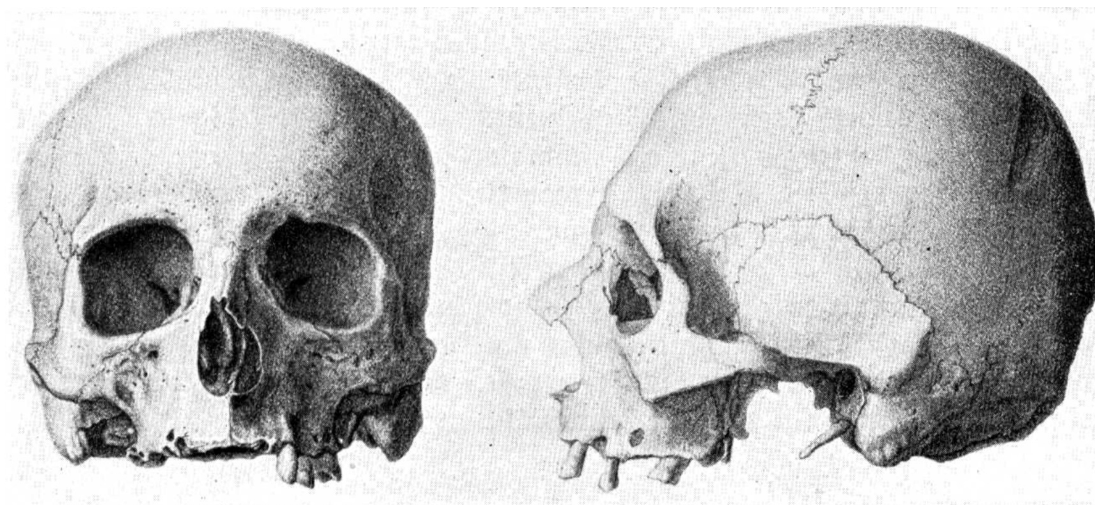
Εικ. 235: Τσιγγάνα από τη Σουηδία. Κ: 82,30· Ζ: 90,77. Εσωασιατική-μεσοανατολική και επιρροή μιας ή περισσότερων εγγενών φυλών από την Ινδία.

χυρή είναι η επίδραση των αναμείξεων των αφρικανικών φυλών.

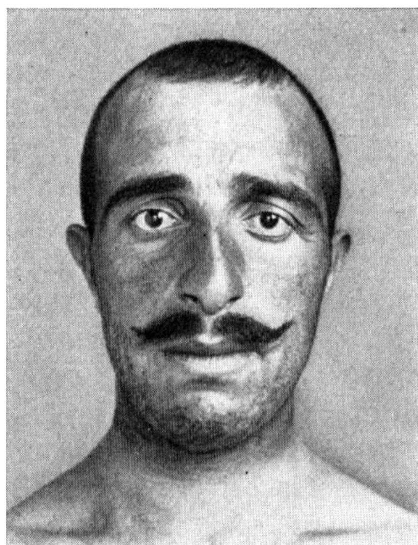
Μια **μαλαισιανή επιρροή**, που προέρχεται από τις αναμείξεις, που έκαναν οι Ολλανδοί στις αποικίες τους από τον 17ο αιώνα, είναι αναμφι-

σβήτητα εμφανής στις πόλεις της Ολλανδίας. Ολλανδικές οικογένειες που είχαν εγκατασταθεί στις Ολλανδικές Ινδίες συχνά έφερναν και φέρνουν τους Μαλαισιανούς υπηρέτες τους μαζί τους στην Ολλανδία.[49]

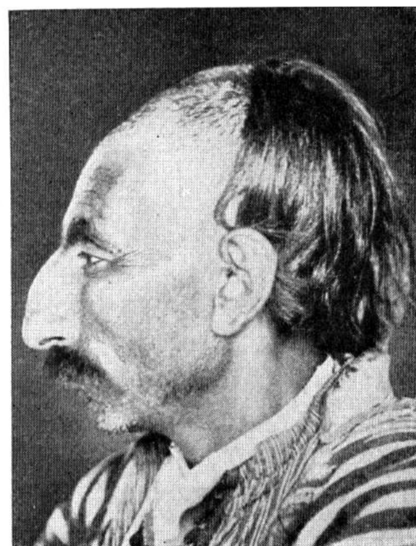
Από τον Καύκασο και την Μικρά Ασία μέχρι τα Βαλκάνια, υπάρχει μια πιο δυνατή **επιρροή της μεσοασιατικής φυλής**. Αυτό παρατηρείται και στην Ισπανία και τη νότια Ιταλία. Στην Ισπανία και στη νότια Ιταλία, ειδικά στη Σικελία, υπάρχουν μικρές **επιδράσεις της ανατολικής φυλής**. Αυτές οι δύο φυλές αντιπροσωπεύονται έντονα στην ανάμειξη του αίματος του Ιουδαϊσμού. Και στους τσιγγάνους υπάρχουν επιδράσεις και από αυτές τις δύο φυλές.

Εικ. 236: Σπασμένο μέρος κρανίου (καλβάριο) από τη Μικρά Ασία. Φυλή Μέσης Ανατολής. [Από τον Ερνέστ-Τεοντόρ Αμύ (Ernest-Théodore Hamy, 1842 – 1908, Γάλλος ανθρωπολόγος και εθνολόγος), Εθνικά Κρανία)

Εικ. 237: Ιμερίτης από το Κουτάισι (Φωτο: Ανθρωπολογικό Ινστιτούτο Βιέννης)

Εικ. 238: Αρμένιος από το Γκαζιαντέπ (Φωτο: καθηγητής Φέλιξ φον Λούσαν (Felix von Luschan, 1854 – 1924)

Φυλή Μέσης Ανατολής

49. Ερνστ Ρόντενβαλντ (Ernst Rodenwaldt, 1878 – 1965), στο βιβλίο του «Οι Μεστίζοι από το Κισάρ», Μπατάβια (σημ: Τζακάρτα) 1927 (Die Mestizen auf Kisar, Batavia 1927), ένα μικρό νησί βορειοανατολικά του Τιμόρ, στις Ολλανδικές Ανατολικές Ινδίες. Από το 1658, στο Κισάρ, γινόντουσαν εκκλησιαστικοί και κρατικοί μικτοί γάμοι.

Οι τσιγγάνοι έφεραν μαζί τους τα φυλετικά στοιχεία της πατρίδας τους από τη Βόρεια Ινδία, ειδικά από τα φτωχά κατώτερα στρώματα του πληθυσμού που μένει εκεί. Φαίνεται ότι γύρω στο 300 π.Χ. μετανάστευσαν από τη Βόρεια Ινδία, ότι η κύρια μάζα τους γύρω στο 200 μ.Χ. έφτασε στην Περσία, γύρω στο 1.000 στη Νοτιοανατολική Ευρώπη, στην Κεντρική Ευρώπη γύρω στο 1400, στην Αγγλία γύρω στο 1500 και στην Αμερική τον 19ο αιώνα. Κατά τη διάρκεια των μεταναστεύσεών τους, επανειλημμένα απορρόφησαν το αίμα των γύρω πληθυσμών, κυρίως στις χώρες των Βαλκανίων και στην Ουγγαρία, και πιθανότατα και διναρικό αίμα. Στο σύνολό τους, αποτελούν ένα μείγμα ανατολικών-μεσοανατολικών φυλών με κάθε είδους ινδικών και εσωασιατικών επιρροών αλλά και ευρωπαϊκής προέλευσης, αλλά και ταυτόχρονα μια συγκεκριμένη επιλογή από αυτές τις διαφορετικές φυλές που τείνουν προς έναν τσιγγάνικο τρόπο ζωής. Οι τσιγγάνοι γενικότερα φαίνονται πιο ξένοι στην Ευρώπη, όσο λιγότερο ο πληθυσμός που είναι γύρω τους, παρουσιάζει φυλετικές επιρροές από τη νότια και την ανατολική Ευρώπη. «Το δέρμα στο χρώμα της ελιάς, τα λαμπερά μαύρα μάτια, το στενό πρόσωπο με τη συχνά λυγισμένη ή στραβή μύτη, το φαρδύ, κάπως σαρκώδες στόμα, η γυαλιστερότητα στα άγρια, συχνά μακριά, γαλαζομαύρα μαλλιά, οι χαριτωμένες ευέλικτες κινήσεις, το ασταθές και φευγαλέο βλέμμα και οι χειρονομίες, όλα αυτά κάνουν τον αληθινό τσιγγάνο να τον αναγνωρίζεις εύκολα» – γράφει ο Σουηδός ερευνητής των τσιγγάνων **Άρθουρ Τέσλεφ**.[50] Αυτό, όμως, δεν αφορά παρά μόνο τους πιο ξένους στην Ευρώπη, δηλαδή την πλειοψηφία των τσιγγάνων. Μια μειοψηφία των τσιγγάνων παρουσιάζει διάφορες μεταβολές προς μια πιο «ευρωπαϊκή» εμφάνιση.

Η **μεσοασιατική φυλή** πρέπει να θεωρηθεί σαν ένας κλάδος της διναρικής φυλής. Και οι δύο φυλές έχουν τόσα πολλά κοινά χαρακτηριστικά που θεωρήθηκαν σαν μια ενιαία ομάδα ανθρώπων. Η μεσοασιατική φυλή είναι μεσαίου ύψους και χοντρή με κοντό κεφάλι, με απότομο ινιακό, με πρόσωπο στενό, με πολύ προεξέχουσα μύτη, που κατεβαίνει προς τα κάτω στον χόνδρο και έχει ένα σαρκώδες κάτω άκρο· τα χείλη είναι αρκετά σαρκώδη, τα μαλλιά είναι καστανά ή μαύρα, συνήθως σγουρά, συχνά φαίνονται κατσαρά, τα μάτια είναι καστανά, το χρώμα του δέρματος είναι καστανό. Τόσο οι τρίχες του σώματος όσο και η γενειάδα μεγαλώνουν εμφανώς. Τα φρύδια είναι πυκνά και συχνά συναντώνται πάνω από τη μύτη. Σε σύγκριση με τη διναρική φυλή, το πηγούνι είναι λιγότερο προεξέχον, και βρίσκεται πιο πίσω, μάλιστα μια γραμμή που πηγαίνει από το άνω χείλος μέχρι το πηγούνι είναι χαρα-

50. Στο βιβλίο του Χέρμαν Μπέρνχαρντ Λούντμποργκ (Herman Bernhard Lundborg, 1868 – 1943), «Φυλετικά ζητήματα στο σύγχρονο φως» (Rasfrågor i modern belysning), 1919. Ο Άρθουρ Τέσλεφ (Arthur Thesleff, 1871 – 1920), ήταν βοτανολόγος, εθνογράφος,

Εικ. 239: Ρωσία. Πρίγκηπας Μπαγκρατιόν, από φτωχή οικογένεια έγινε ευγενής. Μέση Ανατολή. Τα φυλετικά χαρακτηριστικά φαίνονται ξεκάθαρα, αφού δεν τα καλύπτει η στολή

Εικ. 240: Καύκασος. Γεωργιανή. Κυρίως Μέση Ανατολή. (Από μια φυλετική συλλογή)

Εικ. 241: Κιρκάσιος αρχηγός Σαμίλ, 1797 – 1871, αρχηγός των φυλών του Καυκάσου κατά της Ρωσίας. Μεσοανατολική-νορδική

Εικ. 242: Ουκρανία. Κατά κύριο λόγο μεσοανατολική και συχνά με ισχυρή ανατολική επιρροή. Κ: 81,92· Ζ: 79,56. (Φωτο: φον Άικστεντ)

Εικ. 243: Αλγέρι. Στρατιώτης στο γαλλικό στρατό. Μεσοανατολική-ανατολική, (νέγρικη)

Εικ. 244: Γεωργιανός (Καυκάσιος) Στάλιν, επικεφαλής των κομμουνιστών. Το κόμμα στη Σοβιετική Ρωσία. Μεσοανατολική ή κατά κύριο μεσοανατολική.

Εικ. 245: Καναδάς. Γενικός Κυβερνήτης. Κατά κύριο λόγο μεσοανατολικής

Εικ. 246: Βόρεια Ιταλία. Κατά κύριο λόγο μεσοανατολικής

Εικ. 247: Γερμανία. Πάουλ Βάλοτ (Paul Wallot, 1841–1912), Γερμανός αρχιτέκτονας, κατασκευαστής του κτιρίου του Ράιχσταγκ. Κατά κύριο λόγο μεσοανατολικής

Εικ. 248: Βουργουνδός ευγενής. Κατά κύριο λόγο μεσοανατολικής. [Σύμφωνα με τον Χανς Μέμλινγκ (Hans Memling)]

Εικ. 249: Γαλλία. Λουί Γκαμπριέλ Σουσέ (Louis-Gabriel Suchet, 1770 – 1826), στρατηγός, υπό τον Ναπολέοντα Ι. Κατά κύριο λόγο μεσοανατολική με νορδική επιρροή. Πολύ ψηλός.

Εικ. 250: Γαλλία. Πωλ Γκωγκέν (Paul Gauguin, 1848 – 1903), ζωγράφος. Πατέρας Γάλλος, πατέρας της μητέρας αγνώστου καταγωγής, η μητέρα της μητέρας του από ισπανική οικογένεια από το Περού, κατά κύριο λόγο μεσοανατολικής;

Εικ. 251: Σουηδή πριγκίπισσα από την οικογένεια Μπερναντότ της νότιας Γαλλίας. Μεσοανατολική-νορδική. (Η νορδική επιρροή είναι πιο ξεκάθαρη σε άλλες εικόνες)

Εικ. 252: Σουηδία. Καρλ Γκούσταφ Βέρνερ φον Χάιντενσταμ (Carl Gustaf Verner von Heidenstam, 1859 – 1940), ποιητής και μυθιστοριογράφος. Μεσοανατολική-νορδική.

κτηριστική για το προφίλ του προσώπου της μεσοασιατικής φυλής. Η γραμμή από το αυτί μέχρι τα οστά των ζυγωματικών είναι κάπως πιο προς τα κάτω από ό,τι στις άλλες φυλές, που εξετάζουμε εδώ. Εάν η δι-ναρική έκφραση του προσώπου μπορεί να περιγραφεί ως κάτι παραπάνω από αγενής, η έκφραση της μεσοανατολικής φυλής μπορεί να περιγραφεί ως κάτι παραπάνω από πονηρή. Στις διανοητικές τους ιδιότητες αυτές οι δύο φυλές, οι οποίες έχουν τόσο μεγάλη σωματική ομοιότητα, δείχνουν μεγάλη διαφορά. Αυτό που είναι αξιοσημείωτο στους ανθρώπους της μεσοανατολικής φυλής είναι ένα μεγάλο ταλέντο στο εμπόριο, ένα εξαιρετικό χάρισμα ανάγνωσης του χαρακτήρα και κατανόησης της ανθρώπινης φύσης, και μια τάση για σκόπιμη σκληρότητα, σε συνδυασμό με ένα ταλέντο στη μουσική τέχνη και την υποκριτική. «Αυτό που μιλάει μέσα από τα μάτια τους δεν είναι ένα δραστήριο πνεύμα επιχειρηματικότητας όσο μια επιφυλακτική συγκράτηση, όχι τόσο μια υπερήφανη αυτοπεποίθηση όσο ένα πανούργο πνεύμα υπολογισμού» αυτή είναι η εξαιρετική εικόνα του Στιλ για τους Αρμένιους αιχμαλώτους πολέμου της μεσοσιατικής φυλής.[51] Μια ιδιαίτερη ανθεκτικότητα στις δυσκολότερες περιβαλλοντικές συνθήκες παρατηρείται πάντα σε πληθυσμούς που είναι κατά κύριο λόγο μεσοασιατικής φυλής. Οι Αρμένιοι περιγράφονταν έτσι και ταυτόχρονα τονίστηκε πόσο μεγάλο ήταν το επιχειρηματικό τους πνεύμα, αλλά και η τάση τους να εξαπατούν και η ψυχρή σκληρότητα με την οποία εκμεταλλεύονται συχνά τα θύματά τους.[52] Η πρώτη λεπτομε-

51. Όττο Μαξ Γιοχάνες Στιλ (Otto Max Johannes Stiehl, 1860 – 1940), «Οι εχθροί μας, χαρακτήρες από Γερμανικά στρατόπεδα αιχμαλώτων πολέμου» (Unsere Feinde, Charakterköpfe aus deutschen Kriegsgefangenenlagern), 1916.

52. Στο έργο μου «Φυλή και Ύφος» (Rasse und Stil, 2η έκδοση 1927), προσπάθησα να δείξω πώς εκφράστηκε η διανόηση της μεσοανατολικής φυλής στη θρησκευτική ζωή των χωρών της Ανατολής. Ο Καρλ Κίναστ (Karl Kynast, 1904 – 1940), στο έργο του «Απόλλων και Διόνυσος» (Apollon und Dionysos) του 1927, εξέτασε την επιρροή της μεσοανατολικής φυλής στη θρησκευτική ζωή των Ελλήνων, ή στο μη νορδικό στρώμα του ελληνικού λαού.

ρής περιγραφή των διανοητικών ικανοτήτων της μεσοασιατικής φυλής ή τουλάχιστον ορισμένων πτυχών αυτής, βρίσκεται στο έργο του Λούντβιγκ Φερδινάνδου Κλάους (Ludwig Ferdinand Clauß, 1892 – 1974), «Από την ψυχή και το πρόσωπο των φυλών και των λαών» (Von Seele und Antlitz der Rassen und Völker), 1929

Η περιοχή που έχει τη μεγαλύτερη πλειοψηφία της μεσοασιατικής φυλής είναι ο Καύκασος. Η αρχική γλώσσα της μεσοανατολικής φυλής είναι η Καυκάσια (Αλαροδιακή).

Η αισθητή επιρροή της μεσοασιατικής φυλής στη Δύση δεν οφείλεται μόνο στους μεικτούς γάμους με τους Εβραίους ή τις Εβραίες, αλλά και σε διάφορες νοτιοανατολικοευρωπαϊκές-δυτικές σχέσεις ή ακόμη και στο αίμα της μεσοασιατικής φυλής που διείσδυσε στην Ιταλία, την Ισπανία και τη νότια Γαλλία κατά τους προϊστορικούς και ιστορικούς χρόνους, και εν μέρει σε άλλες σχέσεις με Τσιγγάνους, Αρμένιους και άλλους λαούς με μεσοανατολική επιρροή. όχι σε όλους τους ανθρώπους νε μεσοασιατική επιρροή. Γι' αυτό το λόγο δεν μπορούμε να υποθέσουμε ότι όλοι οι άνθρωποι με μεσοασιατικά χαρακτηριστικά έχουν Εβραίους προγόνους.

Η **ανατολική φυλή** η οποία είναι αισθητή στη νότια Ευρώπη με ελαφρά επιρροή, έχει κοντό έως μεσαίο ύψος, είναι λεπτή, μακρυκέφαλη και στενοπρόσωπη με μύτη στενή ή κυρτή στο κάτω τρίτο (εικ. 254), και πιο σπάνια απότομα καμπυλωτή στο άνω τρίτο (εικ. 253) και όχι πολύ προεξέχουσα, καθώς μερικές φορές είναι μάλλον επίπεδη, που δείχνει περιστασιακά μια μάλλον βαθιά, αλλά στενή ρινική γέφυρα (εικ. 257). Τα χείλη είναι ελαφρώς φουσκωμένα, συχνά τοξωτά και σφιγμένα, σαν να χαμογελάνε. Το στόμα και η άκρη του πηγουνιού συχνά προεξέχουν, ενώ το αυλάκι μεταξύ του κάτω χείλους και του πηγουνιού (sulcus mentolabialis) συχνά βαθαίνει ανάμεσά τους. Το αυλάκι του κάτω χείλους και του πηγουνιού, αυτό το αυλάκι της βαθύτερης εσοχής μεταξύ του κάτω χείλους και του πηγουνιού, συχνά φαίνεται πιο έντονο από ό,τι στις άλλες φυλές (εικ. 255), γεγονός που δίνει στα πρόσωπα των φυλών της Ανατολής ένα διακριτικό χαρακτηριστικό. Το κάτω χείλος ως αποτέλεσμα μερικές φορές αφήνει την εντύπωση ότι είναι ελαφρώς προεξέχον, όπως πιθανότατα συμβαίνει συχνά.

Συχνά, το άνοιγμα των βλεφάρων έχει σχήμα αμυγδάλου, δηλαδή, η εσωτερική γωνία του ματιού είναι πιο στρογγυλεμένη, η εξωτερική γωνία είναι πιο μυτερή, με τη σχισμή του βλεφάρου να εκτείνεται ελαφρώς προς τα πάνω κατά τη διαμήκη κατεύθυνση. Τα μάτια πολλές φορές φαίνονται βαθουλωμένα.

Το δέρμα είναι αρκετά ανοιχτόχρωμο, συχνά φαίνεται πιο ανοιχτό-

Εικ. 253: Άραβας από τη Νότια Αλγερία (ελαφρώς κυρτή μύτη). Μικρή νορδική επιρροή. Κ: 76,64· Ζ: 98,52 (φωτ. Ανθρωπολογικό Ινστιτούτο Βιέννης)

Εικ. 254: Ασσύριος. Μύτη κυρτή στο κάτω τρίτο. Επανασχεδιασμένος σχηματισμός χειλιών

Εικ. 255: Εικόνα μούμιας ενός Αιγυπτίου 2ος αιώνας μ.Χ. Χαρακτηριστικός σχηματισμός των χειλιών

Εικ. 256: Γεωργιανός. Μεσοανατολική επιρροή (Από τον Στιλ, «Οι Εχθροί μας»)

Εικ. 257: Άραβας, σεΐχης από την Παλμύρα

Εικ. 258: Άραβας από την Αλγερινή Σαχάρα (Φωτο: φον Άικστεντ)

Ανατολική ή κατά κύριο λόγο ανατολική

Εικ. 259: Αλγέρι. Στρατιώτης στον γαλλικό στρατό. Ανατολική με ελαφρά μεσανατολική και νέγρικη επιρροή

Εικ. 260: Αλγέρι. Στρατιώτης στον γαλλικό στρατό. Κατά κύριο λόγο ανατολική

Εικ. 261: Ρωσία. Μιχαήλ Λέρμοντοφ (Михаи́л Лермонтов, 1814 – 1841, ποιητής,). Ανατολική-διναρική

Εικ. 262: Ρουμανία. Ανατολική

Εικ. 263: Τούρκος από τη Σμύρνη. Ανατολική με μεσανατολική επιρροή

Εικ. 264: Τουρκία. Ανατολική-μεσανατολική (-νορδική)

Εικ. 265: Ιταλία. Κοντέσα Καμίλα Μινέλι. Κατά κύριο λόγο ανατολική ή ισχυρότερη ανατολική επιρροή. [Σύμφωνα με τη ζωγράφο Ροζάλμπα Καριέρα (Rosalba Carriera)]

Εικ. 266: Ολλανδία. Άντονι βαν Ντάικ (Anthony van Dyck, 1599 – 1641, ζωγράφος). Νορδική με ανατολική επιρροή (αυτοπροσωπογραφία)

Εικ. 267: Ρωσία. Μιχαήλ Τόμσκι (Михайл Па́влович Томский, 1880 – 1936), σοβιετικός Ρώσος πολιτικός. Κατά κύριο λόγο ανατολική.

Εικ. 268: Εβραίος από την Υεμένη [από το βιβλίο του Λούντβιχ Κλάους (Lunwig Clauß), «Φυλές και Ψυχές» 3η έκδοση].

χρωμο από το δέρμα της δυτικής φυλής, αλλά με χλωμή, όχι ρόδινη φωτεινότητα. Τα μαλλιά είναι σκούρα καστανά ή μαύρα και συνήθως σγουρά, τα μάτια είναι πολύ σκούρα.

Η ανατολική φυλή είναι πιθανότατα συγγενής της δυτικής φυλής. Το ζήτημα αυτής της συγγένειας και το ζήτημα της αρχικής πατρίδας της ανατολικής φυλής – ίσως της Νοτιοανατολικής Ευρώπης – το έχω αναφέρει στο βιβλίο «Φυλετική Μελέτη του Γερμανικού Λαού» (12η έκδ. 1928). Η πιο δυνατή επιρροή της ανατολικής φυλής εξακολουθεί να εμφανίζεται στους Άραβες Βεδουίνους, αν και και αυτοί εμφανίζουν σαφείς νέγρικες επιρροές. Οι **σημιτικές γλώσσες** ανήκαν αρχικά στην ανατολική φυλή. Επειδή οι φυλές της ανατολικής φυλής έχουν διαδώσει ευρέως τις σημιτικές τους γλώσσες, μιλιούνται σήμερα από πολλούς που το αίμα τους ανήκει σε άλλες φυλές. Τα αραβικά έχουν διατηρήσει τα χαρακτηριστικά της σημιτικής γλώσσας με την καθαρότερη μορφή. Άλλες σημιτικές γλώσσες έχουν υποστεί σημαντικές αλλαγές – πιθανώς

σαν αποτέλεσμα της μείωσης του ανατολικού και της αύξησης του μεσανατολικού αίματος στους άλλους λαούς που μιλούσαν σημιτικές γλώσσες.

Τα ψυχικά χαρακτηριστικά της ανατολικής φυλής μπορούν να αντληθούν καλύτερα από μια εξέταση της ψυχικής συμπεριφοράς των Αράβων, οι οποίοι ανήκουν κυρίως στην ανατολική φυλή στο παρελθόν και στο παρόν. Η αίσθηση της ανεξάρτητης υπερηφάνειας, η επάξια κυριαρχία, και ο συνεχής ορμητικός σεξουαλικός αισθησιασμός, η άκαμπτη δύναμη της θέλησης, η αρπακτική διάθεση και η υπολογιστική πονηριά ξεχωρίζουν. Η αμφισβητήσιμη συμπεριφορά εξακολουθεί να εξαρτάται από τον υπολογισμό: η ληστεία, όσο παράξενο κι αν ακούγεται, η επιτυχία της οποίας φαίνεται πολύ πιθανή, χαρακτηρίζει την ανατολική φύση. Η αίσθηση της αξιοπρέπειας είναι τόσο ξεχωριστή όσο και η ακαμψία των συναισθημάτων το οποίο προφανώς εμπόδισε την ανάπτυξη της αραβικής μουσικής τέχνης και του αραβικού θεάτρου για τόσο καιρό, μέχρι που άρχισε η ανάμειξη με την μεσοασιατική φυλή. Στη θρησκευτική τους ζωή, οι ανατολικοί κυρίως πληθυσμοί ξεχώριζαν πάντα λόγω μιας ακαμψίας στις ιδέες τους για τον Θεό ή τους θεούς, αλλά και λόγω της μισαλλοδοξίας και ακόμη και της οργής καταδίωξης απέναντι σε άτομα άλλων θρησκειών. Η ανατολική φυλή χαρακτηρίζεται από μια αγέλαστη και φλογερή σοβαρότητα που διαλύεται μόνο από το πάθος.[53]

Ο Άγγλος **Σέις** μελετητής των ανατολικών λαών ήθελε να συνοψίσει την πνευματική φύση των σημιτικών φυλών, κυρίως της ανατολικής φυλής, με τις λέξεις: «έντονη πίστη, αγριότητα, αποκλειστικότητα, φαντασία»[54]. Οι παλιότεροι παρατηρητές, αν και είχαν εξετάσει την ψυχική συμπεριφορά των κατεξοχήν ανατολικών φυλών της σημιτικής γλώσσας, δεν είχαν καταλήξει στην πραγματική διαφορά μεταξύ των δύο (μεταξύ των λαών που μιλούν κυρίως τη σημιτική γλώσσα) φυλετικών ψυχών, της ανατολίτικης και της μεσανατολικής. Αυτή η διάκριση γίνεται μόνο στο έργο του **Λούντβιγκ Φέρντιναντ Κλάους**, «Από την ψυχή και το πρόσωπο των φυλών και των λαών» (Von Seele und Antlitz der Rassen und Völker), 1929, στο οποίο έγινε αναφορά εδώ στη σελ. 104

Το αίμα της ανατολικής φυλής και της μεσανατολικής φυλής έχει εξαπλωθεί από την Ανατολή σε όλη τη νοτιοανατολική Ευρώπη, και κυρίως στις περιοχές γύρω από τη Μαύρη Θάλασσα και τις βαλκανικές χώρες και στη συνέχεια παντού όπου διαδόθηκε το Ισλάμ, ειδικά στην Ισπανία. Μέσα από τις σχέσεις με τους νότιους και νοτιοανατολικούς Ευρωπαίους, όπως προαναφέρθηκε (σελ. 104), το αίμα των φυλών της Ανατολής και της Μέσης Ανατολής διείσδυε περιστασιακά στην Κεντρική

---

53. Ο Ζοζέφ Ερνέστ Ρενάν (Joseph Ernest Renan, 1823 – 1892, Γάλλος Ανατολιστής και μελετητής, που έγραψε για τις Σημιτικές γλώσσες και τους πολιτισμούς), ήθελε να βγάλει συμπεράσματα από τις ιδιαιτερότητες των σημιτικών γλωσσών σχετικά με την πνευματική φύση μιας «σημιτικής φυλής», η οποία αντιστοιχεί περίπου σε αυτό που σήμερα ονομάζεται οριενταλική· βλέπε το βιβλίο του «Γενική Ιστορία των Φημιτικών Γλωσσών» (Histoire generale des langues semitiques), 3η έκδοση, 19878. Επίσης, οι άλλες διάσπαρτες έρευνες του Ρενάν για την πνευματική φύση των Σημιτικών φυλών θα διατηρούν για πάντα μια ιδιαίτερη αξία για την έρευνα της πνευματικής φύσης της ανατολικής φυλής.

54. Βιβλίο του Άρτσιμπαλντ Χένρι Σέις (Archibald Henry Sayce, 1845 – 1933, Βρετανός Ασσυριολόγος και γλωσσολόγος), «Φυλές της Παλαιάς Διαθήκης» (The Races of the Old Testament), 2η έκδοση 1927.

και Βόρεια Ευρώπη. Το γεγονός ότι υπάρχει μια επιρροή αυτών των φυλών σε έναν Ευρωπαίο της Κεντρικής ή της Βόρειας Ευρώπης δεν υποδηλώνει πάντα μια εβραϊκή σύνδεση (βλ. εικ. 266).

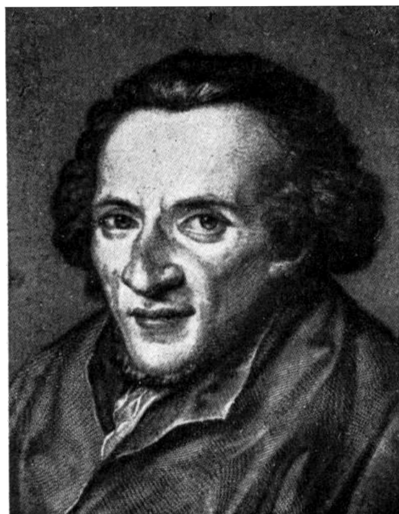
Εκτός από τέτοιες επιρροές αίματος εκτός Ευρώπης, θα μπορούσαν να εντοπιστούν και **μεμονωμένα χαρακτηριστικά προϊστορικών ευρωπαϊκών φυλών**, εάν πραγματοποιούνταν πρώτα έρευνες προς αυτή την κατεύθυνση. Ενδεχομένως να βρεθούν, για παράδειγμα, χαρακτηριστικά της **φυλής των Νεάντερνταλ** που βρίσκονται πιο συχνά στους εγκληματίες, στους οποίους για παράδειγμα, ένα χαμηλό μέτωπο που υποχωρεί, οι αισθητά έντονες ραβδώσεις πάνω από τα μάτια, τα χοντροκομμένα σαγόνια ή προεξέχουσες σιαγόνες και ένας μικρός θάλαμος εγκεφάλου στο κρανίο, δεν θα πρέπει πάντα να ερμηνεύονται μόνο σαν σημάδια παραμόρφωσης, αλλά σε πολλές περιπτώσεις σαν χαρακτηριστικά που κληρονομήθηκαν από αυτή την προϊστορική φυλή που αναφέρθηκε, που θα μπορούσαν εύκολα να εκδηλωθούν από την ψυχική πλευρά με εγκληματικές τάσεις.

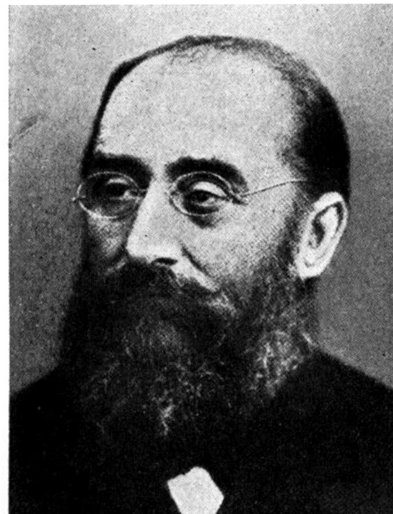
Σε αυτό το σημείο, μπορούμε να αναφέρουμε για λίγο **τη φυλετική μελέτη του εβραϊκού λαού**, αν και οι Εβραίοι δεν αντιπροσωπεύουν μια επιρροή εξωευρωπαϊκού αίματος στην Ευρώπη, αλλά μάλλον μια ομάδα που ζει ανάμεσα στους ευρωπαϊκούς λαούς. Μέρος μιας ομάδας ανθρώπων μη ευρωπαϊκής φυλετικής καταγωγής.[55] Ειδικά οι Εβραίοι προσφέρουν ένα παράδειγμα της σημασίας των σωματικών και ψυχικών κληρονομικών χαρακτηριστικών, καθώς τα κληρονομικά τους χαρακτηριστικά προκαλούν την παράξενη **αίσθηση του ξένου** που αισθάνονται και οι ίδιοι μέσα στους φυλετικά διαφορετικούς ευρωπαϊκούς λαούς και αυτοί οι λαοί αισθάνονται απέναντι στους Εβραίους – μια αμοιβαία παραξενιά που υπάρχει από τότε που μαρτυρείται ξανά και ξανά η πρώτη εμφάνιση των Εβραίων στην Ευρώπη.

Για τους Εβραίους υπάρχει μια σειρά από εσφαλμένες αντιλήψεις που διαδίδονται. Λέγεται ότι ανήκουν σε μια «σημιτική φυλή». Κάτι τέτοιο όμως δεν ισχύει· υπάρχουν μόνο λαοί σημιτικών γλωσσών, οι οποίοι παρουσιάζουν διαφορετικές φυλετικές συνθέσεις (βλ. παραπάνω σελ. 104). Οι ίδιοι οι Εβραίοι λέγεται ότι είναι μια φυλή: «η εβραϊκή φυλή». Κι αυτό είναι εσφαλμένο· ακόμα και μια επιφανειακή ματιά, μπορεί να αποκαλύψει ότι μεταξύ των Εβραίων υπάρχουν πολλοί διαφορετικοί άνθρωποι. Οι Εβραίοι υποτίθεται ότι είναι μια θρησκευτική κοινότητα. Αυτό είναι το πιο προφανές λάθος, διότι υπάρχουν Εβραίοι σε όλες τις ευρωπαϊκές θρησκείες, και ειδικά μεταξύ των Εβραίων εθνι-

55. Αναφέρομαι στην φυλετική και στην ιστορική σύνθεση του εβραϊκού λαού λεπτομερώς στη «Φυλετική Μελέτη του Εβραϊκού Λαού» (1929).

Εικ. 269: Εβραίος από τη Γερμανία. Μόζες Μέντελσον, (Moses Mendelssohn, 1729 – 1786), φιλόσοφος.

Εικ. 270: Εβραίος από την Αυστρία

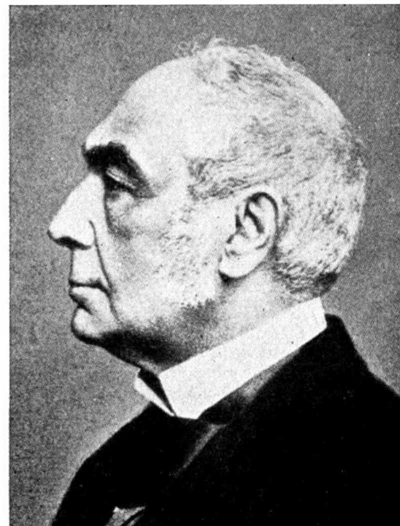
Εικ. 271: Εβραίος από τη Γερμανία, συγγραφέας

Εικ. 272: Εβραίος από τη Γαλλία. Καμίγ Σεν-Σανς (Camille Saint-Saëns, 1835 – 1921), συνθέτης

Εικ. 273: Εβραίος από τη Ρωσία, Εουτζέν Λεβίν (Eugen Leviné, 1883 – 1919), ηγετικό στέλεχος του KPD.

Εικ. 274: Εβραίος από τη Γερμανία. Ίντουαρντ φον Σίμσον (Eduard von Simson, 1810 – 1899), πρώτος Πρόεδρος του Ράιχσταγκ. Μεσοανατολική-νορδική.

Μεσανατολική ή κατά κύριο λόγο μεσανατολική

Εικ. 275: Εβραίος από τη Γερμανία. Κυρίως ανατολική

Εικ. 276: Γιος ενός Εβραίου από τη Γαλλία, μητέρα Γαλλίδα. Λεόν Γκαμπετά (Léon Gambetta, 1838 – 1882), πολιτικός. Ανατολική-Μεσανατολική

Εικ. 277: Εβραίος από τη Γερμανία. Φερντινάντ Λασσάλ (Ferdinand Lassalle, 1825 – 1864) ηγετικό στέλεχος των σοσιαλιστών. Κατά κύριο λόγο μεσανατολική με νορδική επιρροή. Η: ανοιχτόχρωμο. Τρίχες μαλλιών: νέγρικη;

Εικ. 278: Κυρία Μάιερμπεερ, σύζυγος του Τζάκομο Μάιερμπεερ (συνθέτης της όπερας), ξαδέρφη του, κόρη της αδερφής της μητέρας του. Κατά κύριο λόγο ανατολική.

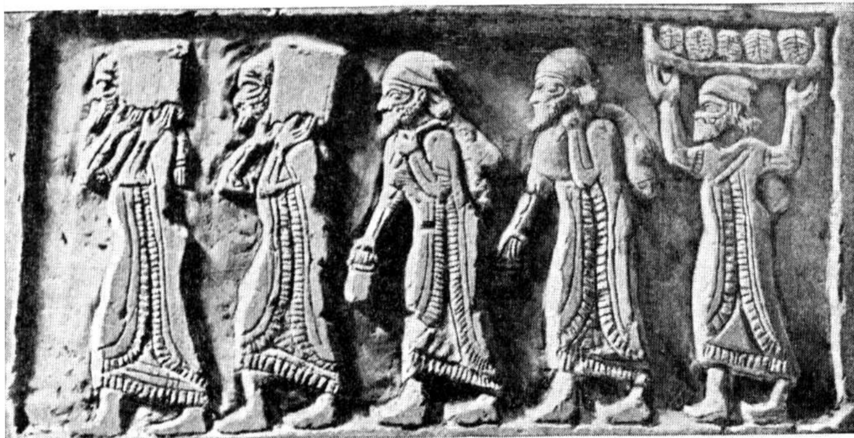
Εικ. 279: Εβραίος από τη Γερμανία. Λούντβιγκ Μπέρνε (Ludwig Börne, 1786 – 1837), συγγραφέας. Ανατολική-μεσανατολική.

Εικ. 280: Εβραίος από την Αγγλία. Συνθέτης. Κατά κύριο λόγο μεσανατολική με ελαφρά εσω-ασιατική επιρροή;

Εικ. 281

Εικ. 282

Εικ. 283

Εικ. 281 – 283: Εβραίοι από την εποχή του Ιεχού (840 π.Χ.). Μεσοανατολική-ανατολική. (Από ασσυριακή αναπαράσταση), από το βιβλίο του Φρίντριχ Ντέλιτς (Friedrich Delitzsch, 1850 – 1922), «Η Βαβέλ και η Βίβλος».

κιστών, των Σιωνιστών, υπάρχουν πολλοί που δεν ανήκουν στο μωσαϊκό δόγμα. Ο υπουργός της Αγγλίας, Μπέντζαμιν Ντισραέλι (Benjamin Disraeli,1804 – 1881, κόμης του Μπήκονσφηλντ), που ανήκε στην Αγγλικανική εκκλησία, ήταν επίσης Εβραίος που ήταν ιδιαίτερα περήφανος για τον Ιουδαϊσμό του.

Οι Εβραίοι είναι ένας λαός και, όπως και οι άλλοι λαοί, μπορούν να διαμοιραστούν σε πολλές θρησκείες και όπως και οι άλλοι λαοί αποτελούνται από διάφορες φυλές. Οι δύο φυλές που αποτελούν την βάση

του εβραϊκού λαού, είναι, όπως είπαμε, η μεσο-ασιατική και η ανατολική. Επιπλέον, υπάρχουν μικρότερες επιρροές χαμιτικών, νορδικών, εσω-ασιατικών και νέγρικων φυλών, ισχυρότερες επιρροές από τη δυτική φυλή και κυρίως από τη φυλή της Ανατολικής Βαλτικής. Αυτό εξηγείται από τη φυλετική ιστορία του εβραϊκού λαού, την οποία κάλυψα στο βιβλίο «Φυλετική μελέτη του εβραϊκού λαού» (υπάρχουν και οι αντίστοιχες φωτογραφίες).

Μέσα στον εβραϊκό λαό διακρίνουμε δύο τμήματα του πληθυσμού: τους Εβραίους του Νότου (Σεφαρδίτες) και τους Εβραίους της Ανατολής (Ασκεναζίτες)· οι πρώτοι αποτελούν το 1 δέκατο, οι δεύτεροι τα 9 δέκατα, του συνολικού πληθυσμού των περίπου 15 εκατομμυρίων· οι πρώτοι αποτελούν κυρίως τους Εβραίους της Αφρικής, της Βαλκανικής Χερσονήσου, της Ιταλίας, της Ισπανίας, της Πορτογαλίας και ένα μέρος των Εβραίων της Γαλλίας, της Ολλανδίας και της Αγγλίας. Αυτοί οι **Εβραίοι του Νότου** αντιπροσωπεύουν ένα μείγμα ανατολικής-μεσανατολικής-δυτικής-χαμιτικής-νορδικής-νέγρικης φυλής με κυρίαρχη την ανατολική φυλή. Οι **Εβραίοι της Ανατολής** αποτελούν τον Ιουδαϊσμό της Ρωσίας, της Πολωνίας, της Γαλικίας, της Ουγγαρίας, της Αυστρίας και της Γερμανίας, πιθανώς το μεγαλύτερο μέρος του Ιουδαϊσμού της Βόρειας Αμερικής και ένα μέρος του Ιουδαϊσμού της Δυτικής Ευρώπης. Αντιπροσωπεύουν ένα μείγμα μεσανατολικής-ανατολικής-ανατολικοβαλτικής-εσωασιατικής-νορδικής-χαμιτικής-νέγρικης φυλής με μια ορισμένη κυριαρχία της μεσανατολικής φυλής.

Και στα δύο παρακλάδια του Ιουδαϊσμού φαίνεται όμως να έχει προκύψει μια παρόμοια διαδικασία επιλογής, η οποία, σαν να λέμε, έχει περιορίσει τον κύκλο των πιθανών διασταυρώσεων που θα μπορούσαν να προκύψουν από μια τέτοια φυλετική ανάμειξη, έτσι ώστε στο σύνολο του εβραϊκού λαού να εμφανίζονται διαρκώς σωματικά-ψυχικά χαρακτηριστικά, τα οποία σε ένα μεγάλο μέρος των Εβραίων όλων των χωρών είναι τόσο πανομοιότυπα ώστε να μπορεί εύκολα να προκύψει η εντύπωση μιας «εβραϊκής φυλής». Οι Εβραίοι είναι (ή ήταν τουλάχιστον μέχρι την εποχή της λεγόμενης εβραϊκής χειραφέτησης) στο δρόμο της σταδιακής μετατροπής σε μια φυλή, μέσω της απομόνωσης και της ενδογαμίας με μια συγκεκριμένη κατεύθυνση επιλογής, μια «φυλή δεύτερης τάξης» (όπως θα μπορούσαμε να την ονομάσουμε), η πιθανή δημιουργία της οποίας θα συζητηθεί σελ. 108.

Τα φαινόμενα της φυλής μέσα στον Ιουδαϊσμό εξετάζονται λεπτομερώς στο βιβλίο μου «Η φυλετική μελέτη του εβραϊκού λαού» και δεν μπορούν να συζητηθούν περαιτέρω εδώ. Ομοίως, πρέπει να γίνει αναφορά στο εν λόγω βιβλίο που αναφέρεται στην εθνολογική και φυλετική εξέταση του **εβραϊκού ζητήματος**.

Το εβραϊκό ζήτημα μπορεί να λυθεί μόνο σαν ζήτημα εθνοτικών και φυλετικών μελετών. «Η εθνολογία πρέπει να λάβει υπόψη το σύνολο των επιρροών πολιτιστικού και πνευματικού χαρακτήρα που προέρχονται από τον Ιουδαϊσμό στην ευρωπαϊκή εξέλιξη και συνεχίζουν να την επηρεάζουν μέσω των πιο ισχυρών μέσων εξουσίας.»[56] Δεν είναι η οι-

56. Μίχαελ Χάμπερλαντ (Michael Haberlandt, 1860–1940), «Οι λαοί της Ευρώπης και της Ανατολής» (Die Völker Europas und des Orients), 1920.

κονομική κυριαρχία του Ιουδαϊσμού, που ο Βέρνερ Ζόμπαρτ (Werner Sombart, 1863 – 1941), εξέτασε στο βιβλίο του «Οι Εβραίοι και η Οικονομική Ζωή» (Die Juden und das Wirtschaftsleben) (2ος τόμος, 1927), ούτε αυτή η οικονομική κυριαρχία από μόνη της δημιούργησε το εβραϊκό ζήτημα και το έκανε σήμερα να καίει. Η επιρροή του εβραϊκού πνεύματος, που επιτυγχάνεται μέσω της οικονομικής υπεροχής, αποτελεί τον μεγαλύτερο κίνδυνο για τη ζωή των λαών της Ευρώπης, όπως και του λαού της Βόρειας Αμερικής. «Γιατί εδώ έχουμε να κάνουμε με την αδιατάρακτη ανάπτυξη των ανώτατων πολιτιστικών φορέων της ανθρωπότητας, οι οποίοι, μέσω μιας περαιτέρω διαδικασίας συγχώνευσης με αυτούς τους απεσταλμένους από την Ανατολή, κινδυνεύουν να απομακρυνθούν σωματικά και πνευματικά από το μονοπάτι που τους έχει δείξει η δική τους ιδιοφυΐα.»[57]

Μια άξια λύση στο εβραϊκό ζήτημα βρίσκεται στον διαχωρισμό των Εβραίων από τους μη Εβραίους που επιθυμεί ο **Σιωνισμός**, στον διαχωρισμό των Εβραίων από τους μη εβραϊκούς λαούς. Μέσα στους λαούς της Ευρώπης, που έχουν μια φυλετική σύνθεση πολύ διαφορετική από αυτή του Ιουδαϊσμού, αυτό, σύμφωνα με τα λόγια του Εβραίου συγγραφέα **Μάρτιν Μόρντεχαϊ Μπούμπερ**, λειτουργεί σαν «μια σφήνα που έριξε η Ασία στον ιστό της Ευρώπης, ένα πράγμα ζύμωσης και διατάραξης της ειρήνης.»[58] Αυτό φαίνεται ιδιαίτερα σήμερα στη Βόρεια Αμερική, όπου η διερεύνηση του εβραϊκού ζητήματος είναι ιδιαίτερα έντονη από τότε που δημοσιεύθηκε το βιβλίο του **Φορντ** «Ο Διεθνής Εβραίος. Το πρωταρχικό πρόβλημα του Κόσμου» ((μεταφρασμένο σαν «Ο Διεθνής Εβραίος») εξαπλώθηκε ευρέως μέσα σε λίγα μόλις χρόνια. Στην Αγγλία, το βιβλίο του Ιρλανδού **Χιλέρ Μπέλλοκ** (Hilaire Belloc, 1870 – 1953), «Οι Εβραίοι» (The Jews) συνέβαλε στην ανανέωση της προσοχής για το εβραϊκό ζήτημα, ένα βιβλίο που μεταφράστηκε στα γερμανικά με τον τίτλο «Die Juden» (1927) και χαρακτηρίστηκε από τον μεταφραστή του **Τέοντορ Χέκερ** (Theodor Haecker, 1879 – 1945), σαν η πραγματική ρωμαιοκαθολική λύση στο εβραϊκό ζήτημα. Το βιβλίο του **Έγκον Σέφερ** (Egon Scheffer) «Ο θρίαμβος του δανειακού κεφαλαίου» (Der Siegeszug des Leihkapitals) 1924, το οποίο είναι εξίσου σημαντικό από την άποψη των οικονομικών και των φυλετικών μελετών, είναι μια σημαντική προσθήκη στην οικονομική βιβλιογραφία για το εβραϊκό ζήτημα, όπως το έργο του Βέρνερ Ζόμπαρτ.

58. Μάρτιν Μόρντεχαϊ Μπούμπερ (Martin Mordechai Buber, 1878 – 1965) (Εβραίος της Αυστρίας, φιλόσοφος και σιωνιστής), «Το Εβραϊκό Κίνημα» (Die jüdische Bewegung), 1916.

5. Περιβάλλον, κληρονομικότητα, Φυλετική ανάμειξη

Ιδιαίτερα τον 19ο αιώνα, έγιναν προσπάθειες να εξηγηθούν τα φυλετικά χαρακτηριστικά με βάση το περιβάλλον: σύμφωνα με αυτή τη θεωρία ένα περιβάλλον προκαλεί βραχυκεφαλία, ένα άλλο δολιχοκεφαλία, το ένα περιβάλλον βγάζει ανοιχτόχρωμους, το άλλο σκούρους, το ένα ψηλούς, το άλλο κοντόσωμους· έφτασαν ακόμη και στη υπόθεση ότι ασκούνταν επιρροές από τις δραστηριότητες των ανθρώπων, από τα έθιμά τους, από τα επαγγέλματά τους, ακόμη και από το φαγητό τους. Αυτές οι απόψεις ενισχύθηκαν από την πίστη στην κληρονομικότητα επίκτητων χαρακτηριστικών (λαμαρκισμός), την οποία η έρευνα για την κληρονομικότητα δεν μπορούσε να επιβεβαιώσει. Οι κορυφαίοι ερευνητές για την κληρονομικότητα της εποχής μας, όπως ο Τόμας Χαντ Μόργκαν (Thomas Hunt Morgan, 1866 – 1945) και οι συνεργάτες του στη Βόρεια Αμερική, ο Ούγκο ντε Βρις (Hugo de Vries, 1848 – 1935) στην Ολλανδία, ο Βίλχελμ Γιόχανσεν (Wilhelm Johannsen, 1857 – 1927) στη Δανία, ο Καρλ Κόρενς (Carl Correns, 1864 – 1933) και ο Έρβιν Μπάουρ (Erwin Baur, 1875 – 1933) στη Γερμανία, όλοι έχουν εκφραστεί κατά της πιθανότητας κληρονομικότητας επίκτητων χαρακτηριστικών. Αυτό ισχύει και για τα ψυχολογικά χαρακτηριστικά των ανθρώπων: «Όταν ο Γιόχανσεν λέει ότι η πειραματική έρευνα δεν έχει δώσει μέχρι στιγμής ούτε ένα παράδειγμα κληρονομικότητας επίκτητων χαρακτηριστικών, αυτή η πρόταση ισχύει επίσης πλήρως για την κληρονομικότητα των ψυχολογικών χαρακτηριστικών».[59] Πριν από την εξάπλωση των γνώσεων της νέας επιστήμης της κληρονομικότητας, είχε προκύψει η άποψη ότι οι φυλετικές διαφορές είναι λίγο-πολύ ασταθείς, ασήμαντα φαινόμενα, όταν αντιπαραβάλλονται με τη «δύναμη του περιβάλλοντος».

Στις Ηνωμένες Πολιτείες θεωρήθηκε ότι, λόγω των περιβαλλοντικών επιδράσεων, αναπτύχθηκε σταδιακά μια ομοιογενής ομάδα ανθρώπων από τα πιο ετερογενή είδη με παρόμοια σωματική και ψυχική διάπλαση. Το περιβάλλον επέφερε μια σταδιακή συγχώνευση των πιο ετερογενών στοιχείων. Αυτή είναι η «θεωρία του χωνευτηρίου», την οποία δικαίως χλευάζουν σήμερα οι Αμερικανοί ερευνητές των φυλών.[60] Οι έρευνες

59. Βίλχελμ Πίτερς (Wilhelm Peters, 1880 – 1963), «Η κληρονομικότητα των ψυχικών χαρακτηριστικών και η ψυχολογική διάπλαση» (Die Vererbung geistiger Eigenschaften und die psychische Konstitution), 1925.

60. Τα ευρήματα του Φραντς Ούρι Μποάζ (Franz Uri Boas, 1858 – 1942), (Αλλαγές στη σωματική μορφή των απογόνων των μεταναστών· η Επιτροπή Μετανάστευσης, έγγραφο της Γερουσίας, αριθ. 208, 1911), ότι τα παιδιά των Εβραίων που μετανάστευσαν στην Αμερική ήταν κάπως πιο μακρυκέφαλα από τους γονείς τους και αυτά των Σικελών που μετανάστευσαν ήταν κάπως βραχυκέφαλα από τους γονείς τους, δεν υποδηλώνει καμία περιβαλλοντική επίδραση, διότι ούτε οι Εβραίοι ούτε οι Σικελοί…

δείχνουν σήμερα πόσο προσεκτικοί πρέπει να είμαστε όσον αφορά τις επιρροές του περιβάλλοντος και μπορούν να εξηγήσουν τις παραλλαγές που συναντώνται μεταξύ των κατοίκων σε διάφορα μέρη μιας χώρας ή μεταξύ των διάφορων στρωμάτων ενός λαού και τις αλλαγές στη σωματική και ψυχική φύση που προέρχονται από κληρονομικούς παράγοντες ακόμη και ενός άθικτου λαού, που δεν έχει επηρεαστεί από την ξένη μετανάστευση με την επιλογή, δηλαδή από τις διαφορές, στα ποσοστά των γεννήσεων στις επιμέρους περιφέρειες και κοινωνικές τάξεις (επιλογή με βάση τη γονιμότητα) μιας χώρας.

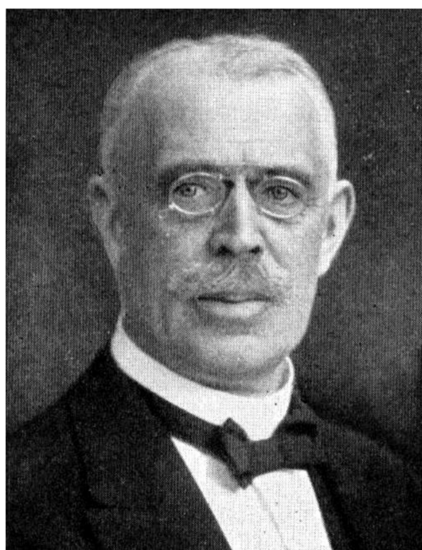
Αργότερα θα πρέπει να ασχοληθούμε πιο συγκεκριμένα με τα φαινόμενα της επιλογής. Σ' αυτό το σημείο πρέπει να θίξουμε και το ζήτημα της **ανάμειξης των φυλών**, διότι και σ' αυτό το ζήτημα επικρατούν εσφαλμένες απόψεις. Ακούγεται να λένε ότι στις Ηνωμένες Πολιτείες της Βόρειας Αμερικής, μέσω της ανάμειξης των φυλών, δημιουργείται σταδιακά ένας ομοιογενής λαός, ο οποίος θα ενσαρκώνει μια ισορροπία όλων των υπαρχόντων φυλετικών χαρακτηριστικών, μια «μικτή φυλή» με χαρακτηριστικά που θα είναι ομοιόμορφα κατανεμημένα σε ολόκληρο το έθνος. Και για την Ευρώπη, λέγεται, ότι μέσω της φυλετικής ανάμειξης θα γίνει σταδιακά ομοιογενής– όπως προσθέτουν οι θιασώτες – και επομένως ενωμένη και ειρηνική. Όλες αυτές οι απόψεις, όμως, σχετικά με την εμφάνιση «μεικτών φυλών» είναι εσφαλμένες. Ένας κληρονομικός συνδυασμός χαρακτηριστικών μπορεί να προκύψει μόνο από δύο ή περισσότερες φυλές κάτω από ορισμένες συνθήκες, που δεν μπορούν πλέον να πραγματοποιηθούν στη σημερινή εθνική ζωή. Ακόμη και μετά την μακρύτερη περίοδο, καμία «Γερμανική φυλή» δεν θα γεννηθεί από τις φυλές που βλέπουμε σήμερα στη Γερμανία, όπως μερικές φορές θεωρείται ή επιθυμείται. Στην Ευρώπη, η οποία από τους προϊστορικούς χρόνους γνώρισε μεταναστεύσεις λαών διαφορετικής φυλετικής σύνθεσης, όπου πάντα γινόταν μια ολοκληρωτική ανάμειξη των φυλών, θα έπρεπε εδώ και πολύ καιρό να έχει επιτευχθεί μια ισορροπία όλων των χαρακτηριστικών των ευρωπαϊκών φυλών: ένα μέσο ύψος, ένα μέσο σχήμα του κρανίου, του προσώπου και της μύτης, και ένας μέσος χρωματισμός θα έπρεπε να είναι όλα αρκετά ομοιόμορφα κατανεμημένα σε όλες τις περιοχές και δεν θα έπρεπε να υπάρχουν σημαντικές διαφορές στη διανοητική συμπεριφορά μεταξύ των πληθυσμών των μεμονωμένων περιοχών και μεταξύ των μεμονωμένων ατόμων. Τουλάχιστον η Κεντρική Ευρώπη, θα έπρεπε να παρουσιάζει μια ομοιόμορφη, απόλυτα ομοιογενή εικόνα της ανθρωπότητας.

Μέσα από τη διασταύρωση δύο φυλών μπορεί να δημιουργηθεί μια «μικτή φυλή» σαν μια γενετικά πανομοιότυπη ομάδα ανθρώπων μόνο κάτω από ειδικές συνθήκες. «Η δημιουργία νέων φυλών ποτέ δεν μπο-

---

αντιπροσωπεύουν φυλές, αλλά λαούς με μικτές φυλές, όπου τα παιδιά μπορεί να έχουν μια σειρά από διαφορετικά χαρακτηριστικά από τους γονείς τους. Ο Μποάζ όμως, σαν αποτέλεσμα των ερευνών του, δεν προχωρά παραπέρα από το να υποθέσει αλλαγές στο φαινότυπο, όχι στο ιδιότυπο: «Θα μπορούσε κάλλιστα αυτά τα ίδια άτομα, που επέστρεψαν στο παλιό τους περιβάλλον, να επέστρεφαν στα προηγούμενα σωματικά τους χαρακτηριστικά.» («Νέα στοιχεία σχετικά με την αστάθεια των ανθρώπινων τύπων», Πρακτικά της Εθνικής Ακαδημίας Επιστημών ΙΙ, 1916). Σχετικά με τον Μποάζ βλέπε και «Φυλετική μελέτη του γερμανικού λαού», 12η έκδοση, σελ. 233

ρεί να γίνει μόνο μέσω διασταυρώσεων. Οι διασταυρώσεις μπορούν μόνο να δημιουργήσουν νέους συνδυασμούς, χωρίς η διασταύρωση από μόνη της να εξαφανίζει τα παλιά χαρακτηριστικά. Η εξαφάνιση του παλιού και η πραγματική δημιουργία του νέου μπορεί να γίνει μόνο μέσα από την επιλογή. Άρα λοιπόν, μέσω των επιλογών μπορεί να εξαλειφθούν τα παλιά χαρακτηριστικά στους νέους συνδυασμούς έτσι ώστε όλοι οι φορείς ορισμένων χαρακτηριστικών να εξαφανιστούν και όλοι οι φορείς να έχουν ορισμένους νέους συνδυασμούς. Στη συνέχεια,

Εικ. 284

Εικ. 285

Εικ. 284 και 285: Αδελφός και αδελφή από τη σουηδική αριστοκρατία. Ο αδελφός κατά κύριο λόγο νορδική, η αδελφή μεσανατολική-νορδική. Σύμφωνα με την οικογενειακή παράδοση, η προγιαγιά τους ήταν τσιγγάνα.

θα προκύψει μια νέα φυλή σαν αποτέλεσμα ενός μείγματος, με τους ίδιους τους παράγοντες που συνέβαλαν στην επιλογή και στην εξόντωση.»[61] Η ίδια ομάδα ανθρώπων, που ακολούθησε την κατεύθυνση της επιλογής, ταυτόχρονα θα πρέπει να μπορεί να ζήσει αποκλεισμένη (απομονωμένη) για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Μέσα από την διαδικασία μιας επιλογής, που διατηρείται διαρκώς σε αποκλεισμό (απομόνωση), θα πρέπει επίσης να εξηγηθεί η δημιουργία των φυλών στους προϊστορικούς χρόνους, και μάλιστα πολλές φορές γενετικά πανομοιότυπων ομάδων ανθρώπων, δηλαδή φυλές, που μπορεί να είχαν προκύψει από τη ανάμειξη δύο ή περισσότερων φυλών μέσω της επιλογής σε ένα συγκεκριμένο απομονωμένο περιβάλλον. Ακόμα και στην φυλετική ανάμειξη του Ιουδαϊσμού, θα ήθελα να αποδεχτώ ότι υπάρχουν διαδικασίες επιλογής, οι οποίες επέφεραν μια αρκετά μεγάλη ομοιομορφία σε μια ομάδα ανθρώπων μεικτής φυλής (βλ. σελ. 100). Στους ευρωπαϊκούς λαούς όμως, η φυλετική ανάμειξη που συνεχίστηκε από τη νεολιθική περίοδο, παρήγαγε επανειλημμένα μόνο την παραπάνω χρωματική ανάμειξη, οδηγώντας πάντα και περιστασιακά στο λεγόμενο διαχωρισμό, όπου τα χαρακτηριστικά από

61. Όιγκεν Φίσερ στο βιβλίο «Ανθρώπινη κληρονομικότητα και φυλετική υγιεινή» (Menschliche Erblichkeitslehre und Rassenhygiene) που συνέγραψε μαζί με τους Έρβιν Μπάουρ και Φριτζ Λεντς, σχεδιάγραμμα 1, 1923

τη γενετική σύνθεση των μεικτών γονιών ενός παιδιού επανασυνδυάζονται για να σχηματίσουν μια συγκεκριμένη φυλετική εικόνα.

Από τότε που ο Αυγουστινιανός ηγούμενος **Γιόχαν Μέντελ** (Johann Mendel, 1822 – 1884) γνωστός σαν μοναχός Γκρέγκορ, πραγματοποίησε έρευνες για την κληρονομικότητα στα φυτά στο Μπριν (σημ.: Μπρνο), τη δεκαετία του ’60 του 19ου αιώνα και ανακάλυψε έναν αριθμητικό βασικό νόμο της κληρονομικότητας, η έρευνα για την κληρονομικότητα έχει επιτύχει σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα μια εξαιρετική ανάπτυξη, και ο **Όιγκεν Φίσερ**, χρησιμοποιώντας σαν υλικό τον μεικτό λαό των Οτεντότων-Ευρωπαίων, των μιγάδων Χερέρο (Rehobother Bastards) της Νοτιοδυτικής Αφρικής, μπόρεσε να αποδείξει την ισχύ των νόμων της κληρονομικότητας για τους ανθρώπους.[62] Διαπιστώθηκε ότι, ακόμη και στους ανθρώπους, η διασταύρωση δύο φυλών δεν δημιουργεί μια «μικτή φυλή», αλλά ένα πολύχρωμο μείγμα φυλετικών χαρακτηριστικών: το ύψος του αναστήματος της μίας φυλής στον ίδιο άνθρωπο σε συνδυασμό με το σχήμα του κεφαλιού της άλλης φυλής, το χρώμα του δέρματος, για παράδειγμα, της νορδικής φυλής σε συνδυασμό με το χρώμα των ματιών της ανατολικής φυλής, τα σγουρά μαλλιά μιας σκουρόχρωμης φυλής σε συνδυασμό με το χρώμα των μαλλιών μιας λευκής φυλής, ενώ παράλληλα βρίσκουμε, μεσαίες μορφές και χρωματισμούς και πάλι σε ανθρώπους, που φαίνονται να ανήκουν εξ ολοκλήρου στη μία ή την άλλη από τις συνιστώσες φυλές, γονείς που δείχνουν ένα διαφορετικό συνδυασμό χαρακτηριστικών από τα παιδιά τους, και ούτω καθεξής.

Η κατανόηση των διαδικασιών της κληρονομικότητας στους ανθρώπους περιπλέκεται από το γεγονός ότι σε όλα τα έθνη οι άνθρωποι δεν είναι ως επί το πλείστον μιγάδες, που προέρχονται από δύο διαφορετικές φυλές, αλλά και από δύο καθαρά φυλετικούς γονείς, αλλά ότι οι περισσότεροι άνθρωποι είναι μιγάδες που πάλι προέρχονται από μιγάδες. Στην περίπτωση των ζώων και ιδιαίτερα εκείνων που έχουν γρήγορη σεξουαλική διαδοχή, η κατανόηση των διαδικασιών της κληρονομικότητας γίνεται πολύ πιο εύκολα, επειδή ο άνθρωπος μπορεί να ρυθμίσει την αναπαραγωγή των πειραματόζωων. Μια κάποια δυσκολία προκύπτει στην έρευνα της κληρονομικότητας και στην φυλετική έρευνα λόγω αυτού, ότι ορισμένα χαρακτηριστικά **μπορούν να καλυφθούν** (φαινότυπα), ενώ άλλα **δεν μπορούν να καλυφθούν** (κυρίαρχα). Έτσι λοιπόν, στην εξωτερική εμφάνιση ενός ανθρώπου μικτής φυλής μπορεί να υπάρχουν σχεδόν όλα τα χαρακτηριστικά μόνο μιας φυλής, ενώ αυτός ο άνθρωπος μπορεί να μεταδώσει μια σειρά από κληρονομικά χαρακτηριστικά στην άλλη φυλή, κληρονομικά γνωρίσματα που δεν μπορούν να «καλυφθούν». Έτσι, για παράδειγμα, οι γονείς με καστανά μάτια μπορεί να έχουν ένα παιδί με μπλε μάτια, καθώς το ανοιχτόχρωμο δέρμα, τα μαλλιά και τα μάτια μπορούν να καλυφθούν (φαινότυπα)˙ αλλά οι καθαρά γαλανομάτες γονείς δεν θα έχουν ποτέ

62. Όιγκεν Φίσερ στο βιβλίο «Οι Μιγάδες Χερέρο (Rehobother Bastards) της Νοτιοδυτικής Αφρικής, και η Μιγαδοποίηση της ανθρωπότητας» (Die Rehobother Bastards und das Bastardierungsproblem beim Menschen), 1913

παιδί με καστανά μάτια, γιατί ο ανοιχτός χρωματισμός δεν επικαλύπτεται ποτέ (κυρίαρχα). Από αυτό προκύπτει ότι η εξωτερική εμφάνιση ενός ανθρώπου, **η εξωτερική του εικόνα** (ο φαινότυπος του) είναι μια πιθανή **ένδειξη** της φυλετικής του καταγωγής, αλλά όχι μια πλήρης **απόδειξη**. Για να κατανοήσουμε την **κληρονομική εικόνα** (ιδιότυπο) πρέπει επίσης να λάβουμε υπόψη τους προγόνους του, τα αδέρφια και τις αδερφές του και τους απογόνους ενός ανθρώπου. Επιπλέον, από τα παραπάνω προκύπτει επίσης ότι, όσον αφορά τη φυλετική ή την «αξία» της υγείας ενός ανθρώπου πρέπει να κάνουμε διάκριση μεταξύ της αξίας του σαν μεμονωμένο άτομο και της αξίας του σαν γονέας και τέλος ότι οι άνθρωποι που είναι ομοιόμορφοι στην εξωτερική εμφάνιση, δηλαδή έχουν το ίδιο φαινότυπο μπορεί να έχουν διαφορετικό ιδιότυπο – δηλαδή κληρονομικό σύνθετο πορτρέτο και το αντίστροφο.

Αυτό που μπορεί να επηρεάσει το περιβάλλον είναι συνήθως μόνο η εξωτερική εμφάνιση ενός ζωντανού πλάσματος (το φαινότυπο), όχι η κληρονομική του εικόνα (το ιδιότυπο). Πολλά από τα χαρακτηριστικά που παρατηρούμε σε έναν άνθρωπο σαν γνώρισμα του λαού του ή της ομάδας που κατάγεται, είναι ιδιαιτερότητες του φαινότυπου, που αποκτήθηκαν στην ατομική ζωή και για την ατομική ζωή, και επομένως δεν είναι κληρονομικά χαρακτηριστικά, που του έχουν εντυπωθεί από την ομιλία, και από τις κινήσεις και τις συμπεριφορές που είναι ιδιαιτερότητες της συγκεκριμένης εθνικότητας ή της εν λόγω ανθρώπινης ομάδας. Μερικές φορές ακούμε την άποψη ότι κάποιοι άνθρωποι ή κάποιοι άλλοι συνιστούν ένα αληθινό φυτώριο ανθρώπινης ομάδας μέσα από την επιρροή του περιβάλλοντος ή σαν ειδική «μικτή φυλή». Αυτό είναι, σε μεγαλύτερο βαθμό, το ίδιο λάθος με την σύγχυση του λαού με τη φυλή (βλ. σελίδες 7 και 8).

Ο φαινότυπος ενός ανθρώπου μπορεί επίσης να τροποποιηθεί σε κάποιο βαθμό, για παράδειγμα το σχήμα του κεφαλιού σε ορισμένες θέσεις του κεφαλιού που είναι ακόμα διαμορφώσιμο στην πρώιμη παιδική ηλικία ή από ορισμένες περιοριστικές δεσμεύσεις. Όσο αφορά τον φαινότυπο, ο υποσιτισμός για παράδειγμα, μπορεί να καθυστερήσει την ανάπτυξη ενός εκπροσώπου μιας ψηλής φυλής: η κληρονομική του εικόνα παραμένει· από μόνο του θα περάσει το χάρισμα της κληροδότησης στους απογόνους του, του ψηλού αναστήματος.

Η δημιουργία γενετικών μεταβολών (μεταλλάξεις, ιδιόμορφες παραλλαγές) σε μεμονωμένες γενετικές ρίζες δεν είναι δυνατό να επιτευχθεί από τον άνθρωπο, εκτός εάν, οι λεγόμενες αερομεταφερόμενες μεταλλάξεις που προκαλούνται από ασθένειες μικροβίων, όπως κάποιες δηλητηριάσεις από βιομηχανικές εγκαταστάσεις και ορισμένες εφαρμογές ακτινών ακτινογραφιών. Άρα λοιπόν, η αύξηση της σωματικής και διανοητικής ικανότητας ενός πληθυσμού είναι δυνατή μόνο με την αύξηση του αριθμού των παιδιών στις σωματικά και διανοητικά ικανές οικογένειές τους, με ταυτόχρονη αναστολή της αναπαραγωγής των γενετικά μειονεκτούντων ατόμων όλων των τάξεων. Οι περιβαλλοντικές βελτιώσεις μπορεί να είναι ευεργετικές για το άτομο, αλλά ένας

πληθυσμός μπορεί να βελτιωθεί μόνο με την επιλογή. **Η επιλογή και μόνο καθορίζει τη μοίρα των λαών**.[63]

63. Επειδή όλες αυτές οι αναφορές στην κληρονομικότητα και τις διαδικασίες επιλογής – με τη δέουσα συντομία – είναι αναγκαστικά ανεπαρκείς, πρέπει να γίνει εδώ αναφορά στο εξαιρετικό μικρό βιβλίο του Χέρμανν Βέρνερ Ζίμενς (Hermann Werner Siemens, 1891 – 1969), που γράφτηκε «για μορφωμένους ανθρώπους όλων των επαγγελμάτων»: «Κληρονομικότητα, φυλετική υγιεινή και πληθυσμιακή πολιτική» (Vererbungslehre, Rassenhygiene und Bevölkerungspolitik), 3η έκδοση 1925. Στο βιβλίο «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού» (12η έκδοση, 1928), το κεφάλαιο 17 πραγματεύεται τα φαινόμενα της κληρονομικότητας με περισσότερες λεπτομέρειες χρησιμοποιώντας το παράδειγμα των ευρωπαϊκών φυλών.

6. Η κατανομή του ευρωπαϊκού φυλού σε όλη την επικράτεια της Ευρώπης

Με 8 φυλετικούς χάρτες από τον καθηγητή Δρ. Μπέρνχαρντ Στρουκ, Δρέσδη (Χάρτες XVII– XXIV)

Η παρακάτω παρουσίαση δεν έχει μεγαλύτερη αξία από την αντίστοιχη μέχρι τώρα ατελή και ανομοιογενή φυλετική έρευνα της Ευρώπης. Είναι μια προκαταρκτική ένδειξη, αν και διατυπωμένη με συγκεκριμένο τρόπο, αφού δεν επιβαρύνεται με «πιθανώς», «όπως φαίνεται», «ίσως» κ.λπ. Χρειάστηκε να εξεταστούν παλιότερες και νεότερες εργασίες, που εν μέρει διαφέρουν ως προς τις μεθόδους φυλετικών μετρήσεων, καθώς και εργασίες που εξέταζαν διαφορετικές ομάδες επιλογής και χρησιμοποιούσαν διαφορετικές μεθόδους υπολογισμού. Η περιγραφή έπρεπε, επομένως, να αναζητήσει ισορροπίες, να προσπαθήσει να καλύψει κενά κ.λπ. Θα ήθελα, όμως, να υποθέσω ότι όποιος ταξιδεύει στην Ευρώπη θα βρει, ας πούμε, τον δρόμο του γύρω από τη φυλετική μελέτη μετά την ακόλουθη περιγραφή, και ότι μελλοντικές απεικονίσεις της φυλετικής κατανομής της Ευρώπης μπορούν να επιβεβαιώσουν την εικόνα που προσπαθούμε να δημιουργήσουμε.

Τα **βρετανικά νησιά** πουθενά δεν φαίνονται τόσο «ανοιχτόχρωμα» όσο η βορειοδυτική Γερμανία, πουθενά τόσο «σκούρα» όσο η νότια Γαλλία. Το ανοιχτόχρωμο του πληθυσμού γενικά μειώνεται στην κατεύθυνση από βορειοανατολικά προς νοτιοδυτικά. Στην Αγγλία, όλη η περιοχή νότια της γραμμής Λίβερπουλ-Μάντσεστερ και δυτικά του δεύτερου γεωγραφικού μεσημβρινού, δηλαδή περίπου της γραμμής Μάντσεστερ-Μπόρνμουθ, είναι σχετικά σκουρόχρωμη. Μέσα σ' αυτή την περιοχή, μόνο το Γουιλσάιρ και το ανατολικό Σόμερσετ είναι πιο ανοιχτόχρωμα, ενώ το πιο σκούρο είναι η Κορνουάλη και το νότιο μισό της Ουαλίας. Οι κομητείες Νορθάμπτον, Χάντινγκτον, Μπέντφορντ, Μπάκιγχαμ και Χέρτφορντ που βρίσκονται στο κέντρο της Αγγλίας είναι σχετικά σκούρες. Σχετικά σκοτεινό, επίσης, είναι το ορεινό τμήμα της Σκωτίας νότια του καναλιού της Καληδονίας – η βόρεια Σκωτία είναι σχετικά καθαρά νορδική – το Ινβερνές, το Αργκύλ και η νότια Σκωτία δυτικά μιας γραμμής από τη Γλασκώβη έως το Καρλάιλ είναι ιδιαίτερα σκουρόχρωμα. Η Ιρλανδία είναι μία από τις πιο σκουρόχρωμες περιοχές των Βρετανικών Νήσων, με εξαίρεση τις πιο ανοιχτόχρωμες

κομητείες του Λίμερικ και του Τιπεράρυ. Οι πιο σκουρόχρωμες περιοχές είναι στο νότο (κομητεία Κέρι, Κορκ, Γουότερφορντ) και στα δυτικά και βόρεια (Ούλστερ και Κόναχτ). Το δυτικό τμήμα της κομητείας Γκάλγουεϊ στο Κόναχτ είναι [σύμφωνα με τον **Τζον Μπέντο** (John Beddoe)] έντονα μεσογειακό.

Το σκούρο χρώμα αυτών των περιοχών των Βρετανικών Νήσων οφείλεται κυρίως στο δυτικό παρά στο ανατολικό αίμα· το διναρικό αίμα σπάνια ανιχνεύεται στα βρετανικά νησιά· υπάρχει μια κάπως πιο δυνατή επιρροή στην Κορνουάλη, στην κομητεία Μέριονεθ, στο Κούμπερλαντ και ιδιαίτερα στην περιοχή γύρω από το Φιρθ οφ Φορθ, όπου το 25% των ανθρώπων είναι βραχυκέφαλοι. Η Κορνουάλη φαίνεται να είναι κατά κύριο λόγο δυτική και ο πληθυσμός της [λόγω της επιρροής της ανατολικής φυλής από την εποχή των θαλάσσιων ταξιδιών των Φοινίκων στη νότια Αγγλία (;)] λέγεται ότι έχει συχνά χαρακτηριστικά που υποδηλώνουν «σημιτικά» χαρακτηριστικά του προσώπου.[59] Στο Κεντ και στη νήσο Γουάιτ, επίσης, συχνά συναντώνται μύτες με πιο στρογγυλεμένες άκρες και χαμηλότερο ρινικό διάφραγμα.[60] Αυτά τα χαρακτηριστικά θεωρούνταν παλιότερα σαν τα χαρακτηριστικά της φυλής Γιούτε (γερμανική φυλή στη χερσόνησο της Γιουτλάνδης), των Γερμανών μεταναστών του 5ου αιώνα. Πρέπει όμως να θεωρούνται σαν χαρακτηριστικά μιας δυτικής φυλής, αλλά και πιθανώς σαν επιρροή μιας ανατολικής φυλής, και ίσως ακόμη και σαν μια μικρή επιρροή μιας φυλής της Μέσης Ανατολής.

Η Ουαλία φαίνεται να έχει μια σχετικά πιο αισθητή επιρροή του ανατολικού αίματος μαζί με μια δυνατότερη δυτική επιρροή, αλλά και το Ντέβον και το δυτικό τμήμα της κομητείας του Σόμερσετ. Οι προαναφερθείσες κομητείες της ενδοχώρας της Αγγλίας φαίνεται να έχουν μια αρκετά ισχυρή ανατολική επιρροή. Οι λόφοι Τσίλτερν όμως, μεταξύ της Οξφόρδης και του Κέιμπριτζ, παρουσιάζουν μια πιο δυνατή δυτική επιρροή, έναν πληθυσμό μακροκέφαλο, μεσαίου μεγέθους, σκουρόχρωμο. Στους κατοίκους της βορειοδυτικής Ιρλανδίας, της δυτικής Σκωτίας και στις εξωτερικές Εβρίδες τα χαρακτηριστικά της ανατολικής φυλής φαίνονται να είναι πιο συνηθισμένα. Ωστόσο, η περιοχή με τη μεγαλύτερη δυτική ανάμειξη φαίνεται να είναι η Ιρλανδία. Έχει επισημανθεί συχνά η μεγάλη ομοιότητα μεταξύ των πληθυσμών της Ιρλανδίας και των Ισπανών.[61] Άνθρωποι με «ισπανική» εμφάνιση βρέθηκαν επίσης στην Κορνουάλη και την Ουαλία.

Ο χαμηλός κεφαλικός δείκτης και ο υψηλός δείκτης προσώπου σε όλα τα βρετανικά νησιά, αλλά κυρίως στη νότια Αγγλία και στην Ιρλανδία, παραπέμπουν, σε κάθε περίπτωση, τόσο στη νορδική όσο και στη δυτική φυλή. Μια κατανομή μπορεί ίσως να γίνει ως εξής: το ορεινό δυτικό τμήμα της Σκωτίας παρουσιάζει ένα μείγμα δυτικού-ανατολικού-

59. Τζον Μπέντο (John Beddoe), «Οι Φυλές της Βρετανίας», 1886: «μια Σημιτική πινελιά».

60. Έτσι αναφέρει ο Τζον Παρκ Χάρισον, Σημειώσεις για τις Φωτογραφίες κατοίκων με άξεστους τρόπους, Εφημερίδα του Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου, 1883.

61. 3. Έτσι για παράδειγμα ο Άντονι Βέμστερ (Εφημερίδα του Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου, 1876) και ο Άντριου Κιν, «Ποιοι ήταν οι Ιρλανδοί;» (Φύση, 1880), περιγράφουν την «ισπανική» εμφάνιση των αγροτών στις κομητείες Κέρι και Γκάλγουεϊ.

νορδικού, η νορδική φυλή, όπως φαίνεται, περιορίζεται σχεδόν εξ ολοκλήρου στις ανώτερες τάξεις. Ο **Τζον Πίνκερτον**[62], περιέγραψε τους κατοίκους των Χάιλαντς της Σκωτίας το 1814 σαν κοντούς, μελαχρινούς και σγουρομάλληδες, με μόνο την ανώτερη τάξη σαν νορδικούς. Η Ουαλία, το Ντόρσετ, το Ντέβον και το δυτικό Σόμερσετ και η βορειοδυτική Ιρλανδία εμφανίζουν ένα παρόμοιο μείγμα ανατολικού-νορδικού-δυτικού· στην Ουαλία μόνο οι παλιές οικογένειες ιδιοκτητών γης λέγεται ότι έχουν νορδική εμφάνιση.[63] Η Κορνουάλη και η Ιρλανδία, εκτός από τις βορειοδυτικές περιοχές του, παρουσιάζουν ένα μείγμα δυτικό-νορδικό ή νορδικό-δυτικό. Τα νησιά Σέτλαντ είναι νορδικής φυλής, όπως και οι Εβρίδες (με λιγότερη επιρροή της ανατολικής φυλής). Στο Λονγκ Άιλαντ, πριν από λίγο καιρό, ένας μελαχρινός άντρας αντιμετωπίστηκε με κάποια περιφρόνηση.

Λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο της επικράτειας των βρετανικών νήσων, συμπεριλαμβανομένων των περιοχών που περιγράφονται παραπάνω σαν σκουρόχρωμες, δεν πρέπει να υποτιμηθεί η νορδική επιρροή και μπορούμε να υιοθετήσουμε ότι στα βρετανικά νησιά υπάρχει περίπου 55 – 60% νορδικό, 25 – 30% δυτικό και 10% ανατολικό αίμα. Η πιο δυνατή νορδική επιρροή φαίνεται στις περιοχές της δυτικής ακτής από τη νοτιοανατολική Σκωτία έως το Σάφολκ.

Αυτό που είναι περίεργο και δεν έχει εξηγηθεί ακόμη επαρκώς είναι το μεγάλο μέσο ύψος αναστήματος στην περιοχή των Βρετανικών Νήσων, ακόμη και στις περιοχές της με τους πιο σκουρόχρωμους. Μήπως εδώ έχουμε ιδιαίτερες συνθήκες επιλογής; Μήπως η ανάμειξη των φυλών – όπως έχει σημειωθεί μερικές φορές – αύξησε το ύψος (για ένα διάστημα) των μικτών απογόνων; Εκτός αυτού πρέπει να αναμένουμε μια μελαχρινή, ψηλή φυλή να προστεθεί στον πληθυσμό των Βρετανικών Νήσων, ίσως η σκουρόχρωμη ράτσα των Κρο-Μανιόν που βρήκε ο Χάλφνταν Μπριν (Halfdan Bryn) στην περιοχή του Τρόντχαϊμ της Νορβηγίας. Επιπλέον, είναι πολύ πιθανό ότι σε τόπους-τόπους να υποτεθεί η επιρροή της φαλίσιας φυλής. Οι κομητείες Ινβερνές και Αργκύλ της Σκωτίας, για παράδειγμα, έχουν τον πιο σκουρόχρωμο πληθυσμό στη Σκωτία, αλλά και έναν πληθυσμό με μέσο ύψος ανδρών 1,73 – 1,75 m. Ως προς τη σκουρότητα, οι πιο κοντινές σε αυτές τις περιοχές είναι οι περιοχές του Περθ και του Γκάλογουεϊ, όπου το μέσο ύψος του σώματος είναι ακόμα μεγαλύτερο. Ο πληθυσμός του Γκάλογουεϊ είναι ένας από τους μεγαλύτερους στον κόσμο. – Το πιο νορδικό στρώμα της Αγγλίας έχει προφανώς παραμείνει πολύ πιο καθαρό από το πιο νορδικό στρώμα της Γερμανίας.

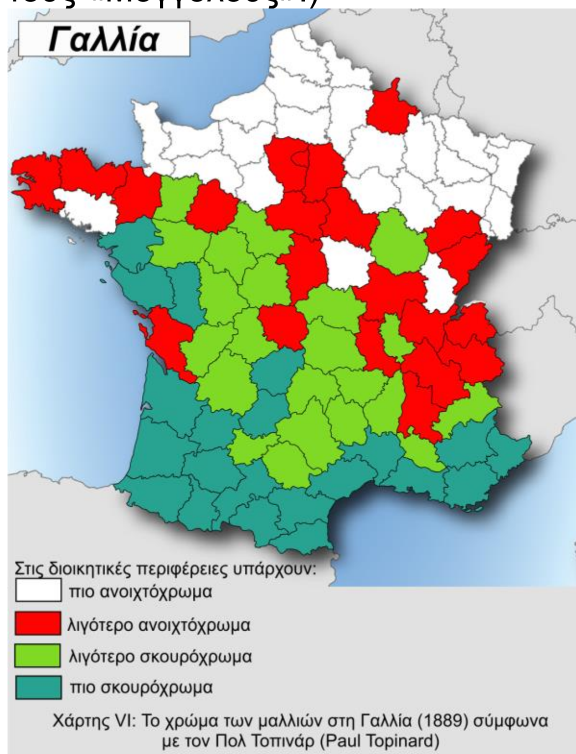
Στη Γαλλία υπάρχει μια περιοχή κυρίως νορδικής φυλής από τα βόρεια, όπου εκτείνεται από την ακτή μέχρι τη Καμπανία, νότια των

62. Τζον Πίνκερτον (John Pinkerton, 1758 – 1826), «Μια έρευνα στην ιστορία της Σκωτίας» (An Inquiry into the history of Scotland), 1814.

63. Τζον Ρις (John Rhys, 1840 – 1915), «Ο Ουαλικός Λαός» (The Welsh People), 1900

κυρίως Αλπικών Αρδένων, σε όλη την κεντρική Γαλλία, με το νορδικό αίμα να μειώνεται όλο και περισσότερο προς τη Λιμόζ. Σε ένα σημείο η ανατολική φυλή εκτείνεται σε αυτήν την περιοχή: από την οροσειρά του Μορβάν μέχρι την Ορλεάνη. Οι ακτές της Νορμανδίας παρουσιάζουν αξιοσημείωτη επικράτηση της νορδικής φυλής, όπως και η ακτογραμμή της Βρετάνης, η οποία στο εσωτερικό της κατά κύριο λόγο είναι ανατολική (αλπική).

Στην Γαλλία, όλη η Ανατολή φαίνεται να είναι κυρίως ανατολική (αλπική), αλλά στην περιοχή του δάσους Βασγκάου υπάρχει μια ισχυρότερη διναρική επίδραση. Η αλπική κυριαρχία, αλλά πάντα με ένα δυναρικό στέλεχος, παρατηρείται ιδιαίτερα στα μεγαλύτερα ύψη – στο οροπέδιο Λανγκρ, στην οροσειρά του Μορβάν, στο Κοτ-ντ' Ορ και πάνω απ' όλα, στην Οβέρν και στην οροσειρά Σεβέν, από τις οποίες ένα αλπικό στέλεχος εκτείνεται νοτιοδυτικά έως κοντά στα Πυρηναία. Οι αλπικές περιοχές της Γαλλίας είναι ανατολικές-διναρικές˙ η Σαβοΐα όμως φαίνεται να είναι κυρίως ανατολική. Σύμφωνα με Γάλλους ερευνητές, οι κάτοικοι της Οβέρν και εκείνοι της Βρετάνης μοιάζουν αντυπωσιακά, και ο ανατόμος και ερευνητής των φυλών Πολ Τοπινάρ συνάντησε ανθρώπους στη Βρετάνη που τους βρήκε εντελώς «Ασιάτες». (Οι κάτοικοι της πόλης Ποντ λ' Αμπέ της νότιας Βρετάνης είχαν συγκριθεί με τους «Μογγόλους».)

Χάρτης VI: Το χρώμα των μαλλιών στη Γαλλία (1889) σύμφωνα με τον Πολ Τοπινάρ (Paul Topinard)

Η ακτογραμμή της Μεσογείου, η κάτω και η μέση κοιλάδα του κοιλάδα του Ροδανού και, σε κάποιο βαθμό, η κοιλάδα του Σαόν-ε-Λουάρ, ίσως μέχρι το Σαλόν-εν-Σαμπάνι, είναι κατά κύριο λόγο δυτικές (μεσογειακές). Η νοτιοδυτική ακτή της Γαλλίας, επίσης, φαίνεται να είναι κατά κύριο λόγο δυτική (μεσογειακή) μέχρι σε ένα σημείο βόρεια του Ζιρόντ˙ αυτό φαίνεται να είναι ιδιαίτερα αισθητό στην περιοχή Μεντόκ (διοικητική περιφέρεια Ζιρόντ), αλλά και στο Σαιντόνζ (διοικητική περιφέρεια Σαρέντ Μαριτίμ). Η διοικητική περιφέρεια Σαρέντ Μαριτίμ ξεχωρίζει επίσης από το περιβάλλον της λόγω του υψηλότερου ποσοστού ξανθών και γαλανόματων. Στα βόρεια αυτής της διοικητικής περιφέρειας και στις ανατολικές γειτονικές περιοχές της, υπάρχει – που μάλλον δεν είναι ασήμαντο για αυτό το πλαίσιο – μια περιοχή με χωριά γερμανικών μορφών. Μια μικρή ανάμειξη με τη δυτική φυλή είναι όμως πιθανή για όλη τη Γαλλία και το Βέλγιο, ακόμα και για τη Φλάνδρα. – Γύρω από το Περιγκέ υπάρχει μια περιοχή με εμφανή δολιχοκεφαλία, όπου τα πλατυπρόσωπα δολιχοκεφαλικά κρανία δεν φαίνεται να είναι σπάνια.

Αυτή την περιοχή ο Γουίλιαμ Ρίπλεϊ ήθελε να την αποδώσει στην παλαιολιθική φυλή των Κρο-Μανιόν. Ωστόσο, υποψιάζομαι ότι εξακολουθεί να υπάρχει μια αυξημένη επιρροή της δυτικής (μεσογειακής) φυλής στην ίδια περιοχή.

Το νορδικό αίμα της Γαλλίας εκτιμάται από τον Άλφρεντ Πλουτζ[64] σε περίπου 25%, το ανατολικό (αλπικό) και το διναρικό μαζί σε περίπου 50%, το δυτικό (μεσογειακό) σε περίπου 25%.

Επιρροές της μεσανατολικής φυλής και της ανατολικής φαίνονται ξεκάθαρα στη Νότια Γαλλία και λιγότερο στην υπόλοιπη Γαλλία. Είναι επιρροές, που οφείλονται εν μέρει σε προϊστορικές φυλετικές αναμείξεις, εν μέρει σε ιστορικές διαδικασίες, όπως οι εποικισμοί των Φοινίκων, αργότερα των Καρχηδονίων, οικισμοί απόστρατων στρατιωτών ανατολίτικης καταγωγής, του ρωμαϊκού στρατού κ.λπ. (βλ. εικ. 248 και 251).

Πρέπει επίσης να θυμόμαστε ότι οι κατεξοχήν ανατολίτες Άραβες είχαν εισχωρήσει τον 8ο αιώνα από την μια πλευρά μέχρι το Πουατού και από την άλλη μέχρι το Σαόν-ε-Λουάρ και, ακόμη και μετά την ήττα τους στα πεδία των μαχών, εξακολουθούσαν να είναι σχετικά πολυάριθμοι σε όλη την παράκτια λωρίδα από τις εκβολές του Ροδανού έως τα ισπανικά σύνορα και παρέμειναν στις Άλπεις, έγιναν χριστιανοί και αναμείχτηκαν με τον τοπικό πληθυσμό. Σε όλη την παράκτια περιοχή του Κόλπου του Λέοντος και γύρω από τη λίμνη Μπερ-λ' Ετάν (δυτικά από τις εκβολές του Ροδανού) η ανατολίτικη επιρροή είναι ξεκάθαρη. Ο Λανιό, ο οποίος το αναφέρει αυτό, προσθέτει: «Ένας Γάλλος της Νότιας Γαλλίας ζωγράφος με διαβεβαίωσε ότι αναγνώριζε την αραβική (σαρακηνή) καταγωγή των γυναικών που ήταν πρότυπά του από το ομοιόμορφο σκούρο καφέ (uni et bitre) δέρμα του προσώπου τους και από το αχλαδόμορφο (κωνικό), όχι ημισφαιρικό, σχήμα των στήθων τους.»[65]

Ο Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπουζ θέλει να υποθέσει ότι σε όλη τη Δυτική Γαλλία υπάρχει λιγο-πολύ μια εμφανής επίδραση μιας φυλής, την οποία περιέγραψε σαν «homo contractus». Αυτή η λεγόμενη επιρροή χαρακτηρίζεται από χαμηλό, στιβαρό ανάστημα με λεπτά άκρα, από ένα μέσο μήκος κεφαλιού (δείκτης μήκους-πλάτους 79 - 80), που δείχνει μια υποχώρηση του προσώπου πίσω από το κρανίο, με ένα μικρό, χαμηλό πρόσωπο με στρογγυλές οφθαλμικές κοιλότητες. Ο Όττο Ρέτσε[66], ανθρωπολόγος και καθηγητής (Otto Reche, 1879 – 1966) θέλει να θεωρήσει αυτή την επιρροή σαν το λόγο του εκφυλισμού ενός συγκεκριμένου φυλετικού μείγματος Ανατολής-Δύσης.

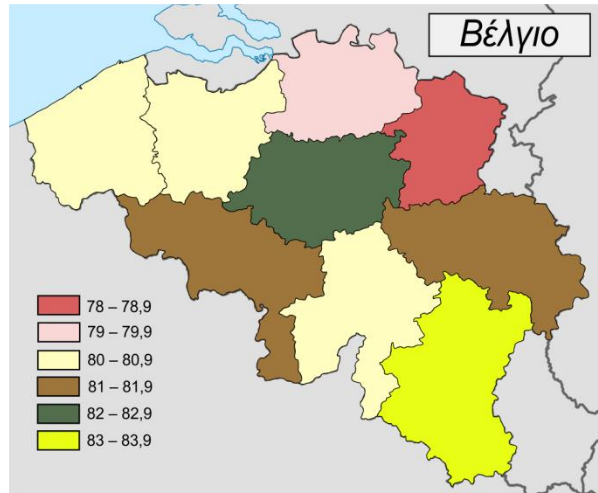
Το Βέλγιο στο τμήμα της Βαλλονίας είναι κατά κύριο λόγο ανατολικό (αλπικό), αλλά εδώ κι εκεί, ειδικά σε ορισμένες περιοχές των Βρυξελλών, λέγεται ότι διατηρούνται σαφή ίχνη από μια συγκεκριμένη

64. Άλφρεντ Πλουτζ (Alfred Ploetz, 1860 – 1940) Γερμανός γιατρός, βιολόγος, κοινωνικός δαρβινιστής και ευγονιστής, στη «Κοινωνική ανθρωπολογία» (Sozialanthropologie) στον τόμο «Ανθρωπολογία» (Σύγχρονος Πολιτισμός, Μέρος III, Τμήμα V, 1923)

65. Γκυστάβ Λανιό (Gustave Lagneau, 1827 – 1896), ανθρωπολόγος, «Ανθρωπολογία της Γαλλίας» (Anthropologie de la France), 1879

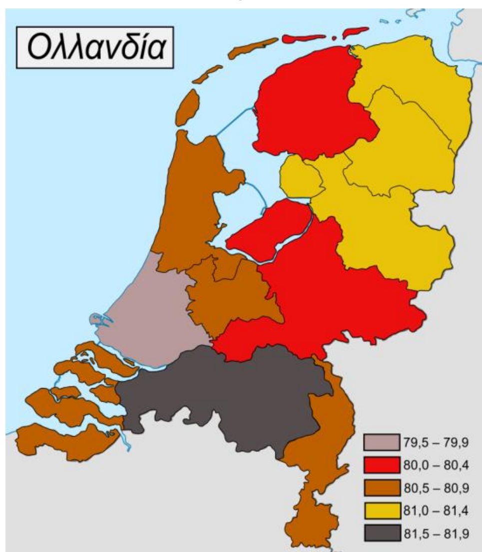
66. Βλέπε, το «Λεξικό της προϊστορίας κάτω από τον homo contractus».

δυτική (μεσογειακή) επιρροή, η οποία ανάγεται στους προϊστορικούς πληθυσμούς, καθώς και στην ισπανική κατοχή της χώρας. Η δυτική επιρροή είναι ίσως πιο εμφανής στα ψυχολογικά χαρακτηριστικά του πληθυσμού της Βαλλονίας, στην κινητικότητα και την ομιλητικότητά τους, όσο και στην αισθητή σεξουαλικότητά τους και στον εύκολο θυμό τους. Το φλαμανδικό τμήμα του Βελγίου εξακολουθεί να είναι κατά κύριο λόγο νορδικό με ισχυρότερη την ανατολική (αλπική) και ασθενέστερη την δυτική (μεσογειακή) επιρροή. Θα έπρεπε οι Φλαμανδοί να έχουν και μια Ανατολική Βαλτική επιρροή; Ορισμένοι παρατηρητές ήθελαν να υιοθετήσουν «Φινλανδικά» χαρακτηριστικά στον πληθυσμό της Φλάνδρας. Τα γλωσσικά σύνορα Φλαμανδίας-Βαλλονίας είναι ταυτόχρονα ένα σαφές σύνορο μεταξύ της κυρίαρχης νορδικής φυλής και της κυρίαρχης ανατολικής φυλής. Όπως και στη βόρεια Γαλλία, έτσι και στο Βέλγιο μπορεί να γίνει δεκτή μια αδύναμη επιρροή της φαλίσιας φυλής.

Χάρτης VII: Δείκτης μέσου μήκους-πλάτους της κεφαλής στο Βέλγιο σύμφωνα με τον Houze (1887/88)

Τις **γερμανόφωνες περιοχές** (συμπεριλαμβανομένης της Ολλανδίας σαν περιοχή της Κάτω Φραγκονίας, του Λουξεμβούργου σαν περιοχή των Φράγκων του Μόζελ, της Αλσατίας-Λωρραίνης σαν περιοχή των Φράγκων και των Αλεμανών, της γερμανικής Ελβετίας σαν περιοχή των γερμανόφωνων) τις έχω περιγράψει λεπτομερώς στην «Φυλετική Μελέτη του Γερμανικού Λαού» και με λιγότερες λεπτομέρειες στην «Μικρή Φυλετική Μελέτη του Γερμανικού Λαού» (1929) και συνοδεύονται από διάφορους χάρτες φυλετικών μελετών αυτής της περιοχής. Γι' αυτό το λόγο εδώ θα κάνω μόνο μια σύντομη επισκόπηση: Η βορειοδυτική Γερμανία και η Βόρεια Ολλανδία φαίνεται ξεκάθαρα ότι είναι η περιοχή με τη μεγαλύτερη επικράτηση της νορδικής φυλής, ειδικά η περιοχή της διαλέκτου της Κάτω Σαξονίας. Στην ίδια περιοχή, ιδιαίτερα στη Βεστφαλία, η επιρροή της φαλίσιας φυλής στον γερμανικό πληθυσμό είναι πιο εμφανής, μια επιρροή που είναι, ωστόσο, όλο και πιο αισθητή προς τη βόρεια Έσση και τη δυτική Θουριγγία. Από τη βορειοδυτική Γερμανία, η επιρροή του νορδικού αίματος μειώνεται προς

Χάρτης VIII: Μέσος δείκτης μήκους-πλάτους της κεφαλής σύμφωνα με τον Βολκ (1904)

τα νότια, νοτιοδυτικά και ανατολικά. Ανατολικά του Όντερ, με εξαίρεση την ακτή της Βαλτικής μέχρι τον Βιστούλα, δύσκολα μπορεί κανείς να μιλήσει για επικράτηση της νορδικής φυλής, ούτε και νότια του Μάιν (με εξαίρεση τις νότιες εισροές του νορδικού αίματος στις μεγαλύτερες κοιλάδες των ποταμών).

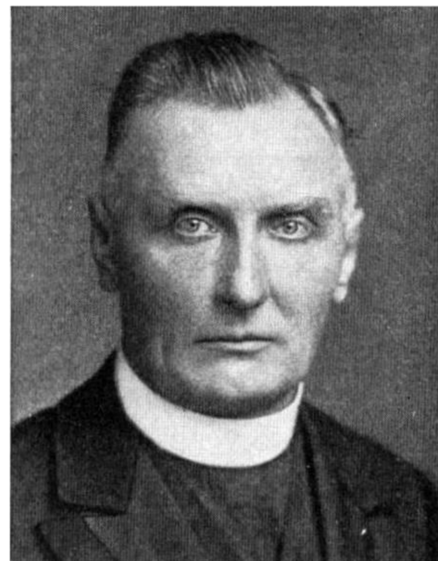
Η βορειοανατολική Γερμανία, και ιδιαίτερα η ανατολική Πρωσία, εμφανίζεται σαν η περιοχή με την ισχυρότερη επίδραση της Ανατολικής Βαλτικής φυλής, αν και σε καμία περίπτωση δεν κυριαρχεί η φυλή της Ανατολικής Βαλτικής. Η φυλή της Ανατολικής Βαλτικής εκπροσωπείται σε όλη την ανατολική πλευρά της γερμανόφωνης περιοχής, ιδιαίτερα στη Σαξονία, στη συνέχεια στην Κάτω Αυστρία και την Καρινθία. Δυτικά από μια γραμμή που οδηγεί, για παράδειγμα, από το από το Κίελο στο Ίνσμπρουκ[67], μπορεί να διαπιστωθεί μόνο ένα μικρό ίχνος της επιρροής της Ανατολικής Βαλτικής. Αλλά, με βάση τις εικόνες του πληθυσμού της βορειοανατολικής Ολλανδίας, θα ήθελα να υποθέσω ότι υπάρχει κάποια επίδραση της Ανατολικής Βαλτικής, η προέλευση της οποίας, ωστόσο, δεν θα είναι εύκολο να εξηγηθεί.

Μια ορισμένη επιρροή της σουδητικής φυλής είναι ελάχιστα εμφανής στη Βοημία, τη Σιλεσία και σε όλη την περιοχή των γερμανο-πολωνικών γλωσσικών συνόρων, και από εκεί μειώνεται προς τη Σαξονία, την Πομερανία και την Ανατολική Πρωσία.

Η ισχυρότερη επιρροή της διναρικής φυλής εμφανίζεται σε όλη τη περιοχή της βαυαρικής διαλέκτου. Στη νότια Βαυαρία και την Αυστρία πρέπει να μιλάμε για επικράτηση της διναρικής φυλής, η οποία δυναμώνει όσο πλησιάζει κανείς τα νοτιοανατολικά σύνορα της γερμανικής γλώσσας. Από εκεί, όμως, η επιρροή του διναρικού αίματος

Εικ. 286: Ευτζέν Νάουμαν, βουλευτής τοπικού κοινοβουλίου. Νορδική ή κατά κύριο λόγο νορδική

Εικ. 287: Καρλ Χιλγκενράινερ, Γερουσιαστής. Κατά κύριο λόγο νορδική

Ηγέτες του γερμανισμού στην Πολωνία και την Τσεχοσλοβακία

67. Αυτή η γραμμή συνδέεται με τα σλαβικά σύνορα του Μεσαίωνα, που φαίνεται στον χάρτη XXXIV, σελ. 284.

φτάνει στα δυτικά της γερμανόφωνης περιοχής· μάλιστα, στην Ανατολική Ελβετία, στο Χότσενβαλντ (Νότια Βάδη) και στο Βάσγκενβαλντ (Αλσατία) φαίνεται ότι υπάρχει και πάλι επικράτηση της διναρικής φυλής. Το διναρικό αίμα σχεδόν δεν πηγαίνει βόρεια της γραμμής του Μάιν.[68]

Το δυτικό αίμα ελάχιστα αντιπροσωπεύεται στην γερμανόφωνη περιοχή, είναι πιο εμφανές στη δυτική Ελβετία και τις ανατολικές Άλπεις, καθώς και στο Παλατινάτο, τη Ρηνανία και, πάνω απ' όλα, την κοιλάδα του Μόζελ. Το αίμα της εσωτερικής Ασίας μπορεί περιστασιακά να έρρεε από την Ανατολική Ευρώπη. – Το νορδικό αίμα μπορεί να υπολογιστεί περίπου στο 50% του γερμανικού εθνικού κορμού. Η νορδική επιρροή στη Γερμανία φαίνεται να είναι περισσότερο εξαπλωμένη σε ολόκληρο τον πληθυσμό της Γερμανίας παρά στην Αγγλία, όπου φαίνεται να ανήκει πολύ περισσότερο στην ανώτερη τάξη.

Οι Γερμανοί στις χώρες της Βαλτικής ανήκουν γενικά σε ένα κατά κύριο λόγο νορδικό φυλετικό μείγμα στο οποίο, σύμφωνα με τη Βεστφαλική καταγωγή πολλών ευγενών οικογενειών, διακρίνονται και τα χαρακτηριστικά της φαλίσιας φυλής. Οι Γερμανοί στην Πολωνία στο σύνολό τους μπορούν να διακρίνονται από τον πολωνικό πληθυσμό από μια ισχυρότερη νορδική επιρροή, όπως και αυτοί στη Ρωσία και την Τσεχοσλοβακία. Οι Γερμανοί στην Τρανσυλβανία φαίνεται να έχουν διατηρήσει μια νορδική επιρροή καλύτερα από ό, τι οι περιοχές του Μόζελ και του Άιφελ από τις οποίες μετανάστευσαν τον 17ο αιώνα. Οι Γερμανοί στις υπερπόντιες χώρες, τουλάχιστον εκείνοι που μετανάστευσαν τον 19ο αιώνα και οι απόγονοί τους, φαίνεται να αντιπροσωπεύουν μια πιο σκανδιναβική επιλογή σε σύγκριση με τις περιοχές καταγωγής τους.

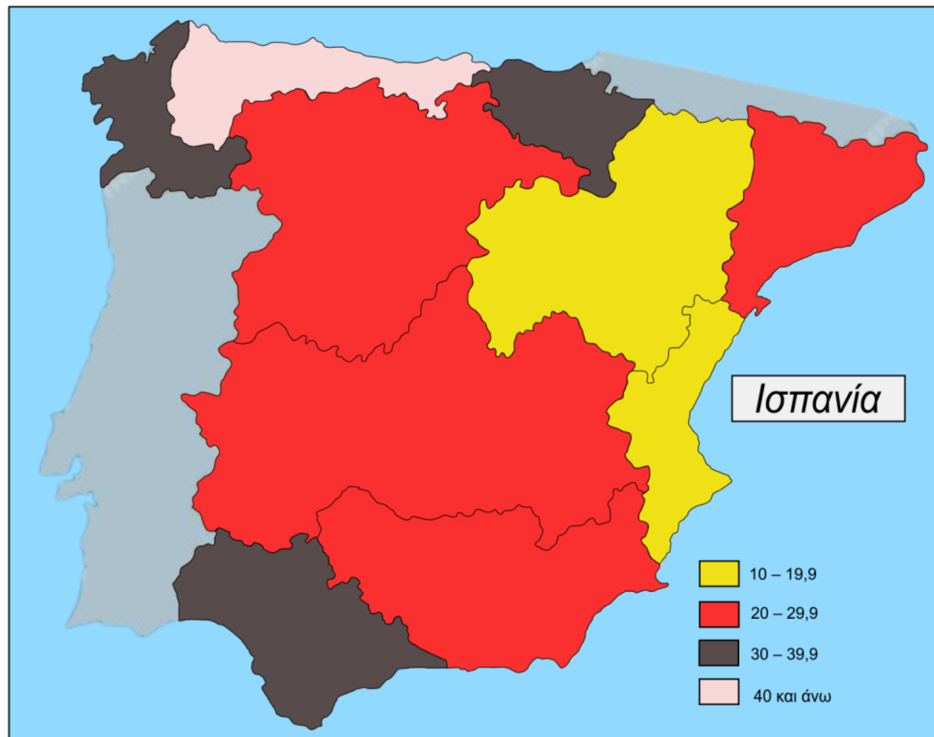

Η Ισπανία ανήκει σχεδόν εξ ολοκλήρου στη δυτική (μεσογειακή) φυλή, και ως εκ τούτου, φυλετικά, είναι μια σχετικά ομοιογενής χώρα. Η ανατολική φυλή (αλπική) εμφανίζεται μόνο στα βορειοδυτικά ορεινά όρια, στα ψηλότερα υψόμετρα της οροσειράς Αστούριας-Κανταβρίας, ιδιαίτερα γύρω από το Οβιέδο, και ακολουθεί την οροσειρά μέχρι τα βόρεια πορτογαλικά σύνορα. Ωστόσο, μια συγκεκριμένη νορδική επιρροή – ο Άλφρεντ Πλουτζ[69] την εκτιμά, όπως και το ποσοστό του ανατολικού (αλπικού) αίματος, σε περίπου 15% – είναι αναμφισβήτητη και ισχυρότερη, ίσως, από ό,τι θα συλλέγαμε από τους χάρτες. Οι κάτοικοι της Καταλονίας, οι οποίοι κατά μέσο όρο είναι ψηλότεροι από τον υπόλοιπο πληθυσμό της Ισπανίας και διακρίνονται για την επιχειρηματικότητα και την και την αποτελεσματικότητά τους, είναι κατά ένα μέρος περήφανοι για το «γοτθικό» τους αίμα. Το νορδικό αίμα λέγεται ότι εμ-

68. Σχετικά με τη διναρική επιρροή στην Ανατολική Πρωσία, βλέπε «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού».

69. Άλφρεντ Πλουτζ, «Κοινωνική Ανθρωπολογία» στον τόμο «Ανθρωπολογία» (Σύγχρονος Πολιτισμός, Μέρος III, Τμήμα V, 1923)

φανίζεται επίσης με μεγαλύτερη σαφήνεια στη Σιέρα ντε Μπεζάρ (βορειοδυτική Ισπανία), στη συνέχεια στη Γαλικία (ακραία βορειοδυτική) όπου ειδιά οι Γκαλέγκος των παράκτιων πόλεων λέγεται ότι παρουσιά-

Χάρτης IX: Συχνότητα βραχυκεφαλιών (δείκτης 80 και άνω) σύμφωνα με τον Ολόρις Αγκιλέρα (1894)
Στο βορρά, το χαρακτηριστικό της βραχυκεφαλίας μπορεί να αποδοθεί κυρίως στην ανατολική φυλή, λιγότερο στην μεσανατολική και στο νότο σχεδόν αποκλειστικά στη μεσανατολική φυλή.

ζουν μια εντυπωσιακά ισχυρή νορδική επιρροή. Μια νορδική επιρροή φαίνεται επίσης να είναι πιο εμφανής μεταξύ των Μαραγκότων στο Λεόν, αισθητή επίσης στην Αστούρια και τη Ναβάρα, καθώς και σε όλη την Ισπανία μεταξύ των υψηλότερων τάξεων. Ένας σχετικά μεγάλος αριθμός ξανθών έχει βρεθεί στα βουνά της Καστίλης. Αναμφισβήτητη είναι επίσης μια μικρή μεσανατολική επιρροή καθώς και μια μικρή νέγρικη επιρροή στην Ισπανία. Η μεσανατολική επιρροή φαίνεται να είναι ιδιαίτερα εμφανής στη νότια ισπανική ακτή (εξαιρουμένου του Κάδιθ), πιο ξεκάθαρη από το Μοτρίλ (Γρανάδα) μέχρι το Μοβέρ (Σεβίλλη). Εδώ η μεσανατολική επιρροή μπορεί να εντοπιστεί σε μεγάλο βαθμό στις εμπορικές αποικίες των Φοινίκων, ενώ μια μικρή μεσανατολική επιρροή που είναι αξαπλωμένη σε όλη τη χώρα θα μπορούσε να προέρχεται από ένα προϊστορικό κύμα λαών της Μέσης Ανατολής, των πομπών της βασκικής γλώσσας. Μια σημαντική επιρροή της ανατολικής φυλής – που έφεραν οι Άραβες του πρώιμου Μεσαίωνα, των οποίων οι απόγονοι κατέλαβαν τη νότια Ισπανία για αιώνες – θα εμφανιστεί αόριστα μόνο στην κυρίως Δυτική Ισπανία, καθώς η ανατολική φυλή είναι κοντά στη δυτική (μεσογειακή), (βλ. σελ. 152). Αυτή η ανατολική επιρροή αποκαλύπτεται όχι τόσο στα σωματικά χαρακτηριστικά, αλλά στη νοοτροπία του ισπανικού πληθυσμού. Τα διανοητικά γνωρίσματα της ανατολικής φυλής, όπως προαναφέρθηκαν

στη σελίδα 96, και κυρίως η περήφανη αξιοπρέπεια αλλά και η φλογερή σοβαρότητα που σπάει πάντα το πάθος, ξεχωρίζουν λίγο-πολύ καθαρά στο ισπανικό εθνικό πνεύμα από την πιο παιχνιδιάρικη ευελιξία της δυτικής φυλής.

Οι **Βάσκοι** (που αριθμούν περίπου 500.000) οι οποίοι μιλούν μια γλώσσα που είναι εντελώς μοναδική σε αυτή την περιοχή, λόγω έλειψης συγγένειας με αυτούς που τους περιβάλλουν[70], αυτοί οι Βάσκοι της ισπανο-γαλλικής συνοριακής περιοχής, είναι φυλετικά ένα μεικτός λαός, που στη Γαλλία αποτελούν μέρος του νότιου άκρου της ανατολικής-δυτικής (αλπικής-μεσογειακής) περιοχής, και στην Ισπανία είναι κατά κύριο λόγο δυτικοί με ελάχιστη ανατολική επιρροή, αλλά πρέπει επίσης να έχουν απορροφήσει πολύ νορδικό αίμα· οι ξανθοί δεν είναι σπάνιοι, ειδικά στις ψηλότερες ορεινές περιοχές, και τα ανοιχτόχρωμα μάτια επίσης δεν είναι ασυνήθιστα.[71]

Η **Πορτογαλία** φαίνεται, όπως και η Ισπανία, να έχει πληθυσμό κατά κύριο λόγο δυτικό (μεσογειακό). Εδώ δεν φαίνεται να υπάρχει ανατολικό (αλπικό) αίμα· υπάρχει μια ελαφριά ανάμειξη νορδικού αίματος, κυρίως στις παράκτιες πόλεις. Από την άλλη πλευρά, οι Πορτογάλοι φαίνεται να ξεχωρίζουν από τους ομοιογενείς Ισπανούς της δυτικής (μεσογειακής) φυλής από μια ισχυρότερη επιρροή νέγρικου αίματος που είναι αναγνωρίσιμη στην Ισπανία.[72] Μήπως αυτή η νέγρικη επιρροή οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην ανάμειξη που έγινε μόνο μέσα στις προστατευόμενες από την Πορτογαλία περιοχές της Αφρικής; Θα μπορούσε να είναι ένα κατάλοιπο της παλαιολιθικής εποχής της νέγρικης φυλής που ωθήθηκε στα νοτιοδυτικά; Εν πάση περιπτώσει, η εισαγωγή μαύρων σκλάβων στην Πορτογαλία ήταν παλαιότερα πολύ μεγάλη, και η κυριαρχία των Μαυριτανών έφερε στην Πορτογαλία, όπως και στην Ισπανία, πολύ «αφρικανικό» αίμα, κυρίως από τις φυλές της Ανατολής, της Μέσης Ανατολής και της Νέγρικης φυλής. Στην Πορτογαλία, το 20% έχουν μαύρα μαλλιά, το 78% έχουν καστανά και το 2% έχουν ξανθά μαλλιά.

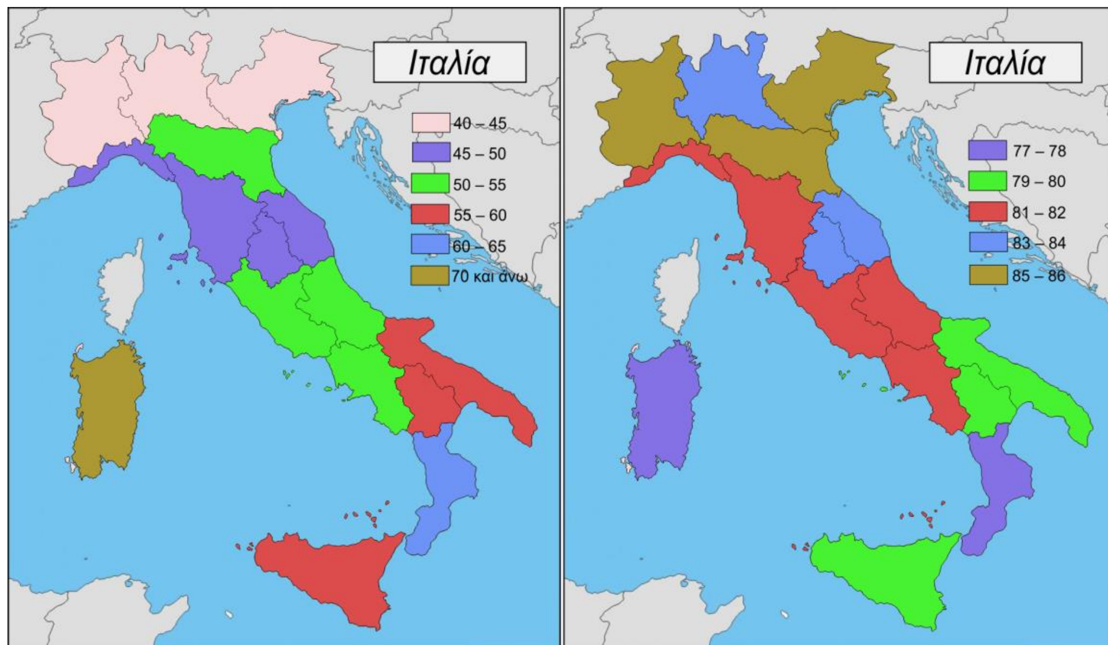
Η **Ιταλία** στο σύνολό της παρουσιάζει στο βόρειο μισό ένα ανατολικό-διναρικό με μια μικρότερη νορδική και δυτική επιρροή και στο νότιο μισό και στο νότιο μισό μια δυτική επιρροή με μια αδύναμη μεσανατολική, ασιατική και νέγρικη επιρροή. Η Διναρική φυλή φτάνει από τις ανατολικές Άλπεις στην Ιταλία και περνάει από την περιοχή της βορειοανατο-

---

70. Ο Χάινριχ Βίνκλερ (1848 – 1930), στο «Η βασκική γλώσσα και οι ουραλοαλταϊκές γλώσσες» (La langue Basque et les langues Ouralo-Altaiques) του 1917, τοποθετεί τη βασκική γλώσσα στις καυκάσιες (αλαροδικές), που ανήκουν στην μεσανατολική φυλή. Θεωρεί ότι αυτοί που μιλούσαν τη γλώσσα των Βάσκων μετανάστευαν από την Ανατολική Ευρώπη ή την Μέση Ανατολή.

71. Λόγω της αιματηρής απομόνωσης του πληθυσμού των Βάσκων από το περιβάλλον τους, της υπερηφάνειας του βασκικού αίματος, φαίνεται να έχει προκύψει μια συγκεκριμένη εσωτερική αναπαραγωγή, η οποία όχι μόνο έχει επιφέρει τη βελτίωση της υγείας των Βάσκων, αλλά και γέννησε μια ιδιαίτερη φυλή από το φυλετικό μείγμα των ανθρώπων: ένα μεσαίου πλάτους κεφάλι με επιμήκη μύτη που λεπταίνει από ένα σχετικά φαρδύ μέτωπο προς τη στενή κάτω γνάθο· τέτοιου είδους επιδράσεις είναι τόσο συνηθισμένες μεταξύ των Βάσκων, που θεωρούνται χαρακτηριστικό της φυλής των Βάσκων.

72. Η επιρροή είναι τόσο δυνατή στην Πορτογαλία, που οι ιθαγενείς της Ανατολικής Αφρικής θεωρούν τους Πορτογάλους σχεδόν ίσους τους και τους σέβονται πολύ λιγότερο από άλλους Ευρωπαίους. Για παράδειγμα, αν οι Σουαχίλι θέλουν να περιγράψουν το σύνολο των ευρωπαϊκών λαών, λένε: οι Ευρωπαίοι και οι Πορτογάλοι.

Χάρτης X: Κατανομή του χρώματος των καστανών μαλλιών Χάρτης XI: Μέσος δείκτης μήκους-πλάτους της κεφαλής
Σύμφωνα με τον Ριντόλφο Λίβι (1896)

λικής ακτής και με φθίνουσα ισχύ σε ολόκληρο το Βένετο μέχρι την Αιμίλια-Ρομάνα. Η ανατολική (αλπική) φυλή φτάνει από τα βόρεια και τα βορειοδυτικά με φθίνουσα δύναμη μέχρι κοντά στη Ρώμη, όπου ξεκινά το κυρίως το μεσογειακό (δυτικό) τμήμα της Ιταλίας. Η περιοχή γύρω από τη Λούκκα όμως, εμφανίζεται σαν ένα κυρίως μεσογειακό (δυτικό) νησί στο βραχυκεφαλικό βόρειο μισό της Ιταλίας, και ολόκληρη η ακτή της Λιγουρίας έχει μια έντονη μεσογειακή (δυτική) ανάμειξη. Η νορδική φυλή δεν βρίσκεται πλέον να ζει σε συνεχείς, αδιάσπαστες οικιστικές περιοχές· η νορδική επιρροή – που αντιπροσωπεύει ίσως το 15% του συνολικού πληθυσμού – είναι πιο έντονη στο Πιεμόντε, γύρω από το Μιλάνο και στη Βενετία, αλλά μπορεί να παρατηρηθεί και σε όλη την περιοχή των Άλπεων και στα βόρεια Απέννινα, ακόμη και πέρα από τη Φλωρεντία. Στην Τοσκάνη και στην Ούμπρια υπάρχουν ακόμα πιο ανοιχτόχρωμα χαρακτηριστικά, ειδικά στην περιφέρεια της Περούτζια, όπου οι γαλανόματοι ξανθοί εξακολουθούν να είναι σχετικά συχνοί. Το περίεργο είναι ότι οι ξανθοί είναι πιο συχνοί στο βόρειο μισό της Ιταλίας πάνω από τα 400 μέτρα υψόμετρο: εδώ στο νότο, η νορδική φυλή πρέπει να απέφυγε τις πεδινές περιοχές που ήταν πολύ ζεστές γι’ αυτήν ή εξαφανίστηκαν από τις πεδιάδες, κυρίως από την ελονοσία. Η νορδική επιρροή στη Σικελία ανήκει σαφώς στις ανώτερες τάξεις, στις οποίες το ψηλό ανάστημα και το ανοιχτό χρώμα του δέρματος, των μαλλιών και των ματιών είναι πιο κοινά από ό, τι στις κατώτερες τάξεις.

Στο κυρίως μεσογειακό (δυτικό) νότιο μισό περιλαμβάνονται τα νησιά της Σικελίας, της Σαρδηνίας και της Κορσικής που ανήκει στη Γαλλία. Ο μεσογειακός (δυτικός) νότος φαίνεται να είναι αρκετά ομοιογενής φυλετικά, αν και είναι ελαφρώς διαποτισμένος με ασιατικό, μεσανατολικό και νέγρικο αίμα, όπως η Ισπανία. Οι μετανάστες Αλβανοί έφεραν μια διναρική επιρροή στη νότια Ιταλία. Στη νότια Ιταλία, το μεσανατολικό αίμα εμφανίζεται κυρίως στο Σαλέρνο και στο Μπάρι και

στη Σικελία ιδιαίτερα γύρω από τις Συρακούσες και το Αγκριτζέντο. Θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι όλα τα λιμάνια και οι εμπορικές περιοχές της Μεσογείου, από την προϊστορική εποχή και ιδιαίτερα από την ίδρυση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, δέχθηκαν λίγο-πολύ σημαντικές επιρροές της Μέσης Ανατολής από μετανάστες εμπόρους που προέρχονταν από τις χώρες της ανατολικής Μεσογείου. Οι βραχυκέφαλοι βρίσκονται πιο συχνά ή λιγότερο σπάνια στις πόλεις της Νότιας Ιταλίας παρά στην ύπαιθρο. Στη Μπαστιά, το μοναδικό εμπορικό κέντρο στην Κορσική, καταμετρήθηκαν 26 - 28% βραχυκέφαλοι ενώ η υπόλοιπη Κορσική είχε κατά μέσο όρο μόνο 3,4% βραχυκέφαλους. Η Κορσική, η οποία κατά κύριο λόγο ανήκει στη δυτική φυλή, δέχτηκε και μια νορδική επιρροή από τους Βάνδαλους, αλλά αυτό είναι ελάχιστα αισθητό. Η Σικελία παρουσιάζει μια πιθανώς μια ισχυρότερη επιρροή της ανατολίτικης φυλής (μέσω των Αράβων μεταναστών) από τη νότια Ιταλία. Τα ξανθά μαλλιά εξακολουθούν να εμφανίζονται σποραδικά στις πρώην Λομβαρδικές περιοχές γύρω από το Μπενεβέντο, όπως και η Μάλτα έχει ακόμα 1% ξανθά μαλλιά. Μάλιστα στο Ζουριέκ της Μάλτας έχουν βρεθεί αρκετοί ξανθοί και γαλανόματοι. Εκτός από αυτή τη μικρή νορδική επιρροή, παρατηρείται και μια ισχυρότερη μεσανατολική επιρροή στον πληθυσμό της Μάλτας που κατά κύριο λόγο ανήκει στη δυτική φυλή. Στη νότια Ιταλία παρατηρούμε 31% με μαύρα μαλλιά, 61% με καστανά και 8% με ξανθά. Όλη η Ιταλία έχει 10% με γαλάζια μάτια, 69% με καστανά μάτια, 60% με καστανά μαλλιά, 31% με μαύρα και καστανόμαυρα μαλλιά, 3% με γαλάζια μάτια και ξανθούς· το Βένετο, η πιο ανοιχτόχρωμη ιταλική περιοχή περιοχή, έχει 14,2% ξανθούς, 5,4% με γαλάζια μάτια και ξανθούς (βλ. εικόνες 293 και 294 σύμφωνα με τον **Χέρμαν Μπέρνχαρντ Λούντμποργκ**).

Εικ. 288: Τουρκία. Ενβέρ Πασάς, 1882 – 1922, Στρατάρχης, γιος ενός Τούρκου φύλακα γέφυρας και μιας Αλβανίδας. Διναρική-δυτική;

Οι περιοχές των **Σλοβένων, των Κροατών, των Σέρβων, των Μαυροβουνίων και των Αλβανών** συνθέτουν από κοινού μια περιοχή με πολύ ισχυρή κυριαρχία της διναρικής φυλής. Ωστόσο, οι επιρροές άλλων φυλών είναι εμφανείς σε αυτούς τους λαούς: εδώ, το δυτικό (μεσογειακό) αίμα έχει διεισδύσει από τις ακτές της Μεσογείου, το Ανατολικό Βαλτικό αίμα σε μεγάλες ποσότητες από την Ανατολική Ευρώπη, το νορδικό αίμα μέσω διαφόρων κυμάτων λαών νορδικής καταγωγής. Η βόρεια αλβανική φυλή των Μιρδιτών[73] από τη μια πλευρά, οι Μαυροβούνιοι των βουνών Μπρντα και οι νότιοι Αλβανοί

73. Ο Γουάντχαμ Πίκοκ (Wadham Peacock, 1855 – 1922), στο βιβλίο (Αλβανία, το Ιδρυτικό Κράτος της Ευρώπης, 1914) αποκαλεί τους Μιρδίτες «Αγγλικής όψης, με την ωραία ξανθιά τους επιδερμίδα».

από την άλλη, παρουσιάζουν προφανώς μια πιο δυνατή νορδική επιρροή· μια τέτοια επιρροή είναι αισθητή τόσο στους Σέρβους όσο και στους Σλοβένους. Όπως προαναφέρθηκε, μέσω των αλβανικών οικισμών, το διναρικό αίμα εισχώρησε και στην Καλαβρία της νότιας Ιταλίας. Οι Αλβανοί εκεί λέγεται ότι παρουσιάζουν και μια ελαφρά νορδική επιρροή. Οι Νεοέλληνες και οι Τούρκοι έχουν πάρει από την αλβανική μετανάστευση αρκετό διναρικό αίμα, και κατά καιρούς ίσως και λίγο νορδικό αίμα.

Η Νορβηγία είναι – με εξαίρεση τις περιοχές που κατοικούνται από τους Λάπωνες (κατά κύριο λόγο της εσωτερικής Ασίας (;), αλλά με ανάμειξη της Ανατολικής Βαλτικής και της Νορδικής) – κατά κύριο λόγο νορδική. Μερικές φορές υπάρχει στη Νορβηγία, όπως και στη Σουηδία, μια ανάμειξη ενδοασιατικού (;) αίματος στον μη Λαπωνικό πληθυσμό. Υπάρχει κάτι από τη ανατολική φυλή (αλπική) στα νησιά της δυτικής ακτής από το Μπέργκεν έως το Ντρόντχαϊμ· ως επί το πλείστον ανατολική (αλπική) φαίνεται να είναι και η περιοχή μεταξύ του Ζόγκνεφιορντ και του Βόρειου φιόρδ· αλλά η μεγαλύτερη περιοχή με ανατολική (αλπική) και, όπως φαίνεται, με ελαφρά ανατολική Βαλτική ανάμειξη βρίσκεται κατά μήκος της νοτιοδυτικής και νότιας ακτής της Νορβηγίας. Ξεκινά από τα βόρεια κοντά στο Χάουγκεσουντ και διασχίζει το Στάβανγκερ, πάντα κατά μήκος της ακτής, μέχρι το Κρίστιανσαντ στα ανατολικά. Στην ενδοχώρα του Στάβανγκερ όμως, εκτείνεται μακριά στα βουνά. Η νοοτροπία των κατοίκων αυτής της περιοχής είναι πάντα παράξενη για τους άλλους Νορβηγούς. Ο σχετικά καθαρότερος νορδικός πληθυσμός της Νορβηγίας ζει στις κοιλάδες Όστερ, Γιούντμπραντς και Νούμε, καθώς και στην περιοχή Τελεμάρκ και στη κοιλάδα Σέτε. Το Όσλο, το οποίο βρίσκεται σε μια λιγότερο νορδική περιοχή, όπως έδειξε ο Νορβηγός ανθρωπολόγος Χάλφνταν Μπριν, δέχεται διαρκώς μια εισροή μεταναστών με νορδικό χαρακτήρα. Η πιο έντονη επιρροή της ανατολικής Βαλτικής φυλής εμφανίζεται στην πυκνά δασωμένη περιοχή του Τρισίλ, στα σύνορα με τη Σουηδία· ο Γουίλιαμ Ρίπλεϊ της αποδίδει – κατά τη γνώμη μου λανθασμένα για τον πληθυσμό – μια κάποια «μογγολική» εμφάνιση. Αλλά αυτοί είναι μετανάστες κατά κύριο λόγο της Ανατολικής Βαλτικής φυλής από τη Φινλανδία (Quänen), που έχουν εγκατασταθεί εδώ και εκεί στη Νορβηγία.

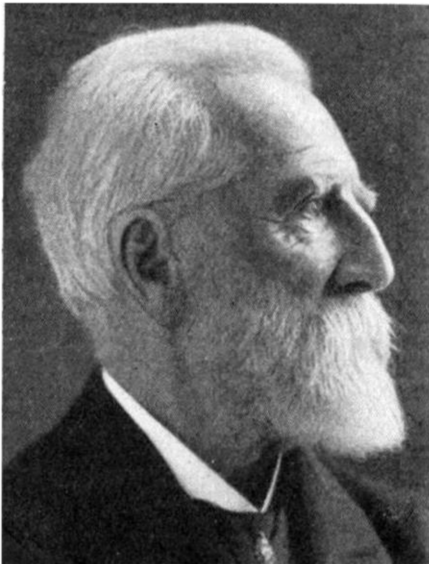
Το Ζόγκνεφιορντ έχει ένα ιδιόμορφο πληθυσμό: μελαχρινοί, μεσο-έως βραχυκέφαλοι κατά μέσο όρο, με μέτριο έως χαμηλό ανάστημα και με «νότια» ζωντάνια στην ομιλία και τις κινήσεις, που όταν υπηρετούν στο στρατό ξεχωρίζουν αφενός λόγω του φλογερού επιθετικού πνεύματος στο στρατιωτικό πεδίο εκπαίδευσης και αφετέρου από μια έλλειψη πειθαρχίας. Στο Ζόγκνεφιορντ, το οποίο είναι τελείως κλειστό, μπορεί κάλλιστα να έχει προκύψει μέσω της επιλογής (από δυτικά, ανατολικά και νορδικά στοιχεία;) ένας κληρονομικός συνδυασμός χαρακτηριστικών, παρόμοιος με την περίπτωση των Βάσκων και των

Εικ. 289: Νορβηγία, μετανάστης στη Γερμανία. Γιόχαν Κρίστιαν Νταλ, 1768 – 1857, ζωγράφος. Νορδική (Πίνακας: Φόγκελ φον Φόγκελσταϊν)

Εικ. 290: Νουντ Μπούλλ (1811 – 1889), ποιητής. Νορδική. Πίνακας: Φόγκελ φον Φόγκελσταϊν

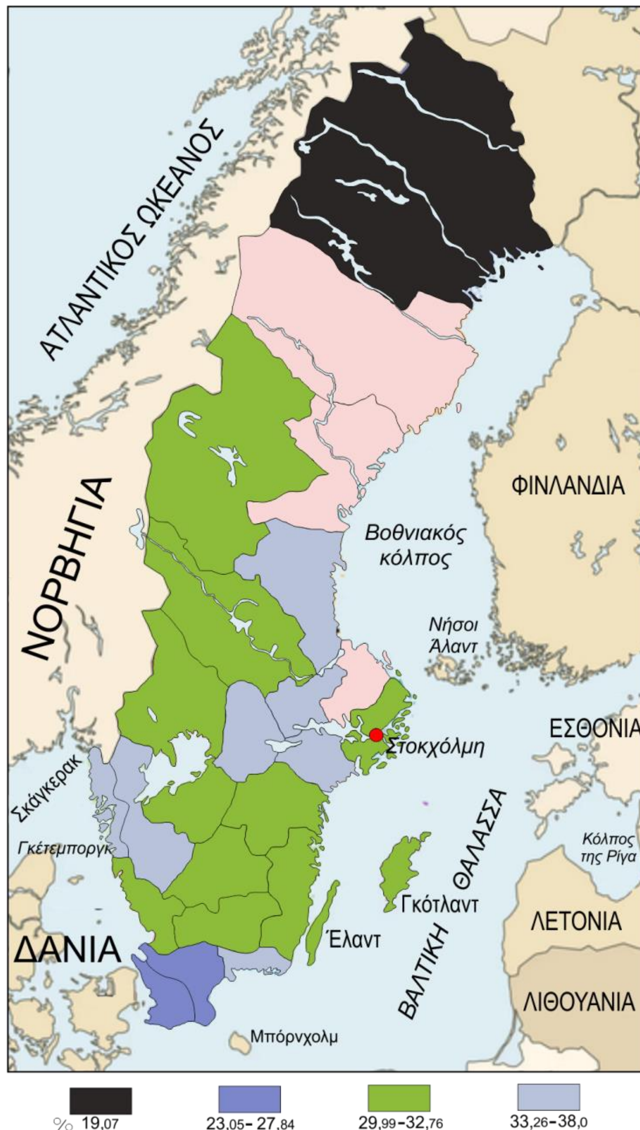
Εικ. 291: Νορβηγία. Καθηγητής Χανς Νταλ, (1849 – 1937), ζωγράφος. Νορδική

Εικ. 292: Μπιέρνστιερνε Μπιέρνσον (1832 – 1910), συγγραφέας. Φαλίσια-νορδική (Η φαλίσια επιρροή φαίνεται πιο καθαρά σε άλλες εικόνες)

πιθανών περιπτώσεων που εξετάζονται στην σελίδα 108, εκτός εάν πρόκειται για ένα φυλετικό απομεινάρι άγνωστης προέλευσης. Η Νορβηγία στο σύνολό της, λόγω των κλειστών κοιλάδων της, μπόρεσε να διατηρήσει σαφείς φυλετικές διακρίσεις ακόμη και εντός του νορδικού πληθυσμού της. Σε μια κοιλάδα αυτού του είδους η εποίκηση μπορεί συχνά να ανιχνευθεί σε λίγες μόνο οικογένειες. Στο δήμο του Τίνταλ (στην περιφέρεια του Τρόντχαιμ) φαίνεται να έχει διατηρηθεί μια σκουρόχρωμη επιρροή της φυλής Κρο-Μανιόν (βλ. σελ 113).

Η Σουηδία – με εξαίρεση τις περιοχές της που κατοικούνται από Λάπωνες και Φινλανδούς, από τις οποίες, όπως στη Νορβηγία, προέρχεται μια συγκεκριμένη ενδοασιατική (;) και ανατολικοβαλτική επιρροή στον πληθυσμό – ίσως να είναι ακόμη πιο νορδική από τη Νορβηγία και έτσι θα ήταν η σχετικά καθαρότερη νορδική χώρα από όλες. Υπάρχει,

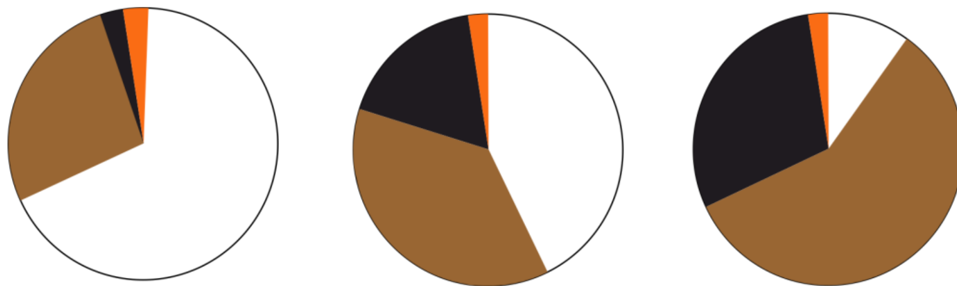

Χάρτης XII: Συχνότητα των κατά κύριο λόγο νορδικών στρατευσίμων (ύψος πάνω από 168 μέτρα, δείκτης μήκους-πλάτους κεφαλιού κάτω από 78, ανοιχτόχρωμα μαλλιά, ανοιχτόχρωμα μάτια) σύμφωνα με το βιβλίο «Φυλετική Μελάτη του Σουηδικού Λαού», του Χέρμαν Μπέρνχαρντ Λούντμποργκ (1928)

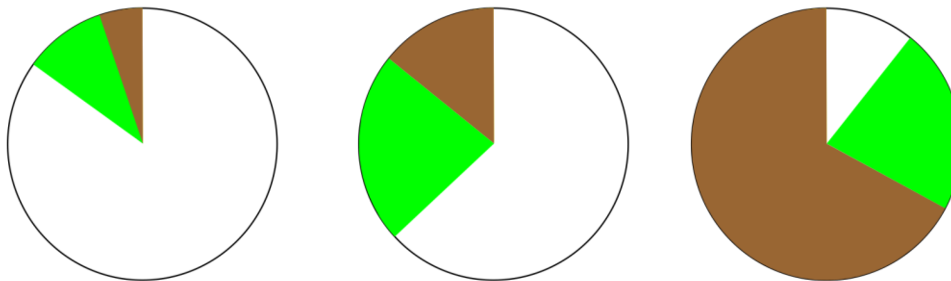
ωστόσο, μια εμφανής πρόσμιξη της ανατολικής (αλπικής) φυλής στον πληθυσμό των δύο νοτιότερων περιοχών, και μια επιρροή της ανατολικοβαλτικής μπορεί να παρατηρηθεί παντού, που μπορεί εύκολα να εξηγηθεί από τη σημαντική μετανάστευση μικρότερων ομάδων από τη Φινλανδία που συνεχίστηκε από τους προϊστορικούς χρόνους έως τη σύγχρονη εποχή. Η νορδική φυλή φαίνεται στην πιο αγνή μορφή της αφενός, στις περιοχές της δυτικής ακτής δυτικά και νοτιοδυτικά της λίμνης Βέτερν (Γκέταλαντς, Μπούχουσλεν, Άλβσμποργκλαντ και βόρεια του Χάλαντσλαντ) και αφετέρου στις περιοχές της κεντρικής Σουηδίας της ανατολικής ακτής της Οστεργκότλαντ και βόρεια του Καλμάρλαντ, νότια μέχρι περίπου το ύψος του Σούντσβαλ στα βόρεια, αλλά από εκεί μέχρι το Γιέμτλαντ και μέχρι τα νορ-βηγικά σύνορα πέρα από το ύψος του Τρόντχαιμ· μόνο η περιοχή της Στοκχόλμης και η περιοχή του Ούπλαντ, με εξαίρεση τα νότια τμήματα, είναι κατά κύριο λόγο λιγότερο νορδικές σε αυτήν την περιοχή.

Η παραδοχή ότι στη Νταλάρνα (= τις κοιλάδες) είχε διατηρηθεί μια ισχυρότερη επίδραση της φαλίσιας φυλής – ήθελαν να αποκαλέσουν αυτή τη φυλή σαν Δαλική φυλή – δεν μπόρεσε να διατηρηθεί.

Μέσω του έργου «Οι Φυλετικοί Χαρακτήρες του Σουηδικού Έθνους» (The Racial Characters of the Swedish Nation) των **Χέρμαν Μπέρνχαρντ Λούντμποργκ και Φρανς Τζόσουα Λίντερς** (1926) και του έργου «Φυλετικές μελέτες του σουηδικού λαού» (1928) του Λούντμποργκ, παρουσιάστηκαν λεπτομερώς οι φυλετικές σχέσεις στη Σουηδία. Σύμφωνα με αυτά οι στρατεύσιμοι της Σουηδίας δείχνουν ένα μέσο ύψος 172,2 cm, μέσο δείκτη μήκους-πλάτους της κεφαλής 77,7 και μέσο δείκτη προσώπου 93,1. Από τους στρατεύσιμους, το 14,1% ήταν βραχυκέφαλοι, το 30,2% μακρυκέφαλοι, το 70,5% ήταν στενοπρόσωποι (με δείκτη προσώπου πάνω από 90), 69,4% ξανθοί (στο Μπάαντεν

Εικ. 293: Η κατανομή του χρώματος μαλλιών στη Σουηδία, στο Μπάντεν και την Ιταλία ανοιχτόχρωμα και σκούρα-ξανθά, καστανά, καφέ-μαύρα και μαύρα, κόκκινα. (Σύμφωνα με το βιβλίο «Φυλετική Μελάτη του Σουηδικού Λαού», του Χέρμαν Μπέρνχαρντ Λούντμποργκ (1928)

Εικ. 294: Η κατανομή του χρώματος των ματιών στη Σουηδία, στο Μπάντεν και την Ιταλία ανοιχτόχρωμα, ανάμεικτα χρώματα, καστανά. (Σύμφωνα με το βιβλίο «Φυλετική Μελάτη του Σουηδικού Λαού», του Χέρμαν Μπέρνχαρντ Λούντμποργκ (1928)

41,6%), 25,1% μέτρια καστανά μαλλιά (στο Μπάαντεν 38,7%), 2,2% καστανόμαυρα και μαύρα μαλλιά (στο Μπάαντεν 18%), 3,3% κόκκινα μαλλιά (στο Μπάαντεν 1,7%). Από τους στρατεύσιμους, το 86,9% ήταν με ανοιχτόχρωμα μάτια (64,5% στο Μπάαντεν), το 8,1% ήταν με ανάμεικτα χρώματα (22,9% στο Μπάαντεν) και το 5% ήταν με καστανά μάτια (12,6% στο Μπάαντεν).

Η **Δανία** στο σύνολό της δεν είναι τόσο καθαρά νορδική όσο το Σλέσβιγκ-Χόλσταϊν, και επομένως δεν μπορεί να συγκριθεί με τη Σουηδία και τη Νορβηγία. Η Γιουτλάνδη είναι η σχετικά καθαρότερη νορδική περιοχή της Δανίας. Στη Δανία, οι κάτοικοι της Γιουτλάνδης θεωρούνται οι πιο σκληροί, ενώ οι νησιώτες Δανοί θεωρούνται οι πιο ήπιοι ή λιγότερο αρρενωποί. Ειδικά στα νησιά της Δανίας υπάρχει μια ανάμειξη με επιρροές της ανατολικής και της ανατολικοβαλτικής, σε τέτοιο βαθμό που ο συνολικός μέσος όρος κάνει τη Δανία να φαίνεται λιγότερο νορδική από τη σκανδιναβική χερσόνησο από τη μια και το Σλέσβιγκ-Χόλσταϊν από την άλλη. Τον τελευταίο καιρό, λόγω των γάμων μεταξύ Δανών και Εβραίων, η Δανία φαίνεται να έχει αποκτήσει πολύ μη ευρωπαϊκό αίμα. Το νησί Λόλαντ και πιθανότατα και η πόλη Κόλντινγκ (νοτιοανατολική Γιουτλάνδη) δέχθηκαν μια ελαφρά δυτική επιρροή από τα ισπανικά στρατεύματα που ήταν στην υπηρεσία του Ναπολέοντα Α', τα οποία ήταν εγκατεστημένα στο Κόλντινγκ και μερικοί από τους οποίους εγκαταστάθηκαν στο Λόλαντ.

Η Ισλανδία κατά κύριο λόγο είναι νορδική, αλλά έχει και αναμείξεις της ανατολικής και της ανατολικοβαλτικής φυλής. Ακόμη και ο Εγκίλλ Σκάλλαγκριμσον (Egill Skallagrímsson, 900 – 982) αστειευόταν με τη επίπεδη μύτη του και τα σκούρα του μαλλιά. Πιθανότατα υπάρχει και μια

Εικ. 295: Λαπωνέζα από τη Σουηδία

Εικ. 296: Λαπωνέζα από τη Σουηδία.
Ισχυρότερη νορδική επιρροή

Εικ. 297α και 297β: Λαπωνέζα από τη Σουηδία. Ανατολική Βαλτική επιρροή

Εικ. 298α και 298β: Λαπωνέζα από τη Σουηδία Κ: 88,14; Ζ: 76.06
(Και οι 6 εικόνες από τη συλλογή του Φυλετικού Βιολογικού Ινστιτούτου της Ουψάλα)

Εικ. 299α και 299β: Λάπωνας από τη Σουηδία Κ: 84,21; Ζ: 72,50
(Από τη συλλογή του Φυλετικού Βιολογικού Ινστιτούτου της Ουψάλα)

επιρροή από τη σκούρα κρούση της φυλής των Κρο-Μανιόν. Ο Χάνεσον[74], διαπίστωσε ότι ο ανδρικός πληθυσμός της Ισλανδίας είχε μέσο ύψος 173,5 cm, μέσο όρο μήκους-πλάτους της κεφαλής 78,1, δείκτη προσώπου 92,7, επίσης 76,2% μπλε μάτια, 9,5% καστανά μάτια, 56,6% ξανθοί. (Ο Χάνεσον, όμως, έχει περιγράψει ορισμένες αποχρώσεις σαν «ανοιχτό καφέ» που διαφορετικά θα θεωρούνταν «ξανθό».) Στην Ισλανδία υπάρχουν 23,9% μακροκέφαλοι, 16,4% βραχυκέφαλοι, στη Σουηδία 30,2% μακροκέφαλοι, 14,1% βραχυκέφαλοι, στη Δανία 7,3% μακροκέφαλοι, 44,4% βραχυκέφαλοι. Οι πρώτοι άποικοι της Ισλανδίας αποτελούνταν από περίπου 84% Νορβηγούς, 3% Σουηδούς και 12,6% μετανάστες από τα βρετανικά νησιά.

Οι **Λάπωνες** καταλαμβάνουν τα βόρεια της Νορβηγίας, της Σουηδίας και της Φινλανδίας και τη χερσόνησο Κόλα. Από την αρχαιότητα έχουν αναμειχθεί ιδιαίτερα με τους Φινλανδούς, από όπου προέρχεται η σαφώς αναγνωρίσιμη ανατολικοβαλτική επίδραση σε αυτούς.[75] Φαίνεται ότι έχουν διατηρηθεί στην πιο αγνή τους μορφή στη βόρεια Σουηδία. Οι σχετικά σπάνιοι «καθαροί» Λάπωνες, δηλαδή εκείνοι που είναι απαλλαγμένοι από το ανατολικοβαλτικό και το νορδικό αίμα, είναι πολύ κοντοί στο ανάστημα με σχετικά κοντά άκρα, πολύ βραχυκέφαλοι και πλατυπρόσωποι, με λεπτή, στενή κάτω γνάθο και μικρό, μυτερό πηγούνι, μύτη που δεν είναι επίπεδη, αλλά κυρτή και συχνά γυρισμένη στην άκρη. Το χρώμα του δέρματος είναι ανοιχτό με καφέ τόνο, το χρώμα των μαλλιών και των ματιών είναι καφέ˙ τα μαλλιά είναι ίσια, γενειάδα είναι αραιή. Η μογγολική πτυχή των βλεφάρων είναι σπάνια, και σπάνια υπάρχει προεξοχή της γνάθου όπως στους ενδοασιατικούς λαούς. Το θηλυκό φύλο έχει διατηρήσει καλύτερα την αρχική εμφάνιση της φυλής.

---

74. Γκούντμουντουρ Χάνεσον (Guðmundur Hannesson, 1866 – 1946) «Σωματομετρήσεις και σωματικές αναλογίες των Ισλανδών», 1925

75. Βλέπε χάρτη «φωτεινότητα», σελ. 146 με τους άλλους χάρτες σελ. 147/48.

Οι Λάπωνες έχουν ζωηρή ιδιοσυγκρασία. Είναι φανερό ότι δεν μπορούν ούτε σωματικά ούτε διανοητικά να θεωρηθούν σαν μέλη της ενδο-

Εικ.300: Σαμογιέντ. Ο όρθιος άντρας με επίδραση της Ανατολικής Βαλτικής;

ασιατικής φυλής, ούτε μεταξύ των Σαμογιέντ, με τους οποίους ο **Τζιουφρίντα-Ρουτζέρι**[76] προσπάθησε να τους ενώσει σε μια ομάδα που αποκαλεί homo palaearcticus (παλαιαρκτικός άνθρωπος). Ακόμη και ο **ντε Λαπουζ** ήθελε να συνδυάσει τους Λάπωνες με τους Σαμογιέντ σε μια ομάδα που ονομάζεται homo hyperboreus (υπερβόρειος άνθρωπος). Στην περίπτωση των Λαπώνων, θα πρέπει να σκεφτούμε μια ομάδα ανθρώπων ασιατικής καταγωγής που απέκτησαν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους μέσω της επιλογής προτού στη συνέχεια βιώσουν ισχυρές ανατολικοβαλτικές και ασθενέστερες νορδικές προσμίξεις. Οι Λάπωνες όπως και οι Σαμογιέντ (σύμφωνα με την έρευνα του **Βίκλουντ**[77]) υιοθέτησαν τις γλώσσες τους από μια φινλανδική φυλή.

Οι **Σαμογιέντ** της ακραίας βορειοανατολικής Ευρώπης μπορούν να θεωρηθούν σαν εκπρόσωποι της ενδοασιατικής φυλής.

Η **Ανατολική Ευρώπη** παρουσιάζεται σαν ένα σταδιακό πέρασμα των φυλετικών αναμείξεων της Κεντρικής Ευρώπης σε περιοχές κυρίως

---

76. Βινσένζο Τζιουφρίντα-Ρουτζέρι (Vincenzo Giuffrida-Ruggeri, 1872 – 1921), «Homo sapiens» (Άνθρωπος ο σοφός), 1913.

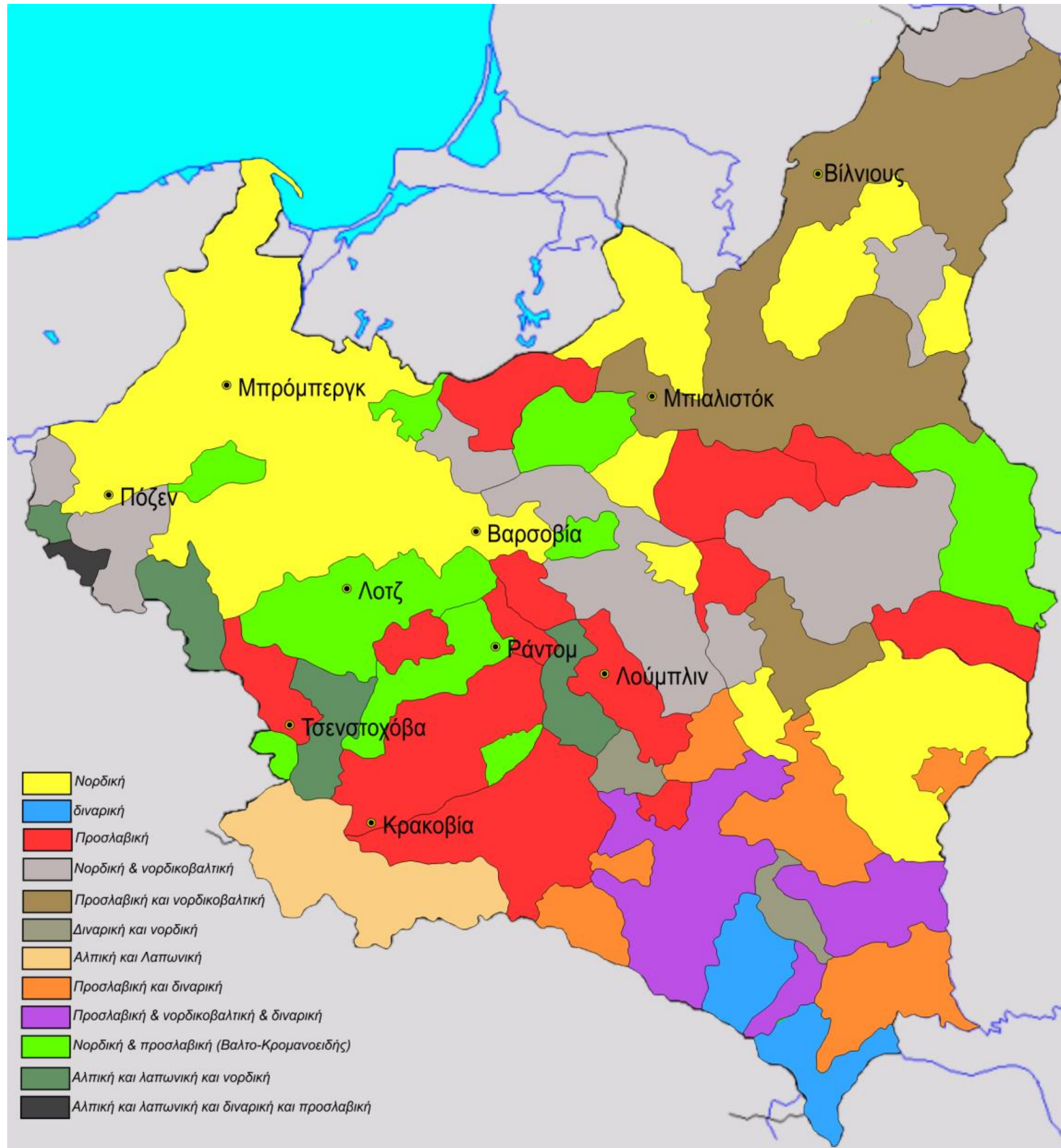
77. Καρλ Μπέρνχαρντ Βίκλουντ (Karl Bernhard Wiklund, 1868 – 1934), «Προσχέδιο μιας αρχαίας λαπικής γλώσσας» (Entwurf einer urlappischen Lautjehre), «Απομνημονεύματα της Φιννο-Ουγγρικής Εταιρείας» (Memoires de la Societe Finno-Ougrienne), 1896

της Ανατολικής Βαλτικής, της Μέσης Ανατολής και της εσωτερικής Ασίας. Ακριβώς όπως ξεκινάει το ζωικό και φυτικό βασίλειο της Ασίας πολύ δυτικά από τα Ουράλια Όρη και τον ποταμό Ουράλη, έτσι και η εικόνα των λαών αρχίζει να αλλάζει στη νοτιοευρωπαϊκή Ρωσία και στη Βαλκανική Χερσόνησο· εμφανίζονται και γίνονται συχνότεροι άνθρωποι με ενδοασιατική και μεσανατολική φυλετική καταγωγή. Η βορειοανατολική Ευρώπη χαρακτηρίζεται κυρίως από την επικράτηση της ανατολικοβαλτικής φυλής, η νοτιοανατολική από διάφορες μεταβάσεις μεταξύ της ανατολικοβαλτικής φυλής και των ενδοασιατικών και μεσανατολικών φυλών. Λόγω της ομοιότητας μεταξύ των σωματικών χαρακτήρων της ανατολικοβαλτικής και της ενδοασιατικής, θα είναι συχνά δύσκολο να καθοριστεί μια καθαρή γραμμή μεταξύ αυτών των δύο φυλών. Πρέπει να έχουμε κατά νου ότι από το 1237 έως το 1480 η Ρωσία βρισκόταν υπό την κυριαρχία των Μογγόλων και ότι αυτοί σταμάτησαν μόνο στη Σιλεσία (τη μάχη του Βάλστατ) το 1241 από έναν στρατό Γερμανών ιπποτών αφού προέλασαν στην Πολωνία. Στο έργο του «Η Μογγολιοποίηση της Ρωσίας», ο Άλφρεντ Σούλτσε έδειξε πόσο ισχυρή πρέπει να φανταστεί κανείς την επιρροή των ενδοασιατικών φυλών σε όλα τα στρώματα του πληθυσμού της Ανατολικής Ευρώπης.[78] Κατά τη διάρκεια του ρωσο-ιαπωνικού πολέμου, συνελήφθησαν πολλές φορές Ρώσοι στην Αγία Πετρούπολη με την υποψία ότι ήταν Ιάπωνες κατάσκοποι. Την υποψία κίνησε η «ασιατική» εμφάνιση.

Εντούτοις, μέσα σ' αυτές – από βορρά προς νότο – αρχικά νορδικές-ανατολικοβαλτικές και νορδικές-ανατολικές, στη συνέχεια ανατολικές-ανατολικοβαλτικές, διναρικές-ανατολικοβαλτικές, δυιτκές-ανατολικοβαλτικές και τέλος μεσανατολικές-ανατολικοβαλτικές περιοχές υπάρχουν σημαντικές περιοχές εξαίρεσης. Οι **Λιθουανοί** κατά κύριο λόγο είναι ένας νορδικός λαός με ισχυρότερη ανάμειξη της ανατολικοβαλτικής· η γλώσσα τους είναι ινδοευρωπαϊκή. Νορδικός με ανατολικοβαλτική ανάμειξη είναι και ο **Λετονικός** λαός· και η γλώσσα του είναι ινδοευρωπαϊκή. Επίσης με κατά κύριο λόγο νορδικές και ανατολικοβαλτικές επιρροές, ίσως και λίγο πιο νορδικές, πάντως κατά μέσο όρο σχεδόν δολιχοκέφαλοι είναι οι νορδικοί-ανατολικοβαλτικοί **Εσθονοί**, που μιλούν μια Φινλανδικο-Ουγγρική γλώσσα. Θεωρούνται σαν «σκληρότεροι» απέναντι στους «πιο μαλακούς» Λετονούς. Οι περιοχές της Μεγάλης Ρωσίας, που συνορεύουν με τους τέσσερις λαούς που μόλις αναφέρθηκαν, είναι επίσης κατά κύριο λόγο νορδικές. Το νορδικό αίμα είναι εμφανές ειδικά κατά μήκος του Βιστούλα, σαφέστερα κατά μήκος του Μέμελ, του Νιμέν, του Νέβα και ακόμη περισσότερο κατά μήκος του Νταουγκάβα, και ακόμη πιο καθαρά στην περιοχή Μογκίλεφ (Λευκορωσία) και στη νότια Βολυνία (Πολωνία και Ουκρανία). Το νορδικό αίμα εξαφανίζεται σταδιακά προς τα νότια και τα ανατολικά, και αντίστοιχα αυξάνεται το ανατολικοβαλτικό αίμα, προφανώς κυριαρχεί στη Μεγάλη Ρωσία, ιδιαίτερα σαφώς σε βαλτώδεις

78. Αρχείο Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τόμος 20, τεύχος Ι, 1928.

περιοχές και στην περιοχή της λεκάνης απορροής, και τέλος αρχίζουν οι περιοχές με έντονη ενδοασιατική ανάμειξη. Παρ' όλα αυτά το νορδικό αίμα στις ρωσόφωνες περιοχές μπορεί να υπολογιστεί στο 25%, έως το 30%. Στην Πολωνία, η μείωση του νορδικού αίματος και, συνεπώς, η

Χάρτης XIII: Χάρτης μελέτης των φυλών σύμφωνα με την άποψη του **Γιαν Τσεκανόφσκι** (σύμφωνα με το γερμανικό γεωγραφικό περιοδικό του Άουγκουστ Πέτερμαν «Γεωγραφική Ενημέρωση από τον Πέτερμαν», Τεύχος 5/6, 1929)

αύξηση του ανατολικοβαλτικού, του ανατολικού, του σουδητικού και του ενδοασιατικού αίματος φαίνεται να προχωρά πιο γρήγορα προς τα ανατολικά. Το μέσο ύψος στην Πολωνία φαίνεται να μειώνεται κυρίως από το χαμηλό ύψος της σουδοβιανής φυλής, και σε μικρότερο βαθμό επίσης από τον μεγάλο αριθμό Εβραίων (16% του πληθυσμού). Η Πολωνία φαίνεται να είναι η ευρωπαϊκή χώρα που έχει την μεγαλύτερη επιρροή της σουδοβιανής φυλής. Στη βορειοδυτική Πολωνία και, όπως αναφέρθηκε, στη Βολυνία, υπάρχει ακόμη σχετικά πολύ νορδικό αίμα και στις ανώτερες τάξεις σε όλη την Πολωνία.

Ο **φινλανδικός λαός**, που μιλάει μια φινλανδικο-ουγγρική γλώσσα

είναι κατά κύριο λόγο Νορδικός στη νοτιοδυτική και νότια Φινλανδία, όπου όμως υπάρχει μια σουηδόφωνη ανώτερη τάξη που κατά κύριο λόγο είναι της νορδικής φυλής· προς τα βόρεια και τα ανατολικά χάνεται το νορδικό αίμα και αρχίζουν κατά κύριο λόγο οι ανατολικοβαλτικές περιοχές.

Στη Φινλανδία οι άνθρωποι με ανοιχτόχρωμα μάτια υπολογίζεται ότι είναι σε ποσοστό 78%. Οι περισσότεροι από τους ανθρώπους με καστανά μάτια (που δεν είναι, όμως, 10%) βρίσκονται στη βόρεια Φινλανδία στη φινλανδική φυλή των Κάινου, οι οποίοι μέσω ενώσεων με Λάπωνες έχουν απορροφήσει το ενδοασιατικό αίμα (;). Η φινλανδική φυλή των Ταβαστιανών, που ζει στην κεντρική Φινλανδία, φαίνεται να είναι έντονα ανατολικοβαλτική, αλλά με μια νορδική πρόσμιξη.

Χάρτης XIV: Κεφαλικός δείκτης στην Πολωνία σύμφωνα με τον Ζον Μιντλάρσκι, από το βιβλίο «Έθνος και Φυλή», Τεύχος Ι, 1929

Η φινλανδική φυλή των Καρελίων, που κατέχουν την ανατολική Φινλανδία, είναι ανεξερεύνητη όσον αφορά τη φυλετική της σύνθεση. Σε αντίθεση με τους Ταβαστιανούς, έχουν πιο λεπτή κατασκευή και μεσαίο ύψος, και παρουσιάζουν ένα αρκετά μεγάλο ποσοστό καστανών μαλλιών με καστανό δέρμα, σγουρά μαλλιά, μάλλον στενό πρόσωπο, μακριά, στενή μύτη και πυκνή γενειάδα. Ακόμη και στη διανοητική τους συμπεριφορά οι Καρέλιοι ξεχωρίζουν από τις άλλες φινλανδικές φυλές: είναι πιο χαρούμενοι, πιο ομιλητικοί, πιο αποφασιστικοί, αλλά λιγότερο επίμονοι: είναι φιλικοί και δίνουν μια ευγενέστερη εντύπωση με την καλή τους στάση και τις πιο εκλεπτυσμένες κινήσεις τους.[79] Ο **Νόρντενστρενγκ**[80], τους περιέγραψε σαν εκφραστικούς, που συγκινούνται και εκνευρίζονται εύκολα, δείχνουν άμεση κατανόηση και αγάπη για το τραγούδι και την μουσική τέχνη, αλλά με μειωμένη αξιοπιστία, επίσης πολεμιστές, επίμονους στη μάχη, λιγότερο προσηλωμένους στη σωματική εργασία, περισσότερο προσηλωμένοι στο εμπόριο, λάτρεις της περιπλάνησης, ιπποτικούς και φιλότιμους. Ο Χάαρτμαν, ο οποίος επισκέφθηκε στους Καρέλιους ή την φυλή που εμφανίζεται μεταξύ τους σαν μια ιδιαίτερη φυλή σε μια εποχή, όταν ήταν ίσως ακόμα λιγότερο αναμεμειγμένοι από ό, τι σήμερα, τους αποκαλεί παιδαριώδεις, εύθυμους και ζωηρούς, περίεργους, ομιλητικούς, λάτρεις των μεγάλων λόγων, φιλικούς, πρακτικούς, μαλα-

79. Έτσι το περιγράφει ο Γκούσταφ Ρέτσιους, «Φινλανδικά κρανία», 1878

80. Ρολφ Νόρντενστρενγκ (Rolf Nordenstreng, 1878 – 1964), «Ανθρώπινες φυλές και εθνοτικές ομάδες της Ευρώπης», 3η έκδοση 1926

κούς, απρόθυμους για σκληρή εργασία. Ο Χάαρτμαν τις συγκρίνει με τους Βεδουίνους, με τους οποίους έχουν εκπληκτική ομοιότητα, σύμφωνα με τα χαρακτηριστικά τους.[81] Άλλοι, παρατηρώντας τους Καρέλιους ή τη συγκεκριμένη επίδραση που συζητήθηκε εδώ, θυμήθηκαν τα σωματικά-ψυχικά χαρακτηριστικά της δυτικής φυλής. Τι φυλετικό μείγμα αντιπροσωπεύουν οι Καρέλιοι; Μπαίνει κανείς στον πειρασμό να σκεφτεί συνδέσεις με τον «τύπο Ριαζάν», που αναφέρεται παρακάτω και να υποθέσει (σε αυτή την περιοχή με τις κακές επικοινωνίες) ειδικές επιλεκτικές δυνάμεις, οι οποίες ήταν ευνοϊκές για μια συγκεκριμένη διασταύρωση (βλ. σελ. 108). Ο Νόρντενστρενγκ[82] ήθελε να ονομάσει αυτή την επίδραση, αν πρόκειται για μια φυλή και όχι μόνο για μια συνηθισμένη μορφή ανάμειξης, δηλαδή συνδυασμός χαρακτηριστικών διαφόρων φυλών, σαν μια αντιπροσωπευτική μορφή σε μια αφηγηματική φυλή «Οντρού». Θα ήθελε επίσης να υιοθετήσει μια πρόσμιξη αυτής της φυλής στη βόρεια Οστρομποθνία (βόρεια Σουηδία), σε μέρη της Ρωσίας, και με μια ασθενέστερη ανάμειξη στη δυτική Φινλανδία και τη Σουηδία.

Το βόρειο τμήμα της Ρωσίας κατοικείται από λαπωνικές φυλές που σχετίζονται γλωσσικά με τους Φινλανδούς, το βορειοανατολικό από φυλές της φινλανδικής-ουγγρικής γλώσσας, τους πλησιέστερους συγγενείς των Φινλανδών και, όπως και αυτοί, κυρίως της ανατολικοβαλτικής φυλής, εκτός από τους Οστιάκ και τους Βόγκουλεν, που αποτελούνται από ένα μείγμα της ανατολικοβαλτικής φυλής και του «τύπου Ριαζάν», οι οποίοι έχουν υιοθετήσει φινλανδο-ουγγρικές γλώσσες.

Μέσα στον Εσθονικό και (τώρα σχεδόν εξαφανισμένο) Λιβονικό λαό και κυρίως στον φινλανδικό λαό, παρατηρείται συχνά το φαινόμενο ενός νορδικού άνδρα που μιλά μια φινλανδο-ουγγρική γλώσσα. Από την άλλη πλευρά, η ρωσική γλώσσα, μια ινδοευρωπαϊκή γλώσσα, ομιλείται από πολλούς ανθρώπους της Ανατολικής Βαλτικής και από ανθρώπους που ανήκουν εξ αίματος περισσότερο στην Ασία παρά στην Ευρώπη. Η φυλετική και η γλωσσική συσχέτιση διακρίνονται ιδιαίτερα ξεκάθαρα στην Ανατολική Ευρώπη.

Η κεντρική και βορειοδυτική Ρωσία (ίσως με εξαίρεση τις κάπως πιο νορδικές περιοχές που συνορεύουν με τα κράτη της Βαλτικής) είναι, σε γενικές γραμμές, κατά κύριο λόγο ελαφρώς ανατολικοβαλτικές. Περίπου το 80% του πληθυσμού έχει βρεθεί να έχει ανοιχτόχρωμα μάτια, με μόνο το 13% να έχει κεφαλικό δείκτη κάτω του 80. Προς το νότο, η ανατολικοβαλτική φυλή μειώνεται σταδιακά, αλλά η επιρροή της ανατολικοβαλτικής εξακολουθεί να είναι σαφώς ορατή στη νοτιοανατολική Ευρώπη. Ακόμη και η νότια Ρωσία έχει ακόμη 40% ξανθούς με ανοιχτόχρωμα μάτια, των οποίων η «φωτεινότητα» οφείλεται μόνο σε πολύ μικρό βαθμό στη νορδική καταγωγή. Το ενδοασιατικό αίμα της υπάρχει σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό σε

81. Κάρλ Ντανιέλ φον Χάαρτμαν (Carl Daniel von Haartman, 1792 – 1877), «Προσπάθεια προσδιορισμού της καθαρών ανθρώπινων φυλών που ζουν στη Φινλανδία και μιλούν φινλανδικά». Διάλεξη ενώπιον της Επιστημονικής Εταιρείας της Στοκχόλμης, 1845

82. Ρολφ Νόρντενστρενγκ, «Ανθρώπινες φυλές και εθνοτικές ομάδες της Ευρώπης», 3η έκδοση 1926

όλη την Ανατολική Ευρώπη. Λέγεται ότι είναι πολύ εμφανές στη ρωσική περιοχή Γιάροσλαβ. Εκτός από αυτές τις φυλές, στην σχεδόν άρρηκτη φυλετική ανάμειξη της Ανατολικής Ευρώπης, ιδιαίτερα μεταξύ των Μεγάλων Ρώσων, μπορεί να υπάρχει μια επιρροή που θυμίζει τους Αϊνού (στην βόρεια Ιαπωνία και τη Σαχαλίνη) και από την οποία τα χαρακτηριστικά του γνωστού συγγραφέα Κόμη Τολστόι μπορεί να δείχνουν μια επίδραση.

Στη **δυτική και βόρεια Ουκρανία** υπάρχει μια άλλη περιοχή της διναρικής φυλής, που φαίνεται να είναι ιδιαίτερα εμφανής στις περιοχές του Χάρκοβο, της Πολτάβα, του Κιέβου και του Τσέρνιγκοφ και εκτείνεται βόρεια στη Βολυνία, ανατολικά φαίνεται να χάνεται μόνο στην περιοχή του Βόλγα και νοτιοανατολικά μόνο προς τους πρόποδες του Καυκάσου. Οι Ουκρανοί διαφέρουν από τους Μεγάλους Ρώσους όχι μόνο σωματικά, αλλά και διανοητικά από μια μικρότερη ανατολικο-βαλτική και σημαντικά ισχυρότερη διναρική επίδραση: με την πιο ζωηρή, πιο χαρούμενη, πιο ανοιχτόμυαλη και πιο ειλικρινή φύση τους, με μια καλλιτεχνική προδιάθεση, που δεν εκφράζει καμιά σύγχυση και ξεροκεφαλιά αλλά μια πιο ξεκάθαρη, ομαλή μορφή.[83] Η Ποδολία φαίνεται να είναι κατά κύριο λόγο διναρική-ανατολική· αλλά προς τη Γαλικία η ανατολική φυλή αυξάνεται, και στη δυτική Γαλικία κυριαρχεί σαφώς. Τα Καρπάθια φαίνεται να έχουν μεικτό πληθυσμό ανατολικής-διναρικής-ανατολικοβαλτικής. Ανατολική-ανατολικοβαλτική-διναρική με νορδική πρόσμιξη είναι οι περιοχές εντός του τόξου των Καρπαθίων και των Τρανσυλβανικών Άλπεων.

Οι **Μαγυάροι** είναι ένας λαός που αρχικά προέρχεται από την ανατολικοβαλτική φυλή[84] με επίδραση της ενδοασιατικής φυλής, πιθανότατα και της μεσανατολικής και μια ελαφρά νορδική επιρροή (μέσω του Σκυθικού αίματος, βλ. σελ. 176). Όμως, από την εγκατάστασή του όπου βρίσκεται σήμερα, δηλαδή, από τον 9ο αιώνα, ο Μαγυαρικός λαός έχει αλλάξει πολύ τη φυσική του εμφάνιση μέσω της απορρόφησης του ανατολικού αίματος, του διναρικού και του νορδικού. Οι Μαγυάροι όμως, έχουν διατηρήσει τη Φινλανδο-Ουγγρική γλώσσα τους, και η ανατολικοβαλτική, καθώς και μια ενδοασιατική επιρροή εξακολουθούν να είναι αναμφισβήτητες.[85]

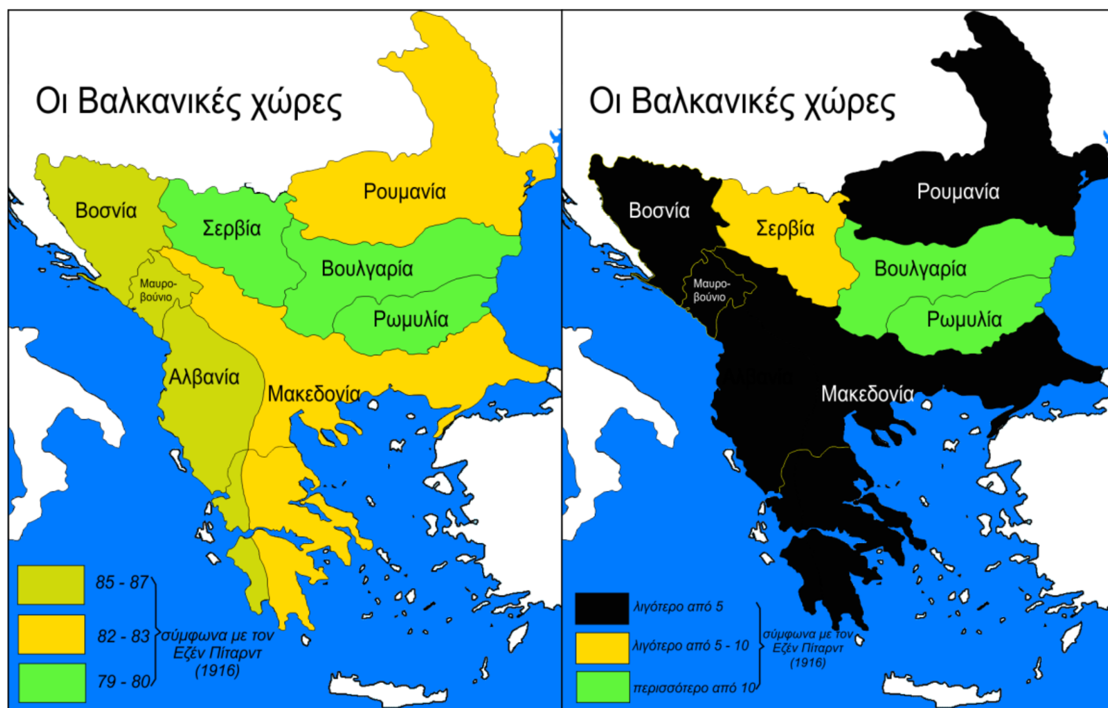
---

83. Μέσα στον πληθυσμό φαίνεται να υπάρχει μια ορισμένη διαφορά στη φυλετική σύνθεση, λόγω της ισχυρότερης νορδικής και διναρικής επιρροής στις ανώτερες τάξεις και τις ηγετικές οικογένειες: σύμφωνα με το «Υλικό για την ανθρωπολογία της Ουκρανίας», τόμος II, Χάρκοβο 1926, ο μέσος δείκτης μήκους-πλάτους του κεφαλιού για τους αγρότες είναι 83,4, για τους τεχνίτες αγρότες 82,8, για τους αγρότες που κατέχουν ηγετική θέση (τους «διανοούμενους») 82,4. Το προεξέχον πηγούνι είναι πιο κοινό στις ανώτερες τάξεις και τα ανοιχτά χρώματα μαλλιών και ματιών είναι λιγότερο κοινά, γεγονός που υποδηλώνει ισχυρότερη επιρροή της ανατολικοβαλτικής στην κατώτερη τάξη και ισχυρότερη διναρική και νορδική επιρροή στην ανώτερη τάξη.

84. Βλέπε, Γιόζεφ Σίνιαϊ (József Szinnyei, 1857 – 1943), «Η προέλευση των Ούγγρων» (Die Herkunft der Ungarn), 1920.

85. Ο Λάγιος Μπαρτούτς (Lajos Bartucz, 1885 – 1966), στο «Τα ανθρωπολογικά και ιστορικά διδάγματα από την εκταφή του Απάφι» (Die anthropologischen und geschichtlichen Lehren der Exhumation der Apafis), 1927, μας δίνει πληροφορίες για την «πυρήνα της Ουγγρικής» άρχουσας οικογένειας του Απάφι: Σύμφωνα με τα ευρήματα των οστών του, ο Απάφι Α', 1632 – 1690, φαίνεται να είναι ανατολικοβαλτικής καταγωγής με ελαφρά μεσανατολική επιρροή, η γυναίκα του σαν μεσανατολική-ανατολικοβαλτική, ο Μιχαήλ Απάφι (1676 – 1713) σαν μεσανατολικός-ανατολικοβαλτικός, η γυναίκα του σαν καθαρή ανατολικοβαλτική.

Μια επισκόπηση της «Φυλετικής σύνθεσης των σημερινών Ούγγρων» (Die Rassenbestandteile des heutigen Ungarntums) μας δίνει ο **Γένε Κόλλαριτς** (Jenő Kollarits, 1870 – 1940)[86]. Δέχεται 4 – 5% νορδικό αίμα, που πιθανότατα είναι πολύ υποτιμημένο, 15% ανατολικό, 35% ανατολικοβαλτικό, 20% διναρικό αίμα και περίπου 5% για την επιρροή ενός «εξευγενισμένου Μογγολοειδούς τύπου». Σύμφωνα με τον Κόλλαριτς, η νορδική φυλή εκπροσωπείται πιο έντονα στη βόρεια, δυτική και ανατολική Ουγγαρία, ειδικά σε εκείνες τις οικογένειες των οποίων τα ονόματα υποδηλώνουν γερμανική ή σλαβική καταγωγή. Η ανατολική επιρροή είναι πιο κοινή ανατολικά του Δούναβη και σε ορισμένες περιοχές των πεδιάδων και σε περιοχές όπου σημειώθηκε η μεγαλύτερη ανάμειξη με μετανάστες της «Σουηβίας». Σύμφωνα με τον ίδιο συγγραφέα, η ανατολικοβαλτική επιρροή είναι παρούσα σε όλη τη χώρα, ειδικά στον «πυρήνα της Ουγγρικής» αγροτιάς, αλλά αυξάνεται στο 50 – 60% μεταξύ της φυλής Παλότσεν (Palóczen).[87] Η διναρική

Χάρτης XV: Δείκτης μέσου μήκους και πλάτους της κεφαλής. (Από τις μακροκέφαλες φυλές που εκπροσωπούνται στις χώρες των Βαλκανίων: η δυτική, η νορδική και η ασιατική· από τις βραχυκέφαλες φυλές, η διναρική, η ανατολική, η ανατολική Βαλτική και η εσωτερικής Ασίας)

Χάρτης XVI: Κατανομή των ξανθών σε % (Οι ξανθοί στις βαλκανικές χώρες σήμερα είναι πιθανότατα περισσότερο της ανατολικής βαλτικής φυλής παρά της νορδικής φυλής και σχεδόν καθόλου της φαλίσιας φυλής)

φυλή εκπροσωπείται πιο έντονα στο νότο και στα νοτιοδυτικά. Εκτός από αυτά τα ευρωπαϊκά φυλετικά στοιχεία, η επιρροή της αρχικά μη ευρωπαϊκής μεσανατολικής φυλής είναι σαφώς ορατή, προφανώς κυρίως με μια μορφή που μπορεί να υποδηλώνει ανάμειξη ενδο-ασιατικού αίματος, σε ανθρώπους που μοιάζουν περισσότερο με μεσανατολικούς καυκάσιους ή τουρκο-ταταρους. Μια τέτοια επιρροή υπολογίζε-

86. Στο Αρχείο Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, 19 τόμος, 4 τεύχος, 1927.

87. «Παλότσεν (Palóczen), φυλή των Κουμάνων στην οροσειρά των βουνών Μάτρα, δηλαδή στις κομητείες Νογκράντ, Χέβες, Μπορσόντ, Γκέμερ» [Παλ Χουνφάλβι (Pál Hunfalvy, 1810 – 1891), «Οι Ούγγροι», Βιέννη 1881, σ. 82].

ται σε 15 – 20% στον ουγγρικό πληθυσμό και φαίνεται να είναι πιο κοινή μεταξύ των Κουμάνων και των Χαϊντούκων, καθώς και μεταξύ των κατώτερων ευγενών. Μπορεί να αναχθεί εν μέρει στην εποχή της Τουρκοκρατίας. Θα ήθελα επίσης να υιοθετήσω μια κάποια δυτική επιρροή στο Μαγυαρικό πληθυσμό. Οι Μαγυάροι Σέκελι (Székely) σήμερα Ρουμάνοι υπήκοοι, παρουσιάζουν ισχυρότερη νορδική επιρροή (μέσω της απορρόφησης υπολειμμάτων γερμανικών φυλών από την περίοδο της μετανάστευσης;). Κατά μέσο όρο έχουν κρανία μεσαίου μεγέθους σε σύγκριση με τις άλλες ουγγρικές φυλές, οι οποίες είναι κατά μέσο όρο πιο βραχυκέφαλοι.

Τα Βαλκανικά Όρη και οι οροσειρές που συνδέονται με αυτά έχουν κατά κύριο λόγο έναν ανατολικό πλυθυσμό με περισσότερες πιθανότητες να κατοικούνται από ανατολικο-διναρικούς και μεσανατολικούς και αποτελούν περιοχή εκπομπής ανατολικών και διναρικών φυλών για τη δυτική (δυτική-μεσανατολική-διναρική) στη Βαλκανική Χερσόνησο (Ελλάδα), η οποία είναι κατά κύριο λόγο μεσογειακή (Μεσόγειος-Αντιασιατική- Διναρικό), ακριβώς όπως οι Άλπεις είναι μια περιοχή εκπομπής διναρικών-ανατολικών φυλών για τη βόρεια Ιταλία, την κεντρική Γαλλία, και τη νότια Γερμανία. Η διναρική φυλή φαίνεται να φτάνει από την περιοχή όπου είναι πιο καθαρή έως περίπου τη Θεσσαλονίκη κατά μήκος του Βαρδάρη. Η Κρήτη ίσως, επίσης, δείχνει διναρικό αίμα. Σε όλη τη νοτιοανατολική Ευρώπη, όμως, το διναρικό και το μεσανατολικό αίμα αντιπροσωπεύονται το ένα δίπλα στο άλλο και μετά βίας μπορούν να διαχωριστούν το ένα από το άλλο. Η πεδιάδα του Δούναβη στις περιοχές της ρουμανικής και της βουλγαρικής εθνότητας κατοικούνται κυρίως από δυτικές φυλές με μια μικρή ανατολικοβαλτική και διναρική και ακόμη μικρότερη νορδική επιρροή.[88] Η δυτική φυλή εκτείνεται ακόμη και, όπως μπορεί να φανεί από μια περιοχή με μεγαλύτερα κρανία, από τις εκβολές του Δούναβη μακριά στη Βεσσαραβία και στη Μολδαβία και τη νότια Ουκρανία. Μεμονωμένοι δυτικοί λαοί, ή τουλάχιστον το δυτικό αίμα τους, φαίνεται να έχουν διεισδύσει κατά μήκος αυτού του βόρειου δρόμου στους πληθυσμούς της Ουκρανίας και της Πολωνίας· μάλιστα η Πολωνία φαίνεται να δείχνει ακόμη και αυξημένη επιρροή της δυτικής φυλής. Η ρουμανική φυλή των Μότζεν, που ζει στα βουνά και εκπροσωπείται ιδιαίτερα έντονα στους ορεινούς όγκους του Ρέτεζατ και στις πηγές του ποταμού Κέρες, προφανώς απόγονοι των αρχαίων Δακών, φαίνεται να έχει διατηρήσει μια ισχυρότερη νορδική επιρροή. Οι νορδικές επιρροές είναι ακόμα αισθητές στον βουλγαρικό λαό. Ο **Ντόφλαϊν**[89] αναφέρει: «Οι δολιχοκέφαλοι με ξανθά μαλλιά και μπλε μάτια ήταν σπάνιοι στην ίδια τη Βουλγαρία, κάπως πιο συνηθισμένοι στο στρατό. Σημαντική ήταν

88. Αρχικά οι Βούλγαροι ήταν ένας λαός ενδο-ασιατικής καταγωγής. Αυτή η καταγωγή φαίνεται να είναι ακόμα ξεκάθαρα ορατή στην εμφάνιση των ανθρώπων σήμερα. Ωστόσο, από την εγκατάστασή τους τον 5ο αιώνα, οι Βούλγαροι όχι μόνο έχουν απορροφήσει μεγάλο μέρος του ευρωπαϊκού, ιδιαίτερα του ανατολικοβαλτικού και του δυτικού αίματος, αλλά έχουν υιοθετήσει (από τον 10ο αιώνα) και μια σλαβική (δηλαδή ινδοευρωπαϊκή) γλώσσα. Και οι Τούρκοι, που αρχικά ήταν ενδο-ασιατικός λαός, μιλούν ακόμη μια αλταϊκή γλώσσα, αλλά έχουν γίνει ένας πολύ διαφορετικός λαός από τους ενδο-ασιατικούς λαούς λόγω της απορρόφησης μιας ιδιαίτερα μεγάλης ποσότητας μεσανατολικού αίματος.

89. Φραντς Τίοντορ Ντόφλαϊν, (Franz Theodor Doflein, 1873 – 1924), «Μακεδονία» 1921, σελ. 271

Εικ. 301: Μαγυάρισσα. Α: μπλε. Κατά κύριο λόγο νορδική – με σουδετικές επιρροές;

Εικ. 302: Ούγγρος. Μίκλος Χόρτυ (Miklós Horthy, 1868 – 1957), Αντιβασιλέας. Κατά κύριο λόγο νορδική με διναρική (και φαιλική;) επιρροή

Εικ. 303: Γερμανίδα από την Τρανσυλβανία. Νορδική. Α: μπλε. Η: ξανθά

Εικ. 304: Γερμανός από την Τρανσυλβανία. Διναρικός με νορδική επιρροή. (Πηγούνι ούτε νορδικό ούτε διναρικό)

Εικ. 305: Μαγυάρισσα (Σέκελι). Νορδική με ελαφριά διναρική επιρροή

Εικ. 306: Μαγυάρος (Σέκελι). Νορδικός με διναρική και ανατολικοβαλτική επιρροή

η συχνότητα τους στη δυτική Μακεδονία, όπως στο Πρίλεπ και στη λίμνη Οχρίδα. Στους δρόμους του Πρίλεπ τριγυρνούσαν παιδάκια που έπαιζαν, που θα μπορούσαν να θεωρηθούν λανθασμένα με γερμανόπουλα, με τα λευκασμένα από τον ήλιο, λιναρένια μαλλιά και τα λαμπερά μπλε μάτια τους.» Αλλά η δολιχοκεφαλία που αναφέρεται εδώ δεν είναι κάτι το κοινό της δυτικής φυλής και τα φωτεινά χρώματα της ανατολικοβαλτικής;

Εικ. 307: Τουρκία. Ισμαήλ Πασάς (Γκιόργκι Κμετί από την Ουγγαρία), Στρατηγός. Νορδική-δυτική-διναρική;

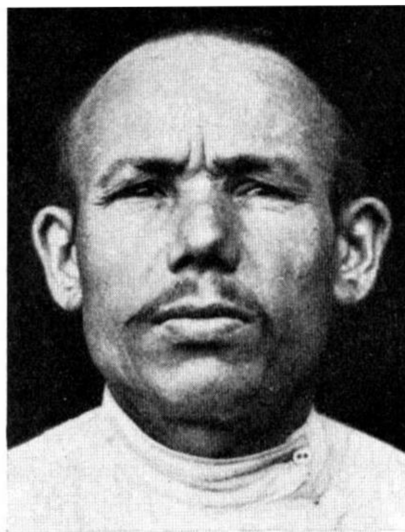
Εικ. 308: Τουρκία. Μεχμέντ Αλή Πασάς, στην πραγματικότητα Καρλ Ντιτρόιτ από το Μαγδεμβούργο, Ουγενότος. Στρατάρχης. Νορδική-διναρική;

Υπάρχει μια περιοχή στη Μεγάλη Ρωσική εθνότητα που πρέπει να αναφερθεί ιδιαίτερα, μια περιοχή με μέσο όρο κοντούς, μεσοκεφαλικούς, μέτριο με στενό πρόσωπο (;), μελαχρινούς, καστανά μάτια, νότια και νοτιοανατολικά της Μόσχας στις περιοχές Ραζάν και Ταμπόφ, και φθάνοντας από εκεί στο βορρά με κατεύθυνση εκπομπής στα εδάφη των (γενικά δολιχοκεφαλικών) Τσερέμισεν, των Βότγιακ, των Οστιάκ και των Βόγκουλ στην Ασία. Οι άνθρωποι αυτοί, που ο **Τζόσεφ Ντένικερ** τους αποκάλεσε «πρωτοφινλανδούς», ο **Γιαν Τσεκανόφσκι** τους αποκάλεσε «τύπου Ριαζάν» και ο **Βίκτορ Βαλεριάνοβιτς Μπούνακ** τους αποκάλεσε «Ουράλιους» δεν είναι δυνατόν να θεωρηθούν, όπως συνέβη, σαν μια επιρροή της δυτικής φυλής. Ωστόσο, δεν συμφωνεί με την εικόνα της δυτικής φυλής ότι αυτοί οι «πρωτο-Φινλανδοί» θα πρέπει να έχουν επίπεδα, φαρδιά μέτωπα και επιφάνειες ζυγωματικών με μια κλίση προς τα έξω. Ο Μπούνακ[90], όμως, αναφέρει επίσης, αν και μεταμορφωμένες, αλλά σαφώς καθορισμένες «μογγολοειδείς λεπτομέρειες» στη δομή των μαλακών ιστών του προσώπου και στα μαλλιά. Σε κάθε περίπτωση, αυτά τα χαρακτηριστικά θα θύμιζαν και πάλι «ασιατικά» χαρακτηριστικά και ο Μπούνακ υποθέτει ότι σε αυτή τη φυλή υπάρχει μια «πρωτο-μογγολοειδής» μορφή. Αυτό που είναι πολύ αξιοσημείωτο, ωστόσο, σε αυτή την περιοχή είναι η έντονη μεσοκεφαλία

90. Μπούνακ «Το ανθρωπολογικό κίνημα στη Ρωσία από το 1914», Ανθρωπολογική ανασκόπηση, τόμος 36, 1926

Εικ. 309: Ρωσία. Τάταρος, ενδο-ασιάτης με ανατολικοβαλτική επιρροή (σχέδιο: Δρ. Ερνστ Γιούλιους Χένελ)

Εικ. 310: Τάταρος από την περιοχή Καζάν. Κατά κύριο λόγο ενδο-ασιατική. (Φωτογραφία: Φριτζ Λεντς)

Εικ. 311 α, β: Μπασκίρ από την περιοχή της Ουφά. Κ: 74,86· Ζ: 93,01· Α: χρώμα μεικτό πράσινο. Κατά κύριο λόγο ενδοασιάτης με ουραλικές (βλ. σελ. 139) και ελαφρές ανατολικοβαλτικές και μεσανατολικές επιρροές (μπροστινή όψη!); (Σύμφωνα με τον Γιόζεφ Βαστλ, «Μπασκίρ», Αρχείο Φυλετικών Εικόνων)

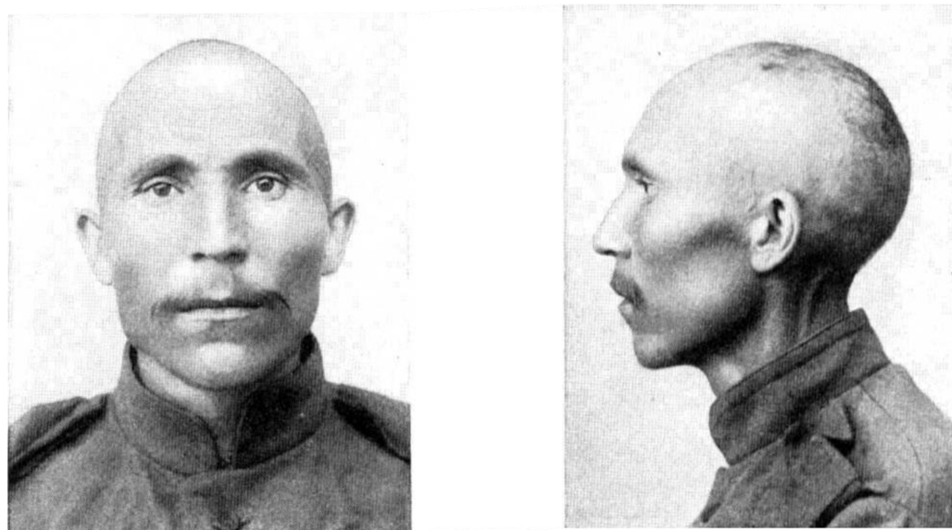
Εικ. 312 α, β: Μπασκίρ από την περιοχή της Ουφά. Κ: 78,67· Ζ: 90,71· Α: χρώμα μεικτό γκρι. Κατά κύριο λόγο ενδοασιάτης με ουραλικές (βλ. σελ. 139) και ελαφρές ανατολικοβαλτικές επιρροές; (Σύμφωνα με τον Γιόζεφ Βαστλ, «Μπασκίρ», Αρχείο Φυλετικών Εικόνων)

Εικ. 313 α, β: Τάταρος της Κριμαίας από την Ταυρική περιοχή. Κατά κύριο λόγο δυτικός με επιρροές από μια φυλή με πλατύ πρόσωπο, βραχυκέφαλη και ελαφρές νορδικές επιρροές (δέρμα: κοκκινωπό-λευκό). (Φωτογραφία: Φριτζ Λεντς)

Εικ. 314 α, β: Τάταρος από την περιοχή Καζάν. Κατά κύριο λόγο ενδοασιάτης με επιρροή μιας φυλής στενοπρόσωπης-δολιχοκέφαλης ή δολιχοκέφαλης λόγω της λεγόμενης κρανιοσυνοστέωσης; (δέρμα: καφέ). (Φωτογραφία: Φριτζ Λεντς)

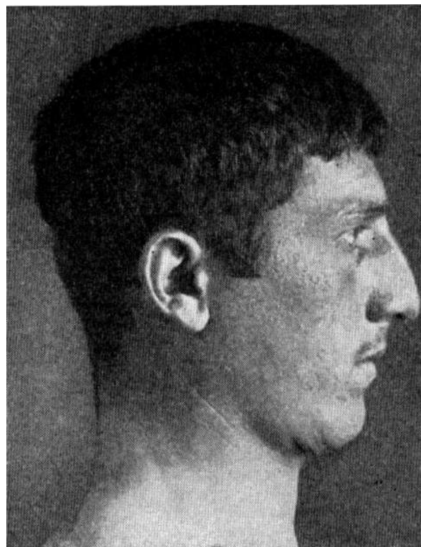

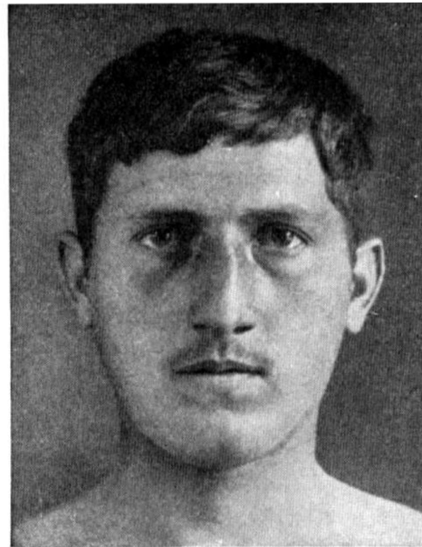
Εικ. 315 α, β: Τάταρος από την περιοχή Καζάν. Νορδικός-ενδοασιάτης; (Α: καφέ, Η: καφέ· Το δέρμα κιτρινωπό.) (Φωτογραφία: Φριτζ Λεντς)

(κεφαλικός δείκτης 76-79), που σε ένα τέτοιο βραχυκεφαλικό περιβάλλον, παραπέμπει σε πρόσμιξη δολιχοκεφαλικής φυλής.

Οι **Τσερέμισεν** φαίνεται να δείχνουν τον «τύπο Ριαζάν» στην ισχυρότερη επικράτησή του, δίπλα τους, οι **Μόρντβιν** (Φινλανδικο-Ουγγρική γλώσσα) που ζουν γύρω από τον ποταμό Μόκσα˙ η επιρροή του τύπου Ριαζάν φαίνεται να είναι λιγότερο εμφανής στη φυλή Έρζυα των Μόρντβιν, όπου επικρατεί η ανατολικοβαλτική φυλή. Η επιρροή του τύπου Ριαζάν είναι ξεκάθαρα εμφανής στους Ρώσους που ζουν δίπλα στους Μόρντβιν, ειδικά στα βόρεια της περιοχής Ταμπόφ, στα νότια της περιοχής Ραζάν και στα δυτικά της περιοχής Πένζα. Οι Τσουβάς και οι Μπασκίρ εξακολουθούν να δείχνουν επιρροές αυτής της φυλής. Αυτή η φυλή των λεγόμενων **Κουργκάν**, τουλάχιστον των Κουργκάν της Κεντρικής Ρωσίας, είναι αυτή των ταφικών τύμβων σε σχήμα κώνου ή θόλου από την προϊστορική εποχή; Αυτοί οι Κουργκάν της Κεντρικής Ρωσίας ανήκουν σε μια δολιχοκέφαλη φυλή ανθρώπων που είχαν μια διόλου ευκαταφρόνητη κουλτούρα (κυρίως επηρεασμένη από την Περσία;).

Στον **Καύκασο**, μια περιοχή που κατοικείται σε μεγάλο βαθμό από ανθρώπους της Μέσης Ανατολής, συναντώνται ευρωπαϊκές και ασιατικές ομάδες ανθρώπων. Σαν μια μη ευρωπαϊκή περιοχή θα αναφερθούν εδώ μόνο μερικές ομάδες ανθρώπων των οποίων τα φυλετικά χαρακτηριστικά είναι εντυπωσιακά στο κυρίως μεσανατολικό περιβάλλον. «Η φυλετική σύνθεση των λαών του Καυκάσου» αναφέρθηκε από τον **Μικέιλ Ζαβαχισβίλι** (Mikheil Djawachischwili, 1880 – 1937) στο Αρχείο Ανθρωπολογίας, 1925. Οι Οσσέτιοι, γνωστοί σαν ιπποτικός λαός – πιθανότατα απόγονοι των Αλανών – κάνουν ξε-

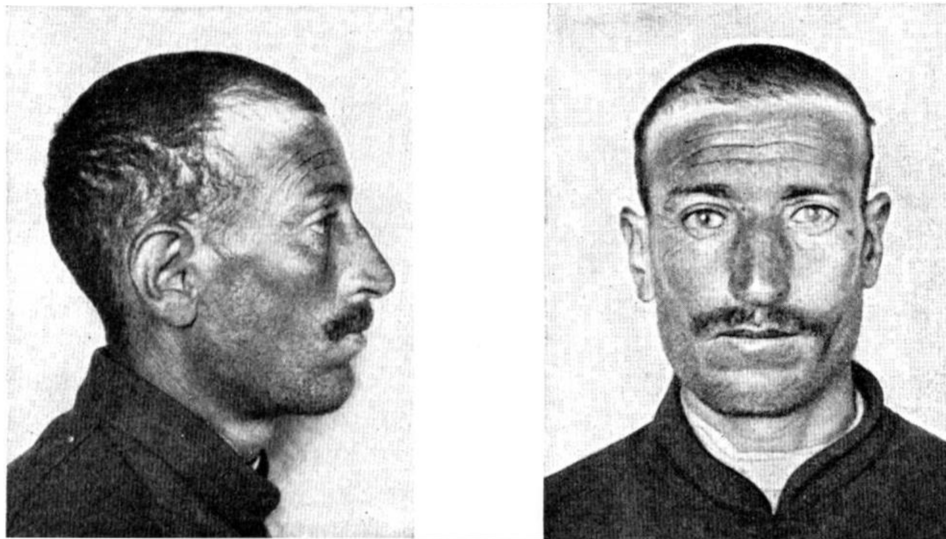
Εικ. 316 α, β. Γεωργιανός (Ιμερετιανός) από την κομητεία Κουτάισι. Νορδικός-μεσανατολικός. Σύμφωνα με τον Γιόζεφ Βένινγκερ (Josef Weninger 1886 – 1959), Κ: 83,24, Ζ: 88,89. (Προέλευση: Ανθρωπολογικό Ινστιτούτο, Βιέννη)

χωριστή εντύπωση με το ύψος τους και το εντυπωσιακό ποσοστό των ξανθών (30%, του πληθυσμού) και των ανοιχτόχρωμων ματιών. Αυτή η εμφάνιση των νορδικών χαρακτηριστικών δεν είναι παράξενη, όταν ληφθεί υπόψη μαζί με την ινδοευρωπαϊκή (κοντά στη γερμανική γλωσ-

σική ομάδα;) γλώσσα των Οσσέτιων. Πολλοί ξανθοί και ανοιχτόχρωμοι άνθρωποι (60% του πληθυσμού) βρίσκονται μεταξύ των Κούρδων στην περιοχή Καρακούς και στο όρος Νεμρούτ. Οι δυτικοί Κούρδοι έχουν μέσο κεφαλικό δείκτη 75 λόγω επιρροών της νορδικής και της οριεντάλ φυλής. Η κουρδική γλώσσα, σαν μια περσική διάλεκτος, είναι ινδοευρωπαϊκή, δηλαδή προέρχεται από άτομα της νορδικής φυλής (βλ. κεφάλαιο 8).

Οι πέντε κύριες φυλές της Ευρώπης συναντώνται σε διάφορες αναμείξεις και εκτός Ευρώπης όπου οι ευρωπαϊκοί λαοί έχουν εγκαταστήσει οικισμούς, ειδικά στην Αμερική (βλ. εικόνες 41 και 103 και πολλές εικονογραφήσεις στο κεφάλαιο 14). Ο οικισμός της Βόρειας Αμερικής, ειδικά, θα συζητηθεί συχνά στη συνέχεια.

Στη βόρεια Αφρική υπάρχουν μεγάλες περιοχές με πληθυσμό κυρίως δυτικό: ολόκληρο το βόρειο άκρο της Αφρικής από την Αίγυπτο έως το Μαρόκο και πέρα από το Μαρόκο μια διαδρομή κατά μήκος της ακτής προς τα νότια και φθάνοντας μέχρι τα νησιά της βορειοδυτικής Αφρικής. Οι Ισπανοί έμεναν πάντα έκπληκτοι με την ομοιότητα των Βερβέρων εχθρών τους στο Μαρόκο με τον εαυτό τους. Σε όλες αυτές τις περιοχές της βορειοδυτικής Αφρικής, παρόμοιες με την ίδια την Ισπανία, αλλά πιο ξεκάθαρα, υπάρχουν οριεντάλ και νέγρικες επιρροές και (ειδικά στην Αλγερία και το Μαρόκο) μεσανατολικές φυλές.

Εικ. 317 α, β. Αλγερινός. Ξανθός Καβυλιανός. Ελαφρά μεσανατολική επιρροή;
(Προέλευση: Δρ. Ίγκον Φράιχερ φον Άικστεντ)

Το δυτικό αίμα φαίνεται να έχει εξαπλωθεί λίγο πιο πάνω στον Νείλο. Οι κάτοικοι των νησιών της Μεσογείου χαρακτηρίζονται από δυτικά χαρακτηριστικά, σε συνδυασμό με την ισχυρότερη μεσανατολική επιρροή και την ασθενέστερη νέγρικη επιρροή. Η Κύπρος λέγεται ότι παρουσιάζει επίσης μια ελαφρά νορδική επιρροή. Η Κρήτη φαίνεται να παρουσιάζει ισχυρότερη μεσανατολική επιρροή στις πεδιάδες παρά στα βουνά. Η φυλή των Σφακιωτών, που ζούσε γύρω από τα Σφακιά (νοτιοδυτική Κρήτη), και που διακρίθηκε στην ιστορία της Κρήτης με τη γενναιότητά της, λέγεται ότι διατήρησε ισχυρότερη νορδική επιρροή και

θεωρείται ότι είναι κατάλοιπο της σπαρτιατικής φυλής των Ελλήνων.[91] Και σε άλλες περιοχές της Κρήτης φαίνεται να έχει διατηρηθεί κάποιο νορδικό αίμα, πιθανότατα αρχαιοελληνικής προέλευσης, για παράδειγμα στην περιοχή της Κριτσάς (πάνω από τον όρμο του Μεραμπέλλου). Ο **Ντόμπλερ** αναφέρει: «Περίπου χίλια μέτρα πάνω από την Κριτσά σταματήσαμε σε ένα πανδοχείο: υπήρχε πηχτό πρόβειο γάλα και εξαιρετικό χωριάτικο ψωμί. Μείναμε έκπληκτοι από τα σκούρα μπλε μάτια και τα ανοιχτόχρωμα ξανθά μαλλιά όλων των ενηλίκων και των παιδιών που ήταν συγκεντρωμένα γύρω μας στο μικροσκοπικό χωριό, σχεδόν αόρατο ανάμεσα στις αχλαδιές. Ήταν όλοι όμορφοι, αδύνατοι άνθρωποι, φορούσαν ακόμα τις πολύχρωμες, αλλά κομψά τονισμένες παραδοσιακές φορεσιές τους...»[92]

Μεταξύ των Βερβέρων, ιδιαίτερα των Καβύλων στο Ριφ στο Μαρόκο, στη συνέχεια στη Τζουρτζουρά, στην Ενφιντά και κυρίως μεταξύ των Σαουίγια στα Όρη Ωρές, εμφανίζεται μια νορδική επιρροή, ή πιο πιθανή νορδική και φαλίσια επιρροή, η οποία μπορεί να εντοπιστεί πίσω στην προϊστορική μετανάστευση. Οι ξανθοί αποτελούν το ένα τρίτο έως το ένα πέμπτο του πληθυσμού σε αυτήν την περιοχή. Ο **Ζοζέφ Τισσό**[93] (Joseph Tissot, 1801 – 1876), υπολόγισε ότι οι ξανθοί αποτελούσαν το ένα τρίτο των Καβύλων, ενώ ο **Μαξ Κουέντενφελντ** (Max Quedenfeldt, 1851 – 1891)[94] υπολόγισε ότι αποτελούσαν τα δύο πέμπτα. Οι ξανθοί μεταξύ των Καβύλων, αναφέρει ο Κουέντενφελντ, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι είναι Σκωτσέζοι ή Βόρειοι Γερμανοί. Ο **Χίλτον-Σίμπσον** αναφέρει για τους ανθρώπους των φυλών Σαουίγια: «Με ξανθά μαλλιά και μπλε μάτια και ένα χρώμα δέρματος που φαίνεται ανοιχτό εκεί που το αφρικανικό καλοκαίρι με τη μεγάλη του ζέστη δεν μπόρεσε να το μαυρίσει, διαφέρουν με την πρώτη ματιά από τις πιο σκουρόχρωμες σημιτικές και νεγροειδείς ομάδες της ερήμου». Αναφέρει για «ένα πολύ υψηλό ποσοστό ξανθών, συχνά χρυσαφί μαλλιών, γαλάζιων ματιών και χρωμάτων δέρματος – ειδικά μεταξύ των παιδιών που δεν είχαν βιώσει το μαύρισμα που προέρχεται από χρόνια έκθεσης στη μεγάλη ζέστη του καλοκαιριού – τα οποία ήταν συχνά πιο ανοιχτά από τα δικά μας.»[95]

Στα Κανάρια Νησιά εμφανίζεται – με επικράτηση της δυτικής φυλής και μια αξιοσημείωτη επιρροή της μεσανατολικής φυλής – μια σαφής επίδραση της φαιλικής φυλής, η οποία μπορεί επίσης να αναχθεί στην προϊστορική μετανάστευση. Ειδικότερα, η Τενερίφη φαίνεται να χαρακτηρίζεται από αυτή την επιρροή από την αρχαιότητα. Οι Γκουάντσες, που αποτελούν το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού των Καναρίων Νήσων, πρέπει να θεωρηθούν κατά κύριο λόγο φαιλικοί. Ο Νικολόζο ντα Ρέκο από τη Γένοβα, ο οποίος επισκέφτηκε τα Κανάρια Νησιά το 1341, ανέφερε ότι οι Γκουάντσες είχαν μακριά, ξανθά μαλλιά

91. Περαιτέρω πληροφορίες για τους Σφακιώτες ακολουθούν στη σελ. 216
92. Θίοντορ Ντόμπλερ (Theodor Däubler, 1876 – 1934), «Στο νησί του Λαβύρινθου. Μια βόλτα στην Κρήτη.»
93. Επιθεώρηση Ανθρωπολογίας, 1876, τόμος V, σ. 390
94. Περιοδικό Εθνολογίας, 1888, σελ. 115
95. Μέλβιλ Ουίλλιαμ Χίλτον-Σίμπσον (Melville William Hilton-Simpson, 1881 – 1938), «Μεταξύ των λαών των λόφων της Αλγερίας», 1921

(crines habent longis et flavos). Ο πατέρας Χουάν Ντι Αμπρέου ντι Γκαλίντο, ο οποίος επισκέφθηκε την Τενερίφη το 1632, αναφέρει ότι το νησί στο νότο κατοικείται από ένα μελαχρινό πληθυσμό και από ένα ξανθό πληθυσμό στα βόρεια. Οι περισσότεροι από τους Γκουάντσες φαίνεται να έχουν εξαφανιστεί τον 15ο αιώνα, όταν ο πληθυσμός των Καναρίων Νήσων συντρίφτηκε από τους Ισπανούς και ασπάστηκε βίαια τον χριστιανισμό. Αλλά οι ισχυρές φιγούρες των κατά κύριο λόγο φαιλικών ξανθών εξακολουθούν να ξεχωρίζουν σήμερα μεταξύ του μικρού, κυρίως δυτικού πληθυσμού της Τενερίφης.[96]

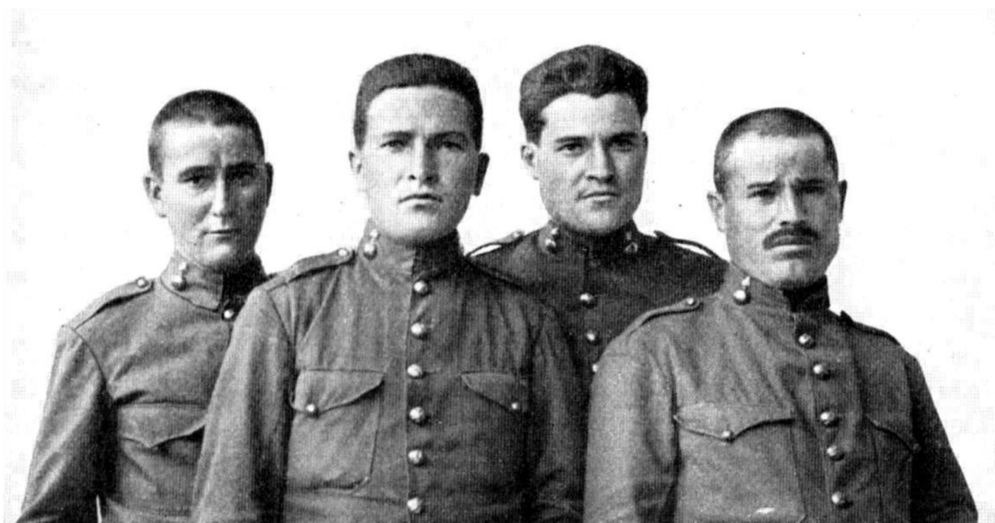
Θα ήταν χρήσιμο να επανεξετάσουμε τις επιρροές των μη ευρωπαϊκών φυλών στους πληθυσμούς της Ευρώπης και της Βόρειας Αφρικής:

Η οριεντάλ φυλή μπορεί να βρεθεί εκτός από το φυλετικό μίγμα του εβραϊκού λαού και των τσιγγάνικων ομάδων σαν μια ελαφριά πρόσμιξη στις ανατολικές μεσογειακές χώρες και τα νησιά, στη συνέχεια στη Σικελία, τη νότια Ιταλία και τη Μάλτα και στα νότια της Ιβηρικής Χερσονήσου, σαν μια πολύ αδύναμη πρόσμιξη σε ολόκληρη την παράκτια περιοχή της Μεσογείου και στην παράκτια περιοχή της νότιας Αγγλίας, ιδιαίτερα της Νοτιοδυτικής Αγγλίας και της Νότιας Ιρλανδίας.

Η μεσανατολική φυλή, από την κύρια περιοχή της, τον Καύκασο, που εκπέμπεται όχι μόνο προς τα ανατολικά μέχρι την Ινδία και την εσωτερική Ασία σε αναμείξεις, αλλά και προς τα δυτικά και τα βορειοδυτικά, μπορεί να βρεθεί, εκτός από το φυλετικό μείγμα του εβραϊκού και των τσιγγάνικων ομάδων, σαν σαφής ανάμειξη σε ολόκληρη τη νοτιοανατολική Ευρώπη, ιδιαίτερα στις περιοχές της Μαύρης Θάλασσας και από εκεί μειώνεται, αλλά εξακολουθεί να είναι αρκετά εμφανής, στην Ελλάδα όπως και γενικά στη χερσόνησο των Βαλκανίων, όπου τότε σε αυτή τη νοτιοευρωπαϊκή περιοχή ανάμειξης όλων των ευρωπαϊκών και αρκετών ασιατικών φυλών είναι δύσκολο να αποφασιστεί, που εκτείνεται το όριο της διναρικής φυλής έναντι της μεσανατολικής φυλής, ειδικά επειδή οι τουρκικοί πόλεμοι φαίνεται να έχουν μεταδώσει στους πληθυσμούς της νοτιοανατολικής Ευρώπης αρκετό μεσανατολικό αίμα μέχρι τα σύνορα των γερμανόφωνων περιοχών και ίσως ακόμη πιο δυτικά.

Το μεσανατολικό αίμα όμως μπορεί να βρεθεί σε ανάμειξη ακόμα και στη Συρία, στα νησιά του Αιγαίου, κυρίως στην Κρήτη, στη συνέχεια στη Σικελία (ειδικά κοντά στις Συρακούσες και το Αγκριτζέντο), στη Βόρεια Αφρική, ιδιαίτερα στην Τρίπολη, την Τύνιδα και την Αλγερία. Στη νότια Ιταλία, μια μεσανατολική επιρροή φαίνεται να είναι ιδιαίτερα εμφανής στο Σαλέρνο και στο Μπάρι, και στην Ισπανία, ιδιαίτερα στις ακτές της Ανδαλουσίας. Από τη Συρία, μια πιο δυνατή επιρροή μεσανατολικού αίματος εκτείνεται κατά μήκος της ακτής της Ερυθράς Θάλασσας έως τη Νότια Αραβία, όπου πρέπει να θεωρηθεί ακόμη και μια περιοχή κυριαρχίας της μεσανατολικής φυλής. Από εκεί, έχει πάρει την μεσανατολική της επιρροή η βορειοανατολική Αφρική. Τα έγχρωμα γαλ-

96. Βλέπε Όιγκεν Φίσερ, Σχετικά με το ζήτημα του αυτόχθονου πληθυσμού των Καναρίων Νήσων, Εκθέσεις Συνεδρίων της Γερμανικής Ανθρωπολογικής Εταιρείας, 1926, σελ. 87

Εικ. 318 α

Εικ. 318 β

Εικ. 318 γ

Εικ. 318 α, β, γ. Στρατεύσιμοι του Ισπανικού Στρατού από την Τενερίφη, συμπεριλαμβανομένων αρκετών κυρίως φαιλικών, άλλων φαιλικών-δυτικών. (Πρέλευση: Καθ. Όιγκεν Φίσερ, Βερολίνο)

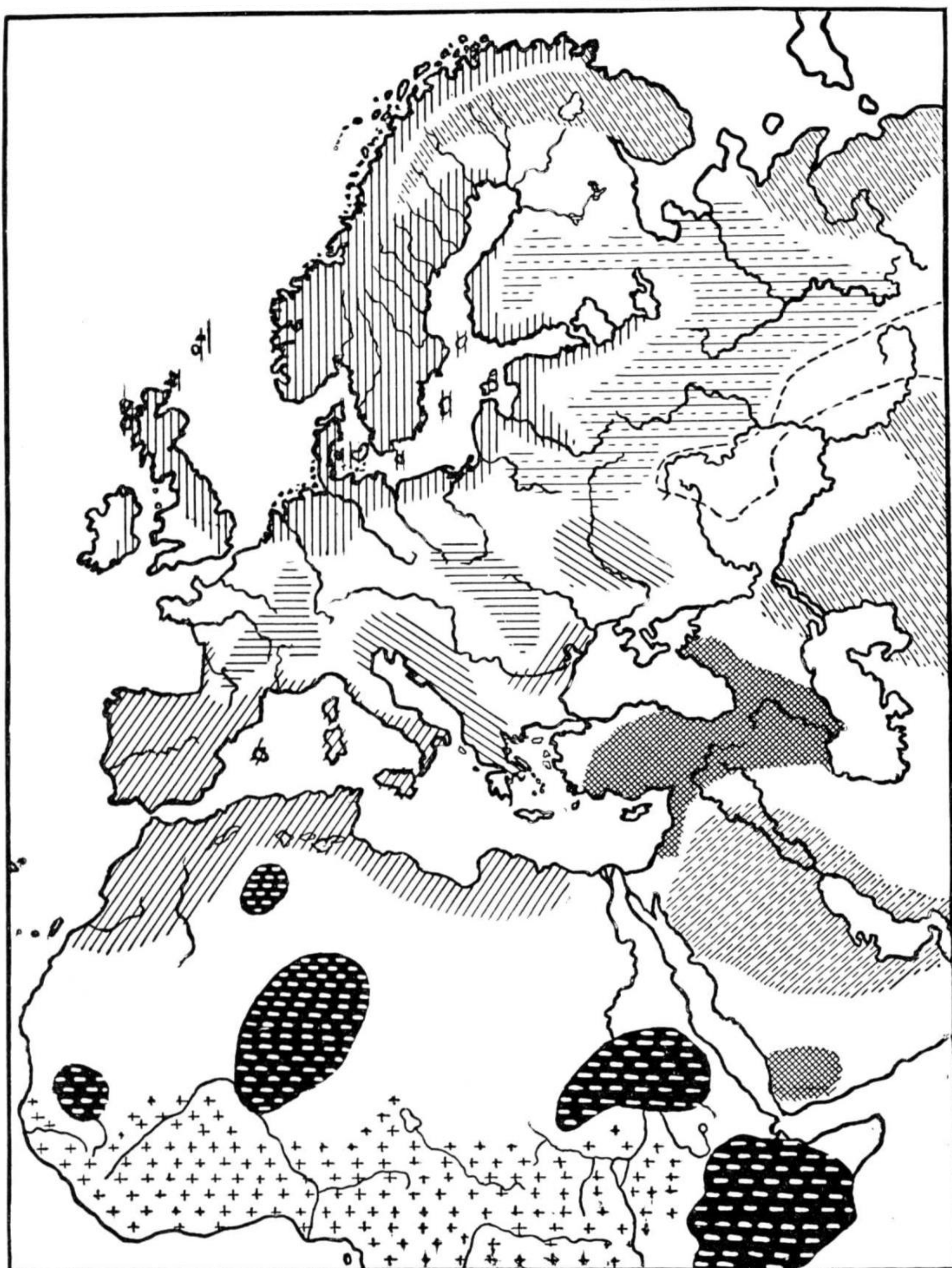
λικά στρατεύματα στα κατεχόμενα εδάφη της Ρηνανίας προέρχονται ως επί το πλείστον από περιοχές της βορειοδυτικής Αφρικής, οι οποίες, εκτός από την επιρροή του δυτικού και του νέγρικου αίματος, εμφανίζουν και μια πιο δυνατή επιρροή του μεσανατολικού αίματος, η οποία γίνεται αμέσως αντιληπτή όταν κοιτάζει κανείς αυτά τα στρατεύματα. Οι περιοχές στις οποίες είναι εμφανής η ενδοασιατική επιρροή έχουν ήδη αναφερθεί στις σελίδες 88 και 129, ενώ εκείνες που παρουσιάζουν μια νέγρικη επιρροή στη σελίδα 88.

Οι φυλετικές κάρτες της κατανομής ορισμένων σωματικών χαρακτηριστικών που σχεδιάστηκαν από τον **Μπέρνχαρντ Στρουκ** (Bernhard Struck, 1888 – 1971), (Δρέσδη), αντιπροσωπεύουν τη μέση κατανομή τους στην Ευρώπη και σε ολόκληρο τον κόσμο, σαν αποτέλεσμα της ανάμειξης των πολλών φυλών της ανθρωπότητας. Λαμβάνεται υπόψη μόνο ο πληθυσμός των **γηγενών** ομάδων ανθρώπων μέσα στη συγκεκριμένη περιοχή, δηλαδή, για παράδειγμα, στην Αμερική ή την Αφρική, δεν λαμβάνεται υπόψη ο ευρωπαϊκός (αποικιακός) πληθυσμός.[97]

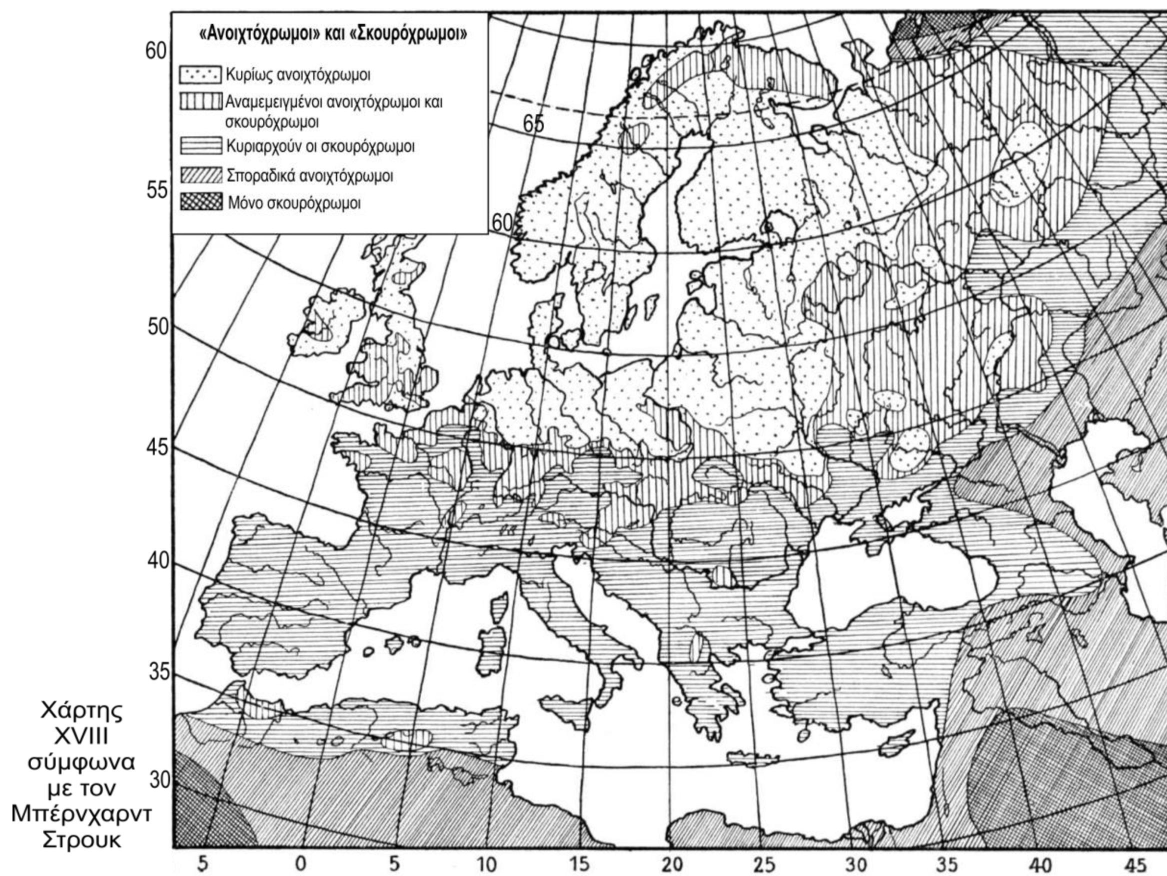
Ο χάρτης XVII είναι μια προσπάθεια να προσδιοριστούν οι περιοχές με την μεγαλύτερη επικράτηση των φυλών που αναφέρονται σε αυτό το βιβλίο.

97. Για τις φυλές της γης, βλέπε στον τόμο «Ανθρωπολογία» (Ο Πολιτισμός του σήμερα), Μέρος III, Τμήμα V, 1923 του Όιγκεν Φίσερ· «Οι ανθρώπινες φυλές και η κατανομή τους» του Άλφρεντ Κορτ Χάντον, 1924· «Οι φυλές και η Ιστορία» του Εζέν Πίταρντ, 1924. Το βιβλίο του Τζόσεφ Ντένικερ «Οι φυλές και οι λαοί της γης» (2η έκδ. 1926) είναι από πολλές απόψεις ξεπερασμένο.

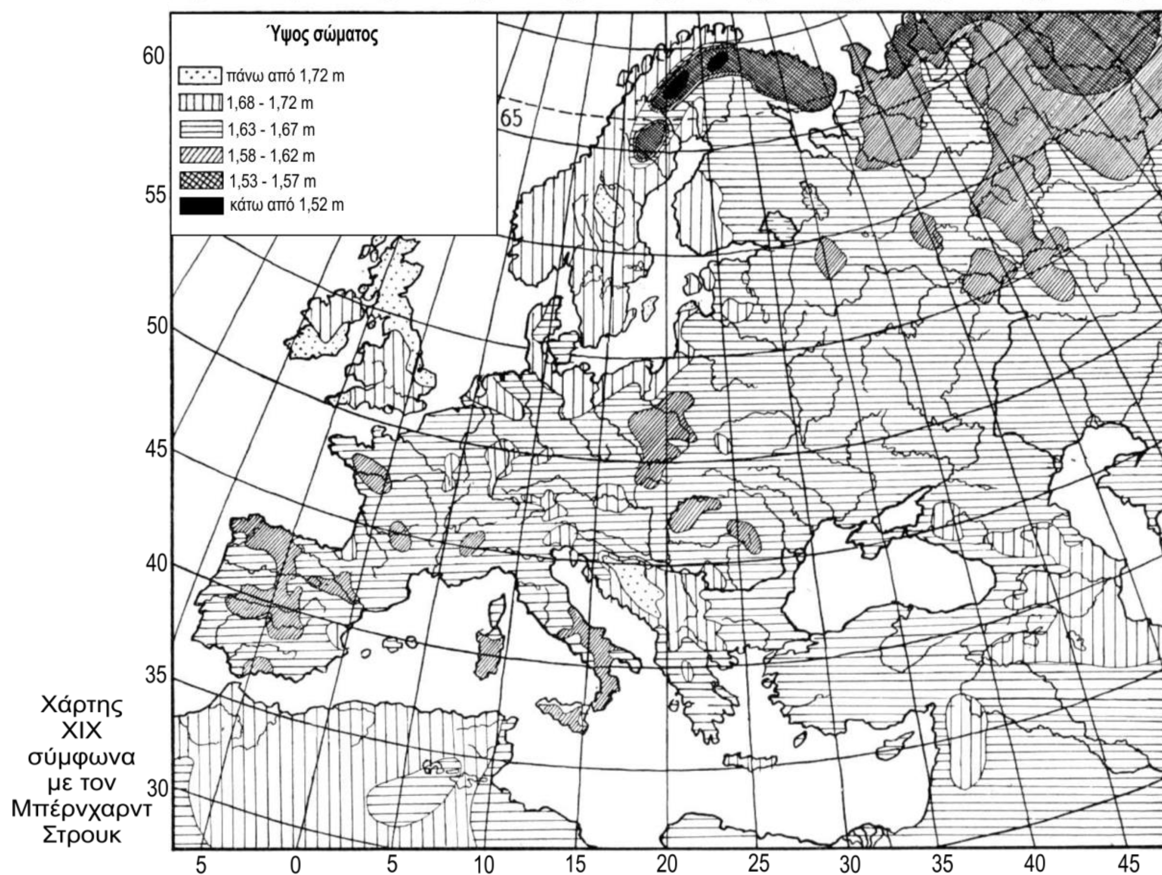

Η διακεκομμένη γραμμή προορίζεται να δείξει την περιοχή μιας φυλής που δεν έχει περιγραφεί ακόμη και ονομάζεται συνήθως (σύμφωνα με τον Γιαν Τσεκανόφσκι) «τύπου Ριαζάν».

Χάρτης XVII: Αναπαράσταση των περιοχών που είναι πιθανόν να επικρατούν οι κατά κύριο λόγο μεμονωμένες φυλές.

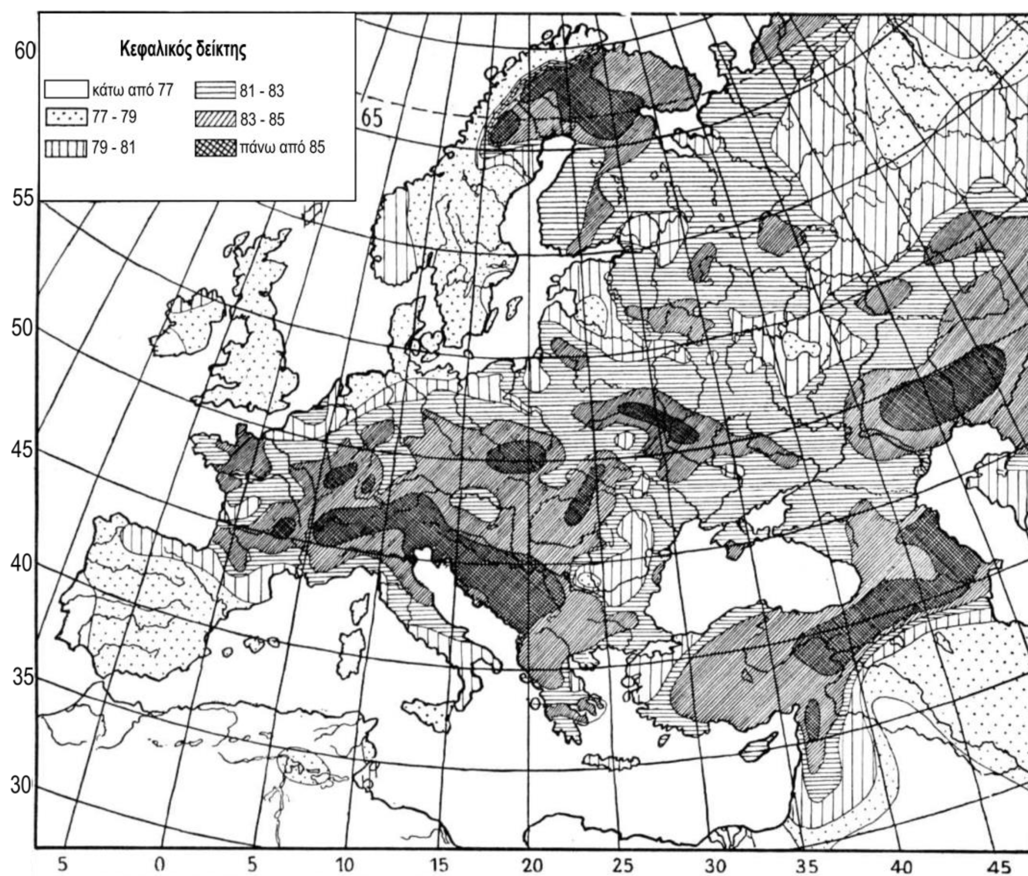

Χάρτης XVIII σύμφωνα με τον Μπέρνχαρντ Στρουκ

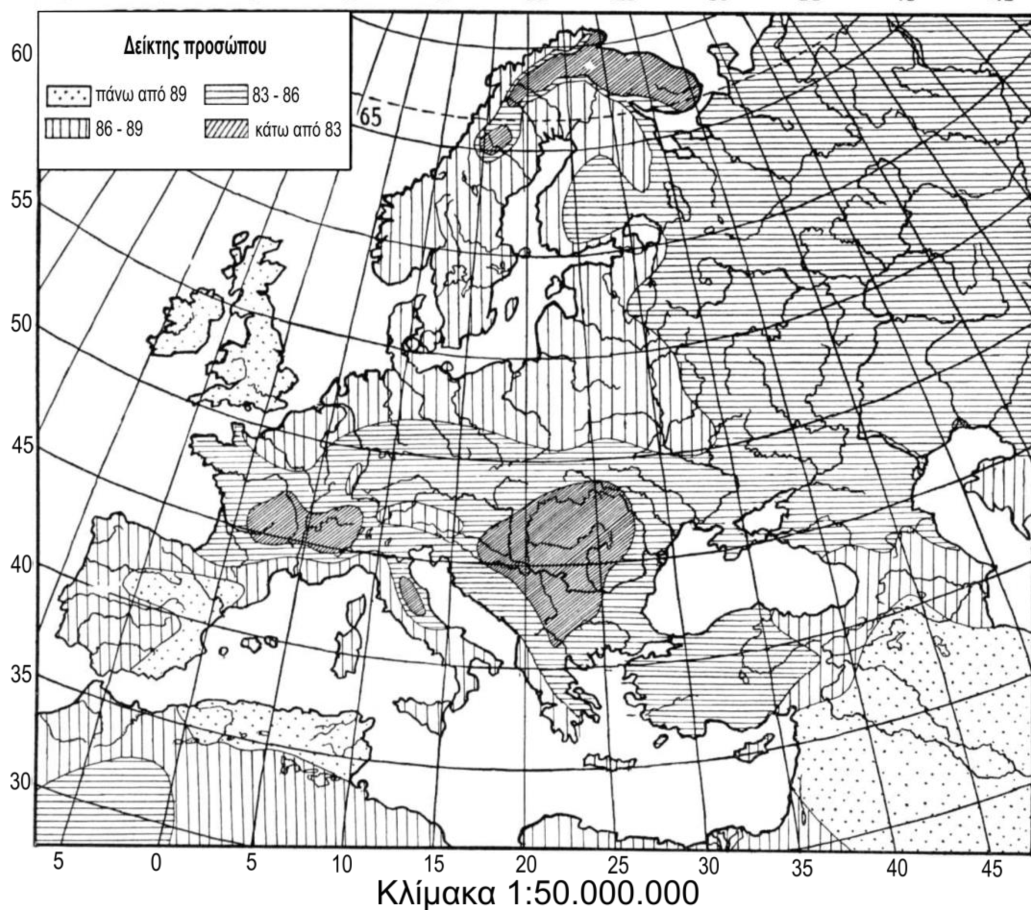

Χάρτης XIX σύμφωνα με τον Μπέρνχαρντ Στρουκ

Κλίμακα 1:50.000.000

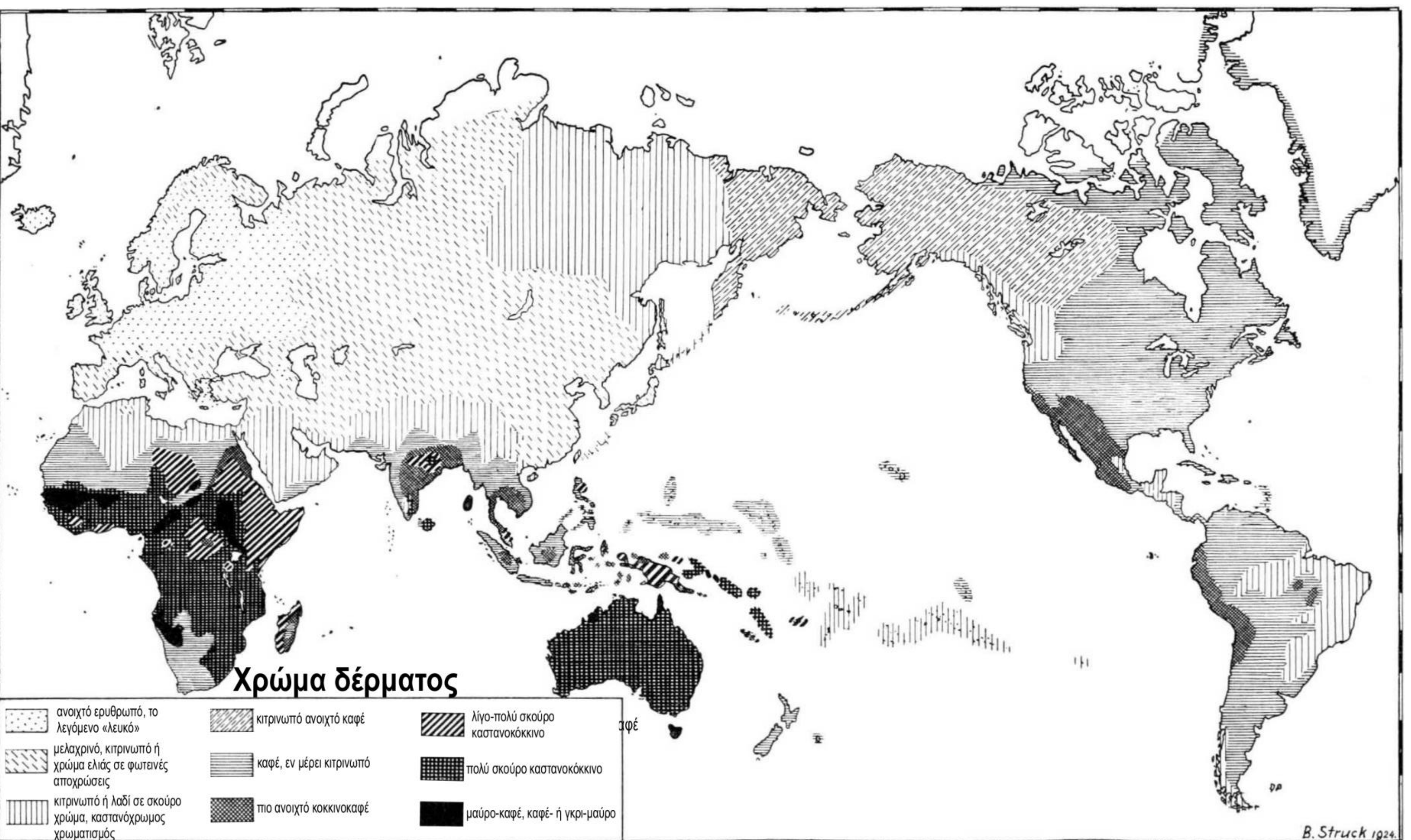

Χάρτης XX σύμφωνα με τον Μπέρνχαρντ Στρουκ

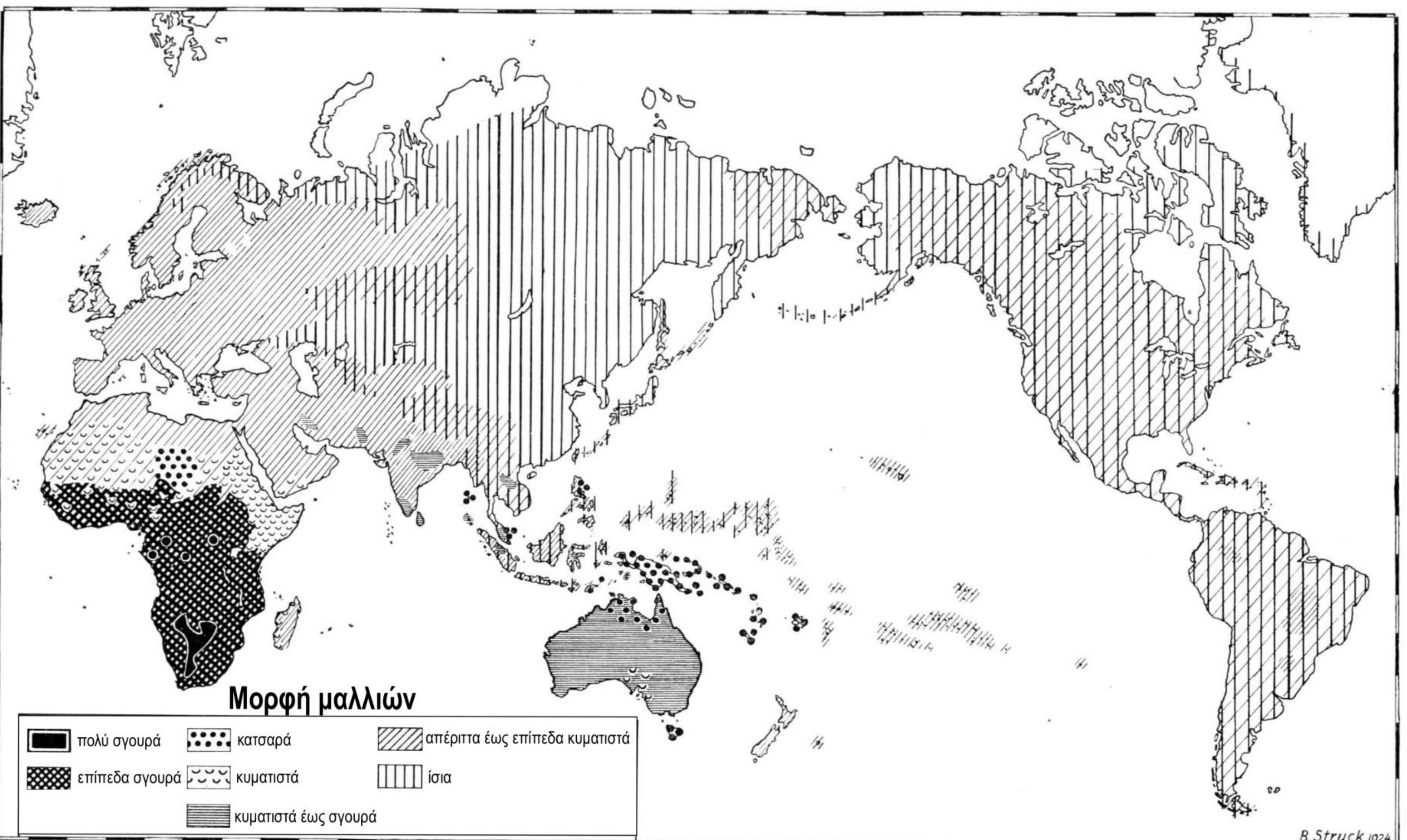

Κλίμακα 1:50.000.000

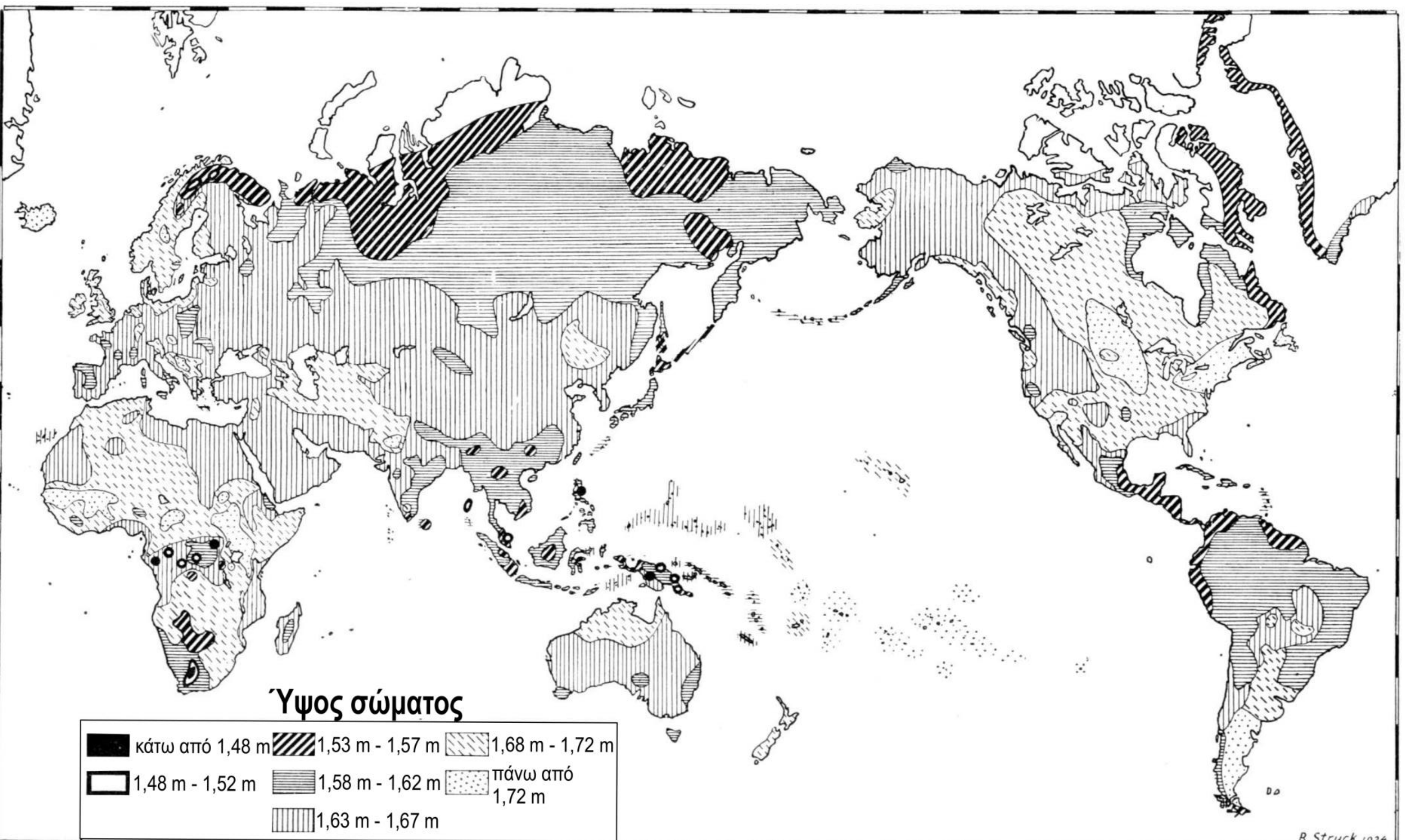
Χάρτης XXI σύμφωνα με τον Μπέρνχαρντ Στρουκ

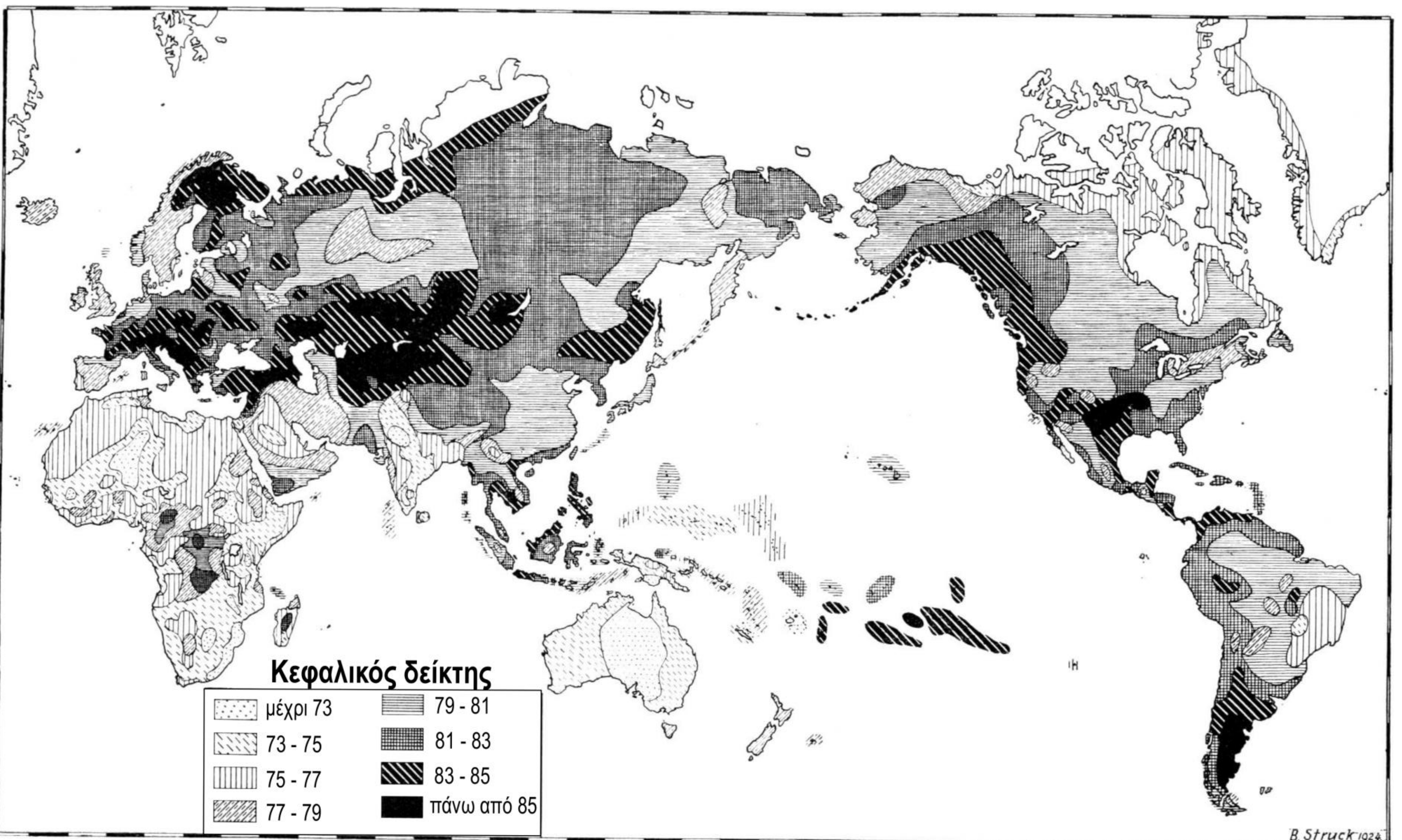
Χάρτης XXII σύμφωνα με τον Μπέρνχαρντ Στρουκ

Χάρτης XXIII σύμφωνα με τον Μπέρνχαρντ Στρουκ

Χάρτης XXIV σύμφωνα με τον Μπέρνχαρντ Στρουκ

Χάρτης XXV σύμφωνα με τον Μπέρνχαρντ Στρουκ

7. Οι ευρωπαϊκές Φυλές στην προϊστορία

Έχει ήδη αναφερθεί ότι, μέσω της κληρονομικότητας, ορισμένα χαρακτηριστικά των προϊστορικών ευρωπαϊκών φυλών ενδέχεται να έχουν διατηρηθεί σε διάσπαρτες μορφές μέχρι τις μέρες μας. Οι σημερινές φυλές, που ζουν στην Ευρώπη από την νεολιθική εποχή, προηγήθηκαν από πολλές φυλές της παλαιολιθικής εποχής, οι οποίες κατοίκησαν μεγάλες περιοχές της Ευρώπης για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Από αυτές τις φυλές της παλαιολιθικής εποχής μόνο η φυλή Κρο-Μανιόν που περιγράφηκε παραπάνω (σελ. 63 και 84) μπορεί να εξεταστεί εδώ, που στους σημερινούς εκπροσώπους της ονομάστηκε φαιλική φυλή.[98] Επίσης, η προϊστορική εμφάνιση των σημερινών ευρωπαϊκών φυλών θα εξεταστεί εδώ μόνο εν συντομία.

Από την αρχή της νεολιθικής περιόδου, δηλαδή για περίπου 10.000 χρόνια, οι σημερινές ευρωπαϊκές φυλές ξεχώριζαν περισσότερο, και αυτό φαίνεται: στη βορειοδυτική Ευρώπη, η νορδική και η φαιλική φυλή πιο συγκεκριμένα: κυρίως νορδικοί και κυρίως φαιλικοί πληθυσμοί· στα βρετανικά νησιά, τη Γαλλία, την Ισπανία και την Ιταλία υπάρχει η δυτική φυλή ή κατά κύριο λόγο οι δυτικοί πληθυσμοί, ενώ η ανατολική φυλή φαίνεται να έχει εξαπλωθεί από τις Άλπεις προς τα νότια, δυτικά και βορειοδυτικά. Ελάχιστα μπορούν να ειπωθούν σήμερα για την πρώτη εμφάνιση της διναρικής φυλής. Μαζί με τη μεσανατολική φυλή, πρέπει αρχικά να είχαν σχηματίσει μια ενοποιημένη ομάδα ανθρώπων των οποίων η αρχική πατρίδα θεωρείται ότι ήταν στην περιοχή του Καυκάσου. Αργότερα, αφού ένα μέρος αυτής της ομάδας είχε απομακρυνθεί, μια αλλαγή στη διαδικασία επιλογής σε άλλο περιβάλλον πρέπει να είχε σχηματίσει δύο ομάδες από την αρχική ενιαία ομάδα, οι οποίες διαφέρουν σε πολλούς χαρακτήρες, αλλά όχι σε τέτοιο βαθμό ώστε να μην παραμένει ακόμη ορατή η συγγένειά τους.

Λόγω των κοινών χαρακτηριστικών των νορδικών και των δυτικών φυλών με τις οριεντάλ φυλές οδηγούμαστε στο να υποθέσουμε μια κοινή προέλευση για αυτές τις φυλές από μια παλαιολιθική ομάδα ανθρώπων. Η νορδική, η δυτική και η οριεντάλ φυλή, καθώς και η χαμιτική (αιθιοπική) φυλή, η οποία εξακολουθεί να βρίσκεται σε σχετικά καθαρή μορφή και σε μεγαλύτερους αριθμούς στη Βόρεια Αφρική σήμερα, αποτελούν μαζί μια ομάδα αδύνατων, δολιχοκέφαλων, στενοπρόσωπων φυλών με στενές μύτες, απαλά μαλλιά, που μέσα

---

98. Για τις άλλες φυλές της Ευρώπης της παλαιολιθικής εποχής βλέπε «Ο απολιθωμένος άνθρωπος», τόμος I, 1921 του Εμίλ Βερθ· τόμος III, 1928· «Απολιθωμένοι Άνθρωποι», 3η έκδοση, 1923 του Μαρσελέν Μπουλ και «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού», 13η έκδοση, 18ο Κεφάλαιο.

στους προϊστορικούς έως τους ιστορικούς κύκλους εξάπλωσής τους, υπήρξαν μόνο γλώσσες με γραμματικό φύλο, έτσι, που πάντα μπαίνουμε στον πειρασμό να υποθέσουμε ότι αυτές οι φυλές έχουν μια κοινή προγονική φυλή· στην 3η έκδοση του βιβλίου μου «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού» (1923) έχω εκφράσει ένα τέτοιο τεκμήριο. Επίσης, μια συγκεκριμένη ομοιότητα των διανοητικών χαρακτηριστικών αυτών των τεσσάρων φυλών, που εμφανίζεται τουλάχιστον όταν συγκρίνουμε αυτές τις φυλές με άλλες φυλές ή φυλετικές ομάδες, σύμφωνα με την διανοητική τους συμπεριφορά, θα μπορούσε να εξηγηθεί με την καταγωγή από μια κοινή φυλετική μορφή.

Οι προαναφερθείσες αδύνατες, δολιχοκέφαλες, στενοπρόσωπες φυλές πρέπει να έχουν αναπτυχθεί μέσα από διάφορες διαδικασίες επιλογής, από μια τέτοια μητρική φυλή. Οι κοινές ρίζες όμως αυτών των φυλών θα έπρεπε να αναζητηθούν πολύ μακριά στην προϊστορία. Η αρχική πατρίδα της χαμιτικής φυλής πιστευόταν ότι ήταν στις περιοχές γύρω από τον Περσικό Κόλπο, αυτή της οριεντάλ φυλής στη νοτιοανατολική Ευρώπη και εκείνη της δυτικής φυλής στην «Ευρασία», την περιοχή της νοτιοανατολικής Ευρώπης-δυτικής Ασίας[99]· οδηγούμαι στο συμπέρασμα ότι η αρχική πατρίδα της δυτικής φυλής ήταν στη Δυτική ή Νότια Ευρώπη. Ακόμα και η ομάδα των ανθρώπων που θα γινόταν η νορδική φυλή θεωρήθηκε ότι προερχόταν από την «Ευρασία». Οδηγούμαι στο συμπέρασμα ότι η περιοχή στην οποία μια συγκεκριμένη ομάδα ανθρώπων, εξελίχθηκε τελικά στη νορδική φυλή κατά τη διάρκεια των χιλιετιών της ύστερης εποχής των παγετώνων, ήταν στην Κεντρική Ευρώπη, δηλαδή το τμήμα της Κεντρικής Ευρώπης χωρίς πάγους μέχρι – σύμφωνα την υποχώρηση των πάγων στα άκρα – τη βορειοδυτική Ευρώπη και προς την Κεντρικο-ανατολική Ευρώπη, και αργότερα ιδιαίτερα η απαλλαγμένη από πάγο πεδιάδα της Βόρειας Γερμανίας και οι παρακείμενες περιοχές της στα ανατολικά.

Η σχετικά στενή συγγένεια, την οποία θέλει να θεωρήσει ο Φριτς Κερν για την Χαμιτική, την Οριεντάλ, τη Δυτική και τη Νορδική φυλή, θα πρέπει να εκφραστεί και μέσα από μια πιο στενή σχέση των φυλών που μιλούν ινδοευρωπαϊκές γλώσσες (στις οποίες οι εξαφανισμένες γλώσσες των κατά κύριο λόγο δυτικών πληθυσμών της Δυτικής και Νότιας Ευρώπης ήταν πιθανώς κοντά). Η «απομόνωση των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών»[100] δεν μπορεί όμως να εξηγηθεί διαφορετικά, από το ότι η ομάδα των ανθρώπων που σχημάτισε τις φυλές που μιλούν τις ινδοευρωπαϊκές γλώσσες – στην οποία έχει αναγνωρισθεί η νορδική φυλή ή η καταγόμενη μορφή της – μπόρεσε να διαχωριστεί από τις άλλες λεπτές, στενοπρόσωπες, δολιχοκέφαλες φυλές ή τις προγονικές τους μορφές. Από την τεκμηριωμένη ρίζα των προαναφερθέντων φυλών, η ομάδα των ανθρώπων που θα γινόταν η νορδική φυλή θα πρέπει να είχε διαχωριστεί τοπικά και για μεγάλο χρονικό διάστημα, όταν οι προγονικές μορφές των χαμιτικών, ανατολικών και

99. Φριτς Κερν (Fritz Kern, 1884 – 1950), «Γενεαλογία και εικόνα των Γερμανών και των συγγενών τους» (Stammbaum und Artbild der Deutschen und ihrer Verwandten), 1927

100. Χέρμαν Χιρτ (Hermann Hirt, 1865 – 1936), «Ινδοευρωπαϊκή γραμματική» (Indogermanische Grammatik), 1927, τόμος I, σελ. 47

δυτικών φυλών ήταν ακόμα μια ομάδα, ελάχιστα διαχωρισμένη από τους κληρονομικούς τους παράγοντες και πιθανότατα ελάχιστα διαχωρισμένη τοπικά. Η «απομόνωση» της νορδικής φυλής ή η μεγάλη απόστασή της από τις άλλες λεπτές, στενοπρόσωπες και δολιχοκέφαλες φυλές, έχει τονιστεί ιδιαίτερα από τον **Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρέ** (Richard Walther Darré, 1895 – 1953), σε αντίθεση με τον Φριτς Κερν, στο βιβλίο του – μια ιδιαίτερα πολύτιμη παρότρυνση για τη φυλετική έρευνα – «Η αγροτιά ως πηγή ζωής για τη νορδική φυλή» (Das Bauerntum als Lebensquell der nordischen Rasse),1929. Ο Νταρέ θέλει να εξηγήσει τα σωματικά και πνευματικά χαρακτηριστικά της νορδικής φυλής από τις συνθήκες επιλογής μιας προϊστορικής «κεντροευρωπαϊκής κοινότητας αγροτών».

Ο Όττο Ρέτσε[101] θέλει η νορδική φυλή να προέρχεται από τη «φυλή» των Καγκελάδων «ένα παρακλάδι της φυλής Κρο-Μανιόν», ή από μια κεντρική και βορειοευρωπαϊκή ομάδα ανθρώπων της ύστερης εποχής των παγετώνων που προέρχεται από αυτή τη μορφή· στο βιβλίο μου «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού» εξέφρασα το συμπέρασμα ότι η λεγόμενη φυλή των Όριγκνας (Μπρυν) συνέβαλε επίσης στη διαμόρφωση της νορδικής φυλής. Η παραδοχή του Ρέτσε έχει βρει ισχυρή υποστήριξη από τα ευρήματα των κρανίων της λίμνης Πρίτσερμπεργκ (επαρχία Βρανδεμβούργου), τα οποία περιέγραψε ο **Ρέτσε**.[102] Αυτά τα κρανία είναι τα πλησιέστερα στα προϊστορικά και στα σημερινά κρανία της νορδικής φυλής και μαρτυρούν ένα οικισμό της κατοικήσιμης περιοχής των ακτών της Βαλτικής από πληθυσμούς της νορδικής φυλής, και μάλιστα ως οι παλαιότεροι αποδεδειγμένοι κάτοικοι αυτής της περιοχής ήδη από την επονομαζόμενη εποχή των μαλάκιων Ανκύλος (Ancylus) δηλαδή η περίοδος που συνήθως θεωρείται από το 7500 έως το 5000 π.Χ. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, πρέπει να είχε ήδη πραγματοποιηθεί η εισχώρηση των κατά κύριο λόγο νορδικών πληθυσμών στη Δανία και τη νότια Σουηδία. Περίπου το 6000 π.Χ. αυτοί οι κυρίως νορδικοί κάτοικοι, όπως δείχνει η ανακάλυψη του κρανίου του Στάνγκενας (Stångenäs)-Μπούχουσλεν, πρέπει να είχαν ήδη φτάσει σε περιοχές της νότιας και της κεντρικής Σουηδίας. Αυτούς τους κατά κύριο λόγο νορδικούς κατοίκους της Σουηδίας πρέπει να τους παρουσιάσουμε και σαν διανομείς της γλώσσας των ινδοευρωπαϊκών φυλών, διότι η έρευνα για τα τοπονύμια της Σουηδίας έχει δείξει ότι το αρχαιότερο στρώμα των σουηδικών τοπονυμιών είναι ινδοευρωπαϊκής προέλευσης, ταυτόχρονα όμως αυτά τα αρχαιότερα τοπονύμια υποδηλώνουν ένα γλωσσικό επίπεδο που δεν μπορεί να ονομαστεί καν γερμανικό, αλλά φαίνεται να αντιστοιχεί στην ίδια την αδιάσπαστη ινδοευρωπαϊκή γλώσσα.[103] Αυτό το πολύ πρώιμο γλωσσικό επίπεδο θα απαιτούσε μια πολύ πρώιμη κατοίκηση της Σουηδίας από φυλές των

101. Όττο Ρέτσε, (Otto Reche, 1879 – 1966) Η φυλετική ανάπτυξη του γερμανικού λαού κατά τη διάρκεια των χιλιετιών, Εφημερίδα για τη Λαϊκή Τέχνη και την Κληρονομικότητα, 2ο έτος, No. 4, 1927

102. Ρέτσε, Τα κρανία από την περίοδο Ανκύλος της λίμνης Πρίτσερμπεργκ και η σχέση τους με τις φυλές της Λίθινης Εποχής της Ευρώπης, Αρχείο Ανθρωπολογίας τόμος XXI, τεύχος 3/4, 1928

103. Βλέπε, Χιαλμάρ Λιντρόθ (Hjalmar Lindroth, 1878 – 1947) «Τα τοπωνύμια μας» (Våra ortnamn), 1923

ινδοευρωπαϊκών γλωσσών, όπως θα έδειχναν οι ανεξερεύνητοι, κατά κύριο λόγο νορδικοί έποικοι της περιόδου γύρω στο 6000 π.Χ.

Η ανατολική και η ανατολικοβαλτική φυλή, όπως και η σουδοβιανή φυλή, θα πρέπει να συνδεθούν με την κοντόσωμη, βραχυκέφαλη, πλατυπρόσωπη ενδο-ασιατική φυλή και θα πρέπει να εικάσουμε μια μετανάστευση από την Ασία για αυτές τις φυλές. Όμως, λίγα είναι γνωστά για την πρώτη εμφάνιση της ανατολικοβαλτικής φυλής. Η αρχική της πατρίδα, δηλαδή το περιβάλλον, εκεί όπου στην απομόνωση μέσα από τις διαδικασίες επιλογής έλαβε την ειδική της κατάρτιση, θα πρέπει να αναζητηθεί μεταξύ Μόσχας και Καζάν ή μεταξύ Μόσχας και Ουραλίων. Εκεί, από μια ομάδα ανθρώπων που ήταν κοντά στην ενδο-ασιατική φυλή, κατά τις χιλιετίες της ύστερης εποχής των παγετώνων και σε περιοχές που, ακολουθώντας την εξασθένηση των παγετώνων, επεκτείνονταν σταδιακά προς τα βόρεια και τα δυτικά, συνέβη μια λεύκανση των χρωμάτων μέσω της επιλογής, που μπορεί να συγκριθεί με την λεύκανση που θα πρέπει να γνώρισε η φαιλική φυλή στη βορειοδυτική Ευρώπη και η νορδική φυλή στην κεντρική Ευρώπη κατά τη μετα-παγετώδη εποχή – διότι πρέπει να καταλάβουμε ότι τα σκούρα χρώματα του δέρματος, των μαλλιών και των ματιών ήταν τα αρχικά χαρακτηριστικά του ανθρώπινου είδους. Τα ανοιχτά χρώματα βασίζονται σε αυτό που η γενετική ονομάζει απώλεια μεταλλάξεων και ως εκ τούτου είναι και επικαλυπτόμενα (υποδεέστερα), όπως αναφέρεται στη σελ. 109.

Οι Φιννο-Ουγγρικές γλώσσες πρέπει να θεωρηθούν ως οι γλώσσες που ήταν αρχικά εγγενείς στην ανατολικοβαλτική φυλή.[104] Η γλωσσολογία έχει προσπαθήσει να αναζητήσει την αρχέγονη πατρίδα των φυλών της φιννο-ουγγρικής γλώσσας στη νοτιοανατολική Ρωσία ή στην περιοχή των μέσων Ουραλίων, κυρίως στην ευρωπαϊκή πλευρά του Κάμα και των παραποτάμων του.[105]

Η ανατολικοβαλτική φυλή εξαπλώθηκε από την αρχική της πατρίδα κυρίως στα βόρεια και βορειοδυτικά, κουβαλώντας μαζί της έναν πολύ απλό πολιτισμό, πιθανώς μητριαρχικό, έναν πολιτισμό που είχε μια απλή κεραμική, και το σκυλί και τα πρόβατα σαν εξημερωμένα ζώα, και σαν την κύρια δραστηριότητά της το κυνήγι. Γενικά θεωρείται ότι η λεγόμενη **κουλτούρα της χειροκεραμικής** της Λίθινης Εποχής αντιπροσωπεύει τον πολιτισμό του αρχικού Φιννο-Ουγγρικού λαού (φυλή της Ανατολικής Βαλτικής). Η περιοχή που υπάρχει η χειροκεραμική ζουν κυρίως λαοί της φιννο-ουγγρικής γλώσσας που ζουν ακόμα και σήμερα. Ακόμη και στην εποχή του Ηροδότου (5ος αιώνας π.Χ.), οι Φιννο-Ουγγρικοί λαοί έλεγχαν όλη την Κεντρική και Βόρεια Ρωσία. Στην εποχή του Χαλκού, οι Φιννο-Ουγγρικές φυλές φαίνεται να έφτασαν στις περιοχές της Βαλτικής Θάλασσας εκεί που είναι τώρα τα κράτη που συνορεύουν με τη Ρωσία. Εξαιρετικής σημασίας για τους λαούς της Α-

104. Στην οικογένεια της φιννο-ουγγρικής γλώσσας ανήκουν: η Φινλανδική, η Εσθονική, η Λαπωνική, η Μορδοβική, τα Τσερέμισεν, τα Βοντγιακά, η Σιργιένικη, η Περμική, Οστιάκ, Σαμογιεντική και Ουγγρική. Για πληροφορίες σχετικά με τα λαπωνικά και τα σαμογιεδικά, βλ. σελ. 128.

105. Βλέπε, Γιόζεφ Σίνιαϊ, «Φιννοουγγρική γλωσσολογία» (Finnisch-ugrische Sprachwissenschaft), 1910 και «Η προέλευση των Ούγγρων» (Die Herkunft der Ungarn), 1920.

νατολικής Βαλτικής ήταν η συνάντηση με τις νορδικές φυλές και λαούς, ειδικά με τους νορδικούς ή κυρίως τους νορδικούς πρωτοσλάβους, οι οποίοι έπαιρναν μαζί τους ανθρώπους της Ανατολικής Βαλτικής σαν σκλάβους όπου και αν εγκαταστάθηκαν. Καθώς η ανώτερη τάξη των νορδικών μειώθηκε, η εμφάνιση των σλαβικών λαών (με εξαίρεση τους Νότιους Σλάβους) καθοριζόταν όλο και περισσότερο από τα χαρακτηριστικά της ανατολικοβαλτικής φυλής. Θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι μεταξύ των Βορείων και Δυτικών Σλάβων περίπου τον 12ο αιώνα η ανατολοκοβαλτική φυλή κυριαρχούσε λόγω του αριθμού των γεννήσεων. Εν τω μεταξύ, σε αυτούς τους λαούς, η ανατολικοβαλτική φυλή είχε εγκαταλείψει τη φινο-ουγγρική γλώσσα της υπέρ των σλαβικών γλωσσών (δηλαδή γλωσσών που ανήκουν στην ινδοευρωπαϊκή γλωσσική ομάδα), έτσι ώστε σήμερα μόνο οι Φινλανδοί και οι Εσθονοί και οι συγγενικοί τους λαοί στη Βορειοανατολική Ευρώπη εξακολουθούν να μιλούν τις αυθεντικές τους γλώσσες, όπως και οι Μαγυάροι, ένας λαός με καταγωγή από την Ανατολική Βαλτική, με πατρίδα τους πιθανότατα την κεντρική περιοχή του Βόλγα.[106] Στο σύνολό τους, οι λαοί της ανατολικοβαλτικής φυλής που κυριαρχούν στην Ανατολική Βαλτική έχουν δείξει ότι δεν είναι ιδιαίτερα δημιουργικοί. Ακόμα και οι Φινλανδοί, που έχουν πλούσια ανεπτυγμένη κουλτούρα, οφείλουν, όπως και οι σλαβικοί λαοί, τα δημιουργικά τους επιτεύγματα μάλλον στο ανώτερο νορδικό στρώμα των λαών τους.[107]

Με την προέλαση των Φιννο-Ουγγρικών των ανατολικοβαλτικών φυλών προς τα εδάφη της Βαλτικής, οι φυλές της Βαλτικής γλώσσας (δηλαδή της Ινδοευρωπαϊκής), όπως οι Λιθουανοί, οι Λετονοί, οι Κουρόνιοι, οι Λιβόνιοι, που ήταν αρχικά νορδικοί, πήραν μια ανατολικοβαλτική επιρροή. Σύμφωνα με ταφικά ευρήματα, οι αρχαίοι Λιβόνιοι φαίνεται να είχαν στενά πρόσωπα και μακριά κεφάλια.

Στην ανάπτυξη του ευρωπαϊκού πολιτισμού και **η ανατολική φυλή** έχει ελάχιστη συνεισφορά. Ερευνητές όπως ο **Μαρσελέν Μπουλ** και ο Όττο Ρέτσε αποδίδουν το φαρδύ πρόσωπο και τη βραχυκεφαλία των Ευρωπαίων στην ασιατική καταγωγή τους. Η Χέλα Πεχ (Hella Pöch, 1893 – 1976) θέλει να δώσει στην ανατολική και στην ανατολικοβαλτική φυλή «μια θέση διαχωρισμένη από τους Ευρωπαίους και να την χαρακτηρίσει σαφώς **μογγολική**».[108] Τα «Μογγολοειδή» (ενδοασιατικά) χαρακτηριστικά εμφανίζονται στις βραχυκέφαλες ομάδες, στη μετάβαση από την παλαιολιθική στη νεολιθική εποχή (Μεσολιθική) στην Πορτο-

---

106. Πιθανότατα οι Μαγυάροι κατά την μετανάστευσή τους και μερικούς αιώνες αργότερα ήταν πολύ πιο ανατολικοβαλτικοί από ό, τι σήμερα. Ίσως λόγω του ανοιχτόχρωμου (όχι ρόδινου) δέρματός τους και των ανοιχτόχρωμων (όχι χρυσόξανθων) μαλλιών τους ονομάζονταν Fahlen ή Falbs (χλωμοί) στο Μεσαίωνα – για παράδειγμα σε ένα θρήνο για την ήττα του Όττακαρ της Βοημίας στη μάχη κατά των Μαγυάρων στο Μάρσφελντ το 1278 [βλέπε, Βόλφγκανγκ Γκόλτερ (Wolfgang Golther, 1863 – 1945) «Γερμανοί ποιητές των τραγουδιών του 12ου έως του 15ου αιώνα» (Deutsche Liederdichter des XII bis XV Jahrhunderts), 1910, σελ. 378]. Βλέπε σελ. 133.

107. Το φινλανδικό ποίημα Καλεβάλα δημιουργήθηκε και στη Φινλανδία και στην Εσθονία από μια τάξη ευγενών νορδικο-γερμανικής καταγωγής, η οποία πιθανότατα ήταν δίγλωσση μέχρι τον 8ο και τον 9ο αιώνα. Οι ηγέτες του φινλανδικού λαού – δηλαδή εκείνοι της φινλανδικής και όχι της σουηδικής καταγωγής – εξακολουθούν να εμφανίζουν μέχρι σήμερα κατά κύριο λόγο νορδικά χαρακτηριστικά.

108. Χέλα Πεχ, Συνεισφορές στην Ανθρωπολογία των Ουκρανών Βολίνιων, Μελέτες της Ανθρωπολογικής Εταιρείας στη Βιέννη, Τόμος 60/61, 1926

γαλία (Μούγκεν). Αργότερα κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, η μετανάστευση από την Ασία πρέπει να είχε φτάσει στη Δυτική Ευρώπη, και από αυτήν την περίοδο και μετά, η μετανάστευση ή ίσως καλύτερα η διείσδυση (**ντε Λαπουζ**: διάμεση εισβολή) των φαρδυπρόσωπων βραχυκέφαλων πρέπει να είχε αυξηθεί μέχρι την πρώιμη νεολιθική περίοδο. Τα ευρήματα δεν μας επιτρέπουν να πούμε κάτι καθοριστικό. Σε κάθε περίπτωση, η εξάπλωση της ανατολικής φυλής από τις Άλπεις δεν ήταν κατάκτηση, αλλά αργή διείσδυση. Το γεγονός ότι η ανατολική φυλή εξακολουθεί να βρίσκεται σήμερα πιο πυκνά εξαπλωμένη σε πιο αφιλόξενες περιοχές αντανακλά τις προϊστορικές συνθήκες. Ένας Γάλλος ανθρωπολόγος, αφού εξέτασε τον φυλετικό χάρτη της Γαλλίας, έγραψε τα λόγια που ισχύουν για ολόκληρη την Ευρώπη: «Στους κατακτητές, οι πεδιάδες και οι κοιλάδες, στους κατακτημένους, τα βουνά». Η ανατολική φυλή φαίνεται να είχε συνωστιστεί ξανά στις ανεπιθύμητες, άγονες περιοχές από την ώθηση των άλλων φυλών, ειδικά των νορδικών. Οι οδοί εξάπλωσής της θα ήταν πιο σαφείς αν η ανατολική φυλή είχε διαδώσει ένα δικό της στυλ εργαλείων και αγγείων. Αλλά η προϊστορική της εμφάνιση μας δίνει την εικόνα μιας μη δημιουργικής φυλής, που δανείστηκε μορφές πολιτισμού, άλλοτε από έναν κυρίως δυτικό, άλλοτε από έναν κυρίως νορδικό πολιτισμό, και πιθανότατα δανειζόμενη ως επί το πλείστον από οποιαδήποτε ανώτερη τάξη ή από άλλη φυλή που έτυχε να τους κυβερνά. Η άρχουσα τάξη μπορεί να άλλαζε συχνά και να εξαφανίστηκε στις μάχες με τους άλλους κατακτητές ή σταδιακά να εξαφανίστηκε στον ολοένα αυξανόμενο αριθμό των κατώτερων τάξεων μέσω της φυλετικής ανάμειξης. Το κατεξοχήν ανατολικό τμήμα του πληθυσμού επιβίωσε πάντα στο πέρασμα των αιώνων, αν και σπάνια φυλετικά καθαρό.

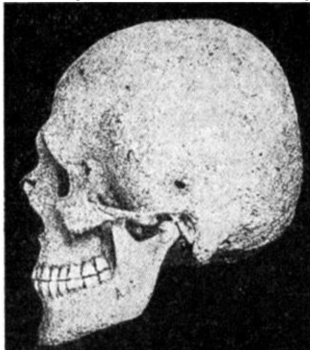
Οι γλώσσες που αρχικά ανήκαν στην ανατολική φυλή εγκαταλείφθηκαν από τους ανατολικούς πληθυσμούς υπέρ αυτών που μιλούσαν οι κατακτητές. Αυτές οι εκπεφρασμένες γλώσσες πρέπει να ανακατασκευαστούν σύμφωνα με το πρότυπο των γλωσσών της Φινλανδίας-Ουγγαρίας (αρχικά ιδιόμορφες για την ανατολικοβαλτική φυλή) ή της Αλταϊκής (ιδιόμορφη για τη ενδο-ασιατική φυλή). Οι γλώσσες που μιλιούνται στις Άλπεις μοιράζονται μια σειρά από μη ινδοευρωπαϊκές λέξεις. Πιθανώς αυτές οι λέξεις να προέρχονται από τις εξαφανισμένες γλώσσες των προϊστορικών φυλών που ανήκουν στην ανατολική ή τη διναρική φυλή.

Τα πρώτα ίχνη της **διναρικής φυλής** είναι λιγότερο καθαρά από τις οδούς επέκτασης της ανατολικής φυλής στη νεολιθική εποχή. Όμως μερικές περιοχές της Ευρώπης δείχνουν τα ίχνη των διναρικών μεταναστών, υποδεικνύοντας μια ενεργητική εξάπλωση από την κατάκτηση. Από τη βόρεια Γαλλία σημειώθηκε στο τέλος της Λίθινης Εποχής μια προέλαση προς την κεντρική Γερμανία από έναν βραχυκέφαλο λαό, στη

φυλετική σύνθεση του οποίου υπήρχε μια ισχυρή διναρική επιρροή. Αυτός ο πληθυσμός χρησιμοποιούσε χαλκό για λόγχες και στιλέτα, και αυτό το σχήμα του αγγείου που ονομαζόταν κωδωνόσχημο ποτήρι, ένα σχήμα που πρέπει να το δανείστηκαν αυτοί οι βραχυκέφαλοι από μια δυτικοευρωπαϊκή κουλτούρα της δυτικής φυλής. Η χώρα προέλευσης του κωδωνόσχημου ποτηριού είναι πιθανότατα η Ισπανία. Από εκεί η μορφή αυτή δεν εξαπλώθηκε αρχικά από μεταναστεύσεις φυλών, αλλά με το ειρηνικό εμπόριο. Μέσω της εξάπλωσης των πολέμων, το κωδωνόσχημο ποτήρι, εξαπλώθηκε αρχικά από την περιοχή του Ρήνου μέσω πιθανώς κυρίως διναρικών φυλών στην κεντρική Γερμανία στη Βοημία, τη Βαυαρία, τη Μοραβία και την Ουγγαρία. Είναι πιθανό ότι αυτή η μετακίνηση του πληθυσμού της ύστερης εποχής του Λίθου ή της εποχής του Χαλκού να συνδέθηκε με τη μετάβαση ενός κυρίως διναρικού πληθυσμού από την ηπειρωτική χώρα στις Βρετανικές Νήσους. Εκεί αποβιβάστηκαν γύρω στο 2000 π.Χ. κυρίως διναρικές φυλές με νορδικές και με πιθανώς ανατολικές επιρροές, των οποίων τα οστά, τα εργαλεία και τα αγγεία διακρίνονται σε όλη την ανατολική ακτή της Αγγλίας και της Σκωτίας: ως επί το πλείστον ψηλοί, βραχυκέφαλοι άνθρωποι με απότομο το πίσω μέρος του κεφαλιού και προεξέχουσα μύτη, που έφεραν μαζί τους το κωδωνόσχημο ποτήρι (που οι Άγγλοι προϊστορικοί τους αποκαλούσαν ποτηροποιούς ή κατασκευαστές του κωδωνόσχημου ποτηριού), εκτρέφοντας βοοειδή και φυτεύοντας σιτάρι, αλλά προφανώς δεν ήξεραν ακόμη τη χρήση του μπρούντζου. Αλλά στη σημερινή Αγγλία υπάρχει μόνο μια ελάχιστη κληρονομιά διναρικού αίματος (βλ. σελ. 112), φαίνεται όμως να έχει διατηρηθεί σαφέστερα εδώ κι εκεί σε ορισμένες οικογένειες των ελευθέρων επαγγελμάτων.[109] Οι κελτικές φυλές της νορδικής φυλής που αποβιβάστηκαν σε μεταγενέστερους χρόνους στα βρετανικά νησιά φαίνεται ότι εκτόπισαν τότε τις διναρικές φυλές του κωδωνόσχημου ποτηριού.

Η κυριαρχία ή η ισχυρή επιρροή της διναρικής φυλής φαίνεται ξεκάθαρα σε έναν πληθυσμό της εποχής του Χαλκού, ο οποίος, σαν πολεμική φυλή τοξοτών και προφανώς προερχόμενος επίσης, από τη δύση, κατέλαβε τα ύψη στην περιοχή της Ρηνανίας γύρω από το Βορμς. Τα λείψανά τους βρέθηκαν στο Άντλερσμπεργκ κοντά στο Βορμς, και μαζί τους το δυτικοευρωπαϊκό κωδωνόσχημο ποτήρι. Στην πρώιμη εποχή του Χαλκού, οι Σουαβικές Ιούρα και τμήματα της Βαυαρίας φαίνεται να κατοικούνταν από ανατολικο-διναρικό πληθυσμό· οι ταφικοί τύμβοι της εποχής του Χαλκού στην περιοχή αυτή περιέχουν τα λείψανά τους. Μια ισχυρότερη διναρική επιρροή (παράλληλα με μια ανατολική και με επικράτηση (;) της νορδικής φυλής) φαίνεται να ήταν χαρακτηριστική του πληθυσμού

Εικ. 319: Προϊστορικό κρανίο από το Άντλερσμπεργκ κοντά στο Βορμς. Διναρικό

109. Περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με τα αγγλικά έργα σχετικά με αυτόν τον διναρικό πληθυσμό και τα εναπομείναντα ίχνη του μπορούν να βρεθούν στο «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού», Κεφάλαιο 18.

στην περιοχή του λεγόμενου **πολιτισμού του Άουνγιετιτς**, για έναν πολιτισμό της πρώιμης εποχής του Χαλκού με κέντρο στη βόρεια Βοημία και επεκτάσεις στη Σιλεσία, την ανατολική Θουριγγία, τη Μοραβία, την Ουγγαρία και την Κάτω Αυστρία.

Στην πρώιμη περίοδο του πολιτισμού Χάλστατ διναρικοί μικτοί πληθυσμοί φαίνεται ότι ήρθαν από τις Άλπεις στη Βοημία (και στη Σιλεσία;). Μια αυξημένη εισχώρηση των διναρικών πληθυσμών από τις Ανατολικές Άλπεις μπορεί να οδήγησε στην τελευταία περίοδο του πολιτισμού Χάλστατ. Μερικά από τα χαρακτηριστικά του πολιτισμού Χάλστατ προήλθαν από τα Βαλκάνια, από όπου πιθανότατα ξεκίνησε η διναρική μετανάστευση στην περιοχή των Άλπεων. Διναρικά κρανία έχουν βρεθεί στην Ελβετία από την ύστερη εποχή του Χαλκού. Από εκεί μπορεί να είχαν φτάσει η νοτιοδυτική Γερμανία (όπως και το Χότσενβαλντ της νότιας Βάδης;) Αυτοί οι κυρίως διναρικοί λαοί στην περιοχή των Άλπεων και τη νότια Γερμανία πρέπει να ανήκαν στον κέλτικο λαό στην ύστερη περίοδο του πολιτισμού Χάλστατ, επειδή οι κυρίως νορδικοί Κέλτες είχαν διεισδύσει στις Άλπεις εκείνη την εποχή και, μαζί με τους προηγούμενους κατοίκους, σχημάτισαν νορδικές-διναρικές- ανατολικές φυλές. Λόγω της κυριαρχίας των Κελτών στην Ευρώπη (περίπου 900 – 200 π.Χ.), το διναρικό αίμα καθώς και το αίμα της ανατολικής φυλής μπορεί να διαδόθηκε σε μεγάλες περιοχές της Ευρώπης με τις κατακτήσεις της Κελτικής άρχουσας τάξης της νορδικής φυλής.

Όλα αυτά τα ίχνη των διναρικών πληθυσμών δείχνουν όμως, ότι η διναρική φυλή όπως και η ανατολική διείσδυσε στην Κεντρική Ευρώπη χωρίς δικό της ανεξάρτητο πολιτισμό.[110] Ακόμα και την αρχική τους γλώσσα οι πληθυσμοί της διναρικής φυλής την έιχαν εγκαταλείψει υπέρ των γλωσσών που τους έφεραν οι νορδικές φυλές. Οι αρχικές γλώσσες της διναρικής πρέπει να θεωρηθούν σαν συγγενείς με τις Καυκάσιες (Αλαροδικές) γλώσσες των λαών της μεσανατολικής φυλής. Στην προϊστορία της Ευρώπης μόνο τρεις φυλές αποδείχθηκαν πραγματικά δημιουργικές, και αυτές πρέπει να θεωρηθούν ως οι αληθινά ευρωπαϊκές φυλές: η νορδική, η δυτική και η φαιλική φυλή, και πρωτίστως η νορδική σαν η πραγματική φυλή που διαμόρφωσε την ιστορία των προϊστορικών και ιστορικών χρόνων.

Τα προϊστορικά επιτεύγματα της **δυτικής φυλής** έχουν περιγραφεί λε-

110. Πιθανώς, όμως, στη νοτιοανατολική Ευρώπη ο πληθυσμός του λεγόμενου **πολιτισμού της Τριπόλεως** (μεταξύ μιας κατά κύριο λόγο νορδικής ανώτερης τάξης της θρακικής φυλής των ινδοευρωπαϊκών λαών) να ήταν κυρίως διναρικός. Ο πολιτισμός της Τριπόλεως είναι ένας πολιτισμός της νεολιθικής περιόδου, που εκτεινόταν από τη Γαλικία και την Τρανσυλβανία μέχρι την Ποντόλια και τις επαρχίες της Ουκρανίας του Κιέβου, του Τσέρνιγκοφ, της Χερσώνας έως τη Βεσσαραβία, τη Μπουκοβίνα και τη Ρουμανία, δηλαδή σε μια περιοχή που εμφανίζει και σήμερα στο σύνολό της έναν κυρίως διναρικό πληθυσμό. Σε αυτή την περίπτωση, τα συγκεκριμένα επιτεύγματα της διναρικής φυλής θα έπρεπε να αναζητηθούν στον πολιτισμό της Τριπόλεως, εκτός εάν ίσως ο πολιτισμός της Τριπόλεως αντλούσε τα κύρια χαρακτηριστικά του από την νορδική άρχουσα τάξη του.

πτομερώς από τον αρχαιολόγο **Σούχαρντ** στο αξιοσημείωτο έργο του, «Αρχαία Ευρώπη. Μια προϊστορία της ηπείρου μας.» (Alteuropa. Eine Vorgeschichte unseres Erdteils.) (2η έκδ. 1926). Εκεί φαίνεται πώς οι μορφές του δυτικοευρωπαϊκού πολιτισμού που προέρχονται από τον κατά κύριο λόγο δυτικό νεολιθικό πληθυσμό των Βρετανικών Νήσων, της Γαλλίας και της Ισπανίας, εξαπλώθηκαν κατά μήκος των ακτών της Μεσογείου και στη συνέχεια εξελίχθηκαν, για μεγάλες χρονικές περιόδους, στις πρώιμες ιστορικές μορφές τέχνης που αποτελούν ένα μέρος των πολιτισμών της Αιγύπτου και της Βόρειας Αφρικής, και χαρακτηρίζουν τον αρχαιότερο προελληνικό και πρωτοελληνικό πολιτισμό της Ελλάδας καθώς και τον πολιτισμό των Ετρούσκων. «Η Μεσόγειος δεν δέχθηκε τις ισχυρότερες επιρροές της από την Ανατολή, όπως πιστεύουν ακόμη οι περισσότεροι, αλλά από τη Δύση, από τον αρχαίο παλαιολιθικό πολιτισμό της Γαλλίας και της Ισπανίας. Αυτό φαίνεται στην κατασκευή των σπιτιών και των τάφων, στη γλυπτική και στα εργαλεία και τα αγγεία. Τα προγενέστερα στάδια εντοπίζονται γενικά στη Δυτική Μεσόγειο και η τελική ανάπτυξη συνήθως πραγματοποιούνταν στη Μυκηναϊκή περιοχή.»[111]

Ο **Σούχαρντ** περιγράφει αυτές τις δυτικές μορφές πολιτισμού στην αρχαία Ευρώπη με βάση τις αρχαιολογικές ανακαλύψεις και δείχνει πώς τα στρογγυλά σπίτια, οι στρογγυλοί τάφοι με τα σώματα σκυμμένα, η λατρεία των πυλώνων, τα σημάδια της πίστης σε μια «ευλογημένη μεταθανάτια ζωή» και μια σειρά από χαρακτηριστικά γνωρίσματα μπορούν να εντοπιστούν από την Αγγλία μέχρι την Τροία και πώς αυτά τα χαρακτηριστικά διαφέρουν σαφώς από τα χαρακτηριστικά των νορδικών πολιτισμών. Δείχνει το πώς το στρογγυλό σπίτι στην Ιταλία μετατράπηκε σε ρωμαϊκό σπίτι και εκφράζει μια διαφορετική οικοδομική αντίληψη από το ορθογώνιο νορδικό σπίτι, που έγινε το σπίτι των Μεγάρων στην Ελλάδα.

Μέσα στο δυτικοευρωπαϊκό πολιτισμό της δυτικής φυλετικής προέλευσης σχηματίστηκαν μορφές, που έπρεπε να ξεπεράσουν τον κύκλο των κατά κύριο λόγο δυτικών πληθυσμών. Έτσι, η Ισπανία, λόγω της πρώιμης ανακάλυψης του πλούτου της σε χαλκό και ασήμι κατά την πρώιμη μεταλλική εποχή, κατάφερε να εξάγει τα λεγόμενα μαχαίρια σαν εμπορεύματα σε χώρες που μιμήθηκαν τις μορφές: μαχαίρια ισπανικής προέλευσης μπορούν επίσης να βρεθούν στη βόρεια και στη νότια Γερμανία. Μόνο όταν αργότερα, πιο αργότερα από την Λίθινη εποχή, ανακαλύφθηκε το σπαθί, οι μορφές του μαχαιριού εξαφανίστηκαν παντού. Η εφεύρεση του μπρούντζου, αυτή η σύντηξη χαλκού και κασσίτερου, φαίνεται ότι έγινε σε κυρίως δυτικές περιοχές. «Υπάρχει μόνο **ένα** μέρος όπου ο χαλκός και ο κασσίτερος βρίσκονται μαζί, και αυτό είναι η Κορνουάλη»[112], και η Κορνουάλη χαρακτηρίζεται ακόμα και σήμερα από τους έντονα δυτικοποιημένους οικισμούς της. Η καθιστική ταφή του δυτικοευρωπαϊκού πολιτιστικού κύκλου, σύμφωνα με τον **Σούχαρντ** η θέση του ύπνου προς το Νότο, έχει επανειλημμένα περά-

111. Καρλ Σούχαρντ (Carl Schuchhardt, 1859 – 1943), «Αρχαία Ευρώπη» (2η έκδ. 1926)
112. Καρλ Σούχαρντ, «Αρχαία Ευρώπη» (2η έκδ. 1926)

σει στην τότε περιοχή των νορδικών φυλών. Η μέθοδος ταφής των βόρειων φυλών, πριν περάσουν στην αποτέφρωση, ήταν η ταφή σε απλωμένη θέση.

Όλες οι δυτικοευρωπαϊκές μορφές τώρα μεταναστεύουν προς τα ανατολικά, όπως είχε αποδείξει και ο **Όττο Βίλκε** (Otto Wilke, 1867 – 1947), και σε μεγαλύτερες χρονικές περιόδους εξελίσσονται οι προϊστορικές μορφές τέχνης που χαρακτηρίζουν ένα μέρος του αιγυπτιακού, του βορειοαφρικανικού πολιτισμού και των πρώιμων προελληνικών και πρώιμων ελληνικών πολιτισμών της Ελλάδας. Σε μέρη της Βόρειας Αφρικής, όπου ακόμα και σήμερα εξακολουθεί να αναμιγνύεται το δυτικό αίμα και συγκεκριμένα στην Αίγυπτο κατά μήκος του Νείλου προς τα πάνω, κατά μήκος των βόρειων ακτών της Αφρικής μέχρι το Μαρόκο – παντού μπορούν να βρεθούν, ακόμη και στην αρχαιότερη ιστορία, μορφές πολιτισμού των δυτικών φυλών. Το στρογγυλό σπίτι, το χαρακτηριστικό σπίτι αυτού του δυτικοευρωπαϊκού πολιτισμού, εξελίχθηκε στην Ιταλία σε ρωμαϊκό σπίτι. «Η παλιά απλή στρογγυλή καλύβα μεγάλωσε και σε μεγάλους αριθμούς τοποθετήθηκε συμμετρικά γύρω από μια ορθογώνια αυλή. Με την πάροδο του χρόνου, οι χώροι έγιναν ορθογώνιοι και η κωνική οροφή έδωσε τη θέση της σε μια επίπεδη στέγη, αλλά η εσωτερική αυλή, όπου γινόταν το μαγείρεμα και οι δουλειές του νοικοκυριού, παρέμενε πάντα, ώστε να μπορεί να αναγνωρίζεται ακόμα στο αίθριο των σπιτιών της Πομπηίας». Και από το στρογγυλό σπίτι και την περαιτέρω διαμόρφωσή του μπορούμε να αναγνωρίσουμε με σιγουριά ένα στοιχείο του πολιτισμού των δυτικών φυλών. Το χαρακτηριστικό του είναι «η ανοιχτή αυλή γύρω από την οποία οι χώροι διαβίωσης είναι διατεταγμένοι σε πέταλο. Σ’ αυτό προφανώς αρχικά η κουζίνα βρισκόταν στο ανοιχτό ουρανό και πάντα ένα μεγάλο μέρος της οικογενειακής ζωής διεξάγονταν εκεί. Με αυτή την αυλή σαν επίκεντρο, το μεσογειακό σπίτι έρχεται σε πλήρη αντίθεση με το νορδικό μέγαρο, το οποίο στοχεύει να φέρει την κουζίνα κάτω από την οροφή και έτσι να δημιουργήσει έναν μεγάλο, άνετο χώρο για τις πιο κρύες εποχές. Έτσι, η αυλή του σπιτιού αντιπροσωπεύει το νότο, και ο χώρος του σπιτιού με την κουζίνα το βορρά.»[113]

Στη Νεολιθική περίοδο, ακόμη και στην εποχή του Χαλκού, υπήρχαν στενές σχέσεις μεταξύ των χωρών της δυτικής Μεσογείου και του νότου των Βρετανικών Νήσων. Τα ίχνη πολύ παλιών μεταφορικών συνδέσεων οδηγούν ιδιαίτερα από τις εκβολές του Λίγηρα στην Ιρλανδία. Οι παλιοί ιρλανδικοί θρύλοι λένε ότι οι άνθρωποι ήρθαν στη νότια Αγγλία και την Ιρλανδία από τη νότια Γαλλία και την Ισπανία. Ο πολιτισμός της Ιρλανδικής εποχής του Χαλκού φαίνεται να έχει επηρεαστεί έντονα από την Πορτογαλία· ακόμη και τα ονόματα των τόπων και των φυλών υποδηλώνουν μια αρχαία σύνδεση μεταξύ της Ιρλανδίας και της νότιας Αγγλίας με τις φυλές και τον πολιτισμό των χωρών της δυτικής Μεσογείου. Από αυτό αλλά και ακόμη από τους φοινικικούς οικισμούς σε αυτές τις περιοχές, οι οποίες οφείλουν την ύπαρξή τους στην εξόρυξη και το εμπόριο κασσίτερου, εξηγούνται οι ομοιότητες αυτών

113. Καρλ Σούχαρντ, «Αρχαία Ευρώπη» (2η έκδ. 1926)

των πληθυσμών με τους νοτιοευρωπαίους, ακόμη και στους απόηχους χαρακτηριστικών των οριεντάλ και των μεσανατολικών φυλών (βλ. σελ. 112).

Οι **Ετρούσκοι** της κεντρικής Ιταλίας, που οι Ρωμαίοι τους αποκαλούσαν Τούσκι (εξ ου και η Τοσκάνη), ένας λαός που πρέπει να έζησε την ακμή του πολιτισμού του γύρω στο 500 π.Χ. – αυτοί οι Ρασίννες όπως αυτοαποκαλούνταν, θεωρούνται από τον **Σούχαρντ** ως «οι πιο πιστοί φύλακες του παλιού πολιτισμού της Δυτικής Μεσογείου» και απορρίπτει την θεωρία, που είχε ήδη εκφράσει ο Ηρόδοτος και επανεμφανίστηκε από την εποχή του, ότι οι Ετρούσκοι κατάγονταν από τη Μικρά Ασία.[114] Μου φαίνεται όμως, ότι μια φυλετική ανάλυση των ετρουσκικών έργων ζωγραφικής ενισχύει την άποψη για μια καταγωγή από τη Μικρά Ασία και συνεπώς μιας μετανάστευσης στην Ιταλία γύρω στον 9ο – 8ο αιώνα π.Χ. (όχι για όλους τους Ετρούσκους, αλλά για κάποιο μέρος του πληθυσμού), δηλαδή μια μετανάστευση μαζί με τις γυναίκες, που υποδηλώνει την επιλογή της χερσαίας οδού, καθώς και τη θεωρία μιας παροδικής ετρουσκικής άρχουσας τάξης ττης νορδικής φυλής, αν και ο ετρουσκικός λαός στο σύνολό του μπορεί να ήταν κυρίως δυτικός, και πράγματι για τον αρχαιολόγο **Σούχαρντ** είναι ένας λαός του οποίου η αρχική πατρίδα ήταν στην Ιταλία.

Το αίμα της ανατολικής φυλής μπορεί αρχικά να ήταν μόνο σε μικρή ποσότητα στους Ετρούσκους, αλλά μπορεί να αναγνωριστεί ξεκάθαρα από τις ετρουσκικές επιτύμβιες ζωγραφιές και τα επιτύμβια μνημεία (κυρίως από τον 6ο έως τον 5ο αιώνα π.Χ.): από τους εικονιζόμενους δεν λείπουν οι σωματώδεις άνθρωποι με στρογγυλά πρόσωπα και κοντές μύτες· σύμφωνα με τις σωζόμενες εικονογραφικές παραστάσεις, φαίνεται ότι ήταν πιο συνηθισμένοι στις κατώτερες τάξεις του λαού των Ετρούσκων παρά στις ανώτερες τάξεις. Υπάρχουν ενδείξεις ότι η ανατολική φυλή μεταξύ των Ετρούσκων αυξήθηκε όλο και περισσότερο από τα κατώτερα στρώματα προς το τέλος της εποχής τους.

Εκτός από μια υπεροχή των δυτικών χαρακτηριστικών και μια σαφή επίδραση της νεσανατολικής και ανατολικής φυλής, είναι επίσης αναμφισβήτητη και μια νορδική επίδραση. Αυτό φαίνεται πολύ καθαρά στο «ξανθό κορίτσι» (εικ. 320), το οποίο αναφέρει και ο **Βίγκε**[115].Τα ξανθά μαλλιά εμφανίζονται πιο συχνά στις επιγραφές των τάφων των Ετρούσκων. Ο **Νικολούτσι**[116], ο οποίος και αυτός αναφέρει την εμφάνιση των ξανθών μαλλιών στους πίνακες των ετρουσκικών τάφων,

---

114. Ακόμη και σήμερα, υπάρχουν δύο απόψεις για την προέλευση των Ετρούσκων που διαφωνούν μεταξύ τους: η μία ισχυρίζεται ότι η καταγωγή τους είναι από τη Μικρά Ασία, μια μετανάστευση από τη θάλασσα ή από ξηρά και θάλασσα και κατοίκηση της Κεντρικής Ιταλίας από το νότο, η άλλη ισχυρίζεται ότι οι Ετρούσκοι είναι αυτόχθονες της Ιταλίας. Παραδόξως, η ετρουσκική έρευνα δεν έχει χρησιμοποιήσει σχεδόν ποτέ τα φυλετικά στοιχεία των ταφικών ζωγραφιών, των πέτρινων φέρετρων κ.λπ., διαφορετικά θα είχε παρατηρήσει αμέσως την εμφάνιση ανθρώπων της Μέσης Ανατολής μεταξύ των Ετρούσκων. Μια σύντομη επισκόπηση της ιστορίας και του πολιτισμού των Ετρούσκων, συμπεριλαμβανομένων των προηγούμενων υποθέσεων για την προέλευση των Ετρούσκων, οι οποίες δεν βασίζονται σε φυλετικές μελέτες, δίνεται από τον Ντέιβιντ Ράνταλ-Μακλβέρ (David Randall-MacIver, 1873 – 1945), «Οι Ετρούσκοι», 1928

115. Φριτς Βίγκε (Fritz Weege, 1880 – 1945), «Ετρουσκική ζωγραφική» (Etruskische Malerei), 1921

116. Τζουστινιάνο Νικολούτσι (Giustiniano Nicolucci, 1819 – 1904), «Ανθρωπολογία της Ιταλίας στην αρχαία και σύγχρονη εποχή» (Antropologia dell' Italia nel' evo antico e nel moderno), 1887

Εικ. 320: Ετρούσκα γυναίκα νορδικής φυλής [ζωγραφιά σε τάφο από το Κορνέτο (Ταρκυνία)]

Εικ. 321: Ετρούσκα γυναίκα δυτικής φυλής [ζωγραφιά σε τάφο από το Κορνέτο (Ταρκυνία)]

Εικ. 322: Ετρούσκος της ανατολικής φυλής, σε πέτρινο φέρετρο στο Βρετανικό Μουσείο (σύμφωνα με τον Χάρολντ Πικ, την εποχή του Χαλκού και τον Κελτικό Κόσμο 1912)

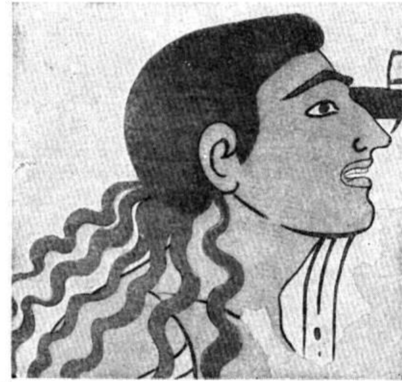
Εικ. 323: Ετρούσκος της μεσανατολικής φυλής [ζωγραφιά σε τάφο από το Κορνέτο (Ταρκυνία)]

αναφέρει επίσης ότι τα χρώματα των ματιών είναι συνήθως σκούρα, σπάνια μπλε. Θα έπρεπε και η ετρουσκική γλώσσα να έχει επηρεαστεί από μια ινδοευρωπαϊκή γλώσσα (νορδικής προέλευσης); Τα ετρουσκικά κρανία (σύμφωνα με την έρευνα του **Τζουζέπε Σέρτζι**) βρέθηκαν να είναι μεσαίου μεγέθους έως δολιχοκέφαλα κρανία. Στους τάφους των ευγενών φαίνεται να κυριαρχούν τα δολιχοκέφαλα κρανία. Όσο αφορά το πλάτος τα ετρουσκικά κρανία είναι μικρότερα από τα ρωμαϊκά κρανία που βρέθηκαν.[117] Η ισχυρότερη επιρροή των νορδικών και διναρικών φυλών στους Ρωμαίους σημαίνει ταυτόχρονα μια επιρροή υψηλόσωμων φυλών με πλατιά κρανία, σε σύγκριση με τις κοντότερες φυλές, όπως οι δυτικές και οι μεσανατολικές.

117. Βλέπε Ζενό Ζανέτι (Zeno Zanetti, 1859 – 1928), «Αρχείο Ανθρωπολογίας και Εθνογραφίας Ι» (Archivio per l’ antropologia e l’ etnografia I), 1871, και Ρούντολφ Βίρχοβ (Rudolf Virchow, 1821 – 1902), «Εφημερίδα της εθνολογίας IV» (Zeitschrift für Ethnologie IV), σελ.32.

Εικ. 324: Σπασμένο μέρος του κρανίου (Calvarium) ενός Ετρούσκου. Νορδική φυλή. (Σύμφωνα με τον Όττο Ρέτσε)

Εικ. 325: Ετρούσκος. Κατά κύριο λόγο δυτικός, ίσως με ελαφρά μεσανατολική επιρροή (σύμφωνα με τον Φριτς Βίγκε, Ετρουσκική Ζωγραφική)

Στην νοητική φύση του Ετρουσικού λαού υπάρχουν αρκετά σημάδια μιας ισχυρότερης επιρροής της μεσανατολικής φυλής, για παράδειγμα στο εξέχον εμπορικό πνεύμα, στην επιδέξια χρήση του χαλκού και του σιδήρου της περιοχής τους, για τις οικονομικές και κρατικές τους σχέσεις, καθώς και στην ικανότητα να υιοθετούν και να εκμεταλλεύονται ξένες πολιτιστικές αξίες, και σε ορισμένα χαρακτηριστικά της ετρουσικής θρησκείας, που υποδηλώνουν την ισχυρή δεισιδαιμονία που οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι πρόσεξαν στους Ετρούσκους. Οι Ρωμαίοι υιοθέτησαν αργότερα από τους Ετρούσκους την ετρουσκική πειθαρχία (etrusca disciplina) μια πρακτική που θυμίζει τα βαβυλωνιακά έθιμα, μια θέαση πτηνών και εντοσθίων, που είχε σκοπό να χρησιμεύσει στην ανακάλυψη της θέλησης των θεών.[118] Ακόμα και το ρωμαϊκό οικογενειακό δίκαιο και ειδικά η θέση των παντρεμένων γυναικών, μπορεί να επηρεάστηκε από τις ετρουσκικές απόψεις. Η ωμότητα και η μεγάλη ηδονή, που διατρέχουν την ετρουσκική ιστορία, όπως και η ύστερη ετρουσκική εξάπλωση της αγάπης των αγοριών, βρίσκουν τους ομολόγους τους πιο εύκολα στην ιστορία των κατά κύριο λόγο μεσανατολικών λαών.[119]

118. Ο Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρέ (Richard Walther Darré, 1895 – 1953), στο βιβλίο του «Η αγροτιά ως πηγή ζωής για τη νορδική φυλή» (Das Bauerntum als Lebensquell der nordischen Rasse),1929, θέλει να αντλήσει τη ρωμαϊκή συνήθεια της παρατήρησης των σημαδιών των πτηνών από τις επικρατούσες συνθήκες των αρχικών οικισμών της Κεντρικής Ευρώπης και τις μεταναστεύσεις των Ιταλών.

119. Μερικοί ερευνητές υπερεκτίμησαν και εξακολουθούν ακόμη και σήμερα να υπερεκτιμούν πολύ τη σημασία των Ετρούσκων. Η Διεθνής Ετρουσκική Διάσκεψη της Μπολόνιας (Απρίλιος/Μάιος 1928) έδειξε ότι οι Ετρούσκοι ήταν πολύ λιγότερο δημιουργοί και εφευρέτες από ό,τι μεσάζοντες των δημιουργιών άλλων λαών, ότι ακόμα και οι συσσωρεύ-σεις έργων τέχνης και προϊόντων τέχνης δεν σήμαιναν δημιουργία τέχνης, αλλά εκτός από τον πλούτο της ανώτερης τάξης των Ετρούσκων, είχε ένα αυξημένο χάρισμα ενσυναίσθησης για την καλλιτεχνική δημιουργία και ένα χάρισμα για την εκμετάλλευση της καλλιτεχνικής δημιουργίας των άλλων λαών: άρα λοιπόν και πάλι σημάδια μια ισχυρής μεσανατολικής επίδρασης. Σε πλήρη αντίθεση με τους όλο και πιο σπάνιους θαυμαστές της ετρουσκικής κουλτούρας σήμερα είναι ο **Άλμπερτ Γκριούνβεντελ** (Albert Grünwedel, 1856 – 1935), ο οποίος στο έργο του «Τούσκα» (Tusca) (1922) αποδίδει στον ετρουσκικό πολιτισμό μια «άθλια, σκοτεινή, πρόστυχη, βυθισμένη στο αίμα, κακόφημη ατμόσφαιρα». – Μια απαράδεκτη παραδοχή αποδίδει την πνευματική άνθηση της Τοσκάνης κατά την Ιταλική Αναγέννηση στη κληρονομιά των Ετρούσκων και θέλει να συνδέσει ονόματα όπως ο Δάντης, ο Τζιότο, ο Λιονάρντο και ο Μιχαήλ Άγγελος με τους Ετρούσκους! Για τις φυλετικές συνθήκες για την εμφάνιση αυτής της δημιουργικής περιόδου, βλέπε Κεφάλαιο Ζ αυτού του βιβλίου.

Η Μεσόγειος θάλασσα, μετά τη νεολιθική εξάπλωση του δυτικοευρωπαϊκού πολιτισμού της δυτικής φυλής, φαίνεται να γνώρισε μια πρόοδο της πρώιμης εποχής του Χαλκού από μεσανατολικές φυλές μέσω της Μικράς Ασίας, της Ελλάδας, της Ιταλίας μέχρι την Ισπανία. Όπως έδειξε ο **Όττο Βίλκε**, εμπορικές σχέσεις πρέπει να υπήρχαν μεταξύ της Ανατολής και της Ιβηρικής Χερσονήσου ήδη από τη νεολιθική περίοδο˙ αυτό αποδεικνύεται από τα εισαγόμενα είδη που έχουν βρεθεί στο ιβηρικό έδαφος. Κατά την εποχή του Χαλκού, ο κεφαλικός δείκτης αυξήθηκε στη Σικελία. Οι βραχυκέφαλοι μετανάστες φαίνεται ότι ήταν άνθρωποι της μεσανατολικής φυλής.

Εικ. 326: Ιγνάτιος ντε Λογιόλα (Ignatius de Loyola, 1491 – 1556), Βάσκος˙ κατά κύριο λόγο της μεσανατολικής φυλής (Χαρακτική: Άντονι βαν Ντάικ)

Τείνω να πιστεύω ότι μια προώθηση της μεσανατολικής φυλής μεταφύτευσε και τη **βασκική γλώσσα** από την Μέση Ανατολή στην Ισπανία. Τα βασκικά μάλιστα δείχνουν μια σχέση με τις καυκάσιες (αλαροδιανές) γλώσσες, οι οποίες ήταν αρχικά των μεσανατολικών φυλών, και μιλιούνται ακόμα σήμερα από πολλούς λαούς και φυλές κατά κύριο λόγο της μεσανατολικής φυλής. Το μεσανατολικό αίμα φαίνεται να είναι ακόμα εμφανές μεταξύ των κυρίως δυτικών Βάσκων (βλ. επίσης εικ. 326).

Ωστόσο, η μετανάστευση ανθρώπων της μεσανατολικής φυλής δεν φαίνεται να έχει προκαλέσει μια πραγματική διαταραχή στη ζωή των κατά κύριο λόγο δυτικών πληθυσμών της Μεσογείου. Αυτό συνέβη μόνο με την εμφάνιση των **νορδικών κατακτητών**, οι οποίοι τώρα άλλαξαν την ηθική των λαών της Μεσογείου, και αργότερα των Ετρούσκων. Η εξιστόρηση των τελευταίων περιόδων της αυτοτελούς αρχαίας ιστορίας της Μεσογείου πρέπει ταυτόχρονα να γίνει και περιγραφή των αρχαιότερων επιδρομών των κυρίως νορδικών φυλών στην περιοχή της Μεσογείου.

Η γαλήνια ζωή αυτών των δυτικών πληθυσμών διαταράχθηκε ξαφνικά από κατακτητές, στους οποίους η πίστη σε μια ευλογημένη μετά θάνατον ζωή ήταν ξένη, που καλλιεργούσαν στις βορειοευρωπαϊκές μορφές τέχνης αντί για τις γαλήνιες φυτικές διακοσμητικές κατασκευές της δυτικής τέχνης, που έφεραν ξύλινες κατασκευές και ένα ορθογώνιο σχήμα σπιτιού, που έκαναν ταφές σε τεντωμένη θέση, έφεραν μαζί τους άλλα εργαλεία και άλλα όπλα. Ο **Σούχαρντ** έχει περιγράψει αυτά τα γεγονότα πολύ παραστατικά.

Το μαρτυρούν οι τοποθεσίες της **Τροίας**, των **Μυκηνών** και της **Τίρυνθας**. Η Τροία έχει εννέα δομικά στρώματα που δίνουν πληροφορίες για μια μακρά και γεμάτη γεγονότα ιστορία. Το πρώτο στρώμα αποκάλυψε ήδη ένα μικρό αρχοντικό στο οποίο, σύμφωνα με την κατασκευή του στη βόρεια Ευρώπη, οι νορδικοί κατακτητές πρέπει να κάθονταν σαν ηγεμόνες. Το πρώτο στρώμα έδειξε ήδη τη νορδική επιρροή στις μορφές τέχνης που βρέθηκαν, παράλληλα με το μεσογειακό πνεύμα της αρχαίας Ευρώπης. Το δεύτερο στρώμα έδειξε καθαρά το ορθογώνιο νορδικό σπίτι, που έγινε το Μέγαρο στην Ελλάδα. Οι οχυρώσεις όμως εξακολουθούν να έχουν τοπικές μορφές, και τα μικρά ευρήματα δείχνουν ότι η Τροία ΙΙ εξακολουθεί να είναι κυρίως δυτικά προσανατολισμένη. Όλα δείχνουν ξανά και ξανά ότι ένας μικρός αριθμός νορδικών εισβολέων κυριαρχούσαν πάνω σε έναν κατά κύριο λόγο δυτικό πληθυσμό. Τα ευρήματα δείχνουν ότι την περίοδο μεταξύ 2500 και 2000 π.Χ. «Οι νεοαφιχθέντες έφεραν μαζί τους τα συνηθισμένα σπιτικά τους είδη, αλλά στη συνέχεια βυθίστηκαν όλο και περισσότερο στον ανώτερο πολιτισμό της Μικράς Ασίας και του αρχιπελάγους και έτσι στην Τροία ΙΙ το μόνο συμπαγές κομμάτι που τους είχε απομείνει ήταν η παλιά μορφή του σπιτιού τους»[120]. Μια τεράστια καταστροφή, μια καταστροφική πυρκαγιά, τελείωσε ξαφνικά αυτή τη δεύτερη Τροία· τότε έγιναν τα αρχικά γεγονότα της Ιλιάδας.

Ακολούθησαν ανίσχυρες εποχές. «Η Τροία ΙΙΙ έως V είναι ανοιχτοί οικισμοί με φτωχικά σπίτια από λεπτούς τοίχους».[120] Μόνο η Τροία VI είναι και πάλι ένα κάστρο, ένα ισχυρό κάστρο με μεγάλα ορθογώνια, νορδικά σπίτια, και τα ευρήματα της εποχής δείχνουν το επίπεδο του πολιτισμού της ύστερης μυκηναϊκής περιόδου. Η Τροία VII δείχνει μια νέα εισβολή νορδικών στρατευμάτων: Οι νορδικοί **Κιμμέριοι** φαίνεται ότι προχώρησαν από τις παραδουνάβιες χώρες τον 8ο αιώνα π.Χ. Με το 8ο στρώμα αρχίζει τότε η ελληνική κυριαρχία, με το 9ο η ρωμαϊκή κυριαρχία. Οι νορδικοί κατακτητές γίνονται ολοένα και ισχυρότεροι και η ντόπια μορφή του δυτικού κόσμου απωθείται όλο και περισσότερο ή μεταμορφώνεται με τη νορδική έννοια. Η ιστορία της Τροίας αφηγείται ένα μέρος της πτώσης ενός μοναδικού δυτικού πολιτισμού.

Τις ίδιες πληροφορίες σχετικά με τη διείσδυση των νορδικών κατακτητών και άρα για την πτώση ενός ανεξάρτητου πολιτισμού της δυτικής φυλής μας δίνουν οι Μυκήνες και η Τίρυνθα. Κάθε φορά εμφανίζονται ιδιόμορφες αναμείξεις των ντόπιων δυτικών και των μεταφερθέντων νορδικών μορφών. «Έτσι το σχέδιο του οχυρού στον μυκηναϊκό πολιτισμό είναι σχεδόν βέβαιο ότι ήρθε από τον Βορρά, αλλά ο τρόπος με τον οποίο χτίστηκε, μέσα σε ένα τείχος από τεράστιους λίθους, είναι πάλι μεσογειακός, κάτι που είναι βέβαιο ότι οι νορδικοί απόγονοι το έμαθαν μόνο στο νότο. Καθώς κατέβαιναν στον Δούναβη έχτιζαν με ξύλο και πηλό, και ακόμη και στη Θεσσαλία χρησιμοποιούσαν μόνο μικρές πέτρες.»[120] Η αντίθεση είναι εμφανής με κάθε λεπτομέρεια, «όπως τα σχήματα των τάφων είναι νότια, αλλά ο τρόπος της ταφής με τεντωμένο το σώμα είναι νορδικός, το παλάτι με τη σειρά

120. Καρλ Σούχαρντ, «Αρχαία Ευρώπη» (2η έκδ. 1926)

του είναι νορδικό, αλλά με κολόνες νότιου σχήματος, το ίδιο το κάστρο είναι νορδικό, αλλά ο τεχνικός του σχεδιασμός είναι νότιος».

Η ίδια ανάμειξη και αντίθεση προκύπτει και στις μυκηναϊκές μορφές τέχνης, και μαζί με τα Κρητικά σπαθιά, δηλαδή τα ντόπια δυτικά σπαθιά, έχει βρεθεί και ένα νορδικό σπαθί. Και πάλι, οι νορδικοί κατακτητές πρέπει να είχαν μοιραστεί μεταξύ τους σαν άρχοντες τη χώρα που κατοικούνταν κατά κύριο λόγο από δυτικούς, και πάλι, ο πολιτισμός του κατά κύριο λόγο ντόπιου δυτικού λαού σιγά-σιγά χάθηκε, και σιγά σιγά αυτοί, που είχαν το δικό τους σύστημα γραφής, υιοθέτησαν και μεταμόρφωσαν τον ξένο πολιτισμό των νορδικών αρχόντων, των νορδικών άρχοντων που είχαν έρθει σαν αγράμματοι κατακτητές. Η Τίρυνθα προσφέρει κάτι παρόμοιο. Ενώ η Τροία και οι Μυκήνες χαρακτηρίζονταν από ένα νορδικό κάστρο από την πρώτη κιόλας κατασκευή τους, η τοποθεσία της Τίρυνθας δείχνει ένα τεράστιο στρογγυλό κτίριο δύο μέτρα κάτω από τα νορδικά, μυκηναϊκά κτίρια, στο υπόγειο του οποίου βρέθηκαν τάφοι με κάθισμα.

Με τους νορδικούς κατακτητές εξαπλώθηκε και η **πατριαρχία** σε όλες τις περιοχές της Μεσογείου. Οι κατά κύριο λόγο δυτικοί πληθυσμοί είχαν δείξει μια κατάσταση μητριαρχίας, δηλαδή τα συγγενικά και κληρονομικά δικαιώματα ενός παιδιού δεν καθορίζονταν από τον πατέρα, αλλά από τη μητέρα, όπως δείχνουν ακόμη και σήμερα διάφοροι λαοί. Στην περίπτωση της **μητριαρχίας**, συνήθως δεν υπάρχει μόνιμος γάμος, και έτσι η έννοια της συζυγικής πίστης δεν έχει αναπτυχθεί στην πραγματι-κότητα, τα κορίτσια και οι παντρεμένες γυναίκες έχουν συνήθως πολύ ελεύθερες σεξουαλικές σχέσεις. Οι κατά κύριο λόγο δυτικοί αρχαίοι Ετρούσκοι είχαν τη μητριαρχία, όπως και οι κατά κύριο λόγο Πίκτες στη Σκωτία. Οι Βάσκοι στο κληρονομικό τους δίκαιο – η μεγαλύτερη κόρη κληρονομεί και στη συνέχεια μοιράζει την κληρονομιά της στους γιους της – ακόμη και σήμερα δείχνουν ίχνη της μητριαρχίας· και δείχνουν ελάχιστο σεβασμό για τον πατέρα τους. Από την Ισπανία μέχρι την Ελλάδα, τα ίχνη της μητριαρχίας εντοπίζονται στην περίοδο πριν από την εισβολή των νορδικών φυλών.

Μεταξύ των λαών νορδικής καταγωγής, η **πατριαρχία** είναι εμφανής παντού· η έννοια της συζυγικής πίστης, άρα και της μοιχείας, αναπτύχθηκε ανάμεσά τους και με τις κατακτήσεις τους εξαπλώθηκαν οι απόψεις τους όπως και οι (ινδοευρωπαϊκές) γλώσσες τους. Οι φυλετικές αντιθέσεις μεταξύ των νορδικών και των δυτικών φυλών που προέκυψαν με την εισβολή των Βόρειων φυλών, μπορούν να τεκμηριωθούν στην κρίση των πρώτων Ρωμαίων για τους Λίγυες (δυτική φυλή), που περιγράφονταν σαν αδύνατοι, μελαχρινόχρωμοι με σγουρά μαλλιά και θεωρούνταν απατεώνες και ψεύτες (fallaces mendacesque) όπως αναφέρει ο Διόδωρος Σικελιώτης (V, 39).

Σε ολόκληρη την περιοχή της Μεσογείου τότε πρέπει να είχαν χαθεί και οι γλώσσες που είχαν αναπτύξει οι δυτικές φυλές, γλώσσες που πρέπει να θεωρηθούν συγγενείς με τις χαμιτικές-σημιτικές γλώσσες.[121] Οι γλώσσες νορδικής προέλευσης, **οι ινδοευρωπαϊκές γλώσσες**, επι-

121. Βλ. «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού» (12 έκδ.), σελ. 285 και σε. 481

κράτησαν σαν γλώσσες των αντίστοιχων νορδικών αρχουσών τάξεων. Η γλώσσα των Πίκτων εξαφανίστηκε από τη γλώσσα των νορδικών Κελτών, η Ιβηρική – η γλώσσα των Ιβήρων, όπως περιγράφονται από τον Λίβιο (39.1) σαν μικροί και ευκίνητοι, από τον Τάκιτο (στη μονογραφία του «Agricola, 11») σαν μελαχρινοί και σγουρομάλληδες – και η γλώσσα των Λίγυρων όπως και η ετρουσκική, από τη γλώσσα των Κελτών και των Ιταλών (Ρωμαίων) κατακτητών νορδικής καταγωγής. Οι γλώσσες που ήταν ευρέως διαδεδομένες στην Ελλάδα της εποχής του Χαλκού εξαφανίστηκαν από την Ελληνική, που έφεραν μαζί τους οι νορδικοί Έλληνες από μια αρχική πατρίδα στην περιοχή του Δούναβη. Μόνο μετά την εξάντληση του νορδικού αίματος στον ελληνικό και στον ρωμαϊκό λαό, το δυτικό στοιχείο μπόρεσε να σηκώσει ξανά το κεφάλι του. Ίσως να εμφανίζεται στη δομή των ρομανικών γλωσσών[122], που ξεπήδησαν από τα λατινικά της ρωμαϊκής άρχουσας τάξης της κατά κύριο λόγο νορδικής φυλής, ή ίσως να εμφανίζεται στον νότιο καθολικισμό, ή ακόμα και στο στρογγυλεμένο στυλ του ύστερου ρωμαϊκού Πάνθεον.

Εικ.: 327 Κεφάλι ενός Ίβηρα πολεμιστή από τον Λόφο των Αγίων (Cerro de los Santos), [σύμφωνα με τον Πέρε Βος-Κιμπέρα (Pere Bosch-Gimpera, 1891 – 1974)] «Κεφάλια Ιβήρων πολεμιστών» και με τον Βάλτερ Άμελουνγκ (Walther Amelung, 1865 – 1927), «Αρχαία τέχνη», εκδόσεις Βάλτερ ντε Γκρέτερ].

122. Είναι εντυπωσιακό ότι οι ρομανικές γλώσσες μπόρεσαν να αναπτυχθούν οπουδήποτε οι πληθυσμοί εμφανίζουν λίγο-πολύ ισχυρή δυτική επιρροή. (Βλ. Χάρτη XVI και Χάρτη XXVII.)

8. Η Νορδική Φυλή στην προϊστορία και στην Ιστορία

Ανθρωπολογικές και αρχαιολογικές ανακαλύψεις δείχνουν νεολιθικές περιοχές στη βορειοδυτική Ευρώπη με τις δικές τους χαρακτηριστικές μορφές πολιτισμού. Μία από αυτές τις περιοχές είναι η λεγόμενη της μεγαλιθικής κεραμικής, η οποία περιλαμβάνει τη βορειοδυτική Γερμανία, τη Δανία και τη νότια Σουηδία. Η φυλετική μελέτη την παρουσίασε σαν μια νορδική-φαιλική περιοχή, στην οποία η νορδική φυλή με το πέρασμα του χρόνου πιθανότατα αντιπροσώπευε την πιο επιχειρηματική και την πιο διατεθειμένη για την επέκταση της φυλής της. Ο μεγαλιθικός κεραμικός πολιτισμός τελικά εξαπλώθηκε κατά μήκος της Βαλτικής Θάλασσας μέχρι τον Όντερ, προς νότια κατεύθυνση προς μια γραμμή από το Μπράουνσβαϊγκ έως το Μαγδεβούργο και προς τη νοτιοδυτική κατεύθυνση προς το Ζέινταρζη (Ολλανδία).

Ένας άλλος πολιτισμός, αυτός της λεγόμενης σχοινοειδούς κεραμεικής με κέντρο την περιοχή της λεκάνης του Σάαρ, που από εκεί επεκτείνεται σε ολόκληρη την Κεντρική και Βόρεια Ευρώπη μέσω της μετανάστευσης των μεμονωμένων φυλών και τελικά επεκτείνεται στη Γαλλία, την Ολλανδία και την Αγγλία, καθώς και στην Κεντρική και Νότια Ρωσία, τις χώρες των Βαλκανίων, τη Βοημία, την περιοχή του Ρήνου και τους πρόποδες των Άλπεων – αυτός ο πολιτισμός της σχοινοειδούς κεραμεικής παρουσιάζεται σαν μια ισχυρή ομάδα φυλών κατά κύριο λόγο νορδική.

Οι μεταναστεύσεις ξεκινούσαν συχνά, από τη νεολιθική περίοδο, από τις κατά κύριο λόγο νορδικές φυλές, από τη Βορειοδυτική και τη Κεντρική Ευρώπη – μεταναστεύσεις, που πρέπει να θεωρηθούν σαν μετανάστευση του πλεονάσματος των πλούσιων σε παιδιά αγροτικών πληθυσμών, που επαναλαμβάνονταν, για παράδειγμα, μεταξύ των Ιταλών (Ρωμαίων) κατά κύριο λόγο νορδικής φυλετικής καταγωγής στην «ιερή πηγή» (ver sacrum).[123]

Η εξάπλωση του ανθρώπινου πληθυσμού δείχνει ότι τα ευρήματα έχουν κατά κύριο λόγο τα χαρακτηριστικά της νορδικής φυλής. Στα τέλη της Λίθινης Εποχής, όταν οι κατά κύριο λόγο νορδικές φυλές, ίσως αρχικά στην περιοχή της σχοινοειδούς κεραμεικής, άρχισαν **να αποτεφρώνουν τα πτώματα τους**, έφεραν μαζί τους το έθιμο της καύσης στις χώρες που κατέκτησαν, μαζί με τις δικές τους μορφές όπλων, εργαλείων, σκευών και σπιτιών. Σύμφωνα με τα αποτελέσματα

---

123. Δείτε τη διαφωτιστική εξήγηση του ver sacrum από τον Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρέ στο βιβλίο του «Η αγροτιά ως πηγή ζωής για τη νορδική φυλή» (Das Bauerntum als Lebensquell der nordischen Rasse),1929.

της προϊστορικής έρευνας, σαν περιοχή προέλευσης αυτών των κατά κύριο λόγο νορδικών φυλών, οι οποίες διαδόθηκαν από την Κεντρική Ευρώπη μαζί με τις γλώσσες τους – τις ινδοευρωπαϊκές γλώσσες – ο **Σούχαρντ** ήθελε να θεωρήσει κυρίως τη Θυριγγία.[124]

Αν οι οδοί κατάκτησης των νορδικών φυλών κατά τη διάρκεια των περιόδων κατά τις οποίες επικρατούσε η καύση των πτωμάτων δεν είναι πλέον εμφανείς από τα ευρήματα, τότε η προϊστορική έρευνα (αρχαιολογία) έχει γίνει γνωστή από τις μορφές των μεταναστεύσεων: «στα μεγάλα ρεύματα, μπορούμε τώρα να δούμε τις διάφορες μορφές μεταναστεύσεων της λίθινης εποχής από την κεντρική και νότια Γερμανία προς τα Βαλκάνια. Αυτές τις μεταναστεύσεις ακολουθεί το ορθογώνιο σπίτι, και η πομπή γίνεται με βαριά πανοπλία: κάστρα σηματοδοτούν το μονοπάτι τους. Στόχος δεν ήταν μόνο η ειρηνική διείσδυση αλλά και η κατάκτηση. Έτσι φτάνουν στον Ελλήσποντο και την Τροία, και μέσω της Θεσσαλίας και της Βοιωτίας φτάνουν στις Μυκήνες και στην Τίρυνθα. Στην Ιταλία, η νορδική εισροή έρχεται πρώτα στην περιοχή του Πάδου και του Τίβερη μέσω του στενού της Βαλόνα. Στις δυτικές περιοχές της Γαλλίας και της Ισπανίας έφτασε πολύ αργότερα, κατά την περίοδο του πολιτισμού Χάλστατ. Σε αυτά τα ρεύματα, που πηγάζουν ομοιόμορφα από το ίδιο κέντρο, μπορούμε να δούμε, είναι ξεκάθαρο, τον ινδοευρωπαϊσμό της ηπείρου μας».[125]

Αυτές είναι οι διαδρομές των κατά κύριο λόγο νορδικών φυλών, συμπεριλαμβανομένων των Φρυγών προς την Τροία και τη Μικρά Ασία, των Ελλήνων στην Ελλάδα και των Ιταλών (Ρωμαίων) προς την Ιταλία, των Κελτών στη Γαλλία και την Ισπανία, όπου αυτές οι φυλές έφεραν τις **ινδοευρωπαϊκές γλώσσες** τους και, σαν άρχουσα τάξη, τις μετέδωσαν στη δυτική κατώτερη τάξη.

Ωστόσο, οι κατακτήσεις αυτών των λαών αντιπροσωπεύουν μόνο ένα μέρος της εξάπλωσης των κατά κύριο λόγο νορδικών φυλών. Οι κατακτητικές διαδρομές των νορδικών φυλών εκτείνονται μακριά στην Ασία και έχουν αγγίξει και τη Βόρεια Αφρική. Ολόκληρη η περιοχή αυτής της νορδικής επέκτασης δεν μπορεί να καλυφθεί εδώ. Ο «ινδοευρωπαϊσμός» εκτείνεται πολύ πέρα από την Ευρώπη. Οι νορδικές φυλές διέδωσαν τις ινδοευρωπαϊκές τους γλώσσες μέχρι τα δυτικά σύνορα της Κίνας και πέρα από τις Ινδίες, και μερικές από αυτές τις γλώσσες μπορεί να έχουν εξαφανιστεί, ακριβώς όπως αργότερα χάθηκαν με το τελευταίο γερμανικό κύμα της νορδικής φυλής η γοτθική, η λομβαρδική, η βουργουνδική και άλλες γερμανικές γλώσσες στην περιοχή της Μεσογείου.

Εδώ δείχνει λοιπόν τη σύνδεση μεταξύ φυλής και γλώσσας: Όπου σήμερα μιλιούνται οι Ινδοευρωπαϊκές γλώσσες, πρέπει να ήταν κάποτε η επικράτεια μιας άρχουσας τάξης της νορδικής φυλής. Το νορδικό αίμα της άρχουσας τάξης (ευγενείς και ελεύθεροι αγρότες) μπορεί να έχει χαθεί εδώ και πολύ καιρό στους περισσότερους από

124. Σούχαρντ, Η μετανάστευση της Λίθινης Εποχής των Θουριγγίων προς βορρά, Περιοδικό Λαϊκής Τέχνης και Κληρονομικότητας, έτος 3, τεύχος 9, σελ. 200 – 202.
125. Καρλ Σούχαρντ, «Αρχαία Ευρώπη» (2η έκδ. 1926)

αυτούς τους λαούς. Οι γλώσσες που έφεραν οι νορδικές φυλές (λιγότερο ή περισσότερο αλλοιωμένες από τις γλώσσες των μη νορδικών κατώτερων τάξεων) σήμερα εξακολουθούν να ζουν στην Ευρώπη και την Ασία. Οι λαοί που μιλούν σήμερα ινδοευρωπαϊκές γλώσσες είναι, με αυτή την έννοια, «οι γλωσσικοί κληρονόμοι του αρχικού ινδοευρωπαϊ-κού λαού».[126]

Οι πιο σημαντικές ινδοευρωπαϊκές γλώσσες που έχουν φτάσει σε εμάς είναι: η ινδική, η περσική, η αρμενική, οι σλαβικές γλώσσες, η ελληνική, η λατινική και η ρομανική γλώσσα που προέρχεται από αυτήν, η κελτική και η γερμανική γλώσσα (Χάρτες XXVII και XXVIII). Στα ιστορικά αρχεία και στα έργα τέχνης αυτών των λαών, μπορεί να αναγνωριστεί περισσότερο ή λιγότερο ξεκάθαρα, η ύπαρξη μιας νορδικής τάξης ευγενών και αγροτών, μάλιστα, οι μνήμες της μετανάστευσης από τον Βορρά διατηρούνται ακόμη ξεκάθαρα.

Τον 19ο αιώνα, υπήρξε μια μακρά συζήτηση για το πού έπρεπε να τοποθετηθεί η πατρίδα των «ινδοευρωπαίων», δηλαδή των φυλών που

Χάρτης XXVI: Οι αρχαιολογικά και γλωσσικά ανακαλυφθέντες πρωτότυποι οικισμοί των ινδοευρωπαϊκών λαών σύμφωνα με τον Όττο Βίλκε, Εκδόσεις του Επαρχιακού Μουσείου στη Χάλλε (Ζάαλε), τόμος I, τεύχος 3, 1918: Όττο Βίλκε, «Αρχαιολογία και Ινδοευρωπαϊκό πρόβλημα», σελ. 18.

Δείτε τον χάρτη των γλωσσικά τεκμηριωμένων αρχικών οικισμών σύμφωνα με τον Καρλ Φέρντιναντ Γιόχανσον στο Βιεννέζικο περιοδικό Προϊστορίας, τόμος XII, 1925, σελ. 15

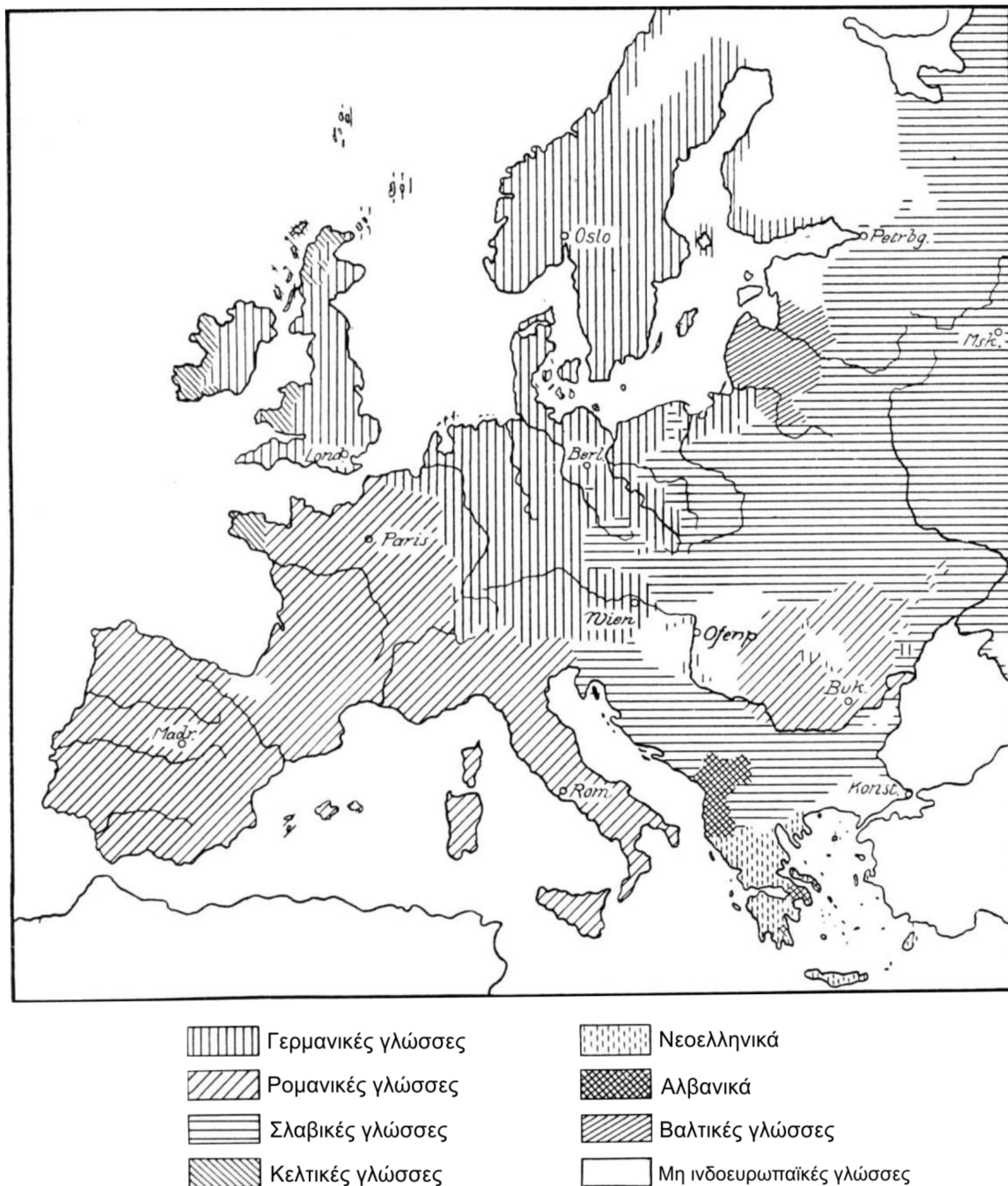
μιλούσαν τα ινδοευρωπαϊκά. Σήμερα βλέπουμε ότι πρέπει να αναζητήσουμε την αρχική πατρίδα των **κυρίαρχων τάξεων**, τη γεωγραφική και φυλετική προέλευση του **«πυρήνα»** (Γιόχανσον) αυτών των λαών, και εκεί προκύπτει μια απάντηση τόσο από γλωσσική όσο και από αρχαιολογική άποψη: η απάντηση που εικονογραφεί ο Χάρτης XXVI.

Από την πλευρά της προϊστορικής έρευνας, και ειδικότερα ο **Ματέους**

---

126. Κρίστιαν Μπαρτολομάε (Christian Bartholomae, 1855 – 1925), στο «Λεξικό της γερμανικής αρχαιολογίας των «Ινδοευρωπαίων».

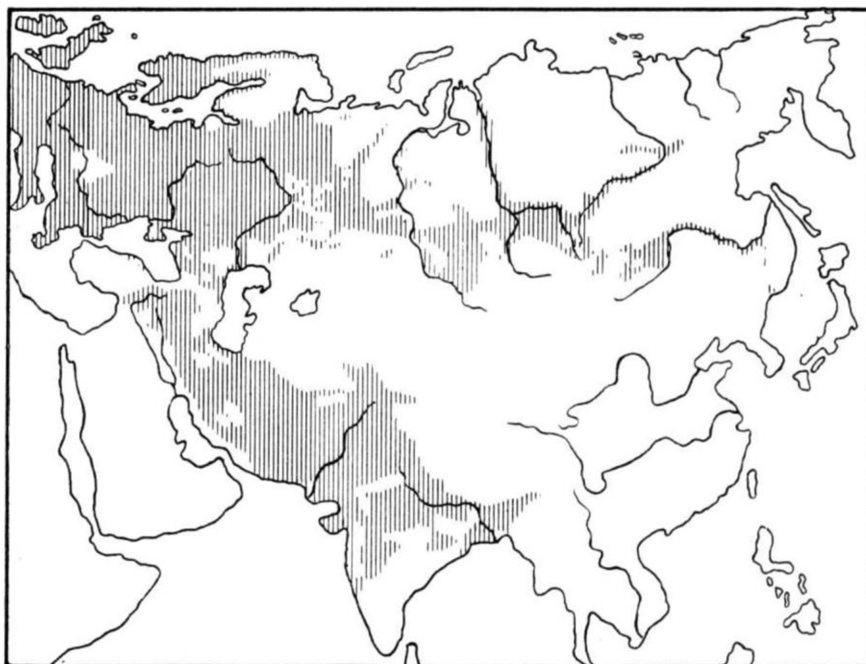
Μουχ (Matthäus Much, 1832 – 1909), ο **Γκουστάφ Κοσίνα** (Gustaf Kossinna, 1858 – 1931), ο **Χούμπερτ Σμιτ** (Hubert Schmidt, 1864 – 1933) και ο **Καρλ Σούχαρντ** προσπάθησαν με επιτυχία να ρίξουν φως στις μεταναστεύσεις της Βόρειας και Κεντρικής Ευρώπης προς τη νότια και νοτιοανατολική Ευρώπη. Από γλωσσολογική άποψη, τα πιο σημαντικά έργα είναι το έργο του **Γιόχανσον** «Πού ήταν το πατρογονικό σπίτι του λαού μας» (Var låg vår folksstams urhem)[127] και, πιο

Χάρτης XXVII: Οι ινδοευρωπαϊκές γλώσσες στην Ευρώπη

127. «Νορδική Εφημερίδα» (Nordisk Tidskrift), 1911

πρόσφατα, το έργο του **Πάουλ Κρέτσμερ** (Paul Kretschmer, 1866 – 1956) «Ινδοευρωπαϊκή Γλωσσολογία» (Die indogermanische Sprachwissenschaft) (1925). Αντικατοπτρίζουν σε γενικές γραμμές την εικόνα που παρουσιάζεται στον χάρτη XXVI. Μόνο ο **Κρέτσμερ** μετακινεί τις αρχικές έδρες των Ινδοϊρανών (Ινδών και Περσών) περισσότερο προς τον μέσο Δούναβη. Εν πάση περιπτώσει, δημιουργείται μια συνολική εικόνα των αρχικών θέσεων των επιμέρους φυλών της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας, και όταν η περιοχή συρρικνώνεται από την προσέγγιση των επιμέρους λαών, όπως πρέπει να έγινε σε μια ακόμη παλαιότερη χρονική περίοδο και όπως απαιτούν οι αμοιβαίες σχέσεις συγγένειας των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών, αναδεικνύουν και πάλι, σύμφωνα με τις προϊστορικές μαρτυρίες, την Κεντρική και Βορειοδυτική Ευρώπη σαν την πιο ενδότερη περιοχή αρχικής πατρίδας. Αυτή η περιοχή της αρχικής πατρίδας όμως συμπίπτει με την περιοχή καταγωγής της νορδικής φυλής της ύστερης εποχής των Παγετώνων, μια περιοχή καταγωγής στην οποία θα μπορούσε να αναπτυχθεί η «Κεντροευρωπαϊκή δασοκαλλιέργεια», από τις συνθήκες επιλογής της οποίας ο **Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρέ** (βλ. 154) ήθελε να εξηγήσει τα σωματικά-ψυχικά χαρακτηριστικά της νορδικής φυλής.

Χάρτης XXVIII: Οι σημερινές ινδοευρωπαϊκές γλωσσικές περιοχές στην Ασία

Η γλωσσική έρευνα, η προϊστορική έρευνα και η φυλετική έρευνα δείχνουν την ίδια κεντρική ευρωπαϊκή περιοχή αρχική πατρίδα μιας ομάδας ανθρώπων κατά κύριο λόγο της νορδικής φυλής και ινδοευρωπαϊκής γλώσσας, η οποία, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του **Όττο Ρέτσε** (βλ. 154) και σε αυτή την αρχέγονη περιοχή εμφανίζεται ήδη από τη νεολιθική εποχή ένα σχετικά υψηλό επίπεδο πολιτισμού: εκεί είχε αναδυθεί η οικονομία του άροτρου, η υψηλότερη μορφή οικονομίας,

εκεί είχε αναπτυχθεί μια τέχνη αγγείων της λίθινης εποχής, που ήταν ανώτερη από άλλους ευρωπαϊκούς πολιτισμούς της νεολιθικής περιόδου ως προς την ομορφιά και τον πλούτο της μορφής. Από αυτή την περιοχή, ήδη από τη νεολιθική περίοδο, ξεκίνησε η επέκταση προς τα νότια και τα ανατολικά στις Άλπεις, στο μέσο Δούναβη, στα Βαλκάνια, στην Ελλάδα και στη νότια Ρωσία, στην εποχή του Χαλκού πάνω από τις Άλπεις και ξανά πίσω στην Ελλάδα, μετά στις χώρες της Μαύρης Θάλασσας και στη Μέση Ανατολή. Μπορούμε φυσικά να δεχτούμε ότι οι νορδικές κατακτήσεις, που διαδέχονταν η μία την άλλη σαν κύματα κατά μήκος του Δούναβη, διέσπασαν μια περιοχή κατά κύριο λόγο της διναρικής φυλής και έδιωξαν κυρίως διναρικές φυλές από τις παραδουνάβιες χώρες προς δύο κατευθύνσεις, δημιουργώντας έτσι τις δύο κατά κύριο λόγο διναρικές περιοχές που υπάρχουν σήμερα: η μία στην περιοχή των Σλοβένων, Κροατών, Αλβανών, Μαυροβουνίων και Σέρβων, η άλλη στη βορειοδυτική Ουκρανία (βλ. Χάρτη XVI).

Οι νορδικές φυλές στις μεταναστεύσεις τους, που κατευθύνονταν προς τα νότια και τα ανατολικά, έφεραν μαζί τους διάφορα είδη σιτηρών βορειοδυτικής ευρωπαϊκής προέλευσης, καθώς και το όργωμα και την κτηνοτροφία με συγκεκριμένο νομικό σύστημα ιδιοκτησίας γης, διέδωσαν το κεχριμπάρι της πατρίδας τους στη Βαλτική, το ορθογώνιο σπίτι με την ξύλινη κατασκευή, την τοξωτή καμάρα που έκανε δυνατή την ύφανση και που εξαπλώθηκε από τους λαούς που μιλούσαν τα ινδοευρωπαϊκά στην Ανατολική Ασία[128]· από το τέλος της Λίθινης εποχής και μετά έφεραν μαζί τους το έθιμο της καύσης των πτωμάτων, καθώς και ορισμένες θρησκευτικές πεποιθήσεις, θρύλους και νομικές και ηθικές ιδέες, καθώς και μια συγκεκριμένη διαίρεση του ημερολογιακού έτους, όλα τα χαρακτηριστικά των οποίων η εντυπωσιακή ομοιότητα σε όλους τους λαούς της Ινδοευρωπαϊκής γλώσσας θα έδειχνε από μόνη της μια ενιαία και κοινή προέλευση των κυρίαρχων τάξεων αυτών των λαών.[129] Ο **Γιάκομπ Κρούγκερ** είχε ήδη αναγνωρίσει την κοινή νορδική φυλετική καταγωγή των κυρίαρχων τάξεων των ινδοευρωπαϊκών λαών το 1855 – παρ' όλα αυτά, θεωρούσε ακόμη μια αρχική πατρίδα των Ινδοευρωπαίων «τις κοιλάδες του Χίντου Κους» – όταν έγραψε: «Είναι μια πολύ διαδεδομένη αλλά λανθασμένη άποψη ότι τα ξανθά μαλλιά, τα μπλε μάτια και το σωματικό ύψος ανήκουν μόνο στους γερμανικούς λαούς, αλλά όχι αρχικά σε ολόκληρη την Άρια (ινδοευρωπαϊκή) φυλή. Πρέπει να γίνει μια ξεκάθαρη διάκριση μεταξύ των αληθινών Ινδοευρωπαίων και αυτών που έγιναν Ινδοευρωπαίοι. Στην Ευρώπη, η φυλή διατηρείται στην πιο αγνή της μορφή στους βορειο-γερμανικούς λαούς και στη

128. Ρίχαρντ Κάρουτς (Richard Karutz, 1867 – 1945), Τεχνική Εφημερίδα, Κόσμος, τεύχος 11, 1923

129. Για όλα αυτά δείτε το «Πραγματικό λεξικό της ινδοευρωπαϊκής αρχαιότητας» (Reallexikon der indogermanischen Altertumskunde) του Όττο Σρέιντερ (Otto Schrader, 1855 – 1919). Για την ετήσια κατανομή δείτε το εξαιρετικό έργο του Βόλφγκανγκ Σουλτς (Wolfgang Schultz, 1881 – 1936): «Η χρονολόγηση και η παγκόσμια τάξη στα αντίστοιχα χαρακτηριστικά τους μεταξύ Ινδών, Ιρανών, Ελλήνων, Ρωμαίων, Κελτών, Γερμανικών φυλών, Σλάβων και Λιθουανών», 1925. Η σχέση μεταξύ των γερμανικών φυλών και των Περσών, Σκυθών, Ελλήνων και Κελτών, καθώς και η σχέση μεταξύ των θρησκευτικών πεποιθήσεων των γερμανικών φυλών, Περσών και Ελλήνων, εξετάστηκε από τον Γιούστους Μόζερ (Justus Möser, 1720 – 1794) στο έργο του «Η θεολογία των αρχαίων Γερμανών και των Γαλατών για το γάμο» (1749).

γερμανοσαξονική φυλή (Οίκος του Αννόβερου – Hanoverians).»[130]

Τα ίχνη των πρώτων νορδικών πληθυσμιακών κυμάτων μπορεί να έχουν χαθεί για πάντα ή να είναι αμυδρά διακριτά. Από την πρώιμη προϊστορία, ο βορράς της Ευρώπης φαίνεται να ήταν η «κοιτίδα των εθνών» (vagina nationum), όπως τον χαρακτήρισαν αργότερα οι Ρωμαίοι.[131] Τα επιμέρους αναγνωρίσιμα κύματα των λαών δεν μπορούν να εντοπιστούν όλα εδώ. Η εξάπλωση των φυλών των κατά κύριο λόγο νορδικών φυλών ξεκίνησε πολύ πριν από τον γλωσσικό διαχωρισμό τους, δηλαδή πολύ πριν εμφανιστούν οι πρώτες διαλεκτικές διαιρέσεις στην ινδοευρωπαϊκή βασική γλώσσα. Οι πρώτοι μεγάλοι διαχωρισμοί στην ινδοευρωπαϊκή βασική γλώσσα μπορεί να συνέβησαν κατά την 3η χιλιετία ή την αλλαγή της 3ης και 2ης χιλιετίας π.Χ. Οι επιμέρους ινδοευρωπαϊκές γλώσσες εμφανίστηκαν μόνο στις κατακτημένες περιοχές και είναι η καθεμία έκφραση μιας ιδιαίτερης φυλετικής μοίρας σε ένα συγκεκριμένο περιβάλλον. Αυτό που έκανε τις επιμέρους ινδοευρωπαϊκές γλώσσες τόσο διαφορετικές, παρ' όλα τα κοινά σημεία που εξακολουθούν να υπάρχουν σήμερα, ήταν και η γλωσσική επιρροή των μη νορδικών στρωμάτων των ινδοευρωπαϊκών λαών.[132]

Από τις διάφορες ιδρύσεις εθνών των νορδικών φυλών, θα εξετάσουμε παρακάτω λεπτομερέστερα μόνο εκείνες που είναι σημαντικές ή έχουν αποκτήσει μεγαλύτερη ιστορική σημασία για τη σημερινή πνευματική μας ζωή. Αξίζει να αναφερθούν οι **Αμμορίτες** επειδή έφεραν στον εβραϊκό λαό – προφανώς ιδιαίτερα τον πληθυσμό του Βασιλείου του Ισραήλ, το βόρειο βασίλειο – το νορδικό αίμα, το αίμα των «υιών του Ανάκ»[133]. Ο Δαβίδ, που μπορεί να είχε Αμμορίτες προγόνους, περιγράφεται (Α' Σαμ. 16:12) σαν κοκκινωπός-ξανθός (εβρ. admoni), όμορφος στην εμφάνιση και με καλή σωματική διάπλαση. Γύρω στα μέσα της 2ης χιλιετίας π.Χ., οι Αμμορίτες και άλλες νορδικές φυλές φαίνεται ότι εισέβαλαν στη Μικρά Ασία από το Αιγαίο Πέλαγος. Λάτρευαν σαν τον υπέρτατο θεό τους έναν θεό της βροντής που κράταγε το σφυρί του. Πρέπει να είχαν αναμειχθεί με μια φυλή σημιτικής γλώσσας, της οποίας πιθανότατα αποτελούσαν την ηγετική τάξη, αλλά από την οποία υιοθέτησαν και μια σημιτική γλώσσα. Η σημιτική γλώσσα των Αμμοριτών, η οποία είναι στενά συγγενής με την εβραϊκή, χρησιμοποιείται κατά καιρούς εναντίον της νορδικής φυλετικής καταγωγής των Αμμοριτών. Αλλά μόνο η ανώτερη τάξη των Αμμοριτών φαίνεται να είναι νορδική. Τα αιγυπτιακά έγγραφα αναφέρουν επιθέσεις από αυτούς τους «Amurru» στα αιγυπτιακά σύνορα από την Παλαιστίνη τον 15ο αιώνα π.Χ., και οι αιγυπτιακές ζωγραφιές δείχνουν αυτούς τους

---

130. Γιάκομπ Κρούγκερ, Προϊστορία των Ινδοευρωπαϊκών εθνικών φυλών που αποκαταστάθηκε στα βασικά της χαρακτηριστικά, 1855.

131. Ιορδάνης IV: Το νησί Σκάντζια είναι σαν ένα εργαστήριο για τα έθνη, ή τουλάχιστον σαν ένας λαχανόκηπος για τα έθνη. (Scandzia insula quasi officina gentium aut certe velut vegina nationum)

132. Αυτό αποδεικνύεται ιδιαίτερα καλά από τον **Γκιόργκ Χιούσινγκ** (Georg Hüsing) «Εθνικά στρώματα στο Ιράν» (Völkerschichten in Iran), Αναφορές για την ανθρωπολογική κοινότητα, Βιέννη, 3η σειρά, τομ. 16, 1916. Δείτε επίσης το Κεφάλαιο «Φυλή και γλώσσα» στο «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού» (Rassenkunde des deutschen Volkes).

133. (Σ. τ. Μ.) Ο Ανάκ (Ενάκ) ήταν ένας από τους βασιλιάδες των γιγάντων της Παλαιστίνης που κατοικούσαν στη Χεβρών και ο γενάρχης των Ανακιτών, μία από τις φυλές των γιγάντων.

ξανθούς, με φωτεινά μάτια ανθρώπους με νορδικά χαρακτηριστικά στο τέλος του 14ου και 13ου αιώνα π.Χ. Όταν οι Ισραηλίτες προχώρησαν στη Χαναάν, ανιχνευτές που είχαν σταλεί για να κατασκοπεύσουν τους Αμμορίτες και τις γειτονικές φυλές ανέφεραν ότι είχαν δει ανάμεσά τους γίγαντες, μπροστά στους οποίους φαίνονταν σαν ακρίδες. (4 Μωυσής 13, 33).

Ακόμη και οι νορδικοί **Σκύθες** κατέκλυσαν τον 7ο αιώνα π.Χ. την Παλαιστίνη με πόλεμο και, όπως και οι Αμμορίτες, φαίνεται ότι εν μέρει συγχωνεύτηκαν με τον τοπικό πληθυσμό. Σήμερα, τα ανοιχτόχρωμα χρώματα του δέρματος, των μαλλιών και των ματιών εξακολουθούν να είναι αρκετά κοινά, ειδικά μεταξύ των **Δρούζων** στο Λίβανο, αλλά και μεταξύ των Σαμαρειτών. Μεταξύ των Σαμαρειτών υπολογίζονται 8,3% ξανθά αγόρια, 8% ξανθά κορίτσια και (σύμφωνα με τη σκουρότητα βλ. σελ. 30) 3,7% ξανθοί άνδρες, καθώς και 11,1% γαλανόματοι άνδρες και 7,4% γαλανομάτες γυναίκες. Τα μεικτά χρώματα των μαλλιών και τα καστανά μάτια – σημάδια ανάμειξης μιας ή περισσότερων ανοιχτόχρωμων φυλών – είναι αρκετά κοινά μεταξύ των Σαμαρειτών.[134] – Οι Δρούζοι χαρακτηρίζονται από σχετικά υψηλό μορφωτικό επίπεδο και διαθέτουν αρκετά σημαντική βιβλιογραφία. Περιγράφονται σαν θαρραλέοι, εργατικοί, καθαροί, φιλόξενοι, ευερέθιστοι, σκληροί και εκδικητικοί, πράγμα που θα μπορούσε να συνδυαστεί με μια φυλετική σύνθεση νορδικού, μεσανατολικού και οριεντάλ αίματος. Η ιδιαιτερότητα της θρησκείας τους, μια ειδική μορφή (ένα είδος «γνωστικισμού») του Ισλάμ, που θυμίζει σε ορισμένα πράγματα τις πεποιθήσεις των λαών των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών, μπορεί ίσως να εξηγηθεί από τη νορδική επιρροή. Μεγάλο μέρος των ενδυμάτων και των εθίμων των Δρούζων φαίνεται επίσης να εξηγείται από την μετανάστευση μιας άρχουσας τάξης ευρωπαϊκής καταγωγής. Ο **Πάουλ Λάνγκερχανς**,[135] αναφέρει για τους Δρούζους: «Τα μπλε μάτια και τα κοκκινόξανθα μαλλιά είναι πολύ κοινά ανάμεσά τους».

Οι Δρούζοι έχουν τραβήξει την προσοχή τα τελευταία χρόνια μέσα από τον γενναίο αγώνα τους ενάντια στις γαλλικές δυνάμεις κατοχής της χώρας τους. Αρχηγός τους ήταν ο Σουλτάν Αλ-Ατράς (Sultan al-Atrash), μια φιγούρα που συνδύαζε τα χαρακτηριστικά του αγίου και του ήρωα, ένας άνθρωπος με εξαιρετική γενναιότητα και με τέτοιο χάρισμα στην ηγεσία που κουβαλούσε μαζί του ακόμη και δεκατετράχρονα από τη φυλή του. Ο Άγγλος εξερευνητής **Γουίλιαμ Σίμπρουκ** (William Seabrook) τον επισκέφτηκε και τον περιέγραψε σαν έναν πολύ ανοιχτόχρωμο 39χρονο άνδρα με καταγάλανα μάτια. Έτσι, η νορδική αγάπη για την ελευθερία και τη γενναιότητα επαναστάτησε ενάντια στη γαλλική κυριαρχία τόσο στη Βόρεια Αφρική όσο και στη Συρία.

Η Παλαιστίνη και ο εβραϊκός λαός δέχθηκαν ελαφρύτερες νορδικές επιρροές και μέσω της μεταφύτευσης των γενεών από την κατά κύριο λόγο νορδική ανώτερη τάξη των Περσών. Τέτοιες νορδικές επιρροές

---

134. Βλέπε Χένρικ Σπίντμπαουμ (Henryk Szpidbaum, 1902 – 1964), Αναφορές για την ανθρωπολογική κοινότητα, Βιέννη, τόμος 57, τεύχος 5/6, 1927.

135. Πάουλ Λάνγκερχανς (Paul Langerhans, 1847 – 1888), «Περί των σημερινών κατοίκων των Αγίων Τόπων», τόμος VI, 1873

έχουν επισημανθεί από εκείνους που ήθελαν να εξηγήσουν την πνευματική απόσταση που ένιωθε και τόνιζε ο Ιησούς απέναντι στην εβραϊκή φύση για φυλετικούς λόγους. Δεδομένου ότι δεν μπορούμε να σταθούμε σε αυτό το ζήτημα, το οποίο είναι τόσο σημαντικό για τη χριστιανική Δύση, θα θέλαμε να επιστήσουμε την προσοχή στη φυλετική μελέτη αυτού του ζητήματος που έδωσε ο **Λούντβιγκ Σέμαν** (Ludwig Schemann) στο έργο του «Η φυλή στις ανθρωπιστικές επιστήμες» (Die Rasse in den Geisteswissenschaften), 1927, σελ. 395, όπου και περιγράφεται.[136]

Ένα μέρος από το αίμα της νορδικής ανώτερης τάξης των **Φιλισταίων** σίγουρα εισχώρησε και στον εβραϊκό λαό. Κατά τα φαινόμενα, οι Φιλισταίοι ήταν ένας λαός φυλετικά παρόμοιος με τους Αχαιούς, με μια νορδική ανώτερη τάξη και μια δυτική κατώτερη τάξη, με ηγέτες τους νορδικούς «γίγαντες». Ήταν προφανώς ένας λαός με μυκηναϊκή κουλτούρα που ήρθε στην Παλαιστίνη από την Κρήτη. Τίποτα δεν είναι γνωστό για τη γλώσσα τους. Ίσως τελικά μεταπήδησαν σε μια σημιτική γλώσσα στην Παλαιστίνη λόγω επιμειξίας και λόγω γειτνίασης με σημιτόφωνους πληθυσμούς, αν αυτοί – δηλαδή η ανώτερη τάξη των νορδικών – δεν είχαν ήδη εκσημιτιστεί στην Κρήτη. Ο **Μπλάουφους** φαίνεται ότι τελικά κατάφερε να εξηγήσει και να μεταφράσει σαν σημιτικές τις προηγουμένως ανερμήνευτες αρχαίες κρητικές επιγραφές και τα έργα των Φιλισταίων.[137]

Η προϊστορική έρευνα διαπιστώνει για τους Φιλισταίους τα εξής: «Η κεραμική τους από το Γκεζέρ είναι εκφυλισμένη μυκηναϊκή, όπως και η πανοπλία, τα όπλα και το κράνος του Γολιάθ, καθώς και η τάση τους για μονομαχία, όπως και στους ομηρικούς ήρωες, είναι τρομακτικά άγνωστη στους Εβραίους»[138]. Καθώς ένας πολεμιστής από την κατά κύριο λόγο νορδική ηγετική τάξη των Φιλισταίων, ο «γίγαντας» Γολιάθ, προχωρά με τον τρόπο των δουκών των λαών νορδικής φυλετικής καταγωγής για να εμπλακεί σε **μονομαχία** μεταξύ των δύο στρατών, περιμένοντας το ίδιο έθιμο από την πλευρά του εχθρού, χτυπιέται θανάσιμα από μια εκσφενδονισμένη πέτρα από απόσταση. Αυτό το έθιμο της μονομαχίας εμφανίζεται ξανά και ξανά μεταξύ των νορδικών φυλών, όπως και μεταξύ των Ινδών, όπου οι ηγέτες πολεμούσαν μπροστά από τους στρατούς τους «για να τους δει όλος ο κόσμος»[139], όπως και με τους Πέρσες, όπου αντικατοπτρίζει τον μύθο της μονομαχίας μεταξύ πατέρα και γιου (Ροστάμ και Σοχράμπ) όπως και με τις γερμανικές φυλές, όπου η ωδή του Χίλντεμπραντ αναφέρει την μονομαχία μεταξύ δύο στρατών (“untar herium twem”), που πολέμησαν πατέρας και γιος, ο Χίλντεμπραντ και ο Χάντουμπραντ. Σε πολλές γερμανικές αφηγήσεις εμφανίζεται το έθιμο της μονομαχίας, το ισλανδικό έπος αναφέρεται ξανά και ξανά στο «Χόλμγκανγκ» μια μονο-

136. Για τις φυλετικές σχέσεις στην αρχαία Παλαιστίνη βλέπε επίσης Χανς Γκύντερ, «Φυλετική μελέτη του Ιουδαϊσμού» (Rassenkunde des Judentums), 1929.

137. Χανς Μπλάουφους (Hans Blaufuß), Κεφταρικές Επιγραφές. Μια απόπειρα ερμηνείας τους, 1926.

138. Καρλ Σούχαρντ, «Αρχαία Ευρώπη» 1919

139. Έντουαρντ Γουόσμπερν Χόπκινς (Edward Washburn Hopkins, 1881 – 1934), Η Κοινωνική και Στρατιωτική Θέση της Κυβερνούσας Κάστας στην Αρχαία Ινδία.

μαχία μεταξύ δύο αντιπάλων και το τραγούδι των Νιμπελούνγκεν παρουσιάζει την πτώση των Βουργουνδών σαν μια σειρά μονομαχιών μεταξύ ηγετών, όπως ακριβώς η Ιλιάδα παρουσιάζει τον Τρωικό πόλεμο. Η μονομαχία των αρχηγών εμφανίζεται και μεταξύ των Ρωμαίων και των Κελτών, όπως οι μονομαχίες του Τίτου Μάνλιου Τορκουάτου και Μάρκου Βαλέριου Κορβίνου με Κέλτες δούκες την εποχή των μαχών στην Άνω Ιταλία (367 – 349 π.Χ.).

Σε αυτές τις μονομαχίες των αρχηγών, φαίνεται σαν να είναι συμβολική **η μοίρα των νορδικών αρχουσών τάξεων** των λαών των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών. Αυτές ακριβώς οι άρχουσες τάξεις ήταν που πολέμησαν επανειλημμένα μεταξύ τους για να επεκτείνουν την εξουσία των κρατών που είχαν ιδρύσει ή για να υπερασπιστούν τις μη νορδικές κατώτερες τάξεις με τις οποίες είχαν συγχωνευτεί σε ένα λαό. Δεδομένου ότι έλειπε οποιαδήποτε φυλετική συνείδηση, η νορδική αριστοκρατία των Ελλήνων πολέμησε στον Τρωικό Πόλεμο ενάντια στη νορδική αριστοκρατία των Φρυγών και άλλων φυλών, οι Πέρσες πολέμησαν κατά των Μήδων και των Ινδών, οι Πέρσες πολέμησαν κατά των Ελλήνων, οι Κέλτες κατά των Ρωμαίων, οι Γερμανικές φυλές κατά των Κελτών.

Μεγάλη προσοχή αξίζει να δοθεί στην έρευνα των ιχνών που άφησε ο πολυάριθμος και ευρέως διαδεδομένος νορδικός λαός των **Σακών** (Σκύθες). Έζησε στις στέπες της νοτιοανατολικής Ευρώπης και από εκεί εξαπλώθηκε στο Τουρκεστάν και το Αφγανιστάν, ακόμη και στην Ινδία. Οι συγγραφείς της αρχαιότητας (όπως ο Πολέμων ο Ιλιεύς, ο Γαληνός, ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς, ο Αδαμάντιος) αναφέρουν ότι οι Σάκοι έμοιαζαν με τους Κέλτες και τις γερμανικές φυλές και τους περιγράφουν ως ξανθούς ή κοκκινόξανθους. Νορδική εμφάνιση αναφέρεται επίσης και για τη Σακική φυλή των **Αλανών**. Ο Αμμιανός (περίπου 330 – 400 μ.Χ.) τους αποκαλεί «σχεδόν όλους ψηλούς και όμορφους, με σχεδόν ξανθά μαλλιά και βλοσυρό βλέμμα». Οι απόγονοί τους είναι πιθανότατα ο ιπποτικός λαός των **Οσετών**, που κατείχε τη θέση του κυρίαρχου λαού μεταξύ των λαών του Καυκάσου τον Μεσαίωνα. Οι Οσέτιοι ξεχωρίζουν μεταξύ των λαών του Καυκάσου λόγω του ψηλότερου αναστήματός τους και των ανοιχτόχρωμων χρωμάτων τους (30% ξανθοί).[140] Ένα μέρος του Σακών φαίνεται να έχει συγχωνευθεί με άλλα κύματα λαών νορδικής καταγωγής, τους Μήδους και τους Πέρσες· ένα άλλο φαίνεται να εξαπλώθηκε μέχρι την Κίνα και τη Σιβηρία (Ισκουζάι) και στη συνέχεια εξαφανίστηκε, παρέχοντας επανειλημμένα ενεργά ηγετικά στρώματα στις φυλές της ενδο-ασιατικής φυλετικής καταγωγής και της τουρκικής γλώσσας που εγκαταστάθηκαν εκεί. Επίσης, πιστεύεται ότι το αίμα των Σακών έχει διατηρηθεί ιδιαίτερα μεταξύ των Αφγανών. (περισσότερα γι' αυτό βλ. σελ 200). Ο **Χίλντεν** (1914) βρήκε μια νορδική επιρροή μεταξύ των Ονογούρων, οι οποίοι θα μπορούσαν να θεωρηθούν σαν νορδικοί Σάκες ή νορδικοί Τόχαροι.[141] Μεταξύ των Ταταρων σήμε-

140. Ερνέστ Σαντρ (Ernest Chantre, 1843 – 1924), «Ανθρωπολογική έρευνα στον Καύκασο» (Recherches anthropologiques dans le Caucase), 1885 – 1887

141. Κάαρλο Τόρστεν Όσκαρ Χίλντεν (Kaarlo Torsten Oskar Hildén, 1893 – 1960), «Ανθρωπολογικές μελέτες για τους ιθαγενείς των Ρώσων Αλτάι», Φέννια, Τόμος 42, 1920.

ρα υπάρχουν ακόμα «περιστασιακά διάσπαρτοι ξανθοί άνδρες με μάγουλα σαν γάλα και αίμα, που δίνουν την εντύπωση διάσπαρτων Σουηδών».[142]

Οι τοιχογραφίες στο μοναστήρι Μπεζεκλίκ κοντά στο Μούρτακ (στην όαση Τούρφαν στο βόρειο-ανατολικό Τουρκεστάν) απεικονίζουν γαλανομάτους και κοκκινόξανθους μέλη μιας τουρκικής φυλής. Απεικονίζουν το νορδικό αίμα των Σακών ή μήπως το νορδικό αίμα των Τοχάρων;

Οι γερμανικές αποστολές ερευνών, που στάλθηκαν στο Ανατολικό Τουρκεστάν μεταξύ 1902 και 1913, ανακάλυψαν στην όαση του Τούρφαν έγγραφα μιας **ινδοευρωπαϊκής** γλώσσας, γλωσσικά κατάλοιπα που πιθανώς χρονολογούνται στον 7ο αιώνα μ.Χ. και δείχνουν έναν λαό των **Τοχάρων** που είχαν προχωρήσει από τα δυτικά προς τα δυτικά σύνορα της Κίνας. Οι κινεζικές ιστορικές καταγραφές αναφέρουν έναν λαό που ονομάζεται Βούσουν το έτος 200 π.Χ., ο οποίος περιγράφεται ότι έχει ανοιχτόχρωμα μάτια και συγκρίνεται με τους (τότε) Ινδούς και Πέρσες. Ένας Κινέζος περιηγητής του 6ου αιώνα μ.Χ., ο Πάν-γκου, ανέφερε για τους Βούσουν: «Αυτός ο λαός είχε κόκκινα μαλλιά και μπλε μάτια. Ήταν πολύ διαφορετικός από τους άλλους ξένους λαούς». Οι εικόνες του ναού στην όαση του Τούρφαν απεικονίζουν έναν τόσο ανοιχτόχρωμο, όσο και στενοπρόσωπο τύπο ανθρώπων. Γύρω στο 140 π.Χ., οι Βούσουν απέκρουσαν μια επίθεση από έναν μογγολικό λαό (μια ενδο-ασιατική φυλή). Ο Ρώσος φυλετικός ερευνητής **Γκρικγόρι Γκρυμ Γκρεζούμαγια** (Григорий Грумм-Гржимайло, 1860 – 1936)[144] συνέταξε αναφορές για τέτοιες φυλές που είχαν διεισδύσει στην Εσωτερική Ασία και χαρακτηρίζει τη σωματική τους εμφάνιση ως εξής: μεσαίο ανάστημα, μερικές φορές ψηλό, ρωμαλέοι, μακρυπρόσωποι, ανοιχτό δέρμα, κόκκινα μάγουλα, ξανθά μαλλιά, ανοιχτά μάτια, ψηλή, ίσια ή καμπυλωτή μύτη. Σε ένα έργο που πραγματεύεται τη βορειοδυτική ευρωπαϊκή προέλευση των αρχουσών τάξεων των λαών των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών και την εξάπλωση των ινδοευρωπαϊκών φυλών από περίπου το 2500 έως το 2400 π.Χ., ο **Μένγκχιν** θέλει να αντλήσει την άρχουσα τάξη των Τοχάρων από αρχικούς οικισμούς στην Ουκρανία.[145]

Με την αναγνώριση της δυτικοευρωπαϊκής προέλευσης των ηγετικών στρωμάτων των λαών των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών, η σύγκρουση της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας με τις ιστορικές καταγραφές ενός νορδικού λαού δυτικής προέλευσης δεν μπορεί πλέον να προκαλέσει έκπληξη, ακόμη και τόσο βαθιά στην εσωτερική Ασία. Οι Σάκες και Τοχάροι πρέπει να θεωρηθούν σαν οι βόρειες φυλές που έχουν διεισδύσει πιο μακριά προς τα ανατολικά, και ειδικότερα οι Σάκες φαίνε-

142. Όττο Μαξ Γιοχάνες Στιλ (Otto Max Johannes Stiehl, 1860 – 1940), «Οι εχθροί μας, χαρακτήρες από Γερμανικά στρατόπεδα αιχμαλώτων πολέμου» (Unsere Feinde, Charakterköpfe aus deutschen Kriegsgefangenenlagern), 1916.

143. Κάρολος Γιένο Ουίφαβι, (Károly Jenő Ujfalvy, 1842 – 1904), Οι Λευκοί Ούννοι, Ανθρωπολογία, τόμος IX, 1893

144. Όπως συμπεραίνω από το έργο του Χίλντεν, που μόλις αναφέρθηκε.

145. Όζουολντ Μένγκχιν (Oswald Menghin, 1888 – 1973), Η εθνοτική θέση των κεραμικών πολιτισμών της Ανατολικής Βαλτικής, Τοχάρων και Χετταίων, Ανθρωπολογία, βλ. τόμος 23, 1928, σ. 1058.

ται να έχουν ασκήσει εκτεταμένες και βαθιές επιρροές στην ανάπτυξη της τέχνης στην εσωτερική Ασία και την Μέση Ανατολή, και μάλιστα σε ολόκληρο τον πολιτισμό της εσωτερικής Ασίας και της Ανατολικής Ασίας.[146] Φαίνεται επίσης ότι η επιρροή του νορδικού αίματος είναι ακόμα εμφανής στην Ανατολική Ασία. Ο **Κουρτς** το σχολιάζει αυτό ως εξής: «Σε εκείνη τη νοτιοανατολική γωνιά της γης συνέβη μια φυλετική συγχώνευση που εκφράζεται ακόμα και σήμερα στη φυσική συγκρότηση μιας μερίδας των ανώτερων τάξεων του κινεζικού λαού. Γενικά, οι Κινέζοι είναι τυπικοί «homo asiaticus» όσον αφορά το ανάστημα, το δέρμα, τα μαλλιά, το πρόσωπο και τη δομή του κρανίου, μεσο- ή βραχυκεφαλικό [μεσαίο ή βραχυκέφαλο], αλλά συχνά βρίσκει κανείς, ειδικά στις ανώτερες τάξεις, ένα ευδιάκριτο επίμηκες κρανίο και μερικές φορές σχεδόν λευκό χρώμα δέρματος, μερικές φορές σε συνδυασμό με όμορφα ευρωπαϊκά χαρακτηριστικά του προσώπου.[147] Πρόσφατα, ο Γάλλος ανθρωπολόγος **Λεζάντρ**, ο οποίος διεξήγαγε έρευνα στην Κίνα, περιέγραψε σαφή ίχνη νορδικής επιρροής στους κινεζικούς πληθυσμούς.[148] Από τότε που ο **ντε Λαπούζ** το είχε επισημάνει, επανειλημμένα εφιστούσαν τη προσοχή στην τόσο μη ασιατική ενεργητικότητα των ηγετών των Μογγολικών και Τουρκικών φυλών, οι οποίοι διέλυσαν τις φυλές τους με εκτεταμένες κατακτητικές εκστρατείες, και αυτές τις ηγετικές τάξεις ή άνδρες όπως ο Τεμουζίν (Τζένγκις-Χαν, 1155 έως 1227) και ο Τιμούρ Λενκ (Ταμερλάνος) τους υποψιάζονταν για απογόνους της φυλής των Σακών. Ο ιεραπόστολος Ουίλιαμ του Ρούμπρακ (Wilhelm von Rubruk), ο οποίος γεννήθηκε στη βόρεια Γαλλία από Γερμανούς γονείς και που ταξίδεψε στην Εσωτερική Ασία τον 13ο αιώνα υπηρετώντας τον Γάλλο βασιλιά Λουδοβίκο Θ', συγκρίνει τον Μογγόλο ηγέτη Μπαϊζού Νόγιαν (Μπάιχου) στο οδοιπορικό του με έναν Νορμανδό ευγενή, τον Ιωάννη του Μπωμόν.[149] Ο Ιταλός Μάρκο Πόλο έμεινε από το 1275 έως το 1292 στην αυλή του Κουμπλάι Χαν (1214 – 1294), του εγγονού του Τεμουζίν, του ιδρυτή του Μογγολικού βασιλικού οίκου στην Κίνα. Περιγράφει τον ηγεμόνα ως εξής: «Ο Κουμπλάι, που ονομάζεται Μεγάλος Χαν ή Άρχοντας των Αρχόντων, είναι μεσαίου ύψους, δηλαδή ούτε πολύ ψηλός ούτε πολύ κοντός· τα άκρα του είναι καλοσχηματισμένα και η φιγούρα του στις πιο σωστές αναλογίες. Έχει ένα ανοιχτό χρώμα προσώπου, με ελαφρύ κόκκινο, όπως η γλυκιά λάμψη του τριαντάφυλλου, που δίνει πολλή χάρη στη φύση του. Τα μάτια του είναι σκοτεινά και όμορφα, η μύτη του καλοσχηματισμένη και προεξέχουσα». – Ο Μεγάλος Χαν είχε πολλές

146. Βλέπε, Γιόζεφ Στρζιγκόφσκι (Josef Strzygowski, 1862 – 1941), «Αλταΐοι-Ιράν και οι μεταναστεύσεις των λαών», 1917.

147. Εμίλ Κουρτς (Emil Kurz, 1859-1936) «Ο κινεζικός εγκέφαλος». Μια συμβολή στη μορφολογία και τη φυλετική ιστορία της κίτρινης φυλής, Περιοδικό Ανατομίας και Ανάπτυξης, 72ος τόμος, τεύχος 3/6, 1924.

148. Εμέ Φρανσουά Λεζάντρ (Aimé-François Legendre, 1867 – 1951), «Δεν υπάρχει κίτρινη φυλή», Δελτίο της Εταιρείας για τη Μελέτη των Ανθρώπινων Μορφών, τόμος II, 1924

149. Ο Χάρολντ Λαμπ (Harold Lamb, 1892 – 1962), «Τζένγκις Χαν» (μετάφραση από τον Νταγκομπέρτ φον Μίκους), 1928, δηλώνει ότι ο Τεμουζίν (πραγματικό όνομα του Τζένγκις Χαν) καταγόταν από τη φυλή των Μποριτζγκίν, των «γκρι-ματιών»· περιγράφει (σελ. 17) τον Τεμουζίν ψηλό, με ανοιχτόχρωμο δέρμα (υπόλευκο φωτεινό) και πράσινα ή γκρι-μπλε μάτια με ευρωπαϊκά βλέφαρα (όχι σχισμένα) και καστανοκόκκινα μαλλιά.

παλλακίδες από μια περιοχή του Τάρταρη της οποίας οι κάτοικοι, όπως αναφέρει ο Μάρκο Πόλο, ήταν «γνωστοί για τα όμορφα χαρακτηριστικά τους και την ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα τους».[150]

Σήμερα γίνεται όλο και πιο σαφές ότι οι κατά κύριο λόγο νορδικές φυλές, ως φέροντες πολιτιστικά αγαθά, έχουν γονιμοποιήσει ολόκληρη την πνευματική ζωή της εσωτερικής και της ανατολικής Ασίας: Νορδικοί Τοχάροι, νορδικοί Σάκες, νορδικοί Πέρσες και Ινδοί και φυλές που σχετίζονται με αυτούς γλωσσικά και φυλετικά. Από την ύστερη νεολιθική εποχή, φυλές με κατά κύριο λόγο νορδικές ηγετικές τάξεις φαίνεται να έχουν εισχωρήσει στην εσωτερική Ασία κυρίως από τη νοτιοανατολική Ευρώπη. Ο **Χούμπερτ Σμιτ** ολοκλήρωσε τις παρατηρήσεις του στο δοκίμιό του «Προϊστορική Ανατολική Ασία»[151] – παρατηρήσεις που ωστόσο σήμερα απαιτούν προσοχή δεδομένου της ελάχιστης προϊστορικής έρευνας της Ασίας – ως εξής: «Προς το παρόν μπορεί κανείς να συνοψίσει λέγοντας: Οι παλαιότεροι πολιτισμοί της Κίνας και της Ιαπωνίας είναι ευρωπαϊκής προέλευσης. οι φορείς τους μετανάστευσαν στη Νεολιθική περίοδο, εν μέρει από τη Βόρεια Ευρώπη, εν μέρει από τη νοτιοανατολική Ευρώπη, την περιοχή Δνείπερου-Δούναβη-Βαλκανίων.» – Δύο από τις φυλές νορδικής φυλετικής προέλευσης που διείσδυσαν στην Ασία και έχουν γίνει σημαντικές για τη δυτική πνευματική ιστορία, συγκεκριμένα οι **Ινδοί** και οι **Πέρσες**, θα εξεταστούν ξεχωριστά στα παρακάτω κεφάλαια.

Κύματα νορδικών λαών, που σχετίζονται με τους Θράκες και αναφέρονται ως **Κιμμέριοι**, φαίνεται ότι έφτασαν στον Καύκασο από την Κασπία Θάλασσα και τον διέσχισαν γύρω στον 7ο ή 8ο αιώνα π.Χ. Την ίδια περίοδο, **φρυγικές ομάδες** νορδικής καταγωγής, που είχαν διασχίσει τον Ελλήσποντο γύρω στο 1400 π.Χ., έφτασαν στα αρμενικά υψίπεδα από τα δυτικά. Αυτά τα δύο νορδικά κύματα φαίνεται να έχουν γίνει η άρχουσα τάξη των **Αρμενίων**. Η κατεξοχήν νορδική τάξη των Αρμενίων αυτοαποκαλούνταν επίσης «Haik», δηλαδή κύριοι. Οι Μήδοι έδωσαν σε αυτόν τον λαό το όνομα «Αρμένιοι». Η αρμενική γλώσσα προέρχεται από τη γλώσσα των Φρυγών (Ασκανών). Οι Νορδικοί μετανάστες βρήκαν στην αρμενική επικράτεια τους Χαλδαίους, έναν πληθυσμό μη ινδοευρωπαϊκής γλώσσας και κατά κύριο λόγο της μεσανατολικής φυλής, με τον οποίο τώρα σχημάτισαν έναν λαό και στους οποίους μετέδωσαν την ινδοευρωπαϊκή γλώσσα, η οποία επιβιώνει σήμερα σαν αρμενική γλώσσα. Η Αρμενική γλώσσα δείχνει ξεκάθαρα (σύμφωνα με τον **Γκιόργκ Χιούσινγκ**) πώς η μεσανατολική κατώτερη τάξη των Αρμενίων, ανάλογα με το γλωσσικό πνεύμα τους, έχει μετατρέψει αυτή την ινδοευρωπαϊκή γλώσσα προς την κατεύθυνση των καυκάσιων (αλαροδικών) γλωσσών, δηλαδή προς την κατεύθυνση των γλωσσών που ήταν αρχικά χαρακτηριστικά όλων των λαών της μεσανατολικής φυλής. Η αρμενική μιλιά έχει μια «καυκάσια σφραγίδα» και αυτό παρόλο που η αρμενική γλώσσα έχει υιοθετήσει πολύ λίγες

---

150. Το περιπετειώδες ταξίδι του Μάρκο Πόλο, εκδόθηκε από τον Χανς Λέμκε (Hans Lemke), 1906, σελ. 223/224.
151. Περιοδικό Εθνολογίας, 56ο έτος, τεύχος 5/6, 1926, σ. 157

λέξεις από τις καυκάσιες γλώσσες.[152] Ο γλωσσολόγος **Τζούλιους Ποκόρνυ** (Julius Pokorny, 1887 – 1970), έχει δηλώσει ότι η σημερινή αρμενική, μια ινδοευρωπαϊκή γλώσσα, και η γεωργιανή, μια καυκάσια (αλαροδιανή) γλώσσα, «αντιστοιχούν σχεδόν λέξη προς λέξη στο περίεργο ηχητικό τους σύστημα». – Αυτός ο μετασχηματισμός της γλώσσας έπρεπε να είναι ακόμη πιο ενδελεχής αφού η νορδική ανώτερη τάξη μεταξύ των Αρμενίων φαίνεται να έχει μειωθεί γρήγορα και τώρα έχει σχεδόν εξαφανιστεί. Ο Αρμένιος ιστορικός Μωυσής ο Χωρηνός (2ο μισό του 5ου αιώνα) περιγράφει τον Χαΐκ Ναχαπέτ, τον θρυλικό πρόγονο των Αρμενίων, σαν έναν γιγάντιο άνδρα με ξανθά μαλλιά και γκρίζα μάτια. Ακόμη και ο αρχαίος Αρμένιος ήρωας Ντικράν (ελληνικά Τιγράνης), περιγράφεται σαν ξανθός τον 5ο αιώνα μ.Χ. Οι σημερινοί Αρμένιοι έχουν κατά κύριο λόγο μεσανατολική καταγωγή. Μια μικρή νορδική επιρροή είναι ακόμα αναγνωρίσιμη. Στον Καύκασο, τον οποίο διέσχισαν το ένα νορδικό κύμα μετά το άλλο, το νορδικό αίμα διατηρήθηκε συχνά πολύ ξεκάθαρα ακόμη και μεταξύ των λαών που μιλούν μη ινδοευρωπαϊκές γλώσσες.

152. Βλ. Φρίντριχ Σρέιντερ (Friedrich Schrader, 1865 – 1922), «Πραγματικό λεξικό της ινδοευρωπαϊκής αρχαιότητας στους "Αρμένιους", βλ. επίσης το περιοδικό για την κελτική φιλολογία, 1926, σελ. 99, όπου ο Τζούλιους Ποκόρνυ αναφέρει: «Στους Αρμένιους (δηλ. στο πληθυσμό της Αρμενίας πριν από τη μετανάστευση των «Haik»), είχε επιβληθεί η ινδοευρωπαϊκή γλώσσα στις αρχαίες φυλετικές τους περιοχές, και την κατέστρεψαν, διαμέλισαν, συντόμευσαν και την κακοποίησαν, όπως ακριβώς οι Κούρδοι, οι Χαλμούκοι, οι Τατζίκοι, οι Πέρσες και οι λαοί του Παμίρ την Ιρανική τους ή τη Νεοπερσική και τη Μέση Περσική τους.»

9. Φυλετική Ιστορία του Ινδικού και του Περσικού λαού

Οι νορδικοί Ινδοί φαίνεται να είχαν προχωρήσει και σε όλο τον Καύκασο – σύμφωνα με τον **Γκιόργκ Χιούσινγκ** ίσως γύρω στο 1700 π.Χ. Είχαν συνδεθεί τόσο στενά με τους Πέρσες για μεγάλο χρονικό διάστημα που και οι δύο φυλές μιλούσαν μια κοινή γλώσσα, την ινδοϊρανική (παλαιότερα ονομαζόταν και «Άρια»). Τα ίχνη αυτής της ινδο-ιρανικής (ινδο-περσικής) πρωτογενούς γλώσσας δείχνουν μια κοινή πορεία Ινδών και Περσών, η οποία φαίνεται ότι οδήγησε αυτές τις φυλές από τη νότια Ρωσία στον Καύκασο.[153] Πρέπει να υποθέσουμε ότι οι ινδοπερσικές φυλές είχαν εγκατασταθεί στη νοτιοανατολική Ευρώπη για μεγάλο χρονικό διάστημα, επειδή στις φιννο-ουγγρικές γλώσσες βρίσκουμε ένα μεγάλο αριθμό λέξεων σαν δανεισμένες από την αρχαιότερη Ινδο-Ιρανική. Επομένως, οι ινδοπερσικές φυλές, ή καλύτερα οι φυλές νορδικής καταγωγής, που αργότερα εγκαταστάθηκαν στην Ινδία και το Ιράν και σχημάτισαν τους ιστορικούς λαούς, πρέπει να εγκαταστάθηκαν στη νοτιοανατολική Ευρώπη στη γειτονιά των φυλών της Φινο-Ουγγρικής γλώσσας (και της Ανατολικής Βαλτικής φυλής). Ακόμη και στην εποχή του Ηροδότου (δηλαδή τον 5ο αιώνα π.Χ.), η Κεντρική και Βόρεια Ρωσία κατοικούνταν από φυλές της Φινο-Ουγγρικής γλώσσας. Έτσι, η νότια Ρωσία μπορεί να ήταν η περιοχή επαφής μεταξύ των Ινδο-Περσικών φυλών και των φυλών της Φινο-Ουγγρικής γλώσσας. Μερικά ονόματα ποταμών φαίνεται να υποδηλώνουν ότι η νότια Ρωσία ήταν μια προσωρινή περιοχή εγκατάστασης της ινδο-περσικής φυλετικής κοινότητας, τα οποία έχουν εξηγηθεί σαν σύνθετα με την περσική λέξη **danu** «ποτάμι» (οσετικά **don**), όπως τα ονόματα Ντον, Δνείπερος (Βορυσθένης), Δνείστερος (Τύρας), Δούναβης. Η προϊστορική έρευνα έχει ήδη περιγράψει αυτή την περιοχή της νοτιοανατολικής Ευρώπης σαν περιοχή οικισμού ινδοϊρανικών φυλών. Αυτό φαίνεται από τον χάρτη XXVI (σελ. 170). Για γλωσσικούς λόγους, όπως αναφέρεται στις σελίδες 170/171, ο **Πάουλ Κρέτσμερ** θέλει να μεταφέρει τις ινδοπερσικές αρχικές έδρες στο μέσο Δούναβη. Για γλωσσικούς και προϊστορικούς λόγους, ο **Γκάντερ Ίπσεν** καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι Ινδοϊρανοί διαχωρίστηκαν από τους υπόλοιπους λαούς της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας κατά το πρώτο μισό της δεύτερης χιλιετίας π.Χ. και «εξελίχθηκαν σε μια ξεχωριστή ειδική

---

153. Ο γλωσσολόγος Βίκτορ Κρίστιαν (Viktor Kristian, 1885 – 1963), προβάλλει και εξετάζει διάφορες υποθέσεις για τις μεταναστευτικές οδούς των ινδοπερσικών φυλών στο έργο του «Μελέτες σχετικά με την παλαιοεθνολογία της Ανατολής. V. Η πρώτη εμφάνιση των Ινδοευρωπαίων στην Μέση Ανατολή». (Κοινοποιήσεις της Ανθρωπολογικής Εαιρείας της Βιέννης, 58ος τόμος, 1928, σελ. 210)

φυλή, η οποία είχε ήδη αρχίσει να αποσυντίθεται.»[154]

Θέλω να θυμηθούμε ότι οι Ινδοί (όπως οι Ρωμαίοι) πίστευαν ότι το σπίτι των θεών τους ήταν στον Βόρειο Πόλο, σαν μια αρχική βορειοευρωπαϊκή πατρίδα των Ινδών, όπως φαίνεται και στους Νόμους του Μανού (Manasa Dharma Shastra) (I, 67). Ο Ηρόδοτος και ακόμη και ο Στράβων θεωρούν ότι οι λαοί της Μέσης Ανατολής μετανάστευσαν από την Ευρώπη. Ίσως να είχαν πάρει ακόμη και αναφορές που περιείχαν την αρχική μετανάστευση των κυρίαρχων τάξεων αυτών των λαών από την Ευρώπη. Ο σανσκριτικός μελετητής **Άλφρεντ Χίλεμπραντ** (Alfred Hillebrandt, 1853 – 1927), ήταν ο πρώτος που παρατήρησε ότι οι ινδικές Βέδες, όπως και η περσική ποίηση της Αβέστας, δείχνουν ακόμη και ίχνη ενός εορτασμού του χειμερινού ηλιοστασίου που μπορεί να εξηγηθεί μόνο από μια βορειοευρωπαϊκή προέλευση. Στον αγώνα του Ίντρα ενάντια στο τέρας Βρίτρα οι Βέδες προφανώς περιγράφουν τον αγώνα του καλοκαιριού ενάντια στον χειμώνα, και οι Ινδοί καθώς και οι Ρωμαίοι φαντάζονταν ότι η έδρα των θεών ήταν στο βορρά. Ανάμεσα στους ίδιους τους Πέρσες υπήρχαν θρύλοι για το «Airyanem Vaejah»[155], δηλαδή την αρχική πατρίδα των Αρίων – οι Πέρσες, όπως και οι Ινδοί, αυτοαποκαλούνταν Άριοι. Στη Βεντιντάντ (εντολές ή ρήτρες κατά των διαβόλων) της Αβέστα λέγεται για αυτήν την Άρια πατρίδα: «Εκεί υπάρχουν δέκα χειμερινοί μήνες και μόνο δύο καλοκαιρινοί μήνες».[156] Ο θρύλος ερμηνεύτηκε σαν ανάμνηση της παραμονής των Ινδο-Ιρανών στον Καύκασο. Αλλά δεν θα έπρεπε να βασίζεται σε μνήμες αρχικών οικισμών της κεντρικής και της βορειο-δυτικής Ευρώπης; –

α) Οι Ινδοί.

Πριν από το 1400 π.Χ. οι Ινδο-Περσικές φυλές ή τουλάχιστον μια φυλή, που αντιπροσώπευε την οπισθοφυλακή της ινδο-περσικής μετανάστευσης, πρέπει να είχαν μετακινηθεί στις γειτονικές χώρες του λαού των Χετταίων (κατά κύριο λόγο μεσανατολικής φυλής)˙ αυτό αποδεικνύεται από τις ινδο-ιρανικές λέξεις που χρησιμοποιούνταν στη γλώσσα των Χετταίων. Σύμφωνα με αυτό οι ινδοπερσικές φυλές ή ένα μέρος τους πρέπει να έφτασαν στη σημερινή αρμενική επικράτεια περίπου αυτή την εποχή. Γύρω στο 1400 π.Χ., οι Ινδοί εμφανίστηκαν για πρώτη φορά σαν ειδική φυλή στην περιοχή και αυτοαποκαλούνταν «Hari», δηλαδή «οι ξανθοί»[157]. Στους αρχαίους ινδικούς θρύλους, οι

154. Γκάντερ Ίπσεν (Gunther Ipsen, 1899–1984), Δανεικές λέξεις από την Σουμεριακή-Ακκαδική γλώσσα στην Ινδοευρωπαϊκή, Ινδοευρωπαϊκή Έρευνα, 1923.

155. (Σ.τ.Μ.) Η «Airyanem Vaejah» θεωρείται στον Ζωροαστρισμό η πατρίδα των πρώτων Ιρανών και το μέρος όπου ο Ζαρατούστρα έλαβε τη θρησκεία από τον Αχούρα Μάζντα. Η Αβέστα την ονομάζει επίσης σαν την πρώτη από τις «δεκαέξι τέλειες χώρες» που δημιούργησε ο Αχούρα Μάζντα για τους Ιρανούς.

156. Βλ. Φριτς Βολφ (Fritz Wolf, 1891-1961), «Αβέστα», τα ιερά βιβλία των Περσών, 1923, σελ. 317
(Σ.τ.Μ.) Η Αβέστα είναι συλλογή ιερών συγγραμμάτων του Ζωροαστρισμού, ο οποίος ασκείται έως σήμερα από τους Παρσί. Ο τίτλος αυτός αναγράφεται πολύ συχνά και ως «Ζεντ Αβέστα», μάλλον εσφαλμένα, αφού η ορθή και πλήρης ονομασία είναι «Ζεντ βε Αβέστα» ή «Ζεντ μπε Αβέστα»

157. Αυτή η απόδειξη επιτεύχθηκε από τον Γκιόργκ Χιούσινγκ («Οι Ινδοί του Μπογάζκϊοι» στο δελτίο για τον Ζαν Μπουντουάν ντε Κορτονέ, Κρακοβία, 1921).

θεοί και οι ήρωες αναφέρονται συχνά σαν «ξανθοί». Ο **Σρέντερ**[158] αναφέρει ότι στη Ριγκβέντα ο Άγκνι ο θεός της φωτιάς και ο θεός του ήλιου Σούργια ονομάζονται χρυσόμαλλοι ή ξανθόμαλλοι, και στη Μαχαβαράτα και οι θεοί Βίσνου και Σίβα. Ακόμη και ο θεός Σαβιτάρ ονομάζεται ξανθός. Οι αρχαίοι Ινδοί έβλεπαν τον υπέρτατο θεό τους, τον ξανθό, με κόκκινα γένεια θεό της βροντής τον Ίντρα, με τη δική τους εικόνα, ο οποίος, σύμφωνα με τις περιγραφές στα παλιά τραγούδια των θεών, θα μπορούσε να ονομαστεί γνήσια νορδική πολεμική φιγούρα και του οποίου οι «λευκοί φίλοι» αναφέρονται στα κείμενα της Ριγκβέντα.[159] Η ιδέα του ανοιχτόχρωμου δέρματος και των ανοιχτόχρωμων μαλλιών των θεών πρέπει να επιβίωσε μέχρι τα τέλη του 18ου αιώνα, επειδή ο Ινδός ιστορικός τέχνης **Ανάνντα Κομαρασουάμι** παρουσιάζει στο έργο του «εικόνες του Ράγιαπουτ» (1916) μια απεικόνιση του θεού Σίβα και ενός θνητού Παρβάτι που χρονολογείται από τα τέλη του 18ου αιώνα. Σύμφωνα με τον Κομαρασουάμι, ο θεός έχει «λευκή επιδερμίδα και χρυσαφένια μαλλιά». Από την άλλη πλευρά, όταν σήμερα σε Ινδικούς ναούς, όπως αναφέρθηκε, βρίσκονται απεικονίσεις της τελευταίας περιόδου, ως επί το πλείστον μικρής αξίας από καλλιτεχνική άποψη, που παρουσιάζουν μεμονωμένες μορφές των θεών και των ηρώων από τους θρύλους της Ινδίας σαν ξανθιές με ανοιχτόχρωμο δέρμα, πρέπει να αναρωτηθούμε αν αυτό δεν μπορεί να είναι μια επίδραση της ομορφιάς της νορδικής φυλής της Ευρώπης που μεταδίδεται από την άρχουσα αγγλική τάξη.

Εικ. 328: Ο θεός Σίβα με ένα κορίτσι (σύμφωνα με τον Κομαρασουάμι, «εικόνες του Ράγιαπουτ»)

Ένας αρχαίος ινδικός μύθος αναφέρει τις κοιλάδες του Κασμίρ σαν προσωρινή περιοχή εγκατάστασης των Ινδών. Οι μάχες που περιγράφονται στην ινδική ποίηση Ριγκβέντα, όπως αναγνώρισε πρώτος ο **Μπρύνχοφερ**[160], δείχνουν το Αφγανιστάν σαν σκηνικό τους. Από εκεί έγινε μετανάστευση στις πεδιάδες της Ινδίας και επέκταση από τον Ινδό προς ανατολική και νοτιοανατολική κατεύθυνση. Οι μετανάστες έφεραν μαζί τους την ξυλουργία και την καύση των πτωμάτων και είχαν

158. Λεοπόλντ φον Σρέντερ (Leopold von Schroeder, 1851 – 1920), «Θρησκεία των Αρίων», τόμος I, 1914, σελ. 180. Ινδολόγος

159. Τα προσωνύμια του Ίντρα στη Ριγκβέντα είναι είναι «ξανθομάλλης» (hari-kesa), «ξανθόχρωμος» (hari-jaka), «χρυσογένης» (hari-smasaru) ή απλά «ξανθότριχος» ή «φλογερός» (hari).

160. Χέρμαν Μπρύνχοφερ (Hermann Brunnhofer, 1841 – 1916), «Προϊστορική περίοδος των Αρίων», 1910

μια σχετικά μορφωμένη κοινωνική τάξη. Στις αρχαιότερες ινδικές αναφορές, οι φυλές της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας που εισέβαλαν, παρουσιάζονται σαν «ψηλοί», «λευκοί», «ανοιχτόχρωμοι» και «όμορφοι» και αναφέρονται σαν «arja varna» (άριο χρώμα) (π.χ. Ριγκβέντα 268.9)˙ το varna εδώ, στη Ριγκβέντα, δεν σημαίνει ακόμα «Κάστα», μια σημασία που μπορούσε να αποκτήσει στην Ινδία μόνο μετά τη διαστρωμάτωση των φυλών. Ο γηγενής πληθυσμός που βρέθηκε εκεί ονομάζεται «μαύρου δέρματος» ((krischna varna, π.χ. Ριγκβέντα 130.8), και συνοψίζεται σαν «dasa varna», δηλαδή μη άριου χρώματος και περιγράφεται σαν «κοντοί», «μαύροι» και «χωρίς προεξέχουσα μύτη» ή «χωρίς μύτη» (anas, Ριγκβέντα 5, 29, 10), δηλαδή αμβλεία μύτη. Οι μετανάστες, από την άλλη, αναφέρουν τις μακριές μύτες σαν χαρακτηριστικό τους. Μερικές φορές οι ιθαγενείς αποκαλούνται «κοκκινόματοι», που πιθανώς αναφέρεται στο σκούρο, καφέ χρώμα των ματιών τους σε σύγκριση με τα ανοιχτόχρωμα μάτια των μεταναστών. Προφανώς, τα φυλετικά στρώματα του ινδικού πληθυσμού των Δραβιδών (κοντοί, δολιχοκέφαλοι, με πλατιά μύτη, πολύ σκούρο δέρμα, με πολύ σκούρα καστανά μαλλιά και μάτια) πρέπει να έδωσε τις ρίζες για κάθε είδους απεικονίσεις των δαιμόνων στην ποίηση και τις εικαστικές τέχνες της αρχαίας Ινδίας. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι η ινδική λέξη varna (χρώμα) τελικά απέκτησε και την έννοια «κάστα». Οι κάστες είναι στρώματα διαφορετικών χρωμάτων δέρματος. Είναι επίσης σημαντικό ότι η λέξη dasa για τους ιθαγενείς, αρχικά σήμαινε κάτι σαν «εχθροί», αλλά αργότερα «υπηρέτης» ή «σκλάβος».[161] Ακόμη και σήμερα, μετά από χιλιάδες χρόνια, οι Ινδοί της ανώτερης κάστας μπορούν να αναγνωριστούν από το πιο ανοιχτόχρωμο δέρμα τους, και ο νορδικός Ευρωπαίος – όπως συνέβη με τον βιολόγο Ερνστ Χέκελ (Ernst Haeckel) (εικ. 61) κατά την επίσκεψή του στην Ινδία – βρίσκεται αντιμέτωπος με την έκπληξη των Ινδών για το σε ποια ψηλή κάστα πρέπει να ανήκει.

Η εποχή της Ριγκβέντα, γύρω στο 1200 π.Χ., δεν είχε ακόμη κάστες, αλλά μόνο δύο φυλετικές τάξεις, εκείνες των μεταναστών και αυτές των υποταγμένων προηγούμενων κατοίκων. Μόνο 3 – 400 χρόνια αργότερα, στην εποχή των Βραχμάνων, αναφέρονται οι κάστες και μαζί τους μια σειρά από ενδιάμεσα στάδια μεταξύ των «ανοιχτόχρωμων» και των «σκουρόχρωμων» Ινδών. Έτσι, η φυλετική ανάμειξη δημιούργησε τα ενδιάμεσα στάδια, αλλά ταυτόχρονα και το σύστημα των καστών σαν μια προσπάθεια αποτροπής της φυλετικής ανάμειξης.

Οι Βέδες μαρτυρούν ότι η ύπαρξη πολλών παιδιών σήμαινε μεγάλη ευτυχία για τους πρώτους Ινδούς. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι η παιδική θνησιμότητα ήταν αρκετά υψηλή ακριβώς στο στρώμα των νορδικών και κατά κύριο λόγο νορδικών μεταναστών, καθώς τα παιδιά των νορδικών φυλών κινδύνευαν περισσότερο στη Νότια Ευρώπη το καλοκαίρι από τα παιδιά των σκουρόχρωμων φυλών. Επίσης, φαίνεται

161. Χέρμαν Όλντενμπεργκ (Hermann Oldenberg, 1854 – 1920), «Σχετικά με την ιστορία των ινδικών καστών, Μελέτη της μεσανατολικής κοινότητας», τόμος 51, 1897

ότι οι Ινδοί γνώριζαν καλά τους κινδύνους της φυλετικής ανάμειξης σε μια περιοχή στην οποία ήταν λιγότερο προσαρμοσμένοι. Η αυστηρή νομοθεσία της κάστας αποσκοπούσε στο να αποτρέψει κάθε περαιτέρω ανάμειξη μεταξύ των κατά κύριο λόγο νορδικών ηγεμόνων και των ιθαγενών. Ο Νόμοι του Μανού (που χρονολογούνται από την αρχή της εποχής μας, αλλά διατηρούν την αρχαιότερη παράδοση), οι σημαντικότεροι νόμοι των Ινδών, περιέχουν τους νόμους κατά της ανάμειξης των καστών και μια σειρά αξιοσημείωτων γενετικών κανόνων υγείας. Για μεγάλο χρονικό διάστημα, η ανάμειξη των φυλών φαίνεται να περιορίστηκε λίγο-πολύ.

Σαν ένδειξη της απέχθειας απέναντι στην μεσανατολική φυλή, που έφτασε στην Ινδία και που σήμερα εκπροσωπείται αρκετά ευρέως στην Ινδία, θα μπορούσαμε ίσως να αναφέρουμε μια ινδική παροιμία που διαδόθηκε από τον Νικόστρατο: «Όποιος έχει φρύδια που συγκλίνουν είναι κακός».[162] Στην Καθασαρίτα-σαγκάρα (20, 107), περιγράφεται μια γριά μάγισσα, που μεταξύ των άσχημων χαρακτηριστικών της αναφέρονται και φρύδια ενωμένα[163], καθώς και άλλα χαρακτηριστικά μη-νορδικών φυλών, όπως μια χαμηλή, επίπεδη μύτη, προεξέχοντα δόντια (προγναθισμός), μια χοντρή κοιλιά και πλατιά πόδια.[164]

Οι εποχές που ήταν ακόμα σχετικά καθαρές οι φυλές, δημιούργησαν τα ηρωικά τραγούδια, την ινδική φιλοσοφία του **Βραχμανισμού** και την ινδική ποίηση, αυτές τις υψηλές μαρτυρίες της νορδικής φύσης σε ιδιαίτερη ινδική μορφή. Οι Ινδικές δημιουργίες του πνεύματος αξίζουν συνεχώς μεγάλη προσοχή και συνεχώς προκαλούν ενθουσιασμό. Η σημασία της Ινδικής σκέψης για εμάς έχει αναφερθεί με εξαιρετικό τρόπο από τον **Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν**, που έχει επισημάνει στο μικρό του βιβλίο «Αριανή κοσμοθεωρία» (1917). Χαρακτηριστικό όλων των λαών που επηρεάστηκαν από τη νορδική επιρροή είναι η αρμονία της πίστης, της σκέψης και της ποίησης μεταξύ των Ινδών, η οποία, ενώ είναι ακόμα αδιαίρετη και κοντά στην πηγή του νορδικού πνεύματος, γίνεται πνευματική δημιουργία. Σε εκείνες τις πρώτες εποχές, η ινδική γλώσσα – που μας έχει παραδοθεί σαν Σανσκριτική – ανέδειξε όλο το πλούτο της και βρήκε για την παρουσίασή της Ινδούς γλωσσολόγους, των οποίων τα έργα είναι ασύγκριτα και ασυναγώνιστα στο πνεύμα της γραμματικής.

Ίσως η εμφάνιση του **Βούδα**, που γεννήθηκε το 570 π.Χ., και ο **Βουδισμός**, που διατήρησε μεγάλο μέρος του νορδικού πνεύματος, αλλά δεν ήταν πλέον ουσιαστικά νορδικό, να διέλυσε εντελώς και ανεπανόρθωτα τη φυλετική αναπαραγωγή αυτού του υπέροχα προικισμένου λαού. Προερχόμενος από μια περιοχή αραιοκατοικημένη από Ινδούς νορδικού αίματος και προφανώς διαδεδομένος από μη νορδικούς απεσταλμένους, ο Βουδισμός διέλυσε τις παλιές αιματηρές

162. Η παροιμία αναφέρεται από τον Ιωάννη Στοβαίο, στο βιβλίο του Μαρτιανού Καπέλλα «Ο γάμος του Ερμή με την προσωποποιημένη Φιλολογία». Σχετικά με τα ενωμένα φρύδια βλ. σελ.92

163. Αυτά και στη Γερμανία θεωρούνται σημάδια της απληστίας· βλ. Λεξικό χειρός των γερμανικών δεισιδαιμονιών, 1927, κάτω από το «φρύδι».

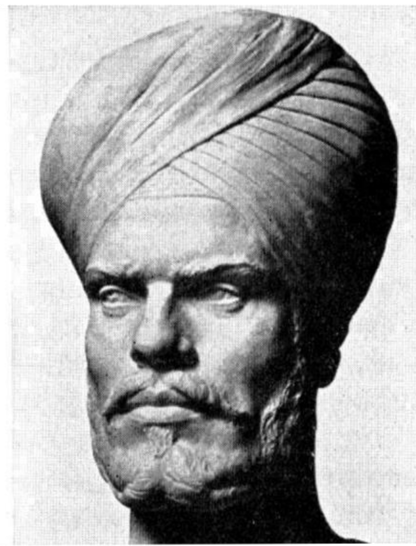
164. Τέοντορ Ζαχαρίας (Theodor Zachariae, 1851 – 1934), «Δεισιδαιμονικές απόψεις και έθιμα του Μεσαίωνα». Εφημερίδα του Συλλόγου για τη Λαογραφία, τόμος 22, 1912, σ. 132

παραδόσεις των Ινδών και αντικατέστησε την καθαρή πρώιμη ινδική φιλοσοφία με ένα αμφισβητήσιμο δόγμα σωτηρίας, που αν και διαποτίζεται από ένα ηρωικό πνεύμα – ηρωισμός όχι πια της δράσης, αλλά του στοχασμού και του πόνου – που – και αυτό είναι το καθοριστικό σημείο – δεν απευθυνόταν πλέον μόνο στη νορδική τάξη του λαού, αλλά σε ανθρώπους όλων των καστών και των φυλών. Ο Βουδισμός κατέστρεψε το γενναίο πνεύμα της πρώιμης ινδικής σοφίας και κήρυξε ένα πνεύμα απάρνησης, έτσι ώστε ο μεγάλος Ινδός στοχαστής Άντι Σάνκαρα, στην αντίθεσή του προς το Βουδισμό, τον κατηγόρησε ότι «αποκάλυψε μόνο την υπερβολική του ομιλία ή το μίσος του για την ανθρωπότητα».[165]

Ο Βουδισμός ουσιαστικά δεν δείχνει δημιουργική σκέψη, μόνο που μπόρεσε αναπροσαρμόσει αυτό που είχε δημιουργηθεί στην πρώιμη Ινδική εποχή από τον **Βραχμανισμό**. Από την αρμονία που διατηρούσε η πρώιμη ινδική κουλτούρα με όλη τη ζωή, ο Βουδισμός οδήγησε στην άρνηση της θέλησης για τεκνοποίηση. Ο βουδιστικός μύθος λέει ότι ο Βούδας μόλις του είπαν ότι η γυναίκα του είχε γεννήσει έναν γιο γύρισε να φύγει σιωπηλός. Πόσο διαφορετική είναι η αισιοδοξία, η αδιάσπαστη νορδική ύπαρξη, σε εκείνο το αρχαίο περσικό μύθο που λέει ότι ο Σπιτάμα Ζαρατούστρα δεν έκλαψε όταν γεννήθηκε, αλλά γέλασε. Ο Βουδισμός, με την απαίτησή του να αποφεύγεται η σεξουαλική ζωή, με

Εικ. 329: Βορειοδυτική Ινδία, Σιχ. (Φωτογραφία: φον Άικστεντ)

Εικ. 330: Σιχ σύμφωνα με προτομή του γλύπτη Ρούντολφ Μαρκούζε (Rudolf Marcuse, 1878 – 1940)*

την αποστροφή του απέναντι στο γάμο και απέναντι σε κάθε ιδιοκτησία, μπορεί να συνέβαλε στην εξάλειψη του νορδικού αίματος, επειδή οι άνθρωποι της νορδικής φυλής ή της νορδικής επιρροής μπορεί να είχαν πάρει πιο σοβαρά μια θρησκευτική διδασκαλία, η οποία είχε δανειστεί

165. Σύμφωνα με τον Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν, στο «Αριανή κοσμοθεωρία» (1917).

***** Ο δημιουργός, με την άδεια του οποίου έγινε η εκτύπωση, είχε την καλοσύνη να ενημερώσει για το περιεχόμενο «ότι αυτός (ο Καρ Σινγκ) ήταν 25 ετών, περίπου 177 εκατοστά ύψος· χρώμα δέρματος ανοιχτό καφέ, μάτια σκούρα καστανά, μαλλιά μαύρα, σχεδόν μέχρι το χέρι, το ίδιο και το μούσι, που όταν το χτενίζει, φτάνει μέχρι το στήθος. Το μοντέλο μου έδινε ιδιαίτερη σημασία στην λεπτότητα και την απαλότητα των μαλλιών του, υποστηρίζοντας ότι αυτό ήταν σημάδι της ευγενούς φυλής του.»

τόσα πολλά από την αρχαία πνευματική κληρονομιά, από ό,τι οι άνθρωποι της σκοτεινής ινδικής κατώτερης τάξης. Ο Βραχμάνος σοφός δεν είχε τη δυνατότητα να αφιερωθεί πλήρως σε μια ζωή σκέψης και θεάσεως παρά μόνο όταν είχε γεράσει στον γάμο και την πατρότητα και τη συμμετοχή στην κοινωνική ζωή, όταν είχε ήδη δει τα παιδιά των παιδιών του. Ο Βουδισμός, από την άλλη πλευρά, στράφηκε ενάντια στον γάμο και τις ρίζες του ατόμου στο λαό του και διαχώρισε το άτομο από αυτό που είχε γίνει ιστορικό. Έτσι, με υπερβολή και χωρίς να αναγνωρίζουμε ή να παραβλέπουμε το μεγαλείο του, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν «το σημάδι της νίκης μιας καταστροφικής δύναμης»[166]. Όπως και πολλά άλλα στην ιστορία του ινδικού λαού, ο βουδισμός και η εχθρότητά του προς τη ζωή υποδηλώνουν μια άρρωστη νορδική ψυχή, μια σήψη, αλλά ουσιαστικά μια νορδική σήψη. Οι Ευρωπαίοι που έμειναν για μεγάλο χρονικό διάστημα στην τροπική Ασία ή στην Άπω Ανατολή, ανέφεραν επανειλημμένα πως εκεί οι Ευρωπαίοι – και η εκλεκτή ομάδα των Ευρωπαίων που εργάζονται εκεί είναι ακόμη και σήμερα κατά κύριο λόγο νορδική – αντιμετωπίζουν μια βαριά θλίψη, η οποία, σαν ένα μυστήριο ή σαν ένα γλυκό, υπνωτικό δηλητήριο, εισβάλλει αναπόφευκτα, αφαιρεί την ψυχική δύναμη του Ευρωπαίου και συχνά διαλύει τις ηθικές του προθέσεις. Μια τέτοια αποσύνθεση του νορδικού πνεύματος μπορεί να αντιπροσωπεύει ο Βουδισμός.[167]

Στη φθορά του αρχαίου ινδικού πνεύματος, καθώς και στην απονορδικοποίηση του ινδικού λαού συνέβαλε ιδιαίτερα έντονα, ο ίδιος ο ινδικός ουρανός. Οι νορδικοί Ινδοί δεν ήταν προσαρμοσμένοι στην τροπική περιοχή, λόγω της κληρονομιάς τους που είχαν αναπτύξει στη βορειοδυτική Ευρώπη. Το ινδικό περιβάλλον πρέπει να είχε προκαλέσει μια ενδελεχή δυσμενή επιλογή σε ένα ποσοστό του νορδικού πληθυσμού. Τα ζεστά καλοκαίρια, ακόμη και στη Μικρά Ασία, το ποσοστό θνησιμότητας των ξανθών παιδιών είναι πολύ υψηλότερο από αυτό των καστανών παιδιών.[168] Η δυσμενή επιλογή ενός τμήματος του νορδικού πληθυσμού και η φυλετική ανάμειξη πρέπει να οδήγησαν στην παρακμή του ινδικού πολιτισμού, η πιεστική, υγρή ζέστη οδήγησε στην ψυχική κατάρρευση πολλών κατά κύριο λόγο νορδικών ανθρώπων και στη διάλυση του νορδικού πνεύματος.

Η εισβολή των Μακεδόνων στην Ινδία (327-326 π.Χ.) φανέρωσε την ανθρώπινη και την κρατική αδυναμία. Η εισβολή των Ελλήνων (και πάλι από τα βορειοδυτικά) των φυλών που ονομάζονταν **Ινδοσκύθες** φαίνεται να επέφερε μια νορδική αναβίωση. Αυτές οι φυλές, που εξυμνήθηκαν από τους Έλληνες συγγραφείς σαν γενναίες, φαίνεται να ήταν συγγενείς με τους Σάκες ή να ανήκαν σε μια από τις ίδιες τις φυλές των Σακών. Δημιούργησαν μια αυτοκρατορία στη βορειοδυτική Ινδία, που διήρκεσε περίπου από το 120 π.Χ. μέχρι το 400 μ.Χ και κατά

166. Όπως έκανε ο Τζόσεφ Ντάλμαν (Joseph Dahlmann, 1861–1930), «ο Βούδας» (1898).

167. Για την εχθρότητα προς τη ζωή και τη διάθεση του Βουδισμού για τη φθορά, βλέπε Χέρμαν Γκύντερτ (Hermann Güntert, 1886 – 1948), «Ο Άριος Παγκόσμιος Βασιλιάς και Σωτήρας», 1923, σελ. 245.

168. Αυτό αναφέρεται από τον Φέλιξ φον Λούσαν (Felix von Luschan, 1854 – 1924), «Λαοί, φυλές, γλώσσες», 1922

καιρούς (από το 45 περίπου μ.Χ.) επέκτεινε δυναμικά τα σύνορά της προς την Περσία. Σε αυτή την «ινδοσκυθική» αυτοκρατορία πραγματοποιήθηκε και μια αναγέννηση της ινδικής ποίησης. Τον 4ο ή 5ο αιώνα μ.Χ., ο Καλιντάσα, ο μεγαλύτερος ονομαστός Ινδός ποιητής, έγραψε τα θαυμάσια ποιήματά του.[169] Με την έναρξη της Μογγολικής κυριαρχίας (που διήρκεσε από τον 8ο αιώνα μέχρι το 1536) ολοκληρώθηκε η νίκη των ασιατικών φυλετικών στοιχείων στην Ινδία. Η πίστη στους θεούς, η σκέψη και η δημιουργία τέχνης απέκτησαν τα χαρακτηριστικά του ινδουιστικού λαού, της σκοτεινής φυλετικής ανάμειξης που παρουσιάζει η σημερινή Ινδία. «Το πνεύμα του Ινδουισμού, απομακρυνόμενο όλο και περισσότερο από τον αρχαίο Αριανισμό, δημιούργησε τους Ινδουιστές θεούς με τα πολυκέφαλα, υπερμεγέθη πολλαπλά χέρια, γεμάτους αισθησιασμό, σκληρότητα, αγριότητα.»[170] Ο **Όλντενμπεργκ**, που κρίνει έτσι, έχει περιγράψει στο «Religion of the Veda» (Η θρησκεία της Βέδα) (1917) από ποιο υπόβαθρο προ-ινδικών αντιλήψεων ξεχωρίζει ο κόσμος των θεών των Ινδών νορδικής φυλετικής καταγωγής και πώς τελικά βυθίζεται πίσω στις μη νορδικές ιδέες της προ-ινδικής περιόδου, δηλαδή των υπαρχόντων ακόμη αυτόχθονων φυλών. Πρώτα όμως ο **Καρλ Κινάστ** (Karl Kynast) έδωσε την αξιόπιστη ερμηνεία, δηλαδή τη φυλετική, για αυτή την άνοδο και την υποχώρηση των πεποιθήσεων, που, όπως και ο Όλντενμπεργκ, ήθελαν να θεωρηθούν μάλλον σαν μια «ανάπτυξη» και μια «κατάρρευση», με το βιβλίο του «Απόλλων και Διόνυσος» (1927).

Όταν ο Ρωμαίος ιστορικός Διόδωρος Σικελιώτης (XVII, 91), που έζησε την εποχή του αυτοκράτορα Αυγούστου, και ο Έλληνας ιστορικός Αρριανός (Ανάβασις V, 4, 4) τον 2ο αιώνα μ.Χ., περιέγραψαν τους Ινδούς σαν πολύ ψηλούς, πολύ μελαχρινούς ανθρώπους[171], όταν ο Αβιηνός, ένας Ρωμαίος του 4ου αιώνα μ.Χ., περιέγραψε τους Ινδούς στο βιβλίο του «Descriptio orbis» (Περιγραφή του κόσμου) σαν ανθρώπους με «αηδιαστικό χρώμα» (teler color) με γαλαζόμαυρα μαλλιά, πρέπει να είχαν ήδη σχεδόν απονορδικοποιηθεί. Ωστόσο, μέχρι τον 6ο ή τον 7ο αιώνα μ.Χ., θα πρέπει να υπήρχε μια αμυδρή επιρροή του νορδικού αίματος. Οι τοιχογραφίες αυτής της περιόδου στην Αγιάντα δείχνουν όχι μόνο ανθρώπους που μοιάζουν αρκετά με τους σημερινούς Ινδούς, αλλά και άτομα με ψηλό ανάστημα, στενά πρόσωπα, λεπτές μύτες, ανοιχτόχρωμο δέρμα, ξανθά μαλλιά και μπλε μάτια.[172] Σήμερα, το ανοιχτόχρωμο δέρμα απαντάται μόνο σποραδικά και ακόμη πιο σπάνια είναι τα ανοιχτόχρωμα μάτια.

Μερικές φυλές των βορειοδυτικών παραμεθόριων περιοχών της Ινδίας, μεταξύ των οποίων ο **Ράισλι**[173] βρήκε ξανθούς με γαλανά μάτια,

169. Έγραψε το έργο «Sakuntala», το οποίο ενέπνευσε και τον Γκαίτε, μεταξύ άλλων.

170. Χέρμαν Όλντενμπεργκ (Hermann Oldenberg, 1854 – 1920), Ινδική Θρησκεία, Σύγχρονος Πολιτισμός, Μέρος 1, Τμήμα III, I, 1913

171. Ο Αρριανός (Ανάβασις V, 4,4) λέει: «Οι Ινδοί είναι ψηλοί, οι πιο ψηλοί μεταξύ των Ασιατών· το ύψος τους ξεπερνά τους 5 πήχεις. Το δέρμα τους είναι πιο σκούρο από αυτό όλων των άλλων φυλών, εκτός από τους Αιθίοπες. Στον πόλεμο είναι οι πιο γενναίοι από τους λαούς της Ασίας».

172. Για τα ανοιχτά χρώματα του δέρματος στις τοιχογραφίες της Αγιάντα βλέπε Βίκτορ Γκολούμπεφ (Виктор Голубев, 1878 – 1945), «Αγιάντα. Οι ζωγραφιές του πρώτου σπηλαίου», 1927, σελ. 22, σελ. 181 και επεξήγηση του πίνακα XLIX.

173. Χέρμπερτ Χόουπ Ράισλι (Herbert Hope Risley, 1851 – 1911), «Ο λαός της Ινδίας», 1915

έχουν σαφώς διατηρήσει λίγο νορδικό αίμα μέχρι σήμερα, όπως πολύ πιθανόν οι Σιχ, των οποίων το μέσο ύψος είναι 1,71 μέτρα.[174] Εξάλλου, οι ανώτερες ινδικές κάστες, οι Βραχμάνοι, δείχνουν καλύτερα τη νορδική ανάμειξη. Έχουν μεγαλύτερο ύψος σώματος (περίπου 6 – 9 εκατοστά) από τις κατώτερες κάστες, έχουν πιο ανοιχτόχρωμο δέρμα σε σύγκριση με το καστανό έως καστανόμαυρο δέρμα των κατώτερων καστών και επίσης έχουν πιο στενά πρόσωπα και στενότερες μύτες. «Μεταξύ των υψηλότερων καστών, το χρώμα των μαλλιών εναλλάσσεται περιστασιακά με μεσαίους καφέ τόνους» (κάτι που πλησιάζει μια καστανή απόχρωση).[173] Μεταξύ των Βραχμάνων της Βομβάης, ο **Ράισλι** έβρισκε ακόμα και ανθρώπους με γκρίζα μάτια.[173] Ο **Μόρι** ανέφερε: «Οι Βραχμάνοι, εκείνοι οι Ινδοί που κρατήθηκαν πιο αγνοί από οποιοδήποτε ανάμειξη, ειδικά στις περιοχές των Ιμαλαΐων, είναι ανοιχτόχρωμοι και ξανθοί, ξανθοί ή κοκκινωποί, όπως οι Ευρωπαίοι».[175] Το 1ο και το 3ο σύνταγμα των Βραχμάνων που αποτελούνταν από ντόπιους Ινδούς και Ινδούς Βραχμάνους από τα βορειοδυτικά, λέγεται ότι αποκαλύπτουν μια νορδική επιρροή στο ανάστημά τους, τα ανοιχτά χρώματα και τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους. – Ο **Λεοπόλντ φον Σρέντερ**[176] αναφέρει: «Σύμφωνα με μια προσωπική συνομιλία με τον δρ. Λάλα Πάιρα-Μαλ (Lala Paira-Mall, 1873 – 1957) προσωπικός γιατρός του Μαχαραγιά της Καπουρτάλα, έλεγε ότι τα ξανθά μαλλιά και τα γαλάζια μάτια είναι ακόμα πολύ συνηθισμένα στους Ινδούς στο Κασμίρ, και σπανιότερα στο Παντζάμπ.» – Σε γενικές γραμμές, για την Ινδία, το πλάτος της μύτης είναι κατά μέσο όρο αντιστρόφως ανάλογο με την ανωτερότητα της κάστας[177], αν και μόνο ένα μικρό μέρος της γενετικής κληρονομιάς που εκφράζεται στο στενό πλάτος της μύτης μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι κληρονομικό χαρακτηριστικό της νορδικής φυλής και ένα πολύ μεγαλύτερο μέρος άλλων φυλών με στενή μύτη είναι κληρονομικό χαρακτηριστικό.

Η ινδική γλώσσα ή καλύτερα, αυτό που έγινε ινδική γλώσσα μέσω της φυλετικής ανάμειξης, σήμερα ομιλείται στις τεράστιες περιοχές της Ινδίας, αλλά το αίμα των ανθρώπων που έφεραν αυτή τη γλώσσα έχει στεγνώσει σχεδόν χωρίς ίχνος. Αν και οι σημερινοί κάτοικοι της Ινδίας είναι ως επί το πλείστον Ινδοευρωπαίοι **όσον αφορά τη γλώσσα**, **σωματικά** έχουν γίνει ένα μείγμα πολλών σκουρόχρωμων φυλών. Αλλά και γλωσσικά, η επιρροή των μη νορδικών στρωμάτων του ινδικού λαού φαίνεται τουλάχιστον στη δομή των προτάσεων: «Όσον αφορά τις νεοϊνδικές γλώσσες, είναι αμφίβολο αν μπορούν να θεωρηθούν συντα-

173. Χέρμπερτ Χόουπ Ράισλι (Herbert Hope Risley, 1851 – 1911), «Ο λαός της Ινδίας», 1915

174. Βλ. Χανς Φέλινγκερ (Hans Fehlinger) «Ινδικοί φυλετικοί τύποι», Εβδομαδιαία επιστημονική έκδοση, τόμος 53, 1904 και Ίγκον Φράιχερ φον Άικστεντ (Egon Freiherr von Eickstedt, 1892 – 1965), «Φυλετικά στοιχεία των Σιχ», Εφημερίδα για την Εθνολογία, 1920/21.

175. Λουί Φερντινάν Αλφρέντ Μόρι (Louis Ferdinand Alfred Maury, 1817 – 1892), «Η γη και ο άνθρωπος» 1869

176. Λεοπόλντ φον Σρέντερ (Leopold von Schroeder, 1851 – 1920) «Θρησκεία των Αρίων», τόμος I, 1914, σελ. 179.

177. Βλ. «Άνθρωπος», τόμος 22, 1927, τεύχος 1/2, σελ. 147

κτικά σαν μέρος της ινδοευρωπαϊκής ομάδας».[178]

β) Οι Πέρσες.

Οι Πέρσες μπορούν να εντοπιστούν γύρω στο 900 π.Χ. στην περιοχή της λίμνης Ούρμια (Αζερμπαϊτζάν). Από εκεί προχώρησαν στο Ιράν, ακολουθώντας ένα μεσαίο κύμα λαών νορδικής καταγωγής. Οι **Μήδοι** εμφανίζονται συχνά σαν μια αδελφή φυλή των Περσών, σχεδόν σαν μια περσική φυλετική ομάδα. Όταν οι Πέρσες ήταν αρκετά δυνατοί και πολυάριθμοι, επιτέθηκαν στη Μηδική Αυτοκρατορία που συνόρευε με την επικράτειά τους και υπέταξαν τους Μήδους. Αλλά επανειλημμένα στην ιστορία των Περσών βλέπουμε τη σιγά-σιγά εξασθενημένη αντίσταση των Μηδών, η οποία πιθανώς συνέβαλε πολύ στην εξάλειψη των τάξεων της νορδικής ηγεσίας και στις δύο πλευρές. Τον 7ο αιώνα π.Χ., η περσική κυριαρχία είχε ήδη επεκταθεί σε ολόκληρο το δυτικό Ιράν. Από εκεί άρχισε η πραγματική επέκταση της δύναμης προς τα ανατολικά και αργότερα σε ολόκληρη τη Δυτική Ασία μέχρι την Αίγυπτο.

Όταν οι Πέρσες μετανάστευσαν στο Ιράν, διέθεταν μια κρατική δομή όπως αυτή που εμφανίζεται στην αρχαιότητα **όλων** των λαών με νορδική ανώτερη τάξη: ένα οικογενειακό κράτος, βασισμένο στη σύνδεση των φυλών, που συγκρατούνταν από μια σταθερή οικογενειακή δομή υπό την κυριαρχία των πατέρων της οικογένειας (τους patria potestas του ρωμαϊκού λαού). Με αυτόν τον τρόπο, κάθε κράτος των λαών με νορδική ανώτερη τάξη δομήθηκε από την οικογένεια μέχρι το συγγενολόι και τη γενεαλογική ένωση (περσικά vis) μέχρι την φυλή (περσικά zantu) και τελικά μέχρι ολόκληρη την εθνική ένωση: είναι η ίδια δομή που οδήγησε τους Έλληνες και τους Ρωμαίους από την οικογένεια μέσω του γένους (genos, gens) και της γενεαλογικής ένωσης (phratria, curia, στους Γερμανούς «εκατονταρχία») στην φυλή (phyle, tribus, στους Γερμανούς «Gau») και στο σύνολο του λαού (populus).[179] Οι αρχαιότερες εποχές στη ζωή των λαών της νορδικής προέλευσης αντιστοιχούσαν μόνο σε μια χαλαρή σύνδεση μεταξύ των γενιών και όχι σε ένα πραγματικό κράτος. Ο λαός καθοδηγούνταν από αριστοκράτες δούκες που είχαν μικρή δύναμη στη σφαίρα μιας οικογενειακής ένωσης. Τα μεμονωμένα μέλη του λαού εξακολουθούσαν να είναι ελεύθερα και ίσα, ανάλογα με το νορδικό τους αίμα. Όλες οι έννομες σχέσεις ρυθμίζονταν από την παράδοση των νομικών ιδεών που θεωρούνταν ιερές. Κάθε αρχηγός του σπιτιού ήταν ιερέας και δικαστής στο σπίτι του. Η πίστη, τα έθιμα και το δίκαιο εξακολουθούσαν να είναι μια αδιάσπαστη ενότητα και όταν αναπτύσσονταν ένα πραγμα-

---

178. Βάλτερ Πόρτσιγκ (Walter Porzig, 1895 – 1961), Στόχοι του ινδοευρωπαϊκού συντακτικού, στο «Κατάσταση και στόχοι της ινδοευρωπαϊκής γλωσσολογίας», επετειακή έκδοση Βίλχελμ Στράιτμπεργκ (Wilhelm Streitberg, 1864 – 1925), 1924. Βλέπε επίσης Εφημερίδα της Κελτικής Φιλολογίας, 1926, σελ. 99

179. Οι νομικές συνθήκες των πρώτων ημερών των λαών που ήταν υπό την νορδική ηγεσία περιγράφονται πολύ ξεκάθαρα από τον Λούντβιγκ Κούλενμπεκ (Ludwig Kuhlenbeck, 1857 – 1920), «Η Ιστορία της Ανάπτυξης του Ρωμαϊκού Δικαίου», 1913.

τικό δίκαιο, έπρεπε να προκύψει σαν πρωταρχικός νόμος από το οικογενειακό δίκαιο. Η ιερότητα των δεσμών αίματος και το καθήκον της τεκνοποίησης ήταν βαθιά ριζωμένες στην πίστη, γιατί οι νεκροί πρόγονοι – θεωρούνταν από όλους τους λαούς που μιλούσαν τις ινδοευρωπαϊκές γλώσσες, όπως και από τους Ρωμαίους, σαν «divi parentes», σαν θεϊκοί πρόγονοι, – ήθελαν να λατρεύονται από τα παιδιά τους. Όποιος έμενε χωρίς παιδιά θεωρούνταν δυστυχισμένος. Γι' αυτό ο γάμος ήταν μυστήριο. Αυτό αποδεικνύεται από αρχαίες ινδικές μαρτυρίες και έτσι, σε πολλές ελληνικές πόλεις, υπήρχε ποινή για την αγαμία, έτσι ήταν υποχρέωση του Ρωμαίου να παντρευτεί για να διατηρήσει το γένος του (matrimonium liberorum quaerendum causa). Οι πρώτοι Πέρσες θεωρούσαν ότι η γενναιότητα και η απόκτηση πολλών παιδιών ήταν τα πιο άξια επαίνου. Αυτό το χαρακτηριστικό επαναλαμβάνεται σε όλους τους ινδοευρωπαϊκόφωνους λαούς. Δικαίως χαρακτηρίστηκαν σαν μια «γενιά που χαίρεται να γεννάει και να κάνει παιδιά».[180] Με τη διάλυση τέτοιων ιδεών, απειλήθηκε και η νορδική κληρονομιά του αίματος σε όλους τους λαούς που ήταν υπό την νορδική ηγεσία.

Οι Πέρσες, στην αρχή της ιστορίας τους, δείχνουν τις συνθήκες της πρώιμης εποχής, όπως και οι Γερμανοί στην περιγραφή του Τάκιτου. Μια αλλαγή συνέβη στο γύρισμα του 7ου προς τον 6ο αιώνα π.Χ., όταν ένας βασιλιάς επιβλήθηκε στους άρχοντες των περσικών φυλών. Η συνένωση έδωσε τη δύναμη για νέα επέκταση της εξουσίας. Ταυτόχρονα, ο περσικός λαός εξακολουθούσε να είναι κατά κύριο λόγο νορδικός μέχρι τον 6ο αιώνα π.Χ. Ο **Ουίφαβι** μέσα από την έρευνά του κατέληξε στο εξής συμπέρασμα: «Ήταν σχεδόν όλοι ξανθοί ή κοκκινωποί σαν τους Έλληνες».[181]

Στα τέλη του 7ου ή στις αρχές του 6ου αιώνα π.Χ. – σύμφωνα με τον **Χερτέλ** γύρω στο 550 π.Χ.[182] – η σπουδαία μορφή Σπιτάμα, γνωστός και σαν **Ζαρατούστρα**, εμφανίστηκε στους Πέρσες και, μεταμορφώνοντας την πνευματική κληρονομιά της πρώιμης εποχής τους, δημιούργησε γι' αυτούς ένα δόγμα του Θεού, το πρώτο αυτοσυνείδητο δημιούργημα της πίστης στην ιστορία – πολύ πριν από τον Βούδα και πριν από τους αρχαιότερους προφήτες των Εβραίων – την αρχαιότερη δημιουργία πίστης, που αποδίδει μια ηθική σημασία σε όλα τα παγκόσμια γεγονότα καθώς και στην κρατική τάξη και βλέπει τον άνθρωπο να συμμετέχει σε αυτό το ευρύ ηθικό πλαίσιο μέσω της συμπεριφοράς του. Αν στις θρησκευτικές διδασκαλίες των Ινδοϊρανών μπορούσαμε να δούμε «την υψηλότερη ηθική αντίληψη του κόσμου» και της ανθρώπινης ζωής,[183] αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τους Πέρσες και εδώ

180. Αυτό λέει ο Όπο Σρέιντερ (Otto Schrader, 1855 – 1919), στο Πραγματικό λεξικό της ινδοευρωπαϊκής αρχαιότητας στο «πολύτεκνη οικογένεια».

181. Κάρολος Γιένο Ουίφαβι, (Károly Jenő Ujfalvy, 1842 – 1904), Ιρανο-ινδική εικονογραφία και ανθρωπολογία, L' Anthropologie, Τόμος II, 1900.

182. Γιοχάνες Χερτέλ (Johannes Hertel, 1872 – 1955), «Η εποχή του Ζωροάστρη», 1924

183. Βλέπε, Πραγματικό λεξικό της ινδοευρωπαϊκής αρχαιότητας, τόμος III, 1926, σελ. 652 στο «Κόσμος».

ιδιαίτερα για τον Ζαρατούστρα.[184] Οι διδασκαλίες του Ζαρατούστρα εκτίθενται στο Γκάτας της Αβέστα.[185] Αυτή η διδασκαλία απευθύνεται σε ένα λαό αγροτών και κτηνοτρόφων και διεισδύσει σε κάθε δράση του αγρότη κατά τη διάρκεια της ημέρας και του έτους με πνεύμα σεβασμού – όπως έκανε η αρχαία ρωμαϊκή πίστη, η τελευταία με πιο νηφάλιο τρόπο και η περσική πίστη του Ζαρατούστρα με πιο φιλόδοξο τρόπο.

Στην διδασκαλία του Ζαρατούστρα, το ευγενές ηθικό πνεύμα που χαρακτήριζε τους αρχαίους Πέρσες εμφανίζεται με έναν ιδιαίτερα έξοχο τρόπο. Στη διαρκή μάχη ανάμεσα στο καλό πνεύμα και το κακό πνεύμα προΐσταται ο μόνος θεός του Ζαρατούστρα, ο Αχούρα Μάζντα. Το καλό πνεύμα είναι ο Αχούρα Μάζντα, στο βαθμό που εκδηλώνεται μέσα στην ανθρώπινη ζωή μέσα από την ηθική επιδίωξη των ανθρώπων. Το κακό πνεύμα είναι ιδιαίτερα εμφανές στον Ζαρατούστρα σ' αυτούς που «έχασαν τη φυλή» τους, στους περιπλανώμενους «ληστές» των νότιων Ιρανικών πεδιάδων – τόσο ξένους θεωρούσε τις σημιτικές φυλές (κατά κύριο λόγο της οριεντάλ φυλής), σε σύγκριση με τις οποίες αντιλαμβανόταν τον λαό του σαν εργαζόμενο λαό.[186] Ο Ζαρατούστρα ήταν υπέρ της μετατροπής του κράτους από την κυριαρχία των αρχόντων των φυλών σε βασιλεία. Η περσική πίστη πριν από αυτόν, μια πίστη σε πολλαπλές θεϊκές υπάρξεις, βασιζόταν στην ιεροσύνη των ευγενών και ο Ζαρατούστρα φαινόταν άκαμπτος στους κανόνες των αυστηρών εθίμων (τελετουργιών). Ο Ζαρατούστρα και οι μαθητές του περίμεναν από τον βασιλιά να προωθήσει την πίστη του σε έναν Θεό.

Ο **Μαζδαϊσμός**, που έφερε αυτή τη μεγάλη πίστη στο λαό του, είναι σημαντικός για την κατανόηση του νορδικού πνεύματος: δείχνει τη νορδική φύση σε ένα ιδιαίτερο περσικό σχέδιο και φαίνεται να αποτυπώνει τη νορδική φύση ιδιαίτερα πιστά.

«Ο Μαζδαϊσμός προσφέρει τώρα ένα χρήσιμο και αξιόπιστο μέτρο για τις αξίες του θρησκευτικού πολιτισμού με έγκυρο και υποδειγματικό τρόπο στην παγκόσμια ιστορία. Σε αυτόν, τα έθιμα μιας συγκεκριμένης εθνοτικής ομάδας, των Ιρανών, που βασίζονται στην παγανιστική θρησκευτική παράδοση, αποτελούν τη βάση της θρησκευτικής ηθικής. Αυτό το μέτρο είναι φυσικό και καθορίζεται από τον λαό. Είναι αλήθεια ότι βασίζεται στην ίδια εμπιστοσύνη στη φύση του ανθρώπου, που γεννήθηκε από καλή συνείδηση, που ήταν και χαρακτηριστικό των Ελλήνων, όπως και όλων των λαών που είναι ρεαλιστές. Αλλά ενώ οι Έλληνες είχαν αυτή την αυτοπεποίθηση, δηλαδή μια καθαρά ενστικτώδη συνήθεια συμπεριφοράς, ο Σπιτάμα "Ζαρατούστρα" και οι μαθητές του ανέπτυξαν από αυτό μια συνειδητά εποικοδομητική, εκπαιδευτική και διαμορφωτική ηθική κοσμοθεωρία. Ό,τι φαινόταν στην συνείδηση του αγνού λαού των Άριων σαν ευγενές ή κακό, σαν χρήσιμο

184. Σε μια τέτοια γνώμη θα πρέπει να προστεθεί μόνο το γεγονός ότι ακριβώς από ένα ουσιαστικά νορδικό συναίσθημα προκύπτει ότι προφανώς δεν θα πρέπει να μιλάμε για μια «ανώτερη ηθική» αντίληψη γενικά, αλλά πάντα μόνο σε σχέση με αυτό ή εκείνο το φυλετικό συναίσθημα ή ηθική (κουλτούρα).

185. Στις παλαιότερες ενότητες της Αβέστα (28 – 34, 43 – 51 και 53)

186. Εδώ ακολουθώ τις δηλώσεις που άκουσα από τον Αντουάν Μεγιέ (Antoine Meillet, 1866 – 1936), σε μια διάλεξη με τίτλο «Les Gathas» στην Ουψάλα το 1924.

ή επιβλαβές, θεωρούνταν από τώρα και στο εξής σαν ηθικά καλό ή κακό, σαν μια παγκόσμια αξία που έπρεπε να υπερασπιστεί και να προστατευθεί ή σαν μια κακή αξία που έπρεπε να καταστραφεί. Έτσι, για πρώτη φορά στην παγκόσμια ιστορία, η έννοια της θετικής θρησκείας γεννήθηκε και εξαπλώθηκε με τη μορφή διαφόρων ειδών ηθικών συστημάτων σε όλη τη γη. Και κατ' αυτό τον τρόπο, ήρθε ξαφνικά στον κόσμο η έννοια του πολιτισμού, καθορίστηκε ξεκάθαρα και θεμελιώθηκε βαθιά.»[187]

Ο Μαζδαϊσμός[188] αποτελεί την ύψιστη θρησκευτική δημιουργία που έχει προέλθει από λαούς νορδικής καταγωγής, και η μορφή του Ζαρατούστρα, του οποίου η ιστορία είναι ελάχιστα διαφωτισμένη, μπορεί να φανερωθεί σαν μια από τις υψηλότερες μορφές μέσα σε αυτούς τους λαούς που είναι τόσο πλούσιοι σε δημιουργικούς άνδρες. Μέσα στην έντονη ένταση μεταξύ του καλού και του κακού – του καλού και του κακού, όπως ο νορδικός Πέρσης έπρεπε να το αντιληφθεί με τον τρόπο του – ο Πέρσης έχει τοποθετηθεί και τώρα πρέπει να επιλέξει το καλό, πρέπει να κοιτάξει προς το Θεό για να προετοιμάσει την τελική νίκη του Θεού, του Κυρίου κάθε αγνότητας, με «πράξεις, λόγια και σκέψεις». Πότε πιο βαθιά και πιο παθιασμένα απ' ό,τι στον Μαζδαϊσμό, δεν κατανοήθηκε η ηθική ένταση μέσα στον άνθρωπο και ποτέ δεν διδάχθηκε στον άνθρωπο μια ανώτερη φιλοδοξία, μια ανώτερη ώθηση προς την αγνότητα. Ολόκληρη η ζωή του Πέρση περικλείεται από τη διδασκαλία του Ζαρατούστρα και γίνεται κατανοητή για να προωθήσει την κατάλληλη ζωή. Γι' αυτό το λόγο η νηστεία και η αγαμία απαγορεύονται, καθώς εμποδίζουν τη ζωή, και είναι υποχρεωτικό ό,τι ενισχύει τη ζωή, από τη φροντίδα των παιδιών και την ετήσια σπορά (Αυτός που σπέρνει σιτηρά σπέρνει αγιότητα) μέχρι την καλλιέργεια ηθικής αγνότητας και ευσέβειας. Η επιμέλεια, η σωματική και πνευματική ικανότητα και η απόκτηση πολλών παιδιών πρέπει να ενθαρρύνονται· η σεξουαλική πορνεία και η έκτρωση θεωρούνταν ιδιαίτερα μολυσματικές, σαν σημάδια της απομάκρυνσης από τον Αχούρα Μάζντα. Ο Μέγας Βασιλιάς τιμούσε τους Πέρσες με πολλά παιδιά – ακολουθώντας τις αρχαίες περσικές απόψεις, οι οποίες εμβαθύνθηκαν περαιτέρω από τον Μαζδαϊσμό – κάθε χρόνο με δώρα· έτσι αναφέρει ο Ηρόδοτος, και ο Πλούταρχος λέει ότι οι γονείς που αποκτούσαν ψηλά, ικανά παιδιά επαινούνταν.

Ο ακάθαρτος καταστρέφεται με την τελική νίκη του Θεού, μαζί με τον κόσμο του κακού, τον διάβολο, τον αντίπαλο του Αχούρα Μάζντα· γιατί μόνο η αγνότητα μπορεί να διαρκέσει για πάντα. Είναι μια παγκόσμια τάξη επιβλητικού μεγαλείου στην οποία ο Πέρσης έβλεπε τον εαυτό του να εντάσσεται σαν ένα ενεργό μέρος του συνόλου, και με όλη του την ύπαρξη, ο Πέρσης μπορούσε να ασπαστεί αυτή την πίστη, γιατί δημι-

187. Ρούντολφ Γκάιερ (Rudolf Geyer, 1861 – 1929), Εκπαιδευτικές αξίες από την Ανατολή και τα Ανατολικά· διάλεξη που δημοσιεύθηκε στην ετήσια έκθεση του «Ινστιτούτου Ερευνών της Ανατολής και των Ανατολικών», 1919

188. Εδώ παρουσιάζω τον Μαζδαϊσμό κυρίως σε σχέση με τον Δανό θρησκευτικό ερευνητή Έντβαρντ Λέμαν (Edvard Lehmann, 1815 – 1892), (βλ. το βιβλίο του: «Ζαρατούστρα», ένα βιβλίο σχετικά με την αρχαία πίστη των Περσών· (1900 – 1902) και το «Μαζδαϊσμός» στον 9ο τόμο του λεξικού συνομιλίας του Ισάακ Σάλμονσεν (Isaac Salmonsen, 1846 – 1910), τόμος 16, Κοπεγχάγη, 1924).

ουργήθηκε από το δικό του φυσικό συναίσθημα. Έτσι ο Μαζδαϊσμός μπόρεσε να εξυψώσει τα έμφυτα χαρακτηριστικά του περσικού χαρακτήρα σε μια λαμπρή εικόνα· έφερε στην πρώιμη περσική κουλτούρα την ανάπτυξη της επιμέλειας, της απλότητας, της αγάπης για την αλήθεια και τη δικαιοσύνη και έκανε τους βασιλιάδες της, αληθινούς βασιλιάδες των λαών, οι οποίοι μπορούσαν να ενώσουν τη σοφία και την ευγένεια. Σύμφωνα με τον Μαζδαϊσμό, οι γιοι των ευγενών Περσών, μεταξύ των 5 και 20 ετών, σύμφωνα με την αναφορά του Ηρόδοτου, εκπαιδεύονταν στην αυλή του Μεγάλου Βασιλιά, «να ιππεύουν, να ρίχνουν με τόξο και να λένε την αλήθεια», ότι οι γιοι των Περσών βασιλιάδων, σύμφωνα με τον Πλούταρχο, από την ηλικία των δεκατεσσάρων, εκπαιδεύονταν στη διδασκαλία του Ζαρατούστρα, στις κρατικές υποθέσεις και στην ανδρεία. Το νορδικό και αρχαίο περσικό πνεύμα, όπως ο Μαζδαϊσμός, ανταποκρίνεται στο γεγονός ότι ο βασιλιάς της Περσίας, για τον οποίο αναφέρει ο Ξενοφώντας στον Οικονομικό του (IV), θεωρούσε τα επαγγέλματα του αγρότη και του στρατιώτη «σαν τις πιο ευγενείς και αναγκαίες δραστηριότητες.» Σε αντίθεση με την ανατολίτικη αφοσίωση στις ανατολικές θρησκευτικές διδασκαλίες, η νορδική φύση είναι επίσης εμφανής στο γεγονός ότι ο Πέρσης δεν επιτρεπόταν να ανέχεται το κακό, αλλά να το αποτρέπει στο περιβάλλον του «με πράξεις, λόγια και σκέψεις».

Εικ. 331: Dārayawuš (Δαρείος) Α' 521 – 485 π.Χ. Σύμφωνα με μια λιθοτεχνία κοντά στο Μπισότουν, πρώην Μπεχιστάν, αρχαία Περσία, Μπαγκαστάνα (στο περσικό Κουρδιστάν) (Από το L' Anthropologie, 1900)

Όσο περισσότερο αποκαλύπτεται ο Μαζδαϊσμός στην έρευνα, τόσο περισσότερο αποκαλύπτεται το μεγαλείο του του περσικού πολιτισμού, ο οποίος σαν ηθική δημιουργία είναι ισάξιος, και υπερέχει ηθικά από τον Ελληνισμό και τον Ρωμαϊσμό. Ήταν ο **Αρτύρ ντε Γκομπινώ** (Arthur de Gobineau, 1816 – 1882), ο οποίος στην «Ιστορία των Περσών» (1869) ήταν ο πρώτος που επεσήμανε πόσο αδικαιολόγητα λίγα γνωρίζει η «γενική εκπαίδευση» μας για τον περσικό πολιτισμό.

Τα έθιμα των αρχαίων Περσών δείχνουν επανειλημμένα τη νορδική φύση: Η απλότητα και η διατήρηση της δύναμη χαρακτήριζαν αυτόν τον λαό στις πρώτες μέρες του. Ο Ηρόδοτος (I, 139) περιγράφει τους Πέρσες ψηλούς, δυνατούς και υπερήφανους στην όψη και ο Ηρακλείδης από τον Πόντο τους αποκαλεί «τους πιο αρρενωπούς και γενναιόδωρους από όλους τους βάρβαρους». Ο Ξενοφών αναφέρει στην Ανάβασή του (III, 2,25) τις όμορφες, ψηλές Περσίδες. Μέχρι πρόσφατα, η υπόληψη των Περσών υπέφερε από την γνώμη ότι η ελληνική καυχησιολογία και η ελληνική εχθρότητα τους έχει μειώσει και αυτό επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά. Ο **Γκομπινώ** ήταν ο πρώτος που

αναγνώρισε το υψηλό πνεύμα των Περσών. Αυτό που πάντα προσέλκυε τους ανθρώπους που κοιτούσαν πιο πέρα στους αρχαίους Πέρσες ήταν ο ιπποτισμός, η μεγαλοψυχία, η τόλμη, ταυτόχρονα η φρεσκάδα,

Εικ. 332

Εικ. 333: (Μπροστινή όψη εικόνας 338)

Δύο περσικά κεφάλια από πέτρινο φέρετρο στη Σιδώνα.

Εικ. 334: Μπαγαρές, βασιλιάς της Περσέπολης 300 π.Χ

Εικ. 335: Αρσάκης XIV, Πάρθιος βασιλιάς από την φυλή των Σακών. 56 – 37 π.Χ

Σύμφωνα με περσικά νομίσματα (Από το L' Anthropologie, 1900)

ακόμη και η παιδικότητα, «όλη η ποίηση, όλο το μεγαλείο» (Γκομπινώ) αυτού του λαού, αλλά πάνω απ' όλα το ηθικό βάθος της περσικής πίστης στον Θεό, που αντικατοπτρίζεται σε μια εκπαίδευση στην ευγνωμοσύνη, στην αυστηρή ειλικρίνεια και στην δικαιοσύνη. Σε τέτοια χαρακτηριστικά οι Πέρσες εμφανίζονται πιο νορδικοί από τους Έλληνες.

Κάτω από τον Κύρο το Β', που άρχισε να βασιλεύει το 560 π.Χ., η περσική αυτοκρατορία άρχισε να εξελίσσεται σε μια μεγάλη δύναμη. Όλο το Ιράν έγινε Περσικό, η Βαβυλωνία υποτάχθηκε και ενσωματώθηκε στην Αυτοκρατορία της Μικράς Ασίας. Συγχρόνως με αυτό η Περσική κυριαρχία συναντούσε παντού σχετικά πυκνοκατοικημένες περιοχές, κατά κύριο λόγο μεσανατολικών και κατά κύριο λόγο οριεντάλ

Εικ. 336: Πέρσης

Εικ. 337: Πέρσης

Εικ. 338: Πέρσης (πλάγια όψη εικόνας 333)

Εικ. 339: Πέρσης

Εικ. 340: Πέρσης

(Σύμφωνα με τις έγχρωμες εικόνες από τον Φριτς Βίντερ, η σαρκοφάγος του Αλέξανδρου, 1912. Ο πίνακας δείχνει τα ξανθά μαλλιά και τα μπλε μάτια)

Νορδικά κεφάλια από το πέτρινο φέρετρο στη Σιδώνα

φυλών. Ο βασιλιάς, ο οποίος περιγράφεται σαν ιδιαίτερα ευγενικός, ασκούσε μια ήπια διακυβέρνηση, αφήνοντας στους υποτελείς λαούς κάποια ανεξαρτησία υπό τους Πέρσες και τους ντόπιους αξιωματούχους. Αυτό άνοιξε το δρόμο για την ανάμειξη των φυλών και την εξαφάνιση της νορδικής άρχουσας τάξης, η οποία έπρεπε τώρα να αναλωθεί στην υπηρεσία της Περσικής Αυτοκρατορίας. Στη ζωή όλων των λαών που κυβερνούνται από τους νορδικούς, η επιδίωξη της μεγάλης δύναμης (ιμπεριαλισμός) έχει προκαλέσει επανειλημμένα την καταστροφή τους, καταβροχθώντας τον νορδικό τμήμα τους. Το νορδικό στρώμα, το οποίο αρχικά διεξήγαγε ακόμη και πολέμους μόνο του, εξαπλωνόταν συνεχώς σε άλλες περιοχές, και γινόταν όλο και πιο αραιό και τελικά εξαφανίστηκε. Όλο και περισσότερες γενιές, κυρίως νορδικής καταγωγής, απομακρύνονταν από τη βάση διαβίωσής τους, την παραδοσιακή γη, και εισάγονταν στην αστική ζωή.

Περίπου το 400 π.Χ. οι Πέρσες άρχισαν να εμπνέονται από τις προπερσικές ιδέες, τις ιδέες των μη νορδικών κατώτερων τάξεων. Η λατρεία του Μίθρα, η οποία ήταν όλο και περισσότερο διαποτισμένη από μη νορδικό πνεύμα, εξαπλώθηκε, και ειδικά η λατρεία της θεάς της γονιμότητας Αναχίτα, της οποίας η λατρεία δείχνει ένα πνεύμα ανήθικο για τη νορδική ύπαρξη, το ίδιο πνεύμα με το οποίο λατρεύονταν η Ιστάρ (Αστάρτη) και η Κυβέλη των λαών που μιλούσαν σημιτική γλώσσα και η Αφροδίτη στη μεταγενέστερη νορδική εποχή της Ελλάδας: ήταν το πνεύμα της μεσανατολικής φυλής ή ενός μεσανατολικού-οριεντάλ φυλετικού μίγματος που έπρεπε να νικήσει στην απο-νορδικοποίηση των Περσών όπως των Ελλήνων. Η νορδική αίσθηση της αγνότητας εξασθενούσε μεταξύ των Περσών.

Γύρω στο 330 π.Χ., ο Μέγας Αλέξανδρος, μαζί με τους κατά κύριο λόγο νορδικούς Μακεδόνες, κατέστρεψαν την περσική ανεξαρτησία. Οι υποταγμένοι από τους Πέρσες λαοί, οι σχεδόν απονορδικοποιημένοι Μήδοι, οι κατά κύριο λόγο μεσανατολικοί Βαβυλώνιοι και οι διάφορες φυλές της Μικράς Ασίας, καθώς και οι χαμιτικοί-οριεντάλ Αιγύπτιοι, είχαν ήδη αποχαιρετίσει την μείωση της φήμης, που είχαν αποδώσει στους Πέρσες άρχοντές τους από τους Έλληνες στην ανεπιτυχή εισβολή τους στην Ελλάδα. Έτσι, η αυτοκρατορία δεν μπόρεσε να αντέξει την επιτυχημένη πορεία του Αλεξάνδρου, αν και ο ίδιος έπρεπε να επαινέσει το θάρρος και τη δύναμη των Περσών εχθρών του.

Για το σύνολο του Περσικού λαού, δηλαδή για την ανώτερη και τη χαμηλότερη τάξη, κατά τη διάρκεια όλης της πρώιμης Περσικής περιόδου, ο **Γκάιγκερ** δηλώνει, σύμφωνα με ιστορικές μαρτυρίες: «Τα άτομα με σκούρα καστανά μαλλιά μπορεί να αποτελούσαν την πλειοψηφία. αλλά εκείνα με τα ξανθά και τα κόκκινα μαλλιά δεν ήταν ασυνήθιστα.[189] Η τάξη των πολεμιστών που αντιμετώπισε τους Μακεδόνες ήταν προφανώς ακόμη κατά κύριο λόγο νορδική. Στις έγχρωμες απεικονίσεις του πέτρινου φέρετρου της Σιδώνας, οι Πέρσες έχουν ακόμη ανοιχτόχρωμα μάτια και μαλλιά, ξανθά και κοκκινωπά μουστά-

189. Βίλχελμ Γκάιγκερ (Wilhelm Ludwig Geiger, 1856 – 1943), «Πολιτισμός του Ανατολικού Ιράν» 1882, σελ. 14/15.

κια, νορδικές μύτες, αλλά και περιστασιακά αμυγδαλωτά μάτια της οριεντάλ φυλής ή χαρακτηριστικά της μεσανατολικής φυλής (βλ. εικ. 333, 334 και 337 – 341). Δύσκολα μπορεί να υπήρχε κάποια φυλετική εχθρότητα μεταξύ των Μακεδόνων και των Περσών. Διαφορετικά, ο Αλέξανδρος δεν θα μπορούσε να οργανώσει το γαμήλιο γλέντι στο οποίο οι πολεμιστές του παντρεύτηκαν Περσίδες της ανώτερης τάξης. Η ελληνική ανατροφή των Μακεδόνων ασφαλώς θα ήταν αντίθετη στους γάμους με γυναίκες «βάρβαρης» εμφάνισης, και είναι – όπως αναφέρει ο **Τέοντορ Μπιρτ** (Theodor Birt, 1852 – 1933), (Αλέξανδρος ο Μέγας, 1926) – σαφές ότι ο Αλέξανδρος ήθελε να ενώσει μόνο τους Μακεδόνες, τους Έλληνες και τους Πέρσες μέσω γάμων, ενώ απέκλεισε από αυτά τα σχέδια τους λαούς που μιλούσαν σημιτικά στην Περσική Αυτοκρατορία. Μεταξύ των Ελλήνων προφανώς υπήρχε κάποιο αίσθημα φυλετικής συγγένειας με τους Πέρσες. Στους «Πέρσες» του Αισχύλου, η Περσίδα βασίλισσα μητέρα Άτοσσα ονειρεύεται δύο γυναικείες μορφές, η μία Ελληνίδα, η άλλη Περσίδα, οι οποίες διακρίνονται μόνο από τα ρούχα τους, αφού είναι αδελφές του ίδιου γένους (στίχ. 185: κασιγνήτα γένους ταὐτοῦ). Μετά την κατάρρευση της μακεδονικής κυριαρχίας ο περσικός λαός ξεσηκώθηκε και πάλι – αλλά και πάλι κατέρρευσε από την επέκταση της εξουσίας σε μεγάλες μη νορδικές περιοχές με την συρρίκνωση των κατά κύριο λόγο νορδικών πολεμιστών και της άρχουσας τάξης. Στην Περσία, από το 250 π.Χ. περίπου, η δύναμη των **Πάρθων**, μιας Περσικής φυλής, μεγάλωσε και από το 226 μ.Χ. έως το 651 μ.Χ., η Περσία, κάτω από τη βασιλική οικογένεια των **Σασσανιδών**, που προέρχονταν από παλαιότερες περσικές αριστοκρατικές οικογένειες, ήταν και πάλι μια κυρίαρχη δύναμη που αντιστάθηκε στους φημισμένους Ρωμαίους και τους Βυζαντινούς. Το νορδικό αίμα ακόμη και τον 7ο αιώνα μ.Χ. ήταν εμφανές, όπως στις απεικονίσεις των ινδικών τοιχογραφιών στην Άντσντα (βλ. σελ. 188), τις οποίες περιγράφουν ο **Κάρολος Γιένο Ουίφαβι** και ο **Βίκτορ Γκολούμπεφ** (σελ. 188, υποσημείωση 2), που αναφέρθηκαν παραπάνω. Από τους τρεις Πέρσες απεσταλμένους του Πέρση βασιλιά Χοσρόη Β' (590 – 628) που απεικονίζονται εκεί, ο πρώτος είναι μελαχρινός, ο δεύτερος ανοιχτόχρωμος, γαλανομάτης και ξανθός, ο τρίτος μελαχρινός, γαλανομάτης, με ξανθά γένια. Ένας άλλος Πέρσης στον ίδιο πίνακα είναι ανοιχτόχρωμος, γαλανομάτης και ξανθός. Αλλά το μεγαλύτερο μέρος του λαού τότε θα πρέπει να είχε γίνει κατά πολύ κατά κύριο λόγο μεσανατολικός ή μεσανατολικός-οριενταλοειδής.

Η κυριαρχία των Αράβων και μαζί τους του Ισλάμ στην Περσία ξεκίνησε το 651 μ.Χ. και έφερε μαζί της ένα κύμα οριενταλικού αίματος. Ο Μαζδαϊσμός καταπνίγηκε από τους Άραβες κάτω από αιματηρούς διωγμούς.[190] Πιθανότατα, οι ηγετικές και πιο αδιάλλακτες γενιές υπέστη-

190. Μερικοί από τους οπαδούς του κατέφυγαν στην Ινδία εκείνη την εποχή. Οι περίπου 100.000 Πάρσοι (στην περιοχή της Βομβάης) είναι οι σημερινοί απόγονοί τους. Ανάμεσά τους ζει ο Μαζδαϊσμός, δηλαδή η κινήριος δύναμη του νορδικού πνεύματος. Συνήθως είναι πλούσιοι έμποροι, σεβαστοί για την ικανότητά τους και την ειλικρίνειά τους. Η χειραψία τους είναι μια άρρηκτη δέσμευση, περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη γραπτή σύμβαση: η επίδραση της αρχαίας Περσικής πίστης τους. Η μάθηση είναι ευρέως διαδεδομένη μεταξύ τους. Ιδιαίτερη προσοχή δίνεται και στην εκπαίδευση των γυναικών. Η πρώτη γυναίκα που έλαβε διδακτορικό στην Ινδία ήταν μια γυναίκα Πάρσι. Οι Πάρσοι πιστεύουν ότι η πίστη τους μια μέρα θα κερδίσει όλους τους λαούς.

σαν τις μεγαλύτερες απώλειες. Τα πνευματικά επιτεύγματα των Περσών συνεχίστηκαν. Από το Δυτικό-Ανατολικό Ντιβάνι (West-östlicher Divan) του Γκαίτε, τουλάχιστον τα ονόματα των Περσών ποιητών Φερντόσι, Τζελαλεντίν Ρουμί (απεβίωσε το 1273), Σααντί Σιραζί, Νιζαμί , Χαφέζ (απεβίωσε το 1388 ή 89) και Τζεΐμι (απεβίωσε το 1492) έχουν γίνει περισσότερο γνωστά. Έζησαν την εποχή του Μεσαίωνα των Δυτικών χωρών. Στην εκπληκτική ανάπτυξη της «αραβικής» ιατρικής κατά τον Μεσαίωνα συνέβαλαν οι Άραβες και μεμονωμένοι Χριστιανοί και Ιουδαίοι γιατροί, αλλά κυρίως οι Πέρσες γιατροί.[191] Η «αραβική» φιλοσοφία του Μεσαίωνα αποτελείται σε μεγάλο βαθμό από ελληνική πνευματική ιδιοκτησία, η οποία απορροφήθηκε και μεταμορφώθηκε από Πέρσες που έγραφαν αραβικά. Η οριενταλοειδής φυλή δεν τείνει ούτε προς την αρχαία (μυθική) σκέψη, ούτε προς τη φιλοσοφική ενατένιση. Η σκέψη της είναι επιτακτική, αλλά πάντα περιορισμένη στο οπτικό πεδίο· γι' αυτό και η ποίησή της περιορίστηκε στη λυρική ποίηση. Η αραβική λογοτεχνία του Μεσαίωνα γράφτηκε σε μεγάλο βαθμό από Πέρσες που έγραψαν αραβικά. Η ισλαμική αρχιτεκτονική προέκυψε σε μεγάλο βαθμό από περσικές επιρροές. Η ισλαμική απαγόρευση της απεικόνισης ανθρώπων και ζώων, μια απαγόρευση που μπορεί να γίνει καλύτερα κατανοητή από την ψυχή της οριενταλοειδούς φυλής, δεν τηρήθηκε στην περσική τέχνη, η οποία εξακολουθούσε να ακολουθεί τις νορδικές κινητήριες δυνάμεις. Σίγουρα δεν είναι τυχαίο ότι ο **σουφισμός**, ο μυστικισμός του Ισλάμ, πιθανότατα ξεκίνησε από την Περσία και ήταν πιο ζωντανός εκεί. Το Ισλάμ, όπως όλες οι σημιτικές θρησκείες, φαινόταν πάντα απαράδεκτα άκαρπες και αδιάλλακτες για το νορδικό αίσθημα. Ο Σουφισμός ήταν μια προσπάθεια να μετατραπεί και το Ισλάμ σε μια βαθύτερη και πιο ικανοποιητική θρησκευτική διδασκαλία, να ανοίξει ένα βαθύτερο και πιο πλούσιο κανάλι βίωσης του Θεού. Είναι σημαντικό ότι ο σουφισμός προήλθε από την ινδική φιλοσοφία, ειδικά από τη Βεντάντα, αλλά και από τον αρχαίο περσικό μαζδαϊσμό και τον νεοπλατωνισμό. Όλες αυτές οι παραδοχές φαίνεται να περιέχουν κάτι το αληθινό· σε κάθε περίπτωση, δείχνουν πάντα το πνεύμα των λαών της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας, και όχι το πνεύμα των λαών της σημιτικής γλώσσας.

Εικ. 341: Μοχάμαντ Καρίμ Χαν Ζαντ (1750– 1799), Πέρσης πρίγκιπας. Προφανώς νορδική-μεσανατολική

Ο **Κάρολος Γιένο Ουίφαβι** καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ήδη κατά τη διάρκεια της βασιλείας του βασιλικού οίκου των **Αχαιμενιδών**, δηλαδή από τον 6ο αιώνα π.Χ., ξεκίνησε μια «σημιτική» επιρροή, δηλαδή μια επιρροή των μεσανατολικών φυλών και της οριενταλοειδούς

191. Βλ. Γκέοργκ Χόνιγκμαν (Georg Honigmann, 1863 – 1930), «Ιστορική εξέλιξη της ιατρικής» (Gechichtliche Entwicklung der Medizin), 1925, σελ. 23

φυλής, που οδήγησε στην επικράτηση του αίματος αυτών των φυλών στον περσικό λαό κατά την περίοδο των **Σασσανιδών**, δηλ. από τον 3ο έως τον 7ο αιώνα μ.Χ. Η εικόνα της περιοχής δείχνει ότι η μεσανατολική φυλή ήταν η κυρίαρχη σε ό,τι αφορούσε τη μείωση της νορδικής ανώτερης τάξης. Εξ ου και οι χαρακτηρισμοί του **Ουίφαβι** για τους Πέρσες της Σασσανιδικής περιόδου: «Η μύτη είναι μια έντονη μύτη αετού, το μάτι είναι ανοιχτό, έχει σχήμα αμυγδαλωτού ματιού (βλ. σελ. 96), το κεφάλι είναι εντυπωσιακά ψηλό και κοντό». Προς το τέλος της εποχής των Σασσανιδών (σύμφωνα με τον ίδιο συγγραφέα) πολύ Αραβικό αίμα, συμπεριλαμβανομένου πολύ αίματος της οριενταλοειδούς φυλής, διείσδυσε στον κορμό του περσικού λαού.[192] Η περιγραφή που δίνει ο Αμμιανός Μαρκελλίνος (περίπου 330 με 400 μ.Χ.) στους Πέρσες – τους περιγράφει σαν μικρού αναστήματος, μελαχρινούς, με πυκνά μαλλιά, σμιχτά φρύδια και θηλυπρεπή εμφάνιση[193] – αυτή η περιγραφή, έστω και αν αντικατοπτρίζει μια εχθρική στάση, δείχνει ωστόσο ότι η πλειοψηφία του περσικού λαού τον 4ο αιώνα μ.Χ. είχε γίνει ένα φυλετικό μείγμα μεσανατολικής-οριενταλοειδούς φυλής. Η φυλετική αλλαγή έπρεπε να γίνει αισθητή και στη γλώσσα: η επιρροή των μη νορδικών πληθυσμών στην περσική γλώσσα έπρεπε να την αλλάξει προς την κατεύθυνση των καυκάσιων γλωσσών: ο **Γκιόργκ Χιούσινγκ**, ο **Χιούγκο Βίνκλερ** (Hugo Winckler, 1863 – 1913) και ο **Τζούλιους Ποκόρνυ** ήταν οι πρώτοι που το παρατήρησαν αυτό.

Το νορδικό πνεύμα αδιαμφισβήτητα διαποτίζει ακόμη το «Βιβλίο των Βασιλέων» (Σαχναμέ), του μεγαλύτερου Πέρση επικού ποιητή Φερντοσί (περίπου 935 – 1020 ή 1026), έργο που ανήκει στη σειρά ηρωικών ποιημάτων που το καθένα προέρχεται από τον «Μεσαίωνα» των διαφόρων λαών της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας. Οι αρχαίοι Πέρσες ήρωες που περιγράφει ο ποιητής είναι νορδικού χαρακτήρα˙ η νορδική φύση αντιπροσωπεύεται από τις γυναικείες μορφές, των οποίων η αγνή χάρη και η ηρωική διάθεση θυμίζουν σε πολλούς παρατηρητές τις γυναικείες μορφές της γερμανικής ηρωικής ποίησης. Ενώ η πνευματική φύση των χαρακτήρων του, εξακολουθεί να είναι κυρίως νορδική, η εικόνα του Φερντοσί για την ανθρώπινη ομορφιά όσον αφορά τα χρώματα βασίζεται στις μη νορδικές φυλές: τραγουδά για σκούρα μάτια και μαλλιά.

Ο σεβασμός που ένιωθαν οι Άραβες για τους Πέρσες, που είχαν κατακτήσει, αντανακλάται σε τέτοιες αραβικές παροιμίες του 8ου αιώνα: «Όποιος θέλει να κάνει καλά παιδιά να πάρει γυναίκα Περσίδα» και «Κανείς δεν χτυπάει το κεφάλι του εχθρού όπως ο γιος μιας Περσίδας».[194]

Ο Άγγλος περιηγητής **Έντουαρντ Σκοτ Γουόρινγκ** βρήκε το 1800 στο Σιράζ πολλές γυναίκες ξανθιές: «Πολλές γυναίκες στο Σιράζ είναι εξίσου ξανθιές με αυτές στην Ευρώπη»[195]. Ο **Ερνστ Σπίντλερ** αναφέρει

---

192. Κάρολος Γιένο Ουίφαβι, (Károly Jenő Ujfalvy, 1842 – 1904), Ιρανο-ινδική εικονογραφία και ανθρωπολογία, L' Anthropologie, Τόμος II, 1900.

193. Αμμιανός Μαρκελλίνος (Ammianus Marcellinus, 330 μ.Χ. – μετά το 391 μ.Χ.), III, 2, 25 και 80

194. Βλ. Εφημερίδα των οικογενειών των χωρών της Μέσης Ανατολής, τόμος 42, 1891, σελ. 367

μετά στις εντυπώσεις του το 1879: «Μόνο σπάνια βλέπεις ανοιχτόχρωμο δέρμα και μπλε μάτια.»[196] Στη σημερινή Περσία, οι ξανθοί και ανοιχτόχρωμοι άνθρωποι δεν είναι ασυνήθιστοι στις παλιές ευγενείς οικογένειες.[197] Οι ξανθοί λέγεται ότι βρίσκονται μεταξύ του Σιράζ και του Ισφαχάν, και εξακολουθούν να εμφανίζονται περιστασιακά μεταξύ των κατοίκων της νότιας περσικής περιοχής Φαρς.

Ο Ουσάυ[198] τονίζει ιδιαίτερα αυτή τη νορδική επιρροή των Φαρσί: μεταξύ αυτών είναι πιο συνηθισμένα, τα λιγότερο σκούρα μαλλιά, το λιγότερο σκούρο δέρμα, το ψηλότερο ανάστημα και συναντά κανείς «μερικές ξανθιές με μπλε μάτια». Μεταξύ των Φαρσί του Σιράζ, δεν υπάρχει χειρότερη βρισιά από το «μαύρος» (figure noire). Στο Λορεστάν, μια επαρχία της δυτικής Περσίας, παρατηρείται μια ασθενέστερη νορδική επιρροή, με λίγους ξανθούς και λίγους γαλανομάτες.

Μεταξύ των Κούρδων που μιλούν μια περσική διάλεκτο, υπάρχει ακόμη ένας εντυπωσιακός αριθμός ξανθών στην περιοχή του όρους Νεμρούτ και Καρακούς (βλ. σελ. 140). Η θέση της γυναίκας είναι πολύ πιο ελεύθερη ανάμεσά τους από ό,τι μεταξύ των Τούρκων και των σημερινών κατοίκων της Περσίας. Οι Κούρδοι έδωσαν στον ανατολικό κόσμο εξαιρετικούς άνδρες. Ένα παράδειγμα τέτοιου ατόμου είναι ο (σύμφωνα με τις σύγχρονες μαρτυρίες) ο ψηλός Κούρδος οπλαρχηγός και αργότερα σουλτάνος Σαλαντίν (Salah-ed-din, 1137 – 1193), ο οποίος ήταν ευγενής, γενναίος, δίκαιος, ηθικά αγνός, ιπποτικός προς τις γυναίκες και τους αιχμαλώτους, γενναιόδωρος, διψασμένος για γνώση, έχει λίγα από την εικόνα των ηγετών, που ήταν από την αρχαιότητα χαρακτηριστικό της Ανατολής, αλλά πολλά περισσότερα από την εικόνα των πρώιμων μεγάλων βασιλιάδων της Περσίας.[199]

Τον 17ο αιώνα, ο **Μπέντο ντε Γκόις** (Bento de Góis, 1562 – 1607) ο Πορτογάλος Ιησουίτης ιεραπόστολος και εξερευνητής, βρήκε ξανθούς ορεινούς πληθυσμούς στις κοιλάδες του Παμίρ.[200] Μεταξύ των φυλών του Παμίρ, ειδικά των Γκάλσεν, ανοιχτόχρωμα μάτια και τα μαλλιά λέγεται ότι δεν είναι ασυνήθιστα ακόμη και σήμερα. Ειδικά όμως μεταξύ των Αφγανών, φαίνεται να έχει διατηρηθεί μια νορδική επιρροή. Ο **Στιλ** βρήκε ότι η πλειονότητα των Αφγανών αιχμαλώτων πολέμου ήταν ψηλοί, με ανοιχτόχρωμα μάτια, «με μια ανοιχτή, πιστή έκφραση στα

195. Έντουαρντ Σκοτ Γουόρινγκ (Edward Scott Waring, 1783 – 1821), Ταξίδι στο Σιράζ στο δρόμο από το Καζρόν στι Φιρόζαμπαντ, γερμανική μετάφραση, Ρούντολσταντ 1808

196. Ερνστ Σπίντλερ (Ernst Spindler, 1854 – 1916), Εργασίες της Εταιρείας του Βερολίνου για την Ανθρωπολογία, την Εθνολογία και την Προϊστορία, 1879, σελ. 306

197. Αυτό αναφέρεται από τον Φέλιξ φον Λούσαν (Felix von Luschan, 1854 – 1924), Οι πρώτοι κάτοικοι της Δυτικής Ασίας, Εφημερίδα του Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου, τόμος 41, 1911

198. Φρεντερίκ Ουσάυ (Frédéric Houssay, 1860 – 1920), Οι σημερινοί λαοί της Περσίας, Δελτίο της Ανθρωπολογικής Εταιρείας της Λυών, 1887, σελ. 101

199. Τα νορδικά χαρακτηριστικά του χαρακτήρα του Σαλαντίν οδηγούν πιθανώς σε αυτό που αναφέρει ο Στάνλεϊ Λέιν-Πουλ (Stanley Lane-Poole, 1854 – 1931), (Ο Σαλαντίν και η πτώση του Βασιλείου της Ιερουσαλήμ, 1898): «Εντούτοις, ο χαρακτήρας του μεγάλου Σουλτάνου είναι πιο ελκυστικός στους Ευρωπαίους παρά στους Μουσουλμάνους, οι οποίοι θαυμάζουν λιγότερο τον ιπποτισμό του παρά το πολεμικό μεγαλείο της νίκης του. Για εμάς, ο Σαλαντίν γίνεται πραγματικός και ποιητικός ήρωας περισσότερο μέσω της αρχοντιάς του παρά μέσω της επιτυχίας των επιχειρήσεών του.»

200. Βλ. Διαμόρφωση της Ιρανικής Φιλολογίας του Βίλχελμ Γκάιγκερ (Wilhelm Geiger, 1882 – 1945) και Ερνστ Κουν (Ernst Kuhn, 1846 – 1920), σελ. 290

μάτια τους» και διαπίστωσε ότι οι περισσότεροι από αυτούς «θα μπορούσαν να έχουν γεννηθεί σε ένα αγρόκτημα στη βόρεια Γερμανία όσο και στις καλύβες της πατρίδας τους στα ψηλά βουνά»[201]. Αυτό είναι πιθανώς το νορδικό αίμα των αρχαίων Περσών και των Σάκων, λαών που είχαν εξαπλώσει την κυριαρχία τους μακριά στην Ασία. Στα βουνά δεν υπάρχει η εξάλειψη του νορδικού αίματος, όπως συμβαίνει στις πεδινές περιοχές της νότιας Ευρώπης. Οι Αφγανοί είναι γνωστοί σαν εξαιρετικοί στρατιώτες.

Ο περσικός λαός (όπως πρώτος επεσήμανε ο **Γκομπινώ**) εξακολουθεί να παρουσιάζει χαρακτηριστικά που τον ξεχωρίζουν από τους γύρω λαούς. «Αυτοί οι “Ιρανοί”, σύμφωνα με τις περιγραφές και τις γνώμες σχεδόν όλων των ταξιδιωτών, καθώς και με τα γραπτά τους, διαθέτουν μια διανοητική διάθεση, όπως την βρίσκουμε μόνο στους Ευρωπαίους. Είναι οι μόνοι άνθρωποι στην περιοχή τους ικανοί για πολιτισμό και επομένως διαφέρουν από όλους τους γείτονές τους παρά την ισλαμική μάσκα και παρά την υστεροφημία του πολιτισμού τους σήμερα. Είναι οι απόγονοι και οι φυσικοί κληρονόμοι του αρχαίου πολιτισμού που έτρεφε και τρέφει όλο το Ισλάμ, που χωρίς αυτό το στήριγμα οι Άραβες και οι Τούρκοι δεν θα μπορούσαν να κάνουν νέα πράγματα από μόνοι τους.»[202]

Η αρχαία ινδική και περσική πνευματική κληρονομιά έχει επηρεάσει ολόκληρη την Ασία και μέχρι την Ανατολική Ασία. Σαν αποτέλεσμα εκτεταμένης έρευνας, ο **Γκριούνβεντελ** έπρεπε να συνοψίσει: «Ό,τι έχει να προσφέρει η Ανατολική Ασία όσον αφορά τους μυθολογικούς τύπους είναι είτε ινδικό είτε περσικό.»[203] Η σημασία των φυλών της νορδικής φυλετικής καταγωγής που έχουν διεισδύσει στην Ασία είναι ξεκάθαρα εμφανής από αυτήν την πρόταση καθώς και από την πρόταση του **Χούμπερτ Σμιτ** που δόθηκε στη σελ. 179.

201. Όττο Μαξ Γιοχάνες Στιλ (Otto Max Johannes Stiehl, 1860 – 1940), «Οι εχθροί μας». Χαρακτηριστικά κεφαλιών από γερμανικά στρατόπεδα αιχμαλώτων πολέμου, 1916

202. Γκιόργκ Χιούσινγκ, «Τα λαϊκά στρώματα στο Ιράν» σε συνεργασία με το Ανθρωπολογικό Ινστιτούτο της Βιέννης, τρίτη Σειρά, Τόμος 16, 1916

Η επίδραση που είχε ο περσικός πολιτισμός, μέσω του μαζδαϊσμού του, στον Ιουδαϊσμό, τον Χριστιανισμό και το Ισλάμ εδώ δεν μπορεί να εντοπιστεί. Η σημασία του Μαζδαϊσμού για την ανάπτυξη των καλών τεχνών φαίνεται στα βιβλία του Γιόζεφ Στρζιγκόφσκι (Josef Strzygowski, 1862 – 1941), «Η αρχιτεκτονική των Αρμενίων και της Ευρώπης» 1918, και το «Προέλευση της χριστιανικής εκκλησιαστικής τέχνης», 1920. Πώς επηρέασε ο περσικός πολιτισμός την ποίηση των δυτικών λαών φαίνεται στο βιβλίο του Κόνραντ Μπούρνταχ (Konrad Burdach, 1859 – 1936), «Σχετικά με την προέλευση των μεσαιωνικών αοιδών, τα μυθιστορήματα αγάπης και τη γυναικεία υπηρεσία», 1918.

203. Άλμπερτ Γκριούνβεντελ (Albert Grünwedel, 1856 – 1935), «Αρχαία Κούσα», 1920

10. Φυλετική Ιστορία του Ελληνικού και του Ρωμαϊκού Λαού

Στο βιβλίο μου «Φυλετική ιστορία του ελληνικού και ρωμαϊκού λαού»[204] (1929) προσπάθησα να περιγράψω τις διαδικασίες διατήρησης της ζωής (βιολογικές), που μας παρουσιάζονται σαν ιστορία των Ελλήνων και των Ρωμαίων, και πρέπει να αναφέρω εδώ τα στοιχεία και τις εικονογραφήσεις του βιβλίου, όπου συνοψίζω μόνο εν συντομία τα κύρια χαρακτηριστικά των φυλετικών ιστοριών που περιγράφονται στο αναφερόμενο βιβλίο, χωρίς να παρέχω μεμονωμένες αναφορές.

α) Οι Έλληνες.

Η αρχική έδρα των Ελλήνων τοποθετείται στην Ανατολική Ουγγαρία, αλλά σε ένα ακόμη πιο μακρινό παρελθόν στους ελληνικούς θρύλους και στις ξεθωριασμένες μνήμες τοποθετείται στην Κεντρική και Βορειοδυτική Ευρώπη. Η προϊστορική έρευνα και η γλωσσολογία έχουν αποκαλύψει τρεις κύριες μεταναστεύσεις, η καθεμία από τις περιοχές του κάτω Δούναβη: αυτή των Ιώνων, ίσως γύρω στο 2000 π.Χ., αυτή των Αχαιών και των Αιολέων γύρω στο 1400 ή 1300 π.Χ., και αυτή των Δωρικών φυλών γύρω στο 1100 π.Χ. Πρέπει να φανταστεί κανείς αυτές τις κύριες μεταναστεύσεις, που μπορεί να προηγήθηκαν και να ακολουθήθηκαν από μεταναστεύσεις άλλων μικρότερων ομάδων, σαν μια προέλαση και τελική εγκατάσταση αγροτών πολεμιστών που αναζητούσαν γη, που έφεραν μαζί τους σε κάρα βοδιών ακόμη και τα οικόσιτα γουρούνια τους της κεντρικής έως βορειοδυτικής Ευρώπης.

Οι Έλληνες βρήκαν έναν γηγενή πληθυσμό στην Ελλάδα, ο οποίος, σύμφωνα με ευρήματα κρανίων και εικονογραφικά στοιχεία, φαίνεται να είναι κατά κύριο λόγο δυτικός με μεσανατολικές επιρροές, έναν πληθυσμό με μητριαρχικές απόψεις και ορισμένες θρησκευτικές πεποιθήσεις, που ο **Καρλ Σούχαρντ** περιέγραψε στο βιβλίο του «Αρχαία Ευρώπη» (1926), το οποίο είναι ιδιαίτερα πολύτιμο για την ελληνική προϊστορία και την πρώιμη ιστορία, σαν χαρακτηριστικό των (κατά κύριο λόγο δυτικών) μεσογειακών λαών της αρχαίας Ευρώπης.

Οι ψηλού αναστήματος, ανοιχτόχρωμοι, ξανθοί, με γαλάζια μάτια εισβολείς Έλληνες, που είχαν την πατριαρχική τάξη και έκαιγαν τα πτώματα, που χρησιμοποιούσαν πανοπλίες και περικνημίδες σαν όπλα

---

204. Χανς Φρίντριχ Καρλ Γκύντερ, «Φυλετική ιστορία του ελληνικού και ρωμαϊκού λαού». Με παράρτημα: Ελληνικές και Ρωμαϊκές κεφαλές νορδικής φυλής, 152 σελίδες με 3 χάρτες, 83 εικόνες στο κείμενο και 64 εικονογραφήσεις σε 16 πίνακες.

και τη στρογγυλή ασπίδα (ασπίς) κεντροευρωπαϊκής προέλευσης, έγιναν τώρα η άρχουσα τάξη του προηγούμενου πληθυσμού που ήταν κοντού αναστήματος, μελαχρινοί και ήταν εξοικειωμένοι με τον μητριαρχικό νόμο και τον ενταφιασμό των πτωμάτων. Και έτσι άρχισε ένας αγώνας μεταξύ των μορφών τέχνης, μεταξύ των εισαγόμενων βορειοευρωπαϊκών και των γηγενών, ένας αγώνας πεποιθήσεων και εθίμων, που εν μέρει οδήγησε στον εκτοπισμό των γηγενών από τους βορειοευρωπαίους, εν μέρει οδήγησε σε μια εξισορρόπηση, εν μέρει σε μια συνεχή πάλη μεταξύ των δύο, μέχρι τελικά, με την απορρόφηση της νορδικής φυλής από τον ελληνισμό, να κυριαρχήσουν οι μη νορδικές θρησκευτικές και καλλιτεχνικές ευαισθησίες και οι μη νορδικές ηθικές απόψεις. Χρησιμοποιώντας το παράδειγμα της θρησκευτικής ζωής, ο **Καρλ Κινάστ** απέδειξε αυτόν τον αγώνα των φυλετικών ψυχών στον Ελληνισμό στο βιβλίο του «Απόλλων και Διόνυσος, Νορδικά και μη Νορδικά μέσα στη θρησκεία των Ελλήνων» (1927). Θα μπορούσαμε να παρουσιάσουμε ολόκληρη την ιστορία του ελληνικού πνεύματος, καθώς και την ιστορία των ελληνικών κρατών, σαν μια αντιπαράθεση μεταξύ του νορδικού πνεύματος και του μη νορδικού πνεύματος.

Το γεγονός ότι οι Έλληνες, ή τουλάχιστον η άρχουσα τάξη των φυλών της ελληνικής γλώσσας, δηλαδή οι απόγονοι των γλωσσικών φορέων που μετανάστευσαν από τον κάτω Δούναβη, ήταν της νορδικής φυλής, αναγνωρίστηκε για πρώτη φορά από τον Άγγλο συγγραφέα **Έντουαρντ Μπούλβερ-Λύττον** (Edward Bulwer-Lytton, 1803 – 1873) το 1842. Σήμερα, ένας ιστορικός ερευνητής όπως ο **Καρλ Τζούλιους Μπέλοχ** (Karl Julius Beloch, 1854 – 1929) τονίζει αυτό το γεγονός ακριβώς στην αρχή της «Ελληνικής Ιστορίας» του (Τόμος I, 1912). Στο βιβλίο μου «Φυλετική Ιστορία του Ελληνικού και Ρωμαϊκού Λαού» (1929) μπόρεσα να βγάλω συμπεράσματα από τον Όμηρο, τον Ησίοδο, τον Αλκμάν, τον Πίνδαρο, τον Ιπποκράτη, τον Βακχυλίδη, αλλά και από τους μεταγενέστερους Έλληνες ποιητές που παρέχουν στοιχεία για αυτό, ότι οι Έλληνες βλέπουν τους θεούς και τις θεές, τους ήρωες και τις ηρωίδες σαν μορφές της νορδικής φυλής, αλλά αναφέρουν και τα νορδικά φυλετικά χαρακτηριστικά των συγχρόνων τους. Η εικαστική τέχνη των Ελλήνων αντιπροσωπεύει πάντα τον ευγενή άνθρωπο μόνο σαν άνθρωπο της νορδικής φυλής, ενώ στα έργα τέχνης των ανθρώπων που χαρακτηρίζονται σαν αχρεία δίνει χαρακτηριστικά της ανατολικής, μεσανατολικής και της νέγρικης φυλής. Ένας Σωκράτης με τα μη νορδικά χαρακτηριστικά του θεωρείται σίγουρα σαν εξαίρεση από τους συγχρόνους του.

Το **σπαρτιατικό κρατικό σύστημα** δείχνει ιδιαίτερα ξεκάθαρα τη φυλετική διαστρωμάτωση: ο πληθυσμός αποτελούνταν από τρεις τάξεις: πρώτον τους **Σπαρτιάτες**, την τάξη των αρχόντων της Δωρικής φυλής, που αυτοαποκαλούνταν Ίσοι (Όμοιοι), δεύτερον την τάξη των **Περίοικων**, που ήταν ελεύθεροι και υποχρεωμένοι να υπηρετήσουν στο στρατό, που αποτελούνταν κυρίως από τους απογόνους των νορδικών Αχαιών, οι οποίοι πρέπει να απονορδικοποιήθηκαν περισσότερο από τη μετανάστευση των Δωρικών φυλών, τρίτον τους **Είλωτες** που ήταν

σκλάβοι του κράτους, δεν μπορούσαν να τους σκοτώσουν ή να τους πουλήσουν και από τους οποίους οι Περίοικοι μπορούσαν να έχουν από έναν, οι Σπαρτιάτες επτά ο καθένας, που τους μεταβιβάζονταν από το κράτος.

Κάθε σπαρτιατική οικογένεια διέθετε μια αναπαλλοτρίωτη κληρονομιά (κλήρος) που της δινόταν από το κράτος. Ο Σπαρτιάτης έπρεπε να είναι αφοσιωμένος στη διαχείριση της περιουσίας του και κυρίως στην εκπαίδευση των όπλων, του απαγορευόταν το εμπόριο και οι επιχειρήσεις. Αυτά αφέθηκαν στους Περίοικους, οι οποίοι τελικά συχνά γίνονταν πλουσιότεροι από τους Σπαρτιάτες κυρίους τους.

Δεν υπήρχε δικαίωμα γάμου μεταξύ Σπαρτιατών και Περίοικων, ούτε μεταξύ Σπαρτιατών και Ειλώτων· μόνο χαλαρές σχέσεις μεταξύ των φύλων ήταν δυνατές μεταξύ των τάξεων. Οι γιοί από τέτοιες σχέσεις υπολογίζονταν σαν ελεύθεροι, αλλά δεν είχαν κανένα δικαίωμα στη κληρονομιά και γινόντουσαν πλήρεις πολίτες μόνο αφού ολοκλήρωναν την απαραίτητη σπαρτιατική παιδεία.

Οι νόμοι του Λυκούργου προσπάθησαν περισσότερο ασυνείδητα, να διατηρήσουν τη φυλετική διαστρωμάτωση, αλλά συνειδητά να προωθήσουν την κληρονομική υγεία. Μια αυστηρή διαδικασία επιλογής αποφάσιζε αν ένα νεογέννητο παιδί άξιζε να μεγαλώσει. Υπήρχε υποχρέωση γάμου για όλους τους υγιείς άντρες και για τον στείρο σύζυγο υπήρχε το καθήκον να έχει στη θέση του έναν αναπαραγωγικό βοηθό πατέρα με τη γυναίκα του, όπως στους αρχαίους Ινδικούς και Ρωμαϊκούς νόμους, στο Σολώνιο νόμο των Αθηναίων και των αρχαίων Πρώσων – σύμφωνα με κοινές ινδοευρωπαϊκές αντιλήψεις, τις οποίες εξακολουθεί να εκπροσωπεί στο γερμανικό λαό ο Λούθηρος – όπου σε τέτοιες περιπτώσεις, θα πρέπει να παρεμβαίνει ένας βοηθός για την αναπαραγωγή. Αν ένας Σπαρτιάτης είχε τέσσερα ή περισσότερα παιδιά, παρέμενε αφορολόγητος. Οι ιστορικοί των άλλων ελληνικών φυλών έγραψαν ότι η σπαρτιατική εθνική δύναμη οφείλονταν στην επιλογή που βρισκόταν σε αυτές και σε άλλες διατάξεις των νόμων του Λυκούργου. Η γυναικεία ομορφιά της Σπάρτης ήταν παροιμιώδης. Ο Βακχυλίδης (XIX, 1) τραγούδησε για τις Σπαρτιάτισσες τον 5ο αιώνα π.Χ. και τις αποκαλούσε «ξανθές Λακεδαιμόνιες».

Η μοίρα της άρχουσας τάξης των Δωριέων σφραγίστηκε όταν – πιθανότατα στις αρχές του 4ου αιώνα π.Χ.– ο Νόμος του Επιτάδειου εξασφάλισε τη μεταβίβαση της καλλιεργήσιμης γης από κρατική ιδιοκτησία στην ατομική ιδιοκτησία και ταυτόχρονα την ελεύθερη πώληση των κληρονομικών αγαθών – που μαζί αποτελούσαν κρατική ιδιοκτησία. Τώρα η δομή της ιδιοκτησίας μετατοπίστηκε με τέτοιο τρόπο που η καλλιεργήσιμη γη περιήλθε στα χέρια λίγων ολοένα και πιο ισχυρών Σπαρτιατών και πλούσιων Περίοικων, αλλά ταυτόχρονα πολλές σπαρτιατικές οικογένειες έγιναν τόσο φτωχές που αποχώρησαν από την κρατική ζωή αφού έχασαν τα πλήρη πολιτικά τους δικαιώματα. Το έτος 398 π.Χ. ο Κινάδωνας, ένας Σπαρτιάτης, προσπάθησε να υποκινήσει μια συνωμοσία ενάντια στους πλήρεις πολίτες μαζί με τους Σπαρτιάτες, τους Περίοικους και τους Είλωτες. Αυτό απέτυχε, αλλά από

τότε το σπαρτιατικό κράτος δεν ήταν πλέον σε θέση να επιτύχει μια ευημερούσα εσωτερική ειρήνη και σταθερότητα.

Ακόμη και πριν από τον νόμο του Επιτάδειου, οι πολεμικές απώλειες είχαν μειώσει τον αριθμό των Σπαρτιατικών φυλών. Οι διδασκαλίες του διαφωτισμού, που διείσδυσαν στην Σπάρτη απ' έξω, διδασκαλίες, που έβαζαν το άτομο και τα δικαιώματά του πάνω την υποχρέωση του ατόμου να ενταχθεί στην οικογένεια και στο κράτος, διέλυσαν την αντίληψη περί ηθικής των νόμων του Λυκούργου και έτσι έβλαψαν την πειθαρχία, την οικογενειακή ζωή και την αναπαραγωγή της άρχουσας τάξης. Ο Σπαρτιάτης βασιλιάς Αγησίλαος, που κυβέρνησε στις αρχές του 4ου αιώνα, ήταν ιδιαίτερα προικισμένος αλλά μικρόσωμος και κουτσός. Οι έφοροι είχαν επιπλήξει τον πατέρα του Αρχίδαμο επειδή παντρεύτηκε μια γυναίκα κατώτερης καταγωγής: παράδειγμα της παρακμής της παλιάς λυκουργικής πειθαρχίας μεταξύ των ανώτερων ευγενών.

Οι συνθήκες που προέκυψαν μετά την εισαγωγή των νόμων του Επιτάδειου οδήγησαν στο γεγονός ότι πολλές Σπαρτιατικές οικογένειες αφού έχασαν την κληρονομιά τους έμειναν με λίγα παιδιά ή ακόμη και χωρίς παιδιά και δεν μπορούσαν πλέον να αντικαταστήσουν τουλάχιστον τις πολεμικές τους απώλειες με νέες γεννήσεις. Ο Αριστοτέλης δίνει τον αρχικό αριθμό των Σπαρτιατών ως 10.000˙ στους Περσικούς Πολέμους (5ος αιώνας π.Χ.) πολέμησαν 8.000 Σπαρτιάτες, στις Πλαταιές (479 π.Χ.) εκτός από 5.000 Σπαρτιάτες, υπήρχαν και 5.000 Περίοικοι, και οι δύο τάξεις σαν βαριά οπλισμένα στρατεύματα στην πρώτη γραμμή μάχης, συν 30.000 Είλωτες σαν βοηθητικά στρατεύματα. Στα Λεύκτρα (371 π.Χ.) – μετά τον εμφύλιο πόλεμο που συντάραξε τα θεμέλια του ελληνισμού, τον Πελοποννησιακό πόλεμο, – 1.500 Σπαρτιάτες πολέμησαν εναντίον των Θηβαίων˙ από αυτούς, οι 400 σκοτώθηκαν και εκτός από αυτούς οι 600 από τους πολυπληθέστερους Περίοικους. Λίγες δεκαετίες αργότερα, ο Αριστοτέλης αναφέρει 1.000 Σπαρτιάτες˙ το 244 π.Χ. υπήρχαν 700. Από τους 6.000 άνδρες του στρατού των Σπαρτιατών και των Περίοικων, που πολέμησαν στη μάχη της Σελλασίας το 221 π.Χ., λέγεται ότι μόνο 200 διέφυγαν. Από τα Λεύκτρα (371 π.Χ.), η φήμη του σπαρτιατικού στρατού σαν ανίκητη στρατιωτική δύναμη είχε διαλυθεί.

Ο Άγης ο Δ', που ανέβηκε στην εξουσία το 244 π.Χ., σε μια εποχή που από τους 700 Σπαρτιάτες μόνο 100 κατείχαν ακόμη γη, προσπάθησε να αποκαταστήσει τους παλιούς σπαρτιατικούς νόμους και τις πεποιθήσεις. Η απόπειρα απέτυχε και κόστισε στον Άγη τη ζωή του. Ο Άγης ήθελε να αυξήσει τον αριθμό των πλήρους πολιτών σε 4.500 με την αποδοχή περίοικων και ξένων – μια μαρτυρία για το γεγονός ότι ο βασιλιάς θεωρούσε δυνατό να επιτύχει την αναβάθμιση, η οποία συνδέεται με την αύξηση της αξίας των υψηλότερων κληρονομικών χαρακτηριστικών, μέσω διαταγμάτων. Τον Άγη ακολούθησε η τελευταία ευγενής μορφή μεταξύ των βασιλιάδων της Σπάρτης, ο Κλεομένης ο Γ'. Πραγματοποίησε διανομή γης και προσπάθησε να εξασφαλίσει την εσωτερική ειρήνη κάνοντας τους ικανούς περίοικους πλήρεις πολίτες. Το 206 π.Χ., ο σκληρός Νάβις (207 π.Χ. – 192 π.Χ.), ο

αγαπημένος των Ειλώτων και των Περίοικων, ανέβηκε στην τυραννία και κήρυξε έναν αριθμό Ειλώτων ελεύθερους. Έτσι, καθώς η κατεξοχήν νορδική άρχουσα τάξη μειώθηκε, ένα μείγμα τάξεων θα μπορούσε να εξαπλωθεί στη Σπάρτη, που σήμαινε ταυτόχρονα την ολοένα και πιο αποτελεσματική διασταύρωση της νορδικής φυλετικής επιρροής στον σπαρτιατικό λαό.

Μετά την ήττα του τελευταίου Σπαρτιατικού στρατού στη Σελλασία το 221 π.Χ., ο νικητής Μακεδόνας βασιλιάς Αντίγονος Γ' Δώσων, εισήλθε στη Σπάρτη: ο πρώτος από τους εχθρούς της Σπάρτης που κατέλαβε τη χώρα. Το 146 π.Χ. όλη η Ελλάδα έγινε ρωμαϊκή επαρχία με το όνομα Αχαΐα.

Η φυλετική διαστρωμάτωση στο **αθηναϊκό κρατικό σύστημα** δεν ήταν ποτέ τόσο εμφανής όσο στην Σπάρτη. Η μεγάλη ανάμειξη των στρωμάτων των κατά κύριο λόγο νορδικών οικογενειών ανήκε σε προγενέστερη περίοδο της προϊστορίας στην Αθήνα παρά στη Σπάρτη. Ενώ στη Σπάρτη η άρχουσα τάξη διατηρούσε πάντα ένα αίσθημα της φυλετικής διαφοράς από τις κατώτερες τάξεις, οι Αθηναίοι, με εξαίρεση την τάξη των σκλάβων, ένιωθαν πολύ περισσότερο σαν ένας ενιαίος λαός.

Σαν στρώμα, μέσα στο οποίο η νορδική φυλή είχε διατηρηθεί καλύτερα, πρέπει να δούμε την αριστοκρατία, τους ευγενείς, δηλ. τα άτομα «καλού γένους», που ονομάζονταν και γενέττες «σύντροφοι του γένους» ή ομογαλάκτοι «άνθρωποι του ίδιου μητρικού γάλακτος», μια τάξη που μπορεί αρχικά να περιλάμβανε τους μεγαλογαιοκτήμονες (γεωμόροι) της αττικής φυλής. Ήταν εκείνο το στρώμα που παρουσιάζει ο Όμηρος σαν οριστές (επιλεγμένοι). Κάτω από αυτή την τάξη ακολουθούσε μια άλλη τάξη ελεύθερων ανθρώπων, εκείνοι οι ελεύθεροι αγρότες, που ο Όμηρος τους παρουσιάζει σαν «demu andres», που μπορούν να συγκριθούν με τους «κοινούς ελεύθερους» του γερμανικού Μεσαίωνα. Αυτή η τάξη μπορεί να εμποδίστηκε λιγότερο από τις παραδοσιακές πεποιθήσεις των ευγενών από το να αναμιχθεί με τον μη νορδικό προελληνικό πληθυσμό της Αττικής.

Ο μη νορδικός προελληνικός πληθυσμός στην δομή του αθηναϊκού κρατικού συστήματος θα πρέπει να αναζητηθεί ανάμεσα στους «τεχνίτες», που εμφανίζονται στους σπουδαίους νόμους που λέγεται ότι έδωσε ο Θησέας στο κρατικό σύστημα. Η μη νορδική τάξη περιλαμβάνει και τους σκλάβους, οι οποίοι δεν ήταν λίγοι σε αριθμό στην Αθήνα από τις πρώτες μέρες της και οι οποίοι γινόντουσαν ολοένα και πιο πολλοί με τους αιώνες με τις μεταφορές τους κυρίως από τη Μικρά Ασία, άρα από περιοχές των κατά κύριο λόγο μεσανατολικών φυλών. Στην Αθήνα και σε άλλες ελληνικές πόλεις-κράτη, η δουλεία έπαιξε πολύ πιο σημαντικό ρόλο στη φυλετική αλλαγή από ό,τι στη Σπάρτη˙ η αίσθηση ότι οι σκλάβοι και οι απελευθερωμένοι απόγονοί τους ήταν φυλετικά

ξένοι παρέμεινε μέχρι την ύστερη περίοδο της Αθήνας. Όπως αναφέρει ο Ηρόδοτος μια εποχή του λαού του, που δεν είχε ακόμη γνωρίσει σκλάβους, έτσι και ο Αριστοτέλης διακρίνει τη φυλή των Ελλήνων και των ελεύθερων από αυτή των βαρβάρων και των δούλων. Ανάμεσα στους σκλάβους υπήρχαν και Έλληνες αιχμάλωτοι πολέμου από άλλες φυλές· ο αριθμός τους μπορεί να ήταν μικρός, αλλά πιθανότατα έδωσαν στην τάξη των σκλάβων μια ελαφρά νορδική φυλετική επιρροή.

Η διαστρωμάτωση του λαού στις τρεις τάξεις των ευγενών, αγροτών και τεχνιτών κλονίστηκε από τους Δρακόντειους και Σολώνιους νόμους, οι οποίοι όμως έσωσαν τους ελεύθερους μικροκαλλιεργητές, που ήταν συχνά χρεωμένοι στις οικογένειες των ευγενών, από τη βύθιση στη σκλαβιά του χρέους και την στέρηση ελευθερίας και έτσι διατήρησαν για το κράτος τις πολύτιμες αγροτικές οικογένειες και την απόκτηση πολλών παιδιών. Οι Ευπατρίδες μπόρεσαν να αποκρούσουν ένα πραξικόπημα εναντίον τους – αφού χωρίστηκαν σε τρία κόμματα – και συμφώνησαν τελικά σε ένα τιμοκρατικό σύνταγμα, το οποίο όμως δεν βασιζόταν στην ιδιοκτησία της γης, αλλά στην οικονομική δύναμη. Έτσι οι ευγενείς αναγνώρισαν τις πλούσιες οικογένειες μη νορδικής κατώτερης τάξης και σχημάτισαν μαζί τους μια νέα, πολυπληθέστερη και επομένως πιο ισχυρή ανώτερη τάξη, η οποία δεν ήταν πλέον μια τάξη βασισμένη στην καταγωγή αλλά στην περιουσία. Η φυλετική προστασία των ευπατριδών οικογενειών βασιζόταν πλέον μόνο στις παραδοσιακές τους πεποιθήσεις, που θα εξασφάλιζαν μια σχετικά ισχυρή ενότητα και μια άμυνα απέναντι στο ξένο αίμα, καθώς και τη θέληση να διατηρηθούν οι φυλές μέσω του μεγάλου αριθμού παιδιών για πολύ καιρό ακόμη, αν ο Κλεισθένης δεν είχε διαλύσει τις οικογενειακές ενώσεις των ευγενών το 508 π.Χ.

Για όλα τα ελληνικά κράτη εκτός από τη Σπάρτη, η περίοδος του 7ου και 6ου αιώνα π.Χ. έφερε εσωτερικές αναταραχές, που συνέτριψαν τον αριστοκρατικό κανόνα της πρώιμης ελληνικής ιστορίας και ταυτόχρονα, μέσα από την οργή των κατώτερων τάξεων ενάντια στις κυρίαρχες τάξεις, συνέβαλαν σε μια ριζική εξόντωση του νορδικού αίματος. Ήταν η εποχή των τυράννων. Αυτοί, αν και συχνά οι ίδιοι ήταν ευγενικής καταγωγής, μισούσαν τους ευγενείς, ήξεραν πώς να κερδίσουν την εύνοια του λαού με έξυπνα υπολογισμένη συμπεριφορά και τελικά εξασφάλισαν την εξουσία του κράτους σαν μοναδικοί άρχοντες. Οι τύραννοι ήταν γενικά ήπιοι προς τις κατώτερες τάξεις, αλλά αδίστακτοι προς τους ευγενείς και τις ανώτερες τάξεις, καθώς και προς κάθε άνδρα και κάθε οικογένεια, που πίστευαν ότι ήταν δραστήρια και και είχε ηγετικές ικανότητες.

Η κυριαρχία των ευγενών, η οποία όπως χαρακτηριζόταν από τον Όμηρο, είχε αναπτυχθεί από μια βασιλική κυριαρχία, διήρκεσε για αιώνες στην Ελλάδα και έθεσε τα θεμέλια για τη «χρυσή εποχή» των ελληνικών πόλεων-κρατών· η κυριαρχία των Τυράννων διήρκεσε μόνο στη Σικυώνα 100 χρόνια, οπουδήποτε αλλού λιγότερο από 100 χρόνια, μετά τα οποία η πλήρης κυριαρχία του λαού προώθησε τη διάλυση του ελληνισμού σε λιγότερο από 200 χρόνια μέχρι την απώλεια της ελληνικής ελευθερίας. Κατά τη διάρκεια των αναταραχών της εποχής

της τυραννίας, σε μερικές πόλεις της Ελλάδας σχεδόν όλοι οι ευγενείς και οι πλούσιοι σκοτώθηκαν, οι περιουσίες τους κατασχέθηκαν και οι γυναίκες και τα παιδιά τους παραδόθηκαν στα κατώτερα στρώματα. Όταν αργότερα σε διάφορα μέρη ανατράπηκαν οι τύραννοι, οι πιο δραστήριοι μεταξύ των οπαδών τους εξοντώθηκαν. Έτσι μαινόταν η εσωτερική εξόντωση, που εκτός από την εξωτερική εξάλειψη του κράτους, που ιδιαίτερα στην Αθήνα είδε ο **ντε Λαπούζ**, να προετοιμάζει τον δρόμο για την κατάρρευση, της πολιτικής της επιλογής αλλά και στον επιλεγμένο στρατό που επέφεραν οι πόλεμοι.

Ο **Πέρσι Νέβιλ Ουρέ** (Percy Neville Ure, 1879 – 1950) «Η προέλευση της τυραννίας, 1922» και ο **Χάρολντ Πικ** (Harold Peake, 1867 – 1946) «Η Εποχή του Χαλκού και ο Κελτικός Κόσμος», 1922, υιοθετώντας την ιδέα του Ουρέ, περιέγραψαν την εποχή των τυράννων σαν μια εποχή ευδιάκριτων φυλετικών αλλαγών στον Ελληνισμό. Πριν από αυτή την εποχή, στην Ελλάδα βασίλευε ένας τύπος «βασιλέων», άνδρες ευγενικής καταγωγής και συμπεριφοράς, με μια βαθιά αίσθηση αξιοπρέπειας, αλλά σεβαστοί, ακόμη και δημοφιλείς, στις κατώτερες τάξεις του πληθυσμού, άνδρες που είχαν ταυτόχρονα μεγαλύτερο μερίδιο στη μοίρα ολόκληρης της χώρας παρά σε αυτή της πρωτεύουσας. Τώρα είχε προκύψει μια τάξη «τυράννων», ουσιαστικά επιχειρηματίες του χρήματος με «αστική» νοοτροπία, οι οποίοι κυριαρχούσαν πάνω σε μια πρωτεύουσα και την εμπορική της περιοχή, άνδρες, που ταυτόχρονα βασίζονταν στην εύνοια των μαζών, στον πλούτο και στην ικανότητα να δημιουργούν πλούτο, που ήταν συχνά υπερβολικά γενναιόδωροι και ευγενικοί, αλλά που, ακόμη και με ευγενική διάθεση και δίκαιη κρίση, ποτέ δεν αγαπήθηκαν πραγματικά ούτε και ήταν δημοφιλείς. Ο **Ουρέ** και ο **Πικ** χαρακτηρίζουν έτσι δύο διαφορετικές φυλετικές εκφράσεις της κυριαρχίας: οι άρχοντες της νορδικής φυλής, άρχοντες με κληρονομικά χαρακτηριστικά και διατηρημένη παράδοση και οι κυβερνώντες της μεσανατολικής φυλής, που κυβερνούσαν μέσω του πλούτου και της επιδέξιας εκμετάλλευσης της κατάστασης του κράτους. Ο **Πικ** δικαίως ανέφερε ότι οι «τύραννοι» ήταν από την μεσανατολική φυλή. Πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου της προχωρημένης φυλετικής ανάμειξης, οι τύποι των «τυράννων» εμφανίζονται στην αριστοκρατία, αλλά μεταξύ των τυράννων που εμφανίζονται στην Ελλάδα, μπορεί να εκπροσωπείται και ο τύπος του «βασιλιά». Η εισαγωγή του νομίσματος, πιστεύει ο **Ουρέ**, προκάλεσε την εξαφάνιση των «βασιλέων» στην Ελλάδα και την ανάδυση των «τυράννων» και των πριγκίπων του χρήματος. Κάτι παρόμοιο συνέβη στη Δύση με την εμφάνιση των χαρτονομισμάτων.

Το 560 π.Χ., η Αθήνα περιήλθε στην κυριαρχία του Πεισίστρατου, ενός από τους ευγενέστερους από τους μοναδικούς ηγεμόνες της Ελλάδας, ενός ηγεμόνα στον οποίο αναμειγνύονται ξεκάθαρα η φύση του «βασιλιά» και του «τύραννου». Μετά το θάνατό του, η εξουσία πέρασε στους γιους του, οι οποίοι έπρεπε να υποκύψουν σε μια ένοπλη επέμβαση των Σπαρτιατών. Ξέσπασαν νέοι εσωτερικοί αγώνες: οι ευγενείς υπό τον Ισαγόρα εναντίον των κατώτερων τάξεων υπό τον ευγενή Κλεισθένη. Μετά τη νίκη του το 508 π.Χ. ο Κλεισθένης εισήγαγε

ένα νέο σύνταγμα που είχε σκοπό να καταστρέψει τα τελευταία δικαιώματα και το κύρος των ευγενών. Επέφερε πλήγμα κατά των ριζών των ευγενών οικογενειών, κατά της φυλετικής τους συνοχής, διότι αντί για την κατανομή της Αττικής σε 4 «φυλές», που αντιστοιχούσαν στις τέσσερις μεγάλες φυλετικές ενώσεις της αριστοκρατίας, διένειμε τη χώρα σε δέκα νέες φυλές, βασιζόμενος αποκλειστικά στον τόπο διαμονής τους, διαιρώντας την χώρα σε δέκα περιοχές. Με αυτόν τον τρόπο, διέλυσε και τη δική του φυλή και υπονόμευσε τις οικογενειακές παραδόσεις που χρονολογούνται από την ινδοευρωπαϊκή εποχή, η διατήρηση των οποίων ήταν πάντα ένα κίνητρο για τη διατήρηση της οικογένειας μέσω της τεκνοποίησης. Ο Κλεισθένης δέχθηκε και ορισμένους ημιπολίτες στην τάξη των πλήρους πολιτών και εισήγαγε τον εξοστρακισμό, μια διαδικασία ψηφοφορίας που είχε σκοπό να αποτρέψει την επιστροφή ενός τυράννου επιτρέποντας στον λαό, με επαρκή αριθμό ψήφων, να πετύχει την εκδίωξη οποιουδήποτε πολίτη που είχε γίνει εξέχων στη ζωή του κράτους και θα μπορούσε να υποπτευθεί ότι αγωνιζόταν για την απολυταρχία. Ο εξοστρακισμός, που κράτησε μέχρι το 417 π.Χ. είχε συμβάλει στη φτωχοποίηση της Αθήνας σε πολύτιμους ανθρώπους και τους κληρονομικούς τους παράγοντες. Αν η αθηναϊκή πολιτική και πνευματική ζωή φαίνεται ιδιαίτερα πλούσια σε ιδιαίτερα προικισμένους ανθρώπους, αυτό οφείλεται στην μετανάστευση πολλών ξένων, κυρίως Ελλήνων από άλλες φυλές, αλλά και ορισμένων απογόνων των βόρειων ελληνικών συνοριακών φυλών.

Αν αφενός ο Κλεισθένης έβλαψε το αθηναϊκό κρατικό σύστημα υπονομεύοντας την αριστοκρατία, από την άλλη μεριά, με την προστασία που έδωσε στους μικροκαλλιεργητές, παρείχε σε αυτή την πολιτεία ένα τμήμα του λαού, στο οποίο σύμφωνα με την αριστοκρατία πρέπει να διατηρήθηκαν τα πιο νορδικά γενετικά χαρακτηριστικά και του οποίου οι πολεμικές ικανότητες αποδείχθηκαν αργότερα στον Μαραθώνα εναντίον των Περσών.

Η αθηναϊκή αγροτιά δέχθηκε το θανατηφόρο της πλήγμα μόνο μέσω των Περσικών Πολέμων και ακόμη και σε αυτούς τους πολέμους όχι άμεσα από τις απώλειες των νεκρών. Οι απώλειες στις μάχες του Μαραθώνα (490), της Σαλαμίνας (480) και των Πλαταιών (479) θα μπορούσαν να αντικατασταθούν γρήγορα από γεννήσεις, αν μετά τους Περσικούς πολέμους – στους οποίους ο Θεμιστοκλής έπρεπε να θυσιάσει την ανοικτή γη της Αττικής στους εχθρούς και τελικά να στείλει ολόκληρο τον πληθυσμό στα συμμαχικά κράτη – είχε ξαναδημιουργηθεί στην ερημωμένη Αττική μια πραγματική αγροτιά. Ο νέος πλούτος της Αθήνας, που είχε εμφανιστεί μετά τους Περσικούς Πολέμους, έβλεπε την ανοιχτή ύπαιθρο μόνο σαν αντικείμενο για τις οικονομικές της συναλλαγές και ο αγροτικός πληθυσμός εξαρτιόταν όλο και περισσότερο από αυτόν. Αυτό οδήγησε στη μικρής κλίμακας γεωργία των αγροτικών οικογενειών και στην αύξηση του αριθμού των γιων των χωρικών της Αττικής, που έφευγαν για ξένη στρατιωτική θητεία, όπως είχε ήδη αρχίσει τον 6ο αιώνα π.Χ.

Η πραγματική «περίοδος άνθισης» της πνευματικής ζωής των Αθη-

ναίων, τα χρόνια μεταξύ του Μαραθώνα (490 π.Χ.) και της Χαιρώνειας (338 π.Χ.) ήταν, κατά συνέπεια, – κατανοητή από την άποψη των νόμων της ζωής (βιολογικά) – το υψηλότερο στάδιο της αθηναϊκής ζωής, από το οποίο το αθηναϊκό-ελληνικό πνεύμα μπορούσε να ανυψωθεί, ένα στάδιο που χτίστηκε πάνω από την πολιτική και πνευματική δομή των προγόνων, ενώ την ίδια στιγμή είχε ήδη αρχίσει η εξάλειψη αυτής της δομής από την εξαφάνιση των κληρονομικών στοιχείων που ουσιαστικά την υποστήριζαν. Το 479 η ελληνική ελευθερία σώθηκε από τους Πέρσες και το 431 οι Έλληνες άρχισαν την αμοιβαία εξόντωση των ικανότερων ανδρών τους, η οποία είναι γνωστή σαν Πελοποννησιακός Πόλεμος (431 – 404 π.Χ.).

Εδώ δεν θα εξεταστεί λεπτομερώς ο Πελοποννησιακός πόλεμος. Όταν οι δύο αντίπαλοι, η Αθήνα με τους συμμάχους της και η Σπάρτη με τους συμμάχους της, εξαντλήθηκαν πλήρως, ο αθηναϊκός στόλος είχε καταστραφεί, η Αθήνα είχε καταληφθεί από τους Σπαρτιάτες, ήρθε η ειρήνη το 404 π.Χ. Η «νίκη» της Σπάρτης, δηλαδή η μικρότερη καταστροφή της, δεν την οδήγησε σε μια νέα ευημερία. Η Θήβα ξεσηκώθηκε εναντίον της Σπάρτης και την νίκησε στη μάχη των Λεύκτρων (βλ. σελ. 205). Ο Φίλιππος, ο βασιλιάς της Μακεδονίας, παρακολουθούσε την αμοιβαία εξόντωση των ελληνικών φυλών, μέχρι που συνέτριψε την Αθήνα και τη Θήβα στη Χαιρώνεια το 338 π.Χ.

Ήδη κατά τη διάρκεια του Πελοποννησιακού πολέμου, η Αθήνα είχε καλέσει τους μέτοικους, τους ξένους που ζούσαν στην Αττική, στα όπλα και τους είχε δώσει σαν αντάλλαγμα πολιτικά δικαιώματα. Τα πολιτικά δικαιώματα χορηγούνταν σε όποιον πήγαινε στο στρατό. Μετά και τη Χαιρώνεια, μετά από αίτημα του εκπροσώπου της λαϊκής εξουσίας, Λεωκράτη, εξελέγησαν νέοι πλήρεις πολίτες από τις τάξεις των κατώτερων στρωμάτων για να καλύψουν τα κενά που άφησε η μάχη. Ο Ευπατρίτης Λυκούργος, στην ομιλία του ενάντια στον Λεωκράτη, αποκάλεσε αυτή την περαιτέρω επέκταση των πολιτικών δικαιωμάτων το πιο οδυνηρό από τα δεινά που έπληξαν την Αθήνα.

Η περίοδος μετά το τέλος του Πελοποννησιακού Πολέμου η Ελλάδα δεν παρήγαγε πλέον κανέναν εξαίρετο άνθρωπο, ή τουλάχιστον δεν εμφανίστηκαν και δεν δραστηριοποιήθηκαν εξαιρετικοί άνθρωποι. Τα πάντα στην Ελλάδα λιγόστεψαν: ο πληθυσμός, οι νοοτροπίες, οι δραστηριότητες, τα έργα. Ο 5ος αιώνας, ήταν μια εποχή λαμπρότητας, όπου η αποσύνθεση και η εξαφάνιση των πολύτιμων γενεών εξαπλώθηκε αρχικά αδιάκριτα, ο 4ος αιώνας μια αισθητή παρακμή. Η ελληνική τέχνη πεθαίνει όπως η ελληνική φιλοσοφία. Ό,τι άλλο παράγεται, δεν είναι πλέον ελληνικό πνεύμα. Δημιουργείται ο ελληνιστικός πνευματικός κόσμος, ο οποίος μιμείται ή διαστρεβλώνει ή απορρίπτει τον αρχαίο ελληνισμό. Οι σπουδαίοι στοχαστές και καλλιτέχνες ανήκουν σε εποχές πριν από τη μακεδονική κατάκτηση. Ένας σχετικά μεγάλος αριθμός των

πολύ προικισμένων Ελλήνων της ύστερης περιόδου ανήκε, από την πλευρά του πατέρα ή της μητέρας τους, στις βόρειες γειτονικές φυλές των Ελλήνων, που εκείνη την εποχή είχαν διατηρήσει μια πολύ ισχυρότερη νορδική φυλετική επιρροή από τους Έλληνες.

Η εξαθλίωση των ελληνικών φυλών από ανθρώπους με ανώτερη γενετική σύνθεση δεν οφείλεται, ωστόσο, σε καμία περίπτωση μόνο στην εξόντωση από τις εσωτερικές διαμάχες και τους πολέμους και στις συνέπειές τους, αλλά κυρίως στη συνεχιζόμενη διάβρωση της τάξης των αγροτών και την μετανάστευση των αγροτικών οικογενειών στις πόλεις. Όσο οι Έλληνες ήταν ουσιαστικά αγροτικές φυλές, η εθνική τους ταυτότητα ήταν ασφαλής. Στις πόλεις, οι πιο πολύτιμες οικογένειες εξαφανίστηκαν σαν αποτέλεσμα της μείωσης των παιδιών. Από αιώνα σε αιώνα, τα παλιά οικογενειακά ονόματα εξαφανίζονται από τους καταλόγους των πολιτών στην Αθήνα και εμφανίζονται νέα.

Αυτές οι διαδικασίες εξόντωσης επιταχύνθηκαν από τη διαδεδομένη ηθική αποσύνθεση, η οποία με τη σειρά της – όπως δείχνει ξεκάθαρα η σοφιστική περίοδος του διαφωτισμού – συνδέθηκε με τη διείσδυση και την εξάπλωση της μεσανατολικής φυλής, η οποία έμελλε να υπονομεύσει τις παραδοσιακές αντιλήψεις και να διαδώσει μη νορδικές αντιλήψεις. Η σοφιστική περίοδος του διαφωτισμού αντιστοιχούσε και στη διάλυση της ελληνικής αυτοπεποίθησης, στην πτώση των φυλετικών ή τουλάχιστον εθνικών φραγμών απέναντι στους μη Έλληνες. Είχε αρχίσει η ελληνιστική εποχή της καθολικής ανάμειξης.

Ο Πλάτωνας (427 – 347), από την ουσιαστικά νορδική του αίσθηση, αντιτάχθηκε στο ουσιαστικά μεσανατολικό πνεύμα των σοφιστικών διδασκαλιών, προσπάθησε να αποκαλύψει στους Αθηναίους τη βαθιά σοφία της αρχαίας σπαρτιατικής σκέψης αναπαραγωγής και πρότεινε ένα είδος κρατικής γενετικής υγειονομικής περίθαλψης (ευγονική), της οποίας οι αντιλήψεις και οι απαιτήσεις συμφωνούν πλήρως με εκείνες της πιο πρόσφατης γενετικής έρευνας (ευγονική, φυλετική υγιεινή). Αυτό προσπάθησα να το παρουσιάσω στο βιβλιαράκι μου «Ο Πλάτωνας ως Φύλακας της Ζωής: Οι Σκέψεις του Πλάτωνα για την Πειθαρχία και την Εκπαίδευση και η σημασία τους για το παρόν» (1928). Η διορατικότητα και η δράση του Πλάτωνα ήρθαν πολύ αργά· το είπε ο ίδιος.

Μια μικρή επιρροή της νορδικής φυλής μπορεί να παρατηρηθεί ακόμα και στους μεταγενέστερους Έλληνες. Τα ευρήματα των κρανίων δείχνουν μια ολοένα και μεγαλύτερη αύξηση των βραχυκέφαλων, που πρέπει να θεωρηθούν κυρίως σαν εκείνα της μεσανατολικής φυλής, και ταυτόχρονα μια μείωση της χωρητικότητας των κρανίων, η οποία υποδηλώνει την εξασθένηση της επίδρασης των υψηλόσωμων, που χαρακτηριζόντουσαν από το αντίστοιχα μεγαλύτερο, πιο ευρύχωρο κρανίο. Στην εποχή του Πλάτωνα, οι ψηλοί και οι ξανθοί μπορεί να ήταν αρκετά σπάνιοι.

Οι περισσότεροι ποιητές εμμένουν στη νορδική εικόνα της ομορφιάς της πρώιμης εποχής του Ελληνισμού: οι θεοί και οι ήρωές τους, οι θεές και οι ηρωίδες εξακολουθούν να περιγράφονται σαν νορδικοί άνθρωποι. Μερικοί συγγραφείς αναφέρουν ξανθούς μεταξύ των συγχρόνων τους· ο Αριστοτέλης αναφέρει το σκουρόχρωμο των μαλλιών (βλ. σελ. 30)· ανα-

φέρει ότι ακόμη και όταν τα μαλλιά έχουν σκουρύνει, το μούσι συχνά παραμένει κοκκινωπό. Ο Δικαίαρχος περιγράφει τις γυναίκες της Θήβας τον 2ο αιώνα π.Χ. ψηλές και τολμηρές. Όπως σε όλες τις μεταγενέστερες περιόδους λαών νορδικής φυλετικής καταγωγής και ινδοευρωπαϊκής γλώσσας, έτσι και οι ανώτερες τάξεις της Ελλάδας άρχισαν να βάφουν τα μαλλιά τους ξανθά. Διάφοροι συγγραφείς αναφέρουν για ξανθές βαφές.

Τα μαύρα μαλλιά και ιδιαίτερα τα σγουρά μαύρα μαλλιά ακόμη και σε μεταγενέστερους χρόνους, εξακολουθούσαν να θεωρούνται από τους Έλληνες σαν ένδειξη δειλίας και πονηριάς. Μέχρι τον 4ο αιώνα μ.Χ., ο Εβραίος γιατρός και ιατροσοφιστής Αδαμάντιος περιέγραψε εκείνους τους Έλληνες, που είχαν διατηρήσει έναν αρχαιοελληνικό τύπο, σαν ψηλοί, ξανθοί άνθρωποι με ανοιχτόχρωμο δέρμα. Στην εποχή του όμως, η Ελλάδα κατοικούνταν από έναν πληθυσμό που αποτελούνταν σχεδόν αποκλειστικά από γλωσσικούς κληρονόμους και όχι από εξ αίματος κληρονόμους των Ελλήνων.

Περίπου το 150 π.Χ. ο Πολύβιος είχε ήδη γράψει για την εξαφάνιση της ελληνικής υπαίθρου, για το πώς οι πόλεις έμειναν άδειες, και η ύπαιθρος ερήμωνε, επειδή οι άνθρωποι δεν παντρεύονταν πια από τεμπελιά, απληστία για χρήμα και ηδονή, και οι παντρεμένοι ήθελαν να μεγαλώσουν ένα ή δύο παιδιά το πολύ, και έτσι τα σπίτια έμειναν άδεια. Το έτος 120 μ.Χ. είχαν απομείνει μόνο 3.000 άνδρες ικανοί να φέρουν όπλα σε ολόκληρη την Πελοπόννησο, ενώ η περιοχή αυτή είχε παράσχει 74.000 πολεμιστές για τις Πλαταιές το 479 π.Χ. Ο Πολύβιος αποκαλεί τους συμπατριώτες του διεφθαρμένους ζητιάνους χωρίς πίστη και χωρίς ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον.

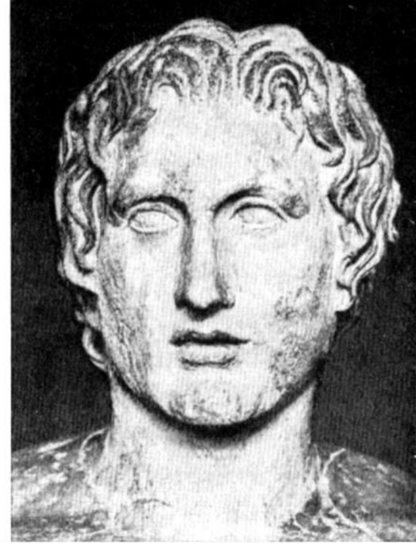
Αυτό ήταν το τέλος που ακολούθησε την απονορδικοποίηση και τον εκφυλισμό.

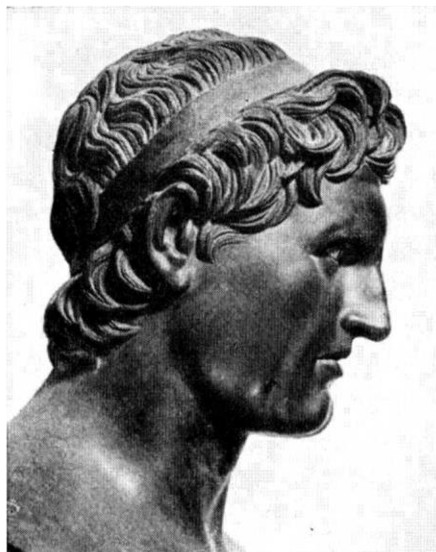
Στη βόρεια Ελλάδα, είχε αναδειχθεί η δύναμη που επρόκειτο να κληρονομήσει την ελληνική κληρονομιά μετά τη Χαιρώνεια (338 π.Χ.), μια δύναμη σαφώς προορισμένη να κυβερνήσει με τη νορδική ανώτερη τάξη της, η οποία ήταν πολύ ισχυρότερη εκείνη την εποχή σε σύγκριση με την Ελλάδα: οι **Μακεδόνες**. Όσον αφορά την δομή του κράτους τους, οι Μακεδόνες εξακολουθούσαν να βρίσκονται στην ίδια κατάσταση με παλαιότερες εποχές: ένα βασίλειο, υποστηριζόμενο από οικογένειες ευγενών, που ηγούνταν όπως οι Έλληνες την εποχή του Ομήρου. Όταν οι Μακεδόνες και οι Έλληνες συγκρούστηκαν για πρώτη φορά τον 5ο αιώνα π.Χ., ήταν πάλι μια σύγκρουση μεταξύ δύο αδελφών φυλών, η μία ζούσε ακόμη στην πρώιμη περίοδο της, ενώ η άλλη ήδη στην ύστερη περίοδο της. Σε αντίθεση με τη «γήρανση», δηλαδή τη φυλετικά συσκοτισμένη Ελλάδα, οι Μακεδόνες, που είχαν συγγένεια με τους Έλληνες, ήταν πλέον ο πιο αγνός βόρειος λαός που προετοιμάζονταν για την επικράτηση. Γνωρίζουμε από τις φυλετικές μελέτες πόσο νορδι-

κοί ήταν οι Μακεδόνες του Μεγάλου Αλεξάνδρου: το χρωματιστό πέτρινο φέρετρο της Σιδώνας δείχνει «ότι οι Μακεδόνες είχαν λευκό δέρμα, ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια».[205] Οι απεικονιζόμενες μορφές δείχνουν: «έντονα ανεπτυγμένος συνοφρυωμένος μυς, ελαφρώς υποχωρούμενο μέτωπο και κρανίο χαμηλού ύψους, δυνατό και κοφτερό πηγούνι»[205] και τα άλλα νορδικά χαρακτηριστικά.

Εικ. 342 α, β: Μέγας Αλέξανδρος (356 – 323 π.Χ.)

Εικ. 342: Σέλευκος Α' Νικάτωρ, Μακεδόνας στρατηγός υπό τον Μέγα Αλέξανδρο, ιδρυτής της Συριακής Αυτοκρατορίας, δολοφονήθηκε το 280 π.Χ.

Εικ. 344: Μακεδόνας πολεμιστής από το πέτρινο φέρετρο στη Σιδώνα (σύμφωνα με τον Φριτς Βίντερ)

Ξέρουμε από την εμφάνιση του Αλέξανδρου ότι κατά κύριο λόγο ήταν νορδικός, δηλαδή μεσαίου ύψους, δολιχοκέφαλος, ανοιχτόχρωμος, γαλανομάτης (σύμφωνα με μια αναφορά, το ένα μάτι καφέ, το άλλο μπλε), με λεπτή ροδαλή επιδερμίδα και τόσο ανοιχτόχρωμο δέρμα που μπορούσε να κοκκινίσει όχι μόνο στα μάγουλά του, αλλά και στο στήθος

205. Κάρολος Γιένο Ουίφαβι, Ιρανο-ινδική εικονογραφία και ανθρωπολογία, L' Anthropologie, τόμος II, 1900. Δείτε και τις έγχρωμες εικόνες του Φριτς Βίντερ, από τη Σαρκοφάγο του Αλέξανδρου, 1912.

του.[206] Τα νορδικά χαρακτηριστικά του διατηρούνται σε πολλά έργα τέχνης. –

Όλα δείχνουν μεταναστευτικές οδούς από μια αρχική πατρίδα της Κεντρικής Ευρώπης, που συμπίπτουν κατά προσέγγιση με τους ελληνικούς μεταναστευτικούς δρόμους της προϊστορίας, όταν ο Ελλάνικος ο Λέσβιος, ιστορικός του 5ου αιώνα π.Χ., αναφέρει ότι οι Μακεδόνες κάποτε ζούσαν «μεταξύ των Μυσών στη Μοισία», δηλαδή στις περιοχές του κάτω Δούναβη. Μεταξύ των Μακεδόνων και των γειτόνων τους, – που εν μέρει συγχωνεύτηκαν μαζί τους – Θράκες και Σκύθες, στην ύστερη περίοδο της Ελλάδας το νορδικό αίμα ήταν ακόμη ξεκάθαρα αναγνωρίσιμο, αν και οι Θράκες και οι Σκύθες φαίνεται να είχαν – όπως δείχνουν τα χαρακτηριστικά της λατρείας του Σαβάζιου – δεχτεί μια μεσανατολική επιρροή. Ο Αριστοτέλης αναφέρει τους ξανθούς των Θρακών και των Σκυθών, ο Ιπποκράτης αναφέρει τα μακριά κεφάλια των Θρακών. Ο Ξενοφάνης (γεννημένος περίπου το 570 π.Χ.) είχε ήδη αναφέρει τους ξανθούς, γαλανομάτες Θράκες με το βλοσυρό βλέμμα τους και τους Θρακιώτες θεούς του ίδιου είδους. Τα επιμέρους χαρακτηριστικά του μακεδονικού πολιτισμού εξακολουθούν να εμφανίζονται σαν «βορειοευρωπαϊκά».[207]

Από την άποψη της φυλετικής γνώσης είναι κατανοητό, γιατί τώρα είχε έρθει η ώρα των Μακεδόνων: ενώ στην Ελλάδα το νορδικό αίμα στέρευε στη Μακεδονία αναδυόταν ένας λαός που δεν είχε απομακρυνθεί από τις φυλετικές σχέσεις του με την αρχική πατρίδα της νορδικής φυλής, όπως εδώ και καιρό οι Έλληνες. Από την άποψη της φυλετικής γνώσης, η μεταβίβαση της εξουσίας από τους Έλληνες στους Μακεδόνες είναι τόσο σαφής όσο, για παράδειγμα, η υποχώρηση της Αυστρίας μπροστά στην Πρωσία στην ηγεσία του γερμανικού λαού.

Αυτές τις βόρειες φυλές και πάνω απ’ όλα το δικό του λαό, τους ικανούς, πλούσια προικισμένους Μακεδόνες, ο Μέγας Αλέξανδρος τους οδήγησε στη δόξα – και στην καταστροφή, με την εξάπλωση της εξουσίας της νορδικής άρχουσας τάξης σε μεγάλες μη νορδικές περιοχές (βλ. σελ. 196). Με τις νίκες του ο Αλέξανδρος εισήγαγε την ελληνιστική εποχή. Διέδωσε την ελληνική γλώσσα, την οποία είχαν υιοθετήσει οι Μακεδόνες αφού εγκατέλειψαν τις δικές τους διαλέκτους, που θεωρούνταν μέρος της ελληνικής γλώσσας· διέδωσε την παιδεία της ύστερης ελληνικής περιόδου, αλλά ταυτόχρονα διασκόρπισε και το νορδικό αίμα των Μακεδόνων και τα υπολείμματα του νορδικού αίματος των Ελλήνων σε μια ευρεία περιοχή, έως ότου το νορδικό στρώμα έγινε όλο και λεπτό και τελικά μπορούσε να διασπαστεί από κάτω. Το 197 π.Χ. οι Μακεδόνες στην Ελλάδα αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν από τους Ρωμαίους, το 148 π.Χ. έληξε η ελευθερία της Μακεδονίας· η χώρα έγινε ρωμαϊκή επαρχία.

Αν η αρχαία Ελλάδα ήταν το κύριο θέμα, οι μεταγενέστερες εποχές και η σημερινή Ελλάδα χαρακτηρίζονται από μια δυτική-μεσανατολική-

206. Κάρολος Γιένο Ουίφαβι,«Η σωματική διάπλαση του Μεγάλου Αλεξάνδρου», 1902. Βλέπε και την περιγραφή του Τέοντορ Μπηρτ (Theodor Birt, 1852 – 1933) «Αλέξανδρος ο Μέγας», 1924, σελ. 66.

207. Σε αυτό οδηγεί το Πραγματικό λεξικό της ινδοευρωπαϊκής αρχαιότητας στο «Μακεδόνες» του Όττο Σρέιντερ

διναρική-οριενταλοειδή ανάμειξη και από μια ολοένα και μεγαλύτερη εισροή αίματος από βραχυκέφαλες φυλές από τα βουνά των Βαλκανίων.

Ο ενθουσιασμός για την απελευθέρωση του νεοελληνικού λαού από την τουρκική κυριαρχία, ο λεγόμενος φιλελληνισμός των αρχών του 19ου αιώνα, βασιζόταν σε μεγάλο βαθμό στην πεποίθηση των δυτικών χωρών ότι οι σύγχρονοι Έλληνες ήταν οι κληρονόμοι εξ αίματος των αρχαίων Ελλήνων. Κανείς δεν υποψιαζόταν ότι, με εξαίρεση μερικά απομεινάρια που ίσως πραγματικά θα μπορούσαν να προέρχονταν από τους Έλληνες, ήταν μόνο οι κληρονόμοι της γλώσσας τους, αλλά ότι ως προς τη γενετική τους σύνθεση ήταν πολύ πιο κοντά στους Τούρκους παρά στους Έλληνες. Ο πρώτος που απέδειξε και τόνισε το αβάσιμο τέτοιων φιλελληνικών υποθέσεων ήταν ο ιστορικός **Γιάκομπ Φίλιπ Φαλμεράυερ** (Jakob Philipp Fallmerayer, 1793 – 1832). Στον πρόλογο του βιβλίου «Ιστορία της χερσονήσου του Μορέα κατά τον Μεσαίωνα» (1830), έγραψε την τότε εκπληκτική πρόταση: «Η φυλή των Ελλήνων έχει εξοντωθεί στην Ευρώπη». Ανέδειξε τις θεμελιώδεις αλλαγές που είχε γνωρίσει ο πληθυσμός της Ελλάδας, πρώτα με την εξαφάνιση του πληθυσμού που μιλούσε αρχαία ελληνικά, αλλά στη συνέχεια με τη μετανάστευση των σλαβικών φυλών, όπως στο έργο του «Τι επιρροή είχε η κατάληψη της Ελλάδας από τους Σλάβους στη μοίρα της Αθήνας και της περιοχής της Αττικής» (1835). Εκεί συνόψισε τα εξής: «Ο ελληνικός λαός... δεν υπάρχει πια· έχει καταστραφεί από ατυχή γεγονότα πάσης φύσεως ή έχει λιώσει σε εντελώς ασήμαντα λείψανα και έχει αναμειχθεί με ξένα στοιχεία σε τέτοιο βαθμό που ο αρχικός του χαρακτήρας έχει εξαλειφθεί εντελώς και... ακόμη και τα τελευταία ίχνη της αρχαίας ελληνικής ζωής έχουν εξαλειφθεί από τη γενική μεταμόρφωση.»

Εικ. 345: Δημήτριος Υψηλάντης, 1793 – 1832, από μια από τις πιο διακεκριμένες βυζαντινοελληνικές οικογένειες (οικογένεια Φαναριωτών), αξιωματικός στο ρωσικό στρατό. Νορδική-διναρική

Παρ' όλα αυτά, τα τελευταία αυτά ίχνη εντοπίστηκαν στον πληθυσμό της σύγχρονης Ελλάδας, και πίστευαν ότι θα έβρισκαν τα ίχνη των εξ αίματος κληρονόμων των Ελλήνων. Πιστεύεται ότι οι Τσάκωνες, ένας πληθυσμός της Πελοποννήσου που κατοικούσε ακόμη τον 16ο αιώνα σε 14 χωριά ανάμεσα στη Ναυπλία και τη Μονεμβασιά και μιλούσε μια αρχαία δωρική διάλεκτο, είναι πιο πιθανό να θεωρηθούν σαν απόγονοι των Ελλήνων, σε αυτή την περίπτωση της δωρικής φυλής. Ίσως να είχε διατηρηθεί ένα ίχνος ελληνο-νορδικού αίματος σε ένα ελληνικό γένος του νησιού της Λέσβου, από το οποίο προήλθε ο κοκκινογένης Χαϊρεντίν Μπαρμπαρόσα (πέθανε το 1546 στην Κωνσταντινούπολη), ο ιδρυτής της Οθωμανικής κυριαρχίας στη Βόρεια Αφρική που είχε προ-

σηλυτιστεί στο Ισλάμ. Ο **ντε λα Γκραβιέρ** αισθάνθηκε την ομορφιά του Βίκινγκ όταν έγραψε ότι ο Χαϊρεντίν ήταν ένας από εκείνους τους Νορμανδούς πολεμιστές, οι οποίοι, έχοντας μόνο ένα άλογο και τα όπλα τους, ονειρεύονταν να κατακτήσουν ένα θρόνο μόλις έφευγαν από το πατρικό τους σπίτι.[208]

Ο Γάλλος περιηγητής **Φρανσουά Σαρλ Υγκ Λοράν Πουκεβίλ** (François Charles Hugues Laurent Pouqueville, 1770 – 1838) περιέγραψε το 1824 στο βιβλίο του «Ταξίδι στην Ελλάδα» (Voyage dans la Grèce), (1820), τις γυναίκες στη Σπάρτη σαν ευγενείς, αξιοπρεπείς, ελκυστικές, με κανονικά χαρακτηριστικά, ανοιχτόχρωμα μαλλιά και μπλε μάτια. Οι άνδρες, κάποιοι από τους οποίους είναι ξανθοί, έχουν ευγενή χαρακτηριστικά προσώπου, ψηλές φιγούρες και αντρική έκφραση. Περιγράφει τις Μεσσήνιες γυναίκες σαν κοντές, με κανονικά χαρακτηριστικά, σκούρα μαλλιά και μπλε μάτια. – Είναι, όμως, αμφίβολο εάν η νορδική επιρροή που μπορεί να υποτεθεί από αυτό – στο βαθμό που τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά και τα μάτια δεν μπορούν να αποδοθούν στη ανατολικοβαλτική φυλή, η οποία πρέπει να αντιπροσωπευόταν καλά στις σλαβικές φυλές που εισέβαλαν στην Ελλάδα τον Μεσαίωνα – μπορεί να αναχθεί στη γενετική σύνθεση των Ελλήνων ή στη νορδική νότια σλαβική μεσαιωνική επιρροή. Σύμφωνα με τον **Στέφανο**[209], ξανθιές απαντώνται σε σχετικά μεγάλους αριθμούς σε ορισμένα χωριά του Ευρώτα, στα βουνά της Μαντινείας και στο όρος Δίρφυς στην Εύβοια. Και εδώ, εκτός από το νορδικό, μπορεί να είναι και τα ξανθά μαλλιά της ανατολικοβαλτικής φυλής.

Οι Σφακιώτες της Κρήτης, που ίσως είναι απόγονοι των Δωριέων Ελλήνων, έχουν ήδη αναφερθεί στη σελ. 141. Η νορδική επιρροή τους έχει μεγαλοποιηθεί σε ορισμένες αναφορές. Είναι πολύ περήφανοι για την υποτιθέμενη καταγωγή τους και, από υπερηφάνεια για τη «φυλή» τους, παντρεύονται μόνο μεταξύ τους. «Δεν έχω συναντήσει ποτέ τέτοια φυλετική υπερηφάνεια ή φυλετική συνείδηση σε καμία περιοχή της Κρήτης», αναφέρει ο **Χόις**, ο οποίος έκανε φυλετικές μετρήσεις μεταξύ των Σφακιωτών. Βρήκε ανάμεσά τους 22,9% δολιχοκέφαλους, 1% ξανθούς, 3,1% καστανόξανθους, 95,4% με καστανά μαλλιά, επιπλέον, το 30,6% είχε ανοιχτόχρωμα μάτια και το 42,9% είχε σκούρα μάτια – ένα εύρημα που υποδηλώνει ότι ο Χόις είχε μετακινήσει τα όρια των ξανθών έναντι των σκούρων μαλλιών ασυνήθιστα μακριά προς τις ανοιχτόχρωμες αποχρώσεις.[210] Ο **φον Λούσαν**, που βρήκε περίπου το 10% ξανθούς σε όλη την Κρήτη, αναφέρει για τους Σφακιώτες: «Αυτό που με εντυπωσιάζει ιδιαίτερα είναι ο μεγάλος αριθμός ξανθών και η συχνότητα των πολύ ψηλών αναστημάτων».[211]

---

208. Ζαν Πιέρ Εντμόντ Ζουριέν ντε λα Γκραβιέρ (Jean Pierre Edmond Jurien de La Gravière, 1812 – 1892) «Ο Ντόρια και ο Μπαρμπαρόσα», 1866, σελ. 84

209. Κλων Στέφανος (1854 – 1915), Δελτίο της Ανθρωπολογικής Εταιρείας του Παρισιού, τόμος 17, 1884, σελ. 658

210. Τσαρλς Χένρι Χόις (Charles Henry Hawes, 1845 – 1917), Κάποιοι απόγονοι των Δωριέων; Η Ετήσια της Βρετανικής Σχολής Αθηνών, τόμος XVI, 1904/1910.

211. Φέλιξ φον Λούσαν «Συμβολές στην Ανθρωπολογία της Κρήτης», Περιοδικό Εθνολογίας, τόμος 45, 1913, σελ. 387

β) Οι Ρωμαίοι.

Η γλωσσολογία και η προϊστορική έρευνα αναζητούν την αρχική πατρίδα των Ιταλών – από τους οποίους η λατινική φυλή έγινε αργότερα η κορυφαία, δημιουργώντας τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία – στην περιοχή του άνω προς το μέσο Δούναβη ή μεταξύ του άνω Δούναβη και των Ανατολικών Άλπεων. Οι πλησιέστερες συγγενικές γειτονικές φυλές των Ιταλών στην περιοχή της Κεντρικής Ευρώπης των ινδοευρωπαϊκών αρχικών εδρών πρέπει να ήταν οι Κέλτες και οι Γερμανικές φυλές (βλ. επίσης Χάρτη XXVI, σελ. 170).

Από το 2000 π.Χ. περίπου, διάφορες μεταναστεύσεις ιταλικών φυλών από τα βορειοανατολικά, μέσω των χαμηλότερων περασμάτων των Ανατολικών Άλπεων έφτασαν στην κοιλάδα του Πάδου, από όπου έγινε η περαιτέρω εξάπλωση στην εποχή του Χαλκού (βλ. χάρτες XXIX και XXX), μέχρι το μεγαλύτερο μέρος της Ιταλίας – με εξαίρεση, όμως, τις ετρουσκικές περιοχές, οι οποίες υποτάχθηκαν στην δύναμη της λατινικής φυλής των Ιταλών μόλις γύρω στο 300 π.Χ. – καταλήφθηκε από ιταλικές φυλές ινδοευρωπαϊκής γλώσσας και πολιτισμού και νορδικής φυλετικής καταγωγής.

Ο προηγούμενος πληθυσμός που συνάντησαν οι Ιταλοί κατά την προέλασή τους πρέπει να ήταν κατά κύριο λόγο της δυτικής φυλής, στην Άνω Ιταλία πιθανότατα ένα φυλετικό μείγμα δυτικών και ανατολικών, ίσως και μικρότερων διναρικών επιρροών.

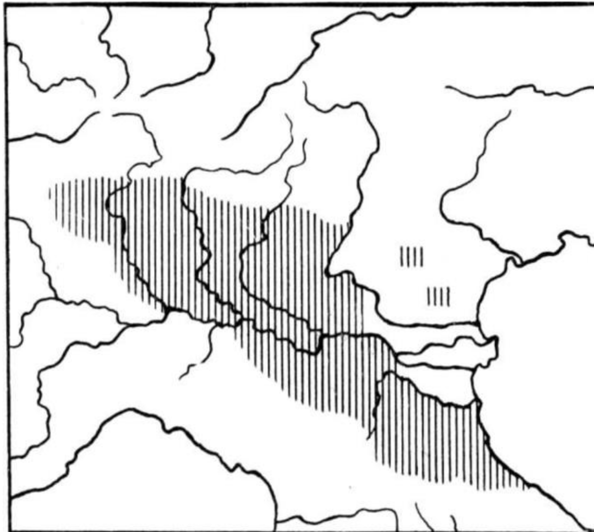
Σύμφωνα με το μύθο, η Ρώμη ιδρύθηκε στις 21 Απριλίου 753 π.Χ. Οι ιδρυτές ήταν σε μεγαλύτερο βαθμό λατινικές και σε μικρότερο βαθμό σαβινικές φυλές. Μια συνομοσπονδία μικρών και μικροσκοπικών αγροτικών πόλεων αποτέλεσε τον πυρήνα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ο πληθυσμός αποτελούνταν κυρίως από αγροτικές οικογένειες νορδικής φυλετικής καταγωγής, οι οποίοι αργότερα έγιναν πατρίκιοι. Κάθε αγροτική οικογένεια Λατινικής καταγωγής φαίνεται να είχε κάποιους ανελεύθερους υπηρέτες, απογόνους του μη νορδικού προηγούμενου πληθυσμού, που ήταν υποχρεωμένοι να εργάζονται στο σπίτι και στα χωράφια. Στην πόλη της Ρώμης, τελικά σχηματίστηκε μια άλλη τάξη μη νορδικής φυλετικής καταγωγής, οι μεταγενέστεροι πληβείοι, των οποίων η καταγωγή εξακολουθεί να αμφισβητείται. Μερικοί από αυτούς προέρχονταν πιθανώς από τους υπηρέτες, άλλοι από τους μετανάστες εμπόρους και τους τεχνίτες και άλλοι από τον προηγούμενο πληθυσμό της Ιταλίας, τα εδάφη της οποίας είχαν κατακτήσει και συνέχισαν να κατακτούν οι Λατίνοι. Συνολικά, οι πατρίκιοι, σαν απόγονοι των κατακτητών νορδικής φυλετικής καταγωγής, και οι πληβείοι, σαν απόγονοι του δυτικού ή δυτικοανατολικού αυτοχθόνου πληθυσμού, πρέπει να αντιμετώπισαν ο ένας τον άλλο σαν δύο φυλετικά διαφορετικές και ξεχωριστές τάξεις. Η προέλευση των πληβείων αποκαλύπτεται επίσης στις μητριαρχικές τους οικογενειακές σχέσεις, τις οποίες απεχθάνονταν οι πατρίκιοι που βασίζονταν στον πατριαρχισμό. Οι πληβείοι έθαβαν τους νεκρούς τους, ενώ η ινδοευρω-

παϊκή καύση πτωμάτων διατηρήθηκε από τους πατρικίους και τις ανώτερες τάξεις που τη μιμούνταν μέχρι την αυτοκρατορική περίοδο. Ο πρώτος που διαπίστωσε ότι η ταξική σύγκρουση μεταξύ πατρικίων και πληβείων ήταν ουσιαστικά μια φυλετική σύγκρουση και οφειλόταν στη διαστρωμάτωση ενός γηγενούς πληθυσμού από τους εισβολείς κατακτητές ήταν ο **Μπάρτχολντ Γκεόργκ Νίμπουρ** (Barthold Georg Niebuhr, 1776 – 1831), «Ρωμαϊκή Ιστορία», τόμος Ι, 1811, σελ. 142.

Ο αρχαίος ρωμαϊκός χαρακτήρας των πατρικίων είναι πιθανότατα νορδικός χαρακτήρας με ιταλική κοπή, αλλά θα μπορούσαμε να υποθέσουμε και μια φαιλική και μια ανατολική επιρροή. Ο Ελληνο-Νορδικός χαρακτήρας πιθανότατα απέκτησε μια ορισμένη «ώθηση» από μια ελαφριά προϊστορική ανάμειξη των διναρικών φυλών[212]· ο ιταλο-ρωμαϊκός ή τουλάχιστον ο λατινο-ρωμαϊκός χαρακτήρας δείχνει, παράλληλα με τα νορδικά χαρακτηριστικά μια κάποια συγκεκριμένη αλλαγή των νορδικών χαρακτηριστικών, που ίσως να εξηγείται από τη φαιλική επιρροή, σε δυναμικούς, επίμονους και νηφάλια-σκεφτόμενους στην ηγετική τάξη, ενώ στα καθοδηγούμενα στρώματα υπάρχουν διανοητικά χαρακτηριστικά της ανατολικής φυλής, τα οποία εκφράζονται με κάποια στενόμυαλη μικροπρέπεια και σε ένα προσοδοφόρο εμπόριο μικρής κλίμακας. Ο τύπος του άπληστου και πλούσιου χονδρέμπορου, που αντιπροσωπεύει ως επί το πλείστον τη μεσανατολική φυλή, εμφανίζεται μόνο στη μέση της μεταγενέστερης ιστορίας της Ρώμης. Τα γλυπτά που απεικονίζουν Ρωμαίους ξεκινούν μόλις τον 2ο αιώνα π.Χ. και είναι πιο πολυάριθμα από την ύστερη ρωμαϊκή περίοδο: δείχνουν ξεκάθαρα μια ανατολική, μια λιγότερο καθαρά μια φαιλική επιρροή, και ξανά και ξανά διναρικές και μεσανατολικές επιρροές. Εάν στη άρχουσα τάξη των Ετρούσκων, διατηρήθηκε μια ορισμένη νορδική επιρροή τότε εκείνες οι ετρουσκικές οικογένειες – που υπολογίζονται σε έξι ή επτά – που έγιναν δεκτές κατά την πρώιμη ρωμαϊκή περίοδο στους πατρίκιους θα πρέπει να τις είχαν μεταδώσει και μεσανατολικό και δυτικό αίμα (βλ. Φυλετική μελέτη για την ταυτοποίηση των Ετρούκων, σελ. 161).

Η φυλετική διαμάχη στη Ρώμη της βασιλικής περιόδου και των πρώτων αιώνων έγινε σαν μια συνταγματική διαμάχη, στην οποία οι πληβείοι πέτυχαν σταδιακά στην ισότητα με τους πατρίκιους. Σύμφωνα με τη διαφορετική φυλετική προέλευση και των δύο τάξεων, οι πατρίκιοι είχαν διαφορετικούς νόμους για γάμους και γαμήλια έθιμα από τους πληβείους. Μεταξύ των πατρικίων και των πληβείων δεν υπήρχε νόμος για γάμο, κανένας νόμιμος γάμος (conubium) και μάλιστα η παλιότερη νομοθεσία της Ρώμης φαίνεται να απαγόρευε τους γάμους μεταξύ των δύο τάξεων. Τα παιδιά μια πιθανής ελεύθερης ένωσης μεταξύ ενός πατρικίου και μια πληβείας ακολουθούσαν το «pars deterior» (εκφυλισμός), το «ακόμη χειρότερα χέρια» (ärgeren Hand) όπως λέει μια παρόμοια παλιά γερμανική νομική έκφραση, δηλαδή η κατώτερη τάξη, άρα τα παιδιά από την ένωση μιας Ρωμαίας με έναν αλλοδαπό ακολουθούσαν την ξένη υπηκοότητα. Η τάξη πατρικίων έπρεπε να ήταν μια κλειστή ένωση εξ αίματος και έτσι διατηρούνταν αγνή.

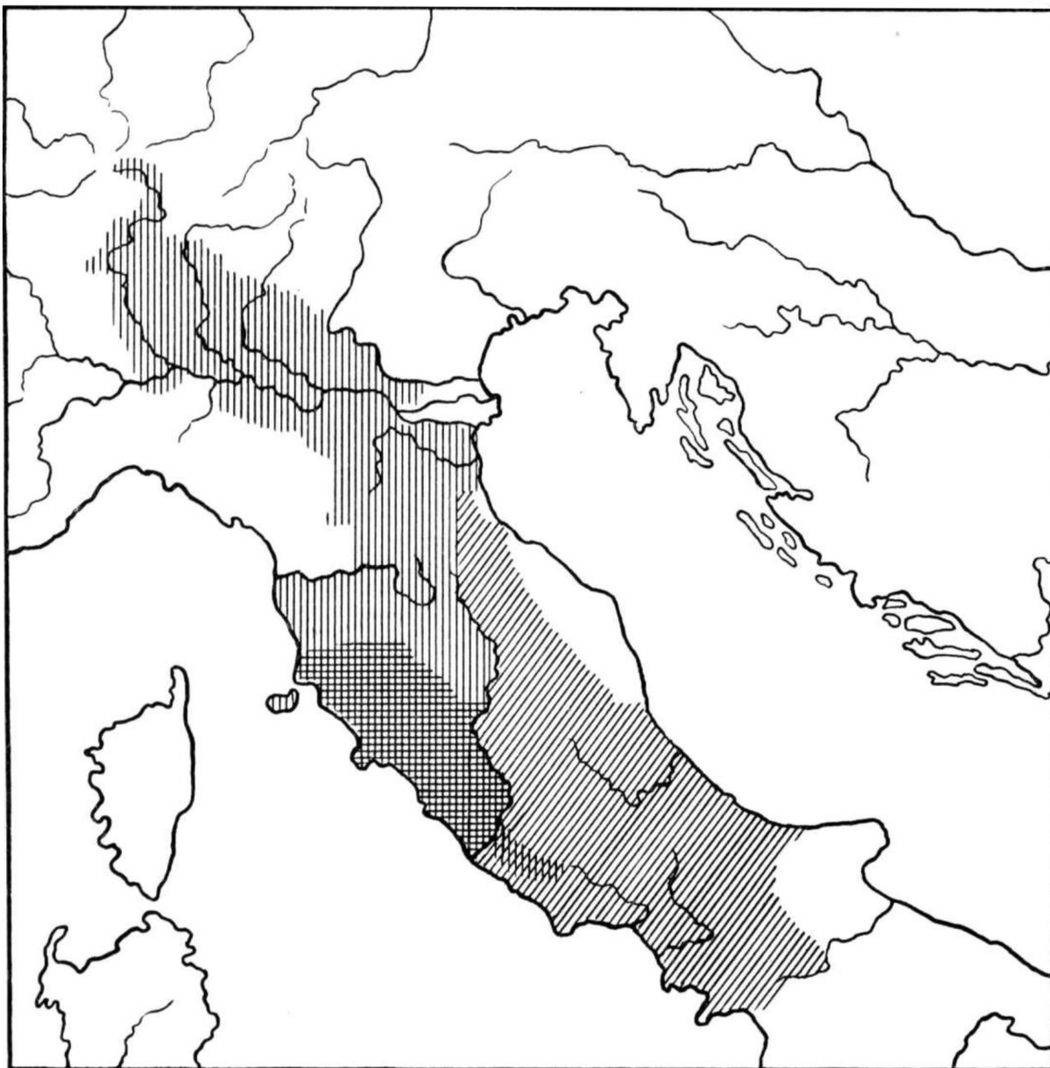
212. Στο «Φυλή και Τρόπος Ζωής» (1927) προσπάθησα να δείξω ότι οι νορδικοί-διναρικοί άνθρωποι με δημιουργική διάθεση έχουν συχνά μια ιδιότητα «εποπτείας» και «ανακοίνωσης».

Χάρτης XXIX: Οι περιοχές της αποτέφρωσης των Ιταλών γύρω στο 2000 π.Χ. (σύμφωνα με την Εγκυκλοπαίδεια της Προϊστορίας, κεφάλαιο «Ιταλία»)

Χάρτης XXX: Οι περιοχές της αποτέφρωσης των Ιταλών, των τάφων Ιταλών και Ετρούσκων γύρω στο 1000 π.Χ. (σύμφωνα με την Εγκυκλοπαίδεια της Προϊστορίας, κεφάλαιο «Ιταλία»)

Χάρτης XXIX

Χάρτης XXX

Ενάντια σε αυτό το φυλετικό εμπόδιο στρεφόταν ο νόμος του **Κανουλήιου** για το γάμο (lex Canuleia de conubio) που υιοθετήθηκε το 443 π.Χ. και καθιέρωσε το δικαίωμα του γάμου μεταξύ των ανώτερων και των κατώτερων τάξεων (πατρίκιων και πληβείων). Η αντίθεση όμως των πατρικίων στην ανάμειξη με τους πληβείους σιγά-σιγά εξασθενούσε και οι οικογένειες των πατρικίων εξακολουθούσαν να διαφωνούν με τους πληβείους πολύ καιρό μετά την έγκριση του lex canuleia. Αν, τελικά, υπήρχαν σχέσεις ανάμεσα στους πατρίκιους και στις διακεκριμένες οικογένειες μεταξύ των πληβείων, τότε πρέπει να εμφανίστηκαν οικογένειες μεταξύ των πληβείων, που θα μπορούσαν να ανταποκριθούν στις παραδοσιακές αντιλήψεις των πατρικίων για τη ρωμαϊκή υπεροχή στη στάση και στην συμπεριφορά, για την ικανότητα και τη σοβαρότητα – αρετή και σοβαρότητα (virtus und gravitas) – και τη ρωμαϊκή κυριαρχία. Στην πραγματικότητα, η φυλετική σύνθεση των πληβείων άλλαξε σαν αποτέλεσμα του γεγονότος ότι οι ηγετικές οικογένειες των άλλων ιταλικών φυλών νορδικής φυλετικής καταγωγής, που είχαν εξαρτηθεί από τη Ρώμη κατά τον 5ο και 4ο αιώνα π.Χ., μεταφέρθηκαν στη Ρώμη και κατατάχθηκαν μεταξύ των πληβείων. Ο **Έντουαρντ Ογκούστους Φρίμαν** (Edward Augustus Freeman, 1823 – 1892)[213] υποθέτει ότι οι οικογένειες των πληβείων που ενώθηκαν με τους πατρίκιους για να σχηματίσουν τους ευγενείς (nobilitas) ήταν «φυσικά εκείνες οι οικογένειες που ήταν πατρίκιοι σε άλλη πόλη της Ιταλίας, αλλά πληβείοι στη Ρώμη». – Σε κάθε περίπτωση, οι πληβείοι τελικά δημιούργησαν οικογένειες με ένα αναμφισβήτητα νορδικό πνεύμα αρχοντιάς. Ήδη κατά τη διάρκεια της δημοκρατικής περιόδου, το όνομα των οικογενειών των πληβείων Φλάβιος (Flavius) ήταν αρκετά διαδεδομένο, ένα όνομα που – προέρχεται από flavus «ξανθός» – δείχνει ότι το ξανθό δεν μπορεί να περιοριζόταν στους πατρίκιους.

Η πρώιμη φυλετική ιστορία της Ρώμης μπορεί να αναχθεί στη νομική και φυλετική-ιστορική διάλυση των πατρικίων. Ένα μεσαίο τμήμα της ιστορίας της Ρώμης από την άποψη της φυλετικής ιστορίας κυμαίνεται από το σχηματισμό της επίσημης αριστοκρατίας, των ευγενών, από τις πατρικιακές και ευγενείς πληβειακές οικογένειες, που έλαβαν χώρα τον 3ο αιώνα π.Χ., μέχρι την εξαφάνιση αυτών των ευγενών προς το τέλος της Δημοκρατίας τον 1ο αιώνα π.Χ. Η αυτοκρατορική περίοδος σηματοδοτεί την αρχή της ύστερης φυλετικής ιστορίας της Ρώμης.

Η άρχουσα τάξη της μέσης περιόδου της φυλετικής ιστορίας της Ρώμης, οι ευγενείς των πατρικίων-πληβείων, δεν θα πρέπει πλέον να θεωρείται ως τόσο κατεξοχήν νορδική όσο η καθαρά άρχουσα τάξη των πατρικίων της πρώιμης φυλετικής ιστορίας της Ρώμης. Η Γερουσία του αναπτυσσόμενου κράτους, που απαρτιζόταν στις πρώτες μέρες από την άρχουσα τάξη των πατρικίων, τώρα των ευγενών, αυτή η Γερουσία, στην οποία λήφθηκαν οι μεγάλες αποφάσεις της ρωμαϊκής ιστορίας, ακόμη και μετά τη συγκρότηση των πατρίκιων-πληβείων ευγενών και μέχρι την εξαφάνισή τους εξακολουθεί να παρουσιάζει την εικόνα ενός σώματος κυρίως νορδικών ανθρώπων. Με την ισχυρή ηγεσία των ευγε-

---

213. Εγκυκλοπαίδεια «Britannica», τόμος XIX, 1911, με τίτλο «Ευγένεια»

νών, το ρωμαϊκό κράτος ξεδίπλωσε πλήρως τις δυνατότητές του τον 3ο και 2ο αιώνα π.Χ., τη δυναμικότητα μιας αριστοκρατικής δημοκρατίας υπό την ηγεσία των νορδικών.

Μια αριστοκρατική δημοκρατία θα πρέπει να τη θεωρήσουμε σαν την πιο χαρακτηριστική και κατάλληλη μορφή κράτους για ένα κράτος που προέκυψε από την επικάλυψη ενός ακόμη πιο πολυάριθμου νορδικού στρώματος αρχόντων σε έναν μη νορδικό πληθυσμό. Η ρωμαϊκή πολιτεία παρέμεινε στους αιώνες, που έθεσαν τα ασφαλή θεμέλια της ρωμαϊκής παγκόσμιας δύναμης, που αντιστοιχούν στην απομόνωση των ευγενών σε μια κλειστή αριστοκρατία γεννήσεων και αξιωμάτων καθώς ήταν μέσα στο εύρος μιας διανοητικής διακύμανσης μιας αρκετά ομοιόμορφης επιλεγμένης ομάδας. Η αξιοθαύμαστη σταθερότητα της ρωμαϊκής διοίκησης του κράτους βασίζεται σε αυτή τη φυλετική και πνευματική ενότητα, όπως ακριβώς και η αξιοθαύμαστη σταθερότητα της αγγλικής διοίκησης του κράτους, η οποία μέχρι σήμερα ήταν βασικά και αυτή μιας αριστοκρατικής δημοκρατίας.

Η Ρωμαϊκή Γερουσία της πρώιμης Δημοκρατίας θα μπορούσε να περιγραφεί σαν μια «συνέλευση των βασιλιάδων», σαν «η πιο λαμπρή αριστοκρατία που έχει δει ποτέ η παγκόσμια ιστορία, εκτός από το μεγάλο συμβούλιο της Βενετίας».[214] Στη Γερουσία της δημοκρατικής περιόδου, η νορδική φύση εκφράστηκε επανειλημμένα με πολιτειακό τρόπο: συνετή τόλμη, κυριαρχική στάση, μελετημένα συνοπτικά λόγια, προσεκτικές αποφάσεις, ψύχραιμη λογική, και επιπλέον η μεγάλη σημασία των χαρακτηριστικών ρωμαϊκών - νορδικών αρετών: ανδροπρέπεια (virtus), γενναιότητα (fortitudo), σοφή σκέψη (sapientia), αυτοπειθαρχία (disciplina), αξιοπρεπή συμπεριφορά (gravitas) και ευλάβεια (pietas). Αυτές ήταν οι ηθικές αξίες που έχτισαν τη Ρώμη και η παραβίαση των οποίων υπονόμευσε τη Ρώμη.

Οι πόλεμοι που έπρεπε να διεξάγει η Ρώμη, συνέβαλαν στις απώλειες της ανώτερης τάξης. Μέχρι το 451 π.Χ. 17 γενιές (gentes) πατρικίων είχαν ήδη εξαφανιστεί, και άλλες 17 μέχρι το 367 π.Χ. Η εγκατάλειψη των αγροτικών περιουσιακών στοιχείων, η μετεγκατάσταση στη Ρώμη, το κέντρο της εξουσίας, πρέπει να προκάλεσαν, ειδικά στις άρχουσες οικογένειες που ήταν δεμένες με τη Ρώμη από κρατικές συναλλαγές, την έλλειψη παιδιών, η οποία συνδέεται συνήθως με την εγκατάλειψη της αγροτικής ιδιοκτησίας, την πραγματική βάση της επιβίωσης μιας οικογένειας. Ενώ το οικογενειακό πνεύμα των πρώτων Ρωμαίων ήταν ιδιαίτερα ισχυρό και η Ρώμη απέκτησε τον έλεγχο της ιταλικής υπαίθρου κυρίως μέσω της αφθονίας των παιδιών των αγροτικών οικογενειών της, η επιβίωση των ηγετικών οικογενειών κινδύνευε ιδιαίτερα. Σύμφωνα με τον Πλούταρχο, ο Μάρκος Φούριος Κάμιλλος (Marcus Furius Camillus, 446 – 365 π.Χ.) λέγεται ότι διέταξε γάμους μεταξύ ανύπαντρων και χήρων των πεσόντων στρατιωτών μετά από έναν δαπανηρό πόλεμο εναντίον των Φαλισκανών, με την ιταλική γειτονική φυλή των Λατίνων, προκειμένου να αντισταθμίσει τις απώλειες μέσω των γεννήσεων. Οι απώλειες του πολέμου όμως έπληξαν, στην

214. Λούντβιγκ Κούλενμπεκ (Ludwig Kuhlenbeck, 1857 – 1920), «Ιστορία της ανάπτυξης του ρωμαϊκού δικαίου», τόμος I, 1910

πρώιμη και μέση ιστορία όλων των ινδοευρωπαϊκών λαών, περισσότερο τις άρχουσες τάξεις νορδικής φυλετικής καταγωγής. Μετά το 367 π.Χ. υπήρχαν μόνο 22 γενεές πατρικίων με 81 οικογένειες.

Μετά τους πολέμους εναντίον των άλλων ιταλικών φυλών, που έφεραν την Ιταλία κάτω από την κυριαρχία της Ρώμης τον 4ο αιώνα π.Χ., οι τρεις καταστροφικοί Καρχηδονιακοί Πόλεμοι και οι συνέπειές τους προκάλεσαν προφανώς τέτοιες απώλειες στους ευγενείς, που η εξισορρόπηση μέσω των γεννήσεων ήταν σχεδόν αδύνατη και έγινε αδύνατη λόγω της αποσύνθεσης των αρχαίων ρωμαϊκών αντιλήψεων που ακολούθησε τη νίκη επί της Καρχηδόνας. Από τις οικογένειες των πατρικίων, μόλις 20 μπορεί να είχαν επιζήσει από τους Καρχηδονιακούς Πολέμους. Η τάξη των αγροτών όλης της Ιταλίας, στην οποία, μετά την αριστοκρατία, πρέπει να είχε διατηρηθεί το αρχαιότερο ιταλο-νορδικό αίμα, είχε υποστεί ανθρώπινες και βαριές απώλειες στον δεύτερο Καρχηδονιακό Πόλεμο. Μεγάλες περιοχές της Ιταλίας ήταν έρημες οι αγρότες είχαν καταφύγει στη Ρώμη από τον τρόμο του Αννίβα.

Μετά τη νίκη της, η Ρώμη έγινε το κέντρο του νομισματικού συστήματος για ένα μεγάλο μέρος του μεσογειακού κόσμου. Οι ξένες φυλές από τις πρόσφατα κατακτημένες χώρες και από πιο μακριά προσελκύονταν από αυτήν. Από αυτό το σημείο και μετά, είναι πιθανό ότι πολλοί άνθρωποι της μεσανατολικής φυλής – η φυλή αυτή έδειχνε πάντα ιδιαίτερες εμπορικές επιδεξιότητες – μετακόμισαν στην Ιταλία και ιδιαίτερα στη Ρώμη. Οι απελευθερωμένοι σκλάβοι των μεσανατολικών φυλών μπορεί τώρα να είχαν βρει πολύ μεγαλύτερο περιθώριο για να αναπτύξουν τις εμπορικές τους επιδεξιότητες. Η λιτή αγροτική απλότητα της αρχαίας Ρώμης εξαφανίστηκε πρώτα από τη ζωή της πρωτεύουσας και μετά από τη ζωή ολόκληρης της Ιταλίας. Η αύξηση του πλούτου υπονόμευσε τα ρωμαϊκά ήθη. Οι επίσημοι ευγενείς ακολούθησαν το παράδειγμα όσων είχαν γίνει πλούσιοι και πίστευαν ότι έπρεπε να κάνουν μεγαλύτερες δαπάνες για χάρη της φήμης τους. Η αρχαία ρωμαϊκή ειλικρίνεια γινόταν ολοένα και πιο σπάνια.

Σε όλη την Ιταλία, δημιουργήθηκαν τα μεγάλα αγροκτήματα σε βάρος των αγροτικών οικισμών. Η εισαγωγή φτηνών σιτηρών από τις κατακτημένες χώρες οδήγησε στην εξαθλίωση και τελικά στην εκρίζωση της ιταλικής αγροτικής τάξης. Πολλοί γιοι αγροτών μετανάστευσαν, άλλοι εξαντλήθηκαν στη στρατιωτική θητεία. Η ύπαιθρος άρχισε να ερημώνει· εκεί που παλαιότερα ήταν διαδεδομένοι οι αγροτικοί οικισμοί, εξαπλώθηκαν μεγάλα αγροκτήματα με δούλους. Η εισαγωγή σκλάβων αυξήθηκε. Ο αριθμός του γηγενούς ιταλικού πληθυσμού συνέχισε να μειώνεται. Οι ιστορικοί παρατήρησαν τη μείωση του ποσοστού γεννήσεων. Ο πόλεμος του Πολύβιου (246 – 41 π.Χ.) ήταν ο μεγαλύτερος, 100 χρόνια αργότερα δεν μπορούσαν να βρεθούν αρκετά πληρώματα για τον στόλο.

Από τον 2ο αιώνα και μετά, η ηθική φθορά έγινε αισθητή στις ανώτερες τάξεις της πόλης της Ρώμης και σταδιακά εξαπλώθηκε από τη Ρώμη στην ύπαιθρο και σε όλες τις τάξεις. Ήδη από το 131 π.Χ., ο πρεσβύτερος Κόιντος Καικίλιος Μέτελλος Μακεδονικός (Quintus Caecilius Metellus Macedonicus, 188 π.Χ. – 116 π.Χ./115 π.Χ.) προ-

σπάθησε να καταπολεμήσει επίσημα την αγαμία. Τα διαζύγια γίνονται όλο και πιο συνηθισμένα και ο έρωτας των ομοφυλοφίλων άρχισε να εξαπλώνεται. Η επιρροή της Ελληνιστικής εκπαίδευσης ήταν αρκετή για να εμπλουτίσει διανοητικά λίγους, αλλά και για να φέρει σε πολλούς επιφανειακή φαινομενική γνώση και διανοητική αποσύνθεση.

Στη μέση αυτού του ορόσημου της εποχής έζησε σαν ένας από τους τελευταίους εκπροσώπους της αρχαίας ρωμαϊκής απλότητας και αποτελεσματικότητας ο Μάρκος Πόρκιος Κάτων (Marcus Porcius Cato, 234 π.Χ – 149 π.Χ), γόνος μιας μικρής αγροτικής οικογένειας, με μπλε μάτια και κοκκινωπά μαλλιά. Γλυπτά που απεικονίζουν άνδρες από τη ρωμαϊκή ιστορία δείχνουν ότι την εποχή του Κάτωνα πρέπει να υπήρχε ακόμη μια σαφής νορδική επιρροή στον ρωμαϊκό λαό. Είχε ήδη αρχίσει όμως η βαφή των μαλλιών σε ξανθά, κάτι που είναι χαρακτηριστικό της αρχής της όψιμης περιόδου των λαών των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών (βλ. σελ. 212). Ο Κάτων αναφέρει αυτό το έθιμο, το οποίο απεχθανόταν, καθώς τον απωθούσε κάθε τι το ψεύτικο. Μέχρι τον 2ο αιώνα μ.Χ., οι ρωμαϊκές προτομές πορτρέτων ήταν βαμμένες και έδειχναν ίχνη μπογιάς στα χείλη και τα μαλλιά, που σήμερα εμφανίζονται σαν βαθύ καφέ-κόκκινο. Δεδομένου ότι ακόμη και στην εποχή του Κάτωνα η νορδική ξανθότητα πρέπει να είχε γίνει σπάνια, δεν μπορεί κανείς να συμπεράνει από αυτά τα έργα τέχνης ότι οι άνθρωποι που απεικονίζονται ήταν ξανθοί. Το έργο ζωγραφικής στις περισσότερες περιπτώσεις προοριζόταν για να δείχνει το χρώμα των μαλλιών, το οποίο συνδεόταν με την ιδέα της ευγενικής καταγωγής.

Έτσι από τη χρήση των ονομάτων, που βασίζονται σε νορδικά φυλετικά χαρακτηριστικά, τα ξανθά μαλλιά την κόκκινη γενειάδα ή στα ανοιχτόχρωμα μάτια και στο ανοιχτόχρωμο δέρμα, από τα επανειλημμένα εμφανιζόμενα ονόματα όπως Φλάβιος, Φούλβιος, Ρούφους, Ρούφουλος, Ρουφίνος, Ρούτιλος, Άλμπους και Αλβίνος, Καίσιος, Καέσιος και Καεσίνιος, δεν μπορούμε να συμπεράνουμε ότι αυτοί που είχαν αυτά τα ονόματα ήταν ξανθοί, γαλανομάτες ή ανοιχτόχρωμοι. Αυτά τα ονόματα μπορεί τελικά να συνέχισαν να χρησιμοποιούνται ως επί το πλείστον σύμφωνα με την παράδοση και μπορεί να επιλέχθηκαν ξανά σε μεταγενέστερους χρόνους ακριβώς λόγω της σπανιότητας τέτοιων χαρακτηριστικών. Τα οικογενειακά ονόματα όπως Φλάβιος (από το flavus «ξανθός») ή Αηνόβαρβος (κόκκινη γενειάδα) περιέχουν αναφορά στους προγόνους τέτοιων οικογενειών, όχι στους απογόνους τους, με τους οποίους το όνομα εμφανίζεται επανειλημμένα. Σε όλη τη ρωμαϊκή ιστορία όμως, είναι εμφανές ξανά και ξανά πώς δύο συγγενείς με το ίδιο όνομα διακρίνονται από την εμφάνισή τους, με τον έναν να λαμβάνει το προσωνύμιο niger, «μαύρος», και ο άλλος το προσωνύμιο rufus ή flavus, «ξανθός». Ένα προσωνύμιο όπως το Ravilla (από το ravus ή ravidus, γκριζωπό, γκριζοκίτρινο) υποδηλώνει γκρίζα μάτια. Ένα προσωνύμιο όπως το Longus, που σημαίνει το μακρύς, μπορεί να υποδηλώνει νορδικό, διναρικό ή φαιλικό ανάστημα. Ονόματα όπως Crassus «χοντρός», Crispus «σγουρός», Nigellus και Nigrinus (από το niger «μαύρο») δηλώνουν μη νορδικά χαρακτηριστικά. Η αναφορά σε ανοιχτόχρωμα

χρώματα δέρματος, μαλλιών και ματιών είναι προφανώς ένδειξη της νορδικής γενετικής σύνθεσης, καθώς τα χρώματα της ανατολικοβαλτικής φυλής δεν αντιπροσωπεύονταν στον ρωμαϊκό λαό και τα Φαιλικά, όπως δείχνουν τα γλυπτά, δεν ήταν κοινά.

Το απόθεμα του νορδικού αίματος μειώνονταν συνεχώς στην αναπτυσσόμενη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, όπως σε κάθε παγκόσμια αυτοκρατορία, από το γεγονός ότι η τάξη που ήταν πλουσιότερη σε νορδικό αίμα, καθώς εξαπλώθηκε σε ολόκληρη την αυτοκρατορία – π.χ. σαν δημόσιοι υπάλληλοι, έμποροι, αρχηγοί στρατευμάτων – γίνονταν όλο και πιο αδύναμη, και ταυτόχρονα ήταν ολοένα και περισσότερο εκτεθειμένη σε μια ανάμειξη με μη νορδικές φυλές. Στην Ιταλία, οι εμφύλιοι πόλεμοι επιτάχυναν την πτώση των τάξεων που ήταν πλουσιότερες σε νορδικό αίμα. Απλά σκεφτείτε την περίπτωση των δύο αδελφών ευγενικής καταγωγής του Τιβέριου Σεμπρόνιου Γράκχου και του Γάιου Σεμπρόνιου Γράκχου και την σχεδόν πλήρη εξόντωση των ενθουσιωδών νέων και ανδρών που είχαν προσχωρήσει στους αδελφούς. Οι νόμοι που είχαν προτείνει και θεσπίσει τα αδέρφια για να σώσουν την τάξη των αγροτών ήρθαν πολύ αργά ή δεν έφεραν καμία βελτίωση, καθώς ο αριθμός εκείνων που ήταν πρόθυμοι να δεχτούν τις δουλειές των αγροτών είχε μειωθεί ακόμη περισσότερο, όταν οι δύο Γκράκχοι είχαν εξασφαλίσει στους φτωχούς της Ρώμης φτηνό σιτάρι μέσω νόμων. Μια ολοένα αυξανόμενη μάζα ξεριζωμένων και αργόσχολων ανθρώπων γέμισε την πρωτεύουσα, πάντα με σκοπό να πουλήσουν τις ψήφους τους στις εκλογές για «άρτο και θεάματα» (panem et circenses).

Οι συνθήκες στο εσωτερικό προκάλεσαν νέους εμφύλιους πολέμους. Ο Γάιος Μάριος (Gaius Marius, 157 π.Χ. – 86 π.Χ.), ο ηγέτης του λαϊκού κόμματος, όταν είχε την εξουσία, έβαλε τους οπαδούς του να κάνουν ένα μεγάλο λουτρό αίματος μεταξύ των μελών του κόμματος των ευγενών, προκαλώντας έτσι την εξάλειψη των αναντικατάστατων κληρονόμων του λαού του. Στην αντεπίθεση ηγήθηκε ο Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας (Lucius Cornelius Sulla, 138 π.Χ. – 78 π.Χ.), ο αρχηγός του κόμματος των ευγενών, αφού είχε καταλάβει τη Ρώμη: εκτέλεσε τους ηγέτες του λαϊκού κόμματος και τους υποστηρικτές τους μεταξύ των ευγενών· μια ακόμη εξόντωση των πολύτιμων κληρονόμων του δικού του λαού.

Ο Σύλλας κατάφερε κατά τη διάρκεια μιας δικτατορίας πολλών ετών, να αποκαταστήσει μια ορισμένη τάξη στην πρωτεύουσα και στην αυτοκρατορία. Η φήμη της Ρώμης μεγάλωσε ξανά. Ο Σύλλας συγκέντρωσε για τελευταία φορά στη ρωμαϊκή ιστορία γύρω του οικογένειες των ευγενών που είχαν γλιτώσει από τους εμφυλίους πολέμους. Αποκήρυξε οικειοθελώς τη δικτατορία το 79 π.Χ. και πέθανε τον επόμενο χρόνο.

Ο Σύλλας σύμφωνα με τον Πλούταρχο (Σύλλας, 2 και 6), είχε χρυσοκίτρινα μαλλιά και μάτια ασυνήθιστα μπλε. Σύμφωνα με τα διανοητικά του χαρακτηριστικά, προσφέρει την εικόνα ενός πραγματικού νορδικού άνδρα, αλλά ενός νορδικού ανθρώπου, όπως είναι χαρακτηριστικό των ύστερων χρόνων των λαών νορδικής φυλετικής καταγωγής:

σύμφωνα με τη γενική απονορδικοποίηση, δεν έχουν αρμονία με τον λαό τους και ακόμη και με την τάξη τους· ζουν σε πνευματική απομόνωση, με το μόνο που τους απομένει είναι η ψυχρή επίδοση του κράτους και οι στιγμιαίες απολαύσεις. Ο Σύλλας αντιπροσωπεύει αυτή την ένωση του κοσμικού ανθρώπου με την τολμηρή, ανεξέλεγκτη ενέργεια και την ανιδιοτελή θέληση για εξουσία, που δεν είναι σπάνια μέσα στη νορδική φυλή.

Μετά τη βασιλεία του η ζωή στο εσωτερικό του κράτους διαλύθηκε ακόμη περισσότερο. Μια νέα τάξη, οι ιππότες (ordo equester), έγιναν σταδιακά μια νέα ανώτερη τάξη. Αυτή η τάξη αποτελούνταν, αφού η αρχική ιπποτική τάξη είχε ήδη καταρρεύσει σε μεγάλο βαθμό στους Καρχηδονιακούς πολέμους, σε αυτή την περίοδο του πρώτου αιώνα π.Χ. κυρίως από εκείνους που είχαν γίνει πλούσιοι, όπως για παράδειγμα από έφορους μισθωμένης γης, στρατιωτικούς προμηθευτές και κερδοσκόπους γης. Η διαστρωμάτωση του ρωμαϊκού λαού που έχει πλέον εμφανιστεί δεν έχει σχεδόν τίποτα κοινό με τον προηγούμενο διαχωρισμό σε ευγενείς (nobilitas) και κατώτερες τάξεις. Η φυλετική διαστρωμάτωση έχει γίνει πλέον διαστρωμάτωση σε πλούσιους και φτωχούς. Η εξέλιξη αυτή ολοκληρώθηκε στην αυτοκρατορική εποχή, κατά την οποία, μετά την πλήρη κατάρρευση των ευγενών, ο ρωμαϊκός λαός αποτελούνταν από μια ανώτερη τάξη πλουσίων και ευνοούμενων των αυτοκρατόρων, τους honorati, και μια λιγότερο ή περισσότερο ανύπαρκτη κατώτερη τάξη, τους humiliores. Η ανώτερη τάξη πρέπει να αποτελούνταν από περίπου το ίδιο φυλετικό μείγμα με την κατώτερη τάξη, με τη διαφορά ότι περιλάμβανε εκείνους που ήταν πιο υπολογιστικοί, πανούργοι και πιο επιτυχημένοι στις οικονομικές συναλλαγές.

Από τις οικογένειες των πατρικίων, στην τελευταία γενιά της Δημοκρατίας, γύρω στα μέσα του πρώτου αιώνα π.Χ., υπήρχαν ακόμη περίπου 14 γενιές με 30 περίπου οικογένειες. Στην πρώτη γενιά της αυτοκρατορικής εποχής, ο Διονύσιος ο Αλικαρνασσιώτης μέτρησε 50 οικογένειες ευγενών των πατρικο-πληβείων ευγενών. Οι αιώνες από το 50 περίπου π.Χ. έως το 50 μ.Χ. είναι η εποχή της εξαφάνισης των τελευταίων ηγετικών οικογενειών. Μετά τη βασιλεία του αυτοκράτορα Τιβέριου (πέθανε το 41 μ.Χ.), εξακολουθούσαν να υπάρχουν έξι οικογένειες πατρικίων, αλλά εν μέρει μόνο μέσω υιοθεσιών από άλλες οικογένειες.

Οι αγροτικές περιοχές που ερημώθηκαν από τους εμφύλιους πολέμους δεν κατοικούνταν πλέον στην παλιά τους πυκνότητα, και στη συνέχεια λόγω της εισαγωγής σκλάβων, δεν κατοικούνταν από ένα πλεόνασμα γεννήσεων των ντόπιων. Οι ίδιοι οι σκλάβοι αναπαράγονταν ελάχιστα επειδή οι Ρωμαίοι ιδιοκτήτες σκλάβων προσπάθησαν να αποτρέψουν τις σεξουαλικές σχέσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών σκλάβων. Η αύξηση της φυλετικής επιρροής, κυρίως της ανατολικοευρωπαϊκής, βορειοαφρικανικής και ανατολίτικης καταγωγής, που σήμαινε σκλαβιά, προήλθε από τους πολυάριθμους απελεύθερους. Καθώς ο πληθυσμός της Ιταλίας συνέχισε να μειώνεται προς το τέλος της Δημοκρατίας, ορισμένοι Ρωμαίοι φαίνεται ότι ενθάρρυναν ακόμη και την ανατροφή των παιδιών από τους σκλάβους τους. Αν μια σκλάβα γεν-

νούσε τρία παιδιά, πολλοί Ρωμαίοι θα της έδιναν την ελευθερία. Όσο μεγαλύτερος ήταν ο αριθμός των παιδιών της κατώτερης τάξης, οι προλετάριοι – όπως ονομάζονταν οι μάζες στις πόλεις επειδή δεν έπρεπε να πληρώνουν φόρους στο κράτος, αλλά μόνο να κάνουν απογόνους (proles) – τόσο μεγαλύτερος ήταν ο αριθμός των παιδιών αυτών των προλετάριων που περνούσε τελικά σε ολόκληρο τον λαό την γενετική του σύνθεση.

Η κατώτερη τάξη που προέκυψε και ήταν ξένης καταγωγής γέμισε τώρα τα κενά, που δημιουργήθηκαν από τον έλεγχο των γεννήσεων στις μεσαίες και ανώτερες τάξεις, μέχρι που τελικά, την εποχή του Νέρωνα, πολλοί γερουσιαστές και ιππότες ήταν απόγονοι σκλάβων. Εξ ου και το ανατολίτικο πνεύμα που διείσδυσε όλο και περισσότερο στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία κατά την αυτοκρατορική περίοδο. Γι' αυτό και ένα μέρος της επιρροής που μοιάζει με ανατολίτικη, και μια επιρροή της μεσανατολικής και της οριενταλοειδούς φυλής, αλλά και ένα μέρος της ελαφράς νέγρικης επιρροής, χαρακτηρίζει όλους τους λαούς που αναδύθηκαν από τη φυλετική και εθνική ανάμειξη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

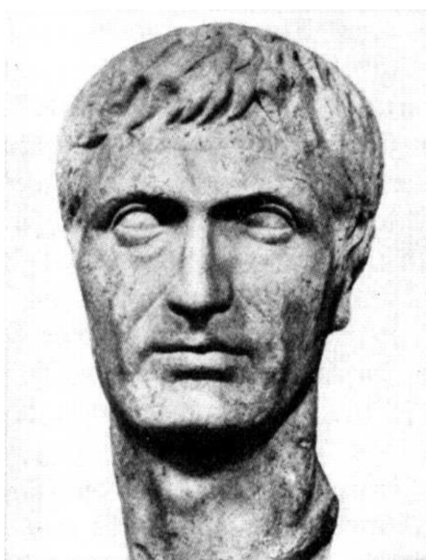
Με τη συρρίκνωση των οικογενειών με πολιτικά ταλέντα, η αριστοκρατική δημοκρατία έχασε τα στήριγματά της. Οι συνθήκες στο εσωτερικό του κράτους – αφενός ακολουθώντας τους πόθους και τη νοοτροπία της αστικής μάζας, αφετέρου τους λίγους θαρραλέους ή πανούργους άνδρες – οδήγησαν στην εγκαθίδρυση μιας δημοκρατικής αυτοκρατορίας.

Ο υψηλού αναστήματος, αδύναμος, πολύ ανοιχτόχρωμος, με σκούρα μάτια (;), σύμφωνα με τα γλυπτά, κατά κύριο λόγο νορδικός απόγονος της οικογένειας των ευγενών πατρικίων των Ιουλίων, ο Γάιος Ιούλιος Καίσαρας (100 – 44 π.Χ.), έκανε τη στροφή προς τη μοναρχία. Με τον διάδοχό του, τον ξανθό, γαλανομάτη Οκταβιανό Αύγουστο (63 π.Χ. έως το 14 μ.Χ.), τον οποίο είχε επιλέξει να είναι κατά κύριο λόγο νορδικός σύμφωνα με τα γλυπτά, ξεκίνησε η πραγματική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, μια αυτοκρατορία που σταδιακά πήρε τα χαρακτηριστικά της ανατολίτικης τυραννίας, τους επόμενους αιώνες.

Ο Καίσαρας εμφανίζεται ακόμα και διανοητικά σαν νορδικός άνθρωπος, αν και με την ρευστή πολυμορφία της φύσης του και την ευελιξία της προσαρμογής του στην αντίστοιχη κατάσταση του κράτους, δεν είναι πλέον ένα νορδικό άτομο αρχαίας ρωμαϊκής καταγωγής. Πραγματικά νορδικός, αλλά περισσότερο με το στυλ μιας μεταγενέστερης εποχής, αγγίζει το δικό του συνδυασμό της νηφάλιας αίσθησης της πραγματικότητας με την συντριπτική τόλμη σε μια ανέμελη μεγαλοπρέπεια της εμφάνισης, η οποία ήταν ξένη σε κάθε μικροπρέπεια. Ο αυτοκράτορας Αύγουστος, με όλη του τη μεγαλοπρέπεια, φαίνεται περισσότερο σαν ένα παράδειγμα ενός συγκεκριμένου, πιο ήπιου, νορδικού ανδρικού χαρακτήρα· τα γλυπτά του δείχνουν μια ευαίσθητη συστολή, μια λεπτή, αλλά σεβαστή υποχρέωση, μαζί με την νεανικότητα των χαρακτηριστικών και της έκφρασης του προσώπου, η οποία συχνά εμφανίζεται στη μέση ηλικία των ανθρώπων της νορδικής φυλής.

Το 18 π.Χ., ο Αύγουστος εξέδωσε έναν «Νόμο για τη μοιχεία και την αγνότητα» και έναν «νόμο για το γάμο», και το 9 μ.Χ. έναν νόμο που απειλούσε τους άγαμους άνδρες μεταξύ 25 και 60 ετών και τις άγαμες γυναίκες μεταξύ 20 και 50 ετών με διακρίσεις ιδιοκτησίας. Αυτοί οι νόμοι είχαν σκοπό να σταματήσουν την πληθυσμιακή συρρίκνωση της αυτοκρατορίας. Φαίνεται ότι είχαν κάποια επιτυχία για κάποιο διάστημα, αλλά με τα καπρίτσια της ηγεσίας των μεταγενέστερων αυτοκρατόρων δεν εκτελούνταν πλέον επαρκώς και καταστρατηγούνταν από ανύπαντρους με διάφορους δόλιους τρόπους. Η ηθική φθορά ήταν πιο ισχυρή από όλους τους νόμους.

Κάθε φυλετική συνείδηση είχε εξαφανιστεί. Οι γάμοι γίνονταν μεταξύ ελεύθερων και δούλων, ακόμη και μεταξύ μιας ελεύθερης γυναίκας και

Εικ. 346: Άγνωστος Ρωμαίος. Κατά κύριο λόγο νορδικός

Εικ. 347: Λούτσιους Καετσίλιους Λουκούντους, τραπεζίτης στην Πομπηία. Κατά κύριο λόγο μεσανατολικός

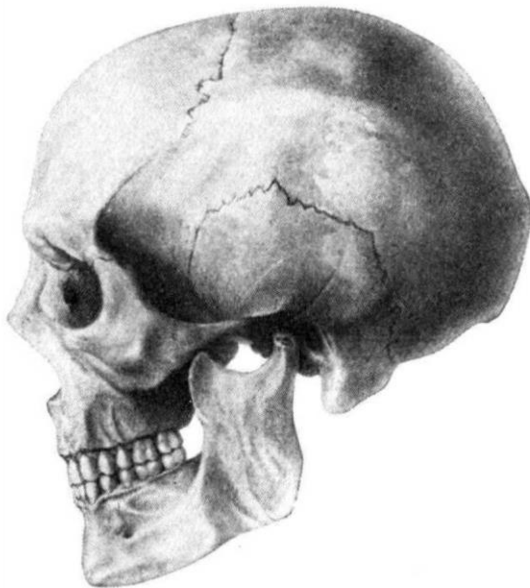
ενός δούλου, μολονότι με αυτόν τον τρόπο η ελεύθερη γυναίκα έμπαινε κάτω από την υποτέλεια (manus) του ιδιοκτήτη ενός τέτοιου δούλου. Οι γερουσιαστές παντρεύονταν απελευθερωμένες γυναίκες. Ο Αύγουστος απαγόρευσε τέτοιους γάμους, ο Ιουστίνος (518 – 27) κατάργησε το νόμο για την Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Μέσα στην Αυτοκρατορία, τα τελευταία εμπόδια για την ανάμειξη των λαών και των φυλών έπεσαν όταν ο αυτοκράτορας Καρακάλλας, γιος ενός Αφρικανού και μιας Σύριας, επέκτεινε το 212 μ.Χ. τη ρωμαϊκή υπηκοότητα σε όλους τους ελεύθερους κατοίκους όλου του κράτους. Ο νόμος αυτός χαιρετίστηκε «από το σύνολο του προλεταριάτου της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας με κατανοητή χαρά, επειδή τώρα η ελεημοσύνη του σοσιαλισμού της Αυτοκρατορίας, το σύστημα δωρεάς σιτηρών κ.λπ., ωφελούσαν και τους όχλους εκείνων των πόλεων που δεν είχαν ήδη λάβει το δικαίωμα του πολίτη μέσω ειδικής χορήγησης.»[215]

Έντονη εκπροσώπηση σε όλη την αυτοκρατορία είχαν οι Εβραίοι, των οποίων την καταστροφική επιρροή περιέγραψε ο **Τέοντορ Μόμσεν**

215. Λούντβιγκ Κούλενμπεκ, «Ιστορία της ανάπτυξης του ρωμαϊκού δικαίου», τόμος III, 1913

(Theodor Mommsen, 1817 – 1903) στη «Ρωμαϊκή Ιστορία», τόμος III (1856). Μερικοί αυτοκράτορες ευνοούσαν τους Εβραίους και τους Σύριους, και οι δύο φυλές ανθρώπων κυρίως ένα φυλετικό μείγμα μεσανατολικής και οριενταλοειδούς φυλής.

Ο αρχαίος ρωμαϊκός χαρακτήρας μέσα σε μια αυτοκρατορία που κυριαρχούνταν όλο και περισσότερο από τον ανατολίτικο χαρακτήρα παρουσιάστηκε για τελευταία φορά με δυναμικό τρόπο από τον αυτοκράτορα Τραϊανό (98 – 117), ο οποίος αποκαλείται «ο τελευταίος μεγάλος εκπρόσωπος του αρχαίου ρωμαϊκού χαρακτήρα». Σύμφωνα με μια προτομή, ο πατέρας του Τραϊανού δείχνει νορδικά-διναρικά χαρακτηριστικά, ενώ ο ίδιος ο Τραϊανός φαίνεται να είναι νορδικός με μια ελαφρά διναρική επιρροή σύμφωνα με τα γλυπτά. Ήταν ψηλού αναστήματος, αδύνατος και το κεφάλι του, σύμφωνα με τον Πλίνιο, είχε μια ευγενή έκφραση. Στους διαδόχους του Τραϊανού έγινε σύντομα φανερό ότι το πνεύμα της ανάληψης πρωτοβουλιών, που είχε αναδυθεί υπό τον Τραϊανό ήταν πλέον μόνο αυτό ενός ατόμου, του αυτοκράτορα, και όχι πλέον του λαού. Η μείωση του πληθυσμού της ίδιας της αυτοκρατορίας έπρεπε να έχει αντίκτυπο στην πολιτική. Από τον Τραϊανό βασίλευε μια βαθιά, απόκοσμη ειρήνη. Οι Ρωμαίοι είχαν γίνει ειρηνικοί και φοβόντουσαν τη μάχη. Στο κεφάλαιο «Η εξόντωση των καλύτερων» στο έργο του «Ιστορία της παρακμής του αρχαίου κόσμου» (1922), ο **Όττο Σικ** (Otto Seeck, 1850 – 1921) έδειξε πώς γεννήθηκε η δειλία στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία εξοντώνοντας τους τολμηρούς και ατρόμητους. Αποκαλεί την «κληρονομημένη δειλία» το χαρακτηριστικό του ύστερου ρωμαϊκού πολιτισμού.

Εικ. 348: Κρανίο Ρωμαίου από πέτρινη σαρκοφάγο, με την ένδειξη «Βαλέριος Θεοδοριάνους», που βρέθηκε στο Γιορκ (Ευόρακο) της Αγγλίας, που χρονολογείται από την περίοδο μεταξύ 1ου και 5ου αιώνα π.Χ. Κατά κύριο λόγο νορδικό (μέτριο-καφέ πρόσωπο, μεσαίου μήκους κρανίο). Σύμφωνα με τους Τζόζεφ Μπάρναρντ Ντέιβις (Joseph Barnard Davis, 1801 – 1881) και Τζον Θούρναμ (John Thurnam, 1810 – 1873), Βρετανικά Κρανία, 1865.

Η εξαφάνιση των αρχαίων ιταλικών οικογενειών νορδικής φυλετικής προέλευσης και η φυλετική αλλαγή μέσω της εισροής ανατολίτικου αίματος αντιστοιχούσαν στην αλλαγή των ηθικών αντιλήψεων και της θρησκευτικής ζωής. Σε ένα εμπεριστατωμένο έργο με τίτλο «Η ανάμειξη των φυλών στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία»[216], ο **Τέννι Φρανκ** (Tenney Frank, 1876 – 1939), περιέγραψε την ξένη επιρροή στη Ρώμη και τις συνέπειές της στη θρησκευτική ζωή: «Η πλημμύρα της Δύσης με μυστηριώδεις θρησκείες δεν αντιπροσωπεύει τη μετατροπή του πνευματικά ισορροπημένου, νηφάλιου Ινδοευρωπαί-

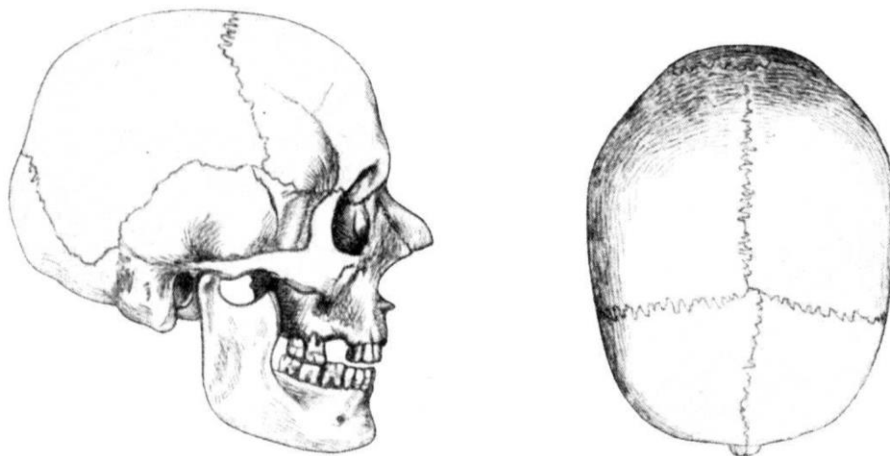
216. Αμερικανική Ιστορική Ανασκόπηση, τόμος XXI, 1916

ου: αντίθετα, αυτές οι μορφές πίστης ήρθαν μαζί με τους λαούς τους.» Είναι η ίδια φυλετική και πνευματική μεταμόρφωση που εντόπισε ο **Καρλ Κινάστ** στον ελληνισμό (βλ. σελ. 203).

Η νορδική επιρροή δεν εξαφανίστηκε εντελώς ούτε κατά την αυτοκρατορική περίοδο. Ακόμη και πριν ενταχθούν πολλές γερμανικές φυλές στον ρωμαϊκό στρατό, τα νορδικά χαρακτηριστικά εξακολουθούσαν να εμφανίζονται μεταξύ των αυτοκρατόρων και των στρατιωτικών ηγετών. Ο Σέρβιος Σουλπίκιος Γάλβας (Servius Sulpicius Galba, 3 π.Χ. – 69 μ.Χ.) ήταν γαλανομάτης, ο παράφρων Νέρων Λεύκιος Δομίτιος Αηνόβαρβος, 37 μ.Χ. – 68 μ.Χ.) ήταν ανοιχτόξανθος και γαλανομάτης, ο Λεύκιος Αυρήλιος Βέρος (αυτοκράτορας από το 161 – 169), σύμφωνα με τις προτομές, φαινόταν να είναι νορδικός ή μεσανατολικός, ήταν ψηλός και ξανθός. Ο αυτοκράτορας Λούκιος Αίλιος Αυρήλιος Κόμμοδος (Lucius Aelius Aurelius Commodus, 161 μ.Χ. – 192 μ.Χ.), ο οποίος εμφανιζόταν νορδικός και μεσανατολικός, είχε σγουρά ξανθά μαλλιά. Κατά την αυτοκρατορική περίοδο ο λαός στο σύνολό του ήταν κοντού αναστήματος και μελαχρινός· το ανάστημα στο στρατό έπρεπε να μειωθεί στα 1,48 μέτρα.

Όσοι ήθελαν να να φαίνονται σαν αριστοκράτες φορούσαν ξανθιά περούκα ή έβαφαν τα μαλλιά τους ξανθά. Ο Καρακάλλας και η Μεσσαλίνα φορούσαν ξανθιές περούκες, όπως και η Ιουλία Δόμνα (Julia Domna). Η εικόνα της ομορφιάς των ποιητών εξακολουθεί να χαρακτηρίζεται από νορδικά χαρακτηριστικά, ακόμα κι αν αυτοί οι ίδιοι οι ποιητές φαίνονται μη νορδικοί σύμφωνα με τις δικές τους περιγραφές. Οι ποιητές όμως εξακολουθούν να αναφέρουν ξανθούς μεταξύ των συγχρόνων τους και επαινούν εκείνα τα κορίτσια και τους νεαρούς άνδρες που είχαν ροζ-λευκό χρώμα δέρματος. Το candida puella, το ροδαλό-λευκό κορίτσι, εκτιμάται λιγότερο από το fusca puella, το «μαύρο-καφέ κορίτσι» (όπως λέγεται στο γερμανικό λαϊκό τραγούδι).

Ο ποιητής Λούκιος Απουλήιος (Lucius Apuleius) ήταν ψηλός, αδύνα-

Εικ. 349 α και β: Κρανίο Ρωμαίου από πέτρινη σαρκοφάγο στη Αππία οδό, με επιγραφή Βόλνσιους Σεκούντους. Κατά κύριο λόγο μεσανατολικό ή διναρικό. (Σύμφωνα με τους Τζόζεφ Μπάρναρντ Ντέιβις και Τζον Θούρναμ, Βρετανικά Κρανία, 1865)

τος και ξανθός. Τα γλυπτά της αυτοκρατορικής περιόδου σπάνια δείχνουν ανθρώπους χωρίς νορδική επιρροή, πιο συχνά κατά κύριο

λόγο νορδικούς ανθρώπους. Ο αυτοκράτορας Κλαύδιος Β' (268 – 270) περιγράφεται σαν ξανθός, ο αυτοκράτορας Διοκλητιανός (285 – 305) σαν ψηλός, αδύνατος, ανοιχτόχρωμος και γαλανομάτης. Ο αυτοκράτορας Γαλλιηνός (260 – 268), με αμβλεία μύτη, μαυρομάτης και μελαχρινός, που έβαζε χρυσόσκονη στα μαλλιά του. Ένας άλλος από τους τελευταίους Ρωμαίους αυτοκράτορες, ο Μαϊοριανός (457 – 461), ήταν ξανθός και τον τιμούσαν για τα ξανθά του μαλλιά.

Αν, σε εκείνη την εποχή, τα ξανθά μαλλιά είχαν γίνει πολύ σπάνια ανάμεσα στους Ρωμαίους, τους Ρωμαίους κληρονόμους της γλώσσας νορδικής φυλετικής καταγωγής, τα ξανθά μαλλιά στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία πρέπει να είχαν αυξηθεί ξανά μετά την στρατολόγηση των γερμανικών φυλών για στρατιωτική θητεία. Άλλωστε, ο ρωμαϊκός στρατός ήταν ρωμαϊκός μόνο στο όνομα, αποτελούνταν από τόσες πολλές γερμανικές φυλές που το ύψος του στρατού είχε αυξηθεί στα 1,65 μέτρα τον 4ο αιώνα, και για τις φρουρές, στις οποίες υπηρετούσαν κυρίως γερμανικές φυλές, ακόμη και σε 1,72 μέτρα. Οι γερμανικές φυλές κατέλαβαν τελικά τις υψηλότερες θέσεις στον στρατό. Η αναζωογονητική, ηθικά ενδυναμωτική επίδραση του γερμανισμού, που έγινε ρωμαϊκός στη γλώσσα και την ηθική στην υπηρεσία της Ρώμης, αλλά μετέδωσε στο Ρωμαϊσμό τα νορδικά κληρονομικά χαρακτηριστικά του πρώιμου γερμανισμού, περιγράφημε από τον **Έντουαρντ Γκίμπον** (Edward Gibbon, 1737 – 1794) στο έργο του «Ιστορία της παρακμής και της πτώσης της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας» (1774). Αυτή η μετανάστευση δεν θα μπορούσε να σημαίνει μόνιμη ενίσχυση της Ρώμης. Η αναδυόμενη στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία γερμανική-νορδική δύναμη δεν είχε καμία παράδοση που θα μπορούσε να την καθοδηγήσει προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση, για μια ουσιαστική ανανέωση της αυτοκρατορίας. Το ρωμαϊκό-νορδικό πνεύμα, που θα μπορούσε να δώσει μια κατεύθυνση, είχε προ πολλού εξαφανιστεί στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Σαν πρώτος εκπρόσωπος της γερμανικής φυλής στον θρόνο των Καισάρων μπορεί να θεωρηθεί ο Μαξιμίνος Θραξ (Maximinus Thrax, 173 – 238) του οποίου ο πατέρας ήταν Γότθος και η μητέρα του Αλανή, επομένως προερχόταν από έναν λαό νορδικής φυλετικής καταγωγής. Ο Μαξιμίνος αναδείχθηκε από γιος αγρότη για να γίνει αυτοκράτορας (235 έως 238). Ήταν γιγάντιος σε μέγεθος και πολύ δυνατός, σύμφωνα με τα γλυπτά της νορδικής φυλής. Καθαρά γερμανικής καταγωγής – και αυτό σημαίνει για την πρώιμη εποχή του γερμανισμού: πιθανότατα κατά κύριο λόγο νορδικοί – ήταν οι δύο Φράγκοι που έγιναν Ρωμαίοι, ο Αυτόκράτορας Μαγνέντιος (350 – 353) και ο αδελφός και συγκυβερνήτης του Δεκέντιος (351 – 353). Οι γερμανικές φυλές τελικά κατέστρεψαν τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Το 476 ο Οδόακρος ανέτρεψε τον τελευταίο Ρωμαίο αυτοκράτορα, τον Ρωμύλο Αύγουστο, και ανακηρύχθηκε βασιλιάς της Ιταλίας. Μοίρασε το ένα τρίτο της καλλιεργήσιμης γης της Ιταλίας στους Γερμανούς πολεμιστές του.

Στο έργο του «Ιστορία της παρακμής του αρχαίου κόσμου» (1922), ο **Όττο Σικ** – ο οποίος σε αυτό το έργο έχει ήδη κάνει αρκετές προόδους σε γνώσεις, που πρέπει να επιβεβαιώσουν η επιστήμη της κληρονομι-

κότητας, η επιστήμη της γενετικής υγείας και η φυλετική επιστήμη – περιέγραψε ότι «η ψυχική και σωματική φθορά της φυλής» είναι «ένας κυρίαρχος λόγος» πάνω από όλους τους άλλους λόγους για την «παρακμή του αρχαίου κόσμου». Σύμφωνα με μια ακόμη καλύτερη κατανόηση των νόμων της ζωής (βιολογικοί) θα έλεγε κανείς ότι ο κύριος λόγος της σήψης είναι ο σωματικός και ψυχικός εκφυλισμός του πληθυσμού και η ταυτόχρονη εξαφάνιση της νορδικής φυλής.

Όταν ο Κόλα ντι Ριένζο (Cola di Rienzo, 1313 – 1354) θέλησε να αποκαταστήσει τη Ρωμαϊκότητα και τη Ρωμαϊκή κυριαρχία στην Ιταλία, παρέβλεψε, όπως οι σημερινοί Ιταλοί μερικές φορές παραβλέπουν, ότι η καταγωγή και η γλωσσική παράδοση είναι δύο διαφορετικά πράγματα.

Αν οι Ιταλοί κατά την εποχή του Κόλα ντι Ριένζο είχαν αποκτήσει και πάλι μια σημαντική επιρροή από το νορδικό αίμα από την κληρονομιά του αίματος των γερμανικών φυλών που είχαν μεταναστεύσει στην Ιταλία, οι σημερινοί Ιταλοί διαφέρουν περισσότερο από τους ανθρώπους των δημιουργικών περιόδων της ρωμαϊκής ιστορίας, ως προς τη φυλετική τους ανάμειξη, από ό, τι οι σημερινοί Γερμανοί διαφέρουν από τους Γερμανούς της εποχής της μετανάστευσης των λαών.

Η «κατάρρευση» του ελληνορωμαϊκού πολιτισμού ήταν μια τόσο ολοκληρωτική εξαφάνιση κάθε δημιουργικής δύναμης, ώστε η ικανότητα διατήρησης των προηγουμένως κερδισμένων πολιτιστικών αγαθών εξαφανίστηκε: ακόμη και η διατήρηση της ελληνορωμαϊκής τεχνολογίας, που ήταν σίγουρα εντυπωσιακή, δεν ήταν πλέον δυνατή για τους Ρωμαίους κατά την περίοδο της παρακμής.[217] Μεταξύ των γερμανικών λαών της μεταναστευτικής περιόδου, η λέξη «Ρωμαίος» είχε γίνει βρισιά.

217. Βλ. Χέρμαν Αλεξάντερ Ντιλς (Hermann Alexander Diels, 1848 – 1922), «Αρχαία τεχνολογία», 1920

11. Κοινά χαρακτηριστικά στην άνοδο και στην παρακμή των λαών των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών Ινδοευρωπαισμός

Αν κοιτάξουμε την παρακμή των πολιτισμών των λαών που κυβερνούνταν από τους νορδικούς, θα διαπιστώσουμε ότι υπάρχουν ορισμένες ομοιότητες στην πορεία τους. Πράγματι, αν ακολουθούσαμε τη θεωρία της νορδικοποίησης κααι της απονορδικοποίησης των πληθυσμών των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών, θα μπορούσαμε να επινοήσουμε μια θεωρία επέκτασης των μορφών της νορδικής φυλής και της φυλετικής ιστορίας, η οποία θα έδειχνε τα κοινά χαρακτηριστικά στην εμφάνιση και την παρακμή όλων των λαών που σχετίζονται με τη νορδική φυλή. Η μορφή της κοινωνίας, η πολιτική μορφή – αν μπορεί κανείς να χρησιμοποιήσει τέτοιες εκφράσεις για αυτήν την πρώιμη περίοδο – άλλαξε κατά το μεγαλύτερο μέρος της με την αποχώρηση από τις αρχέγονες πατρίδες. Όπου η νορδική φυλή διατηρήθηκε καθαρή και εγκαταστάθηκε σε μια κλειστή περιοχή, προέκυψε ένα είδος λαϊκής κυριαρχίας, που ασκούνταν από τους πιο αξιόλογους άνδρες της κάθε φυλής. Οι περιοχές της καθαρής φυλής θα μπορούσαν κάλλιστα να είχαν ένα είδος δημοκρατικής τάξης, γιατί, αν ποτέ, εδώ κάποτε κατοικούσαν στην **πραγματικότητα** μόνο ελεύθεροι και ίσοι άνθρωποι, και η διαστρωμάτωση ήταν δυνατή μόνο από το ιδιαίτερο ταλέντο και την ενεργητικότητα των μεμονωμένων φυλών και μόνο όσο η ενεργητικότητά τους διαρκούσε και μεταβιβαζόταν. Η λαϊκή κυριαρχία, ένα είδος δημοκρατίας, θα μπορούσε να δημιουργηθεί όπως συνέβη μεταξύ των νορδικών Ισλανδών, μεταξύ των νορδικών στην περιοχή Ντίθμαρσεν, και έτσι επίσης σε πρώιμες εποχές παντού στις περιοχές που κυριαρχούνταν από τη νορδική φυλή. Αλλά μόλις εγκαταλείφθηκε η πατρίδα, έπρεπε να αναδυθούν αριστοκρατικές μορφές, έπρεπε να υπάρξει μια αριστοκρατική ή βασιλική κυριαρχία. Η νορδική φυλή ταξίδεψε σε ξένες χώρες, υπέταξε ξένους ανθρώπους και τους κυβέρνησε σαν ευγενείς και αγρότες, σαν άρχοντες. Έπρεπε να χτιστούν κάστρα για τον έλεγχο. Είναι πολύ χαρακτηριστικό το γεγονός ότι η περιοχή της κεντρικής και βορειοδυτικής Γερμανίας, στην οποία η νορδική φυλή κυριαρχούσε περισσότερο κατά τη διάρκεια των προϊστορικών χρόνων, δεν γνώριζε προϊστορικά κάστρα. Είναι πολύ χαρακτηριστικό το γεγονός ότι τα κάστρα σηματοδοτούν την πορεία όλων των βόρειων λαών, κάστρα στα οποία βρίσκονται τα ορθογώνια σπίτια και οι αίθουσες.

Προχωρώντας από περιοχή σε περιοχή, σαν κυρίαρχος αγροτικός λαός από τη βορειοδυτική και κεντρική Ευρώπη, οι μεταναστεύσεις προς τα νότια και ανατολικά έγιναν όχι με διείσδυση, αλλά εισβάλλοντας και κατακτώντας.

Σε συνεχείς μάχες, η μοίρα των μεμονωμένων φυλών μπορεί να τις οδήγησε εκεί που ξεκίνησε η πραγματική τους εγκατάσταση. Μόλις οι μεμονωμένοι βόρειοι λαοί είχαν αρχίσει να εγκαθίστανται, και σταμάτησε η εισροή των νορδικών πληθυσμών, άρχισε η διαδικασία που αναπόφευκτα θα οδηγούσε στον **σχηματισμό χωριστών εθνοτικών ομάδων**. Οι ανώτερες τάξεις δεν αισθάνονταν πλέον σαν ξένοι, αλλά σαν ευγενείς και ελεύθεροι αγρότες ενός συγκεκριμένου λαού ή ακόμα καλύτερα: ορισμένων φυλών, γιατί μεταξύ όλων των λαών των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών, η αρχική μορφή κοινοτικής ζωής είναι η φυλή που αποτελείται από φυλές (μεγάλες οικογένειες) με επικεφαλής έναν δούκα με περιορισμένη εξουσία (βλ. σελ. 90). Η κρατική ενοποίηση τέτοιων φυλών σε **έναν** λαό κάτω **έναν** βασιλιά ήταν μόνο ένα δεύτερο στάδιο στην ανάπτυξη της κοινότητας. Η συγχώνευση των δύο φυλετικών τάξεων σε έναν λαό που αισθάνεται ενωμένος συνήθως προηγείται των ιστορικών καταγραφών αυτών των λαών. Στην δική τους ιστορική συνείδηση, αυτοί οι λαοί εμφανίζονται πάντα σαν οριστικοποιημένα έθνη: ο νορδικός Έλληνας βλέπει τον νορδικό Μακεδόνα σαν εχθρό του, ο νορδικός (πατρίκιος) Ρωμαίος βλέπει τον νορδικό Κέλτη σαν εχθρό του και τον αντιμετωπίζει σαν προστάτη των δυτικών και ανατολικών (πληβείων) κατώτερων τάξεων. Ετοιμάζεται έτσι η συγχώνευση των φυλών. Θα προχωρήσει αργά όσο υπάρχει η κυριαρχία των ευγενών και των βασιλιάδων, εφόσον υπάρχουν σαφή ταξικά όρια, ταξικά όρια που έχουν προκύψει από τα φυλετικά όρια. Αυτές οι εποχές της **ξεκάθαρης διαστρωμάτωσης** είναι ταυτόχρονα οι ηρωικές εποχές των επιμέρους νορδικών φυλετικών λαών. Ένας διαγωνισμός θάρρους, ταξιδιών και αγώνων, παρασύρει όλο το λαό σε κατορθώματα για τα οποία μιλούν η αρχαία ινδική και αρχαία περσική ποίηση, για τα οποία μιλούν η ελληνική Ιλιάδα, το αγγλο-σαξωνικό ηρωικό επικό ποίημα Μπέογουλφ, οι Έδδα, το ισλανδικό έπος και το γερμανικό τραγούδι των Νιμπελούνγκεν. Οι ευγενείς άνθρωποι τέτοιων καιρών πάντα αναρωτιούνται αν όλες οι πράξεις τους μπορούν να συγκριθούν με τις πράξεις των «πατέρων» τους· έχουν έναν σταθερό νόμο τιμής, προσέχουν πολύ την οικογενειακή ανατροφή, επιλέγουν τη γυναίκα τους σχεδόν μόνο από τα άλλα ελεύθερα φύλα, δίνουν τις κόρες τους σχεδόν μόνο σε ικανούς άνδρες. Οι οικογένειες, που φημίζονται για την αποτελεσματικότητα και την ικανότητά τους, ενώνουν κόρες και γιους. Ο υπέρτατος νόμος είναι ο ηρωισμός, το άτομο σκέφτεται περισσότερο την οικογένεια και τη φυλή του και λιγότερο τον εαυτό του. Απαιτεί αυστηρά από τον εαυτό του να τηρήσει όλους τους παραδοσιακούς νόμους της εκδίκησης, της μονομαχίας, της κληρονομιάς και της πίστης. Ισχύουν: Η πίστη στον εαυτό του, η πίστη στους συγγενείς του, η επέκταση και η υπεράσπιση της αναδυόμενης εθνικής ταυτότητας· αυτό που εκτιμάται είναι η γενναιοδωρία, η μεγαλο-

ψυχία, η ευγένεια, η αγάπη για την αλήθεια και η αυτοπεποίθηση. Το *«το φυσικό της απόφασης χρώμα»***218**, αυτό το γνήσιο νορδικό χρώμα, ανήκει στη φύση και την εμφάνιση των νορδικών ανθρώπων αυτών των πρώτων χρόνων. Έτσι προέκυψαν τα έθιμα των πρώτων νορδικών λαών, τα οποία δεν παύουν ποτέ να μας εκπλήσσουν με την ασυνείδητα σίγουρη κατανόηση των νόμων του καθαρού αίματος, των υγιών απογόνων και της πολεμικής τιμής.

Εντούτοις η συγχώνευση της ανώτερης νορδικής τάξης με τη μη νορδική κατώτερη τάξη δημιούργησε τη δυνατότητα της φυλετικής ανάμειξης. Οποιαδήποτε συνταγματική τροποποίηση μπορεί να διαταράξει τη διαστρωμάτωση και σήμερα μας χρησιμεύει σαν ένδειξη της διατάραξης της φυλετικής διαστρωμάτωσης. Καθώς η ανώτερη τάξη συρρικνώνεται, οι κατώτερες τάξεις πιέζουν για μια αλλαγή στην εξουσία. Γι' αυτό και η φυλετική ανάμειξη προχωράει μόλις ο «λαός» (οι δήμοι, οι πληβείοι, οι κατώτερες κάστες) κλονίσει τη διαστρωμάτωση. Αυτό γίνεται συχνά κάτω από την ηγεσία των νορδικών ανδρών που, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, μισούν τους ευγενείς. Η κατώτερη τάξη αποκτά δικαιώματα· πολλά μέλη της γίνονται πλούσια και με τα χρήματά τους αποκτούν επιρροή στο κράτος. Αυτό οδηγεί σταδιακά σε μια «κυριαρχία του λαού». Αλλά η λαϊκή κυριαρχία σημαίνει τώρα κάτι τελείως διαφορετικό απ' ό,τι στις περιοχές της καθαρής βόρειας φυλής, όπου ζούσαν στην πραγματικότητα σχεδόν ελεύθεροι και ίσοι άνθρωποι στη γη τους.[219] Τώρα η λαϊκή κυριαρχία είναι συνώνυμη με τις **μάζες** που δεν μπορούν πια να ανεχθούν σημαντικούς άνδρες, όπως είχε πει κάποτε ο φιλόσοφος Ηράκλειτος της Εφέσου, που προέρχεται από την τάξη των ευγενών, ο οποίος, σύμφωνα με τη διαίσθησή του, συμβούλεψε του Εφέσιους να κρεμαστούν «άνδρας προς άνδρα», αφού αυτή ήταν η γνώμη τους: «Κανείς από εμάς δεν πρέπει να είναι ο πιο γενναίος, ή αν είναι, τότε θα πρέπει να είναι κάπου αλλού και με άλλους».[220] Η λαϊκή κυριαρχία σημαίνει πλέον μαζική κυριαρχία, με επικεφαλής μεμονωμένους επαναστάτες και, κυρίως, από τα χρήματα των μη νορδικών άπληστων νεόπλουτων. Το Σύνταγμα θα γίνει ένα Σύνταγμα της μάζας. Δεν βασίζεται πλέον στην ιδιοκτησία γης και την καταγωγή, αλλά στην κατοχή χρημάτων. Η τάξη των ευγενών γαιοκτημόνων φτωχοποιείται σε σύγκριση με τη τάξη των άπληστων νεόπλουτων που κατέχουν το χρήμα. Η φτωχοποίηση οδηγεί τους ευγενείς σε αμφισβητούμενες διασυνδέσεις με την ίδια την τάξη που κατέχει το χρήμα· πολλοί ευγενείς εκφυλίζονται. Οι καπιταλιστικές συνθήκες είναι ήδη ένα σημάδι της αλλαγής της φυλετικής ταυτότητας και προωθούν ταχύτατα την παρακμή της νορδικής ανώτερης τάξης. Ο Έλληνας ελεγειακός και παροιμιώδης ποιητής Θέογνις ο Μεγαρεύς, που

218. Άμλετ (Hamlet – Πράξη 3, Σκηνή 1), θεατρικό έργο του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ

219. Σε σύγκριση με αυτό, η «δημοκρατική σκέψη» στη σουηδική ή νορβηγική εθνική ζωή δεν έχει την ίδια θέση με την «δημοκρατική σκέψη» στη εθνική ζωή περισσότερων απονορδικοποιημένων εθνών – ιδιαίτερα όχι στη Νορβηγία, όπου η ηγετική τάξη του κράτους προερχόταν από τη λιγότερο νορδική Δανία για περίπου τέσσερις αιώνες μέχρι το 1814.

220. Χέρμαν Αλεξάντερ Ντιλς, «Αποσπάσματα προ-Σωκρατικών», τόμος Ι, 1912

έζησε την εποχή μιας τέτοιας αλλαγής, περιέγραψε ξεκάθαρα την άποψη των ευγενών από μια τέτοια μετατόπιση της εξουσίας: «Ο πλούτος έχει καταστρέψει τη φυλή».

Από φυλετική άποψη, είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι ο άπληστος νεόπλουτος τραβάει την προσοχή και γελοιοποιείται. Ο πλούτος ήταν ευγενής όσο ήταν ουσιαστικά ιδιοκτησία της γης και ανήκε σε μια τάξη που ήταν φυλετικά ικανή να κυβερνήσει και είχε εκπαιδευτεί για την ιδιοκτησία, που επιθυμούσε τον πλούτο όχι τόσο για τον εαυτό της, όσο για την επέκταση της εξουσίας, τη συσσώρευση της ευχαρίστησης και της τιμής. Ο πλούτος γίνεται κάτι κοινό μόλις συσσωρευτεί από μια τάξη που δεν έχει το μεγάλο φρόνημα γι' αυτόν· γίνεται κάτι κοινό για έναν εν μέρει νορδικό λαό τη στιγμή που το μη νορδικό άτομο γίνεται πλούσιο. Δεν έχει κληρονομήσει τον τρόπο της ζωής στον οποίο ανήκει ο πλούτος, ώστε ο πλούτος να μην είναι ευτελής. Η κυριαρχία και η ιδιοκτησία δεν είναι στο αίμα του· γι' αυτό υπερβάλλει, γι' αυτό προσπαθεί να μιμηθεί τα ρούχα και τις χειρονομίες της νορδικής τάξης, γελοιοποιώντας τον εαυτό του, γιατί κάνει λάθη σε αυτό κάθε μέρα. Ο «φιγουρατζής», ο άπληστος νεόπλουτος, ο πλούσιος – τέτοιες φιγούρες είναι πολύ σπάνιες στη νορδική φυλή. Αν, για παράδειγμα, ένας νορδικός άνδρας μετατοπιζόταν από τη φτώχεια στον πλούτο, θα είχε τόσο ριζωμένο μέσα του τον τρόπο ζωής της αρχικά στρωματοποιημένης φυλής, που δεν θα ήταν ευδιάκριτος. Ο άπληστος νεόπλουτος κάνει τον εαυτό του γελοίο και αηδιαστικό προσπαθώντας να μιμηθεί τον τρόπο ζωής της νορδικής φυλής.[221] Η ιστορία όλων των λαών που σχετίζονται με τη νορδική φυλή δείχνει τη μορφή του πλούσιου με πολιτική επιρροή – οι Ρωμαίοι σατιρικοί ζωγραφίζουν συχνά την εικόνα του – και τη στιγμή που εμφανίζεται, δείχνει την αρχή της φυλετικής αποσύνθεσης.

Ο κατακερματισμός είναι εμφανής στην καθημερινή ζωή. Τα υποβαθμισμένα τμήματα του λαού έχουν γίνει πλούσια, τμήματα του πληθυσμού, που δεν είχαν αναπτύξει καμία αίσθηση τιμής από μόνα τους και που, ανεμπόδιστα από μια παραδοσιακή αίσθηση αξιοπρέπειας, εκμεταλλεύονταν τον πλούτο τους. Τώρα όλα μπορούν να αγοραστούν: το κράτος μπορεί να αγοραστεί, τα ξανθά μαλλιά που υποτίθεται ότι προσομοιάζουν με την αρχοντιά, η ίδια η ευγένεια μπορεί να αγοραστεί. Οι αντιλήψεις της πρώην ανώτερης τάξης γίνονται γελοίες στο μεταβαλλόμενο λαό: η εποχή των ηρώων έχει περάσει. Έθιμα που πηγάζουν από τα φυλετικά χαρακτηριστικά των προ-νορδικών πληθυσμών επανέρχονται στην επιφάνεια. Τα έθιμα αλλάζουν, η διαστρωμάτωση του λαού σβήνεται από την απεριόριστη ελευθερία και την ανοχή, αλλά κυρίως από την άνοδο των νεόπλουτων. Η φυλετική ανάμειξη έχει καταστρέψει τους ευγενείς, οι νεόπλουτοι κυριαρχούν στο κράτος και χρησιμοποιούν τη δύναμή τους ενάντια στους ελεύθερους αγρότες, που τώρα είναι σχετικά οι πλουσιότεροι σε νορδικό αίμα. Η ύπαιθρος ερημώνεται, οι πόλεις μεγαλώνουν. Η ολική ανάμειξη (**Χέρμαν Μπέρνχαρντ**

---

221. Σ' αυτό το πλαίσιο, θα μπορούσε να επισημανθεί ότι στη Γαλλία για τους ανθρώπους που έχουν ακατάλληλη εμφάνιση ή συμπεριφορά λέγεται: "Il n' a pas de race" (Δεν έχει φυλή, δηλαδή καθόλου από το αίμα της [τουλάχιστον παλαιότερα] ηγετικής νορδικής φυλής).

Λούντμποργκ, «το χάος του αίματος»), στην οποία συμβάλλει η εισροή ξένων φυλετικών συστατικών, δημιουργεί τον όχλο των μεγαλουπόλεων, μάζες ανθρώπων που, λόγω της ανάμειξης του αίματός τους δεν έχουν συγκεκριμένη κατεύθυνση και σαν μάζα είναι εκτεθειμένοι σε κάθε επιρροή. Η ύστερη Ρώμη είναι ένα καλό παράδειγμα αυτού.

Αν η πρώιμη εποχή χαρακτηριζόταν από μια αθέλητη συμπεριφορά της, που προωθούσε τη φυλή και την ικανότητα, τώρα έχει πραγματοποιηθεί μια αλλαγή που οδηγεί στη διατήρηση ακριβώς της κατώτερης ποιότητας αίματος, στη διατήρηση και την κληρονομικότητα ασθενικών γενετικών χαρακτηριστικών: η επιδεξιότητα δεν είναι πλέον η αρχή της επιλογής, αλλά η πονηριά των μεγαλουπόλεων· η κόρη της πιο ικανής οικογένειας δεν είναι επιθυμητή, αλλά η κόρη του πλούσιου σπιτιού, ακόμα κι αν έχει τα χειρότερα κληρονομικά στοιχεία. Μια αποφυγή από την ευθύνη απέναντι στο μέλλον των ανθρώπων μπορεί να οδηγήσει στην ανατροφή τέτοιων παιδιών που στο παρελθόν θα είχαν εγκαταλειφτεί ή θανατωθεί. Ο Θερσίτης στον Όμηρο είναι ο μοναδικός ανάπηρος, ενώ στους Ρωμαίους συγγραφείς της ύστερης περιόδου μπορεί κανείς να βρει μακροσκελείς καταλόγους σωματικών δυσμορφιών και ενδείξεις διανοητικού εκφυλισμού. Για να προχωρήσουμε σε τέτοιους όψιμους καιρούς η νοοτροπία της ευθύτητας είναι η λιγότερη χρήσιμη· η ευθύτητα μπορεί συχνά να αφαιρεθεί από την κληρονομιά του λαού με δολοφονία ή εξορία (οστρακισμός, απαγόρευση, θρησκευτική δίωξη, εκδίωξη των ευγενών). Οι όψιμοι καιροί επιταχύνουν τόσο πολύ το μπαστάρδεμα που ένας λαός μεταμορφώνεται ολοκληρωτικά σε σύντομο χρονικό διάστημα. Ο ίδιος ο πλούτος του χρήματος μπορεί συνειδητά ή ασυνείδητα να καλλιεργεί τον εκφυλισμό και τη βρωμιά για τους δικούς του σκοπούς· μια μάζα, από τη φύση της, είναι πιο πιθανό να πέσει θύμα της επιρροής του χρήματος· αφήνεται στο να πληρώνεται από τους νεόπλουτους, τον αόρατο πλούτο των χρημάτων, του άρτου και των θεαμάτων, και στη συνέχεια στρέφεται ενάντια στα τελευταία υπολείμματα του πολύ μικρότερου αλλά ορατού πλούτου της ιδιοκτησίας.

Ενώ μέχρι τους προηγούμενους καιρούς η ιδιοκτησία της γης βρισκόταν στα χέρια μιας προγονικής τάξης που μπορεί να διατηρούσε ακόμα ορισμένα νορδικά χαρακτηριστικά, σε μεταγενέστερους χρόνους ακόμα και αυτή πέρασε στα χέρια των πλουσίων της πόλης. Στις αστικές χρηματοοικονομικές συναλλαγές της παρακμάζουσας Ελλάδας και της Ρώμης, τα άτομα με χαρακτηριστικά των μεσανατολικών φυλών φαίνεται να ήταν κάτι το συνηθισμένο· η μεσανατολική φυλή χαρακτηρίζεται γενικά από ένα ιδιαίτερο χάρισμα για το εμπόριο και τη γνώση της ανθρώπινης φύσης (βλ. σελ. 92 και σελ. 93). Ο Γρηγόριος Τουρώνης ή Γρηγόριος της Τουρ ένας Γαλάτης ιστορικός (πέθανε το 594), αναφέρει ότι ο εβραϊκός και ο συριακός λαός είχαν τη μεγαλύτερη μεσανατολική επιρροή (βλ. και εικ. 347).

Το τέλος της Ελλάδας, όπως και το τέλος της Ρώμης, χαρακτηρίζεται από την έλλειψη σπουδαίων ανθρώπων: το βόρειο αίμα έχει στερέψει σε μεγάλο βαθμό. Το τέλος της Ελλάδας, όπως και το τέλος της Ρώμης,

χαρακτηρίζεται από την λίγο-πολύ αόρατη κυριαρχία μεμονωμένων ανδρών του χρήματος, από τη νοοτροπία του ολοένα και πιο εκφυλισμένου όχλου, των ολοένα και πιο ενδελεχώς ανάμεικτων φυλών των λαών και, τέλος, από την αργή εξαφάνιση ολόκληρων περιοχών. Οι καταγραφές της αρχαιότητας αναφέρουν την κατάρρευση των πόλεων που κάποτε είχαν πληθυσμό: οι χώρες της Μεσογείου είχαν εξαντληθεί. Χιλιάδες όμως – ανάμεσά τους σίγουρα και πολλοί από τους καλύτερους – δέχτηκαν πρόθυμα τον μοναχισμό του αναπτυσσόμενου Χριστιανισμού, απομακρύνθηκαν από αυτόν τον σάπιο κόσμο και πέθαναν χωρίς απογόνους. Η «κατάρρευση» είχε έρθει.

Έτσι, για παράδειγμα, τελείωσε αναγκαστικά η ιστορία όλων των λαών που συνδέονται με τη νορδική φυλή, οι οποίοι κάποτε στην εξέλιξή τους είχαν πάρει μια κατεύθυνση που οδήγησε στην εξάλειψη των νορδικών λαών. Η διαδικασία έπρεπε να επιταχυνθεί στους λαούς, που κάποτε είχαν αποχωριστεί οριστικά από την πατρίδα της νορδικής φυλής. Ινδοί, Έλληνες, Πέρσες, Ρωμαίοι και τμήματα του κελτικού λαού διαχωρίστηκαν από τη συνοχή των περιοχών των νορδικών λαών, καθώς έπρεπε να παραμείνουν στην περιοχή της βορειοδυτικής Ευρώπης, κοντά στην αρχική τους πατρίδα. Μια ανανέωση του νορδικού αίματος ήταν αδύνατη μέσα σε αυτούς τους νότιους λαούς.

Αν παρατηρήσουμε όλες τις καταστροφές των μεγάλων αυτοκρατοριών και των δημιουργικών πολιτισμών από την Ινδία μέχρι τη Δύση, θα διαπιστώσουμε **ότι κάθε «καταστροφή» ενός λαού της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας οφείλεται στην εξάντληση του αίματος της δημιουργικής φυλής, της νορδικής φυλής**. Η «μετανάστευση του πολιτισμού από την Ανατολή προς τα βορειοδυτικά», στην οποία ο **Γιόχαν Γκότφριντ Χέρντερ** (Johann Gottfried Herder, 1744 – 1803) και ο **Γκέοργκ Βίλχελμ Φρίντριχ Χέγκελ** (Georg Wilhelm Friedrich Hegel, 1770 – 1831) ήθελαν να δουν σαν νόμο της παγκόσμιας ιστορίας, είναι επομένως κυρίως ένα είδος υποχώρησης του πολιτισμού που αντιστοιχεί στην εξαφάνιση των δημιουργικών κληρονομικών φυλών στους λαούς της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας.[222]

Ένα βιβλίο πριν από μερικά χρόνια έκανε τον γύρο της Γερμανίας και της Ευρώπης: «Η παρακμή της Δύσης» του **Όσβαλντ Σπένγκλερ**. Στο βιβλίο του, ο Σπένγκλερ εξέτασε όλα τα **σημάδια** κάθε παρακμής των μεγάλων πολιτισμών, αλλά δεν είδε την ίδια την αιτία, την εξάντληση του νορδικού αίματος στους υπό εξέταση λαούς. Αξίζει να εξετάσουμε τις σκέψεις του Σπένγκλερ από τη φυλετική σκοπιά. Ένα παράδειγμα από αυτό:

Ο Σπένγκλερ το βλέπει ότι είναι σαν μια αυτο-απορρόφηση της ελληνικής, άστρωτης, αδιάκοπης, ζωντανής ψυχής, «σαν ένα σύμβολο

222. Στο βιβλίο «Η Νορδική Σκέψη ανάμεσα στους Γερμανούς» (2η έκδοση 1927, σελ. 93) προσπάθησα να εξηγήσω γιατί οι πολιτισμοί της Δυτικής Ασίας και της Νότιας Ευρώπης αναπτύχθηκαν πολύ νωρίτερα από εκείνους της Δύσης: στην πρώτη περίπτωση έχουμε απελευθέρωση των δημιουργικών ικανοτήτων της βόρειας φυλής, με την κυριαρχία της σε ένα ευνοϊκό περιβάλλον, και στη δεύτερη περίπτωση έχουμε τη δέσμευση των δημιουργικών ικανοτήτων από ένα περιβάλλον που έπρεπε πρώτα να ξεπεραστεί.

πρώτης τάξης και χωρίς προηγούμενο στην ιστορία της τέχνης», που οι Έλληνες της αρχαιότητας επέστρεψαν «ξαφνικά» από την πέτρινη κατασκευή στην ξύλινη κατασκευή. Και συνεχίζει: «Στην εποχή του Ομήρου, όπως και στην Βεδική εποχή, γίνεται το ξαφνικό βήμα, χωρίς υλικά κίνητρα, από την ταφή στην αποτέφρωση.» Ο Σπένγκλερ λοιπόν παραβλέπει το γεγονός ότι δεν είναι η **ίδια** «ψυχή» που εκφράζεται με αυτόν τον τρόπο. Σύμφωνα με τον Σπένγκλερ, οι ηθικές αξίες πρέπει να εξελίχθηκαν «ξαφνικά» ή «με μυστηριώδη σφοδρότητα» «σε ένα τοπίο γεμάτο άμορφη ανθρωπότητα». Μια τέτοια αντίληψη έχει παραβλέψει το γεγονός ότι οι πολιτισμοί γεννήθηκαν από φυλές που εισέβαλαν κατακτητικά σε μια ύπαιθρο, συχνά από φυλές μεταναστών βοσκών, που αυτοπροσδιορίζονται σαν ηγεμόνες του κράτους και κυριαρχούν πάνω από την «άμορφη ανθρωπότητα» ενός πληθυσμού που ζει εκεί, χωρίς την ικανότητα να σχηματίσει ένα κράτος, και που συχνά εργάζεται άσκοπα. Στην περίπτωση των ινδοευρωπαϊκών πολιτισμών της Ινδίας και της Ελλάδας, ήταν οι βόρειες φυλές (Άριοι) οι κατακτητές Ινδοί της Βεδικής περιόδου, όπως και οι βόρειες κατακτητικές φυλές των Ελλήνων της «ομηρικής» περιόδου που «ξαφνικά» έφεραν μαζί τους τα νορδικά έθιμά τους στις χώρες στις οποίες στη συνέχεια ανέπτυξαν περαιτέρω την «ψυχή» τους: έφεραν μαζί τους την καύση, η οποία είναι κοινή σε όλους τους Βόρειους λαούς[223], έφεραν μαζί τους την ξύλινη κατασκευή (σελ. 173), η οποία επικρατεί στις βόρειες φυλές της Σκανδιναβίας ακόμη και σήμερα. Έτσι, ο Σπένγκλερ παραβλέπει επανειλημμένα τις φυλετικές συνθήκες της ιστορικής εικόνας. Μπορούμε να αναφέρουμε πολλά παραδείγματα, αλλά δεν υπάρχει χώρος. Αν ο Σπένγκλερ είχε χρησιμοποιήσει μια φυλετική αντίληψη της ιστορίας, δεν θα μπορούσε να παραβλέψει να παρατηρήσει ότι δεν πρέπει να μιλάμε για γήρανση του ελληνικού λαού, ούτε για γήρανση του ρωμαϊκού λαού, ούτε για ένα «νέο συναίσθημα ζωής», που αναδύεται σε ή μετά από μια μεταγενέστερη εποχή. Ο «εκφυλισμένος» λαός δεν είναι πλέον ο βορειοφυλετικός ελληνικός λαός, του οποίου τα ομοιώματα δημιούργησαν σε μάρμαρο οι καλλιτέχνες του. Η εκφυλισμένη Ρώμη δεν είναι πλέον η βόρεια φυλετική Ρώμη που ίδρυσε μια παγκόσμια αυτοκρατορία. Το «νέο συναίσθημα για ζωή» όμως ήταν πάντα το πνεύμα της ζωής των μικτών πληθυσμών, που στην «όψιμη περίοδο» συνέχισαν να ζουν τη μαζική τους ζωή χωρίς δημιουργία, και κάθε «κατάρρευση» στην ιστορία από την Ινδία μέχρι τη Δύση ήταν πάντα η εξάντληση του αίματος της δημιουργικής φυλής σε μια πολιτειακή και πνευματική ζωή.

Έτσι, αν θέλουμε να μιλήσουμε για «γήρανση» ενός λαού της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας, δεν μπορούμε παρά να την κατανοήσουμε σαν την εξάντληση του αίματος της δημιουργικής ανώτερης τάξης. Πριν

223. Βλ. Ιλιάδα, Μπέογουλφ (έπος)

από τον Σπένγκλερ, ο **Κουρτ Μπράιζιχ** (Kurt Breysig, 1866 – 1940)[224], είχε ήση επισημάνει τον συγχρονισμό της ελληνικής, της ρωμαϊκής και της γερμανικής ιστορίας και είχε αποδείξει ότι ένας Έλληνας της εποχής του 500 π.Χ. ήταν περίπου στο ίδιο «επίπεδο» με έναν Ρωμαίο του 330 π.Χ. και έναν Γερμανό της εποχής του 1500 μ.Χ. Αλλά ο Μπράιζιχ όπως και ο Σπένγκλερ, δεν αναγνώρισε ότι αυτού του είδους ο «συγχρονισμός» στην ιστορία των ινδοευρωπαϊκών λαών εξαρτάται από το **ίδιο το στάδιο της απο-νορδικοποίησης**. Σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί να γίνει λόγος για κανένα «νόμο» που να μπορεί να γίνει αντιληπτός από την φυσική ή την ιστορική επιστήμη, για μια νόμιμη αναγκαιότητα που να επιβάλλει την αποσύνθεση των λαών και των πολιτισμών τους. Αν ένας **ντε Καντόλ**[225] βλέπει τη διάλυση των εθνών σαν μια αναπόφευκτη μοίρα, και ένας **Ριμπό**[226] τη βλέπει σαν μια «μοιραία αναγκαιότητα», το παράδειγμα της κινεζικής ιστορίας θα μπορούσε να το αντικρούσει αυτό. Σε κάθε περίπτωση, ένας λαός, ο οποίος διατηρεί γενετικά και φυλετικά την ωφέλιμη κατεύθυνση επιλογής, μπορεί να καταστραφεί μόνο από εξωτερική ανώτερη βία, αλλά δεν μπορεί να διαλυθεί και να «αφανιστεί».[227]

Αν η νορδική φυλή εξαφανιζόταν, δεν θα μπορούσαμε να βρούμε πλέον, πουθενά, κατά κύριο λόγο νορδικούς πληθυσμούς ή εθνοτικές ομάδες ή τουλάχιστον άτομα από την ψυχική συμπεριφορά των οποίων θα μπορούσαμε να βγάλουμε συμπεράσματα για τα ψυχικά χαρακτηριστικά της νορδικής φυλής, για τη **νορδική ψυχή**, τότε για την κατανόηση των ψυχικών χαρακτηριστικών αυτής της φυλής, θα εξακολουθούσαμε να λαμβάνουμε υπόψη εκείνα τα ψυχικά χαρακτηριστικά που ήταν **κοινά** σε όλες τις πρώιμες εποχές των λαών της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας. Επειδή, σε όλες τις άλλες επιρροές των μη νορδικών φυλών, υπάρχει μια επιρροή που ήταν και εν μέρει εξακολουθεί να είναι κοινή σε όλους τους λαούς της ινδοευρωπαϊκής

---

224. «Τα στάδια και οι νόμοι της παγκόσμιας ιστορίας». 1905. – Οι πρώτοι που εκπροσώπησαν την ιδέα της «σταδιακής δόμησης» στη ζωή των εθνών ήταν ο Έλληνας ιστορικός Πολύβιος (γύρω στο 150 π.Χ.), ο Ρωμαίος ιστορικός Μάρκος Τερέντιος Βάρρων (116 – 27 π.Χ.) και ο Ρωμαίος ρήτορας Πούπλιος Άνιους Φλώρος τον 2ο αιώνα μ.Χ., μετά από αυτούς ο Ιταλός φιλόσοφος Τζαμπαττίστα Βίκο (1688 – 1744), την ιδέα της «παρακμής» της Δύσης σαν πρώτος κόμης ο Αρτύρ ντε Γκομπινώ, μετά από αυτόν ο κόμης Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπουζ (βλ. σελ. 320).

225. Αλφόνς Πιραμέ ντε Καντόλ (Alphonse Pyramus de Candolle, 1806 – 1893), «Ιστορία της επιστήμης και των επιστημόνων για δύο αιώνες», 1873.

226. Τεοντούλ-Αρμάν Ριμπό (Théodule-Armand Ribot, 1839 – 1916), «Η Κληρονομικότητα», 1873

227. Οι καταρρεύσεις εκτός του κύκλου των λαών της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας, που εξέτασαν ο Μπράιζιχ και ο Σπένγκλερ, έχουν και τις φυλετικές τους αιτίες. «Τείνω προς την άποψη ότι το μεγαλύτερο μέρος όλων των παρατηρούμενων ηθικών αλλαγών προέκυψε από την αλληλεπικάλυψη δύο φυλών, από την ανάπτυξη της δύναμης, που φαίνεται να προκύπτει από τη συνεργασία των ηγετών και των καθοδηγημένων... Αυτό θα έθετε το ερώτημα εάν, με κάθε «κατάρρευση» ενός λαού και μιας κουλτούρας, μια υπερ-στρωματοποιημένη φυλή και ποια φυλή στους εν λόγω λαούς έχει εξαφανιστεί. Είναι, για παράδειγμα, εξαιρετικά πιθανό ότι η σημασία της νορδικής φυλής στη ζωή των ινδοευρωπαϊκών λαών αντιστοιχεί στη σημασία που είχε και εξακολουθεί να έχει η χαμιτική (αιθιοπική) φυλή στη ζωή πολλών αφρικανικών φυλών, ιδιαίτερα των χαμιτικών φυλών.» (Φυλετικές μελέτες του γερμανικού λαού.) – Δείτε επίσης το κεφάλαιο «Φυλή, φυλετική ανάμειξη και ηθική» στο «Η Νορδική σκέψη μεταξύ των Γερμανών» (2η έκδ. 1927). Ο Λούντβιχ Γκουμπλόβιτς (Ludwig Gumplowicz, 1838 – 1909), στις προηγούμενες εκδόσεις του βιβλίου του «Φυλετική διαμάχη» (3η έκδοση, 1928) είχε ήδη εκφράσει τη σκέψη: «Χωρίς φυλετικούς ανταγωνισμούς δεν μπορεί να υπάρξει κράτος και κρατική ανάπτυξη, και χωρίς φυλετική συγχώνευση δεν μπορεί να υπάρξει κουλτούρα και πολιτισμός».

γλώσσας, πρέπει να προκύπτει από εκείνα τα ψυχικά χαρακτηριστικά που ήταν ή είναι κοινά σε όλους τους λαούς της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας ένα είδος κατοπτρικής εικόνας της νορδικής ψυχής: η νορδική ψυχή, που αντανακλάται στο «ινδοευρωπαϊσμό», στον ιστορικό ρόλο της σαν κρατικοπνευματικός ηγέτης των φυλετικά στρωματοποιημένων λαών. Στο κεφάλαιο «Οι τρεις κύριες εθνότητες» του βιβλίου του «Ιστορική Φιλοσοφία» (2η έκδοση, 1904), ο **Θίοντορ Λίντνερ** (Theodor Lindner, 1843 – 1919) επιχείρησε να περιγράψει τα ουσιώδη χαρακτηριστικά του ινδοευρωπαϊκού πολιτισμού. Επίσης, από την παρακάτω περιγραφή του ινδοευρωπαϊσμού, όπως αυτή που αναπτύσσεται από τον **Έντουαρντ Μάιερ** (Eduard Meyer, 1855 – 1930), «Ιστορία της Αρχαιότητας» (2η έκδοση, 1909, σελ. 782), παρέχεται στον εκπαιδευμένο στο θέμα της φυλετικής επιστήμης μια τέτοια εικόνα, σχεδιασμένη από έναν ερευνητή που εξετάζει με νηφαλιότητα τον ινδοευρωπαϊσμό και χωρίς να εξετάζει με οποιονδήποτε τρόπο τη σχέση του με τη νορδική φυλετική ψυχή:

«Στο μύθο η μοναδικότητα της ινδοευρωπαϊκής λαϊκής παράδοσης είναι πιο ορατή. Αλλά και αλλού, είναι αναμφισβήτητη, ιδιαίτερα σε αντίθεση με άλλες εθνοτικές ομάδες όπως οι Σημίτες, ότι είναι ξεκάθαρη, ανεξάρτητα από το πόσο διαφέρουν οι Κέλτες και οι Ιταλοί, οι Σλάβοι και οι Έλληνες, οι Γερμανοί και οι Ινδοί ως προς τον χαρακτήρα και τον τρόπο σκέψης. Μια τεράστια δημιουργική δύναμη της φαντασίας, που παρ' όλη την τόλμη της εξακολουθεί να ξέρει να κρατά ένα μέτρο, και επιπλέον το χάρισμα του ενθουσιασμού μπορεί να θεωρηθεί η χαρακτηριστική κληρονομιά των Ινδοευρωπαίων. Από αυτά προκύπτει ότι, αν και ο τρόπος συναισθημάτων και σκέψης των Ινδοευρωπαίων είναι ανώτερος από αυτόν των άλλων λαών, έστω και ελάχιστα σε βάθος και ενθουσιασμό, είναι σίγουρα ανώτερος από τους άλλους λαούς όσον αφορά την οικειότητα και την ειλικρίνεια της φύσης, ότι, όπως οι Ινδοευρωπαϊκές γλώσσες είναι πιο πολύπλευρες και πιο ευέλικτες από οποιεσδήποτε άλλες, έτσι και στον πολιτισμό, στην εξέλιξη της πνευματικής ζωής των ανθρώπων, οι Ινδοευρωπαϊκοί λαοί τελικά ανέλαβαν την ηγεσία και απώθησαν παντού πολύ παλαιότερους πολιτισμένους λαούς. Σ' αυτή την ιστορική διαδικασία εκδηλώνεται ταυτόχρονα η ικανότητα των Ινδοευρωπαίων να δέχονται και να αναπτύσσουν τα ξένα αγαθά, ικανότητα που τους ξεχωρίζει από τους άλλους λαούς: συνέβαλαν στην ανάπτυξη του παγκόσμιου πολιτισμού ίσως τόσο με την οικειοποίηση και τη δημιουργική αποδοχή ξένων ερεθισμάτων όσο και με τις ανεξάρτητες νέες δημιουργίες. Αυτή η ελευθερία και η ευελιξία του πνεύματος, που δεν απομονώνεται από το ξένο με σταθερούς φραγμούς, αλλά ούτε και το μιμείται δουλικά, αλλά το αποκτά και το αναδιαμορφώνει, συνδέεται στενά με την παγκόσμια τάση που κυριαρχεί στη διαμόρφωση των ινδοευρωπαϊκών θρησκειών. Έχει ήδη τονιστεί ότι μεμονωμένοι λαοί έχουν ακολουθήσει πολύ διαφορετικούς δρόμους και ότι μεγάλοι ιστορικοί παράγοντες είχαν καθοριστική επίδραση στην εξέλιξή τους. Πιο έντονα, παρ' όλα τα κοινά χαρακτηρι-

στικά, αναπτύχθηκε μεταξύ των Αρίων [Ινδοϊρανών], μια χαρακτηριστική ιδιαιτερότητα· σε αυτά αντίθετα τα ειδικά ινδοευρωπαϊκά χαρακτηριστικά είναι πιο εμφανή μεταξύ των Ευρωπαίων στα βορειοδυτικά και στο νότο· οι Σλάβοι γεωγραφικά βρίσκονται στη μέση ως προς τον τρόπο σκέψης και τα συναισθήματά τους... Παρ' όλα αυτά, νιώθουμε πιο έντονα, το τι σημαίνει λαϊκή παράδοση όταν περνάμε από τον πολιτισμό και την ποίηση της Αιγύπτου ή των Σημιτικών λαών στην Περσία και την Ινδία· αν και η Παλαιά Διαθήκη είναι στενά συνυφασμένη με τον πολιτισμό μας, και η θρησκεία και ο τρόπος σκέψης των Ιρανών και των Ινδών κυριαρχείται από ιδέες που μας είναι εντελώς ξένες, η ποίησή τους είναι ωστόσο πολύ πιο κοντά στις ευαισθησίες μας[228] και έχει πολύ πιο άμεση επίδραση στα συναισθήματά μας ακόμη και από τα πιο σημαντικά έργα της ισραηλιτικής ή αραβικής ποίησης. Η αρχική διάθεση και το ταλέντο της φυλής, που έχει διατηρηθεί μέσα από όλες τις αλλαγές της ιστορικής εξέλιξης, έρχεται άμεσα στο φως.»

228. Από φυλετική άποψη, εδώ, το αίσθημά «μας» θα μπορούσε να εξηγηθεί σαν το συναίσθημα των ανθρώπων που έχουν ουσιαστικά νορδική αίσθηση ή τουλάχιστον επηρεάζονται έντονα από τις νορδικές παραδόσεις.

12. Η Απο-Νορδικοποίηση του Κελτικού Φυλού και του Ρομανόφωνου Λαού

Το δεύτερο και τελευταίο κύμα του νορδικού αίματος που έγινε σημαντικό για την παγκόσμια ιστορία είναι το Κελτικό, το τελευταίο είναι το Γερμανικό. Ο **Καρλ Σούχαρντ**[229] θεωρεί τη νότια Γερμανία, ειδικά την κοιλάδα του Δούναβη, σαν την αρχική πατρίδα των Κελτών και θα ήθελε να αποδώσει σε αυτούς ένα ορισμένο στυλ αγγείων παραδουνάβιων περιοχών της ύστερης λίθινης εποχής, τον λεγόμενο πολιτισμό της γραμμικής κεραμικής. Στον κύκλο του πολιτισμού της γραμμικής κεραμικής, στον οποίο πιθανότατα συμμετείχαν και οι αρχαίοι Θράκες και οι αρχαίοι Έλληνες, πολύ συχνές ανακαλύψεις σκαπανών μαρτυρούν την πρώτη εκτεταμένη κατασκευή με σκαπάνη στην αρχαία Ευρώπη. Η σπειροειδής κεραμική και η κεραμική μενίρ (Hinkelstein), που διακρίνονται στον πολιτισμό της γραμμικής κεραμικής, εξαπλώθηκαν στην ανατολική νότια Γερμανία και τη Μοραβία και τη Βοημία. Περίπου σε αυτή την περιοχή, και πιο συγκεκριμένα στη σημερινή Θουριγγία, τη Φραγκονία και τη δυτική Βοημία, ο Καρλ **Φέρντιναντ Γιόχανσον** (Karl Ferdinand Johansson, 1860 – 1926)[230] υπέθεσε τις αρχικές έδρες των Κελτών· ο **Πάουλ Κρέτσμερ**[230] ονομάζει τη «Δυτική Γερμανία μέχρι τον Ρήνο και τη Νότια Γερμανία, την περιοχή του άνω Δούναβη και την Κεντρική Γερμανία» σαν τις αρχικές κελτικές έδρες, προφανώς σκεφτόμενος μια μεταγενέστερη εποχή από το Γιόχανσον, από την οποία οι Κέλτες είχαν ήδη εξαπλωθεί σε μια μεγαλύτερη περιοχή. Πράγματι, οι προελεύσεις από την περιοχή της γραμμικής κεραμικής μπορούν να εντοπιστούν ήδη από την νεολιθική εποχή, μετακινήσεις φυλών, που είναι ιδιόμορφες για την κτηνοτροφία και το όργωμα των βοοειδών. Κατακλύζουν την Τρανσυλβανία και φτάνουν στη νότια Ρωσία. Ήταν φυλές από τον κύκλο των λαών της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας, η οποία αποτελούσε τον κελτικό γλωσσικό κλάδο;

Στις γερμανικές περιοχές, η σπειροειδής κεραμική προχώρησε κατά μήκος του Ρήνου μέχρι το σημερινό Βέλγιο, ενώ η κεραμική μενίρ προχώρησε μέσω της Σαξονίας και της Θουριγγίας μέχρι τα όρη Χαρτς. Έτσι, οι κελτικές μορφές ανατολικά και νοτιοανατολικά του Μπράουνσβαϊγκ, όπως εξηγεί ο **Καρλ Σούχαρντ**, έφτασαν στα όρια του γερμανικού μεγαλιθικού πολιτισμού. Με αυτό συμφωνούν τα γλωσσικά ευρή-

---

229. Καρλ Σούχαρντ, «Αρχαία Ευρώπη» (1926)
230. Βλ. σελ. 170

ματα, τα οποία καθορίζουν τα βόρεια και ανατολικά σύνορα της κυριαρχίας των Κελτών σε μια γραμμή από το ρεικότοπο του Λύνεμπουργκ – Χιλντεσχάιμ Γκέτινγκεν – Άιζεναχ – και τη Θουριγγία.[231]

Από αυτές τις ήδη πολύ εκτεταμένες αρχικές έδρες ξεκίνησαν οι ισχυρές προωθήσεις των Κελτικών φυλών. Ο **Χάρολντ Πικ**[232] θέλει να υποθέσει ότι μια Κελτική εισβολή, η οποία διέδωσε τα χάλκινα ξίφη σε σχήμα φύλλου στην Αγγλία, είχε ήδη προχωρήσει μέχρι το 1150 π.Χ., εν μέρει προς τον Τάμεση, εν μέρει από τον κόλπο Ουάς (στην ανατολική ακτή) και αργότερα έφτασε από την Ουαλία στην Ιρλανδία, διαδίδοντας τη γοϊδελική ή γαελική διάλεκτο των Κελτικών. Αλλά μια ευρεία προέλαση των Κελτών από τη σημερινή κεντρική Γερμανία μπορεί να υποτεθεί μόνο για την περίοδο γύρω στο 900 π.Χ. Η περίοδος της Κελτικής κυριαρχίας στην Κεντρική και τελικά στη Δυτική Ευρώπη διήρκησε από το 900 έως το 200 π.Χ.· το αποκορύφωμα της κυριαρχίας των Κελτών ήταν γύρω στο 500 – 400 π.Χ.

Γύρω στο 600, οι κελτικές φυλές προχώρησαν από τον Ρήνο μέσω της Γαλλίας στην Ισπανία· Κελτικές φυλές εισέβαλαν στην Αγγλία από τη βόρεια Γαλλία τον 4ο αιώνα π.Χ. Στις αρχές του 3ου αιώνα π.Χ. οι Κέλτες κατέλαβαν: τις Βρετανικές Νήσους, τη Γαλλία εκτός από τα βορειοανατολικά, την Ιβηρική Χερσόνησο κυρίως στο κέντρο και βορειοδυτικά της και τη βόρεια Ιταλία. Μεμονωμένες κελτικές φυλές προχώρησαν μέχρι τη Θράκη και τη Μαύρη Θάλασσα. Κατέλαβαν τη Θράκη και τη Μακεδονία το 279 π.Χ. και αμέσως μετά εξαπλώθηκαν στη Μικρά Ασία, όπου ίδρυσαν τη Γαλατική Αυτοκρατορία στη Φρυγία και την Καππαδοκία. Οι βασιλείς της Περγάμου γνώρισαν τη στρατιωτική δύναμη αυτών των Γαλατών από τα μέσα του 3ου έως τα μέσα του 2ου αιώνα. Η Ρώμη βιώνει τη διαμάχη των Κελτών της βόρειας Ιταλίας: το 390 π.Χ. η πόλη πέφτει στα χέρια του Κέλτη στρατηγού Βρέννου και των πολεμιστών του και απελευθερώνεται μόνο αφού πληρωθούν λύτρα.

Ο πολιτισμός του Χάλστατ των προϊστορικών χρόνων είναι ο πραγματικός πολιτισμός των Κελτών. Η περιοχή των Άλπεων γύρω από το Χάλστατ (στο Ζαλτσκάμεργκουτ), από την οποία ονομάστηκε αυτός ο πολιτισμός της εποχής του Χαλκού, πρέπει να κατοικούνταν κατά την περίοδο του Χάλστατ από τουλάχιστον έναν πληθυσμό του οποίου η άρχουσα τάξη και πιθανώς και η γλώσσα ήταν η κελτική. «Στις αρχές της περιόδου του Χάλστατ, ένας ψηλός, δολιχοκέφαλος λαός εμφανίστηκε στην περιοχή Γιούρα και στον ποταμό Ντου, που μπορεί να ήταν η εμπροσθοφυλακή των Κελτών».[233] Ο πολιτισμός του Χάλστατ οδήγησε τελικά από την εποχή του Χαλκού στην εποχή του Σιδήρου·

231. Βλ. Χέρμαν Χιρτ (Hermann Hirt, 1865 – 1936), «Ιστορία της Γερμανικής Γλώσσας» (Geschichte der deutschen Sprache), 1919

232. Χάρολντ Πικ (Harold Peake, 1867 – 1946) «Η Εποχή του Χαλκού και ο Κελτικός Κόσμος», 1922

233. Τόμας Ράις Έντουαρντ Χολμς (Thomas Rice Edward Holmes, 1855 – 1933), «Η κατάκτηση της Γαλατίας από τον Καίσαρα», 1911

αλλά το σίδερο αρχικά χρησιμοποιήθηκε μόνο για την κατασκευή όπλων. Μετά το 600 π.Χ., οι Κέλτες διέδωσαν τον πολιτισμό Λα Τεν (La Tene) της εποχής του Σιδήρου.

Μέχρι την ύστερη περίοδο, οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι συγγραφείς περιέγραφαν τους Κέλτες σαν ανθρώπους της νορδικής φυλής·[234] οι μεταγενέστεροι Κέλτες, από την άλλη πλευρά, δεν ήταν πλέον τόσο ψηλοί ή ξανθοί σε σύγκριση με τις γερμανικές φυλές, αλλά μάλλον κοκκινωποί ή κόκκινοι. Σύμφωνα με τον **Αμύ**[235], τα γαλλικά κρανία της πρώιμης εποχής του σιδήρου – δηλαδή κρανία, που ανήκουν κυρίως στις πιο εκτεταμένες τάξεις των ευγενών και των ιερέων – εξακολουθούν να είναι σχεδόν καθαρά νορδικά· στην μεταγενέστερη εποχή του Σιδήρου, οι βραχυκέφαλοι είναι ήδη σε αφθονία. Όπως και στην ύστερη περίοδο όλων των λαών νορδικής φυλετικής καταγωγής, μερικοί από τους μελαχρινούς Γαλάτες φαίνεται να χρησιμοποιούσαν ξανθές βαφές. Οι Γαλάτες της νότιας Γαλατίας, λιγότερο νορδικοί από εκείνους της βόρειας Γαλατίας, χρησιμοποιούσαν πιθανώς μια ξανθιά βαφή που αναφέρεται από τον Ρωμαίο ποιητή Μάρκο Βαλέριο Μαρτιάλη (Marcus Valerius Martialis, 40 – 104) (VIII, 33, 20), τον βαταβικό αφρό (spuma Batava) για να μοιάζουν με τους βόρειους Γαλάτες στο χρώμα των μαλλιών. Το έργο του **Μπενκόφσκι1** δείχνει, εκτός από πίνακες Γαλατών με κυρίως νορδικά χαρακτηριστικά, και εκείνα των οποίων τα ογκώδη άκρα και τα πλατιά, τετράγωνα πρόσωπα ή τα φουσκωτά τους φρύδια πάνω από χαμηλές οφθαλμικές κοιλότητες με βαθιά ενσωματωμένα μάτια αποκαλύπτουν την φαιλική επίδραση στον Κελτισμό, καθώς και τα χαρακτηριστικά που δείχνουν μια ανατολική επιρροή. Οι μη νορδικές επιρροές μπορεί να χρησιμοποιήθηκαν από τους ελληνιστές γλύπτες για να αναδείξουν – χαρακτηρίζονται από τις αποκλίσεις τους από τη νορδική ελληνική εικόνα της ομορφιάς – μια συγκεκριμένη αλλοδαπότητα, το λιγότερο νορδικό ύφος των Γαλατών μπορεί να έχει επιλεγεί ασυνείδητα από αυτούς τους γλύπτες για την απεικόνιση της ελλαδικής εικόνας της ομορφιάς: η δύναμη της μη νορδικής επιρροής δεν μπορεί να προσδιοριστεί με ακρίβεια από τέτοιες αναπαραστάσεις, αλλά μπορεί να προσδιοριστεί η βέβαιη ύπαρξη μη νορδικών επιρροών στον Κελτισμό, όπως αποδεικνύεται και από τα ευρήματα των κρανίων.

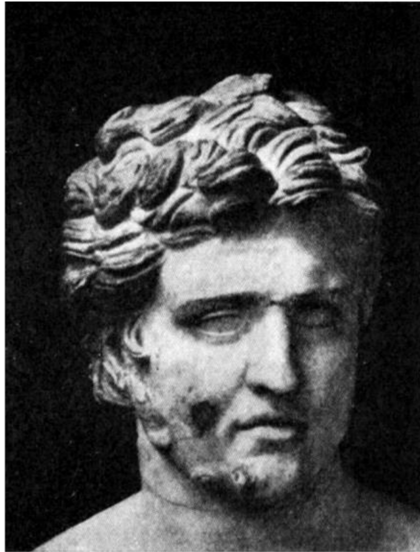
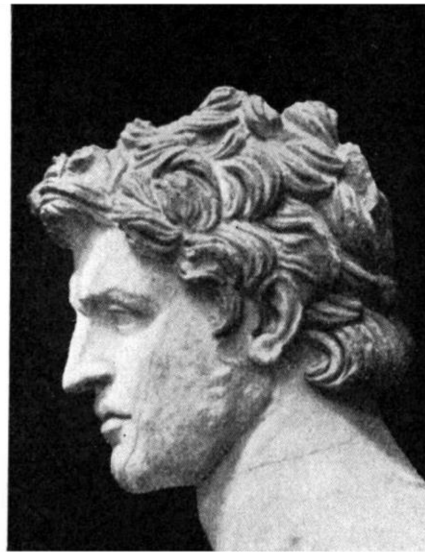
Ο μέσος Γαλάτης φαίνεται ότι είχε απονορδικοποιηθεί σε μεγάλο βαθμό από την εποχή της κατάκτησης της Γαλατίας. Τα ψυχικά χαρακτηριστικά που σαν εμφανίζονται νορδικά-δυτικά, ο Καίσαρας τα περιγράφει σαν Γαλατικά χαρακτηριστικά. Ένδειξη μιας αρκετά προχωρημένης απονορδικοποίησης είναι ότι οι Γαλάτες που επρόκειτο να εμφανιστούν στη Ρώμη σαν αιχμάλωτες γερμανικές φυλές κατά τη

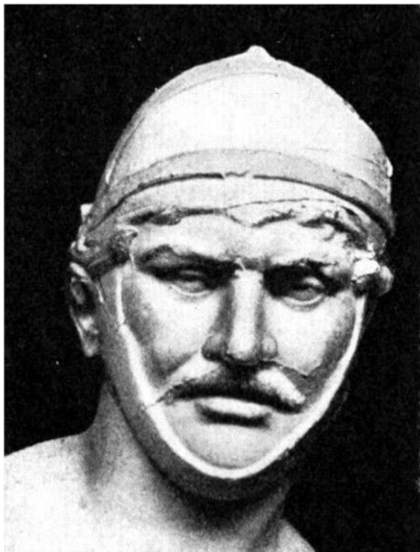
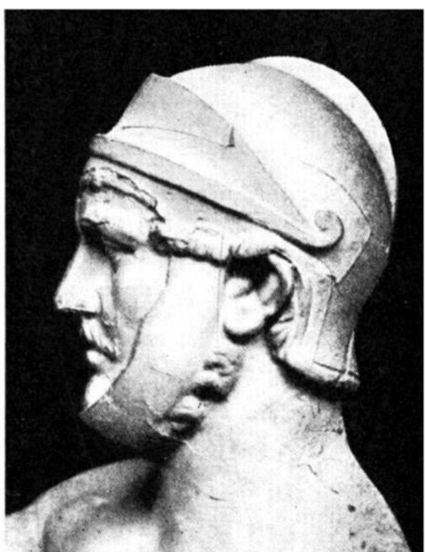
234. Τα σχετικά στοιχεία βρίσκονται στο «Προέλευση των Ευρωπαίων», 1861 του Λόρεντς Ντίφενμπαχ (Lorenz Diefenbach, 1806 – 1883), και στο «Γαλατική εθνογένεια», 1872 του Ντομινίκ Φρανσουά Λουί Βαρώνος Ροζέ ντε Μπελογκέτ (Dominique François Louis baron Roget de Belloguet, 1795 – 1832)

235. Ερνέστ-Τεοντόρ Αμύ (Ernest-Théodore Hamy, 1842 – 1908), «Οι πρώτοι Γαλάτες», Ανθρωπολογία 1906/1907.

236. Πιότρ Ίγκανσυ Μπενκόφσκι (Piotr Ignacy Bieńkowski, 1865 – 1925), «Η παρουσίαση των Γαλατών στην ελληνική τέχνη», 1908

Εικ. 350 α, β

Εικ. 351 α, β

Εικ. 352

Εικ. 350 έως 352: Γαλάτες. Νορδική ή κατά κύριο λόγο νορδική. (Από τον Πιότρ Ίγκανσυ Μπενκόφσκι, «Η αναπαράσταση των Γαλατών στην Ελληνική Τέχνη»)

διάρκεια μιας θριαμβευτικής πομπής του αυτοκράτορα Καλιγούλα (37 – 41 μ.Χ.) έπρεπε να βάψουν τα μαλλιά τους ξανθά.[237] Παρά τη διχόνοια και τον κατακερματισμό των Γαλατικών φυλών, η κατάκτηση της Γαλατίας από τον Καίσαρα πιθανότατα δεν θα είχε πραγματοποιηθεί τόσο γρήγορα και διεξοδικά εάν οι Γαλατικές φυλές ήταν ακόμη τόσο νορδικές όσο οι γερμανικές φυλές της εποχής. Αλλά από το 400 π.Χ. περίπου, είχε προετοιμαστεί μια εσωτερική διάλυση της Κελτικής εξουσίας στην Κεντρική και Δυτική Ευρώπη. Οι εσωτερικές διαμάχες, στις οποίες πολλές κυρίως νορδικές οικογένειες ευγενών σίγουρα εξαφανίστηκαν, επιτάχυναν την παρακμή, συνοδευόμενη από την κατάρρευση του νομίσματος.

Οι ευρέως διαδεδομένες φυλές των Κελτών εκτός της Κεντρικής και της Δυτικής Ευρώπης αποτελούσαν μόνο μια λεπτή άρχουσα τάξη, η οποία έπρεπε να εξαφανιστεί γρήγορα με πολεμικές επιχειρήσεις και της οποίας η νορδική φυλή καταστράφηκε σταδιακά με την ανάμειξη, ειδικά επειδή στις περισσότερες κατακτητικές φυλές οι άνδρες ήταν περισσότεροι από τις γυναίκες και έτσι ένας μεγαλύτερος αριθμός των νεαρών ανδρών έπαιρνε ντόπιες γυναίκες. Στην Ισπανία, οι Κέλτες φαίνεται ότι σύντομα εξαφανίστηκαν, εν μέρει σαν άρχουσα τάξη και εν μέρει επειδή ενώθηκαν με τους ντόπιους Ίβηρες, που ήταν κυρίως της δυτικής φυλής, για να σχηματίσουν έναν λαό. Το όνομα Κελτίβεροι υποδηλώνει ένα τέτοιο μείγμα λαών και φυλών[238]. Μετά την ανάμειξη, το νορδικό αίμα πρέπει να εμφανιζόταν περιστασιακά μεταξύ των Ιβήρων ή τουλάχιστον μεταξύ εκείνων των κατοίκων της Ιβηρικής Χερσονήσου, που θεωρούνταν από τους Ρωμαίους λόγω της γλώσσας τους, αλλά θα μπορούσαν στους προγόνους τους να είχαν Κέλτες. Για παράδειγμα, ο Ρωμαίος ποιητής Σίλιος Ιταλικός (Silius Italicus, 28 μ.Χ. – 103 μ.Χ.), (Punica XVI, 472) αναφέρει γύρω στο 100 μ.Χ. έναν Ίβηρα νεαρό ξανθό με λευκό δέρμα και κοκκινωπά μαλλιά.

Ήδη από τον 3ο αιώνα π.Χ., ο Καρχηδόνιος στρατηγός Αμίλκας Βάρκας (Hamilcar Barca, 275 π.Χ. – 228 π.Χ.) είχε κατακτήσει όλη την Ισπανία. Μετά την ήττα της Καρχηδόνας στον Β' Καρχηδονιακό Πόλεμο, η Ιβηρική Χερσόνησος έπεσε στη Ρώμη το 201 π.Χ. Αλλά η Ρώμη, όπως και η Καρχηδόνα, έπρεπε να υπολογίσει την επίμονη γενναιότητα των Ιβήρων και των Κελτίβηρων και έπρεπε να διατηρεί ισχυρό στρατό στη χερσόνησο ανά πάσα στιγμή, προτού αργότερα τα Κελτιβεριανά στρατεύματα διακριθούν μέσω της γενναιότητάς τους στον ρωμαϊκό στρατό.

Οι Κέλτες της Γαλατίας στη Μικρά Ασία για πολύ καιρό φοβόντουσαν τους γείτονές τους. Πρέπει να έχασαν πολλούς από τους πιο ικανούς άνδρες τους, προσφέροντας μισθοφόρους πότε στον ένα και πότε στον

237. Σύμφωνα με τον Γάιο Σουητώνιο Τράγκυλλο (Gaius Suetonius Tranquillus, περ. 69/75 – περ. 130) «Καλιγούλας»

238. Για τους Κέλτες στην Ισπανία βλέπε Περέ Μπος-Γκιμπέρα (Pere Bosch-Gimpera, 1891 – 1974), «Οι Κέλτες και ο Κελτικός πολιτισμός στην Ισπανία» τόμος 22, 1928· Μπος-Γκιμπέρα και Γκιόργκ Κραφτ (Georg Kraft, 1894 – 1944), «Σχετικά με το ζήτημα των Κελτών», Συμπληρωματικός Τόμος 6, 1928· Μαξ Έμπερτ (Max Ebert, 1879 – 1929), Λεξικό της προϊστορίας στη «Χερσόνησο των Πυρηναίων».

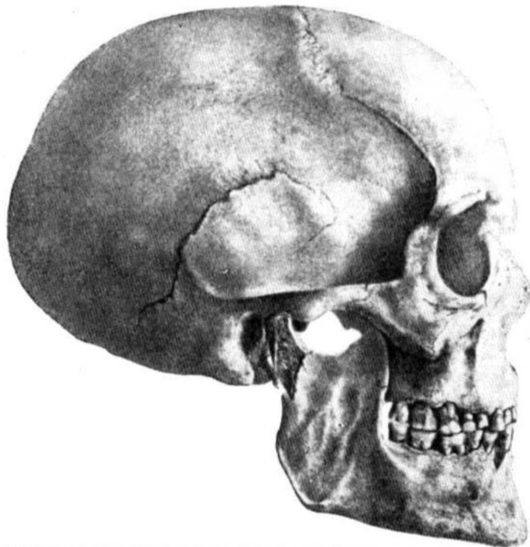
άλλο άρχοντα. Μόνο το 189 π.Χ. οι Ρωμαίοι κατάφεραν να αναγκάσουν τους Γαλάτες να παραμείνουν στα δικά τους σύνορα, ώσπου τελικά η Γαλατία έγινε ρωμαϊκή επαρχία το 25 π.Χ. Στην Παλαιά Διαθήκη (Α' Μακκ. 8:2, Β' Μακκ. 8:20) οι Γαλάτες είναι γνωστοί σαν γενναίοι πολεμιστές και περιζήτητοι μισθοφόροι. Όμως ακριβώς αυτή η μισθοφορική δραστηριότητα πρέπει να μείωσε ραγδαία τον αριθμό τους, με αποτέλεσμα να εξαφανιστεί σταδιακά και η κελτική τους διάλεκτος. Ο Παύλος γράφει στους Γαλάτες με τρόπο που κάνει κάποιον να αισθάνεται πόσο σεβαστοί ήταν. Ο Ιερώνυμος (περίπου 340 – 420) αναφέρει στον πρόλογό του στην προς Γαλάτες Επιστολή ότι στην εποχή του μιλιούνταν ακόμη τα Κελτικά στη Γαλατία· αλλά αυτό δεν είναι απαραίτητα αξιόπιστο. Ο **Όττο Ρέτσε** αναφέρει ότι υπάρχει ακόμη ένας εντυπωσιακός αριθμός ξανθών στην πρώην γαλατική επικράτεια.[239] Επίσης, αναφέρεται ότι αυτή η περιοχή προσφέρει στον τουρκικό στρατό ιδιαίτερα ικανούς στρατεύσιμους.

Στα βρετανικά νησιά, καθώς το νορδικό αίμα της άρχουσας τάξης των Κελτών λιγόστευε, επικρατούσε ολοένα και περισσότερο το δυτικό αίμα των κατώτερων τάξεων, ειδικά στην Ιρλανδία, όπου η τάξη των Κελτών ήταν πιο μικρή. Ο Δίων Κάσσιος (Dio Cassius, 165 μ.Χ. – 235 μ.Χ.) (LXVII, 4) περιγράφει τη Βοαδίκεια (Boudica, 30 μ.Χ. – 61 μ.Χ.), μια βρετανική βασιλική γυναίκα, τον 3ο αιώνα μ.Χ.: «Το μυαλό της ήταν στραμμένο σε υψηλότερα πράγματα από ό,τι συμβαίνει συνήθως με τις γυναίκες. Είχε πολύ δυνατή σωματική διάπλαση. Η αγριότητα της εμφάνισής της γέμισε με φόβο τους νεότερους που την έβλεπαν· το βλέμμα της ήταν εξαιρετικά αυστηρό και διεισδυτικό. Η φωνή της ήταν τραχιά. Είχε εξαιρετικά πυκνά και πολύ ξανθά μαλλιά που έφταναν μέχρι τους γοφούς της.»

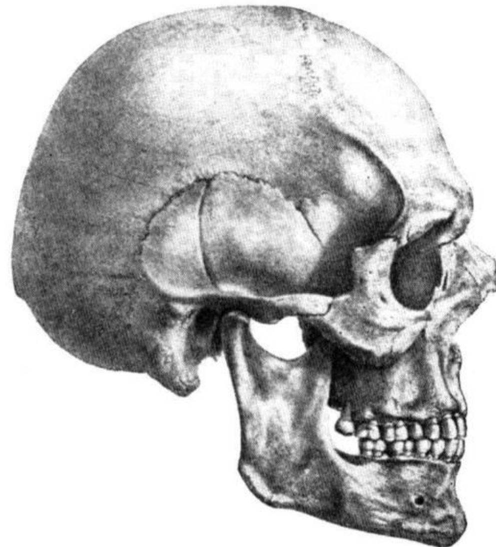
Η ιρλανδική λογοτεχνία του πρώιμου Μεσαίωνα συνέχισε να περιγράφει τους ελεύθερους άνδρες ως πάντα ξανθούς και τους υπηρέτες ως πάντα μελαχρινούς. Ο **Ρόμπερτ Αλεξάντερ Στιούαρτ Μακάλιστερ** (Robert Alexander Stewart Macalister, 1870 – 1950) συγκέντρωσε παραδείγματα αυτού στο έργο του «Η Ιρλανδία στην Προκέλτικη Εποχή» (1921) και κατέληξε στο εξής συμπέρασμα: «Όλοι οι ντόπιοι άνθρωποι στην Ιρλανδία που είχαν σημασία περιγράφονται σαν ξανθομάλληδες. Οι περισσότεροι άνθρωποι σε δευτερεύουσες θέσεις και εκείνοι για τους οποίους γίνεται λόγος με περιφρόνηση είναι μελαχρινοί. Το χρώμα των ματιών δεν τονίζεται τόσο πολύ, αλλά είναι ξεκάθαρο ότι η ανώτερη τάξη είχε ανοιχτόχρωμα μάτια.» – Κατά καιρούς, η αρχαία κελτική γραφή της Ιρλανδίας αναφέρει επίσης ανθρώπους με πλατύ πρόσωπο. Να θυμηθούμε τις γενετικές προδιαγραφές της ανατολικής φυλής; Με δεδομένο ότι η ευρύτητα του προσώπου αναφέρεται μόνο περιστασιακά και κατά πάσα πιθανότητα με την έννοια μιας εξαίρεσης, θα πρέπει να υποθέσουμε ότι υπάρχει μόνο μια μικρή νορδική επίδραση σε αυτό το κυρίως δυτικό νορδικό

239. Όττο Ρέτσε, «Εγκυκλοπαίδεια της προϊστορίας» στο «Γαλάτες»

πληθυσμό. Στην ιρλανδική λογοτεχνία, η ξανθιά ανώτερη τάξη αναπαρίσταται πάντα με μακριά μαλλιά, ενώ η μελαχρινή κατώτερη τάξη αναπαρίσταται με κοντά μαλλιά. Αλλά ο Κελτισμός στην Ιρλανδία πρέπει να είχε απονορδικοποιηθεί σε μεγάλο βαθμό από τον πρώιμο Μεσαίωνα

Εικ. 353: Κρανίο ενός Βρετανού (Κέλτη) από ένα τάφο κοντά στο λόφο του Βέτον, Στράτφορντσαιρ, από την επικράτεια της κελτικής φυλής των Κοριοσολιτών, περίπου το 120 π.Χ. Νορδικό. (Σύμφωνα με τους Τζόζεφ Μπάρναρντ Ντέιβις και Τζον Θούρναμ, Βρετανικά Κρανία, 1865)

Εικ. 354: Κρανίο ενός Βρετανού (Κέλτη) από έναν τάφο κοντά στο λόφο του Βέτον, Στράτφορντσαιρ, από την επικράτεια της κελτικής φυλής των Κοριοσολιτών, περίπου το 120 π.Χ. Κατά κύριο λόγο διναρικό. (Σύμφωνα με τους Τζόζεφ Μπάρναρντ Ντέιβις και Τζον Θούρναμ, Βρετανικά Κρανία, 1865)

και οι μελαχρινοί άνθρωποι δεν ήταν ασυνήθιστοι στην άρχουσα τάξη. Η ανάμνηση όμως μιας ανοιχτόχρωμης φυλής αρχόντων και μιας μελαχρινής φυλής σκλάβων παρέμεινε πολύ πέρα από τον Μεσαίωνα. Ο Ιρλανδός ιστορικός Ντούαλ Μακ Φίρμπις (Duald Mac Firbis, 1585 – 1670) αναφέρεται σε έναν προκελτικό πληθυσμό της Ιρλανδίας, τους ημι-μυθικούς Φιρ Μπολγκ (Fir Bolg) και τους απογόνους τους, με κάθε λογής λεπτομέρειες που ισχυρίζεται ότι πήρε από ένα παλιό βιβλίο. Λέει: Όποιοι έχουν μαύρα μαλλιά, είναι πολυλογάδες, ύπουλοι, τυχοδιώκτες, θορυβώδεις, άθλιοι..., αυτοί είναι οι απόγονοι των Φιρ Μπολγκ... στην Ιρλανδία».[240] Αυτό μπορεί να είναι το αποτέλεσμα μιας παλιάς φυλετικής αντιπάθειας νορδικών-δυτικών.

Η φυλετική μεταλλαγή στο εσωτερικό του κελτικού λαού είναι ιδιαίτερα εμφανής στον ιρλανδικό πολιτισμό στον πρώιμο Μεσαίωνα. Το ιρλανδικό διακοσμητικό στυλ χειρογράφων και εικόνων, στο ιρλανδικό έπος, δείχνει μια αναμφισβήτητη δυτικο-νορδική φύση, μια φυλετική-πνευματική ισορροπία που μπορεί να θυμίζει εκείνη της μυκηναϊκής περιόδου στην Ελλάδα. Η πνευματική κατεύθυνση του ιρλανδικού λαού, όπως φαίνεται από το ιρλανδικό έπος, καθορίζεται σαφώς από την

240. Σύμφωνα με τον Τζούλιους Ποκόρνυ, «Συνεισφορά στην αρχαιότερη ιστορία της Ιρλανδίας», Εφημερίδα της Κελτικής Φιλολογίας, τόμος II, 1917

πνευματική φύση της δυτικής φυλής. Ο **Αντρέας Χόισλερ**[241] (Andreas Heusler, 1865 – 1940), συνέκρινε βόρειο φυλετικά συγκεκριμένο έπος των γερμανόφωνων Ισλανδών με το δυτικά επηρεασμένο έπος των Κελτών Ιρλανδών:

Σε σύγκριση με το ισλανδικό έπος, το οποίο περιγράφει την ιστορία με «αληθινό, ρεαλιστικό, νηφάλιο τρόπο», η «ψυχική σχεδίαση» του ιρλανδικού έπους εμφανίζεται «απεριόριστη, υπερβολική»˙ το ιρλανδικό έπος «συχνά μιλάει με πάθος ή υμνητικό τρόπο», «η εξωτερική εμφάνιση των ανθρώπων περιγράφεται συνήθως με μια ανεξίτηλη αφθονία λέξεων» – «το ιρλανδικό έπος λατρεύει την αναφορά σε σωματικές καταστάσεις (π.χ. τραυματισμούς) που σε ακραίες καταστάσεις μετατρέπονται σε θεράπευση, που σύμφωνα με το γερμανικό γούστο, είναι δυσάρεστες»˙ «εναλλάσσεται ανάμεσα από μια λεπτή σκιαγράφηση των γεγονότων σε σημαντικές πράξεις και ιμπρεσιονιστικές, ρευστοποιημένες χρωματισμένες λάμψεις τη στιγμή που πραγματοποιούνται». – Το έπος των Ιρλανδών, σε αντίθεση με το συγκρατημένο και αντικειμενικό ισλανδικό έπος, χαρακτηρίζεται από μια συχνά αχαλίνωτη φαντασία, μια επιθυμία για καταπληκτικές ιδέες και υπερβολικές περιγραφές, που μερικές φορές μοιάζουν με τις «ανατολίτικες» και θυμίζουν την πιθανή ανάμειξη του οριενταλοειδούς αίματος στη νότια Αγγλία και την Ιρλανδία.

Σ' αυτή την αναμφισβήτητη επιρροή της μη νορδικής φύσης αντιστοιχεί και η βαθιά μεταμόρφωση της ιρλανδικής γλώσσας, η οποία, όταν επανεμφανίστηκε αργότερα στα σύγχρονα αρχεία, αρχικά δεν αναγνωρίστηκε πλέον σαν συνέχεια της αρχαίας ιρλανδικής κελτικής διαλέκτου. Ο **Πάουλ Κρέτσμερ**[242], κρίνει αυτές τις νέες ιρλανδικές διαλέκτους σαν ασυνήθιστες, δηλαδή «την έντονη απόκλισή τους από τον αρχικό ινδοευρωπαϊκό τύπο, τα φωνητικά και συντακτικά φαινόμενα που είναι εντυπωσιακά από την ινδοευρωπαϊκή σκοπιά». – Ο **Τζόουνς**[243] έχει επιστήσει την προσοχή στην επιρροή μιας προ-ινδοευρωπαϊκής γλωσσικής μορφής στις κελτικές διαλέκτους των Βρετανικών Νήσων, που αποδίδεται στη δυτική φυλή. Ο **Τζούλιους Ποκόρνυ**, ειδικά, έχει εξετάσει αυτή την επιρροή μιας μη Ινδοευρωπαϊκής, φυλετικά μη νορδικού γλωσσικού πνεύματος στα ιρλανδικά σε πολλά έργα.[244]

Ο μετασχηματισμός του ιρλανδικού πνεύματος από την αύξηση της δυτικής φυλής στην πρώιμη μεσαιωνική Ιρλανδία αντανακλάται και στα σχεδόν μητρογραμμικά χαρακτηριστικά που αναφέρονται στο ιρλανδικό έπος. Το γεγονός ότι ο Κελτισμός της Ιρλανδίας ήταν μόνο ένας «γλωσσικός Κελτισμός» κατά τον πρώιμο Μεσαίωνα, το διαπίστωσε και

241. Πραγματείες της Βασιλικής Ακαδημίας Επιστημών της Πρωσίας, Φιλοσοφική-Ιστορική τάξη, έτος 1913, Νο 9

242. Πάουλ Κρέτσμερ, «Η Ινδοευρωπαϊκή γλωσσολογία», 1925

243. Ντέιβιντ Μπράινμορ Τζόουνς (David Brynmor Jones, 1852 – 1921), «Προ-άριο συντακτικό στην Κελτική νησιωτική γλώσσα», Τζον Ρις (John Rhŷs, 1840 – 1915) και Ντέιβιντ Μπράινμορ Τζόουνς, «Ο Ουαλικός Λαός», 1900

244. Δείτε το Κεφάλαιο «Φυλή και γλώσσα» στο βιβλίο «Φυλετική μελέτη του γερμανικού λαού», 12η έκδοση 1928, του Χανς Φ. Κ. Γκύντερ

ο **Τσίμερ**[244] να επιβεβαιώνεται από την αντίληψη των Ιρλανδών για τη σεξουαλική ζωή. Ξανά και ξανά, το Ιρλανδικό έπος περιγράφει την ακολασία και την αδιαντροπιά, ειδικά μεταξύ του γυναικείου φύλου. Με κάποια υπερβολή, ο Τσίμερ κρίνει: «Αυτή η έντονη αισθησιακή διάσταση της ιρλανδικής λογοτεχνίας πρέπει να είναι άμεσα εμφανής σε όλους. Το αποτέλεσμα είναι ότι οι γυναικείες φιγούρες σε ηρωικές ιστορίες και θρύλους, με ελάχιστες εξαιρέσεις, έχουν έναν κοινό χαρακτήρα, που παρόμοιο δεν έχω συναντήσει πουθενά αλλού στις σπουδές μου.» Σε κάθε περίπτωση, οι σεξουαλικές σχέσεις στα Βρετανικά Νησιά ήταν ένα βδέλυγμα για τους Αγγλοσάξονες που μετανάστευσαν εκεί, κυρίως της νορδικής φυλής: η περισσότερο ή λιγότερο μητριαρχική άποψη των απονορδικοποιημένων Ιρλανδών συγκρούστηκε εδώ με την πατριαρχική άποψη των κατ' εξοχήν νορδικών γερμανικών λαών.

Από το 700 περίπου είχε αρχίσει ένας αγώνας μεταξύ του Κελτικού κόσμου και των Γερμανών που εισέβαλαν από τη βορειοδυτική Γερμανία, αρχικά μάλλον μόνο μικρές συνοριακές μάχες, κατά τους τελευταίους αιώνες π.Χ. μια εισβολή των Γερμανών, η οποία έληξε με την εκδίωξη των Κελτών από την κεντρική Γερμανία: γύρω στο 100 π.Χ. οι γερμανικές φυλές είχαν φτάσει στην κύρια γραμμή. Έτσι, τελικά, ένα νέο κύμα κατά κύριο λόγο νορδικού αίματος αναδύεται και διογκώνεται όλο και περισσότερο τους πρώτους αιώνες μ.Χ. Αυτό το τελευταίο κύμα νορδικού αίματος είναι γνωστό στα τελικά του στάδια ως «μετανάστευση των λαών». Αυτή τη μετανάστευση των λαών όμως θα ήταν πιο ακριβές να την περιγράψουμε σαν την τελευταία ή σαν τη **μετανάστευση των γερμανικών λαών**. Κι αυτό μόνο επειδή αυτή η μετανάστευση έχει ήδη ρίξει φως στην ιστορία και επειδή έχει αποκτήσει ιδιαίτερη σημασία γιατί έθεσε τα θεμέλια για τη σημερινή εικόνα των ευρωπαϊκών κρατών.

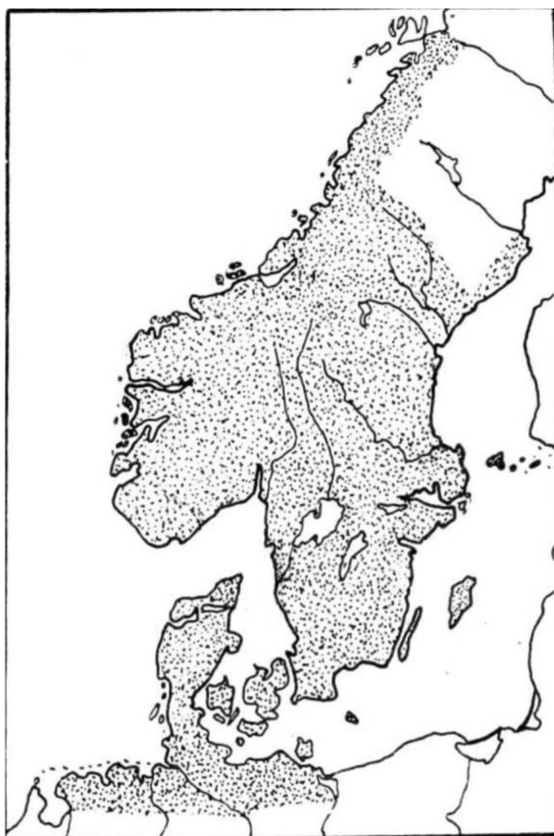
Ο καλύτερος τρόπος για να οριοθετήσουμε τις γερμανικές μεταναστεύσεις σύμφωνα με τον **Άρλντ**[245] είναι οι μεταξύ 120 π.Χ. και 600 μ.Χ., γιατί τότε υπήρχε και ένα άλλο νορδικό κύμα, από το 700 έως το 1100 μ.Χ., αυτό των Νορμανδών.[246]

Σαν ένα νορδικό κύμα λαών πρέπει να θεωρηθεί και ο **αποικισμός της Βόρειας Αμερικής** από τον 17ο αιώνα, σαν μια ισχυρή εξάπλωση του νορδικού αίματος, που μέχρι τον 19ο αιώνα έφερε επανειλημμένα

244. Χάινριχ Τσίμερ (Heinrich Zimmer, 1890 – 1943), «Κελτική Συνεισφορά», Εφημερίδα για τη γερμανική αρχαιότητα, τόμος 33, 1889

245. Θίοντορ Άρλντ (Theodor Arldt, 1878 – 1960) «Οι λαοί της Κεντρικής Ευρώπης και ο σχηματισμός του κράτους τους», 1917

246. Για τους Νορμανδούς, βλέπε Ρολφ Νόρντενστρενγκ (Rolf Nordenstreng, 1878 – 1964), «Οι εκστρατείες των Βίκινγκς», 1925

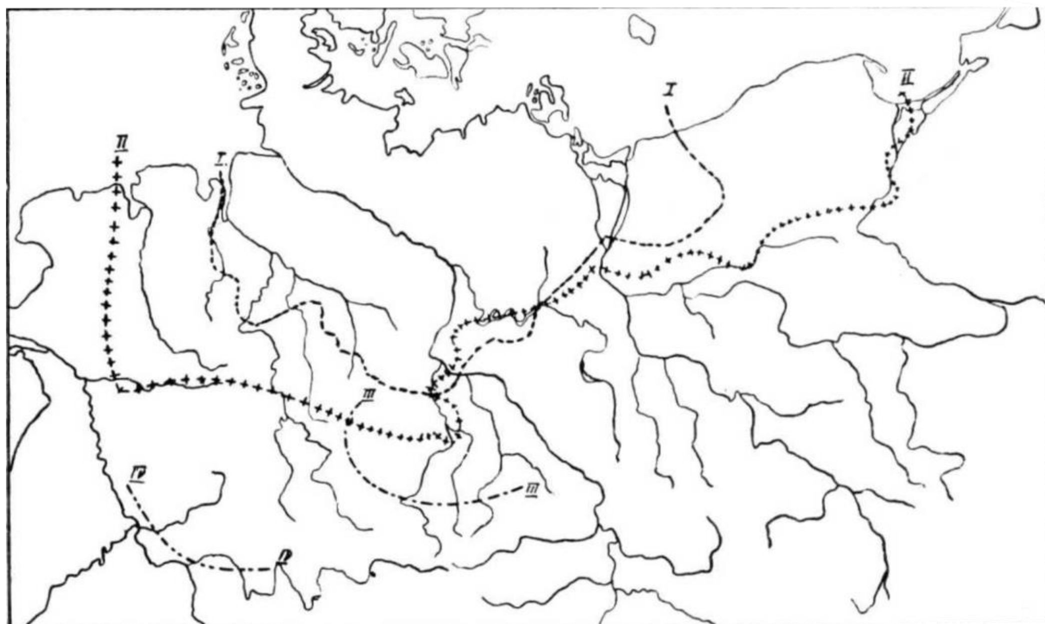

Χάρτης XXXI

Η κλειστή κατοικημένη περιοχή των γερμανικών φυλών γύρω στο 2000 π.Χ. [σύμφωνα με τον Όσκαρ Μοντέλιους (Oscar Montelius, 1843 – 1921).

Οι γερμανικές φυλές όμως, είχαν ήδη προχωρήσει κατά την Νεολιθική περίοδο πέρα από τις **κλειστές περιοχές** των οικισμών προς τη Φινλανδία, τις ακτές της Βαλτικής, την Κεντρική Γερμανία και κατά μήκος του Βιστούλα.

Γλωσσικά, οι γερμανικές φυλές χωρίστηκαν από τους άλλους ινδοευρωπαϊκούς λαούς γύρω στο 1000 π.Χ. (μέσω των πρώτων φθογγικών μεταβολών). Μεταξύ 120 π.Χ. και 600 μ.Χ., οι γερμανικές φυλές εξαπλώθηκαν σε όλη την Κεντρική, Δυτική και Νότια Ευρώπη. **Γλωσσικά**, οι επιμέρους γερμανικές φυλές χωρίστηκαν μεταξύ τους τον 4ο αιώνα μ.Χ.

Χάρτης XXXII

I. Νότια σύνορα της κλειστής περιοχής οικισμού των γερμανικών φυλών 1750 – 1400 π.Χ. [σύμφωνα με τον Γκουστάφ Κοσίνα (Gustaf Kossinna, 1858 – 1931)]

II. Νότια σύνορα της κλειστής περιοχής οικισμού των γερμανικών φυλών 1400 – 750 π.Χ. (σύμφωνα με τον Γκουστάφ Κοσίνα)

III. Η προέλαση των Σουηβικών και των Ερμουνδούρων φυλών του γερμανικού λαού μέχρι περίπου το 600 π.Χ. (σύμφωνα με τον Γκουστάφ Κοσίνα).

IV. Η προέλαση των των Σουηβικών και των Ερμουνδούρων φυλών του γερμανικού λαού μέχρι το 100 π.Χ. [σύμφωνα με τους Γκουστάφ Κοσίνα και Ερνστ Βάλε (Ernst Wahle, 1889 – 1981)].

ανθρώπους της κατά κύριο λόγο νορδικής φυλής στη Βόρεια Αμερική. Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής και ο Καναδάς, όσον αφορά τη φυλετική τους μοίρα, ανήκουν στη σειρά των ιδρύσεων γερμανικών κρατών, που όχι μόνο προέρχονταν από τις ανώτερες νορδικές τάξεις (όπως οι γερμανικές αυτοκρατορίες της Νότιας Ευρώπης), αλλά έδειξαν νορδικό αίμα σε όλες τις τάξεις. Μόνο τον 19ο αιώνα η Βόρεια Αμερική γνώρισε μια μεγάλη μετανάστευση από μη νορδικές περιοχές και ταυτόχρονα μια ταχεία πτώση του ποσοστού γεννήσεων των παλαιών, κατά κύριο λόγο νορδικών φύλων. Όσον αφορά την απονορδικοποίηση, βρίσκεται τώρα περίπου στο ίδιο επίπεδο με τη Γερμανία ή την Αγγλία.

Οι μεταναστεύσεις που ξεκίνησαν από την αρχική περιοχή που ήταν πατρίδα των γερμανικών φυλών μπορούν να παρατηρηθούν από τη νεολιθική εποχή. Αυτά τα πράγματα εξετάζονται λεπτομερώς στην «Φυλετική Μελέτη του Γερμανικού Λαού». Εδώ, η προϊστορική εξάπλωση των γερμανικών φυλών αποδεικνύεται μόνο μέσω των χαρτών XXXI και XXXII. Η επέκταση της γερμανικής δύναμης, η οποία ήταν σημαντική για ολόκληρη την Ευρώπη, ξεκίνησε με τη μετανάστευση των λαών και είχε σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία γερμανικών κρατών σε όλη την Κεντρική, τη Δυτική και τη Νότια Ευρώπη, αφού οι γερμανικές φυλές είχαν περάσει σε όλη την Ευρώπη. Δεδομένου ότι οι γερμανικές φυλές είχαν αντικαταστήσει την αποτέφρωση των πτωμάτων με την ταφή από την αρχή της εποχής μας, η σχέση των Γερμανών με τη νορδική φυλή φαίνεται και από τα ίδια τα οστά. Οι γερμανικές σειρές τάφων επιβεβαιώνουν τις μαρτυρίες των αρχαίων συγγραφέων για την νορδική εμφάνιση που προσέφεραν οι γερμανικές φυλές της περιόδου της μετανάστευσης.

Στη Μεροβιγγιανή περίοδο η Κεντρική και η Δυτική Ευρώπη μπορεί να ήταν περίπου τόσο νορδική όσο η Σουηδία σήμερα, αν όχι πιο νορδική. Με την εξάπλωση των γερμανικών φυλών, όλη η Ευρώπη δέχτηκε ξανά μια νορδική **εικόνα ομορφιάς**.[247] Η εικόνα της ομορφιάς βασίζεται στην εμφάνιση των ηγετικών στρωμάτων και αυτά ήταν σε όλη τη Δύση, και μάλιστα σχεδόν σε όλη την Ευρώπη, νορδικής-γερμανικής καταγωγής. Η **αριστοκρατία** όλων των χωρών ήταν αρχικά νορδική. Η ισότητα σήμαινε κάτι σαν ίση καθαρότητα του νορδικού αίματος. Από την πλευρά της φυλετικής επιστήμης, υπάρχει μόνο **μια** ισότητα: αυτή του εξίσου καθαρού νορδικού αίματος. Φυλετικά, ο ευγενής μιας ανάμεικτης φυλής δεν είναι ίσος με την κόρη ενός αγρότη νορδικής καταγωγής. Έτσι, αν η αριστοκρατία θέλει να αποκτήσει ξανά ένα φυλετικό νόημα, αυτό μπορεί να συμβεί μόνο με την επίτευξη της νορδικής φυλετικής καθαρότητας.[248]

Οι γερμανικές φυλές είχαν μια συγκεκριμένη παραδοσιακή κληρονομική υγιεινή καθώς και μια παραδοσιακή, αν και πιο αυνείδητη, αποστ-

247. Μόνο οι άνθρωποι της νορδικής φυλής θεωρούνταν όμορφοι στην Ευρώπη τον Μεσαίωνα. Αυτό προσπάθησα να το αποδείξω στο «Η αριστοκρατία και η φυλή» (Adel und Rasse) (2η έκδοση, 1927) με μια σειρά παραδειγμάτων.

248. Τα ερωτήματα που ανήκουν σ' αυτό το πεδίο αναπτύχθηκαν λεπτομερέστερα στο «Η αριστοκρατία και η φυλή» (2η έκδοση, 1927). Οι προσπάθειες της Γερμανικής Ένωσης Ευγενών δείχνουν την αρχή της προσοχής στα θέματα της φυλής.

ροφή για την ανάμειξη με το αίμα των μελαχρινών ευρωπαϊκών φυλών. Η τεχνητή βλάβη της αναπαραγωγικής ικανότητας και της γονιμότητας τιμωρούνταν με θάνατο˙ η άμβλωση τιμωρούνταν με σκλαβιά. Ο Γερμανός πατέρας αναγνώριζε ένα νεογέννητο παιδί, το οποίο τοποθετούνταν στο έδαφος μπροστά του σαν ένα έθιμο, σαν κατάλληλο για να το μεγαλώσει με το να το σηκώσει. Τα ελαττωματικά και άρρωστα παιδιά τα εγκατέλειπαν. Ο εγκληματίας θεωρούνταν από τις γερμανικές φυλές σαν ένας διεφθαρμένος, και τιμωρούνταν με την ποινή του θανάτου για να εξαγνιστεί η φυλή του. «Μέσω της δημόσιας θανατικής ποινής, η κοινωνία ήθελε να εξαλείψει όσο το δυνατόν πιο δυναμικά ό,τι ήταν κακό για τη φύση της. Η δημόσια θανατική ποινή λοιπόν προέκυψε από την προσπάθεια να κρατηθεί η φυλή καθαρή.»[249]

Όπως η εγκατάλειψη των παιδιών και οι θανατικές ποινές χρησίμευαν για τη διατήρηση της κληρονομικής υγείας, έτσι και οι νόμοι που χρησιμοποιήθηκαν από τις φυλές που εγκαταστάθηκαν στη Νότια Ευρώπη πάνω σε μη-νορδικούς πληθυσμούς, χρησίμευαν για την πρόληψη της φυλετικής ανάμειξης. Μια ελεύθερη γυναίκα που παντρευόταν έναν μη ελεύθερο ή είχε σεξουαλικές σχέσεις με έναν μη ελεύθερο μπορούσε να τιμωρηθεί με θάνατο από την οικογένειά της. Ο **Αριανισμός**, αυτή η γερμανική αντίληψη του χριστιανισμού, με την αυστηρή γερμανική αντίληψη της ηθικής ζωής, «προσπάθησε να κρατήσει τον λαό του σαν μια καθαρή κυρίαρχη πολεμική κάστα»[250] από την ανάμειξη με τους κατώτερους πληθυσμούς που ανήκαν στη Ρωμαϊκή Εκκλησία στην περιοχή των νότιων γερμανικών βασιλείων.

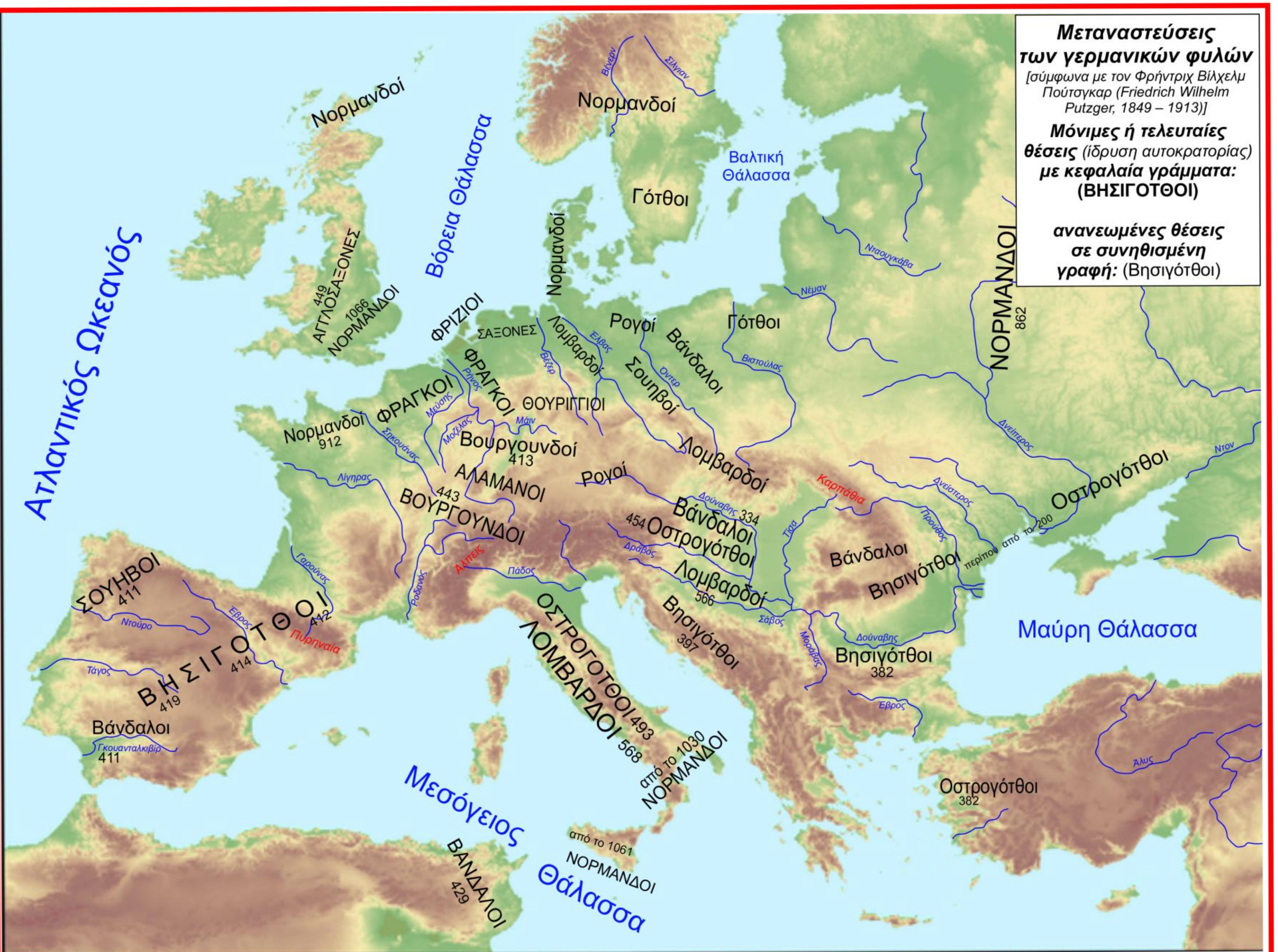

Εικ. 355: Προσευχόμενος Γερμανός, πιθανότατα Σουηβός. Ρωμαϊκή απεικόνιση στην Εθνική Βιβλιοθήκη του Παρισιού.

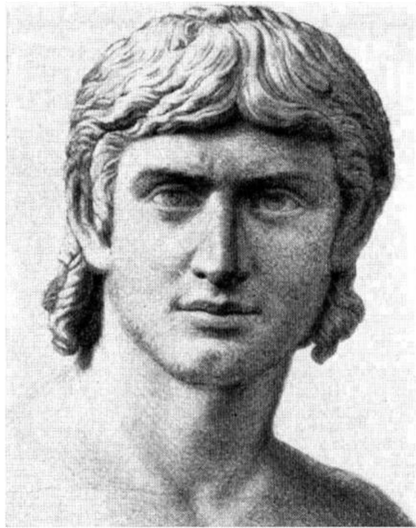
Όταν η Ρωμαϊκή Εκκλησία, με τις πολιτικές της διαπλοκές, κατάργησε

249. Καρλ φον Αμίρα (Karl von Amira, 1863 – 1945), «Οι γερμανικές θανατικές ποινές.» Έρευνα για την ιστορία του δικαίου και των θρησκειών, Πραγματείες από την Βασιλική Βαυαρική Ακαδημία Επιστημών, Φιλοσοφική-Φιλολογική και Ιστορική τάξη, τόμος 31, 3 Τμήμα, 1922. Ακόμη και στους Ρωμαίους ο εγκληματίας ήταν ένα τέρας που έπρεπε να εξαλειφθεί, ένας εκφυλισμένος, και στους Έλληνες το έγκλημα θεωρούνταν επίσης σαν μια εκδήλωση κακού πνεύματος (κακουργία).

250. Βλ. εγκυκλοπαίδεια της γερμανικής αρχαιότητας υπό τον «Αριανισμό», και του Βέμπερ, «Ο πρώτος γερμανικός Χριστιανισμός», μηνιαίο περιοδικό για την προτεσταντική θρησκευτική εκπαίδευση, τεύχος 11/10, 1925

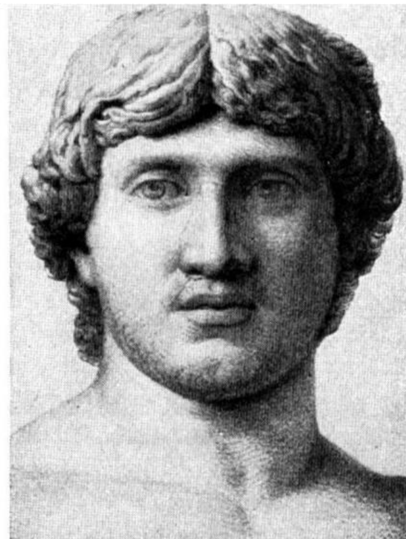
Χάρτης XXXIII

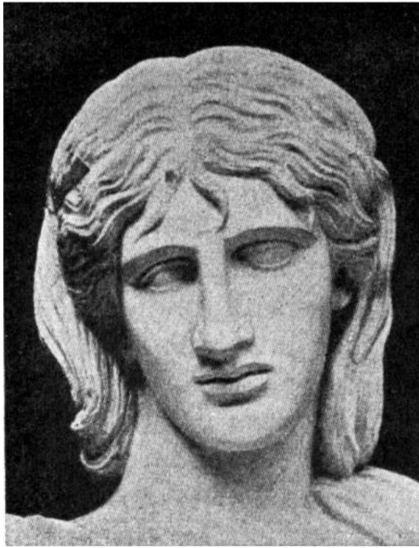
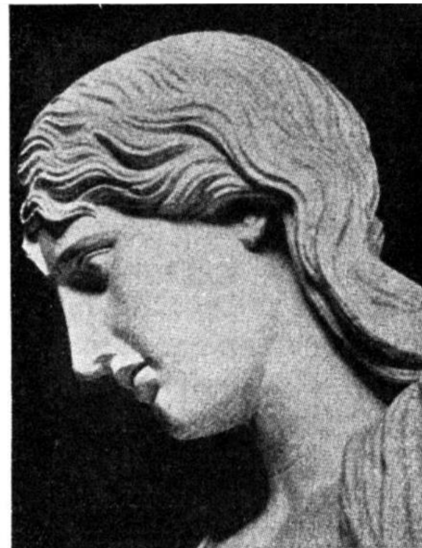

Εικ. 356 α, β: Γερμανός (Τεύτονας), (το χτένισμα των μαλλιών κάνει το πρόσωπο να φαίνεται χαμηλότερο)

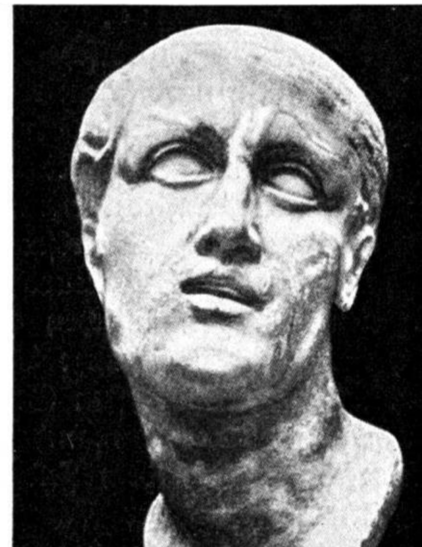

Εικ. 357 α, β: Γερμανίδα (;)

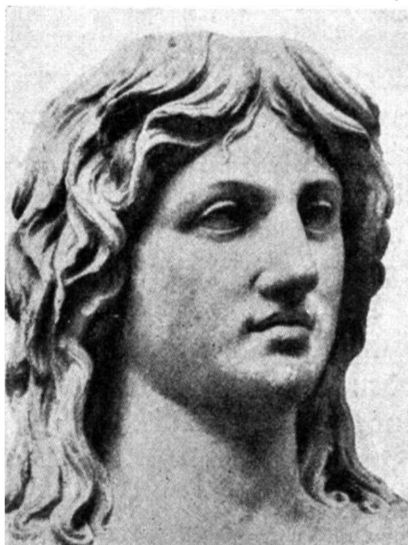
Εικ. 356 α, β: Γερμανός (Τεύτονας), (το χτένισμα των μαλλιών κάνει το πρόσωπο να φαίνεται χαμηλότερο)

Εικ. 359 α, β: «Τουσνέλντα» στη Λότζια ντέι Λάντσι της Φλωρεντίας.

Εικ. 360 α, β: Πληγωμένος Βαστάρνης (οι Βαστάρνες, γερμανική φυλή κοντά στους Γότθους, ζούσαν στον κάτω Δούναβη, πολέμησαν στον μακεδονικό στρατό ήδη από το 169 π.Χ., αργότερα στο πλευρό του Μιθραδάτη κατά του Πομπήιου. Η φυλή αργότερα πιθανότατα συγχωνεύτηκε στους Γότθους).

Εικ. 361: Γερμανίδα

Εικ. 362: Γερμανός

την Αριανή Χριστιανική πίστη τον 7ο αιώνα, ένα ισχυρό εμπόδιο στην φυλετική ανάμειξη είχε πέσει. Η εκκλησία κατόρθωσε να επιβάλει την ισότητα στο δημόσιο δίκαιο μεταξύ των Ρωμαίων και των Λογοβαρδών της Άνω Ιταλίας, αφού αυτοί εγκατέλειψαν τον Αριανισμό τον 7ο αιώνα. Για τον ίδιο το Χριστιανισμό υπήρχε κίνδυνος από τη διατήρηση της φυλετικής καθαρότητας, διότι «δεν υπάρχει Ιουδαίος ή Έλληνας, δούλος ή ελεύθερος»,[251] αλλά οι άνθρωποι θεωρούνται ότι «όλοι είναι δημιουργημένοι από ένα αίμα».[252] Παρόλο που τέτοιες απόψεις δεν είναι χαρακτηριστικές μόνο για τον Χριστιανισμό, αλλά για όλους τους παγκόσμιους πολίτες του ελληνιστικού πνεύματος στην παρακμάζουσα Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, για πρώτη φορά απέκτησαν μια ευρεία και ιδιαίτερη ισχύ με την εμφάνιση του Χριστιανισμού. Στη νότια Ευρώπη, όμως, ανεξάρτητα από το ποιο θρησκευτικό δόγμα τηρούσαν οι γερμανικές φυλές, η φυλετική ανάμειξη δεν μπορούσε να αποφευχθεί μακροπρόθεσμα λόγω της αδύνατης επικράτησης των Γερμανών αρχόντων. Πρέπει να θυμόμαστε ότι οι γερμανικές στρατιωτικές δυνάμεις είχαν ενισχυθεί πολλές φορές από ντόπιους Γαλάτες, Ισπανούς, Ιταλούς, και μάλιστα και από μεμονωμένους πολεμιστές από τις βορειοαφρικανικές αποικίες της καταρρέουσας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και ότι αυτοί οι μη Γερμανοί, με την απόδειξη της πολεμικής τους ικανότητας, τελικά γινόντουσαν δεκτοί στην γερμανική φυλή. Μ’ αυτό ξεκίνησε μια σημαντική ανάμειξη˙ η αποδοχή ξένων γυναικών στη γερμανική φυλή από ένα μέρος των ανδρών που δεν μπόρεσαν να βρουν μια γυναίκα από τη δική τους φυλή ανάμεσα στη μειοψηφία των γυναικών επιτάχυνε την ανάμειξη που είχε αρχίσει. Ο **Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπουζ** στο βιβλίο του «Ο Άριος, ο κοινωνικός του ρόλος» (L’ Aryen, son role social), αναφέρει έναν ταφικό χώρο της Μεροβιγγιανής περιόδου στο διαμέρισμα Ερ (βορειοδυτική Γαλλία), του οποίου τα ανδρικά κρανία έδειχναν μέσο δείκτη μήκους 76,6 και τα γυναικεία κρανία έδειχναν μέσο όρο μήκους 80˙ σύμφωνα με αυτό οι άνδρες παρουσιάζονταν σαν «σχεδόν καθαρόαιμοι Γερμανοί» (δηλαδή νορδική φυλή), οι γυναίκες σαν μικτές με ισχυρότερες μη νορδικές επιρροές. Τέτοιες συνθήκες πρέπει να υπήρχαν παντού όπου προχώρησαν ή εγκαταστάθηκαν γερμανικές φυλές, εκτός από την ίδια την πατρίδα των γερμανικών φυλών και πιθανώς και στην αγγλοσαξονική Αγγλία. Οι απώλειες από τον πόλεμο και η ελονοσία στις μεσογειακές χώρες θα συνέβαλαν στην αποτελεσματική απονορδικοποίηση, η οποία εξελίχθηκε ταχύτερα στο Νότο και πιο αργά στην Κεντρική Ευρώπη.

Καθ’ όλη τη διάρκεια του Μεσαίωνα, οι διάφορες γερμανικές φυλές είχαν ήδη πολεμήσει μεταξύ τους, και μόνο τα στρώματα των λαών της Ευρώπης που ήταν πιο πλούσια σε νορδικό αίμα διεξήγαγαν πολέμους. Μετά από πολλές μάχες στο Μεσαίωνα, χιλιάδες νορδικοί άρχοντες σκοτώνονταν στα πεδία των μαχών, οι Σταυροφορίες μείωναν τις τάξεις των ευγενών όλων των χωρών. Ο αγώνας κατά των Μαυριτανών (κυρί-

251. Παύλος προς Γαλάτας επιστολή 3:28
252. Τα λόγια του Παύλου σύμφωνα με τις Πράξεις των Αποστόλων 17:26.

ως της οριενταλοειδούς φυλής) που είχαν εισβάλει στην Ισπανία από την Αφρική, καθοδηγήθηκε από τους Γότθους και τους Σουηβούς ευγενείς της Ισπανίας. Η αριστοκρατία της Αγγλίας έπρεπε να πολεμήσει ενάντια στην αριστοκρατία της Γαλλίας στον λεγόμενο Εκατονταετή Πόλεμο, και μετά την ειρήνη που απέκλεισε την Αγγλία από την ηπειρωτική χώρα, ο εσωτερικός πόλεμος των ρόδων οδήγησε δύο αριστοκρατικές συμμαχίες να πολεμήσουν σκληρά η μία ενάντια στην άλλη. Η γερμανική αριστοκρατία υπέστη επανειλημμένα βαριές απώλειες σαν αποτέλεσμα των στρατιωτικών εκστρατειών των Γερμανών αυτοκρατόρων στην Ιταλία, όπου οι νορδικοί απόγονοι των Λομβαρδών πρόβαλαν την πιο σθεναρή αντίσταση. Οι εσωτερικές μάχες του Μεσαίωνα, οι αδιάκοπες διαμάχες, εξάλειψαν το νορδικό αίμα σε όλη την Ευρώπη.

Στη Νότια Ευρώπη και ακόμη και στη Βόρεια Αφρική, όπου κυριάρχησαν οι Βάνδαλοι μέχρι το 534, προστέθηκε στη γενετική επιλογή και η ελονοσία και άλλες ασθένειες, που έπληξαν περισσότερο τα νορδικά στρώματα που ήταν λιγότερο προσαρμοσμένα στο νότο. Έτσι, οι γερμανικές γλώσσες εξαφανίστηκαν στο νότο, σημάδι παρακμής των νορδικών στρωμάτων και σημάδι της φυλετικής ανάμειξης. Ήδη από νωρίς στην Βουργουνδία, η γλώσσα των «επτά ποδιών ψηλών Βουργουνδών γιγάντων», τους οποίους αναφέρει με υπερεκτίμηση ο Σιδώνιος Απολλινάριος (Sidonius Apollinaris, 430 – 481/490 μ.Χ.) (Βιβλίο VIII, Επιστολή 9), φαίνεται να έχει εξαφανιστεί. Στην Ισπανία, η Βησιγοτθική γλώσσα μιλιόταν μέχρι τον 8ο αιώνα· αφότου ο Λιουβιγγέλδος (Leowigild, 519 – 586) Βησιγότθος βασιλιάς της Ισπανίας (από το 568 έως το 586), είχε άρει την απαγόρευση του γάμου μεταξύ των Γότθων και των ντόπιων ρομανόφωνων, αλλά κυρίως αφότου ο Σινδάσβινθ (Chindasuinth, 563 – 653) Βησιγότθος βασιλιάς της Ισπανίας (από το 642 έως το 653), εισήγαγε ίσα δικαιώματα και για τα δύο στρώματα του πληθυσμού, η φυλετική ανάμειξη και η εξασθένιση της γοτθικής γλώσσας δεν μπορούσαν πλέον να σταματηθούν. Στην Ιταλία, τα Οστρογοτθικά φαίνεται να μιλιούνταν μέχρι τον 9ο αιώνα, ίσως και αργότερα, και τα Λομβαρδικά μέχρι το 1000 περίπου. Στα τέλη του 7ου αιώνα, όπως προαναφέρθηκε, υπό την επιρροή της Εκκλησίας είχε επιτευχθεί η νομική ισότητα των Λομβαρδών και των Ρωμαίων. Στη Μοισία (στον κάτω Δούναβη) τα γοτθικά κηρύγματα εξακολουθούσαν να κηρύσσονται τον 9ο αιώνα [σύμφωνα με τον Βάλαφριντ Στράβων (Walafrid Strabo), πέθανε το 849]. Στην Κριμαία, μια οστρογοτθική διάλεκτος επιβίωσε μέχρι τον 17ο αιώνα.

Αλλά το νορδικό αίμα δεν είχε ακόμη εξαφανιστεί με τη γλώσσα. Οι δημιουργικές ικανότητες της νορδικής φυλής βρήκαν τώρα την έκφρασή τους στη νότια Ευρώπη και τη Γαλλία στην πρώιμη ιστορία όλων των λαών της ρομανικής γλώσσας. Ο **Άλμπρεχτ Χάουπτ** (Albrecht Haupt, 1852 – 1932), στο βιβλίο του «Η αρχαιότερη αρχιτεκτονική, ιδιαίτερα η αρχιτεκτονική των γερμανικών λαών» (2η έκδοση 1923), περιέγραψε τα υψηλά παραδείγματα της νορδικογερμανικής τέχνης που μπορούν να

βρεθούν σε όλη την Ευρώπη. Αμέσως μετά τις κατακτήσεις της Μεταναστευτικής περιόδου, άρχισε παντού ανάμεσα στις γερμανικές φυλές η δημιουργία ηθών, γεγονός που οδήγησε τελικά στο υψηλό επίπεδο ανάπτυξης του μεσαιωνικού κόσμου. Η φράση του Ιορδάνη του Αλανού (6ος αιώνας), την οποία έγραψε ο ίδιος στην περιγραφή του γοτθικού χαρακτήρα: «Πόσο ευχάριστο ήταν το γεγονός ότι οι πιο γενναίοι άνδρες, όταν ξεκουράζονταν λίγο από την κατασκευή των όπλων, αφιερώνονταν στις επιστήμες» – αυτή η φράση είναι συμβολική για τα έργα του πνεύματος που δημιουργούνταν τώρα οπουδήποτε είχε εισχωρήσει το νορδικό αίμα. Μετά την εξασθένηση των γερμανικών γλωσσών από τη σημερινή περιοχή των ρομανικών γλωσσών, οι νορδικές πολιτικές ικανότητες ωφέλησαν τους αναδυόμενους λαούς της ρομανικής γλώσσας, η νορδική δημιουργική δύναμη εισήλθε στις γλώσσες που είχαν πλέον υιοθετηθεί.

Αυτό και μόνο είναι αρκετή ένδειξη ότι οι ρομανικές γλώσσες, που σιγά-σιγά αναδύονταν από τα λεγόμενα χυδαία λατινικά, είχαν επιτύχει την πλήρη ανεξαρτησία τους και τη δική τους ανάπτυξη ακριβώς στους αιώνες που οι γερμανικές φυλές στις περιοχές τους μεταπήδησαν στις ρομανικές γλώσσες.[253] Το ίδιο νορδικο-γερμανικό πνεύμα δημιούργησε εσωτερικές ομοιότητες στη γερμανική και στη ρομανική γλώσσα. «Και στα τέσσερα μεγάλα κράτη του δυτικού χριστιανισμού, οι θεμελιώδεις δυνάμεις (δομικά στοιχεία) της νέας ζωής είναι γερμανικές».[254] Αυτό ισχύει ακόμη και για τη δομή της γλώσσας. Έχει ειπωθεί για τα αγγλικά, τα γαλλικά και τα γερμανικά: «Αυτές οι γλώσσες, συντακτικά, είναι στην πραγματικότητα μόνο διάλεκτοι μιας και μόνο γλώσσας, της γλώσσας της Δύσης».[255] Αυτή η «Δύση» είναι δημιούργημα των κατά κύριο λόγο νορδικών γερμανικών φυλών του Μεσαίωνα.

Ο ίδιος ο «Μεσαίωνας» φέρει έναν αναμφισβήτητα νορδικο-γερμανικό χαρακτήρα. Η «αναζωογονητική δύναμη» (force regeneratrice) που απέδωσε ο **Μινιέ**[256] στους γερμανικούς λαούς, οφείλεται στο νέο πολιτισμό μετά την κατάρρευση του ελληνορωμαϊκού κόσμου. Τώρα ανέκυψε η αυθεντική νορδική ποίηση του παλαιού γαλλικού τραγουδιού του Ρολάνδου (11ος αιώνας) και επιπλέον τα ηρωικά ποιήματα όλων των γλωσσών του Μεσαίωνα, τα οποία δείχνουν ξανά και ξανά τη νορδική φύση, όπως επίσης απεικονίζουν τους ψηλούς, ξανθούς, γαλανόματους ανθρώπους. Η μεσαιωνική λογοτεχνία άρχισε να ακμάζει, αλλά η κινητήρια δύναμη στη λογοτεχνία των ρομανόφωνων λαών ήταν αυτή της «ηγετικής φυλής», επειδή η «ανάσα των νέων λογοτεχνιών ήταν γερμανική»[257] και η «γερμανική» στον Μεσαίω-

---

253. Δείτε το κεφάλαιο «Φυλή και γλώσσα» στο βιβλίο «Φυλετική μελέτη του γερμανικού λαού».

254. Γουίλιαμ Σταμπς (William Stubbs, 1825 – 1901), Η Ιστορία του Συντάγματος της Αγγλίας», τόμος I, 1874, σελ. 3

255. Βάλτερ Πόρτσιγκ (Walter Porzig, 1895 – 1961), Στόχοι του ινδοευρωπαϊκού συντακτικού, στο «Κατάσταση και στόχοι της ινδοευρωπαϊκής γλωσσολογίας», επετειακή έκδοση Βίλχελμ Στράιτμπεργκ (Wilhelm Streitberg, 1864 – 1925), 1924.

256. Φρανσουά Αουγκούστ Μαρί Μινιέ (François Auguste Marie Mignet, 1796 – 1884), «Ιστορικές μελέτες», 6η έκδ., 1885, σελ. 392

257. Γουίλιαμ Σταμπς «Η Ιστορία του Συντάγματος της Αγγλίας», τόμος I, 1874, σελ. 3

να ήταν ακόμη κατά κύριο λόγο νορδική. Μίλησαν για μια «διεθνικότητα» του μεσαιωνικού πολιτισμού, όπως και για την «διεθνικότητα» της καλλιτεχνικής έκφρασης αυτού του πολιτισμού, τη γοτθική αρχιτεκτονική. Αυτή η διεθνικότητα βασίζεται ουσιαστικά στην κοινή ρίζα του νορδικού αίματος, η οποία ένωσε τα κυρίαρχα στρώματα των δυτικών λαών μεταξύ τους και αναπτύχθηκε ιδιαίτερα τον 13ο αιώνα σαν δυτική κοινή αίσθηση. Ο **Ρενάν** αποκάλεσε τον Μεσαίωνα «γερμανική περίοδο» (periode germanique)[258] και ο **Γιάκομπ Γκριμ** (Jacob Grimm, 1785 – 1863) στο βιβλίο του «Ιστορία της Γερμανικής Γλώσσας» (1853), ονόμασε τη μεσαιωνική Προβηγκιανή ποίηση γοτθική και τη μεσαιωνική βόρεια γαλλική ποίηση Φραγκονική. Οι έρευνες για την προέλευση και τη φυλετική πνευματική κατεύθυνση των μεγάλων αυτών των γραπτών θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν την ονομασία του Γκριμ.

Ο φορέας ενός γερμανικού ονόματος, ο Δάντης Αλιγκέρι (Dante Alighieri, 1265 – 1321)[259], έθεσε τις βάσεις της γλωσσικής δομής της ιταλικής γλώσσας με την καθαρή και εκλεπτυσμένη από αυτόν διάλεκτο της Τοσκάνης, την «volgare illustre», την οποία δημιούργησε και βοήθησε τον Φραγκίσκο Πετράρχη (Francesco Petrarca, 1304 – 1374) και τον Τζοβάνι Βοκάκιο (Giovanni Boccaccio, 1313 – 1375) να κατακτήσουν τη νίκη. Στο πρώτο του εγκώμιο του Τζοβάννι ντι Βιρτζίλιο (Giovanni del Virgilio), ο Δάντης μιλάει με θλίψη για τα γκρίζα μαλλιά του, τα οποία «ήταν ξανθά στο Άρνο», δηλαδή στα νιάτα του στη Φλωρεντία. Η Βεατρίκη των ποιημάτων του έχει ξανθά μαλλιά, είτε επειδή το πρωτότυπό του ήταν ξανθό είτε επειδή ο Δάντης, σύμφωνα με τις πνευματικές του κλίσεις, έπρεπε να την απεικονίσει έτσι. Η πνευματική ύπαρξη του Δάντη φαίνεται νορδική και καθόλου νότια. Η «περιφρονητική ψυχή του» (alma sdegnosa) βρίσκει το αντίτυπό της μόνο σε νορδικές μορφές του μύθου και της ιστορίας, που χαρακτηρίζονται στην αληθινή νορδική περιφρόνηση της μοίρας.[260]

Όπως το λογγοβαρδικό, το γοτθικό και το νορμανδικό αίμα έφερε τις καλύτερες δυνάμεις στον ιταλικό λαό, έτσι και το γοτθικό και το σουηβικό αίμα έφερε τις καλύτερες δυνάμεις στον ισπανικό και τον πορτογαλικό, ακόμη και μετά την συντριβή της Βησιγοτθικής Αυτοκρα-

258. Ζοζέφ Ερνέστ Ρενάν (Joseph Ernest Renan, 1823 – 1892), Νέες σκέψεις για τον γενικό χαρακτήρα των Σημιτικών λαών, Ασιατική εφημερίδα, τόμος 13, 1859, σελ. 488.

259. Ο Κασαγκουίντα ντελ Ελιζέι (Cacciaguida degli Elisei), ο προπάππους του Δάντη, παντρεύτηκε μια γυναίκα με το οικογενειακό όνομα Αλιγκιέρι (Alighieri), το οποίο στη συνέχεια πέρασε στον παππού του Δάντη και στους απογόνους του. «Η πιο κοινή μορφή του ονόματος ήταν πιθανότατα το Αλντιγκέριους (Aldighierius), ένα όνομα γερμανικής προέλευσης που θυμίζει το γερμανικό Άλντιγκερ (Aldiger)» (Φραντς Ξαβιέρ Κράους (Franz Xaver Kraus, 1840 – 1901), «Δάντης», 1897. σελ. 25). Ο Κράους υποθέτει ότι η πρόγονος με το όνομα Αλντιγκιέρι ή Αλιγκιέρι – υπάρχουν και τα δύο ονόματα – κατάγεται από έναν Γερμανό ιππότη που ήρθε στην Ιταλία ακολουθώντας έναν αυτοκράτορα.

260. Μια εξέταση των οστών του Δάντη είναι διαθέσιμη από τον Φάμπιο Φρασέτο (Fabio Frassetto, 1876 – 1953) και τον Τζουζέπε Σέρτζι (Giuseppe Sergi, 1841 – 1936) στην Ανθρωπολογική εξέταση των οστών του Δάντη, Περιοδικό της Ανθρωπολογίας, τόμος 26, 1924/1925: Το ύψος του Δάντη υπολογίστηκε ότι ήταν μεταξύ 164,4 και 165,4 cm. Το κρανίο είναι ψηλό, μακρύ με δείκτη μήκους-πλάτους 75,6 και κυρτό πίσω κεφάλι, ευρύ κυρτό μέτωπο και ισχυρές καμάρες πάνω από τα μάτια. Το πρόσωπο είναι στενό με έντονη μύτη που προεξέχει. Ο Σέρτζι και ο Φρασέτο θέλουν να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι ο Δάντης ήταν δυτικής (μεσογειακής) φυλής. Αυτό το αποτέλεσμα διαψεύδει και την υπόθεση ότι ο Δάντης και άλλες μεγάλες μορφές της Ιταλίας ήταν νορδικο-γερμανικής (τευτονικής) κατά-

τορίας από τους Μαυριτανούς το 711. Οι ηρωικές εποχές αυτών των λαών, τα τολμηρά ναυτικά ταξίδια των Πορτογάλων και των Ισπανών, και η παρακμή αυτών των λαών μπορούν να εξηγηθούν καλύτερα από την ηγεσία των νορδικών ανθρώπων και την εξάντληση του νορδικού αίματος, μια εξάντληση στην οποία συνέβαλαν πολύ οι αδιάκοπες αμοιβαίες διαμάχες των Γοτθικών και Σουηβικών φύλων πολύ πριν από την εισβολή των Μαυριτανών. Το «γαλάζιο αίμα» (sangre azul), το οποίο στην Ισπανία αποδόθηκε στους ευγενείς λόγω των φλεβών που εμφανίζονταν στο νορδικό ανοιχτόχρωμο δέρμα, πρέπει να είχε ήδη μειωθεί σημαντικά και να είχε αναμιχθεί με μη-νορδικό αίμα, όταν η «επαναφορά» (reconquista) έφερε νέες απώλειες στην άρχουσα τάξη. Από την Αστούρια και την Κανταβρία, όπου οι καλύτερες γοτθικές οικογένειες είχαν υποχωρήσει από τους Μαυριτανούς, ξεκίνησε αυτή η ανακατάληψη της χώρας, αρχικά της Καστίλης. Σε αυτές τις μάχες ξεχώρισε ιδιαίτερα ο «Ελ Σιντ» (El Cid), Δον Ροδρίγκο Ελ-Καμπεαδόρ (Don Rodrigo El-Campeador) (1045 – 1099), για τον οποίο τα ποιήματα Cid των Ισπανών περιγράφουν σαν εξίσου νορδικό στην εμφάνισή του όπως και τη σύζυγό του δόνια Χιμένα και εξίσου νορδική στην εμφάνιση όσο και στη νοοτροπία. Από την Καστίλη πραγματοποιήθηκε η ισπανική διαμόρφωση του κράτους, όπως – σύμφωνα με τις επεξηγήσεις του **Χοσέ Ορτέγα ι Γκασέτ** (José Ortega y Gasset, 1883 – 1955),

Εικ. 363: Κόμης Κάρλο Κολόνα, Ισπανός στρατηγός. Νορδικός (γκραβούρα: Άντονι βαν Ντάικ)

γωγής. Ο Δάντης είχε «ιταλικό αίμα και καταγωγή». – Όμως, το οικογενειακό όνομα Αλιγκιέρι δείχνει γερμανική προέλευση: είναι ένας ρομανικός μετασχηματισμός ενός από τα πολλά γερμανικά ονόματα που συνθέτονται με το γερμανικό «Speer». Το ύψος του Δάντη μπορεί να δείχνει δυτική επιρροή. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του, όπως το ψηλόμορφο κρανίο του με την έντονα προεξέχουσα μύτη και τις ισχυρές υπερκείμενες καμάρες, δεν είναι σε καμία περίπτωση δυτικά, αλλά νορδικο-διναρικά· η διναρική επιρροή είναι εμφανής όχι μόνο στο σχήμα της μύτης αλλά και στο σχήμα του κάτω χείλους. Η δήλωση του Τζοβάνι Βοκάκιο ότι ο Δάντης είχε μαύρα μαλλιά, έχει ήδη απορριφθεί από τον Λούντβιγκ Βόλτμαν σαν αναξιόπιστη. Αυτό έρχεται σε αντίθεση με τη μαρτυρία του ίδιου του Δάντη που δόθηκε παραπάνω. Ο Τζοβάνι Βοκάκιο δεν είδε ποτέ τον Δάντη. – Η πνευματική υπόσταση του Δάντη είναι σαφώς μη δυτική, κάτι που θα μπορούσε να ερμηνευθεί καλύτερα και από μια υπεροχή των νορδικών με την επιρροή της διναρικής φυλής. Ακόμα και η ολιγολογία που αναφέρει και η αργή, ήρεμη και ελεγχόμενη συμπεριφορά φαίνονται μη δυτικές. Ένα έργο σαν το πρώιμο έργο του «Η Νέα Ζωή» (La Vita Nuova) εμφανίζεται τόσο νορδικό που στην ευαισθησία του μπορεί να συγκριθεί μόνο με έργα τέτοιων σαφώς νορδικών ποιητών όπως ο Πέρσυ Μπυς Σέλλεϋ (Percy Bysshe Shelley, 1792 – 1822) ή ο Φρίντριχ Χέλντερλιν (Friedrich Hölderlin, 1770 – 1843). Η μεγαλοπρεπή σοβαρότητα του Δάντη, που απορρίπτει κάθε εύκολο εφησυχασμό ή ακόμα και παιχνιδιάρικη φύση στη ζωή και την τέχνη, η τρυφερή συγκρατημένη ευαισθησία του, σε συνδυασμό με μια σκληρή αίσθηση της πραγματικότητας, που του δίνει τη δυνατότητα να απεικονίζει με ευκρίνεια τους ανθρώπους, το υπερβολικό πάθος του, ελεγχόμενο από ηθική και καλλιτεχνική αυστηρότητα – όλα αυτά είναι χαρακτηριστικά που δεν σχετίζονται με αυτά που αναφέρει ο Φρανσέσκο Λορέντζο Πουλέ (Francesco Lorenzo Pullè, 1850 – 1934), στο «Ανθρωπολογικό προφίλ της Ιταλίας» (Profilo antropologico dell' Italia), 1898, σαν βασικά χαρακτηριστικά της (στον μεγάλο βαθμό δυτικής) νότια ιταλικής ποίησης, της «ιδιοφυΐας του Νότου» (genio meridionale)· αυτά όμως είναι χαρακτηριστικά που εμφανίζονται επανειλημμένα σε καλλιτέχνες κυρίως νορδικού ή τουλάχιστον νορδικού-διναρικού χαρακτήρα· βλ. «Φυλή και στυλ» του Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, 2η έκδ., 1928.

«Ασπόνδυλη Ισπανία» (España invertebrada), 1922 – στην Ισπανία πάντα μόνο η Καστίλη μπορούσε να σκεφτεί τη διαμόρφωση του κράτους.

Η οριστική εκδίωξη των Μαυριτανών, που ολοκληρώθηκε το 1492, ήταν κυρίως έργο της καστανόξανθης, γαλανομάτας βασίλισσας Ισαβέλλας της Καστίλης (1451 – 1504). Μέσω του γάμου της με τον Φερδινάνδο της Αραγονίας, ιδρύθηκε μια ενοποιημένη Ισπανία, την οποία η βασίλισσα μεταμόρφωσε κυρίως από μεσαιωνικό σε σύγχρονο κράτος. Το νορδικό στρώμα της Ισπανίας είχε πολεμήσει για αιώνες ενάντια στους εισβολείς Σαρακηνούς (κατά κύριο λόγο οριενταλοειδούς φυλής) και θα πρέπει να ήταν αδύναμο κατά τον 16ο αιώνα. Φαίνεται όμως ότι συνέβαλε σημαντικά στην επέκταση της ισπανικής αποικιακής αυτοκρατορίας στην Αμερική. «Ό,τι έχει η Ισπανία όσον αφορά τους δραστήριους και τολμηρούς ανθρώπους πετιέται προς την Αμερική. Τα πορτρέτα και τα γραπτά της εποχής δείχνουν ότι η νορδική φυλή (l'element Europaeus) ήταν ακόμα σε μεγάλο βαθμό παρούσα στην Ισπανία.[261] Η μεγάλη δύναμη και η αποικιοκρατική πολιτική της Ισπανίας έπρεπε να καταβροχθίσει γρήγορα αυτή ακριβώς τη φυλή, αφήνοντας το νορδικό στρώμα όλο και πιο αραιό με την επέκτασή του σε μεγάλες περιοχές της Ευρώπης και της Αμερικής. Από το 1580 και μετά άρχισε η παρακμή: «Τα αυτόχθονα φυλετικά στρώματα βγήκαν όλο και περισσότερο στην επιφάνεια, και έτσι η Ισπανία έγινε πλαδαρή και παραπαίουσα.»[262] Το 1514, η Εκκλησία ενέκρινε τους ισπανικούς-ινδιάνικους μεικτούς γάμους, και έτσι προώθησε πολύ τη φυλετική ανάμειξη στις ισπανικές περιοχές της Αμερικής.

Ο Ανδαλουσιανός συγγραφέας **Άνχελ Γκανιβέτ** (Ángel Ganivet, 1865 – 1898), ο οποίος στο έργο του «Ισπανικό Ιδεώδες» (Idearium español) 1897, και στο έργο «Η κοσμοθεωρία και η θέση της Ισπανίας στον κόσμο» (1921), σε μετάφραση του **Όγκαστ Λίμπαν Μάγιερ** (August Liebmann Mayer, 1885 – 1944), επιχειρεί να περιγράψει την ισπανική εθνική ψυχή – βρίσκει την πιο εξέχουσα έκφρασή της στην έννοια της εθνικής ανεξαρτησίας – δεν μπορεί πραγματικά να εξηγήσει με τους όρους αυτής της εθνικής ψυχής τα ισπανικά ταξίδια ανακάλυψης, τα υπερπόντια εγχειρήματα και τους σχηματισμούς αποικιών και πιστεύει ότι αποτελούν εξαίρεση, παραβίαση της «ισπανικής» φύσης. Αυτή η χρονική περίοδος των ισπανικών εξερευνητικών ταξιδιών μπορεί να εξηγηθεί όμως φυλετικά με τον ίδιο τρόπο που εξηγείται η δημιουργία πολιτισμού κατά την περίοδο της ιταλικής αναγέννησης: σαν απάντηση της νορδικής φυλετικής ψυχής σε ερωτήματα που είχαν θέσει ο χρόνος και η τοποθεσία.

Ο Μιγκέλ ντε Θερβάντες (Miguel de Cervantes, 1547 – 1616), ο οποίος είναι πολύ ανοιχτόχρωμος, ξανθός και με γαλάζια μάτια, δίνει στα πιο ευγενικά πρόσωπα της ποίησής του ξανθά μαλλιά, ροδαλά μάγουλα και «λευκό» δέρμα. Ο Πορτογάλος ποιητής Λουίς δε Καμόες

261. Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπουζ, «Ο Άριος, ο κοινωνικός του ρόλος», 1899
262. Γουίλιαμ Ρίτζγουεϊ (William Ridgeway, 1853 – 1926), «Η Πρώιμη Εποχή της Ελλάδας», 1901.

(Luís de Camões, 1524 – 1580) ήταν ανοιχτόχρωμος, ξανθός και με γαλάζια μάτια. Ο Ισπανός ζωγράφος Μπαρτολομέ Εστέμπαν Μουρίγιο (Bartolomé Esteban Murillo, 1617 – 1682) ήταν ψηλός, τα μαλλιά του ήταν σκούρα ξανθά, τα γένια του ανοιχτά ξανθά. Ο Ντιέγο Βελάθκεθ (Diego Velázquez, 1599 – 1660) ήταν ψηλός και με σκούρα μαλλιά, είχε μάτια με καστανές και μπλε κηλίδες, μια κυρίως νορδική όψη προσώπου.[263] Ο **Λούντβιγκ Βόλτμαν**, ο οποίος κάνει αυτές τις δηλώσεις στο βιβλίο του «Οι Γερμανικές φυλές στη Γαλλία» (1907), αναφέρει ότι ένας σχετικά μεγάλος αριθμός Ισπανών ζωγράφων της εποχής μας είναι ξανθοί· ξανθός και με γαλάζια μάτια ήταν και ο Χοσέ Βιγιέγκας (José Villegas Cordero, 1844 – 1921), «ο μεγαλύτερος Ισπανός ζωγράφος της εποχής μας».

Εικ. 364: Ισπανός, Μιγέλ Πρίμο ντε Ριβέρα (Miguel Primo de Rivera), γεν. 1870. Κατά κύριο λόγο νορδικός με ελαφρά φαιλική επιρροή (και μεσανατολική;). Πολύ ψηλός, με ανοιχτόχρωμα μάτια

Ακόμη και σήμερα, η Ισπανία εξακολουθεί να έχει κάποια νορδική επιρροή, που γενικά μειώνεται από τον βορρά προς το νότο και στις υψηλότερες περιοχές, πιθανότατα από τα υψίπεδα προς τα πεδινά. Στα βόρεια της Ισπανίας, υπάρχει μεγαλύτερη ικανότητα και δύναμη βούλησης, κυρίως στην Καταλονία, ενώ στα νότια υπάρχει περισσότερη επιδεξιότητα και χάρη. Ο **ντε Ζουβενσέλ** αναφέρει ότι στο βόρειο τμήμα της Ισπανίας πολλοί ευγενείς ήταν ψηλοί, ανοιχτόχρωμοι και ξανθοί. Αυτό αποδίδεται στη γενετική σύνθεση των Βησιγότθων, οι οποίοι υποχώρησαν προς τα βόρεια κατά τη διάρκεια της εισβολής των Μαυριτανών.[264] Ο πολύ ψηλός, με ανοιχτόχρωμα μάτια Μιγέλ Πρίμο ντε Ριβέρα (Miguel Primo de Rivera, 1870 – 1930) φαίνεται να είναι κυρίως νορδικός.

Η αναλογική παρακμή της Ισπανίας από τον 16ο αιώνα μέχρι σήμερα – σήμερα μπορούμε να μιλήσουμε για τις αρχές μιας νέας ανόδου – πρέπει να αποδοθεί όχι μόνο στην απονορδικοποίηση αλλά και στην εξόντωση πολύτιμων γενετικών χαρακτηριστικών όλων των φυλών που εκπροσωπούνται στην Ισπανία, την οποία επέφερε η Ιερά Εξέταση.

263. Στη κριτική βιογραφία «Ντιέγο Βελάθκεθ» από τον Καρλ Τζούστι (Carl Justi, 1832 – 1912), τόμος Ι, 1922, σελ. 115, αναφέρεται ότι το όνομα Velázquez εμφανίζεται για πρώτη φορά με τη μορφή Velasco μεταξύ των απογόνων των Βησιγότθων.

264. Μπλεζ ντε Ζουβενσέλ (Blaise de Jouvencel, 1762 – 1840), Δελτία της Ανθρωπολογικής Εταιρείας, 1879, σελ. 428

Σύμφωνα με τον **Φράνσις Γκάλτον** (Francis Galton, 1822 – 1911), (στο «Κληρονομική ιδιοφυΐα» – Hereditary Genius, 1869) μεταξύ του 1471 και του 1781, στην Ισπανία εκτελούνταν κάθε χρόνο κατά μέσο όρο 100 άτομα και 900 άτομα φυλακίστηκαν σε αυτούς τους τρεις αιώνες: «Τα πραγματικά στοιχεία αυτών των τριών αιώνων μιλούν για 32.000 ανθρώπους που κάηκαν στην πυρά, 17.000 που τους έκαψαν το ομοίωμα

Εικ. 365: Ισπανία. Παέζ ντε λα Καδένα, γεννημένος το 1775, πολιτικός. Δυτικός-νορδικός (σχέδιο: Φόγκελ φον Φόγκελσταϊν)

Εικ. 366: Ισπανία. Χοσέ Άλβαρεθ Κουμπέρο, 1768 – 1827, γλύπτης. Νορδικός. (σχέδιο: Φόγκελ φον Φόγκελσταϊν)

(υποθέτω ότι οι περισσότεροι από αυτούς πέθαναν στη φυλακή ή διέφυγαν από την Ισπανία) και 291.000 που καταδικάστηκαν σε ποινές φυλάκισης διαφόρων χρόνων και σε άλλες ποινές. Είναι αδύνατον για οποιονδήποτε λαό να αντέξει μια τέτοια πολιτική χωρίς να πληρώσει μια τεράστια ποινή με την αλλοίωση των απογόνων του, όπως πραγματικά φαίνεται στην άνοδο του σημερινού προληπτικού και ανίκανου Ισπανικού λαού.» – Αν αυτή η κρίση του Γκάλτον για τον ισπανικό πληθυσμό είναι πολύ σκληρή και ο Γκάλτον δεν έχει βιώσει την Ισπανία των ημερών μας, τότε η κρίση του για την επιλεκτική επίδραση της Ιεράς Εξέτασης παραμένει. Πιθανότατα, όμως, σύμφωνα με την πνευματικά ελεύθερη φύση της νορδικής φυλής, μεταξύ των θυμάτων της Ιεράς Εξέτασης, αυτή η φυλή εκπροσωπήθηκε περισσότερο από άλλες. Σε αυτή την περίπτωση, και η Ιερά Εξέταση θα συνέβαλε στην απονορδικοποίηση της Ισπανίας. Η απονορδικοποίηση και η Ιερά Εξέταση είναι ίσως οι πιο σημαντικές αιτίες για τις οποίες η Ισπανία δεν θέλει να σιωπήσει σήμερα όταν διαμαρτύρεται για την έλλειψη «ανδρών». Το σημερινό ισπανικό εθνικό πνεύμα όμως δεν φαίνεται να ευνοεί την εμφάνιση και την αποδοχή των «ανδρών».

Μια κάποια επίδραση της νορδικής φυλετικής ψυχής μπορεί να γίνει αισθητή στη σημερινή Ισπανία, όπως και σε μερικούς Ισπανούς με νορδική επιρροή, ακόμα και η υπερηφάνεια για το «γοτθικό» αίμα τους. Ο Ισπανός συγγραφέας Μιγέλ ντε Ουναμούνο (Miguel de Unamuno, 1864 – 1936) (εβραϊκής καταγωγής;), που ζει στο Παρίσι, θα ήθελε να

κατατάξει την Ιβηρική Χερσόνησο σαν μέρος της Αφρικής με βάση τον πνευματικό προσανατολισμό του πληθυσμού της. Η Ισπανία δεν πρέπει να εξευρωπαϊσθεί, αλλά να αφρικανοποιηθεί. Αλλά αυτό φαίνεται να μην έχει ιδιαίτερη απήχηση στην Ισπανία. Ο καθηγητής φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο της Μαδρίτης **Χοσέ Ορτέγα ι Γκασέτ** (José Ortega y Gasset, 1883 – 1955), εξηγεί στο «Διαλογισμοί του Δον Κιχώτη» (1914): «Μην με αναγκάζεις να είμαι Ισπανός αν Ισπανός σημαίνει μόνο ένα άτομο από τη λαμπερή ακτή. Μην ετοιμάζεσαι για έναν εμφύλιο πόλεμο μέσα μου· μην προκαλείς τον άνθρωπο της Ιβηρικής με το ωμό, άγριο πάθος του ενάντια στον ξανθό Γερμανό, βαθιά μέσα στις σκέψεις και τα συναισθήματα του, που αναπνέει στην ψυχή μου το ξημέρωμα. Θέλω να κάνω ειρήνη ανάμεσα στους ανθρώπους που έχω μέσα μου και να τους φέρω κοντά για να συνεργαστούν.»[265]

Η αλήθεια ενός λόγου του Μπέντζαμιν Ντισραέλι (Benjamin Disraeli, 1804 – 1881) στο βιβλίο του «Κόνιγκσμπαϊ» (Coningsby, 1844), ότι το ζήτημα της φυλής είναι το κλειδί της παγκόσμιας ιστορίας, φαίνεται καθαρά και στην ιταλική και τη γαλλική πολιτική και πνευματική ιστορία. Είναι δύσκολο να κατανοήσουμε το πνευματικό και καλλιτεχνικό μεγαλείο της Ιταλικής Αναγέννησης: πώς μέσα σε έναν λαό τόσο φυλετικά αναμεμειγμένο, που αποτελείται κυρίως από απογόνους Ρωμαίων σκλάβων, μετά την εκ νέου ανακάλυψη του αρχαίου ελληνικού κόσμου, αφυπνίστηκαν από παντού δημιουργικά πνεύματα και δημιούργησαν με γρήγορη αντίληψη και χαρούμενη μορφή σε σύντομο χρονικό διάστημα τα έργα που σήμαιναν μια εποχή αιχμής του πνεύματος. Από τις έρευνες του Λούντβιγκ Βόλτμαν, το φαινόμενο της περιόδου της ιταλικής αναγέννησης έχει σαφώς προσδιοριστεί σαν μια νέα εισροή νορδικού αίματος στη εθνική και πνευματική ζωή. Ακόμη και στις αρχές του 15ου αιώνα, πολλά έγγραφα αναφέρουν πολλούς Ιταλούς σαν απογόνους των Λομβαρδών, των Αλεμάνων κ.λπ. «από τη φυλή των Αλεμάνων· ζώντας με τους νόμους των Λομβαρδών» (ex Alamannorum genere; legibus vivens Langobardorum). Αν και οι ιταλικές οικογένειες υιοθέτησαν γερμανικά, ειδικότερα γερμανικά μικρά ονόματα, ένα μέρος αυτών των ονομάτων είναι μια απόδειξη της γερμανικής καταγωγής. Στο «Πορτρέτα υστερορωμαϊκών χαρακτήρων» (Spätrömischen Charakterbildern), 1919, ο **Τέοντορ Μπηρτ** (Theodor Birt, 1852 – 1933) αναφέρει ονόματα όπως Λουίτζι (Λούντβιχ), Κάρλο (Καρλ) και Φραντσέσκο (που προέρχεται από το Φρανκονία), αλλά και οικογενειακά ονόματα που είναι πολύ πιο πιθανό να δηλώνουν γερμανική καταγωγή, όπως Γκιμπέρτι (Βίλμπερτ), Αλμπέρτι, Ρικάρντι,

265. Σχετικά βλέπε, Κόιντος Κούρτιος Ρούφος (Quintus Curtius Rufus), Ισπανικές προοπτικές, Νέα Επιθεώρηση, 1924

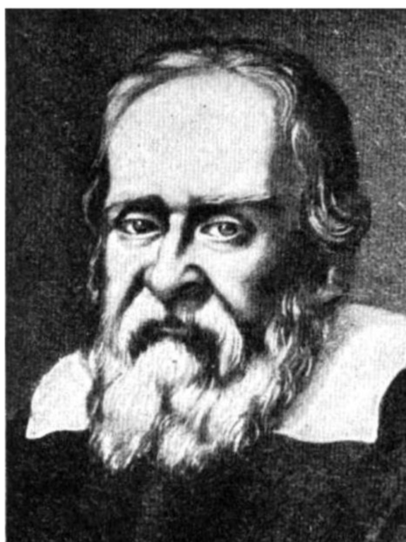
Γκριμάλντι, Λάντι, Στρότσι, Πάτσι, Νταντόλο, Μπρούνο και άλλοι. «Τον 10ο έως τον 12ο αιώνα, η Ιταλία βρίθει από γερμανικά ονόματα: Άνταλμπερτ της Ιβρέα, Βερεγγάριος της Φρίουλι, Όθων του Μομφερράτου, Γουίδων του Σπολέτο, Αλμπέρικ του Τούσκουλου, Μπέρτα της Σούζα, Αδελαΐδα των Αρντουινιδών, και επιπλέον Ένγκελμπερτ και Ούγκο, Ίρμενγκαρντ, Έμα και Ματίλντε. Ο Πανδόλφος και ο Γισούλφος είναι οι τελευταίοι Λομβαρδοί πρίγκιπες στη νότια Ιταλία όταν οι Νορμανδοί εισέβαλλαν υπό την ηγεσία του Ροβέρτου. Αλλά και τα ονόματα των καλλιτεχνών: ο Βίλχελμ Μάιστερ στην πρόσοψη του Αγίου Ζήνωνα στη Βερόνα, ο Ουβέρτος ντε Ρομάν στις χάλκινες πόρτες της Βασιλικής του Αγίου Ιωάννη του Λατερανού καθώς και ο γλύπτης Γκρουαμόντε στην Πιστόια, Ρομπέρτους και Μπιντουίνους στη Λούκκα, Αρνόλφο ντι Κάμπιο στη Σιένα και στη Φλωρεντία, Γουλιέλμος Ανιέλλι στην Πίζα κ.λπ. – Ανάμεσα στους πάπες υπάρχουν πολλοί που φέρουν γερμανικά ονόματα, πολλοί απόγονοι γερμανικών, ιδιαίτερα γερμανικών φύλων, και ανάμεσα στις εικόνες των παπών, σαν αυτές που παρουσίασε ο **Φρανζ Τζόσεφ Μπάγερ**, «Το Βιβλίο των Παπών» (1925), και πολλές εικόνες δείχνουν ένα νορδικό ή κατά κύριο λόγο νορδικό άτομο και αυτό συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Ξυπνώντας από το συγγενικό πνεύμα ελληνισμού, καθώς και ο κόσμος του ελληνισμού ήταν νορδικός, εμφανίστηκαν οι νορδικοί άνδρες παντού στην πρώην Λομβαρδική Άνω Ιταλία και την πρώην Νορμανδική Κάτω Ιταλία και, με την ανήσυχη δημιουργικότητά τους, δημιούργησαν έναν νέο κόσμο. Οι πνευματικές δημιουργίες των Ελλήνων υιοθετήθηκαν και από τον μεσανατολικό κόσμο, ιδιαίτερα τον ισλαμικό κόσμο, και συνέχισαν να ζουν εκεί με λίγο-πολύ μετασχηματισμένη μορφή. Όμως ο ελληνισμός αν και υιοθετήθηκε στο πνεύμα από την Μέση Ανατολή, δεν επέζησε. Η ιταλική περίοδος της αναγέννησης, αντίθετα, βίωσε τον Ελληνισμό ξανά, και μπόρεσε να κατανοήσει τον κόσμο και την ανθρώπινη ζωή όπως οι Έλληνες της δημιουργικής εποχής, επειδή το ίδιο νορδικό αίμα ήταν ενεργό και στις δύο εποχές. Ο Τζόττο, ο Μαζάτσο, ο Φιλίππο Λίππι, ο Ντονατέλλο, ο Τζοβάννι Πίκο Κόμης του Μιράντολα [266], ο Λούκα Σινιορέλλι, ο Σάντρο Μποττιτσέλλι, ο Λεονάρντο ντα Βίντσι, ο Αντρέα ντελ Σάρτο, ο Τιτσιάνο, ο Δάντης, ο Πετράρχης, ο Τορκουάτο Τάσσο, ο Γαλιλαίος Γαλιλέι – όλοι τους είναι νορδικού αίματος και αν και είναι καλλιτέχνες, εκπροσωπούν ανθρώπους με νορδικό χαρακτήρα.[267] Ακόμη και ο Κολόμβος, ο δεύτε-

266. Πιστεύεται ότι στο έργο του Τζοβάννι Πίκο, Κόμη του Μιράντολα (1463 – 1497), μπορεί κανείς να αισθανθεί τη νορδική φυλετική ψυχή. Τα σωματικά χαρακτηριστικά του φιλοσόφου θα συμφωνούσαν με αυτή την ψυχική εικόνα. Σύμφωνα με την έκδοση του Άρτουρ Λίμπερτ (Arthur Liebert, 1878 –1946)) των επιλεγμένων γραπτών του Πίκο (1905, σελ. 16), ο Τζοβάνι Φραντσέσκο, ανιψιός του φιλοσόφου, τον περιέγραψε ως εξής: «Το σώμα του ήταν όμορφο και λεπτό, και οι κινήσεις του ήταν ευγενικές. Η σάρκα του ήταν μαλακή και τρυφερή, το πρόσωπό του ήταν από ανθισμένη φρεσκάδα και χάρη, τα δόντια του λευκά και κανονικά και τα μάτια του γκρίζα και ζωηρά. Τα ξανθά μαλλιά του έπεφταν στους ώμους του.» – Σύμφωνα με την πινακοθήκη Ουφίτσι στη Φλωρεντία ο Πίκο του Μιράντολα φαίνεται να είναι κατά κύριο λόγο νορδικός με μια ελαφρά διναρική επιρροή.

267. Ο Λούντβιγκ Βόλτμαν (Οι γερμανικές φυλές και η Αναγέννηση στην Ιταλία, 1905) βρήκε μεταξύ 200 διάσημων Ιταλών ότι το 81,6% είχε ανοιχτόχρωμα μάτια, το 63% είχε ξανθά μαλλιά, το 24% είχε καστανά μαλλιά και το 13% είχε μαύρα μαλλιά.

ρος που ανακάλυψε την Αμερική – ο πρώτος ήταν ο Λέιφ Έρικσον (Leif Erikson, 978 μ.Χ. – 1018 ή 1025), ο Βίκινγκ – δείχνει νορδικό αίμα: «Ήταν ψηλός, είχε ένα μακρύ εντυπωσιακό πρόσωπο, μύτη αετού, μπλε μάτια, και ανοιχτόχρωμο δέρμα με κοκκινωπή απόχρωση. Τα γένια και τα μαλλιά του ήταν ξανθά στα νιάτα του, αλλά οι ανησυχίες σύντομα τα άσπρισαν.» Αυτό έγραψε ο Βαρθολομαίος ντε Λας Κάσας

Εικ. 367: Γαλιλαίος, 1564 – 1642 (ψηλός, ανοιχτόχρωμος, κοκκινωπός-ξανθός, γαλανομάτης). Κατά κύριο λόγο Νορδικός

Εικ. 368: Τιτσιάνο, 1477 – 1567, ζωγράφος. Α: μπλε, Η: κοκκινωπό-ξανθό. Κατά κύριο λόγο Νορδικός

Εικ. 369: Από Βερονέζους ευγενείς, κατά κύριο νορδικούς. (Ζωγραφική: Πάολο Μοράντο)

Εικ. 370: Τζιρόλαμο Σαβοναρόλα, πρόδρομος της Μεταρρύθμισης, 1452 – 1492. Α: μπλε. Κατά κύριο λόγο μεσανατολικός. (Ζωγραφική: Φρα Μπαρτολομέο)

(Bartolomé de las Casas, 1484 – 1566), ο οποίος πέρασε πολύ χρόνο με τον Κολόμβο.[268] – Είναι πολύ σημαντικό το πόσο λίγοι είναι οι άνθρωποι με ταλέντο κατά κύριο λόγο της δυτικής φυλής από την Κάτω

268. Βαρθολομαίος ντε Λας Κάσας (Bartolomé de las Casas, 1484 – 1566), «Ιστορία των Ινδιάνων», τυπώθηκε μόλις το 1875, Μαδρίτη.

Ιταλία, συμπεριλαμβανομένης της Σαρδηνίας και της Σικελίας, που έχουν προσφέρει σε όλη την ιστορία της Ιταλίας, ενώ η Κεντρική και η Άνω Ιταλία ήταν πάντα σχετικά πλούσιες σε δημιουργικούς ανθρώπους. Ούτε η ίδια η πόλη της Ρώμης και η περιοχή γύρω από τη Ρώμη δεν ήταν πλούσια σε ντόπιους σημαντικούς ανθρώπους. Ο **Φρανσέσκο Λορέντζο Πουλέ** μας δίνει την ακόλουθη λίστα με τις περιοχές που ήταν πλούσιες σε δημιουργικούς ανθρώπους: «Η Βενετία, η Βερόνα, το Μιλάνο με την πλούσια κοιλάδα του Πάδου, οι περιοχές της Εμίλιας μέχρι τη Μπολόνια, η Φλωρεντία και όλη η Τοσκάνη, η Πίζα και η Γένοβα και η Ρώμη με τις ακμάζουσες πόλεις της Ούμπρια».[269] Η σειρά με την οποία ο Πουλέ απαριθμεί αυτές τις περιοχές είναι, όμως, σε γενικές γραμμές, ταυτόχρονα μια σειρά από περιοχές που είχαν και έχουν μια πολύ αισθητή έως αρκετά αισθητή διναρική και νορδική επιρροή. Η ισχυρότερη διείσδυση του νορδικού αίματος στη βόρεια Ιταλία τον 15ο αιώνα είναι εμφανής από μια επιστολή που έγραψε η Λουκρητία της οικογένειας Τορναμπουόνι από τη Ρώμη στον γιο της Λαυρέντιο των Μεδίκων (Lorenzo dei Medici ,1449 – 1492) στη Φλωρεντία στις 28 Μαρτίου 1467: Είχε πάει να ψάξει νύφη για τον γιο της και του είπε για μια κοπέλα που ήταν ανοιχτόχρωμη αλλά όχι ξανθιά, «καθώς εδώ δεν υπάρχουν ξανθιές».[270] – Όπως φαίνεται από τις εικόνες, υπήρχαν ξανθιές στη Ρώμη, αλλά σίγουρα πολύ λιγότερες από ό,τι στη Φλωρεντία.

Οι σπουδαιότεροι άνδρες της περιόδου της ιταλικής αναγέννησης προέρχονταν ως επί το πλείστον από περιοχές που κάποτε κατοικούνταν από γερμανικές φυλές και η νορδική φυλετική καταγωγή τους μπορεί συχνά να εντοπιστεί μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια της καταγωγής τους. Στις μεγάλες μορφές της περιόδου της αναγέννησης αυτές οι φυλετικές σχέσεις ήταν εντελώς άγνωστες. Περιφρονούσαν πλήρως τους λαούς πέρα από τις Άλπεις, των οποίων το νορδικό αίμα στην Ιταλία και εκείνη την εποχή πρέπει να λαχταρούσε την αναβίωση του ελληνικού και ρωμαϊκού κόσμου.[271]

Σύμφωνα με αναφορές και πορτρέτα, ένα ιδιαίτερα υψηλό ποσοστό νορδικού αίματος εμφανίζεται, στις ευγενείς οικογένειες του Μιλάνου, της Γένοβας, της Πίζας και της Βενετίας στη διάρκεια της ακμής αυτών των πόλεων, όπως επίσης και στη σειρά των παπών από τον πρώιμο

269. Φρανσέσκο Λορέντζο Πουλέ, «Ανθρωπολογικό προφίλ της Ιταλίας» (Profilo antropologico dell' Italia), 1898

270. Δείτε, Άλφρεντ φον Ρόιμοντ (Alfred von Reumont, 1808 – 1887), «Λαυρέντιος των Μεδίκων», τόμος I, 1874, σελ. 272.

271. Ο Κόνραντ Μπούρνταχ (Konrad Burdach, 1859 – 1936), (Η προέλευση του ανθρωπισμού, Γερμανική Επιθεώρηση, Μάρτιος 1914) θα ήθελε να θεωρήσει την άποψη για τους ξένους λαούς σαν «βάρβαροι» (που υιοθετήθηκε από τους νορδικούς Έλληνες κατά την περίοδο της ιταλικής αναγέννησης) σαν αντίφαση στη σημασία του νορδικού αίματος για την ηθική της Ιταλίας. Σύμφωνα με τον ίδιο, «ο ανθρωπισμός και η Αναγέννηση πηγάζουν από τις ιδέες της αυτόχθονης λατινικής φυλής», από τον «προγονικό ιταλικό πολιτισμό της ρωμαϊκής αρχαιότητας»! – Τι εννοεί ο Μπούρνταχ με τον όρο «λατινική φυλή»; Από το 1914 ήταν ήδη γνωστό ότι κάτι τέτοιο δεν υπήρχε. Αν, όμως, εννοεί τη φυλή της αρχαίας Ρώμης που δημιούργησε την ηθική, τότε, ενάντια στη θέλησή του για τους ειδήμονες, υποδεικνύει την νορδική φυλή για τους γνώστες, σαν να είχε αναφέρει την ελληνική ηθική, η οποία υπήρξε υποδειγματική για τους μεγάλους της περιόδου της Αναγέννησης.

Εικ. 371: Φρανκίνο Γκαφούριο, συνθέτης, μουσικός διευθυντής καθεδρικού ναού στο Μιλάνο, 1451 – 1522. Κατά κύριο λόγο νορδικός. (Α: καφέ, Η: ξανθά)

Εικ. 372: Τζοβάνι Μπελλίνι, 1427 – 1516, ζωγράφος, Η: ξανθά, Α: μπλε. Κατά κύριο λόγο νορδικός με ελαφρά διναρική επιρροή. (αυτοπροσωπογραφία)

Εικ. 373: Μπατίστα Σφόρτσα, 1446 – 1472, σύζυγος του Φεντερίκο ντα Μοντεφέλτρο κύριο του Ουρμπίνο. Η: ξανθά, Α: καφέ. Νορδική-διναρική ή νορδική-μεσανατολική.

Εικ. 374: Λούκα Σινιορέλλι, ζωγράφος, 1441 έως 1523. Η: κοκκινόξανθα, Α: μπλε. Κατά κύριο λόγο νορδικός. (Αυτοπροσωπογραφία, Φλωρεντία)

Εικ. 375: Πάτσινο Στρότσι, Ρωμαίος γερουσιαστής, 1395 – 1400. Α: μπλε, Η: ξανθά

Εικ. 376: Άγνωστος νέος. Κατά κύριο λόγο νορδικός. (Εικόνα: Τζεντίλε Μπελίνι)

Εικ. 377 α, β: Λεονάρντο ντα Βίντσι, 1452 – 1519, ζωγράφος. Νορδικός. (Εικ. 377α γκραβούρα: Ραφαέλο Σάντσιο Μόργκεν μετά από αυτοπροσωπογραφία). Α: μπλε, Η: ξανθά

Εικ. 378: Νικολό ντι Μπερνάρντο ντέι Μακιαβέλι, 1469 – 1527, πολιτικός, Α: μπλε, κατά κύριο λόγο διναρικός

Εικ. 379: Λεονάρντο Λορεντάν, Δόγης της Βενετίας από το 1501 έως το 1521. Κατά κύριο λόγο νορδικός.

Εικ. 380: Μπίντο Αλτοβίτι, ευγενής από τη Φλωρεντία, γύρω στο 1515. (γκραβούρα: Ραφαέλο Σάντσιο Μόργκεν μετά από ένα πίνακα του Ραφαέλο Σάντσιο ντα Ουρμπίνο)

Εικ. 381: Γιάκοπο ντε' Μπαρμπάρι, 1471 – 1515, ζωγράφος. Διναρικός-νορδικός (αυτοπροσωπογραφία)

Εικ. 382: Λάουρα Ντιάντι (Ευστόχια), ερωμένη του Αλφόνσου Α' των Έστε της Φερράρα, ως Αγία Ιουστίνα. Η: σκούρο ξανθό, Α: σκούρα μπλε. Κατά κύριο λόγο νορδική.

Εικ. 383: Λορεντάνα Μαρτσέλο Μοτσενίγκο, 1533 – 1572, σύζυγος του δόγη Αλβίζε Α' Μοτσενίγκο. Η: ξανθά, Α: μπλε. Δέρμα ροδαλό. Κατά κύριο λόγο νορδική.

Εικ. 384: Φραντσέσκο Μαρία Β' ντελλα Ρόβερε, Δούκας του Ουρμπίνο, 1549 – 1631. Η: ξανθά, Α: μπλε. Νορδικός

Εικ. 385: Μπιάνκα Καπέλλο, Μεγάλη Δούκισσα της Τοσκάνης, από τη Βενετία. Αριστοκράτισ-σα, 1548 – 1587. Η: ξανθά, Α: μπλε. Κατά κύριο λόγο νορδική.

Εικ. 386: Βιτόρια Κολόνα 1492 (;) έως 1547, ποιήτρια. Ξανθιά κατά τον Γκαλεάτσο ντι Τάρσια. Κατά κύριο λόγο νορδική.

Εικ. 387: Βίκτωρ Αμεδαίος Γ', Βασιλιάς της Σαρδηνίας, 1726 – 1796, από τη Χανσεατική Ένωση της Σαβοΐας. Α: μπλε, δέρμα: ροδαλό. Κατά κύριο λόγο νορδικός.

Εικ. 388: Άγνωστος Ιταλός (;). Πίνακας ενός βορειοιταλού ζωγράφου. Κατά κύριο λόγο νορδικός με διναρική επιρροή

Εικ. 389: Λουντοβίκο Αριόστο, 1474 – 1533, ποιητής. Η: μαύρα, Α: σκούρα. Κατά κύριο λόγο διναρικός.

Εικ. 390: Αλεσσάντρο Μαντσόνι, 1785 – 1873, συγγραφέας, κατά κύριο λόγο νορδικός. Α: μπλε, Η: ξανθά

Εικ. 391: Νικολό Παγκανίνι, 1782 – 1840, συνθέτης. Διναρικός-νορδικός (η διναρική επιρροή είναι πολύ πιο ξεκάθαρη σε άλλες εικόνες)

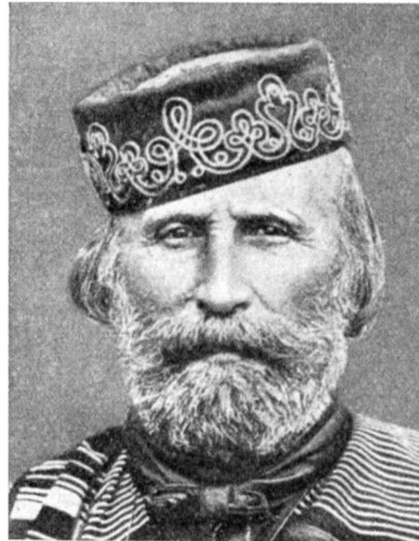
Εικ. 392: Κόμης Κάρλο Λοντοβίκο Βισκόντι, γενν. 1803, αρχαιολόγος. Κατά κύριο λόγο νορδικός. (σχέδιο: Φόγκελ φον Φόγκελσταϊν)

Εικ. 393: Τζουζέπε Κάσπαρ Μετζοφάντι, Ιταλός καρδινάλιος γνωστός ως υπερπολύγλωσσος, 1774 – 1840. Κατά κύριο λόγο νορδικός. (σχέδιο: Φόγκελ φον Φόγκελσταϊν)

Εικ. 394: Γκαετάνο Ντονιτσέττι, συνθέτης, 1797 – 1848. (Λιθογραφία: Γιόζεφ Κρίχουμπερ). Η: καφέ, Α: μπλε. Κατά κύριο λόγο νορδικός.

Εικ. 395: Τζουζέπε Γκαριμπάλντι, 1807 – 82. Η: ξανθά, Α: μπλε. Κατά κύριο λόγο νορδικός.

Εικ. 396: Πιέτρο Τενεράνι, γλύπτης, 1789 – 1869, κατά κύριο λόγο νορδικός. (σχέδιο: Φόγκελ φον Φόγκελσταϊν)

Εικ. 397: Βιττόριο Αλφιέρι (από ευγενείς του Πιεμόντε), 1749 – 1803, ποιητής. Α: μπλε, Η: ξανθά (σύμφωνα με την περιγραφή του) νορδικός

Μεσαίωνα μέχρι τη σύγχρονη εποχή. Οι κατάλογοι των παπών και των Ιταλών επισκόπων περιέχουν επίσης αρκετά γερμανικά ονόματα. Μέσω των πολέμων και των εσωτερικών συγκρούσεων, καθώς και του εξαπλωμένου εθισμού στην ευχαρίστηση, αυτές οι κατά κύριο λόγο νορδικές οικογένειες έπρεπε να εξαφανιστούν. Στα μέσα του 17ου αιώνα, υπήρχαν ήδη 546 οικογένειες ευγενών στη Βενετία, οι οποίες είχαν χαθεί σε εξωτερικούς και εσωτερικούς αγώνες από την ίδρυση του ελεύθερου Κράτους.[272] Τα σεξουαλικώς μεταδιδόμενα νοσήματα, ιδιαίτερα η σύφιλη, φαίνεται ότι συνέβαλαν σημαντικά στην εξαφάνιση ηγετικών οικογενειών από τον 16ο αιώνα. Στο «Το Πνεύμα των Νόμων» (1746), (De l’ Esprit des Lois) ο Σαρλ Λουί ντε Σεκοντά γνωστός ως

272. Σύμφωνα με το «Χρονικά υγιεινής» (Annales d'hygiène), τόμος 35, 1846, σελ. 48

Μοντεσκιέ γράφει: «Είδαμε τις περισσότερες από τις σπουδαίες οικογένειες της Νότιας Ευρώπης να καταστρέφονται από μια αμαρτία που έγινε πολύ κοινή για να είναι επαίσχυντη.»

Η σημασία της νορδικής φυλής αποδεικνύεται και από τις πιο πρόσφατες περιόδους της ιταλικής ιστορίας: οι κορυφαίοι άνδρες της στην πολιτική και πνευματική ζωή είναι κατά κύριο λόγο νορδικοί άνδρες. Από το Πιεμόντε και την Άνω Ιταλία, οι περιοχές της Ιταλίας που είναι οι πλουσιότερες σε νορδικό και διναρικό αίμα,[273] ξεκίνησε η κρατική ενοποίηση τον 19ο αιώνα˙ ο κόμης του Καβούρ Καμίλο Μπέντσο (κατά κύριο λόγο της φαιλικής φυλής) και ο Τζουζέπε Γκαριμπάλντι (κατά κύριο λόγο της νορδικής φυλής, εικόνα 395) την επιδίωξαν με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα. Όλα τα πορτρέτα που περιέχονται στο βιβλίο του Λούντβιγκ Βόλτμαν (βλ. σελ. 76) δεν δείχνουν πουθενά έναν «πραγματικό Ιταλό»˙ σήμερα όμως είναι πιο πιθανό να βρεθούν στην περιοχή της Βεστφαλίας ή του Χολστάιν. Ο σημαντικότερος φιλόσοφος της σύγχρονης Ιταλίας, ο Μπενεντέτο Κρότσε (Benedetto Croce, 1866 – 1952) από το Πεσκασερόλι (Νότια Ιταλία, Αμπρούζο) είναι ξανθός και γαλανομάτης.

Η **φυλετική ιστορία της Γαλλίας** μιλά ξεκάθαρα. Το αίμα των Γότθων, των Βουργουνδών, των Φράγκων και των Νορμανδών έδωσε στη Γαλλία τις καλύτερες εθνικές δυνάμεις. Τα οικογενειακά ονόματα της Γαλλίας γνωστά από τον πρώιμο Μεσαίωνα – κυρίως των ευγενών – είναι κυρίως γερμανικής προέλευσης. Τα ονόματα των πρώιμων μεσαιωνικών ηρωικών ποιημάτων που ερεύνησε το **Βέρνερ Κάλμποου** (Werner Kalbow)[274] μιλούν μια πολύ διαφορετική γλώσσα. Αν και η αριστοκρατία της γερμανικής καταγωγής συνδέθηκε τελικά με μια τέτοια γαλλορωμαϊκή καταγωγή, η οποία εν μέρει υιοθέτησε γερμανικά ονόματα, σύμφωνα με τον **ντε Λαπούζ**, μπορούμε να φανταστούμε τη γαλλική αριστοκρατία ως κυρίως νορδική μέχρι το 16ο αιώνα, αν και οι μη νορδικές επιρροές, συμπεριλαμβανομένων σαφώς και εκείνων της μεσανατολικής φυλής, που διασκορπίστηκαν στις μεσογειακές χώρες των προϊστορικών εποχών, θα μπορούσαν να κάνουν τη γαλλική αριστοκρατία να φαίνεται πιο σκούρα από τους πάντα πιο νορδικούς Γερμανούς ή Άγγλους ευγενείς. Η πραγματική νορδική εμφάνιση του γοτθικού αρχιτεκτονικού στυλ ξεκίνησε στη Βόρεια Γαλλία, όπου ο πληθυσμός κατά τον Μεσαίωνα ήταν ακόμα κατά κύριο λόγο νορδικός.

273. Το πόσο ξένους, για παράδειγμα, αισθάνονται οι Σικελιάνοι τους Βόρειους Ιταλούς και πώς μπορούν να διαπιστώσουν σ' αυτούς μια νορδική επιρροή, το είχε βιώσει ο Αρτύρ ντε Γκομπινώ όταν έγραψε στην «Εθνογραφία της Γαλλίας»: «Άκουσα κάποτε τους κατοίκους της Μεσσήνης να μιλούσαν για τους άνδρες ενός συντάγματος του Πιεμόντε που στάθμευε ανάμεσά τους να τους λένε "Γερμανούς"».

274. Βέρνερ Κάλμποου, Τα γερμανικά προσωπικά ονόματα του αρχαίου γαλλικού ηρωικού έπους, 1913, 1913

Η εικόνα της ομορφιάς των τροβαδούρων της Προβηγκίας, άρα και της νότιας Γαλλίας, ήταν νορδική. Η σταυροφορία όμως εναντίον των Αλβιγηνών (1209 – 1229) εξάλειψε ένα μεγάλο μέρος της ανώτερης τάξης της νορδικής Προβηγκίας, επειδή οι Αλβιγηνοί περιλάμβαναν τις πιο αξιόλογες οικογένειες της Προβηγκίας, που διακρίνονταν για την ηθική τους αυστηρότητα. Με την πτώση των Αλβιγηνών και την τρομερή καταστροφή της χώρας από την Εκκλησία και τη γαλλική μοναρχία, κατέρρευσε ένα από τα ωραιότερα πολιτιστικά δημιουργήματα του Μεσαίωνα, ο ιπποτικός κόσμος της Προβηγκίας.

Εικ. 398: Μπαλντουίν βαν Λανουά, κόμης του Μολονμπέ, γεννημένος το 1386, κυβερνήτης της Λιλ, αρχιθαλαμηπόλος του Βουργουνδού δούκα Φιλίππου Β' του Τολμηρού. Νορδικός. (Εικόνα: Γιαν βαν Άικ)

Η απονορδικοποίηση έγινε γρήγορα και στη βόρεια Γαλλία, όπως και σε όλες τις περιοχές της Ευρώπης, επειδή οι μεσαιωνικοί πόλεμοι διεξήχθησαν αποκλειστικά από την τάξη των ιπποτών. Ο **ντε Λαπούζ** όμως πιστεύει ότι η Γαλλία μέχρι την εποχή της Αναγέννησης ήταν δολιχοκέφαλη.[275] Η κρατική εδραίωση της Γαλλίας ξεκίνησε από την πιο βόρεια περιοχή της. Ξεκίνησε μια χρυσή εποχή της γαλλικής ηθικής. Ο Νορμανδός Πιερ Κορνέιγ (Pierre Corneille, 1606 – 1684) έγραψε τα ηρωικά του έργα, που προέρχονταν από το πνεύμα της βόρειας φυλής, και στην εποχή του, άλλοι νορδικοί άνδρες δημιούργησαν μια πολιτική και πνευματική ζωή του πιο ζωντανού είδους. Τα στρώματα των ευγενών σε όλη τη Γαλλία και της ανώτερης αστικής τάξης του βόρειου μισού της Γαλλίας ήταν για μεγάλο χρονικό διάστημα κυρίως νορδικά. Εκεί οι θρησκευτικές μάχες εξαφάνισαν μεγάλο μέρος του νορδικού αίματος. Εξαιτίας αυτών, η Γαλλία έχασε για άλλη μια φορά τους καλύτερους ανθρώπους της και τα πιο ανθεκτικά φύλα της. Οι Προτεστάντες που μετανάστευσαν και εκδιώχθηκαν για τις πεποιθήσεις τους – 50.000 οικογένειες μετανάστευσαν (1685) στην Ολλανδία, την Αγγλία και το Βρανδεμβούργο – με την κληρονομιά του αίματός τους ωφέλησαν σε πολλές περιπτώσεις το γερμανικό λαό, που είχε αποδυναμωθεί από τον Τριακονταετή Πόλεμο. Με τους μετανάστες η Γερμανία απέκτησε τους πιο ικανούς ανθρώπους με νορδικό αίμα. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι το προσωρινό καταφύγιο των Ουγενότων, η πόλη της Λα Ροσέλ και τα περίχωρά της, ξεχωρίζουν ακόμη και σήμερα από μια ισχυρότερη ξανθότητα. Θυμόμαστε τη φράση του Γάλλου φυλετικού ερευνητή **ντε Λαπούζ**, ότι ο νορδικός άνθρωπος είναι από τη φύση του Προτεστάντης.

Η Γαλλική Επανάσταση επέφερε στη Γερμανία και πάλι μια επιρροή των στρωμάτων του γαλλικού λαού που ήταν πλουσιότερες σε νορδικό

275. Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπουζ, Θεμελιώδη ερωτήματα της ιστορικής ανθρωπολογίας, Πολιτική-Ανθρωπολογική Επιθεώρηση, τόμος 3, σελ. 227

αίμα, μέσω της φυγής ή της εκδίωξης των Γάλλων ευγενών (μεταναστών) και άλλων ανθρώπων που θεωρούνταν ύποπτοι από τους κυβερνώντες. Ο **ντε Λαπούζ** θεωρεί ότι πριν από την εξέλιξη, η Γαλλία είχε περίπου τόσο ισχυρή επιρροή από το νορδικό αίμα όσο η σημερινή Γερμανία. Σε κάθε περίπτωση, η Γαλλική Επανάσταση ήταν μια ριζική αποσύνθεση της Γαλλίας. Εκείνη την εποχή, το να είσαι ξανθός ήταν αρκετό για να σε σύρουν στο ικρίωμα. Η Γαλλική Επανάσταση πρέπει να γίνει κατανοητή σαν μια ανατολικο-δυτική εξέγερση ενάντια σε μια ευγενή αστική ανώτερη τάξη της νορδικής φυλής. Είναι σημαντικό όμως ότι οι προετοιμαστές και οι ηγέτες της επανάστασης ήταν συχνά νορδικοί άνδρες. Ένας από αυτούς τους ηγέτες, ο Εμμανουέλ Ζοζέφ Σιεγές (Emmanuel Joseph Sieyes, 1748 – 1835), ο ίδιος με νορδικό αίμα, θα πρέπει να γνώριζε τη σχέση μεταξύ της γερμανικής κατάκτησης και της ύπαρξης ενός στρώματος ευγενών· εξ ου και η έκκλησή του να οδηγήσουν τους ευγενείς πίσω στα «Φρανκονικά δάση» από όπου ήρθαν.[276] Ο Ναπολέων αντιλήφθηκε τη Γαλλική Επανάσταση σαν μια εξέγερση των Γαλατών ενάντια στους Φράγκους και με αυτή την αντίληψη είχε φτάσει αρκετά κοντά στην σωστή εξήγηση. Ο Φρανσουά Γκιζό (François Guizot, 1787 – 1874), ο Γάλλος ιστορικός ερευνητής και πολιτικός, ο ίδιος κατά κύριο λόγο νορδικός, θεώρησε την επανάσταση σαν την απελευθέρωση του υποταγμένου γαλλικού λαού από την κυριαρχία των ξένων κατακτητών. Και οι δύο μπερδεύουν το λαό ή τη φυλή με την φυλή και παραβλέπουν το γεγονός ότι οι κληρονομικοί παράγοντες των Γερμανών «κατακτητών» του πρώιμου Μεσαίωνα δεν διατηρήθηκαν μόνο στους ευγενείς. Κατά την επικρατούσα άποψη για τη φυλή που κυριαρχούσε ανάμεσά τους, ο Σιεγές, ο Ναπολέων και ο Γκιζό ανήκαν περισσότερο στην αριστοκρατία της παλιάς Γαλλίας παρά στον λαό της νέας.

Ο Ναπολέων – καταγόταν από τους ευγενείς της Φλωρεντίας; – μετά την επανάσταση, χρησιμοποίησε για άλλη μια φορά ό,τι είχε να προσφέρει η Γαλλία όσον αφορά τους πολεμοχαρείς ανθρώπους και φαίνεται ότι – εκτός από τη μικρή του φιγούρα, ο ίδιος είχε νορδικό αίμα (εικ. 407) – είχε σύρει ένα μεγάλο μέρος των νορδικών ανδρών που είχαν απομείνει στη μάχη και στον θάνατο. Σύμφωνα με τη αφήγηση της εποχής του Μαρί-Ανρί Μπελ (Σταντάλ) [Marie-Henri Beyle (Stendhal), 1783 – 1842], όλοι εκτός από έναν από τους ουσάρους του στρατάρχη Μισέλ Νε (Michel Ney, 1769 – 1815), είχαν ξανθά μουστάκια.[277]

Ο ντε Λαπούζ εξέτασε τις διαδικασίες επιλογής στη γαλλική ιστορία λεπτομερώς στο έργο του «Κοινωνικές Επιλογές» (Les Selections So-

276. Το γεγονός ότι η διαστρωμάτωση των τάξεων της Γαλλίας προέκυψε από μια φυλετική διαστρωμάτωση, είχε ήδη παρατηρηθεί στη Γαλλία από τον Φρανσουά Οτμάν (François Hotman, 1524 – 1590), και τον κόμη Ερρίκο του Μπουλενβιλιέρ (Henri de Boulainvilliers, 1658 – 1722), και οι δύο, όπως και ο Φρανσουά Ντομινίκ ντε Ρενό, κόμης του Μονλοσιέ (François Dominique de Reynaud, comte de Montlosier, 1755 – 1833), πρόδρομοι των ανακαλύψεων του Αρτύρ ντε Γκομπινώ· σχετικά με αυτό, βλέπε Χανς Φρίντριχ Καρλ Γκύντερ «Η Νορδική σκέψη μεταξύ των Γερμανών», 2η έκδοση, 1927, δεύτερο μέρος.

277. Σύμφωνα με τον Όττο Χάουζερ (Otto Hauser, 1874 – 1932), «Οι γερμανικές φυλές στην Ευρώπη», 1916

Εικ. 399: Μαρία του Ανζού, σύζυγος του Καρόλου Ζ' , βασιλιά της Γαλλίας (την εποχή του έργου «Η Παρθένος της Ορλεάνης» του Σίλερ). Νορδική

Εικ. 400: Κλαυδία της Γαλλίας, σύζυγος του Φραγκίσκου Α', 1499 – 1524. Νορδική

Εικ. 401: Βασιλιάς Ερρίκος Β' (από τον γλύπτη Ζαν Γκουζόν), 1518 – 1559. Νορδικός

Εικ. 402: Ναύαρχος Γκασπάρ ντε Κολινί, 1509 – 1572, Η: ανοιχτόχρωμα, Α: ανοιχτόχρωμα. Νορδικός (σύμφωνα με άλλες εικόνες κατά κύριο λόγο νορδικός)

Εικ. 403: Ζαν Μπατίστ Κολμπέρ, 1619 – 1683. Πολιτικός (από τον γλύπτη Αντουάν Κουαζεβό). Νορδικός.

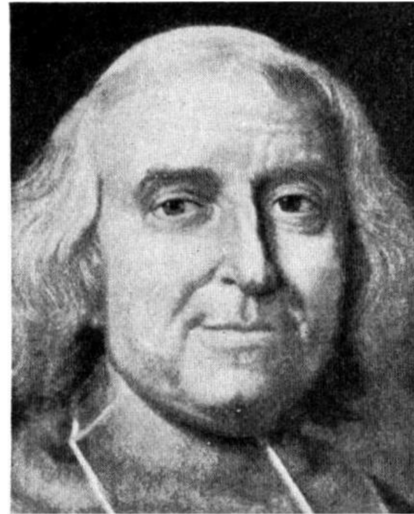

Εικ. 404: Νικολά Πουσέν (Αυτοπροσωπογραφία), 1594 έως 1665, (ψηλός, Η: ανάμεικτα χρώματα, Α: ανοιχτόχρωμα). Κατά κύριο λόγο νορδικός

Γαλλία

Εικ. 405: Καρδινάλιος Ρισελιέ, 1585 – 1642, πολιτικός. Ψηλός, Α: καφέ. Κατά κύριο λόγο νορδικός

Εικ. 406: Καρδινάλιος Αντρέ-Χέρκουλ ντε Φλερί, 1653 – 1743, πολιτικός, Α: ανοιχτόχρωμα. Νορδικός

Εικ. 407: Κορσική. Ναπολέων Α' (εικόνα από την Φλωρεντία), ευγενής; 1769 – 1821

Εικ. 408: Νεκρική μάσκα του Ναπολέοντα

Εικ. 409: Σαρλότ Κορντέ 1768 – 1793, η δολοφόνος του Ζαν Πωλ Μαρά. Η: ανοιχτόχρωμα, Α: ανοιχτόχρωμα. Νορδική.

Εικ. 410: Ζωρζ Κυβιέ, Φυσιοδίφης και ζωολόγος, 1769 – 1832, (Μέσου ύψους, Α: ανοιχτόχρωμα). Νορδικός

Γαλλία

Εικ. 411 α και β: Λαζάρ Καρνό, 1753 – 1823. Πολιτικός (διακοσμητικό μετάλλιο του Πιερ-Ζαν Νταβίντ ντ' Ανζέ) (ψηλός Α: ανοιχτόχρωμα, Η: ανοιχτόχρωμα). Νορδικός.

Εικ. 412: Γαλλία. Ιπολίτ-Πωλ Ντελαρός, 1797 – 1856, Ζωγράφος

Εικ.. 413: Γαλλία. Γιουστάς-Υακίνθη Λανγκλουά 1777 – 1837, Ζωγράφος

Εικ. 414: Αλφόνς ντε Λαμαρτίν, 1790 – 1869, ποιητής (ψηλού αναστήματος, Α: καφέ, Η: ανοιχτόχρωμα). Νορδικός-διναρικός (η διναρική επιρροή είναι ξεκάθαρη σε άλλες εικόνες)

Εικ. 415: Λουί-Εζέν Καβαινιάκ, Στρατηγός 1793 έως 1877. Νορδικός-διναρικός

Νορδικοί ή κατά κύριο λόγο Νορδικοί. Γαλλία

Εικ. 416: Νικολά Σανγκαρνιέ, Στρατηγός, 1802 – 1857. Κατά κύριο λόγο Νορδικός

Εικ. 417: Φερντινάν Φος, Στρατάρχης, 1851 – 1929. Κατά κύριο λόγο Νορδικός

Εικ. 418: Ανρί Πουανκαρέ, γενν. 1860, πολιτικός. Ανατολική-Νορδική

ciales) (1896). Καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η απονορδικοποίηση εξαπλώθηκε στη Γαλλία από τον 16ο αιώνα, ενώ η επανάσταση σε μόλις λίγα χρόνια έχει επιταχυνθεί δραματικά. Σήμερα η Γαλλία είναι κατά κύριο λόγο (;) μια χώρα της ανατολικής φυλής. Η ανατολική φυλή εξαπλώθηκε πολύ γρήγορα, σχεδόν εντυπωσιακά γρήγορα, στη Γαλλία, ειδικά τον 19ο αιώνα. «Ειδικά τον 19ο αιώνα, η αύξηση του δείκτη φαίνεται να ήταν ιδιαίτερα γρήγορη, και αυτή η κίνηση δεν σταματά, διότι οπουδήποτε έχουν μετρηθεί άτομα με διαστήματα μερικών ετών, οι τελευταίες έρευνες δίνουν τα υψηλότερα μέσα όρια. Το ίδιο συμβαίνει και με τα χρώματα, και αυτό συμβαίνει τόσο γρήγορα, που όχι μόνο οι γηραιότεροι άνθρωποι, αλλά και εμείς οι ίδιοι μπορούμε να παρατηρήσουμε την εμφανή μείωση των φωτεινών χρωμάτων. Ο Γάλλος του σήμερα είναι, με ανθρωπολογικούς όρους, ένα εντελώς διαφορετικό άτομο από εκείνο του Μεσαίωνα, ή ακόμα και της Αναγέννησης.» – «Η

επικράτηση των στρογγυλοκέφαλων δεν είναι απλά ένα ανθρωπολογικό γεγονός. Ακόμα και η νοοτροπία του γαλλικού λαού έχει αλλάξει με το σχήμα του εγκεφάλου. Η ιδιοσυγκρασία των σύγχρονων Γάλλων, ο τρόπος με τον οποίο βλέπουν τα πολιτικά, θρησκευτικά, ηθικά, ακόμη και τα λογοτεχνικά ζητήματα, είναι αρκετά διαφορετική από αυτή που ήταν πριν. Η διαφορά γίνεται ακόμη πιο αισθητή, καθώς η χυδαιοποίηση των εθίμων και των θεσμών αντικαθιστούν την επιρροή των ανώτερων τάξεων με αυτή των κατώτερων. Αυτό φαίνεται και στις πιο μικρές λεπτομέρειες. Αρκεί να συγκρίνουμε την ποίηση των περιοδευόντων παραστάσεων των καμπαρέ (Tingeltangel), μια αληθινή νέγρικη ποίηση, με τη λαϊκή ποίηση του Μεσαίωνα, για να συνειδητοποιήσουμε την πνευματική οπισθοδρόμηση.» Αυτή είναι η κρίση του Γάλλου ντε Λαπούζ, ο οποίος προσθέτει αναφερόμενος στην ευρωπαϊκή ιστορία: «Είναι η πρώτη φορά στην ιστορία που ένας στρογγυλοκέφαλος λαός έρχεται στην εξουσία. Μόνο το μέλλον μπορεί να πει πώς θα εξελιχθεί αυτό το παράξενο πείραμα.»[278]

Στην παρατιθέμενη μελέτη, ο ντε Λαπούζ αναφέρει ότι και η ανατολική φυλή κατοίκησε πολύ γρήγορα τις πρώην περιοχές της δυτικής φυλής, έτσι ώστε η πρώην φυλετική αξιολόγηση της Γαλλίας να εκδηλώνεται μόνο στην περισσότερο ή λιγότερο έντονη ανάμειξη της νορδικής ή της δυτικής φυλής, στην περιοχή των Άλπεων και του δάσους της Βάσγκεν, και της διναρικής φυλής, μέσα σε έναν κατά κύριο λόγο ανατολικό πληθυσμό. Οι περιοχές με τους στρογγυλοκέφαλους επεκτείνονται σε άλλες και πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι να βρούμε σε 100 με 200 χρόνια στο μεγαλύτερο μέρος της χώρας έναν δείκτη 90 και πάνω.[278] Ενώ οι αγροτικές περιοχές της κεντρικής και νότιας Γαλλίας δεν είναι ακόμη φτωχές σε παιδιά, ο αριθμός των παιδιών στους αγρότες της βόρειας Γαλλίας, δηλαδή στην περιοχή με την μεγαλύτερη επιρροή της νορδικής φυλής, είναι ο χαμηλότερος μεταξύ των αγροτικών περιοχών.

Είναι σημαντικό το γεγονός ότι οι δημιουργικοί άνδρες της Γαλλίας, της Γαλλίας που σήμερα έχει ήδη γίνει κατά κύριο λόγο (;) της ανατολικής φυλής, ανήκουν κατά κύριο λόγο στη βόρεια φυλή, όπως έδειξαν οι έρευνες του **Άλφρεντ Όντιν** (βλ. σελ. 76). Ο **Άλφρεντ Όντιν** έδειξε επίσης, ότι οι τόποι γέννησης των περισσότερων από τους μεγάλους άντρες της γαλλικής ιστορίας βρίσκονται βόρεια της γραμμής Κουτάνς-Σερμπούρ-Γενεύη, δηλαδή εντός των γαλλικών περιοχών στις οποίες είναι ιδιαίτερα ισχυρή η επιρροή της νορδικής φυλής. Όπως παλαιότερα ο Πιερ ντε Ρονσάρ (Pierre de Ronsard, 1524 – 1585), ο Πιερ Κορνέιγ (Pierre Corneille, 1606 – 1684), ο Νικολά Πουσέν (Nicolas Poussin ,1594 –1665(, ο Φρανσουά Μαρί Αρουέ, ευρύτερα γνωστός με το ψευδώνυμο Βολταίρος (François-Marie Arouet, 1694 –1778), ο Ζαν-Αντουάν Ουντόν (Jean-Antoine Houdon, 1741 – 1828), ο Σαρλ Λουί ντε Σεκοντά, βαρόνος της Μπρεντ και του Μοντεσκιέ κοινώς γνωστός ως

278. Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπουζ, Η φυλετική ιστορία του γαλλικού έθνους. Πολιτική-Ανθρωπολογική επιθεώρηση, IV 1905/1906

Μοντεσκιέ (Charles Louis de Secondat, baron de La Brède et de Montesquieu[a] (1689 – 1755), ο Ονορέ-Γκαμπριέλ Ρικετί, κόμης ντε Μιραμπώ, αποκαλούμενος Μιραμπώ (Honoré Gabriel Riqueti, Count of Mirabeau, 1749 – 1791), ο Μπλεζ Πασκάλ (Blaise Pascal ,1623 – 1662(, ο Ντενί Ντιντερό(Denis Diderot, 1713 – 1784), ο Ζωρζ Κυβιέ (Georges Cuvier, 1769 – 1832), ο Πιέρ Πυβί ντε Σαβάν (Pierre Puvis de Chavannes, 1824 – 1898), ο Αλφρέ ντε Μυσσέ (Alfred de Musset, 1810 – 1857), ο Αλφόνς ντε Λαμαρτίν (Alphonse de Lamartine, 1790 – 1869), ο Γκυστάβ Φλωμπέρ (Gustave Flaubert ,1821 –1880] (πολύ ψηλοί ,με πλατύς ώμους ,ανοιχτόχρωμοι ,με μάτια ανοιχτού χρώματος ,ξανθοί , σύμφωνα με τον Εμίλ Φαγκέ)Émile Faguet, 1847 – 1916) «ένας πραγματικός Βίκινγκ»] και άλλοι που ήταν κατά κύριο λόγο νορδικού αίματος, όπως και οι ηγέτες του 19ου αιώνα και του παρόντος, όπως ο Εκτόρ Μπερλιόζ (Hector Berlioz, 1803 – 1869), ο Εντουάρ Μανέ (Édouard Manet, 1832 – 1883) και ο Ρομαίν Ρολάν (Romain Rolland, 1866 – 1944) και οι περισσότεροι Γάλλοι στρατιωτικοί ηγέτες του Παγκοσμίου Πολέμου.[279] Ακόμα και σε μέρη της γαλλικής αριστοκρατίας, φαίνεται να υπάρχει ακόμα πολύ νορδικό αίμα· ωστόσο, πολλές γαλλικές ευγενείς οικογένειες με μικτούς γάμους έχουν απορροφήσει μεγάλο μέρος του αίματος, που είναι χαρακτηριστικό των Εβραίων.

Οι Γάλλοι που μετανάστευσαν στον Καναδά δείχνουν να έχουν πολύ πιο έντονη νορδική επιρροή από τους σημερινούς κατοίκους της Γαλλίας. Ο **ντε Λαπούζ** αναφέρει τις έρευνες για τους Γάλλους του Καναδά στο αμερικανικό στρατό κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου: «Οι ενήλικες Καναδοί είχαν μέσο ύψος 1,73 μέτρα, πάνω από 10 εκατοστά ψηλότεροι από τους Γάλλους εφέδρους.»[280] Οι Γάλλοι του Καναδά κατά κύριο λόγο προέρχονται από το βόρειο και βορειοδυτικό τμήμα της Γαλλίας. Όπως έχουν διατηρήσει μια κάπως παλαιότερη προφορά της γαλλικής γλώσσας, έτσι διατήρησαν και μια πιο σοβαρή ευλάβεια, η οποία είναι πιθανό να οφείλεται στο γεγονός ότι, σε αντίθεση με το λαό της φυλής τους, έχουν πολλά παιδιά. Το 1763, οι Καναδοί που μιλούσαν τη γαλλική γλώσσα και είχαν γαλλική καταγωγή αριθμούσαν 60.000· σήμερα αριθμούν ½ εκατομμύριο στον Καναδά και πάνω από 1½ εκατομμύριο στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ο Παγκόσμιος Πόλεμος προκάλεσε τεράστιες απώλειες στη Γαλλία, στις οποίες η νορδική φυλή είχε μεγαλύτερη συμμετοχή από τις άλλες: πρώτον, λόγω των μεγαλύτερων απωλειών σε αξιωματικούς, πολλοί από τους οποίους ήταν κατά κύριο λόγο νορδικοί, αλλά κυρίως λόγω του γεγονότος ότι προς το τέλος του πολέμου, όπως δείχνει η αναφορά του Αμερικανού Στρατηγού Τζον Πέρσινγκ (John Pershing, 1860 – 1948), γιατί χρησιμοποιήθηκαν μόνο τα στρατεύματα που προέρχονταν

279. Ο Λούντβιγκ Βόλτμαν (Οι γερμανικές φυλές στην Γαλλία, 1907) βρήκε ανάμεσα σε 250 διάσημους Γάλλους 73,4% με ανοιχτόχρωμα μάτια, 23,9% με καστανά μάτια, 66,3% ξανθούς, 23,4% με καστανά μαλλιά, 10% με μαύρα μαλλιά, 59% ψηλούς, 24% μεσαίου ύψους, 17% κάτω του μέσου ύψους και μόνο 4% με καστανά μάτια και μαύρα μαλλιά.

280. Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπούζ «Κοινωνικές Επιλογές» (Les Selections Sociales), 1896, σελ. 367

από τη βόρεια Γαλλία, γιατί τα υπόλοιπα αποτύγχαναν. Ο **ντε Λαπούζ** αναφέρει: «Ο πόλεμος επέφερε ένα δυνητικά θανατηφόρο πλήγμα στο πολύτιμο κληρονομικό απόθεμα της Γαλλίας. Οι περισσότεροι από τους νέους μας επέστρεψαν νεκροί ή ακρωτηριασμένοι, με αναλογία περίπου 2 προς 3 αν το υπολογίσω από τον αριθμό των φοιτητών μας και από τις ευγενείς οικογένειες της περιοχής μου. Πολλές από αυτές τις οικογένειες θα εξαφανιστούν, καθώς ο τελευταίος αρσενικός απόγονος θα έχει σκοτωθεί. Στους ίδιους κύκλους, οι κόρες δεν θα μπορούν να παντρευτούν, επειδή κάποιοι από τους νέους έχουν φύγει και επειδή η υποτίμηση των χρημάτων σημαίνει ότι οι προίκες τους είναι πολύ μικρές για να παρέχουν, μαζί με το μισθό του συζύγου, τα μέσα για να κάνουν οικογένεια. Στη χώρα μας, οι πραγματικοί μισθοί των μορφωμένων είναι, όπως πρέπει να γνωρίζουμε, χαμηλότεροι από τους μισθούς των εργαζομένων.»[281]

Μετά τον Παγκόσμιο Πόλεμο, η Γαλλία βίωσε μια μετανάστευση κατά μέσο όρο 1.000 ανθρώπων την ημέρα, ανάμεσά τους και πολλοί βορειοαφρικανοί, γεγονός που προκάλεσε τη σημαντική αύξηση της νέγρικης επιρροής η οποία είχε ήδη επισημανθεί στη νότια Γαλλία πριν από τον πόλεμο, αυξήθηκε σημαντικά κατά τη διάρκεια του πολέμου και εξαπλώθηκε και συνεχίζει να εξαπλώνεται. Δεκάδες χιλιάδες βορειο-αφρικανοί χωρίς συζύγους έχουν μεταναστεύσει και θα συνεχίσουν να μεταναστεύουν. Οι νέγροι λαμβάνουν πολιτικά δικαιώματα εάν παντρευτούν μια «λευκή» Γαλλίδα. Τα συντάγματα των Αναμιτών μετέδωσαν μια εσωασιατική-μαλαισιανή επιρροή, όπως και τα νέγρικα συντάγματα μετέδωσαν μια περαιτέρω νέγρικη επιρροή. Οι τοποθεσίες των στρατοπέδων τους επιλέγονταν έτσι ώστε, αν χρειαστεί, να μπορούν να χρησιμοποιηθούν και σαν κυβερνητικά στρατεύματα ενάντια σε ένα εσωτερικό πραξικόπημα. Ενώ οι γαλλικές μεσογειακές περιοχές αρχίζουν να κατοικούνται σιγά-σιγά από Ιταλούς, 50.000 Αρμένιοι πρόσφυγες έχουν εγκατασταθεί στην κοιλάδα του Ροδανού – άνθρωποι που, σύμφωνα με την κατά κύριο λόγο μεσανατολική τους φυλή, θα αποτελέσουν την Γαλλία του αύριο, τους εκπροσώπους όλων των χρηματοοικονομικών και χρηματιστηριακών συναλλαγών. Μεταξύ του 1919 και του 1925, υπήρχαν ήδη τρία εκατομμύρια νέοι μετανάστες. Δεδομένου ότι αυτοί οι μετανάστες δεν έχουν ακόμη επηρεαστεί από τη γενικότερη δυτική τάση για τη μείωση των γεννήσεων, το ποσοστό γεννήσεων στη Γαλλία έχει αυξηθεί κάπως τα τελευταία χρόνια.[282] Ο **ντε Λαπούζ** προειδοποίησε τους συμπατριώτες του για τις συνέπειες αυτής της μετανάστευσης, αλλά μάταια.

Το 1879, ο **Αρτύρ ντε Γκομπινώ** θρηνούσε για την απώλεια της Αλσατίας-Λωρραίνης, γιατί η Γαλλία στερήθηκε την ευκαιρία να «προ-

281. Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπούζ (Georges Vacher de Lapouge, 1854 – 1936), Η Φυλή ανάμεσα σε μεικτούς πληθυσμούς, Ευγονική σε Φυλή και Κράτος, τόμος II, 1923.

282. Για αυτά τα ερωτήματα βλ. Ουίλιαμ Ουαλίντ (William Oualid, 1880 – 1942), Η μετανάστευση στη Γαλλία και τα προβλήματά της, Αρχείο Κοινωνικών Επιστημών, τόμο. 56, 1926· Χανς Χάρμσεν (Hans Harmsen, 1899 – 1989), Η εισβολή των έγχρωμων στην Ευρώπη, Αρχείο φυλετικής και κοινωνικής βιολογίας, τόμος 19, 1927· *** , Το σημερινό στάδιο της φυλετικής εξέλιξης της Γαλλίας από τη εθνοτική άποψη, Αναγέννηση της Γερμανίας, τεύχος 9, 1927.

σφέρει για το έργο του έναν πληθυσμό που δεν είναι Λατινικός, έναν πληθυσμό εξαιρετικών αξιών, αναντικατάστατο στα γραφεία του, στα εργαστήρια του, στα στρατεύματά του.»[283] Το πόσα πολλά σήμαινε η εισροή πολύτιμων ανθρώπων από την Αλσατία-Λοωρραίνη για τη Γαλλία και εξακολουθεί να σημαίνει και σήμερα, μπορεί αν εκτιμηθεί στη διαπίστωση ότι τα γερμανικά ονόματα σε παλαιότερες και νεότερες γενιές της γαλλικής λίστας κατάταξης, έχουν συχνά έναν ξεκάθαρα γερμανικό ήχο. Ο πολύ κατά κύριο λόγο νορδικός πιλότος αξιωματικός του γαλλικού στρατού Τσάρλς Νυνγκεσέρ (Charles Nungesser, 1892 – 1927), ο οποίος χάθηκε κατά τη διάρκεια της πτήσης του Ευρώπη – Αμερική, μπορεί επίσης να υποδηλώσει πόσο πολύτιμη προσθήκη αποτελεί η Αλσατία-Λωρραίνη για τη Γαλλία – μια προσθήκη όμως της οποίας η φυλετική αξία δεν σημαίνει τίποτα σε σχέση με τον φυλετικό κίνδυνο που προκαλεί η άλλη νέα μετανάστευση.

Η σημερινή Γαλλία μπορεί να ξεγελάσει τους περισσότερους παρατηρητές με την παθιασμένη πολιτική δύναμη που έχει αποκτήσει και έχει διατηρήσει, σχετικά με την κατάσταση της φυλετικής και κληρονομικής καθαρότητας του λαού της, με την διείσδυση στον πληθυσμό της πατριωτικών αισθημάτων. Παρόλα αυτά όμως απειλείται επικίνδυνα από το εσωτερικό, πιο επικίνδυνα από, για παράδειγμα, την Γερμανία: στον εκφυλισμό (αύξηση των κατώτερων γενετικών χαρακτηριστικών) μπορεί να είναι μία έως δύο γενιές μπροστά από τη σημερινή Γερμανία και από την άποψη της απονορδικοποίησης μπορεί να είναι τρεις έως τέσσερις γενιές μπροστά. –

Οι εσωτερικές εντάσεις μεταξύ των διαφόρων φυλετικών ψυχών στη Γαλλία φαίνονται σχεδόν ισορροπημένες, αλλά δεν είναι καθόλου. Η βόρεια και η νότια Γαλλία δεν καταλαβαίνουν εύκολα ο ένας τον άλλο. Ο συγγραφέας **Ζορίς-Καρλ Υσμάν** (Joris-Karl Huysmans, 1848 – 1907), με καταγωγή από το Παρίσι, αλλά φλαμανδικής καταγωγής, αποκαλύπτει σε ποιο βαθμό ένα εσωτερικό όριο φυλετικής ανάμειξης μπορεί να γίνει εμφανές σε πιο επιλεγμένους γνώστες των πνευματικών διαφορών, ακόμη και στη φαινομενικά τόσο ομοιόμορφη Γαλλία. Στο μυθιστόρημά του «Εκεί κάτω» (Là-bas) (1891), ο γιατρός Ντεζερμί λέει στον Ντυρτάλ, με αφορμή έναν προβληματισμό για τη γαλλική ιστορία: «Δεν είμαι τόσο σίγουρος ότι η εμφάνιση της Ιωάννας της Λωρραίνης ήταν ευνοϊκή για τη Γαλλία». – Ο Εκατονταετής Πόλεμος ήταν ένας πόλεμος του Νότου εναντίον του Βορρά. Αν η Ιωάννα της Λωρραίνης δεν είχε νικήσει τους Άγγλους, θα είχε δημιουργηθεί ένα ενιαίο, ισχυρό βασίλειο του Βορρά, που θα έφτανε μέχρι τα σύνορα των νότιων γαλλικών γλωσσών, που θα συμπεριελάμβανε όλους τους ανθρώπους των οποίων τα γούστα, οι ευαισθησίες και τα έθιμα ήταν παρόμοια. Από την άλλη πλευρά, η στέψη των Βαλουά στη Ρεμς είχε ως αποτέλεσμα μια Γαλλία παράλογη και ασυνάρτητη, διαλύθηκαν παρόμοιες φυλές και αναγκάστηκαν να ενωθούν αντίπαλες φυλές. Ο γιατρός Ντεζερμί συνε-

283. Αρτύρ ντε Γκομπινώ, Η σημασία της φυλής στη ζωή των εθνών, Εισαγωγή στις ημιτελείς φυλετικές σπουδές της Γαλλίας, 1926.

χίζει: «Μας έφερε (αυτή η στέψη) – και δυστυχώς εδώ και πολύ καιρό – αυτά τα πλάσματα με το χρώμα του καρυδιού και τα μαύρα μάτια, αυτούς τους τρίφτες σοκολάτας και τους σκόρδου, που δεν είναι καθόλου Γάλλοι, αλλά μάλλον Ιταλοί ή Ισπανοί. Με μια λέξη, αν δεν ήταν η Ιωάννα της Λωρραίνης, η Γαλλία δεν θα ανήκε σε αυτή τη φυλή των καυχησιάρηδων και των θορυβοποιών, σε αυτούς τους ανεύθυνους και τους προδότες, σε αυτή τη λατινική φυλή, που παίρνει ο διάβολος». – Ο Ντυρτάλ απαντά κοροϊδευτικά: «Οι σκέψεις σου αποκαλύπτουν μεγάλη ανησυχία για την πατρίδα σου». – Μετά ο Ντεζερμί λέει: «Νιώθω άνετα μόνο με ανθρώπους από τον Βορρά» (Je ne suis pas bien, moi, qu' avec des gens du Nord).

Η ίδια νορδική-δυτική φυλετική αντίθεση μπορεί να διαπιστωθεί στα «Παλαιά κειμήλια» (Reliques) (1927) της **Ιζαμπέλ Ρεμπώ** (Isabelle Rimbaud, 1860 –1917), αδερφής του ποιητή Αρθούρου Ρεμπώ (Arthur Rimbaud, 1854 – 1891), σε ένα απόσπασμα όπου περιγράφει τους νότιους Γάλλους με βάση τις πολεμικές εντυπώσεις: «Θορυβώδεις, καυχησιάρηδες, γελωτοποιοί, λιμοκοντόροι... εμφανίζονται παντού σαν κύριοι και απαιτούν πολύ δυνατά αυτό που τους αναλογεί» (Bruyants, hableurs, goguenards, fats... ils enternt en maitres partout et exigent bien haut leur du).

Ο **Αρτύρ ντε Γκομπινώ** ήθελε να καλέσει τους «άνθρωπους του Βορρά» (gens du Nord) μέσα στον λαό του για να διατηρήσουν τη φυλή τους. –

13. Η Απο-Νορδικοποίηση του Λαού που μιλούσαν τη σλαβική και τη γερμανική γλώσσα

α) Οι Σλάβοι.

Το ίδιο γρήγορα όπως συνέβη μεταξύ των ρομανόφωνων λαών, το νορδικό αίμα εξαφανίστηκε μεταξύ αυτών που μιλούσαν σλαβικά. Οι αρχαίοι Σλάβοι, δηλαδή η ομάδα των ανθρώπων που ζούσαν ακόμη μαζί σε στενότερες περιοχές και οι οποίοι ανέπτυξαν τη σλαβική γλώσσα σαν ένα κλάδο μέσα στην λεγόμενη ομάδα των ινδογερμανικών γλωσσών, πρέπει να θεωρηθούν σαν κατά κύριο λόγο νορδικοί, σύμφωνα με τα ευρήματα των τάφων και τις μεταγενέστερες αναφορές για τις σλαβικές φυλές.[284] «Με την ανθρωπολογική έννοια ο νορδικός χαρακτήρας της σλαβικής εξάπλωσης μπορεί να θεωρηθεί σαν ένα θετικά τεκμηριωμένο γεγονός. Από αυτή την άποψη, δεν διαφέρει από τις επεκτάσεις των γερμανικών και των κελτικών φυλών» – έτσι κρίνει ο Πολωνός ερευνητής των φυλών **Γιαν Τσεκανόφσκι**[285] σχετικά με τη φυλετική ιδιαιτερότητα των σλαβικών φυλών κατά τη διάρκεια της πρώιμης εξάπλωσής τους. Η γλωσσολογία αναζητά την προέλευση των Σλάβων (βλ. σελ. 170) γύρω από το άνω και το μεσαίο ρεύμα του Δνείπερου, ενώ η προϊστορική έρευνα, σε γενική συμφωνία με αυτό, την βρίσκει «στην περιοχή του Πρίπετ μέχρι το μέσο Δνείπερο, στην περιοχή Πινσκ – Κίεβο».[286] Ο Γιαν Τσεκανόφσκι θέλει να δεχτεί τη Βολυνία σαν την περιοχή εκκίνησης της ανατολικοσλαβικής εξάπλωσης: «Εκεί έχει διατηρηθεί μέχρι σήμερα μια περιοχή στην οποία ο νορδικός τύπος έρχεται στο προσκήνιο.»[286] Ο Γιαν Τσεκανόφσκι υποθέτει ότι η περιοχή εκκίνησης της πανσλαβικής εξάπλωσης – σε αυτό διαφωνεί με τους γλωσσολόγους και τους προϊστορικούς ερευνητές που αναφέρθηκαν παραπάνω – βρίσκεται πιο δυτικά, για παράδειγμα προς τα δυτικά της σημερινής πολωνικής γλωσσικής περιοχής.

Η σλαβική γλώσσα χωρίστηκε, κατά την περίοδο της μετανάστευσης των λαών, σε μια σειρά από διαλέκτους, στις σλαβικές γλώσσες του σήμερα. Από τον 6ο αιώνα μ.Χ. οι σλαβικές φυλές εξαπλώθηκαν προς τα βόρεια, τα δυτικά και τα νοτιοδυτικά και τελικά εισήλθαν στις περιοχές

---

284. Δείτε τις πληροφορίες για τα φυλετικά ευρήματα στο βιβλίο του Καρλ Φέλιξ Βολφ (Karl Felix Wolff, 1879 – 1966) «Ποιοι ήταν οι αρχαίοι Σλάβοι», τόμος 7, 1915

285. Γιαν Τσεκανόφσκι, Ανθρωπολογικές συνεισφορές στο πρόβλημα των σλαβο-φινλανδικών σχέσεων, Φινλανδική Εφημερίδα των Σλαβικών Σχέσεων XXXV, 4, Ελσίνκι, 1925.

286. Χανς Βίτε (Hans Witte, 1867 – 1945), Κοιτίδα και δυτική επέκταση των Σλάβων, Λαός και Φυλή, τόμος I, 1928.

της σημερινής ανατολικής Γερμανίας που είχαν σχεδόν εκκενωθεί από τις γερμανικές φυλές κατά τη διάρκεια της μετανάστευσης των λαών, οι οποίες τελικά κατοικήθηκαν αραιά μέχρι ένα γερμανικό-σλαβικό σύνορο που ονομάστηκε «Σερβικό όριο» (Limes sorabicus) και φαίνεται στον χάρτη XXXIV (σελ. 284).

Η εξάπλωση των Σλάβων στις σημερινές κατοικίες τους πραγματοποιήθηκε ουσιαστικά από τον 6ο αιώνα μ.Χ. Η μεγάλη εξάπλωση του ρωσικού λαού άρχισε αργότερα και συνεχίστηκε από τον 10ο αιώνα περίπου μέχρι σήμερα. Η προϊστορία περιλαμβάνει ακόμη και τη σύγκρουση μεταξύ των κατά κύριο λόγο νορδικών Σλάβων και των κατά κύριο λόγο ανατολικοβαλτικών φυλών της φιννο-ουγγρικής γλώσσας, μια σύγκρουση της οποίας η σημασία έχει αναφερθεί παραπάνω στη σελ. 155. Εν πάση περιπτώσει, όλες οι σλαβικές φυλές κατά την εξάπλωσή τους από τον πρώιμο Μεσαίωνα μπόρεσαν να διαδώσουν μια ορισμένη ανατολικοβαλτική επιρροή, η οποία είναι επίσης σαφώς αναγνωρίσιμη στους Νότιους Σλάβους. Με την εξασθένιση της ηγετικής νορδικής τάξης, οι Νότιοι Σλάβοι, σύμφωνα με την υπεραπόθεση πληθυσμών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και της Ανατολικής Κεντρικής Ευρώπης κατά κύριο λόγο διναρικών, απέκτησαν μια ολοένα και ισχυρότερη δινάρικη επιρροή, η οποία τους διαφοροποιεί από τους Βόρειους και τους Δυτικούς Σλάβους. Οι δυτικοσλαβικοί Τσέχοι με την ακόμα σαφή διναρική τους επιρροή, όπως οι Ουκρανοί και οι Νότιοι Πολωνοί με τη διναρική τους επιρροή, αποτελούν τη μετάβαση προς τους υπόλοιπους Πολωνούς και τους Ρώσους, οι οποίοι είναι φτωχότεροι σε διναρικό αίμα, αλλά πολύ πλουσιότεροι σε ανατολικοβαλτικό αίμα. Με την εξασθένηση της νορδικής κυριαρχίας, επικράτησε η ανατολικοβαλτική επιρροή μεταξύ των Ρώσων και των Πολωνών καθώς και μια κάποια σουηβική επιρροή, ιδιαίτερα στην Πολωνία, αλλά και στη Βοημία. Με την κυριαρχία των Τατάρων ολόκληρη η Ανατολική Ευρώπη δέχτηκε τελικά μια αδιαμφισβήτητη επιρροή της ενδοασιατικής (μογγολικής) φυλής (βλ. σελ. 129).

Σύμφωνα με τα ευρήματα των τάφων τους, οι αρχαίοι Σλάβοι, δηλαδή το ηγετικό στρώμα που έζησε μια ιδιαίτερη ταφή, φαίνεται να είναι κατά κύριο λόγο νορδικοί. Στους αρχαίους σλαβικούς τάφους[287] το 48% είναι δολιχοκέφαλοι και το 16% είναι βραχυκέφαλοι. Στους ρωσικούς τάφους, τα βραχυκέφαλα κρανία είναι πιο συνηθισμένα από το 900 μ.Χ. και μετά αυξάνονται ταχύτατα στους επόμενους αιώνες. Στους τσεχικούς τάφους κυριαρχούν τα δολιχοκέφαλα κρανία ακόμη και μέχρι τον 12ο αιώνα. Τον 5ο αιώνα π.Χ., ο Ηρόδοτος (IV, 108) περιγράφει έναν ανατολικοευρωπαϊκό λαό που ονομαζόταν Βουδίνοι, που πιθανότατα είναι σλαβική φυλή. Τους αποκαλεί (IV, 108) «έναν μεγάλο, πολυάριθμο λαό, με ανοιχτόχρωμα μάτια και κόκκινα μαλλιά». Ο Προκόπιος ο Καισαρεύς (περί το 500 - 565) (de bello Gothico III, 14) περιγράφει τους Σλάβους τον 6ο αιώνα μ.Χ. ως εξής: «Είναι όλοι τους πολύ ψηλοί και ευερέθιστοι·

287. Σύμφωνα με τον Γιοχάνες Ράνκε (Johannes Ranke, 1836 – 1916), «Η Ανθρωπότητα», τόμος II, 1912, σελ. 251

το χρώμα του δέρματος και των μαλλιών δεν είναι πολύ λευκό ή ξανθό, αλλά ούτε πολύ σκούρο, αλλά ανοιχτό-καστανό με μια κοκκινωπή απόχρωση.» Αυτός ο χαρακτηρισμός μπορεί να αντιστοιχεί στη φυλετική σύνθεση των νοτιοσλαβικών, κατά κύριο λόγο νορδικών-διναρικών φυλών, μεταξύ των οποίων η νορδική φυλή εκπροσωπούνταν πιο έντονα από ό,τι μεταξύ των σημερινών απογόνων τους. Οι Σλάβοι, οι οποίοι έγιναν γνωστοί στον ελληνορωμαϊκό κόσμο, μπορεί να είχαν μια σύνθεση παρόμοια με τους Σαρμάτες (λεγόμενοι και Σαυρομάτες) της Νότιας Ευρώπης, με μεγαλύτερη νορδική επιρροή. Ακόμη και οι Σαρμάτες στη στήλη του Μάρκου Αυρηλίου (που ανεγέρθηκε στα τέλη του 2ου αιώνα μ.Χ.) προορίζεται πιθανώς να αντιπροσωπεύει ένα φυλετικό μείγμα, που ήταν ξένο στους Ρωμαίους, προορίζεται να αντιπροσωπεύει έναν ορισμένο τύπο του Σαρματικού λαού. Θα μπορούσε να περιγραφεί καλύτερα σαν νορδική-διναρική-ανατολικοβαλτική: το κρανίο είναι ψηλό στο πίσω μέρος, κατεβαίνει προς το μέτωπο, εμφανίζει μια καμπυλωτή, προς τα κάτω παχιά μύτη, με προεξέχοντα ζυγωματικά και ένα τετράγωνο κάτω σαγόνι. Κάτι σαν κι αυτό που συναντάμε συχνά σε μια φάρα μέσα στην κατώτερη τάξη των Σαρμάτων και των πρώιμων μεσαιωνικών νότιων Σλάβων.

Όλη η Ανατολική Ευρώπη έλαβε μια νέα νορδική επιρροή μέσω των επιχειρήσεων των Βίκινγκς, μισές στρατιωτικές εκστρατείες, μισά εμπορικά ταξίδια, ιδιαίτερα η Ρωσία, από τότε που οι Ρώσοι κάλεσαν τον Σουηδό ευγενή Ρούρικ και τους άνδρες του τον 8ο αιώνα για να οργανώσουν και να διαχειριστούν τη χώρα τους.[288] Από τότε μέχρι το 1598, όλοι οι Ρώσοι ηγεμόνες ήταν άμεσοι απόγονοι του Ρούρικ. Από τους άνδρες του Ρούρικ και από άλλες γερμανικές οικογένειες προέκυψε μια ρωσική αριστοκρατία. Στις ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις μεταξύ της Ρωσίας και της Ελλάδας το 944, η Ρωσία εκπροσωπήθηκε από απεσταλμένους με τα ακόλουθα ονόματα: Κάρολος, Ίνγκαλντ, Ρολφ, Γκούναρ, Σβεν.

Το 921, ο Άχμαντ ιμπν Φαντλάν (Ahmad ibn Fadlan) επισκέφτηκε τα εδάφη της Ανατολικής Ευρώπης σαν απεσταλμένος του χαλίφη Αμπούλ-Φαντλ Τζαφάρ ιμπν Αχμάντ αλ-Μουταντίντ. Αναφέρει για το φαινομενικά πελώριο ύψος των Ρώσων: «Είναι ψηλοί σαν φοίνικες, κοκκινομούρηδες με πυρρόξανθα μαλλιά.» Συνεπώς, δεν πρέπει να υποθέσουμε για αυτή την εποχή μια ισχυρότερη επιρροή της υποβαθμισμένης, της πιο ξανθιάς ανατολικοβαλτικής φυλής, αν και ο Άχμαντ ιμπν Φαντλάν μπορεί να έχει δει ρωσικές φυλές, των οποίων η νορδική επιρροή είχε ανανεωθεί από το αίμα των Βίκινγκς.

Ακόμα και οι άλλες βόρειες και δυτικές σλαβικές φυλές πήραν από τους Γερμανούς μετανάστες μια ενίσχυση της νορδικής τους επιρροής. Σε σύγκριση με τη ναυτική ικανότητα των σημερινών Σλάβων, η ναυτική

288. Έτσι η Ρωσία πήρε το όνομά της από μια σουηδική φυλή: οι Ρώσοι ταξιδιώτες ονομάζονταν «λαός των Ρως» (rothrs-folk) από μια περιοχή στο ανατολικό τμήμα του Ούπλαντ, το σημερινό Ρόσλαγκ, από το οποίο προέκυψαν οι λέξεις «Ρώσος» και «Ρωσία» μέσω του φινλανδικού «ρουότσι» (ruotsi).

ικανότητα των μεσαιωνικών «Βέντεν»[289] της περιοχής της Βαλτικής Θάλασσας είναι εντυπωσιακή· οι εκστρατείες των Βίκινγκ αυτών των Βέντεν ήταν ελάχιστα κατώτερες από τις εκστρατείες των Βίκινγκ των σκανδιναβικών γερμανικών φυλών. Είτε η νορδική φυλή των αρχέγονων Σλάβων είχε διατηρηθεί ιδιαίτερα καλά κατά τη διάρκεια αυτών των Βέντεν, είτε είχαν βιώσει μια ιδιαίτερη ενίσχυση της νορδικής τους επιρροής μέσω της συνεχούς μετανάστευσης μεμονωμένων γερμανικών φυλών, μια μετανάστευση όπως αυτή που βιώνουν συνεχώς οι παράκτιες περιοχές της Βαλτικής Θάλασσας. Στον πρώιμο Μεσαίωνα, οι γερμανικές οικογένειες είχαν γίνει οι ευγενείς των σλαβικών φυλών σε μεγαλύτερους αριθμούς. Απόδειξη αυτού είναι η πολωνική και η τσεχική λέξη για τους ευγενείς, «Slachta», που προέρχεται από την ομόηχη λέξη «Geschlecht» της παλαιάς άνω γερμανικής γλώσσας που σημαίνει «φυλή». Ένας Φράγκος έμπορος ονόματι Σάμο ίδρυσε το τσεχικό κράτος. Το πολωνικό κράτος προήλθε από τα βόρεια Πολωνικά εδάφη που ήταν πλουσιότερα σε νορδικό αίμα και επεκτάθηκε από εκεί προς τα νότια και τα ανατολικά. Το τμήμα του πολωνικού λαού που ήταν πλουσιότερο με το νορδικό αίμα, οι πολυάριθμοι ευγενείς, κατάφεραν να αναπτύξουν την Πολωνία σε μια μεγάλη δύναμη της Ανατολικής Ευρώπης κατά τον 14ο έως τον 16ο αιώνα.

Από τον Μεσαίωνα, η περισσότερο ή λιγότερο κατά κύριο λόγο νορδική αριστοκρατία των σλαβικών φυλών εξαφανίστηκε λόγω πολεμικών απωλειών ή αναμείχτηκε με μια ανερχόμενη αριστοκρατία αξιωματούχων. Στη Ρωσία, η αριστοκρατία της σκανδιναβικής προέλευσης αναμίχθηκε με την αριστοκρατία των Τατάρων. «Έτσι, στις αρχές του 14ου αιώνα, ο Γιούρι (Γκεόργκι) Ντανίλοβιτς [Юрий (Георгий) Данилович, 1281 – 1325] της Μόσχας παντρεύτηκε την αδελφή του Χαν της Χρυσής Ορδής (Золотая Орда). Ήδη από το πρώτο μισό του 14ου αιώνα, οι Τάταροι πρίγκιπες και οι ευγενείς μετακόμισαν στη Μόσχα. Η προσέγγιση μεταξύ Μογγόλων και Ρώσων σημείωσε πρόοδο.»[290] Επιπλέον, ολόκληρες οικογένειες ευγενών Τατάρων έγιναν δεκτές στη ρωσική αριστοκρατία, όπως οι Σαλτικόφ, Τουργκένιεφ, Ακσάκοφ, Ντερζάβιν και άλλοι.

Ασφαλώς, οι δυτικοσλαβικές φυλές έχασαν ένα μεγάλο μέρος της κατά κύριο λόγο νορδικής τους αριστοκρατίας, όταν μια επιλογή από τις γερμανικές φυλές από τον 12ο αιώνα ξανακατέλαβε τα πρώην γερμανικά κατοικημένα εδάφη της σημερινής ανατολικής Γερμανίας. Η σλαβική κατώτερη τάξη, η οποία πιθανότατα είχε ήδη αναμειχθεί πιο έντονα με τους ανατολικοβαλτικούς, τους ανατολικούς και τους σουηβίτες, γλίτωσε σε μεγάλο βαθμό από τους εισερχόμενους Γερμανούς και σταδιακά μεταπήδησε στη γερμανική γλώσσα και τελικά στη γερμανική εθνότητα. Στη Βοημία, οι πόλεμοι των Χουσιτών τον 15ο

289. (Σ.τ.μ.) Βέντεν (Wenden) είναι μια ονομασία για του Σλάβους των γερμανόφωνων περιοχών. Το εθνώνυμο, που χρησιμοποιείται από τον 12ο αιώνα, χρονολογείται από τους προδρόμους της αρχαίας Άνω Γερμανίας και χρησίμευε σαν όρος για τους ξένους για να ξεχωρίζουν από τους «άλλους».

290. Άλφρεντ Σούλτσε (Alfred Schultze, 1899–1959), «Η Μογγολιοποίηση της Ρωσίας», Αρχεία Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τόμος 20, τεύχος Ι, 1927

αιώνα φαίνεται να συνέβαλαν σε μεγάλο βαθμό στην εξόντωση των νορδικών τμημάτων του πληθυσμού και ιδιαίτερα των ευγενών. Όταν ο Γιαν Ζίσκα (Jan Žižka, 1360 – 1424)[291] με σκληρή αδιαλλαξία ανάγκασε την Βοημία να επιστρέψει στην εσωτερική της ηρεμία, ο λαός ήταν τελείως εξαντλημένος από τις απώλειες. Στα Βοημικά κρανία του 6ου έως του 12ου αιώνα, ο **Γίντρις Ματίεγκα**[292] διαπίστωσε αύξηση των κοντών κρανίων και μείωση των μακρών κρανίων. Ωστόσο, κατά τη διάρκεια της περιόδου που εξετάζεται, οι βραχυκέφαλοι δεν αποτελούσαν το μισό, αλλά λίγο περισσότερο από το ένα τρίτο του πληθυσμού της Βοημίας. «Στους σλαβικούς τάφους της Βοημίας από τον 9ο έως τον 12ο αιώνα, το επίμηκες (μεσο – έως δολιχοκεφαλικό) σχήμα του κεφαλιού είναι κατά πολύ κυρίαρχο» – έτσι, σύμφωνα με τα λόγια του Γίντρις Ματίεγκα[293], πρέπει να προστεθεί ότι εδώ, όπως και σε άλλες περιπτώσεις της ίδιας περιόδου, πρόκειται μάλλον για το πιο προσεκτικά θαμμένο τμήμα του πληθυσμού, τις ανώτερες τάξεις. Ο μέσος δείκτης μήκους-πλάτους όλων αυτών των κρανίων από τον 6ο έως τον 12ο αιώνα είναι 78,02˙ από αυτή την περίοδο, σύμφωνα με τον Γίντρις Ματίεγκα, ο δείκτης ανέβηκε σταθερά και τώρα (1891) είναι περίπου 83. Τα κρανία του δούκα Βεγκέσλαου της Βοημίας (Václav Böhmen), και της γιαγιάς του Λιουντμίλα, και τα δύο από τον 10ο αιώνα, που επιτρέπουν ένα συγκεκριμένο συμπέρασμα σχετικά με τα φυλετικά χαρακτηριστικά της πριγκιπικής οικογένειας της Βοημίας εκείνης της εποχής, βρέθηκαν να είναι μέτρια έως μακροκέφαλα («δολιχο-μεσοκεφαλικά») σύμφωνα με τον Γίντρις Ματίεγκα.[294] Αν και ένας Άραβας του 10ου αιώνα περιέγραψε τους κατοίκους της Βοημίας σαν μελαχρινούς και μελαμψούς, σπάνια έβρισκε ανοιχτόχρωμα μαλλιά ανάμεσά τους. Ωστόσο, είναι απίθανο να είχε αυτός ο ταξιδιώτης μια γενική εντύπωση του πληθυσμού. Ο Γίντρις Ματίεγκα, πάντως, δίνει ελάχιστη σημασία σε αυτή την κρίση, και στην πραγματικότητα, τα ανοιχτόχρωμα χρώματα δέρματος, μαλλιών και ματιών εξακολουθούν να είναι αρκετά συνηθισμένα στις παραμεθόριες περιοχές της Βοημίας και στις οροσειρές της Βοημίας-Μοραβίας, και εξηγούνται από την ανατολικοβαλτική και τη νορδική επιρροή.

Η εξάπλωση της ανατολικοβαλτικής φυλής στους σλαβόφωνους πληθυσμούς έπρεπε να είναι γλωσσικά αισθητή, ειδικά στη ρωσική γλώσσα. Από φυλετική άποψη, μπορεί να αναμένεται μια εσωτερική μεταμόρφωση της ρωσικής γλώσσας προς την κατεύθυνση της φύσης των φιννο-ουγγρικών γλωσσών. Αυτή η μεταμόρφωση έχει επισημανθεί

291. Σύμφωνα με τον Βάσλαβ Βλάντιβοϊ Τόμεκ (Václav Vladivoj Tomek, 1818 – 1905) «Γιαν Ζίσκα», 1882, ο Ζίσκα ήταν μεσαίου ύψους, κοντόχοντρος, είχε πιο στρογγυλό παρά μακρόστενο πρόσωπο, σκούρο δέρμα προσώπου, φαρδύ μέτωπο, με φρύδια που κρεμόντουσαν, γαμψή μύτη, φαρδύ στόμα, κοκκινωπή γενειάδα.

292. Γίντρις Ματίεγκα (Jindřich Matiegka, 1862 – 1941), «Βοημικά Κρανία», 1891

293. Γίντρις Ματίεγκα, «Η φυσική ανθρωπολογία των Σλάβων από τον 9ο έως τον 12ο αιώνα», Εφημερίδα της Γερμανικής Εταιρείας Ανθρωπολογίας, Εθνολογίας και Αρχαίας Ιστορίας, 43ος χρόνος, 1912, συζήτηση για το παλαιό σλαβικό ζήτημα.

294. Γίντρις Ματίεγκα, «Η φυσική ανθρωπολογία των Σλάβων από τον 9ο έως τον 12ο αιώνα», Εφημερίδα της Γερμανικής Εταιρείας Ανθρωπολογίας, Εθνολογίας και Αρχαίας Ιστορίας, 43ος χρόνος, 1912, συζήτηση για το παλαιό σλαβικό ζήτημα.

και από γλωσσική άποψη από τον **Ερνστ Λέβι** (Ernst Lewy, 1881 – 1966).[295] Ο **Βασίλι Οσίποβιτς Κλιουτσέφσκι** (Василий Осипович Ключевский, 1841 – 1911) επίσης περιέγραψε την επίδραση της φυλετικής αλλαγής του ρωσικού πληθυσμού στη ρωσική γλώσσα στην «Ιστορία της Ρωσίας» (τόμος I, σελ. 306 – 309).

Η απονορδικοποίηση των επιμέρους σλαβικών λαών δεν μπορεί να τεκμηριωθεί λεπτομερώς.Το γεγονός ότι η ρωσική επανάσταση από το 1917 έχει προκαλέσει μια εντελώς ασυνήθιστη εξάλειψη των τελευταίων αποθεμάτων του νορδικού αίματος στη Ρωσία, έχει ήδη τονιστεί πολλές φορές. Είναι λιγότερο γνωστό ότι ο **Αρτύρ ντε Γκομπινώ**, σύμφωνα με τις γνώσεις του για τις φυλετικές διαφορές, είχε επισημάνει τον κίνδυνο που απειλούσε τη Δύση από το γεγονός ότι οι ικανότητες των, κατά κανόνα, κατά κύριο λόγο νορδικών ευγενών γερμανικής και σουηδικής καταγωγής από τις πρώην ρωσικές επαρχίες της Βαλτικής χρησιμοποιούνταν από το ρωσικό κράτος και στο στρατό. Με το πραξικόπημα του 1917, η Ρωσία απέκτησε ένα κατά κύριο λόγο μεσανατολικό ηγετικό στρώμα στη θέση ενός κατά κύριο λόγο νορδικού ηγετικού στρώματος, το οποίο κατά το μεγαλύτερο μέρος ήταν εβραϊκής εθνικής καταγωγής, αλλά και από διάφορες κατά κύριο λόγο μεσανατολικές φυλές του Καυκάσου. Αν ένα αντι-πραξικόπημα έδινε στο ρωσικό λαό και πάλι κυρίως νορδικούς ηγέτες διαφόρων δυτικών προελεύσεων, αυτό πιθανότατα θα οδηγούσε σε μια ανανεωμένη εδραίωση του κράτους στην Ανατολική Ευρώπη και στην ενοποιημένη ηγεσία των αναποφάσιστων, κατά κύριο λόγο μαζών της Ανατολικής Βαλτικής, που ο **Αρτύρ ντε Γκομπινώ** θεωρούσε τόσο επικίνδυνη.

Η απονορδικοποίηση του ρωσικού λαού μπορεί, από φυλετική άποψη, ίσως να διαφωτιστεί περισσότερο από μια σύγκριση των Ρώσων με τους Άγγλους στον Παγκόσμιο Πόλεμο: Οι Άγγλοι έδειξαν σαν πολεμιστές την ισχυρή νορδική επιρροή του λαού τους με εξαιρετικές πολεμικές ικανότητες, και αυτό παρά το γεγονός ότι η ιδέα της γενικής στρατιωτικής υποχρέωσης ήταν πολύ αποκρουστική για τους Άγγλους και ότι η ηγεσία και οι άνδρες τους δεν είχαν εκπαίδευση και τακτική εμπειρία. Η περιορισμένη εισροή του εκπαιδευμένου, μερικώς έμπειρου στον πόλεμο, μαζικού στρατού των Ρώσων με κυρίως νορδικούς ανθρώπους, μπορεί να επισημανθεί από μια αναφορά του Ρώσου στρατηγού Αλεξέι Νικολάγεβιτς Κουροπάτκιν (Алексе́й Никола́евич Куропа́ткин, 1848 – 1925) από τους Ρωσο-Ιαπωνικούς πολέμους: «Σε γενικές γραμμές, μπορεί να ειπωθεί ότι σε όλες τις βαθμίδες, δεν υπήρχαν άνθρωποι με δυνατό, στρατιωτικό χαρακτήρα, άνδρες με σιδερένια νεύρα, ικανοί να αντέξουν μια μάχη που θα κρατούσε μέρες χωρίς να κοιμηθούν. Προφανώς, ούτε το σχολείο ούτε η ζωή τα τελευταία 40 με 50 χρόνια δεν βοήθησαν στην ανάπτυξη δυνατών, ανεξάρτητων χαρακτήρων. Αλλιώς θα έπρεπε να

295. Ερνστ Λέβι (Ernst Lewy, 1881 – 1966), Μελέτη των Ρωσικών, Περιοδικό Σλαβικής Φιλολογίας, τόμος 2, 1925.

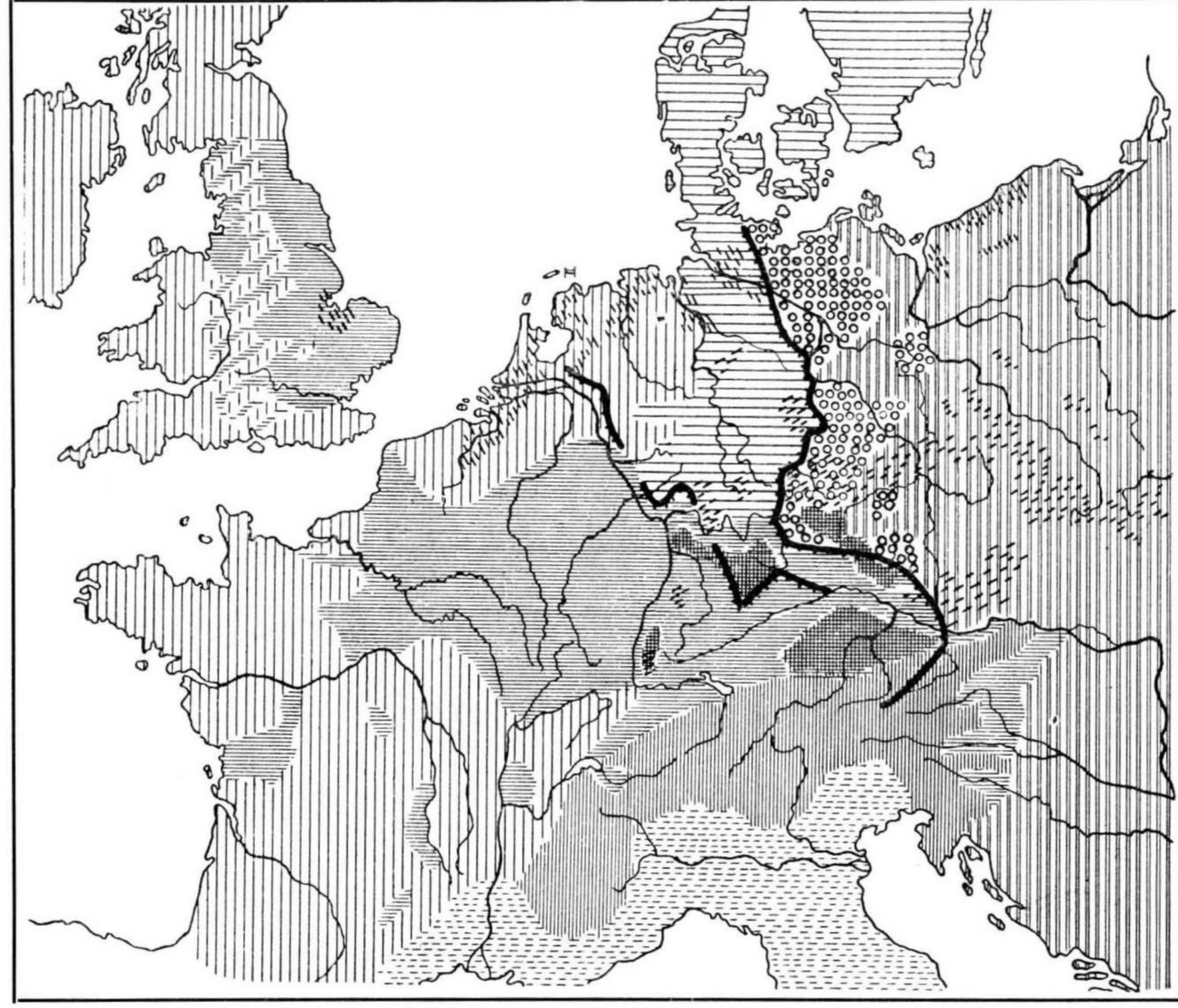
είναι σε πολύ μεγαλύτερο αριθμό στον στρατό.»[296] Ο στρατηγός παραβλέπει το γεγονός ότι το «σχολείο και η ζωή» δεν είναι σε θέση να αλλάξουν τα γενετικά δεδομένα ή ακόμη και να παράγουν ανθρώπους με τις επιθυμητές ικανότητες. Από την άλλη πλευρά, ο ρωσικός στρατός στο σύνολό του, σύμφωνα με τον βαρόνο φον **Φρέιταγκ-Λορινγκχόβεν** (Freiherr von Freytag-Loringhoven, 1855 – 1924) επέδειξε «αντοχή, ανθεκτικότητα στις καιρικές συνθήκες και στις επιπτώσεις της μάχης», είναι «ένα υπάκουο εργαλείο στα χέρια των ηγετών του»[296] – δηλαδή, δείχνει ουσιαστικά τα ψυχικά χαρακτηριστικά της ανατολικοβαλτικής φυλής. Το πνεύμα του ανεξάρτητου πολεμιστή με ψυχρή αποφασιστικότητα διαπέρασε πολύ περισσότερο τους στρατούς των λαών που ήταν πλουσιότεροι σε νορδικό αίμα, δηλαδή κυρίως τον γερμανικό και τον αγγλικό στρατό.

β) Οι Γερμανικές Φυλές.

Το λιγότερο, αν και είχε ήδη σημειώσει σημαντική πρόοδο εκτός Σκανδιναβίας, είναι η απονορδικοποίηση των **λαών της γερμανικής γλώσσας**. Η ίδια η ύπαρξη των γερμανικών γλωσσών δείχνει ότι στις εν λόγω περιοχές, το νορδικό αίμα δεν αντιπροσωπευόταν μόνο από μια άρχουσα τάξη της νορδικής φυλής, αλλά ότι οι Γερμανοί και οι Άγγλοι, μέχρι τις κατώτερες τάξεις τους, πρέπει να ήταν τόσο νορδικοί μέχρι και τον Μεσαίωνα, όπως μόνο οι Σουηδοί και οι Νορβηγοί σήμερα. Αυτό το επιβεβαιώνουν τα ταφικά ευρήματα. Οι φυλετικοί χάρτες της Γερμανίας και της Αγγλίας δείχνουν ακόμα τους δρόμους των νορδικο-γερμανικών φυλών κατά την περίοδο της μετανάστευσης. Οι σημερινές αγροτικές μορφές οικισμού (χάρτης XXXIV) δείχνουν τη γερμανική, όπως και την προηγούμενη κελτική εξάπλωση, καθώς και την μεταγενέστερη γερμανική εξάπλωση ανατολικά του ποταμού Έλβα. Είναι αλήθεια ότι όλες οι γερμανικές φυλές στην πρώιμη εποχή τους είχαν ήδη ένα εν μέρει νορδικό, εν μέρει μη νορδικό στρώμα των «ανελεύθερων», τους «Ουαλούς υπηρέτες», όπως λένε κάποτε οι «Έδδα».[297] Αλλά όλα δείχνουν ότι το ποσοστό γεννήσεων των στρωμάτων των ελεύθερων ξεπέρασε κατά πολύ αυτόν των μη ελεύθερων στρωμάτων. Αλλά ήδη από τον Μεσαίωνα άρχισε σιγά-σιγά η απονορδικοποίηση και των γερμανόφωνων λαών: αυτό φάνηκε παραπάνω (σελ. 252 και μετά), και η ιστορία της Γερμανίας και της Αγγλίας από τον Μεσαίωνα χαρακτηρίζεται από μια ολοένα ισχυρότερη και ιδιαίτερα από τον 19ο αιώνα ολοένα και πιο επιταχυνόμενη εισβολή μη νορδικού αίματος. Πιθανόν η Γερμανία και η Αγγλία, όπως και η Βόρεια Αμερική, να είχαν μέχρι πρόσφατα τόσο πολύ νορδικό αίμα σε όλα τα στρώματα, που

296. Παρατίθεται από τον βαρόνο φον Φρέιταγκ-Λορινγκχόβεν στο συλλογικό έργο «Οι αντίπαλοι της Γερμανίας στον Παγκόσμιο Πόλεμο» (Deutschlands Gegner im Weltkriege), χωρίς ημερομηνία.

297. Η γερμανική ταξική διαστρωμάτωση στη σχέση της με τη φυλετική διαστρωμάτωση είναι εμφανής και από το «Αναμνηστικό ποίημα του Βασιλιά» των Έδδα, το οποίο εξέτασα πιο αναλυτικά στο «Η αριστοκρατία και η φυλή» (2η έκδ. 1927).

Χάρτης XXXIV **Οι σχηματισμοί των αγροτικών οικισμών στην Κεντρική και Βορειοδυτική Ευρώπη** (σύμφωνα με τους Αύγουστο Μάιτζεν και Αντρέα Σλούτερ).

1. Γερμανικά συνηθισμένα χωριά (ομαδικά χωριά) της αρχαίας κλειστής οικιστικής περιοχής των γερμανικών φυλών.
2. Γερμανικά συνηθισμένα χωριά (ομαδικά χωριά) στις περιοχές των πρώιμων μεσαιωνικών κατακτήσεων.
3. Ατομικά αγροκτήματα κελτικής και γερμανικής προέλευσης.
4. Ατομικές εκμεταλλεύσεις ποικίλης προέλευσης.
5. Αρχοντικοί οικισμοί.
6. Στρογγυλοί, κυρίως γερμανικοί οικισμοί που ιδρύθηκαν κατά την περίοδο του αποικισμού της ανατολικής Γερμανίας (από τον 12ο αιώνα)
7. Οδικά χωριά σλαβικής (;) προέλευσης.
8. Οικισμοί ρωμαϊκής προέλευσης.
9. Σειρές χωριών με ελώδεις εκτάσεις σύμφωνα με το ολλανδικό πρότυπο, που δημιουργήθηκαν εν μέρει από Ολλανδούς που εισήλθαν στη χώρα, που ιδρύθηκαν κυρίως τον 12ο και τον 13ο αιώνα
10. Σειρές χωριών με δασικές φάρμες, που ιδρύθηκαν τον 9ο έως τον 13ο αιώνα.

Τα σλαβικά σύνορα (limes sorabicus) της εποχής του Καρλομάγνου σημειώνονται από το Κίελο έως τις Ανατολικές Άλπεις, όπως και τα βόρεια και ανατολικά σύνορα της ρωμαϊκής κυριαρχίας κατά τους πρώτους αιώνες μ.Χ. από τον Δούναβη έως τον Κάτω Ρήνο. Ο χάρτης αντιπροσωπεύει εθνολογικά ή φυλογενετικά φαινόμενα και μπορεί να εξυπηρετήσει μόνο έμμεσα **φυλετικές μελέτες**.

μόνο στις μέρες μας μπόρεσε να διαλυθεί η σκεπή του νορδικού αίματος, διαλυμένη από τη γέννηση των λιγότερο νορδικών και μη τμημάτων του πληθυσμού. Σήμερα, σε αυτές τις χώρες αρχίζουν να παρακμάζουν τα ηγετικά στρώματα, και έτσι κινδυνεύουν να υποστούν την ίδια παρακμή που βίωσαν η Πορτογαλία, η Ισπανία και η Ιταλία περίπου τον 16ο αιώνα.

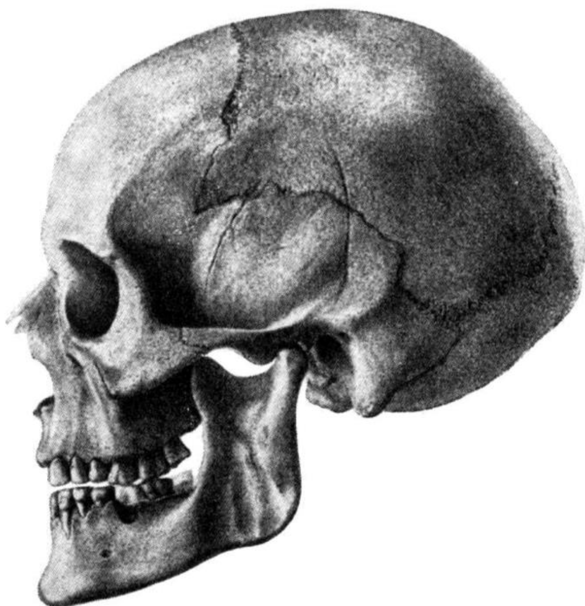
Αξίζει να αναφερθεί η φυλετική διαστρωμάτωση της **Αγγλίας**, επειδή στην αγγλική εθνικότητα υπάρχει μια κοινή και λανθασμένη πεποίθηση ότι οφείλουν την ικανότητά τους σε ένα διαφορετικό φυλετικό μείγμα. Αλλά η φυλετική ιστορία της Αγγλίας προσφέρει πολύ λίγα από αυτά, και όλα τα σημάδια έδειχναν ότι η φυλετική ανάμειξη και η παρακμή του ηγετικού στρώματος προκαλούσαν την παρακμή ενός λαού. Η δυτική φυλή και οι απομονωμένοι άποικοι της ανατολικής φυλής είχαν εκδιωχθεί προς τα νότια και τα δυτικά της Αγγλίας από τους εισβολείς Κέλτες. Ο Κελτισμός έφερε την πρώτη μεγάλη εισβολή της βόρειας φυλής σε όλα τα βρετανικά νησιά. Μπορεί να έφερε από την ηπειρωτική χώρα έναν ορισμένο αριθμό ανατολικών δούλων, των οποίων τα οστά θα πρέπει να βρεθούν σε ορισμένες στρώσεις της εποχής του Χαλκού και της εποχής του Χάλστατ νωρίτερα και πιο συχνά από τα οστά των νορδικών: τα νορδικά στρώματα μέσα στους ευρωπαϊκούς λαούς εκείνης της εποχής είχαν ήδη περάσει στο κάψιμο των νεκρών. Ωστόσο, η ανατολική κατώτερη τάξη των Κελτών που εισέβαλε στην Αγγλία δεν μπορεί να ήταν πολυάριθμη. Επομένως, με την μείωση της βόρειας φυλετικής ανώτερης τάξης του κελτικού λαού, τα ντόπια δυτικά φυλετικά χαρακτηριστικά αναγκάστηκαν να επανεμφανιστούν στον πληθυσμό που τώρα μιλούσε Κελτικές διαλέκτους. Μια άλλη εισβολή των βόρειων φυλών στην Αγγλία έγινε από τους Αγγλοσάξονες. Έφεραν μαζί τους μια βαθιά οριοθέτηση της Αγγλίας, αλλά και μια έντονη επιρροή της φαιλικής φυλής. Οι Αγγλοσάξονες προέρχονταν από τις περιοχές με την μεγαλύτερη επιρροή της φαιλικής φυλής· είναι όμως πιθανό να αποτελούσαν μια πιο νορδική επιλογή από τις φυλές της πατρίδας τους, ανάλογα με την μεγαλύτερη επιμονή και ίσως ακόμη και με τις πιο ισχυρές αγροτικές ρίζες της φαιλικής φυλής.

Τα αγγλοσαξονικά κράτη ήταν η δημιουργία ενός λαού με σχετικά πιο ήπια ψυχική διάθεση; Η αγγλοσαξονική ποίηση θέλει να το κάνει να φαίνεται έτσι.[298] Πιθανότατα οι Αγγλοσάξονες είχαν μια πιο ισχυρή φαιλική επιρροή από ό, τι οι κατά κύριο λόγο νορδικοί, σκληροί Νορμανδοί, οι οποίοι τώρα κατέστρεφαν τα αγγλοσαξονικά βασίλεια. Οι Νορμανδοί, που άφησαν στον φυλετικό χάρτη της Γαλλίας τις ανοιχτόχρωμες περιοχές της Νορμανδίας και τις ακτογραμμές της Βρετανίας, έγιναν οι κύριοι της Αγγλίας. Η κατάκτησή τους ήταν η τρίτη ιστορικά τεκμηριωμένη εισβολή νορδικού αίματος. Ποιοι λαοί, ποιες μεμονωμένες ομάδες των Βίκινγκς, έμπαιναν στην Αγγλική γη; Κέλτες, Άγγλοι, Σάξονες, Γιούτες, Δανοί, Νορβηγοί και Ισλανδοί Βίκινγκς, Νορμανδοί – ήταν πάντα κατά κύριο λόγο νορδικοί λαοί. Η ιστορία της Αγγλίας είναι

298. Δείτε, Ερνστ Σίπερ (Ernst Sieper, 1863–1916), «Η αρχαία αγγλική ελεγεία», 1913

γεμάτη με αναμείξεις **λαών**· η **φυλετική ανάμειξη** συνέβαινε μόνο στα νότια και τα δυτικά, όπου κάθε νέα κατάκτηση των λαών του βορρά είχε εκτοπίσει τους δυτικούς και τους ανατολικούς ανθρώπους. Η αγγλική ιστορία είναι πλούσια σε εθνικά κινήματα, αλλά έχει λίγα όσον αφορά τα φυλετικά κινήματα.

Μέχρι το 1600 περίπου, μόνο οι ξανθοί, με γαλανά μάτια θεωρούνταν όμορφοι στην Αγγλία, όπως συνέβαινε σε όλη τη Δύση κατά τον Μεσαίωνα (βλ. σελ. 247). Ένας ποιητής από την εποχή της βασίλισσας Ελισάβετ παρηγορεί ένα κορίτσι για τη σκούρα χροιά της, λέγοντας ότι το πρόσωπό της είναι όμορφο, παρόλο που τα μαλλιά της είναι σκούρα.[299] Την ίδια εποχή, για παράδειγμα, ο Σαίξπηρ, του οποίου η εικόνα της ομορφιάς είναι οπωσδήποτε νορδική, όταν ο ίδιος προ-φανώς αγαπούσε μια μελα-χρινή γυναίκα, έγραψε με κάποια περιφρόνηση (στο 127ο σονέτο του) ότι και τα σκούρα χρώματα ήταν όμορφα, αν και στο παρελθόν μόνο τα φωτεινά θεωρούνταν όμορφα. Έτσι, η μετάβαση από τον 16ο στον 17ο αιώνα μπορεί να θεωρηθεί σαν η χρονική στιγμή κατά την οποία και στις μεσαίες και ανώτερες κοινωνικές τάξεις, η επιλογή που εξαρτάται από τη σεξουαλική επιλογή άρχισε να επικεντρώνεται στο σκούρο χρώμα του δέρματος, των μαλλιών και των ματιών. Παρόλα αυτά, ακόμη και σήμερα στην Αγγλία το νορδικό άτομο εξακολουθεί να θεωρείται το πιο όμορφο. Ενώ η σημασία των φωτεινών νορδικών χρωμάτων έχει μειωθεί από το 1600, η σημασία των νορδικών μορφών δεν έχει μειωθεί. Αυτό φαίνεται και από έναν όρο όπως μακρυκέφαλος (long-headed), που σημαίνει «έξυπνος άνθρωπος».[300]

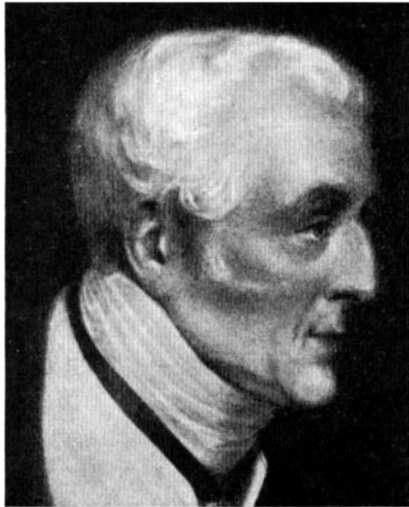

Εικ. 419: Κρανίο ενός Σκανδιναβού από ένα τάφο στο Λαρν, στην κομητεία Αντρίμ της Ιρλανδίας, από μια περιοχή που κατοικείται από Σκανδιναβούς και χρονολογείται από την περίοδο μεταξύ του 9ου και 13ου αιώνα. Νορδικό. (Σύμφωνα με τους Τζόζεφ Μπάρναρντ Ντέιβις και Τζον Θούρναμ, Βρετανικά Κρανία)

Η Αγγλία σήμερα είναι αναλογικά πιο νορδική από τη Γερμανία; – Μερικοί παρατηρητές το αρνούνται. Με εξέπληξε το γεγονός ότι ο **Τζον**

299. «Μην αφήσεις το σκοτάδι σου να σε οδηγήσει στην απελπισία... Το πρόσωπό σου είναι όμορφο, αν και το μέτωπο σου είναι μαύρο.» [σύμφωνα με το «Στίχοι από τα βιβλία τραγουδιών της εποχής της Ελισάβετ» του Άρθουρ Χένρι Μπάλεν (Arthur Henry Bullen, 1857 – 1920) σελ. 65 και επιπλέον βλ. Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, «Η αριστοκρατία και η φυλή», 2η έκδ. 1927, σελ. 60

300. Ο Ουίλλιαμ Σαίξπηρ, «Αντώνιος και Κλεοπάτρα III, 3», δείχνει δείχνει ότι τα στρογγυλά πρόσωπα θεωρούνταν σημάδι ανοησίας. Το «Ευχάριστη Ιστορία», 1613 του Τόμας Χιλλ (Thomas Hill, 1528 – 1574), περιέχει τη δήλωση: «Πολύ στρογγυλό κεφάλι: ξεχασιάρης και ανόητος· μακρύ κεφάλι: έξυπνος και προσεκτικός.»

Εικ. 420: Δούκας του Ουέλινγκτον, 1769 – 1852, Στρατηγός και πολιτικός. Α: καφέ. Κατά κύριο λόγο πολύ νορδικός. [Από το «Εικόνες του σώματος» (Corpus Imaginum)]

Εικ. 421: Λόρδος Τζορτζ Γκόρντον Βύρων, ποιητής, 1788 – 1824. Κατά κύριο λόγο νορδικός

Εικ. 422: Έντουαρντ Φάλκενερ, Αρχιτέκτονας, 1814 – 1896. Νορδικός (σχέδιο: Φόγκελ φον Φόγκελσταϊν)

Εικ. 423: Γουόλτερ Σκοτ, 1771 – 1832. Κατά κύριο λόγο νορδικός

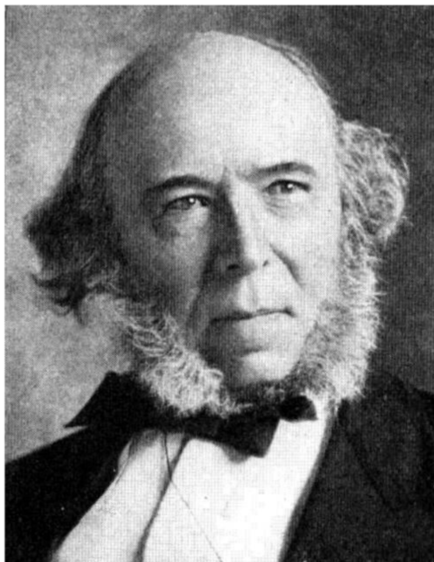
Εικ. 424: Άλφρεντ Τέννυσον, 1809 – 1892. Α: Μπλε. Νορδικός [Από το «Εικόνες του σώματος» (Corpus Imaginum)]

Εικ. 425: Κάρολος Ντίκενς, 1812 – 1870. Η: καφέ. Κατά κύριο λόγο νορδικός (Τρίχες μαλλιών μη νορδικές;)

Αγγλία

Μπέντο, στις παρατηρήσεις του για τις γερμανικές φυλετικές σχέσεις, βρίσκει ένα σημαντικό ποσοστό «γερμανικής» εμφάνισης στον πληθυσμό ακόμη και σε πολύ μη νορδικές περιοχές της Γερμανίας και της Ελβετίας και στη συνέχεια συγκρίνει συχνά αυτές τις περιοχές με τις αγγλικές περιοχές. Από αυτό μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι σε ορισμένες περιοχές της Αγγλίας η απονορδικοποίηση έχει ήδη προχωρήσει αρκετά. Στην εργασία του «Χρώμα και Φυλή»[301], ο **Τζον Μπέντο** επισημαίνει με ανησυχία ότι η καθαρή νορδική φυλή μειώνεται και στην Αγγλία, εξαιτίας μιας έντονης (κινητής) σκουρόχρωμης φυλής.[302] Άρα η δυτική φυλή φαίνεται να αυξάνεται· δεν θα αυξήσει τον δείκτη κεφαλής της Αγγλίας, αλλά θα πολλαπλασιάσει τα σκούρα χρώματα. Αυτό προαναγγέλλει μια αλλαγή που είναι απρόβλεπτη για την αγγλική δύναμη. Αλλά και τα ανατολικά χαρακτηριστικά φαίνεται να κερδίζουν έδαφος και στην Αγγλία. Η ανατολική ανάμειξη στην Αγγλία δεν πρέπει να θεωρείται πολύ μικρή. Η μετανάστευση από την ηπειρωτική χώρα τους τελευταίους αιώνες έχει αυξήσει τον μέσο δείκτη κεφαλής της Αγγλίας: ήταν περίπου 76 στην αρχή του Μεσαίωνα και είναι περίπου 78 σήμερα. Ο **Τζον Μπέντο** αναρωτιέται αν ο μελλοντικός αγγλικός λαός θα είναι σε θέση να διατηρήσει αυτό για το οποίο πέθαναν οι αληθινοί Αγγλοσάξονες. Σύμφωνα με κάποιες παρατηρήσεις, οι ξανθοί και οι ψηλοί είναι ήδη σπάνιοι στις μεγάλες πόλεις της Αγγλίας. Ο **Πίτερς** έγραψε στο «Tag» το 1912: «Το υγιές αγγλικό εθνικό απόθεμα των χρόνων του Ντίκενς έχει χαθεί. Ο παλιός αγγλοσαξονικός, ξανθός πληθυσμός της παλιάς, χαρούμενης Αγγλίας, που καλλιεργούσε το έδαφος και αποτελούσε τη βάση για τον στρατό του Ουέλινγκτον και τα πλοία του Νέλσον, δεν υπάρχει πια. Αντίθετα, κάθε χρόνο, στις βιομηχανικές πόλεις, συνωστίζεται μια μικρή, μελαχρινή φυλή ανθρώπων, ανάμεσα στην οποία η παλιά αριστοκρατία και οι ευγενείς ξεχωρίζουν σαν μεμονωμένα ξανθά κοπάδια. Αλλά στα εστιατόρια του Λονδίνου, το μαύρο λάμπει από άκρη σε άκρη. Αυτοί είναι οι «νέοι αριστοκράτες» του «Σίτυ», οι μεγάλοι άνδρες (αλλά μεγάλοι μόνο στο μυαλό τους) που ανεβάζουν και κατεβάζουν τις τιμές για να κρατήσουν εξαρτημένες τις αποικιακές και τις ξένες αγορές. Γεμίζουν τα σημερινά κομψά εστιατόρια. Δεν υπάρχουν πια ξανθοί Λονδρέζοι, ή τουλάχιστον

Εικ. 426: Χέρμπερτ Σπένσερ, φιλόσοφος. Νορδικός-φαιλικός; (Φωτογραφία: Τζόζεφ Τζον Έλιοτ & Κλάρενς Έντμουντ Φράι, Λονδίνο).

301. «Χρώμα και Φυλή», Εφημερίδα του Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου, XXXV, 1905

302. Μήπως η υποσυνείδητη φυλετική αντίληψη συνέβαλε στη δημιουργία της λέξης «mob» (= όχλος μεγάλης πόλης), που προέρχεται από το λατινικό mobile vulgus και εμφανίζεται στην αγγλική γλώσσα από τον 17ο αιώνα;

τους βλέπεις μόνο περιστασιακά.» Αυτή η λεγόμενη νέα αριστοκρατία της Αγγλίας αποτελείται κυρίως από Εβραίους, πολλοί από τους οποίους προέρχονται από τη Γερμανία («Γερμανοί Εβραίοι»). Μια Αγγλίδα η Μάρι Μάννερς (Mary Manners) έγραψε πρόσφατα: «Είναι πραγματικά παράξενο το πόσο σπάνια έχουν γίνει τα ξανθά μαλλιά ανάμεσά μας... Εγώ είμαι ξανθιά και με μπλε μάτια, αλλά πάντα με ρωτάνε αν είμαι Σκανδιναβή. Σε μια πρόσφατη πρεμιέρα, κοιτάζοντας γύρω μου ανάμεσα στο κοινό, διαπίστωσα ότι σχεδόν καμία από τις νεαρές κυρίες δεν έμοιαζε με Αγγλίδα.» – Έτσι, εξακολουθεί να υπάρχει η αντίληψη ότι μια γνήσια «αγγλική» εμφάνιση οφείλεται στα νορδικά χαρακτηριστικά.

Η Ιρλανδία, με τους αγώνες της για την ελευθερία της από την Αγγλία, υπέστη μια πολύ βαθιά εξάλειψη των ικανών κληρονομικών φυλών· πιθανώς και σε μια εξόντωση των πεισματάρικων και πολεμικών νορδικών φυλών. Υπολογίζεται ότι μεταξύ 1691 και 1745, 450.000 Ιρλανδοί που προτιμούσαν την ξένη στρατιωτική θητεία από την αγγλική κυριαρχία πέθαναν στα γαλλικά στρατεύματα. Στη συνέχεια, η μετανάστευση στη Βόρεια Αμερική στέρησε από τη χώρα έναν εξαιρετικά μεγάλο αριθμό ανθρώπων, μεταξύ των οποίων πιθανώς και πολλούς επιχειρηματικούς ανθρώπους κυρίως της νορδικής φυλής.

Οι βρετανικές αποικίες δεν φαίνονται ιδιαίτερα κατάλληλες για την εξέλιξη της νορδικής φυλής. Οι σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις της Αυστραλίας ακολουθούν μια σχεδόν συνειδητή φυλετική πολιτική, κυρίως με σκοπό την ενίσχυση της νορδικής φυλής. Τα συνδικάτα της Νότιας Αφρικής είναι αποφασισμένα να τηρήσουν την αρχή του χρωματικού διαχωρισμού, του διαχωρισμού μεταξύ λευκών και έγχρωμων, και να απεργήσουν όταν ένας νέγρος πρόκειται να απασχοληθεί στη θέση ενός ειδικευμένου εργάτη. Αλλά ακόμη και το γεγονός και μόνο της παραμονής σε ορισμένες βρετανικές αποικίες απαιτεί μεγάλες θυσίες από τους λευκούς, ειδικά τους νορδικούς. Σε κάθε περίπτωση, το νορδικό στρώμα φαίνεται να εξασθενεί και στον αγγλικό λαό. Η πτώση του θα οδηγούσε στην παρακμή και τελικά στην καταστροφή της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Η Αγγλία υπέστη τη μεγαλύτερη ζημιά μέσω της καταστροφής της τάξης των ελεύθερων αγροτών. Η αναλογία των ξανθών προς τους καστανούς στις πόλεις της Αγγλίας γύρω στο 1900 ήταν περίπου 2:5, αλλά πριν από τον Παγκόσμιο Πόλεμο είχε μειωθεί στο 1:4 στη Γλασκώβη· στο Μάντσεστερ σε 1:5, στο Λονδίνο ακόμη και στο 1:7.[303] Το κρανίο του σημερινού Λονδρέζου διαφέρει από εκείνο του Λονδρέζου του 18ου αιώνα, «προς την κατεύθυνση της αύξησης του πλάτους και του μήκους του, και η διαφορά αυτή οφείλεται, όπως πιστεύω, στην ανάμειξη με την κεντρική ευρωπαϊκή ή αλπική (ανατολική) φυλή, η οποία έχει ξεχυθεί σε αυτή τη χώρα σε όλο και μεγαλύτερες ποσότητες κατά τους τελευταίους

303. Δείτε «Η εξαφάνιση των ξανθών», Τύρμερ 1913, σελ. 783

δύο αιώνες».[304] Έτσι, η κρίση του **Πίρσον** το 1903 δεν προκαλεί έκπληξη: «Ο λαός μας είναι έτοιμος να σταματήσει να παράγει ταλέντα στο ίδιο ρυθμό που το κάναμε πριν από 50 ή 100 χρόνια.»[305] Η Αγγλία σήμερα φαίνεται να έχει σχετικά λίγο περισσότερο νορδικό αίμα από τη Γερμανία (;), αλλά δεν υπερβαίνει το 60% της συνολικής κληρονομιάς· στην Αγγλία όμως ο αριθμός των **καθαρά φυλετικών** νορδικών ανθρώπων φαίνεται να είναι ακόμα μεγαλύτερος.

Το νορδικό αίμα είναι πιο διαδεδομένο σε μεγάλες περιοχές της Σκωτίας. «Οι Σκωτσέζοι δημιούργησαν ιδιαίτερα πολλούς από τους κορυφαίους και πρωτοπόρους άνδρες στην Αγγλία και τις αποικίες».[306] Σε όλη την πνευματική ζωή της Αγγλίας οι Σκωτσέζοι έχουν προσφέρει σημαντικές δυνάμεις. Η άνοδος στη Βρετανία των μεταναστών από τη Σκωτία, από τις χαμηλότερες και μεσαίες κοινωνικές τάξεις, στις ανώτερες κοινωνικές τάξεις, συμπεριλαμβανομένων των ηγετικών κρατικών και εκκλησιαστικών θέσεων και ηγετικών επιχειρηματικών θέσεων, είναι ευρέως γνωστή. Οι Βρετανοί διοικητές του στρατού του Παγκοσμίου Πολέμου, όπως ο σερ Ίαν Στάντις Μοντέιθ Χάμιλτον (Sir Ian Standish Monteith Hamilton, 1853 – 1947), ο σερ Τσάρλς Μονρό (Sir Charles Monro, 1860 – 1929) και ο σερ Ντάγκλας Χέιγκ (Sir Douglas Haig, 1861 – 1928) είναι σκωτσέζικης καταγωγής, και η εξαιρετική πολεμική ικανότητα, καθώς και η κατά κύριο λόγο νορδική εμφάνιση των σκωτσέζικων στρατευμάτων κατά τη διάρκεια του Παγκόσμιου Πολέμου, έχουν παρατηρηθεί από όλες τις πλευρές.

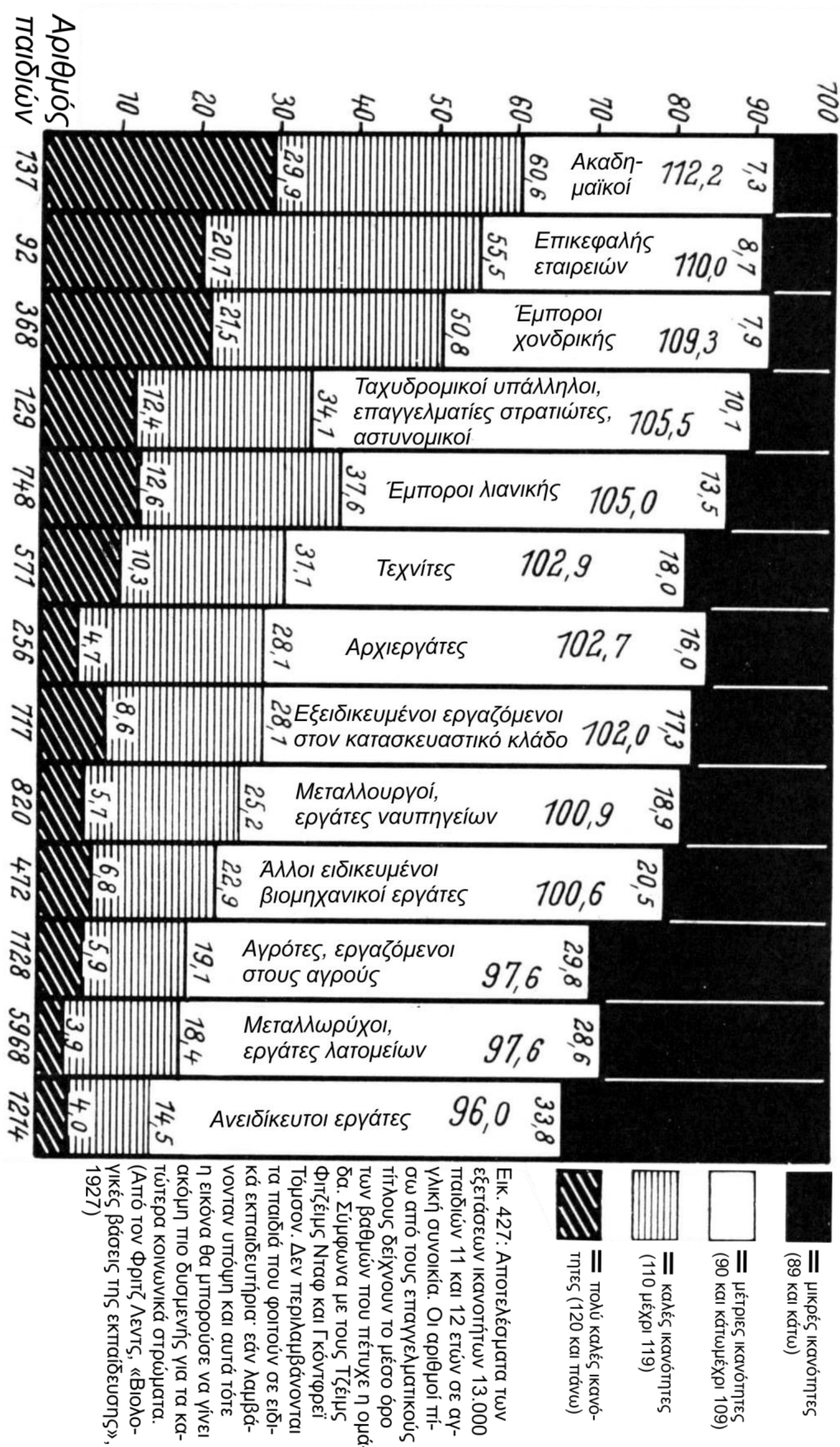
Η αύξηση του δείκτη στην Αγγλία δεν πρέπει να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι η απονορδικοποίηση της Αγγλίας είναι σχετικά μικρή. Στην Αγγλία, η απονορδικοποίηση εκφράζεται περισσότερο από την εξασθένηση των φωτεινών χρωμάτων και την μείωση του ύψους του σώματος, καθώς η αύξηση της δολιχοκέφαλης δυτικής φυλής δεν μπορεί να εκφραστεί με την άνοδο του αριθμού του δείκτη. Έτσι, αν και ο μέσος όρος του δείκτη έχει αυξηθεί στην Αγγλία, αυτό δείχνει και μια σχετικά μεγάλη αύξηση της ανατολικής φυλής.

Στο βιβλίο του «Αγγλία» (1926, έκδοση του 1927) ο **Γουίλιαμ Ραλφ Ιντζ** (William Ralph Inge, 1860 – 1954) τόνισε τις μεταβολές στο αγγλικό εθνικό πνεύμα, που οφείλονται σε φυλετικές διαφορές και την αυξανόμενη επιρροή της ανατολικής φυλετικής ψυχής: εξαπλώνεται μια κάποια απείθεια, μειώνεται το επιχειρηματικό πνεύμα και ένα μικροαστικό πνεύμα, παρόμοιο με αυτό της γαλλικής μικροαστικής τάξης, που χαρακτηρίζεται από το ιδεώδες του συνταξιούχου, διαποτίζει τη λαϊκή εκπροσώπηση, την εργασιακή ζωή και την κοινωνική ζωή. Ο Ιντζ βρίσκει διανοητικά χαρακτηριστικά της ανατολικής φυλής ιδιαίτερα στη

304. Φρέντερικ Χάιμερ Πάρσονς (Frederick Gymer Parsons, 1863 – 1943), Σχετικά με τη δολιχοκέφαλη φυλή και τη σχέση της με τους σύγχρονους κατοίκους του Λονδίνου, φημερίδα του Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου, τόμος 51, 1921

305. Καρλ Πίρσον (Karl Pearson, 1857 – 1936), «Οι Νόμοι της Κληρονομιάς», Βιομετρικά, τόμος 3, 1903.

306. Τζον Μπέντο, «Η φυλετική ιστορία των Βρετανικών Νήσων», Πολιτικοανθρωπολογική Επιθεώρηση, τόμος 3, 1904

Εικ. 427: Αποτελέσματα των εξετάσεων ικανοτήτων 13.000 παιδιών 11 και 12 ετών σε αγγλική συνοικία. Οι αριθμοί πίσω από τους επαγγελματικούς τίτλους δείχνουν το μέσο όρο των βαθμών που πέτυχε η ομάδα. Σύμφωνα με τους Τζέιμς Φιτζέιμς Νταφ και Γκόντφρεϊ Τόμσον. Δεν περιλαμβάνονται τα παιδιά που φοιτούν σε ειδικά εκπαιδευτήρια· εάν λαμβάνονταν υπόψη και αυτά τότε η εικόνα θα μπορούσε να γίνει ακόμη πιο δυσμενής για τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. (Από τον Φριτς Λεντς, «Βιολογικές βάσεις της εκπαίδευσης», 1927)

σημερινή αγγλική μεσαία τάξη, ενώ η ανώτερη τάξη από τη μια πλευρά και η τάξη των χειρωνακτών εργατών από την άλλη, αν και σε μικρότερο βαθμό, αποκαλύπτουν την διείσδυση του νορδικού πνεύματος. Η μεσαία τάξη σκέφτεται κυρίως να κερδίσει χρήματα και ελάχιστα για τα ζητήματα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, στη κατώτερη μεσαία τάξη είναι ευρέως διαδεδομένες η απληστία, η πνευματική βραδύτητα και η συναισθηματικότητα, και σε αυτούς βρίσκουν τα δόγματα τους οπαδούς τους. Ο Ιντζ θεωρεί την εξάπλωση των ανατολικών χαρακτηριστικών σαν μια απειλή για τη Βρετανική Αυτοκρατορία, αλλά θεωρεί ότι η απειλή αυτή μειώνεται από το γεγονός ότι από τα κατώτερα στρώματα του λαού εξακολουθούν να προκύπτουν οικογένειες που εκδηλώνουν τα ψυχικά χαρακτηριστικά της αγγλικής ανώτερης τάξης, εκείνα τα χαρακτηριστικά της φαινομενικής ανεμελιάς και της ψυχρότητας, της χαμηλής κοινωνικότητας, του αποφασισμένου πνεύματος της επιχειρηματικότητας, της μεγάλης αγάπης για τα ζώα, για τις σωματικές ασκήσεις και τα ταξίδια. Σαν μέσο για την διατήρηση της αγγλικής δύναμης και του υγιούς αγγλικού εθνικού πνεύματος, ο Ιντζ βλέπει την παλαιά πρωσική κρατική ιδέα.

Ο μη-Άγγλος, που έχει διδαχθεί τη φυλετική γνώση, θα αισθάνεται ακόμα περισσότερο τη νορδική φύση να είναι ενεργή στο αγγλικό εθνικό πνεύμα και το κράτος – πιθανότατα σύμφωνα με την επικρατούσα, χαρακτηριστική νορδική εθνική εικόνα του τζέντλεμαν – από ό,τι στους άλλους μεγάλους λαούς της Δύσης, αν και η μη νορδική τάση για νόμιμη παροχή από το κράτος και για περιορισμό του επιχειρηματικού πνεύματος του ατόμου που είναι επιβλαβής για το κοινό καλό προσπαθεί να επιβληθεί σήμερα και στην αγγλική πολιτική. Το εξαιρετικό βιβλίο «Ο Αγγλικός Εθνικός Χαρακτήρας» (1925) του **Καρλ Βίλντχαγκεν** δείχνει ξεκάθαρα πόσο έντονα ο αγγλικός εθνικός χαρακτήρας εξακολουθεί να διαποτίζεται από το νορδικό πνεύμα.

Φαίνεται ότι στη νότια Αγγλία υπάρχουν περιοχές όπου η νορδική φυλή έχει σχεδόν εξαφανιστεί λόγω της μετανάστευσης των κατά κύριο λόγο νορδικών πληθυσμών στις πόλεις. Η «Εφημερίδα για την Ιατρική Κατάρτιση» (Νο. 4, 1926) αναφέρει: «Στην εποχή μας παρατηρείται μια συνεχιζόμενη μείωση της γενικής σωματικής διάπλασης και της ανάπτυξης της αγροτικής νεολαίας στο Ντέβονσαϊρ. Η αιτία δεν είναι μόνο η επιδείνωση του περιβάλλοντος, αλλά κυρίως η μετανάστευση των πιο ικανών και υγιών ανθρώπων προς τις πόλεις.» – Θα έπρεπε ήδη τμήματα των Βρετανικών Νήσων να έχουν σχεδόν απονορδικοποιηθεί σήμερα από τη συνεχή εξάλειψη των ικανών ανθρώπων στις πόλεις; Το ίδιο το Ντέβονσαϊρ φαινόταν πάντα στους ερευνητές των φυλών, ότι είναι τόσο φτωχό στο νορδικό όσο και πλούσιο στο δυτικό αίμα.

Πέρα από την απονορδικοποίηση τα βρετανικά νησιά απειλούνται όχι λιγότερο, αλλά μάλλον περισσότερο από την ηπειρωτική Ευρώπη, από τον αυξανόμενο εκφυλισμό, δηλαδή από τον μεγαλύτερο πολλαπλασιασμό των κατώτερων κληρονομικών χαρακτηριστικών. Αυτό το παρατήρησαν και οι γιατροί στα βρετανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Γερ-

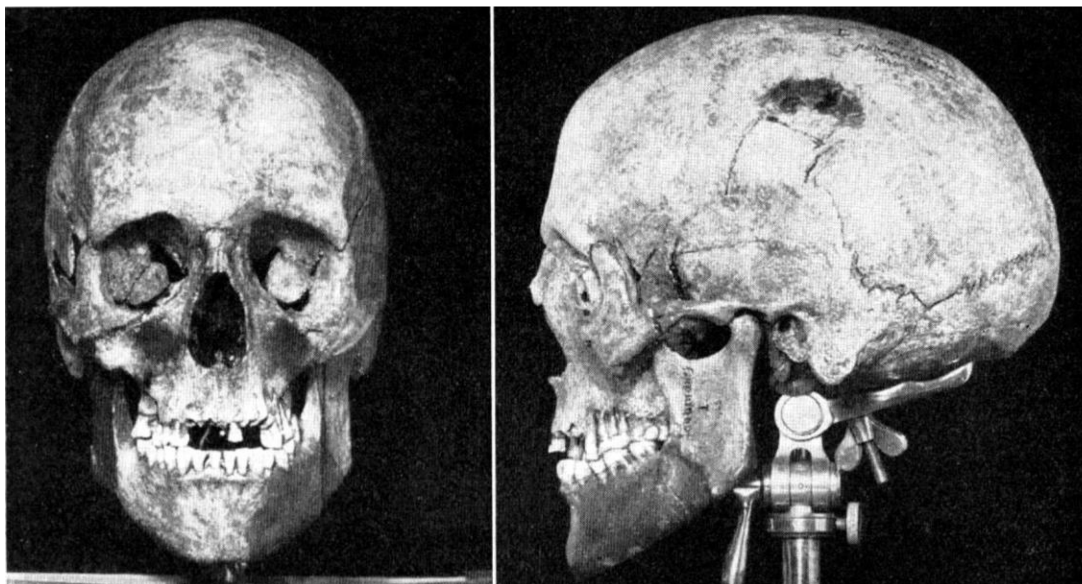
μανία. Ο **Φράνσις Γκάλτον** ήταν ο πρώτος που τόνισε τον κίνδυνο αυτό, και ταυτόχρονα παρατήρησε ότι κανένας λαός δεν χρειάζεται υψηλής ποιότητας κληρονομικά χαρακτηριστικά περισσότερο από τον Αγγλικό, «γιατί μεταφυτεύουμε τη φυλή μας σε όλο τον κόσμο και βάζουμε τα θεμέλια για τα στοιχεία και τις ικανότητες των μελλοντικών εκατομμυρίων της ανθρώπινης φυλής».[307] Το πιο επικίνδυνο για την Αγγλία, όπως και για ολόκληρη τη Δύση, είναι ο χαμηλός αριθμός παιδιών στις ανώτερες τάξεις σε σύγκριση με τον υψηλότερο αριθμό παιδιών στις κατώτερες τάξεις. Μια έρευνα της Φαβιανής Εταιρείας (Fabian Society) έδειξε ήδη πριν από τον πόλεμο ότι «τα καλύτερα οργανωμένα πρότυπα συνδικάτα έπρεπε να αποδεικνύουν τον χαμηλότερο μέσο όρο παιδιών στα μέλη τους, ενώ στις «τρώγλες» των γειτονιών του λούμπεν προλεταριακού πληθυσμού του Λονδίνου, γιορτάζονταν ένα αληθινό σάββατο τεκνοποίησης και τοκετού των μαγισσών, αδιαφορώντας για τη μοίρα της φυσικής γονιμοποίησης».[308] Στην Αγγλία, λοιπόν, άρχισε η εκπαίδευση των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων μέσω ειδικών συμβουλευτικών κέντρων σχετικά με τη χρήση αντισυλληπτικών μέσων. Στο προαναφερθέν βιβλίο του «Αγγλία» (1926), ο **Ιντζ**, ο Αρχιερέας της εκκλησίας του Αγίου Παύλου στο Λονδίνο, περιέγραψε πρόσφατα τους κινδύνους του εκφυλισμού και της απονορδικοποίησης με συναρπαστικό και εντυπωσιακό τρόπο.

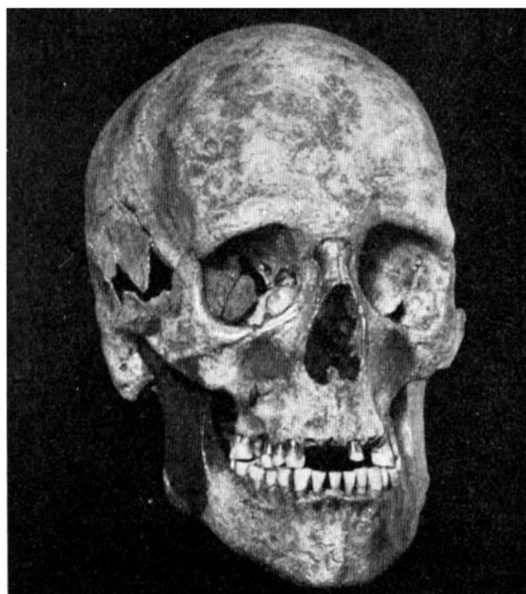
Στη Γερμανία[309] και σε ολόκληρη τη γερμανόφωνη περιοχή, όπου στην δολιχοκέφαλη νορδική φυλή και στη μεσαία έως δολιχοκέφαλη φαιλική φυλή έχουν αναμιχθεί τρεις βραχυκέφαλες φυλές, η απονορδικοποίηση (με την απουσία μιας σημαντικής δυτικής επιρροής) είναι πολύ πιο εμφανής στην αύξηση του δείκτη κεφαλής. Τα κρανία στους τάφους σε σειρά στη Βρέμη δείχνουν έναν μέσο δείκτη 75,9, τα σημερινά κρανία της Κάτω Σαξονίας μπορεί να δείχνουν έναν μέσο δείκτη περίπου 79 – 80, και στη νότια Γερμανία, όπου οι τάφοι σε σειρά της εποχής της μεταναστευτικής περιόδου δείχνουν επίσης έναν πολύ κατά κύριο λόγο νορδικό πληθυσμό ελεύθερων, ο δείκτης (στο κρανίο) αυξήθηκε σε περίπου 84 – 85.

Την εποχή που ο Τάκιτος (στην «Γερμανία» του γύρω στο 98 – 99 μ.Χ.) περιέγραψε τις γερμανικές φυλές, δηλαδή όλους τους «ελεύθερους» Γερμανούς των γερμανικών φυλών, αυτές ήταν κατά κύριο λόγο νορδικές, στη βορειοδυτική Γερμανία ένας νορδικός φαιλικός λαός, «αγνός και ίσος μόνο με τον εαυτό τους» (Τάκιτος). Το στρώμα

307. Φράνσις Γκάλτον, Η πιθανή βελτίωση της ανθρώπινης φυλής, δοκίμια στην ευγονική, 1909.
308. Καρλ Βαλεντίν Μιούλερ (Karl Valentin Müller, 1896 – 1963), Το εργατικό κίνημα και το δημογραφικό ζήτημα, 1927
309. Δεδομένου ότι η φυλετική ιστορία της Γερμανίας εξετάζεται λεπτομερέστερα στο «Φυλετική μελέτη του γερμανικού λαού», εδώ ακολουθούν μόνο μερικές σύντομες λεπτομέρειες.

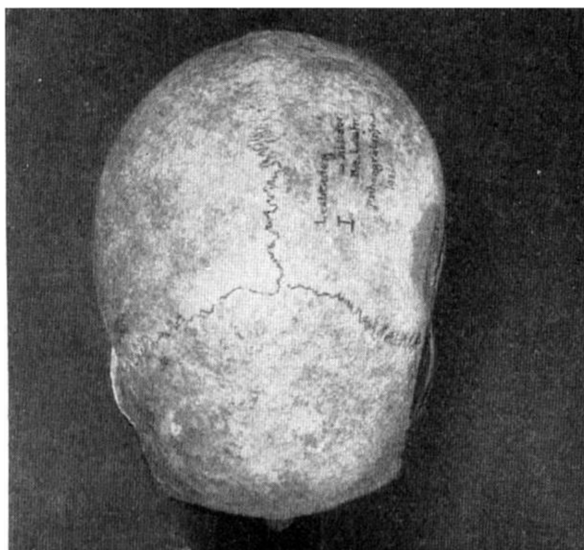

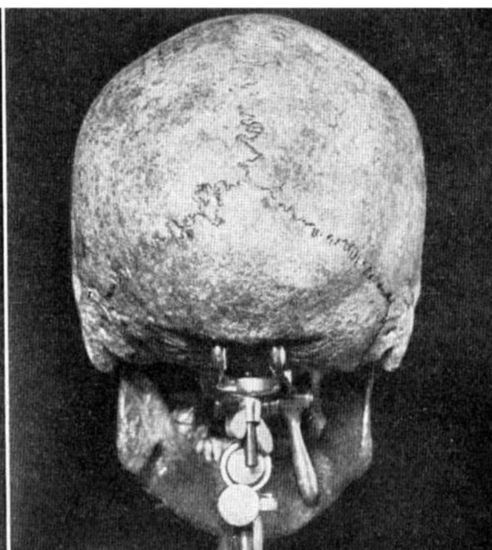
α β

γ

Εικ. 428 α – ε: Κρανίο ενός Γερμανού. Από τους τάφους σε ειρά στο Λίομπεντορφ. Κ: 69,3, Ζ: 97,78. Νορδικό. (Φωτογραφία: Δρ. Χέλα Πεχ)

δ ε

των ελεύθερων είχε πολλά παιδιά. Ο Τάκιτος αναφέρει: «Το να περιορίσεις τον αριθμό των παιδιών θεωρείται έγκλημα στη Γερμανία.» Ωστόσο, η εγκατάλειψη άρρωστων και παραμορφωμένων παιδιών ήταν μια συνήθεια κληρονομικής πρακτικής υγείας. Η γερμανική κατάκτηση των κελτικών περιοχών μπορεί να έχει ήδη μεταφέρει πολύ λιγότερο νορδικό και μη νορδικό αίμα στο στρώμα των «ανελεύθερων». Ωστόσο, δεν υπήρχε σχεδόν καθόλου ανάμειξη των ελεύθερων με τα στρώματα των ανελεύθερων πριν από την καθιέρωση του Χριστιανισμού, του οποίου η διδασκαλία θα μπορούσε, αν όχι να καταργήσει τους φυλετικούς φραγμούς, τουλάχιστον να τους θέσει σε κίνδυνο. Η μεσαιωνική ταξική διαστρωμάτωση χρησίμευσε τότε σαν άμυνα ενάντια στο ξένο αίμα και για να συγκρατήσει το αίμα του κατώτερου στρώματος, που προέρχονταν από την τάξη των ανελεύθερων. Οι νόμοι περί οικογενειακών σχέσεων, οι γαμήλιες συνήθειες, η φυλή και τα έθιμα χρησίμευσαν για να διατηρήσουν το γερμανικό αίμα κυρίως νορδικό στα κατώτερα στρώματα. Στο Μεσαίωνα, η απόδειξη της «ελεύθερης» γέννησης και της «γερμανικής» καταγωγής, που απαιτούνταν για την απόκτηση των πολιτικών δικαιωμάτων, συμπεριλαμβανομένης της ιδιότητας μέλους συντεχνίας και γάμου, ήταν πιθανώς σχεδόν εξίσου σημαντική με την απόδειξη του κατά κύριο λόγου νορδικού αίματος. Αυτή η απόδειξη είχε σαν σκοπό να αποκλείσει όλους τους «Βέντεν», δηλαδή το σλαβικό αίμα, στη βόρεια και κεντρική Γερμανία, που σίγουρα είχε σαν αποτέλεσμα το χαμηλότερο ποσοστό γεννήσεων στον κατά κύριο λόγο ανατολικοβαλτικό και σουδητικό πληθυσμό.

Από την εποχή της μετανάστευσης των λαών, οι σλαβικές φυλές είχαν εισβάλει στις περιοχές της ανατολικής Γερμανίας, που είχαν εγκαταλειφθεί από τις γερμανικές φυλές. Τα ανώτερα στρώματα αυτών των φυλών, που γνώριζε μια ιδιαίτερη ταφή σε σειρές τάφων,[310] φαίνεται από τα ευρήματα των τάφων ότι ήταν σχεδόν καθαρά νορδικά. Ακόμη και την εποχή που μια τολμηρή επιλογή όλων των γερμανικών φυλών, ιδιαίτερα των Κάτω Γερμανών (από τον 12ο αιώνα), κατέκτησαν ξανά τα εδάφη της ανατολικής Ελβίας, η απονορδικοποίηση των Σλάβων σε αυτή την περιοχή μπορεί να μην ήταν ακόμη πολύ προχωρημένη. Η απορρόφηση του «σλαβικού» αίματος στον γερμανικό εθνικό κορμό, ένα αίμα που πρέπει να θεωρούνταν ξένο από τους μεσαιωνικούς Γερμανούς, πιθανότατα προχωρούσε αργά τον Μεσαίωνα, χάρη στους προαναφερθέντες νόμους. Το 1752, ένας κατασκευαστής υφασμάτων στο Νόιμπαμ (σημερινό Ντέμπνο-Dębno) εκδιώχθηκε από το επάγγελμά του, επειδή η γιαγιά της γυναίκας του ήταν από το φύλο των Βέντεν. Όπως και με το «βενδικό» αίμα, έτσι και η μεσαιωνική ταξική διαστρω-μάτωση σε όλη την Ευρώπη πρέπει να είχε αντίκτυπο στο αίμα των κατώτερων στρωμάτων: είναι πιθανό ότι στους λαούς της γερμανικής γλώσσας οι άνθρωποι της μη νορδικής τάξης συχνά εμποδίζονταν από το νόμο και τη συνήθεια να ιδρύσουν οικογένειες. Το πνεύμα του Μεσαίωνα και των μεταγενέστερων αιώνων

310. Το έθιμο των τάφων σε σειρές υιοθετήθηκε από τις γερμανικές φυλές.

ήταν αμυντικό απέναντι στο ξένο αίμα.

Εικ. 429: Προτομή άγνωστης πριγκίπισσας γύρω στο 1320, από το Φρίτσλαρ. Κατά κύριο λόγο νορδική. (Μουσείο Καρόλου Ρώσσελ)

Ο Τριακονταετής Πόλεμος θεωρείται από τους Αμερικανούς ιστορικούς ερευνητές[311] σαν η κύρια αιτία της αποδιοργάνωσης της Γερμανίας. Αν και αυτός ο πόλεμος μπορεί να στέρησε από τον γερμανικό λαό τα δύο τρίτα του τότε πληθυσμού του, αν και πιθανότατα είχε μπει στην στρατιωτική υπηρεσία ο πολεμικός νορδικός λαός και οι τάξεις των ευγενών που παρείχαν τους στρατιωτικούς ηγέτες, και μειώθηκαν ιδιαίτερα, θα ήθελα να θέσω την έναρξη της ισχυρής απονορδικοποίησης των γερμανόφωνων περιοχών μόνο σε μεταγενέστερο, ίσως μόνο σε πιο πρόσφατο χρόνο. Οι πόλεμοι στην Ευρώπη πάντοτε χρησίμευαν στην απονορδικοποίηση, αλλά το ποσοστό γεννήσεων των πλουσιότερων σε νορδικό αίμα πληθυσμών ήταν πιθανότατα αρκετά υψηλό μέχρι πρόσφατα, για να αντισταθμίσει σε κάποιο βαθμό, ακόμα και τις μεγαλύτερες απώλειες.[312] Η απονορδικοποίηση της Γερμανίας πιθανότατα ξεκίνησε αργά τον Μεσαίωνα, προχώρησε έντονα στον Τριακονταετή Πόλεμο, αλλά η επιτάχυνση και η σημερινή της ένταση, ίσως δεν είχε γίνει αντιληπτή μέχρι τις αρχές του 19ου αιώνα – το πώς ο 19ος

311. Από τον Οδυσσέα Γκραντ (Ulysses Grant, 1822 – 1885) και τον Λόθροπ Στόνταρντ (Lothrop Stoddard, 1883 – 1950) που θα αναφερθούν στο επόμενο κεφάλαιο.

312. Όταν εξετάζουμε τις αλλαγές σε ένα πληθυσμό, γενικά δίνουμε υπερβολική έμφαση στη μετανάστευση, στο πέρασμα ξένων στρατευμάτων και σε παρόμοια φαινόμενα και δίνουμε πολύ λίγη έμφαση στο ποσοστό των γεννήσεων των διαφόρων κοινωνικών τάξεων.

αιώνας έφερε μια αυξανόμενη, διαρκώς επιταχυνόμενη απονορδικοποίηση σε όλους τους γερμανόφωνους λαούς.

Στη νότια Γερμανία, η εισβολή των σλαβικών (Βέντεν) φυλών σήμαινε ένα νέο κύμα κατά κύριο λόγο διναρικού αίματος. Στη Βόρεια Γερμανία,

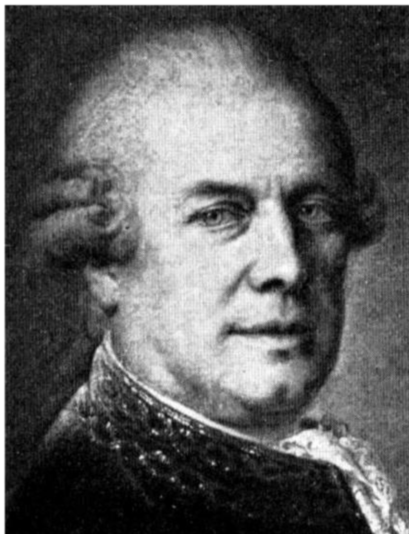

Εικ. 430 και 431: Οι ιερείς κανόνες της Ουτρέχτης Κορνίλιους βαν Χορν και Άντονις Τετς. (Πίνακας: Αντόνις Μορ, γύρω στα μέσα του 16ου αιώνα). Κατά κύριο λόγο Νορδικοί.

η εξάπλωση των μεγάλων κτημάτων και η αντίστοιχη φτωχοποίηση της υπαίθρου στους οικισμούς των χωριών οδήγησαν αναπόφευκτα στη μετανάστευση των ανεξάρτητων νορδικών τμημάτων του πληθυσμού στις πόλεις, όπου αυτά τα τμήματα του πληθυσμού ήταν καταδικασμένα σε φυλετική παρακμή. Αυτή η βαθιά αλλαγή αντιστοιχούσε, από την άλλη πλευρά, στην εξάπλωση των ανθρώπων της ανατολικοβαλτικής φυλής που ευδοκιμούσαν σε εξαρτώμενη θέση. Τέτοιοι άνθρωποι βρήκαν εργασία στα μεγάλα κτήματα που επεκτείνονταν και έτσι είχαν μεγαλύτερο αριθμό παιδιών. Πολλοί εργάτες από την Πολωνία μετανάστευσαν στη βιομηχανική περιοχή της Ρηνανίας-Βεστφαλίας και οι Πολωνοί μετανάστες εργάτες εγκαταστάθηκαν στην ανατολική Γερμανία. Με αυτές τις μετακινήσεις των πληθυσμών, το αίμα της Ανατολικής Βαλτικής και της Σουδητίας μεταφέρθηκε στη γερμανική εθνοτική ομάδα. Στη νότια Γερμανία, η απονορδικοποίηση έδωσε τη δυνατότητα στην ανατολική φυλή να αποκτήσει ξανά μια ιδιαίτερα ισχυρή βάση. Στη Βαυαρία, οι σειρές των τάφων [σύμφωνα με τον Τζούλιους Κόλμαν (Julius Kollmann, 1834 – 1918)] δείχνουν 44% δολιχοκέφαλους και 10% βραχυκέφαλους, ενώ ο σημερινός πληθυσμός [σύμφωνα με τον Γιοχάνες Ράνκε (Johannes Ranke, 1836 – 1916)] είναι 83% βραχυκέφαλοι και 1% δολιχοκέφαλοι. «Το Μόναχο του Μεσαίωνα και το Μόναχο της σύγχρονης εποχής είναι τουλάχιστον τόσο διαφορε-

Εικ. 432: Κόμης Χέρμαν Η' οφ Χέννεμπερκ,
1470 – 1535. (Γλυπτό: Πήτερ Βίσερ)

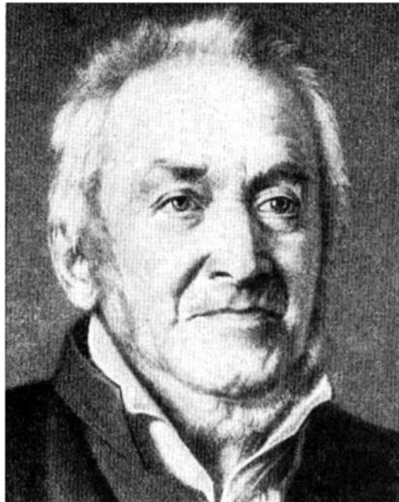

Εικ. 433: Γκεόργκιους Αγκρίκολα,
1494 – 1555. Νορδικός

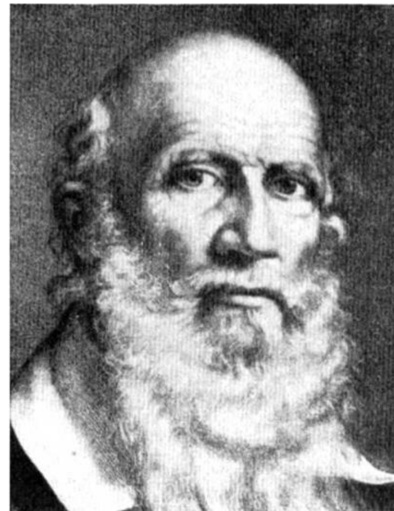

Εικ. 434: Τζοχάν φον Φρις, Γερμανικό
Εθνικό Μουσείο Νυρεμβέργης.

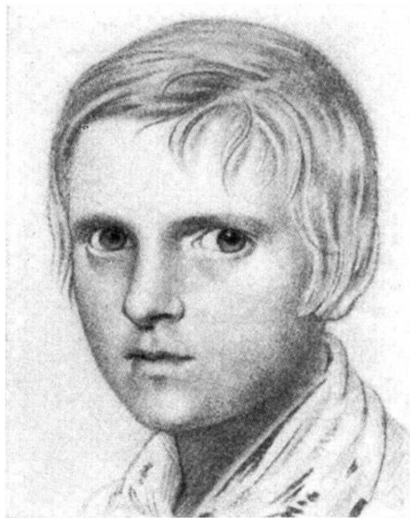

Εικ. 435: Ολλανδία. Κονσταντάιν Χόυχενς,
ποιητής 1596 – 1687 (γκραβούρα:
Άμπραχαμ Μπλόουλινγκ)

Εικ. 436: Γκέοργκ Φίλιπ Τέλεμαν,
1681 – 1768, συνθέτης.
Κατά κύριο λόγο νορδικός

Εικ. 437: Λειψία. Καρλ Γκουστάβ Κάρος,
1789 – 1869, γιατρός και ζωγράφος.
(Σχέδιο: Φόγκελ φον Φόγκελσταϊν)

Εικ. 438: Νήσος Ρύγκεν: Ερνστ Μορίτζ Άρντ, 1769 – 1860, ποιητής της ελευθερίας

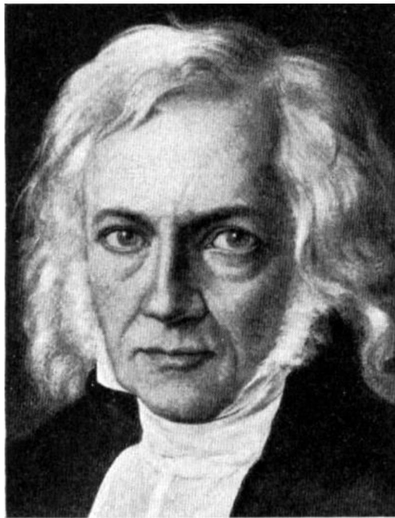

Εικ. 439: δήμος Λαντς στη περιοχή Πρίγνιτς. Φρίντριχ Λούντβιχ Γιαν, 1778 – 1852. Από βοημική οικογένεια.

Εικ. 440: Γκέρχαρντ φον Κούγκελγκεν, 1772 – 1820. Ζωγράφος

Εικ. 441: Κοπεγχάγη, αλλά καταγωγή από την κάτω Σαξονία. Μπάρχολντ Γκεόργκ Νίμπουρ, 1767 – 1831, ιστορικός. (Σχέδιο: Φόγκελ φον Φόγκελσταϊν)

Εικ. 442: Φρειδερίκος Β' ο Μέγας, 1712 – 1786 (σύμφωνα με έναν πίνακα του Άντον Γκραφ. Α: μπλε. Νορδικός (Φωτογραφία: Φρανς Χάνφστενγκλ, Μόναχο)

Εικ. 443: Νεκρική μάσκα του Φρειδερίκου του Μέγα

Εικ. 444: Φρήντριχ Σλάιερμάχερ, 1768 – 1834, καλβινιστής θεολόγος. Κατά κύριο λόγο νορδικός (μια μη νορδική επιρροή πιο εμφανής σε άλλες εικόνες)

Εικ. 445: Λούντβιχ Σπορ, 1784 – 1859, συνθέτης. Κυρίως νορδική με ελαφρά φαιλική επιρροή;

Εικ. 446: Εσθονός, αλλά Βεστφαλικής καταγωγής. Καρλ Ερνστ φον Μπάερ, 1792 – 1876, φυσιοδίφης. Κατά κύριο λόγο νορδικός – με φαιλική επιρροή;

Εικ. 447: Μεκλεμβούργο. Χέλμουτ Καρλ Μπέρνχαρντ φον Μόλτκε, 1800 – 1891, στρατάρχης (Πίνακας: Φραντς φον Λένμπαχ) Νορδικός

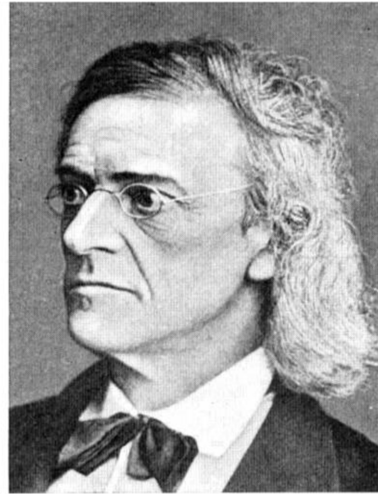
Εικ. 448: Ελβετία. Γκότφριντ Κέλερ, συγγραφέας, 1819 – 1890. Νορδικός-διναρικός. Α: μπλε (Φωτογραφία: Ρούντολφ Γκαντς, Ζυρίχη)

Εικ. 449: Γερμανία. Τέοντορ Φοντάνε, ποιητής, 1819 – 1898. Νορδικός

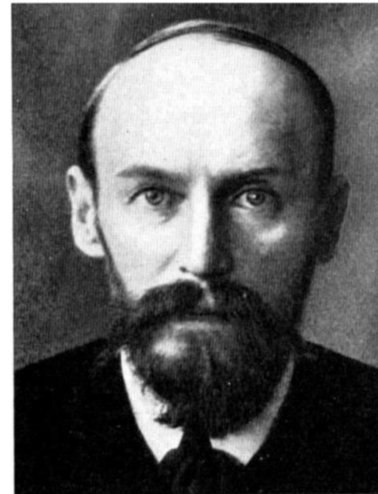
Εικ. 450: Ελβετία. Άρνολντ Μπέκλιν, 1827 – 1901, ζωγράφος. Νορδική-διναρική (-ανατολική;) Α: μπλε

Εικ. 451: Σλέσβιγκ-Χόλσταϊν. Τέοντορ Μόμσεν, 1817 – 1903, ιστορικός. Νορδική-φαιλική

Εικ. 452: Βερολίνο. Ράινχολντ Μπέγκας, 1831 – 1911, γλύπτης. Νορδικός

Εικ. 453: Κρίστιαν Μόργκενστερν, 1871 – 1914, ποιητής. Κατά κύριο λόγο Νορδικός. (Από το "Stufen" του Κ. Πάιπερ, Μόναχο)

τικά μεταξύ τους, όσο, ας πούμε, μια πόλη της Νότιας Γερμανίας και μια πόλη της Βόρειας Γερμανίας.»[313] Η Ελβετία μπορεί να έχασε μια ιδιαίτερα μεγάλη ποσότητα νορδικού και διναρικού αίματος μέσω των Ελβετών (μισθοφόρων), οι οποίοι αποτελούσαν τα βασικά στρατεύματα για τους στρατούς της Ευρώπης και που πιθανότατα έπρεπε συχνά να πληρώσουν για την αφοσίωσή τους με τη ζωή τους, όπως οι Ελβετοί που δέχθηκαν επίθεση από την έφοδο στη Βαστίλη στην αρχή της Γαλλικής Επανάστασης.

Οι βιολογικά αβάσιμες διδασκαλίες της Γαλλικής Επανάστασης (δηλαδή του δηλαδή του Διαφωτισμού και του Ρουσσώ) για την «ισότητα όλων των ανθρώπων»[314] κατέληξαν τελικά, τόσο στη Γαλλία, όσο και

313. Ραούλ Χέινριχ Φρανς (Raoul Heinrich Francé, 1874 – 1943), «Μόναχο, Οι νόμοι της ζωής σε μια πόλη», 1920

314. Οι φιλόσοφοι, των οποίων οι διδασκαλίες για την «ισότητα» (egalite) των ανθρώπων συνέβαλαν στις ιδέες της Γαλλικής Επανάστασης, πάντα εννοούσαν σαν «ισότητα» μόνο την ισότητα των ανθρώπων ενώπιον του νόμου, και όχι την ισότητα και την ισοτιμία της κληρονομικότητας· αυτό είναι σύμφωνα με τον **Αλφρέντο Νικέφορο** (Alfredo Niceforo, 1876 – 1960), Για την ανισότητα μεταξύ των ανθρώπων, Δελτίο της Εταιρείας για τη Μελέτη των Ανθρώπινων Μορφών, 1925.

σε όλη την Ευρώπη, να γκρεμίσουν τα τελευταία εμπόδια που είχαν σταθεί στο δρόμο της φυλετικής ανάμειξης. Άρχισε η εποχή της καθολικής ανάμειξης στην οποία βρισκόμαστε και η οποία επιτάχυνε την απονορδικοποίηση σε τέτοιο βαθμό, ώστε ο **Άλφρεντ Σλιτς** μπόρεσε να διαπιστώσει μια σημαντική μείωση στον αριθμό των ξανθών στη Βυρτεμβέργη (Χεβρώνα) στη σύντομη περίοδο από το 1876 έως το 1898.[315]

Τα φαινόμενα της απονορδικοποίησης του γερμανικού λαού κατά τον 19ο αιώνα είναι ίδια με εκείνα των άλλων λαών της γερμανικής γλώσσας και θα εξεταστούν μαζί με αυτά στη συνέχεια.

Η ισχυρή επικράτηση της νορδικής φυλής ανάμεσα στους μεγάλους άνδρες της γερμανικής ιστορίας είναι ξεκάθαρα εμφανής. Εδώ θα πρέπει να αναφερθούν μόνο οι εικόνες στους 5 τόμους του **Βέρκμαϊστερ** «Ο 19ος αιώνας σε εικόνες» (1899 – 1901).[316]

---

315. Άλφρεντ Σλιτς (Alfred Schliz, 1849 – 1915) Μια έρευνα μαθητών σχολείου για τον προσδιορισμό της φυλής, Αρχείο Ανθρωπολογίας, τόμος 27, 1901.

316. Δείτε επίσης τις εικόνες των μεγάλων Γερμανών στο «Φυλετική μελέτη του γερμανικού λαού», (12η έκδοση 1927) 5ο και 19ο κεφάλαιο.

14. Η εποχή μας εξεταζόμενη από την άποψη της φυλετικής επιστήμης

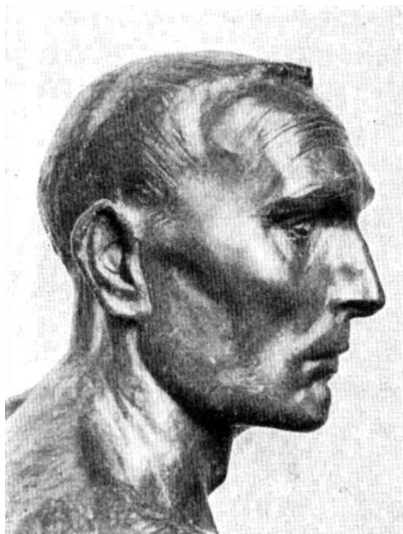
Με τον 19ο αιώνα, ξεκίνησε η εποχή της βιομηχανίας σε μεγάλη κλίμακα (η βιομηχανική εποχή) σε όλη την Ευρώπη, σε μερικές χώρες πιο γρήγορα και σε άλλες πιο αργά, και άλλαξε ριζικά τις συνθήκες διαβίωσης των λαών. Οι μεγάλες πόλεις, τα κέντρα της οικουμενικής ανάμειξης, αναπτύχθηκαν γρήγορα· με τις μεγάλες επιχειρήσεις που επεκτείνονταν να μπορούν να προσφέρουν αυξανόμενους μισθούς σε έναν αυξανόμενο αριθμό ανθρώπων· αλλά οι άνθρωποι που χρειάζονταν και προσέλκυε η μεγάλη βιομηχανία δεν ήταν εκείνοι της εποχής της χειρονακτικής εργασίας που τώρα τελειώνει. Σε αυτό, το αποφασιστικό, το μικρό δημιουργικό άτομο είχε τις καλύτερες πιθανότητες να προχωρήσει και έβρισκε την ευκαιρία να κάνει οικογένεια με μεγαλύτερο αριθμό παιδιών και το αναποφάσιστο και λιγότερο ικανό άτομο μπορεί συχνά να μην είχε κατακτήσει μια θέση στον ανταγωνισμό μεταξύ των πολλών ατομικών δυνάμεων που θα του επέτρεπαν να κάνει οικογένεια. Σε ορισμένες χώρες, η νομοθεσία δυσκόλεψε ή εμπόδισε τη σύναψη γάμου για άτομα κατώτερης ικανότητας και για εντελώς φτωχά άτομα. Η μεγάλη βιομηχανική περίοδος προσέφερε επιτυχία σε ανθρώπους με πολύ κατώτερα κληρονομικά χαρακτηριστικά. Η μεγάλη βιομηχανία χρειαζόταν πάνω απ’ όλα ανθρώπους, που ήταν ξένοι στην ανεξάρτητη ατομικότητα του νορδικού ανθρώπου, ανθρώπους, που δεν αντιστέκονταν διανοητικά στη ζωή της μάζας, ή έστω τους άρεζε. Ιδιαίτερα στην Κεντρική Ευρώπη οι άνθρωποι της ανατολικής και της ανατολικοβαλτικής φυλής βρέθηκαν τώρα σε καλύτερη κατάσταση από ό,τι πριν και στην Αγγλία οι άνθρωποι της δυτικής κατώτερης τάξης. Αντίθετα, η νορδική φυλή «δεν μπορούσε να προσαρμοστεί στις απαιτήσεις που της επέβαλλε η μεγάλη βιομηχανία. Χρειαζόταν μια πιο ελεύθερη, λιγότερο περιορισμένη ζωή, δεν είχε την υπομονή που είναι απαραίτητη για έναν ενιαίο τρόπο εργασίας».[317] Είναι, λοιπόν, πιθανό ότι σε έναν λαό που εξακολουθεί να έχει ακόμα αρκετό νορδικό αίμα, να υπάρχει μεγαλύτερος κίνδυνος επανάστασης, όσο περισσότερο νορδικό αίμα υπάρχει στις μάζες των εργαζομένων στις μεγάλες επιχειρήσεις, όσο περισσότεροι νορδικοί άνθρωποι της εργατικής τάξης πιέζονται από την

---

317. Γκούσταφ Ρέτσιους (Gustaf Retzius, 1842 – 1919), «Η λεγόμενη Βορειοευρωπαϊκή Φυλή της Ανθρωπότητας», εφημερίδα του Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου, τόμος 39, 1909.

ψυχική τους προδιάθεση σε μια πιο εκτεταμένη, πιο ηγετική δραστηριότητα. Το νορδικό κεφάλι ενός ανθρακωρύχου από τον Κονσταντέν Μενιέ (Constantin Meunier, 1831 – 1905) θα μπορούσε να είναι συμβολικό για τέτοιους ανθρώπους (εικ. 454).

Πάντα, όταν τα εμπόδια δεν είναι πολύ μεγάλα, η μέση υψηλότερη ικανότητα των νορδικών ανθρώπων τους οδηγεί σε υψηλότερες κοινωνικές τάξεις και σε μικρότερο αριθμό παιδιών. Έχει διαπιστωθεί ότι οι ανώτερες τάξεις, που έχουν κατά μέσο όρο περισσότερο νορδικό αίμα από τις κατώτερες, παρουσιάζουν τη μικρότερη αύξηση. Ακριβώς τα φύλα με τις πιο ικανές γενετικές κληρονομικές ικανότητες είναι εκείνα **που οδεύουν πιο γρήγορα προς την εξαφάνιση σε ολόκληρη τη Δύση, έτσι ώστε αν συνεχιστεί η σημερινή τάση προς την εξάλειψη, η γρήγορη μείωση των ικανοτήτων των δυτικών λαών είναι αναπόφευκτη**. Στην Αγγλία, η μείωση αυτή έχει ήδη επισημανθεί από τον **Καρλ Πίρσον** (βλ. σελ. 289). Στη Γερμανία, ο κοινωνικός υγιεινολόγος **Άλφρεντ Γκρότιαν**, ο οποίος ανήκει στο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα (δηλαδή δεν έχει την τάση να ευνοεί την υπόληψη των ανώτερων τάξεων), περιέγραψε την κατάσταση: «Έτσι κι αλλιώς, η σημερινή κατάσταση, όπου η συμπλήρωση των ανώτερων κύκλων γίνεται όχι μέσω της δικής τους αναπαραγωγής, αλλά από την άνοδο των ατόμων από τις κατώτερες τάξεις, πρέπει να οδηγήσει με την πάροδο του χρόνου σε πλήρη εξαθλίωση και εξάντληση του έθνους από ικανότητες, ταλέντα και ισχυρή θέληση.»[318]

Εικ. 454: Κεφάλι ενός ανθρακωρύχου από τον Κονσταντέν Μενιέ. Νορδικός

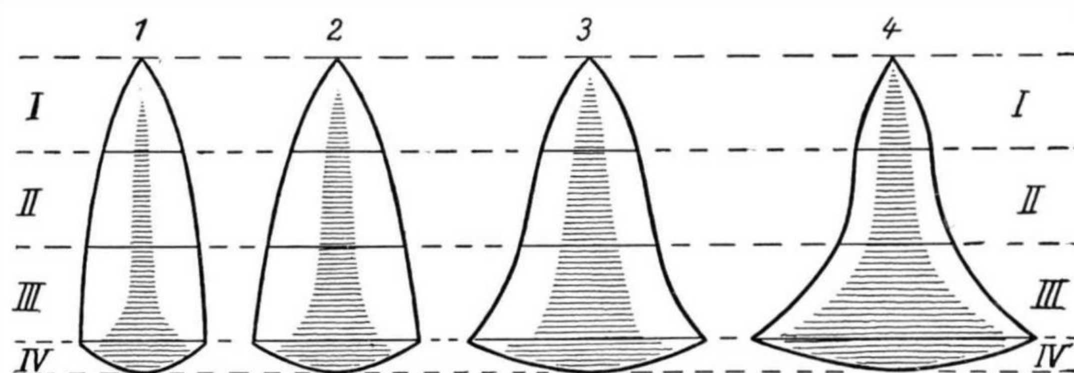
Έτσι, αν δεν υπάρξει αλλαγή, θα πρέπει να γίνει η «καταστροφή της Δύσης», όπως προειδοποίησε αρχικά ο **Αρτύρ ντε Γκομπινώ**. «Η συνεχής εισροή των νορδικών στοιχείων στις εύπορες και μορφωμένες τάξεις μειώνει τον αριθμό των παιδιών τους κάτω από την απαραίτητη αντικατάσταση. Από τον πληθυσμό της χώρας και των κατώτερων τάξεων μπορεί να ρέει ακόμα για αρκετό καιρό νορδικό αίμα, αλλά σταδιακά πρέπει να εξαντληθεί και να στερέψει, καθώς και οι πόλεμοι καταστρέφουν κατά κύριο λόγο τα νορδικά στοιχεία. Ο πληθυσμός που έχει πληγεί πέφτει σιγά-σιγά από το ύψος του.»[319] Σήμερα (σε αντίθεση με τον Μεσαίωνα), οι γερμανόφωνοι πληθυσμοί συμπληρώνονται από μια πληθυσμιακή ροή που πιέζει τις τάξεις από τα κάτω προς τα πάνω και οι σχετικά πιο νορδικές περιοχές τους βιώνουν μια σταδιακή μετανάστευση από το νότο. Και οι δύο πληθυσμιακές μετακινήσεις είναι

318. Άλφρεντ Γκρότιαν (Alfred Grotjahn, 1869 – 1931), «Μειωμένες γεννήσεις και γενετική ρύθμιση», 1921

319. Άλφρεντ Πλουτζ (Alfred Ploetz,1860 – 1940), «Κοινωνική ανθρωπολογία» στον τόμο «Ανθρωπολογία», Πολιτισμός του σήμερα, Μέρος III, Τμήμα V, 1923

ήδη έτοιμες να φτάσουν στον πυρήνα της νορδικής φυλής˙ ακόμη και στη Σουηδία, την ευρωπαϊκή χώρα με το χαμηλότερο ποσοστό γεννήσεων, οι περιφέρειες με την ισχυρότερη νορδική φυλετική επιρροή έχουν, συνολικά, το χαμηλότερο ποσοστό γεννήσεων.[320] Το ποσοστό των γάμων στη Σουηδία, που είναι το χαμηλότερο μεταξύ των χωρών της Ευρώπης, είναι πολύ πιθανό να είναι χαμηλότερο στις μεσαίες και ανώτερες νορδικές τάξεις από ό,τι στις χαμηλότερες. Το ποσοστό των γεννήσεων στην Ευρώπη μειώνεται από την Ανατολή προς τη Δύση και από το Νότο προς το Βορρά, δηλαδή το αντίθετο από το ποσοστό της νορδικής φυλής στον ευρωπαϊκό πληθυσμό.

Μέχρι στιγμή πολύ λίγο έχει γίνει κατανοητό η σημασία του αριθμού των παιδιών στα διάφορα κοινωνικά στρώματα ενός λαού για την άνοδο και την παρακμή του. Ο **Χέρμανν Βέρνερ Ζίμενς**[321] δίνει ένα απλό παράδειγμα που μπορεί να αλλάξει ορισμένες απόψεις για τη ζωή των λαών και να θεμελιώσει σωστές απόψεις: «Αν ο μέσος όρος των παιδιών των δύο φυλών Α και Β είναι 3:4, τότε η αρχικά αποδεκτή αναλογία 1:1 μεταβάλλεται μόνο μετά από μια γενιά σε 3:4 ή σε 43:57

Εικ. 455: Προσπάθεια να παρουσιαστεί ένα τεκμήριο σχετικά με την αύξηση και τον εκφυλισμό ενός πληθυσμού που βιομηχανοποιείται και δεν προστατεύεται μέσω κληρονομικών μέτρων υγείας.

1 – 4. Διαδοχικές χρονικές περίοδοι. I. Προπορευόμενο στρώμα. II. Μεσαία τάξη και αγρότες. III. Εργάτες. IV. Κατώτερη κοινωνική τάξη χωρίς επαγγελματικές δραστηριότητες. – Οι διακεκομμένες γραμμές αντιπροσωπεύουν τα κατώτερα κληρονομικά γονίδια.

τοις εκατό, μετά από δύο γενιές σε 9:16 ή 36:64 τοις εκατό, μετά από τρεις γενιές ή σχεδόν 100 χρόνια σε 30:70 τοις εκατό, και μετά την παρέλευση τριών αιώνων, κάτω από τις ίδιες συνθήκες, η φυλή Α θα έχει μειωθεί από το ήμισυ ενός πληθυσμού στο 7 τοις εκατό που είναι ακόμα ορατό.»

Η εποχή της βιομηχανίας μεγάλης κλίμακας δεν επηρέασε μόνο τη φυλετική διαστρωμάτωση των λαών, αλλά και **τη γενετική τους υγεία**. Στο παραπάνω παράδειγμα, αντί για τη «φυλή Α», μπορεί να χρησιμοποιηθεί και το τμήμα του πληθυσμού με γενετικές προδιαγραφές υγείας

---

320. Ισιντόρ Φλόντστρομ (Isidor Flodström, 1856 – 1939), Σχετικά με το ζήτημα των φυλετικών διαφορών στον πληθυσμό της Σουηδίας, Σουηδική Εταιρεία Ανθρωπολογίας και Γεωγραφίας, τεύχος 3, 1915

321. Χέρμανν Βέρνερ Ζίμενς (Hermann Werner Siemens, 1891 – 1969), Βασικές αρχές της φυλετικής υγιεινής, ταυτόχρονα, μια εισαγωγή στη κληρονομική θεωρία. Για τους μορφωμένους όλων των επαγγελμάτων. Μόναχο, 1923

και ηθικής ικανότητας, αντί για τη «φυλή Β», το τμήμα του πληθυσμού με γενετικές προδιαγραφές ασθένειας και ηθικής κατωτερότητας, για να δοθεί ξανά μια εικόνα της πορείας στην οποία η Δύση οδεύει στην «κατάρρευσή της». Η απονορδικοποίηση και ο εκφυλισμός χαρακτηρίζουν κάθε «κατάρρευση» ενός λαού υπό την ηγεσία των νορδικών. Τα ζητήματα του εκφυλισμού μπορούν να τεθούν μόνο εδώ – καθώς ανήκουν στο πεδίο της έρευνας της γενετικής υγείας (ευγονική, φυλετική υγιεινή). Ο 19ος αιώνας ήταν ο αιώνας των σοβαρών «αμαρτιών της βιομηχανίας κατά της φυλής και της υγείας του λαού», τις οποίες ο **Χέρμαν Μπέρνχαρντ Λούντμποργκ**[322] παρουσίασε με έντονο τρόπο και οι οποίες θα πρέπει να υποδηλωθούν εδώ μόνο με ένα σχέδιο (εικ. 456) – με την παρατήρηση όμως, ότι αυτές οι «αμαρτίες» δεν συνδέονται απαραίτητα με την εξάπλωση της μεγάλης βιομηχανίας, αλλά είναι δυνατές στο αγροτικό και στο μεγάλο βιομηχανικό κράτος, αλλά μπορούν σε μεγάλο βαθμό να αποφευχθούν και από μια νόμιμη γενετική υγειονομική περίθαλψη.

Η μεγάλη αύξηση των κατώτερων κληρονομικών χαρακτηριστικών, που επέφερε ο 19ος αιώνας θα έπρεπε να είχε αντισταθμιστεί από μια αντίστοιχη έντονη προσοχή των λαών στα ζητήματα της κληρονομικής υγείας, μια προσοχή που θα έπρεπε να είχε οδηγήσει στα νομοθετικά μέτρα που έχουν ληφθεί σήμερα στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι νομοθεσίες του 19ου αιώνα, ωστόσο, όσο καλοπροαίρετες και αν ήταν, προώθησαν την εκφυλισμό και την απονορδικοποίηση των δυτικών λαών, ακολουθώντας το πνεύμα της «ανθρωπιάς», για το οποίο ο **Γκαίτε** ήδη φοβόταν ότι θα μείωνε την ικανότητα των λαών, διότι μέσω της «ανθρωπιάς» τελικά «ο κόσμος θα γινόταν ένα μεγάλο νοσοκομείο και ο ένας θα ήταν ο νοσοκόμος του άλλου».[323] Μια λανθασμένη «αγάπη για τον άνθρωπο» έχει οδηγήσει σήμερα τα δυτικά έθνη στο σημείο όπου η «φροντίδα» και τα «κοινωνικά μέτρα» στοχεύουν πρωτίστως σε άτομα με κατώτερη γενετική σύνθεση· όλους τους αδύναμους, τους ανέντιμους, τους φυγόπονους, τις πόρνες, τους αλήτες, τους μέθυσους και τους ανόητους, ακόμα και τους εγκληματίες. Σχεδόν σε όλα τα ιδρύματα «μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα» το τμήμα με την πιο ικανή γενετική σύνθεση πληρώνει συνεχώς για το τμήμα με τους λιγότερο ικανούς. Αυτό επαναλαμβάνεται ολοένα και περισσότερο σε πολλούς «κοινωνικούς» θεσμούς των ευρωπαϊκών κρατών, οι οποίοι, όπως έχει αποδείξει ξεκάθαρα ο **Έρβιν Λικ**[324], συμβάλλουν ουσιαστικά στην αναπαραγωγή ασθενειών και στην ηθική «αθλιότητα». Πρέπει συνεχώς να συγκεντρώνονται μεγάλα χρηματικά ποσά από το κληρονομικά υγιές και ικανό τμήμα του πληθυσμού για το γενετικά κατώτερο, ακόμη και το εγκληματικό τμήμα, και αυτά τα ποσά τελικά χρησιμεύουν για να επιτευχθεί μεγαλύτερος αριθμός παιδιών από το

322. Χέρμαν Μπέρνχαρντ Λούντμποργκ «Επισκόπηση και προοπτικές για την φυλετική υγιεινή», 1921.
323. Γιόχαν Βόλφγκανγκ φον Γκαίτε (Johann Wolfgang von Goethe, 1749 – 1832), Επετειακή έκδοση 27, 16.
324. Έρβιν Λικ (Erwin Liek, 1878 – 1935), Οι ζημίες των κοινωνικών ασφαλίσεων και οι δρόμοι για τη βελτίωση τους, 1927

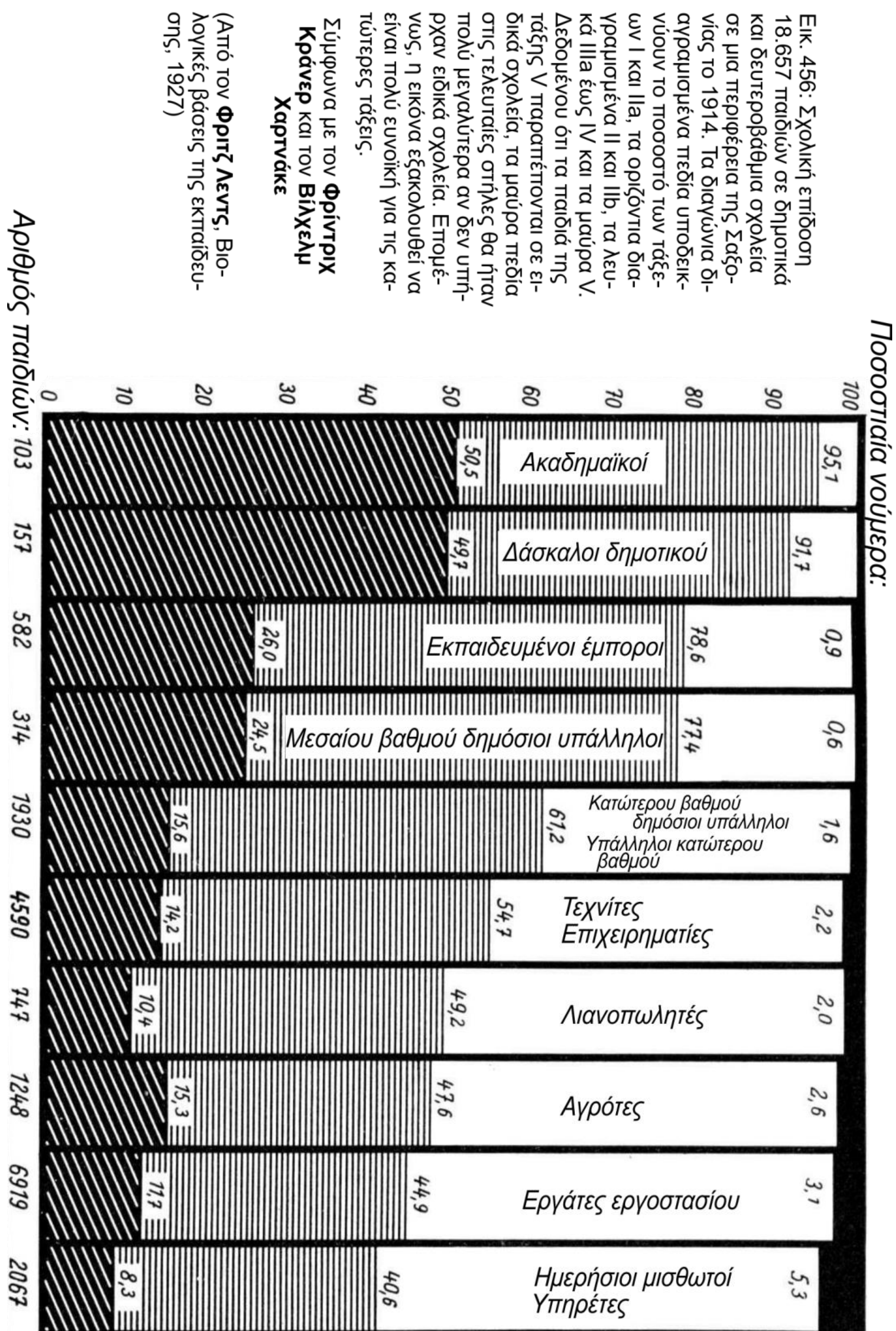
κατώτερο τμήμα – **ενώ το τμήμα του πληθυσμού με πιο ικανά γονίδια περιορίζει τον αριθμό των παιδιών για να συγκεντρώσει τα ποσά που απαιτούνται από αυτό**. Είναι γνωστό ότι οι απόγονοι ενός προβληματικού ζευγαριού συχνά κοστίζουν εκατομμύρια σε κοινωνικές παροχές.[325] Η κατάσταση για τους ευρωπαϊκούς λαούς θα ήταν διαφορετική εάν τα μεγάλα χρηματικά ποσά που δαπανώνται συνεχώς σε ανίκανους και εγκληματίες μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για την αύξηση του αριθμού των παιδιών των ικανών. Αλλά η διορατικότητα που οδήγησε στη στείρωση των τρελών και εγκληματιών στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν έχει ακόμη διεισδύσει στη νομοθεσία της Ευρώπης· από τις εκκλησίες, που θα έπρεπε να αντιμετωπίσουν ολόκληρο αυτόν τον κύκλο ζητημάτων σαν μια ηθική έκτακτη ανάγκη, μέχρι σήμερα μόνο η Ρωμαιοκαθολική έχει εκφράσει τη γνώμη της, σύμφωνα με τη διεξοδική έκθεση του **Γιόζεφ Μάγιερ** (Joseph Mayer, 1886 – 1967): «Νομιμοποιημένη στείρωση ψυχικά ασθενών» (1927).

Οι σημερινές ευρωπαϊκές νομοθεσίες είναι συνήθως μια προσπάθεια «απονομής δικαιοσύνης» στις καθημερινές επιθυμίες και ανάγκες των ατόμων. Δεν υπάρχει το θάρρος να εξετάσουμε τους αμείλικτους **κανόνες**, τους νόμους της ζωής των λαών· δεν υπάρχει **ευθύνη** για το μέλλον. Η σημερινή ευρωπαϊκή νομοθεσία χαρακτηρίζεται από το γυναικείο χαρακτηριστικό, το να βλέπει με συμπόνια κάθε εξαίρεση, κάθε μέθυσο και εγκληματία και να τους δείχνει «φροντίδα», ενώ ένα αρσενικό πνεύμα, για το **καλό του συνόλου**, σύμφωνα με τους κανόνες της εθνικής ύπαρξης, θα έπρεπε να θεωρεί την ανάδειξη των ικανών σαν τον πρωταρχικό του στόχο. «Όλοι οι νόμοι φτιάχνονται από γέρους και άνδρες. Οι νέοι και οι γυναίκες θέλουν την εξαίρεση, οι ηλικιωμένοι τον κανόνα» – αυτό έγραψε ο **Γκαίτε**. Σήμερα, πιθανότατα θα ένιωθε το πνεύμα των «αγοριών και γυναικών» στις ευρωπαϊκές νομοθεσίες και εκείνης της «ανθρωπιάς» ενάντια στην οποία προειδοποίησε και η αποτυχία της οποίας οφείλεται στην «απόλυτη άρνησή της να αντιμετωπίσει τα αναπόφευκτα γεγονότα, όταν αυτά φαίνονται σκληρά».[326] Η φράση

325. Για το λόγο αυτό, θα ήθελα να αναφερθώ σε ένα αμερικανικό παράδειγμα, το οποίο θα μπορούσε να συγκριθεί με ένα ευρωπαϊκό: «Από έναν τεμπέλη αλήτη που είχε το παρατσούκλι Τζουκ, που γεννήθηκε το 1720 σε αγροτική περιφέρεια της Νέας Υόρκης και του οποίου οι δύο γιοι παντρεύτηκαν πέντε παραμορφωμένες αδελφές, προήλθαν έξι γενεές που αριθμούσαν συνολικά 1.200 άτομα, που είχαν κάθε είδους τεμπέλη, ακολασία, ανηθικότητα, φτώχεια, ασθένεια, ανοησία, ψυχική ασθένεια και εγκληματικότητα. Από τις συνολικά 7 γενιές, οι 300 πέθαναν στην παιδική ηλικία, οι 310 ήταν επαγγελματίες φτωχοί, οι οποίοι μαζί έζησαν σε φτωχόσπιτα για 3.200 χρόνια· οι 440 καταστράφηκαν σωματικά από τη δική τους «νοσηρή επιπολαιότητα»· οι περισσότερες από τις μισές γυναίκες έπεσαν σε σεξουαλική ανηθικότητα· οι 130 ήταν προφανείς εγκληματίες· οι 60 ήταν κλέφτες· οι 7 ήταν δολοφόνοι· μόνο 20 έμαθαν ένα επάγγελμα, οι 10 από αυτούς στις κρατικές φυλακές· όλα μαζί στοίχισαν στο κράτος 1.250.000 δολάρια» [Πολ Πόπενο (Paul Popenoe, 1888 – 1979) και Ρόζγουελ Χιλ Τζόνσον (Roswell Hill Johnson, 1877 – 1967)] (Εφαρμοσμένη Ευγονική). Αυτό έγινε κατά τη διάρκεια μιας έρευνας για τους Τζουκ το 1877. Μέχρι το 1915, οι Τζουκ είχαν φτάσει τις 9 γενεές, είχαν διασκορπιστεί σε άλλα μέρη της χώρας και τώρα αριθμούσαν 2.820 μέλη, από τους οποίους οι μισοί ήταν ζωντανοί. Έδειχναν και πάλι την ίδια «αδυναμία του πνεύματος, την ίδια τεμπελιά, την ίδια αχαλίνωτη, ανέντιμη συμπεριφορά, ακόμα και όταν δεν τους εμπόδιζε η κακή φήμη του οικογενειακού τους ονόματος και παρόλο που ζούσαν σε καλύτερες κοινωνικές συνθήκες» (Πόπενο και Τζόνσον). Τώρα το κόστος του κράτους είχε ανέλθει στα 2.500.000 δολάρια. Από περίπου 615 διανοητικά καθυστερημένους Τζουκ, μόνο τρεις ήταν σε κρατικά ιδρύματα. «Όλη η δυστυχία της φυλής και η ζημιά που επέφερε σε άλλους θα μπορούσαν να είχαν αποφευχθεί με τη στείρωση των πρώτων Τζουκ».

326. Μάντισον Γκραντ (Madison Grant, 1865 – 1937) «Το πέρασμα της μεγάλης φυλής», 1923

του Νίτσε «Ό,τι πέφτει, θα πέσει και πάλι» θα μπορούσε να αποτελέσει την αρχή μιας νομοθεσίας, η οποία θα επιδιώκει με κάθε τρόπο την ενδυνάμωση των λαών. Η «συμπόνια» που έχει διαποτίσει τη δικαστική νομολογία της εποχής μας, είναι ιδιαίτερα επιεικής προς τον κατηγορούμενο, τον οποίο η υπεράσπιση μπορεί να χαρακτηρίσει ότι

Εικ. 456: Σχολική επίδοση 18.657 παιδιών σε δημοτικά και δευτεροβάθμια σχολεία σε μια περιφέρεια της Σαξονίας το 1914. Τα διαγώνια διαγραμισμένα πεδία υποδεικνύουν το ποσοστό των τάξεων I και IIa, τα οριζόντια διαγραμισμένα II και IIb, τα λευκά IIIa έως IV και τα μαύρα V. Δεδομένου ότι τα παιδιά της τάξης V παραπέμπονται σε ειδικά σχολεία, τα μαύρα πεδία στις τελευταίες στήλες θα ήταν πολύ μεγαλύτερα αν δεν υπήρχαν ειδικά σχολεία. Επομένως, η εικόνα εξακολουθεί να είναι πολύ ευνοϊκή για τις κατώτερες τάξεις.

Σύμφωνα με τον **Φρίντριχ Κράνερ** και τον **Βίλχελμ Χαρτνάκε**

(Από τον **Φριτζ Λεντς**, Βιολογικές βάσεις της εκπαίδευσης, 1927)

έχει «κληρονομικό βάρος» – και έτσι προκαλεί την ολοένα και μεγαλύτερη εξάπλωση των εγκληματικών κληρονομικών προδιαγραφών. Βοήθησε στη δημιουργία «του εγκληματικού προσώπου του παρόντος» που έπρεπε να απεικονίσει ο **Γκουστάβ Άσχαφενμπουργκ**[327] (βλ., ωστόσο, το γερμανικό νομικό σύστημα, σ. 247). Έτσι, αναφορικά με τον προωθημένο με αυτόν τον τρόπο εκφυλισμό και, αφετέρου, αναφορικά με τις απαιτήσεις της γενετικής έρευνας, η σουηδική σοσιαλδημοκρατική εφημερίδα «Arbetet» (30/11/25) έγραψε: «Όλος ο ανθρωπισμός, για τον οποίο η εποχή μας είναι τόσο περήφανη και η οποία είναι η μεγάλη ιδέα της δημοκρατίας, οδηγεί σε μειωμένη φυλετική υγεία, αν δεν μελετηθεί με σαφήνεια μέχρι το τέλος του. Είναι ένας ψεύτικος ανθρωπισμός που νοιάζεται για το άτομο σε βάρος της φυλής. Ο σεβασμός για την ιερότητα της ζωής δεν πρέπει να οδηγεί σε μια ευαισθησία που θα προκαλούσε την περιφρόνηση της ζωής.» – Ο κοινωνικός υγιεινολόγος **Άλφρεντ Γκρότιαν** εκφράζει λοιπόν την ακόλουθη πεποίθηση σχετικά με τον εκφυλισμό στους ευρωπαϊκούς λαούς: «Το έθνος που θα ήταν το πρώτο που θα μπορούσε να βάλει το σύνολο των νοσοκομείων και των ιδρυμάτων στην υπηρεσία της εξάλειψης των σωματικά και πνευματικά μειονεκτούντων, θα αποκτούσε από δεκαετία σε δεκαετία μεγαλύτερο προβάδισμα από κάθε άλλο έθνος.»[328]

Η γενική κληρονομική υγειονομική περίθαλψη θα μπορούσε εύκολα να ενσωματωθεί στα υπάρχοντα ιδρύματα πρόνοιας και ασφάλισης στο Γερμανικό Ράιχ, έτσι ώστε στην περίπτωση ορισμένων κληρονομικών προδιαθέσεων, η χορήγηση προνοιακών ή ασφαλιστικών παροχών να εξαρτάται από τη συγκατάθεση του ασθενούς για την στείρωσή του (που δεν θα εμπόδιζε τη σεξουαλική ευχαρίστηση, αλλά θα εμπόδιζε μόνο την αναπαραγωγή).

Η νομοθεσία των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής έχει κάνει υποδειγματική προπαρασκευαστική εργασία: δείχνει τα μέσα που πρέπει να δημιουργήσει το κράτος για να μην επιτρέπει πλέον η πρόνοια να γίνεται ένα είδος βοήθειας στην αναπαραγωγή.[329] Είναι σημαντικό να βρούμε τα μέσα με τα οποία θα διαγραφεί από την κληρονομιά του λαού του το γενετικό υλικό κάθε ατόμου που είναι κακώς προικισμένο, χωρίς να βλάπτεται η ατομική του ζωή. Πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ του «δικαιώματος στη ζωή» και του «δικαιώματος να δίνεις ζωή».[330] Αυτό που εξηγεί ο **Άλφρεντ Γκρότιαν** χρησιμοποιώντας το παράδειγμα της φυματίωσης ισχύει για μια σειρά από κληρονομικές προδιαθέσεις για ασθένειες και ηθική κατάπτωση: «Μόνο αν στερήσουμε από αυτούς που πάσχουν από πνευμονική νόσο τη δυνατότητα να μεταδίδουν τη σωματική τους κατωτερότητα μέσω της κληρονομικότητας, μπορούμε να τους επιτρέψουμε να επωφεληθούν

---

327. Γκουστάβ Άσχαφενμπουργκ (Gustav Aschaffenburg, 1866 – 1944), «Το Έγκλημα και η καταστολή του», 1925

328. Άλφρεντ Γκρότιαν, «Κοινωνική παθολογία», 3η έκδοση 1923

329. Δείτε Τζέσα φον Χόφμαν (Geza von Hoffmann, 1885 – 1921), «Η Φυλετική Υγιεινή στις Ηνωμένες Πολιτείες», 1913

330. Έτσι το εκφράζει ο Νορβηγός γενετιστής Τζον Άλφρεντ Μιόεν (Jon Alfred Mjøen, 1860 – 1939)

από μέτρα ιατρικής, νοσηλευτικής, κοινωνικής υγιεινής και οικονομικής φύσεως χωρίς να φοβόμαστε ότι θα προκαλέσουν περισσότερη ζημιά παρά όφελος στο κοινωνικό σύνολο.»[331]

Η φροντίδα που δίνει τη δυνατότητα σε ανθρώπους με κατώτερης ποιότητας κληρονομικούς παράγοντες να αποκτήσουν παιδιά, έχει οδηγήσει στο γεγονός ότι σε όλους τους ευρωπαϊκούς λαούς υπάρχουν περίπου οι συνθήκες, που περιγράφει ο **Φιλαλήθης Κουν** (Philalethes Kuhn, 1870 – 1937), (στο πολύ αξιόλογο φυλλάδιο «Από Γερμανούς προγόνους και εγγόνια», 1924) για τη Γερμανία: «Σύμφωνα με πολύ συντηρητικούς υπολογισμούς, έχουμε τώρα περίπου 240.000 ψυχικά ασθενείς, 20.000 επιληπτικούς, 170.000 αλκοολικούς, 36.000 τυφλούς, 18.000 κωφούς, 156.000 ανάπηρους και 300.000 άτομα που πάσχουν από μια βαριά ασθένεια. Σε αυτούς προστίθενται οι διανοητικά κατώτεροι όλων των ειδών και ο στρατός των εγκληματιών.» Ο **Φριτζ Λεντς** δηλώνει: «Τουλάχιστον το 10% του πληθυσμού μας δεν έχει πλήρη πνευματική ικανότητα· ένα ακόμα μεγαλύτερο ποσοστό είναι σωματικά κατώτεροι.»[332] Η αμερικανική κληρονομική υγειονομική περίθαλψη (φυλετική υγιεινή, ευγονική) έχει κινηθεί προς τη νομικά ρυθμιζόμενη στείρωση κατώτερων και εγκληματιών και έχει αποδειχθεί ότι η υπογονιμότητα (χωρίς παρέμβαση στη σεξουαλική ευχαρίστηση) είναι συνήθως επιθυμητή από τους ενδιαφερόμενους. Μετά τις θετικές εμπειρίες με τη στείρωση στη Βόρεια Αμερική, μια επιτροπή για τη γενετική υγειονομική περίθαλψη έχει εκπονήσει κατευθυντήριες γραμμές για πιο εκτεταμένους νόμους γενετικής υγείας (ευγενετικοί νόμοι), σύμφωνα με τους οποίους περίπου το ένα δέκατο των ανθρώπων που ζουν θα πρέπει να στειρώνονται μόνιμα.[333] Αυτό θα πρέπει τελικά να οδηγήσει σε μια εξαιρετική βελτίωση της μέσης ικανότητας του βορειοαμερικανικού λαού.

Ακόμα κι αν το αίσθημα ευθύνης για τις μελλοντικές γενιές δεν αφυπνιστεί στην Ευρώπη στον ίδιο βαθμό όπως στις Ηνωμένες Πολιτείες, είναι ευχάριστο το γεγονός ότι η κατανόηση των απαιτήσεων της κληρονομικής υγείας (οι οποίες μπορούν να αποτελέσουν τη βάση μιας αποτελεσματικής κοινωνικής εργασίας) έχει οδηγήσει στη δημιουργία ερευνητικών ιδρυμάτων κληρονομικής υγείας στη Σουηδία, τη Σοβιετική Ρωσία και τη Γερμανία και ότι η κατανόηση της κληρονομικής υγείας αρχίζει να αυξάνεται σε ευρύτερα τμήματα του πληθυσμού. Στη Γερμανία το εξαιρετικό έργο «Ανθρώπινη κληρονομικότητα και φυλετική υγιεινή» των **Έρβιν Μπάουρ**, **Όιγκεν Φίσερ**, **Φριτζ Λεντς**, άρχισε να ασκεί μια ιδιαίτερη επιρροή. Είναι σημαντικό για το μέλλον της Γερμανίας, ότι αυτό γίνεται μέσα από τα γραπτά του σοσιαλδημοκράτη ερευνητή γενετικής υγείας **Άλφρεντ Γκρότιαν**, και ειδικά από το έργο του «Η υγιεινή της ανθρώπινης ανα-

---

331. Άλφρεντ Γκρότιαν, «Κατευθυντήριες αρχές για κοινωνική και γενετική υγιεινή», 1923

332. Φριτζ Λεντς (Fritz Lenz, 1887 – 1976), «Κοινωνικές ανάγκες της φυλετικής υγιεινής», Μηνιαίο φυλλάδιο Νότιας Γερμανίας, Μάρτιος 1928

333. Δείτε, Χάρι Χάμιλτον Λάφλιν (Harry Hamilton Laughlin, 1880 – 1943), «Οι νομοθετικές και διοικητικές πτυχές της στείρωσης», Γραφείο Αρχείων Ευγονικής, Δελτίο 10B, 1914.

παραγωγής. Μια προσπάθεια πρακτικής ευγονικής» (1926) (βλ. παραπάνω σελ. 308) και τώρα οι δημοκρατικοί και σοσιαλδημοκρατικοί κύκλοι αρχίζουν να παίρνουν μια ιδέα της γενετικής υγειονομικής περίθαλψης, μια ιδέα στην οποία είχαν αντιταχθεί κατά καιρούς. Στο εξαιρετικό του φυλλάδιο «Το εργατικό κίνημα και το ζήτημα του πληθυσμού» (1927), ο σοσιαλδημοκράτης **Καρλ Βαλεντίν Μιούλερ** εξέτασε και τις ευρωπαϊκές φυλές ως τέτοιες στη σχέση τους με τη δομή και την αλλαγή του πληθυσμού.

Τα ευρωπαϊκά κράτη και οι εκπρόσωποι των λαών τους θα πρέπει να δίνουν ιδιαίτερη προσοχή στις απαιτήσεις της γενετικής έρευνας για την υγεία, καθώς **ο Παγκόσμιος Πόλεμος**, μέσω της αντιεπιλογής των πιο ικανών, τους προκάλεσε τη σοβαρότερη ζημιά. Η επιλογή των ικανότερων οδήγησε στο να πολεμήσουν για τέσσερα χρόνια και να υποστούν τεράστιες απώλειες. Ενώ η μη επιλογή των λιγότερο ικανών, των «ακατάλληλων» τους έδωσε τη δυνατότητα να κάνουν παιδιά. «Ο Πάτροκλος είναι θαμμένος και ο Θερσίτης επιστρέφει» (Φρίντριχ Σίλερ). Η Γαλλία, με 40 εκατομμύρια κατοίκους, είχε 1,4 εκατομμύρια θύματα και, όπως αναφέρθηκε παραπάνω (σελ. 275), ανάμεσά τους υπήρχαν αναλογικά πολύ περισσότεροι κατά κύριο λόγο νορδικοί παρά μη νορδικοί. Η Γερμανία, με 65 εκατομμύρια κατοίκους, είχε 1,8 εκατομμύρια θύματα, δηλαδή το 2,7% του πληθυσμού. Πρέπει να αποδεχτούμε ότι από τους στρατεύσιμους όλων των δυτικών εθνών, συνολικά, περίπου το 12% ήταν θύματα πολέμου. Στο γερμανικό στρατό, οι νέοι ηλικίας 19 έως 22 ετών αποτελούσαν μαζί το 25% των θυμάτων, οι νέοι 19 έως 25 ετών το 50%, και οι νέοι 19 έως 29 ετών το 60%. Η συντριπτική πλειοψηφία των πεσόντων ανήκε στις ηλικιακές ομάδες που μόλις έμπαιναν στα χρόνια του γάμου και της αναπαραγωγής. Αντιπροσώπευαν όμως μια επιλογή άνω του μέσου όρου της γενετικής σύνθεσης και ο θάνατός τους είχε σαν αποτέλεσμα την αγαμία περίπου ίσου αριθμού γυναικών.[334] «Εάν προσθέσουμε σε αυτό και τις απώλειες των άλλων εθνών, οι οποίες δεν είναι ακριβώς γνωστές αλλά μπορούν να εκτιμηθούν, οι συνολικές απώλειες μόνο σε νεκρούς μπορεί να υπολογιστεί σε περίπου 9 εκατομμύρια επιλεγμένους υγιείς άνδρες ευρωπαϊκής καταγωγής. Αυτή είναι μια αιματοχυσία που η Ευρώπη σίγουρα δεν μπορεί να αντέξει κάθε λίγες δεκαετίες, αν δεν θέλει να "καταστρέψει" τον εαυτό της, για να χρησιμοποιήσουμε την έκφραση του πολέμου.»[335] Ο **Φριτζ Λεντς** συμπεραίνει: «Δεν είναι υπερβολικό να πούμε ότι η πλειονότητα από τους διανοητικά ανώτερους νεαρούς άνδρες της Γερμανίας το δέκατο έχει πεθάνει.»[336]

Επειδή ακριβώς όμως, η πλειονότητα αυτού του πιο ανεπτυγμένου διανοητικά δέκατου εξαφανίστηκε από τον πόλεμο, και μάλιστα σχεδόν

---

334. Στοιχεία σύμφωνα με τον Εμίλ Τζούλιους Γκούμπελ (Emil Julius Gumbel, 1891 – 1966), «Το ατσάλινο λουτρό του πολέμου», Στατιστικές έρευνες, 1924

335. Άλφρεντ Γκρότιαν, «Η υγιεινή της ανθρώπινης αναπαραγωγής», 1926

336. Έρβιν Μπάουρ, Όιγκεν Φίσερ, Φριτζ Λεντς, «Η ανθρώπινη κληρονομική θεωρία και η φυλετική υγιεινή», 3η έκδοση, 1927

σε όλα τα εμπόλεμα έθνη – λιγότερο από όλα στην Αγγλία, που δεν υπέφερε τόσο πολύ στις απώλειες – αυτά τα έθνη στερούνται σήμερα τόσες πολλές ηγετικές προσωπικότητες σε όλες τις κοινωνικές τάξεις. Η έλλειψη αυτή, όμως, εκδηλώνεται με μια μείωση του γενικού επιπέδου της ηθικής. Δεν ήταν μόνο οι πολιτικές και οι οικονομικές συνθήκες που επικράτησαν, αλλά η εξάλειψη των πιο ικανών ανθρώπων που έχει αλλάξει την ηθική κατάσταση των δυτικών λαών σε τέτοιο βαθμό, ώστε, για παράδειγμα, ένας **Σβεν Χέντιν** (Sven Hedin, 1865 – 1952) μπορούσε να πει για τον γερμανικό λαό όπως εμφανίστηκε το 1919: «Είναι ένας διαφορετικός λαός».[337] Ο γερμανικός στρατός και ο γερμανικός λαός και οι δύο πριν από τον πόλεμο και μετά τον πόλεμο έδειξαν με σαφήνεια τι σημαίνει να επιλέγεις τους καλύτερους.

Για την εξέταση αυτού του βιβλίου, όμως, είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι σε κάθε ευρωπαϊκό πόλεμο, και ξανά στον Παγκόσμιο Πόλεμο, τα νορδικά στρώματα των εμπόλεμων χωρών υπέστησαν τις συγκριτικά μεγαλύτερες απώλειες. Οι νορδικοί άνθρωποι είναι οι πιο πολεμικοί και ταυτόχρονα είναι οι πιο πιθανοί να σπρώξουν τον εαυτό τους στη μάχη. «Σαν αποτέλεσμα του μεγαλύτερου ύψους του σώματός τους σε μεγαλύτερο ποσοστό από ό, τι μεταξύ του πληθυσμού από την αρχή βρίσκονται στο στρατό. Οι νορδικοί άνθρωποι συμμετέχουν πιο συχνά στους φρουρούς και τους σωματοφύλακες, οι οποίοι για γνωστούς λόγους βασανίζονται περισσότερο από τους συντρόφους τους στους περισσότερους πολέμους. Συμμετέχουν και πιο συχνά στο σώμα των αξιωματικών, των οποίων οι απώλειες κατά μέσο όρο είναι δύο έως τρεις φορές μεγαλύτερες από αυτές των ομάδων, λόγω της μεγαλύτερης έκθεσής τους. Οι συχνοί πόλεμοι έχουν σαν συνέπεια την τάση να μειώνουν τον αριθμό των ατόμων του νορδικού τύπου και να αυξάνουν τον αριθμό των κατώτερων οργανωμένων ατόμων είτε με την επιβίωση, τα οποία, δεδομένης της μεγάλης ποικιλίας, παρουσιάζουν όλους τους τύπους, είτε μέσω της ανάμειξης.»[338] Οι συγκριτικά πολύ μεγαλύτερες απώλειες της νορδικής φυλής στη Γερμανία φαίνονται στις εικόνες του περιοδικού «Εβδομάδα», οι οποίες απεικόνιζαν τους αξιωματικούς και τους άνδρες που παρασημοφορήθηκαν με τον Σιδηρού Σταυρό 1ης Τάξης μεταξύ 1914 και 1918. Πολλοί από τους παρασημοφορεμένους φαίνονται στην εικόνα σαν νεκροί. Το ίδιο και στην Αγγλία, όπου και οι καλύτερες νορδικές φιγούρες βρίσκονταν στα περιοδικά που δημοσίευσαν τις φωτογραφίες των νεκρών αξιωματικών κατά τη διάρκεια του πολέμου. Αυτό το αναφέρει ο **Μάντισον Γκραντ** και προσθέτει: «Κανένα έθνος, ούτε καν η Αγγλία, που είναι πλούσια προικισμένη με μια νορδική ανώτερη τάξη, δεν μπορεί να αντέξει την απώλεια τόσο πολύ καλού αίματος».[339]

337. Όπως αναφέρει ο Λούντβιγκ Σέμαν, «Η φυλή στις ανθρωπιστικές επιστήμες», 1927, σελ. 430

338. Άλφρεντ Πλουτζ, «Κοινωνική ανθρωπολογία» στον τόμο «Ανθρωπολογία», Πολιτισμός του σήμερα, Μέρος III, Τμήμα V, 1923

339. Μάντισον Γκραντ, «Το πέρασμα της μεγάλης φυλής», 1922, μεταφρασμένο: «Η παρακμή της μεγάλης φυλής», Μόναχο, 1925

Από την αριστοκρατία των αντιμαχόμενων εθνών, μια μειοψηφία, που προέρχεται από μεικτούς γάμους με Εβραίες γυναίκες δείχνει περισσότερο το αίμα των φυλών που εκπροσωπούνται στον εβραϊκό λαό παρά στις κατώτερες και μεσαίες τάξεις αυτών των εθνών. Η συντριπτική πλειοψηφία, όμως, εξακολουθεί να διατηρεί μια μεγαλύτερη υπεροχή του νορδικού αίματος σε σχέση με τον εθνικό μέσο όρο. Οι μεγάλες πολεμικές απώλειες της αριστοκρατίας όλων των αντιμαχόμενων εθνών συνέβαλαν σημαντικά στην απονορδικοποίηση. Η κρίση ενός που βλέπει τα πράγματα απ' έξω, του Αμερικανού ιστορικού και ερευνητή των φυλών **Λόθροπ Στόνταρντ**[340], ο οποίος χαρακτηρίζει την Πρωσική αριστοκρατία σαν «την πιο αρρενωπή και ικανή αριστοκρατική ομάδα στην ευρωπαϊκή ήπειρο» (the most virile and capable aristocratic group on the European continent), μπορεί να υποδεικνύει την αντίστροφη επιλογή που έπληξε τη Γερμανία από τις πολεμικές απώλειες αυτής της αριστοκρατίας, η οποία, όπως και η αριστοκρατία γενικά, παρείχε και έχασε έναν ιδιαίτερα μεγάλο αριθμό πολύ νεαρών εθελοντών πολέμου, δηλαδή ανθρώπους που δεν είχαν αφήσει ακόμη απογόνους στο γερμανικό λαό. Ενώ ο βαυαρικός λαός έχασε το 4,7 – 5% των ανδρών του πληθυσμού του από τον Παγκόσμιο Πόλεμο, η βαυαρική αριστοκρατία έχασε το 8,4% των ανδρών της.[341]

Η προσέλκυση των φιλοπόλεμων νορδικών για στρατιωτική θητεία έπρεπε να είναι πιο εμφανής στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου η στρατιωτική θητεία ήταν εθελοντική. Στον πρόλογο του βιβλίου του Μάντισον Γκραντ, ο **Χένρι Φέιρφιλντ Όζμπορν** (Henry Fairfield Osborn, 1857 – 1935) γράφει με συγκινητικό τρόπο για την επιλογή Αμερικανών εθελοντών από τη νορδική φυλή και ο Γάλλος ερευνητής των φυλών **ντε Λαπούζ** επιβεβαιώνει το νορδικό θέαμα που μπόρεσε να διαπιστώσει κατά την άφιξη των αμερικανικών στρατευμάτων. Ο Παγκόσμιος Πόλεμος αποτέλεσε για όλους τους λαούς που επλήγησαν από αυτόν, μια απονορδικοποίηση και μια γενετική αποδυνάμωση, που προκαλεί φρίκη στους γνώστες, αλλά επιδιώκεται όμως με επιμονή από όλους τους λαούς των φυλών εκτός Ευρώπης, που θέλουν την εξαφάνιση των ηγετικών στρωμάτων της Ευρώπης και με αυτή την ευχή καλλιεργούν την κοινότητά τους.[342]

Η βαθιά αναταραχή που προκάλεσε ο Παγκόσμιος Πόλεμος ακολούθησε σε όλα τα δυτικά έθνη, ακόμη και σε εκείνα που δεν συμμετείχαν στον πόλεμο, η απονορδικοποίηση που προκλήθηκε από την αυξανόμενη φορολογική πίεση, η οποία ανάγκασε ακριβώς εκείνα τα τμήματα του πληθυσμού που ήταν πλουσιότερα σε νορδικό αίμα να περιορίσουν περαιτέρω τον αριθμό των παιδιών που είχαν. Το νορδικό αίμα – για να χρησιμοποιήσω την έκφραση του **Γκραντ** – χάνεται τώρα πολύ αποτελεσματικά σε όλη τη Δύση. Η οικονομική καταπολέμηση της

340. Λόθροπ Στόνταρντ, «Κοινωνικές τάξεις στη μεταπολεμική Ευρώπη», 1925

341. Για τις απώλειες της γερμανικής αριστοκρατίας, ενημερώνει ο Αλέξης φον Σένερμαρκ (Alexis von Schonermark, 1836 – 1919), «Μνημείο ηρώων της γερμανικής αριστοκρατίας», 1924

342. Αυτό το δείχνει ιδιαίτερα έντονα ο Λόθροπ Στόνταρντ, «Η ανερχόμενη παλίρροια των έγχρωμων ενάντια στην υπεροχή του Λευκού Κόσμου», 1923

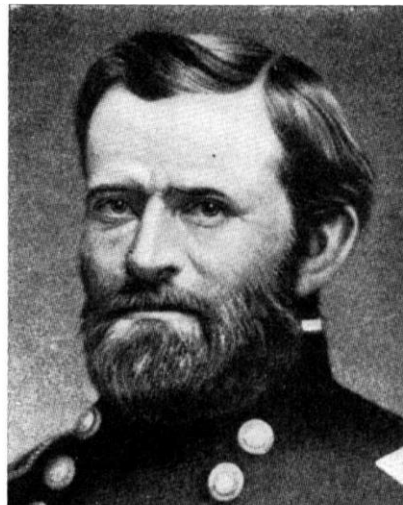
Εικ. 457: Τόμας Τζόναθαν Τζάκσον (Στόουνγουολ), 1824 – 1863, στρατηγός. Νορδικός ή κατά κύριο λόγο νορδικός

Εικ. 458: Φρίντριχ Βίλχελμ φον Στόμπεν, 1730 – 1794, μεταρρυθμιστής του αμερικανικού στρατού. Μεγαλόσωμος, ψηλός, Α: ανοιχτά καφέ. Φαιλική-διναρική;

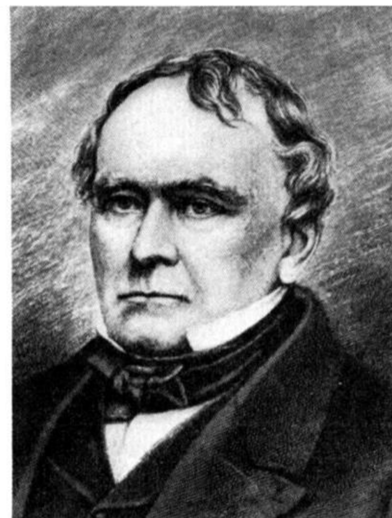
Εικ. 459: Γιόχαν Άουγκουστ Ρίπλινγκ, πολιτικός μηχανικός, 1806 – 1869. Νορδική-διναρική;

Εικ. 460: Οδυσσεύς Γκραντ, Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, 1822 – 1885. Κατά κύριο λόγο νορδικός, με φαιλική επιρροή. (Χαρακτική: Γουίλιαμ Σαρτέιν)

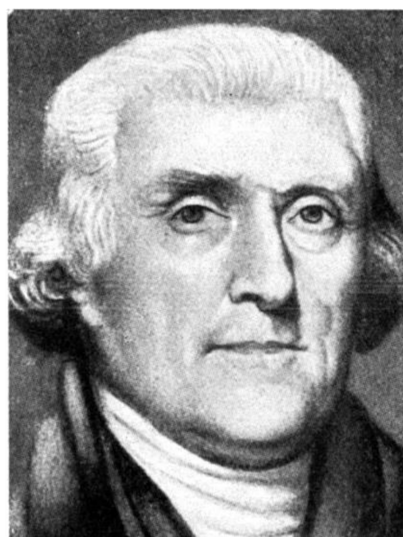
Εικ. 461: Τζέιμς Φένιμορ Κούπερ, 1789 – 1851, συγγραφέας. Νορδική ή κατά κύριο λόγο νορδική

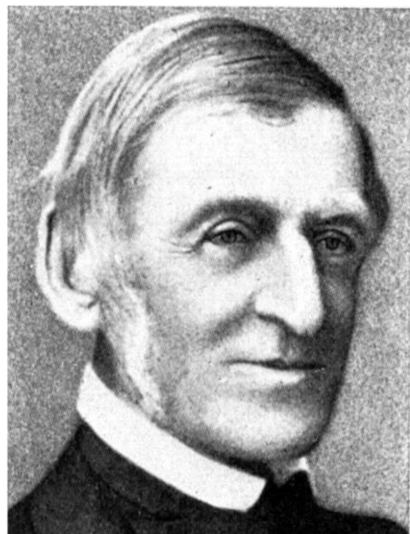
Εικ. 462: Φράνσις Λίμπερ, 1800 – 1872, νομικός και πολιτικός φιλόσοφος. Κατά κύριο λόγο φαιλική

Εικ. 463: Τζέιμς Μονρόε, 1758 – 1831, Πρόεδρος. Κατά κύριο λόγο νορδική

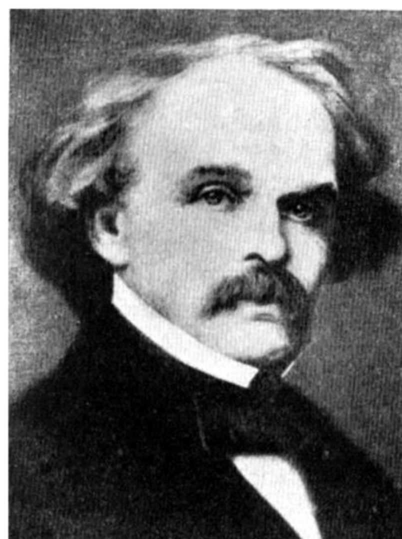
Εικ. 464: Τόμας Τζέφερσον, 1743 – 1825, Πρόεδρος. Κατά κύριο λόγο νορδική

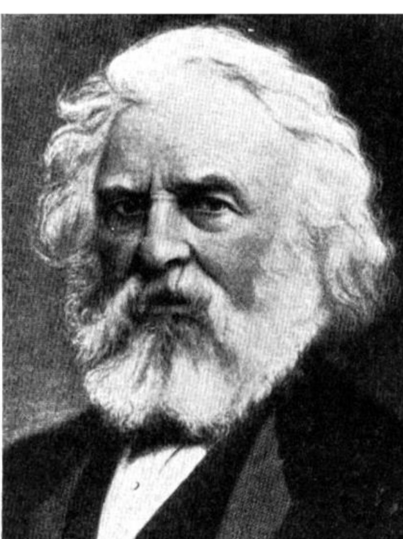
Εικ. 465: Ραλφ Γουάλντο Έμερσον, 1803 – 1882, ποιητής και φιλόσοφος. Νορδική-διναρική

Εικ. 466: Άντριου Τζάκσον, 1767 – 1845, Πρόεδρος. Κατά κύριο λόγο νορδική

Εικ. 467: Ναθάνιελ Χόθορν, 1804 – 1864, συγγραφέας. Φαιλική-δυτική;

Εικ. 468: Χένρι Γουόντσγουερθ Λονγκφέλοου, 1807 – 1882, συγγραφέας. Κατά κύριο λόγο νορδική

Εικ. 469: Τζον Ουίλλιαμ Ντέιβις, Αντιεισαγγελέας των Ηνωμένων Πολιτειών, γεννημένος το 1873

Εικ. 470: Καθηγητής του Πανεπιστημίου Γιέιλ, Κονέκτικατ

Εικ. 471: Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Στάνφορντ, Καλιφόρνια

Εικ. 472: Καθηγητής και Πρύτανης του Πανεπιστημίου Στάνφορντ, Καλιφόρνια

Νορδικοί ή κατά κύριο λόγο νορδικοί από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής

μεσαίας τάξης πλήττει ιδιαίτερα το ρεύμα του νορδικού πληθυσμού που ανέρχεται μέσα από τη κατάσταση και μειώνει το ποσοστό των γεννήσεών του. Τα διανοητικά χαρακτηριστικά της νορδικής φυλής καθιστούν αδύνατο τον υπολογισμό της κρατικής βοήθειας, την οποία ο **ντε Λαπούζ** ήθελε να καθιερώσει στους ανθρώπους της ανατολικής φυλής.[343]

343. Δείτε, Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, «Φυλετική μελέτη του γερμανικού λαού», 12η έκδοση, 1928, 15ο Κεφάλαιο

Η φυλετική κατάσταση των **Ηνωμένων Πολιτειών** – αυτή μπορεί να εξεταστεί με βάση τη σύνθεση των λαών της μέσα από μια φυλετική μελέτη της Ευρώπης, – δεν είναι λιγότερο ανησυχητική από αυτή της Γερμανίας ή της Αγγλίας. Αν ο **Άλφρεντ Πλουτζ** έχει δίκιο, ο οποίος εκτιμά ότι μόνο το 30% του πληθυσμού στη Βόρεια Αμερική είναι νορδικού αίματος – αν και κατά τη γνώμη μου αυτό είναι πολύ χαμηλό – τότε η κατάσταση εκεί είναι ακόμη πιο τρομακτική. Η δυνατή επικράτηση της νορδικής φυλής στα ηγετικά στρώματα της Βόρειας Αμερικής φαίνεται, για παράδειγμα, στην «Εθνική Εγκυκλοπαίδεια της Αμερικανικής Βιογραφίας», ένα έργο 18 τόμων με εκατοντάδες εικόνες. Μέχρι το 1888, έως και το 72,6% των μεταναστών προέρχονταν από τη βόρεια και τη δυτική Ευρώπη. Οι έρευνες που έγιναν δείχνουν ότι αντιπροσώπευαν στο σύνολό τους, μια πιο νορδική επιλογή από τις χώρες καταγωγής τους·[344] η χρονιά του 1892 ήταν μια αξιομνημόνευτη χρονιά για τους Αμερικανούς που είχαν αφυπνιστεί φυλετικά, που είδαν την μετανάστευση για πρώτη φορά, το μισό σχεδόν της οποίας προέρχονταν από την Ανατολική και Νότια Ευρώπη. Το 1896, για πρώτη φορά, οι Νοτιοευρωπαίοι και οι Ανατολικοευρωπαίοι αποτελούσαν την πλειοψηφία των μεταναστών. Το 1901, οι μετανάστες από τη Βόρεια Ευρώπη αντιστοιχούσαν μόνο στο 23,7%, ενώ το 1907 οι μετανάστες από την Ανατολική και Νότια Ευρώπη αντιστοιχούσαν στο 76,2%.[345] Σύμφωνα με έναν άλλο αμερικανικό υπολογισμό, από το 1900 οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν δεχτεί 6 εκατομμύρια μετανάστες, οι οποίοι από την άποψη της γενετικής υγείας μπορούν να χαρακτηριστούν σαν «κατώτεροι» (inferior) ή «πολύ κατώτεροι» (very inferior). Έτσι, ο λαός της Βόρειας Αμερικής απειλείται από τον εκφυλισμό και την απονορδικοποίηση και η απονορδικοποίηση είναι τόσο πιο διαδεδομένη, όσο τα περισσότερα νορδικά στρώματα έχουν ένα τρομακτικά χαμηλό αριθμό παιδιών, ένα αριθμό που φαίνεται να είναι τόσο μικρότερος, όσο περισσότερες γυναίκες παγιδεύονται στις ιδέες του βορειοαμερικανικού γυναικείου κινήματος. Ήδη από το 1892, σύμφωνα με τον **Άλφρεντ Πλουτζ**[346], στις πολιτείες της Νέας Αγγλίας της Βόρειας Αμερικής, ο αριθμός των θανάτων ήταν μεγαλύτερος από τον αριθμό των γεννήσεων. Ο πληθυσμός των Ηνωμένων Πολιτειών αυξάνεται από την μετανάστευση. Αυτή η μετανάστευση όμως από το 1896 άρχισε να φέρνει τους ανθρώπους στη χώρα οι οποίοι τελικά δεν θεωρούνταν πλέον από τους ντόπιους σαν αντικαταστάτες των θανάτων των δικών τους φύλων. Ο **Μάντισον Γκραντ** περιγράφει την κατάσταση ως εξής: «Εμείς οι Αμερικάνοι πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι οι ανιδιοτελείς αρχές που διαμόρφωσαν την εθνική μας ανάπτυξη τον περασμένο αιώνα και ο υπερευαίσθητος συναισθηματισμός (maudlin sentimenta-

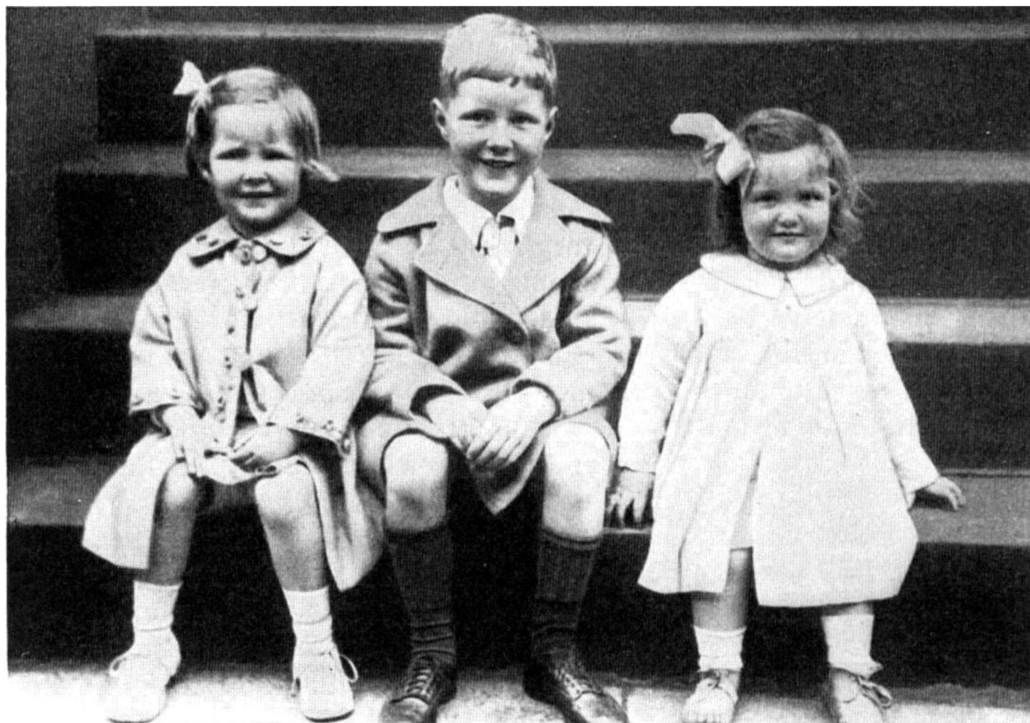
344. Δείτε πληροφορίες που δίνονται από τον ντε Λαπούζ, «Κοινωνικές επιλογές», 1896, σελ. 367

345. Σύμφωνα με έρευνα που πραγματοποιήθηκε το 1920, για τους νέους μετανάστες που κατοικούσαν στη Νέα Υόρκη, 946.139 μιλούσαν Γίντις και Εβραϊκά, 897.452 Αγγλικά και Κελτικά, 803.048 Ιταλικά, 670.789 Γερμανικά, 221.163 Ρωσικά, 161.310 Πολωνικά· αυτοί όλοι μαζί αντιπροσώπευαν το 86,6% των νέων μεταναστών μεταξύ των κατοίκων της Νέας Υόρκης.

346. Άλφρεντ Πλουτζ, «Η αποτελεσματικότητα της φυλής μας και η προστασία των αδυνάτων», 1895

lism), που έκανε την Αμερική «καταφύγιο των καταπιεσμένων» ωθούν την εθνική κοινότητα προς μια φυλετική άβυσσο.»[347]

Στις έρευνες ικανοτήτων, που διενεργήθηκαν στον στρατό των Ηνωμένων Πολιτειών σε 111.000 άνδρες, και τις οποίες επεξεργάστηκε ο ψυχολόγος **Ρόμπερτ Γερκς**,[348] φάνηκε ότι οι χώρες με τη μεγαλύτερη νορδική επιρροή (Αγγλία, Γερμανία, Σκανδιναβία) βρίσκονται στην πρώτη θέση, η πρώην Αυστροουγγαρία περίπου στη μέση, οι σλαβικές και οι ρομανικές χώρες προς το τέλος.

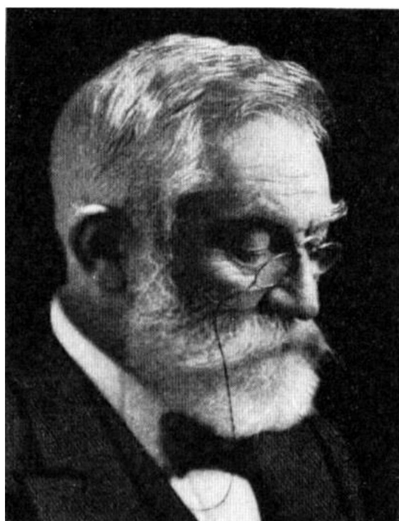
Εικ. 473: Τα παιδιά του αεροπόρου Ρίτσαρντ Μπερντ. Νορδική και κατά κύριο λόγο νορδική

Ο περισσότερο κατά κύριο λόγο νορδικός πληθυσμός των Ηνωμένων Πολιτειών φαίνεται να είναι στη Δύση, ειδικά στην Καλιφόρνια. Ο **Φρήντριχ Βίλχελμ Όστβαλντ** γράφει στο 2ο τόμο του «Γραμμές ζωής» (1927, σελ. 341) ότι οι σημερινοί Καλιφορνέζοι είναι ένας τελείως διαφορετικός λαός από τους Ανατολικοαμερικανούς των πολιτειών της Νέας Αγγλίας. Ανήκαν στην πιο όμορφη ανθρώπινη δημιουργία, που γνώρισε. Οι άνδρες όπως και οι γυναίκες είναι ψηλόσωμοι. Πολλοί έχουν σκούρα μαλλιά και πιθανότατα οφείλονται σε προηγούμενη ισπανική μετανάστευση. Η γενική σύνθεση του πληθυσμού, όμως, εξηγείται από το γεγονός ότι είναι οι απόγονοι μιας επιλογής που έχει προχωρήσει από την Ανατολή προς τη Δύση. «Ήταν μια επιλογή από τους πιο δυνατούς και πιο επιχειρηματικούς που είχαν αποφασίσει να

347. Μάντισον Γκραντ, «Το πέρασμα της μεγάλης φυλής», 1923

348. Ρόμπερτ Γερκς (Robert Yerkes, 1876 – 1956), Ψυχολογική Εξέταση στον Στρατό των Ηνωμένων Πολιτειών, τόμος XII Αναμνήσεις της Εθνικής Ακαδημίας Επιστημών, Ουάσιγκτον 1921˙ δείε την αναφορά του Φριτζ Λεντς ««Τα τεστ νοημοσύνης στον αμερικανικό στρατό» (Αρχείο Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τόμος 17, τεύχος 4, 1926).

το κάνουν εκείνη την εποχή, και από αυτούς μόνο οι πιο τολμηροί και θαρραλέοι είχαν φτάσει στο στόχο τους και είχαν περάσει μια αντίστοιχη κληρονομιά στους απογόνους τους». – Από την Καλιφόρνια όμως προέρχεται ο μεγαλύτερο μέρος των Αμερικανών καλλιτεχνών, συγγραφέων και φιλοσόφων, και δεν είναι τυχαίο το ότι η νέα ιδέα της

Εικ. 474: Άρθουρ φον Μπρίζεν, δικηγόρος. Κατά κύριο λόγο νορδική

Εικ. 475: Ο αεροπόρος των ωκεανών Τσαρλς Λίντμπεργκ, πατέρας Σουηδός. Κατά κύριο λόγο νορδική

κληρονομικής υγειονομικής περίθαλψης έγινε δεκτή με ενθουσιασμό στη Δυτική Αμερική. Οι πιο ευφυείς άνθρωποι της Βόρειας Αμερικής είναι εκείνοι που πρέπει να αντιληφθούν καλύτερα τους κινδύνους της μείωσης των ποσοστών γεννήσεων και της ανεξέλεγκτης μετανάστευσης.

Είναι τα ίδια φαινόμενα με αυτά της Ευρώπης, που συμβάλλουν στη χαμηλότερη αναπαραγωγή του νορδικού στρώματος στη Βόρεια Αμερική. Ο Σουηδός κοινωνιολόγος Πόντους Φάλμπεκ (Pontus Fahlbeck, 1850 – 1923) δήλωσε ότι ο ελάχιστος αριθμός παιδιών ανά γάμο είναι 4 και ο Φριτζ Λεντς δήλωσε ότι 3,6 παιδιά ανά γάμο είναι ο ελάχιστος αριθμός που απαιτείται για την επιβίωση μιας ομάδας ανθρώπων. Σε όλους τους γερμανόφωνους λαούς, ένας γάμος με 3 ή ακόμα και 4 παιδιά θα είναι πολύ πιο σπάνιος στις οικογένειες που είναι πιο πλούσιες σε νορδικό αίμα από ό,τι στις φτωχότερες οικογένειες με το λιγότερο νορδικό αίμα. Στα φύλα με γενετικές ικανότητες πάνω από το μέσο όρο, ο κανόνας είναι η αύξηση του εισοδήματος και η άνοδος στα κοινωνικά στρώματα. Στην αύξηση του πλούτου που έφερε η μεγάλη βιομηχανική εποχή στους δυτικούς λαούς και στη Βόρεια Αμερική, το νορδικό στρώμα συνέβαλε περισσότερο. Είναι αρκετό όμως μια μικρή αύξηση του πλούτου για να μειωθεί ο αριθμός των παιδιών. Τα ηγετικά χαρακτηριστικά της νορδικής φυλής, η λαχτάρα τους για πνευματικά αγαθά, προκαλούν τους όψιμους γάμους των νορδικών στρωμάτων. Αυτό το στρώμα είναι αυτό που τόσο συχνά αναλώνεται στην υπηρεσία της πατρίδας, ακριβώς λόγω της οξυδέρκειας και του θάρρους του. Η επιλογή του στρώματος αυτού για επαγγέλματα κύρους

τα οποία όμως συνδέονται με σχετικά χαμηλές αποδοχές, προκαλεί μικρό αριθμό παιδιών στο νορδικό πρότυπο. Η ατομική και η τόσο επιβλαβής ανάγκη αυτού του στρώματος για «δεοντολογική εμφάνιση» εμποδίζει τους γάμους και εκφράζεται μέσα από τους γάμους με τον περιορισμό των γεννήσεων. Η φορολογική πίεση, όπως προαναφέρθηκε, πλήττει περισσότερο τους νορδικούς και τα νορδικά στρώματα και είναι αυτά που πρέπει να συγκεντρώνουν το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων που προορίζονται για την «περίθαλψη» και την αναπαραγωγή των ανθρώπων με κατώτερα και εγκληματικά γενετικά χαρακτηριστικά. Ιδιαίτερα όμως στις «κοινωνικές» δραστηριότητες φροντίδας μπορεί κανείς να συναντήσει συχνά υγιείς κοπέλες και με πολύ νορδικό αίμα, οι οποίες ενδέχεται να παραμείνουν ανύπαντρες.

Αυτή η κατάσταση, ο κίνδυνος της κατάρρευσης, έχει αναγνωριστεί πού και πού στη Γερμανία, αλλά κυρίως στη Βόρεια Αμερική. Η έρευνα για την κληρονομική υγεία αρχίζει να διεισδύει στις συνειδήσεις των σκεπτόμενων, και η νορδική ιδέα θέλει να ξεσηκωθεί. Ο πρώτος που μίλησε του ενάντια στη φυλετική ανάμειξη και την ανεξέλεγκτη μετανάστευση ήταν ο Γερμανοαμερικανός **Άλφρεντ Τζέιμς Σούλτς** (Alfred James Schultz, 1888 – 1969), ο οποίος το 1908 δημοσίευσε το βιβλίο του «Φυλή ή Μιγάδες», στο οποίο προσπάθησε να παρουσιάσει την άνοδο και την κατάρρευση των κρατών, τη φυλετική ανάμειξη σαν την αιτία της διάλυσης των εθνών και την αναγκαιότητα του ελέγχου της μετανάστευσης στη Βόρεια Αμερική. Τον ακολούθησαν ο **Μάντισον Γκραντ** και ο **Λόθροπ Στόνταρντ**, οι οποίοι θα αναφερθούν στο επόμενο κεφάλαιο.

15. Η Νορδική Ιδέα – ένα Συμπέρασμα για τη Φυλετική Μελέτη από την Εξέταση της Ιστορίας

Εάν ο **εκφυλισμός** (δηλαδή η μεγαλύτερη αύξηση των κατώτερων γονιδίων) και η **απονορδικοποίηση** (δηλαδή η εξαφάνιση του νορδικού αίματος) οδήγησαν τους ασιατικούς και νοτιοευρωπαϊκούς λαούς της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας σε εξαφάνιση, και τώρα ο εκφυλισμός και η απονορδικοποίηση απειλούν να επιφέρουν την καταστροφή των γερμανόφωνων λαών, το **έργο** που πρέπει να αναληφθεί γίνεται σαφές, αν υπάρχει ακόμα αρκετή διορατικότητα: Η **άνοδος** των λαών της γερμανικής γλώσσας οφείλεται στην αύξηση των ικανών, υγιών κληρονομικών χαρακτηριστικών και στην αύξηση του νορδικού αίματος. Οι εργασίες της γενικής θεωρίας της κληρονομικής υγείας δείχνουν τους τρόπους αύξησης των ικανών κληρονομικών χαρακτηριστικών. Συνεπώς, το μόνο που εξετάζεται εδώ είναι το ζήτημα της **ανόδου** της νορδικοποίησης.

Ο Γάλλος **κόμης Αρτύρ ντε Γκομπινώ** (1816 – 1882) ήταν ο πρώτος που επεσήμανε τη σημασία της νορδικής φυλής για τη ζωή των εθνών στο έργο του «Δοκίμιο περί της ανισότητος των ανθρωπίνων φυλών» (1853 – 1855). Ο κόμης Γκομπινώ ήταν και ο πρώτος που αναγνώρισε ότι με την ανάμειξη της νορδικής φυλής με τις άλλες φυλές προετοιμαζόταν, αυτό που σήμερα ονομάζεται (σύμφωνα με τον Σπένγκλερ) η «κατάρρευση της Δύσης» (βλ. 234). Η μορφή του Αρτύρ ντε Γκομπινώ σαν ερευνητή και ποιητή («όλη η νικηφόρα δύναμη αυτού του ανθρώπου») έχει απεικονιστεί από τον Λούντβιγκ Σέμαν,[349] και χάρη ατον **Λούντβιγκ Σέμαν**, μέσω της ίδρυσης της Ένωσης Γκομπινώ το 1894 (η οποία υποστηρίζει τις ιδέες του Γκομπινώ) και με την μετάφρασή του («Δοκίμιο για την ανισότητα των ανθρωπίνων φυλών») που δημοσιεύτηκε μεταξύ 1898 και 1901, το όνομα του Γκομπινώ και η θεμελίωση της νορδικής ιδέας δεν έχουν ξεχαστεί.[350] Η μεγάλη σημασία

---

349. Λούντβιγκ Σέμαν, «Αρτύρ ντε Γκομπινώ. Μια βιογραφία» (1 τόμος 1913, 2 τόμος 1916). Επειδή το «Δοκίμιο» του Γκομπινώ πιθανότατα δεν θα διαβαστεί από κανέναν λόγω της έκτασης του, θα πρέπει να γίνει εδώ αναφορά στο «Φυλετική θεωρία του Γκομπινώ», 1920, του Πολ Κλέινεκε (Paul Kleinecke, 1879 – 1940). Η ζωή και τα έργα του Γκομπινώ περιγράφονται σε συντομία και από τον Φραντς Χανε (Franz Hahne, 1897 – 1955) στο «Γκομπινώ».

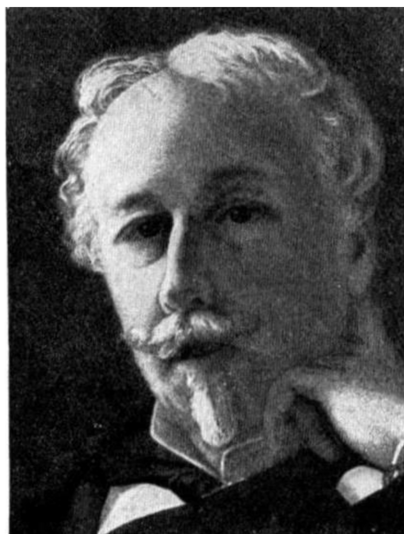
350. Παρόλο που στη Γαλλία ένας πολιτικός και ιστορικός, όπως ο Αλεξίς ντε Τοκβίλ (Alexis de Tocqueville, 1805 – 1859) και ένας ανθρωπολόγος, όπως ο Πωλ Μπροκά (Paul Broca, 1824 – 1880), είχαν ήδη παρατηρήσει το φυλετικό έργο του Γκομπινώ, ένας Ζοζέφ Ερνέστ Ρενάν (Joseph Ernest Renan, 1823 – 1892) και ένας Εζέν Βιολέ-λε-Ντυκ (Eugene Viollet-le-Duc, 1814 – 1879) είχαν επηρεαστεί από αυτόν, ένας Αλμπέρ Σορέλ (Albert Sorel, 1842 – 1906) ήταν μαθητής του Γκομπινώ και

του έργου του Γκομπινώ στην πνευματική ιστορία της εποχής μας φαίνεται από τον Σέμαν στο βιβλίο του «Φυλετικό έργο του Γκομπινώ, Στοιχεία και Εξέταση σχετικά με την ιστορία και την κριτική του Δοκίμιου για την ανισότητα των ανθρωπίνων φυλών» (1910) και πρόσφατα και πάλι στο περιεκτικό έργο «Η φυλή στις ανθρωπιστικές επιστήμες» (1927).

Είναι φανερό ότι το φυλετικό έργο του Γκομπινώ, που γράφτηκε πριν η έρευνα για τις φυλές φθάσει σε οποιαδήποτε χειροπιαστά αποτελέσματα, δεν είναι πλέον αξιόπιστο σε πολλές λεπτομέρειες. Η βασική ιδέα όμως αυτού του έργου παραμένει σταθερή. Από την πλευρά της

Εικ. 476: Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν, 1855 – 1927 (την εποχή της συγγραφής του «Τα θεμέλια του δέκατου ένατου αιώνα»)

Εικ. 477: Κόμης Αρτύρ ντε Γκομπινώ, 1816 – 1882 (Πίνακας: Κόμισσα του Λα Τούρ)

φυλετικής επιστήμης, το έργο του Γκομπινώ μπορεί να εκφραστεί με τον τρόπο που το εκφράζει ο ανθρωπολόγος **Όιγκεν Φίσερ**: «Η φυλετική ιδέα πρέπει και θα πρέπει να διαποτίσει, αν και όχι εντελώς με τη μορφή του Γκομπινώ, αλλά τουλάχιστον από μια ευρύτερη οπτική, εξ ολοκλήρου με την έννοιά του, και αυτός ήταν ο μεγάλος πρωτοπόρος.»[351]

Η αλλαγή του αιώνα, η εποχή της έκδοσης της μετάφρασης του Λούντβιγκ Σέμαν, μπορεί να χαρακτηριστεί σαν η εποχή από την οποία άρχισε να δίνεται κάποια προσοχή στα θέματα της φυλής. Ακριβώς στο

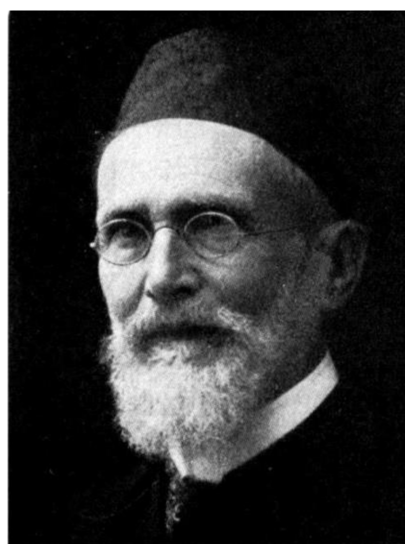
ένας Αντρέ Λεμπόν (André Lebon, 1858 – 1938) είχε γνωρίσει τον Γκομπινώ, μόνο τα τελευταία χρόνια αναφέρθηκε ξανά η σημασία του Γκομπινώ. Αλλά και στη Γερμανία, όπου ο Αλεξάντερ φον Χούμπολτ (Alexander von Humboldt, 1769 – 1859) και μετά ο Ιμμάνουελ Χέρμαν Φίχτε (Immanuel Hermann Fichte, 1796 – 1879) [γιος του Γιόχαν Γκότλιμπ Φίχτε (Johann Gottlieb Fichte, 1762 – 1814)], ο Άντελμπερτ φον Κέλερ (Adelbert von Keller, 1812 – 1883) και ειδικά ο Ρίχαρντ Βάγκνερ (Richard Wagner, 1813 – 1883) τάχθηκαν υπέρ του Γκομπινώ και ο Χέρμαν Λότσε (Hermann Lotze, 1817 – 1881) επηρεάστηκς από αυτόν, ο Γκομπινώ πιθανότατα θα είχε ξεχαστεί χωρίς το έργο του Λούντβιγκ Σέμαν. Στις μέρες μας (1924) η μόδα του Γκομπινώ σαρώνει τη Γαλλία. Τα ποιητικά του έργα επανεκδίδονται, γνωστά περιοδικά αφιερώνουν στον ποιητή Γκομπινώ ειδικά τεύχη, ναι, μπορεί να λεχθεί για μια υπερεκτίμηση του ποιητή Γκομπινώ, ενώ ο πολύ μικρός αριθμός των οπαδών της φυλετικής θεωρίας του Γκομπινώ μειώνεται όλο και περισσότερο στη Γαλλία.

351. Σύμφωνα με τον **Λούντβιγκ Σέμαν**, Νέα από τον κόσμο του Γκομπινώ. Ειδική εκτύπωση από την Πολιτική-Ανθρωπολογική Επιθεώρηση, 1912

τέλος του αιώνα, το 1899, κυκλοφόρησε το έργο που για πρώτη φορά έφερε τη φυλετική σκέψη, ιδιαίτερα τη νορδική ιδέα, σε ευρύτερους κύκλους μέσω του ενθουσιασμού και της αντίθεσης που προκάλεσε: «Τα θεμέλια του 19ου αιώνα» από τον τότε Άγγλο και μετέπειτα Γερμανό **Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν** (Houston Stewart Chamberlain, 1855 – 1927). Από την πλευρά της φυλετικής επιστήμης, θα μπορούσε κανείς να κρίνει αυτό το έργο με τον ίδιο τρόπο που έκανε ο **Όιγκεν Φίσερ**: «Αδιαφορώντας για την αδύναμη βάση πολλών λεπτομερειών, αλλάζοντας ανεπίτρεπτα ακόμη και καλά εδραιωμένες έννοιες, σχεδιάζει μια τολμηρή δομή σκέψης, η οποία στη συνέχεια, φυσικά, προσφέρει χιλιάδες εξωτερικά σημεία επίθεσης, έτσι ώστε ο αληθινός πυρήνας να ξεφεύγει από την επίθεση και να την αντέξει.»[352]

Εικ. 478: Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπούζ, γεννημένος το 1854

Εικ. 479: Όττο Αμμόν, 1842 – 1915

Από τότε που κυκλοφόρησαν τα έργα του Γκομπινώ και του Τσάμπερλεν, μια σειρά ερευνητών από τις φυσικές και τις ανθρωπολογικές επιστήμες έχουν αφοσιωθεί με ζήλο στη διαλεύκανση των φυλετικών ζητημάτων, έτσι ώστε σήμερα όχι μόνο ο πυρήνας των διδασκαλιών του Γκομπινώ, όπως και ο πυρήνας του έργου του Τσάμπερλεν, να παραμένει σταθερός, αλλά και η ιδέα της νορδικής φυλής έχει εξασφαλίσει πολλά νέα εδάφη. Ο ανθρωπολόγος **Όττο Αμμόν** (Otto Ammon, 1842 – 1915) από την Καρλσρούη της Βάδης, είχε ήδη εκφράσει τη σημασία της νορδικής φυλής στο βιβλίο του «Η φυσική επιλογή στον άνθρωπο» το 1893, αφού έκανε μια φυλετική μελέτη για τους στρατεύσιμους της Βάδης. Καθώς ήταν ένας από τους πρώτους στη Γερμανία που εφάρμοσε την ιδέα της επιλογής στη ζωή των εθνών, ήταν και ο πρώτος που αναγνώρισε την απονορδικοποίηση («Άριο λυκόφως», όπως το αποκαλούσε) σαν τον μεγαλύτερο κίνδυνο της Δύσης. Με τους Γκομπινώ, Αμμόν, ντε Λαπούζ και Τσάμπερλεν, σημα-

352. Επίτομο λεξικό των Φυσικών Επιστημών στην «Κοινωνική Ανθρωπολογία» του Φίσερ.

τοδοτείται η έναρξη μιας ανατροπής σε ολόκληρη την πνευματική ζωή της Δύσης. **Αναδύεται μια νέα θεώρηση της ιστορίας, η «φυλετική μελέτη από την εξέταση της ιστορίας**.

Η ιδέα της νορδικής φυλής έπρεπε να τραβήξει τη μεγαλύτερη προσοχή από εκείνους τους λαούς, που σήμερα έχουν ακόμη μεγαλύτερη επιρροή από το νορδικό αίμα, μερικοί από τους οποίους είναι ακόμη κατά κύριο λόγο νορδικοί: τους λαούς της γερμανικής γλώσσας της Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής. Είναι απίθανο η ιδέα του Γκομπινώ να βρει μια θέση στους ρομανόφωνους λαούς, αν και το πρώτο επιστημονικό έργο για την εξέταση της ιστορίας των φυλών «Ο Άριος, ο κοινωνικός του ρόλος», (που επίσης εκδόθηκε το 1899) έχει σαν συγγραφέα τον Γάλλο κόμη **Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπούζ** (γεννημένος το 1854). Ο ντε Λαπούζ είχε ήδη δημοσιεύσει το 1896 το «Κοινωνικές επιλογές», ένα έργο διαχρονικής αξίας, στο οποίο ερεύνησε, εξέτασε και έκρινε όλες τις εκδηλώσεις της δυτικής πολιτικής και πνευματικής ζωής, τις δυτικές αντιλήψεις και τα έθιμα από τη σκοπιά της κληρονομικότητας και της επιλογής. Ενώ ο Γκομπινώ είχε προσεγγίσει την ιδέα της φυλής κυρίως από ιστορική προοπτική, ο ντε Λαπούζ στήριξε αυτή την ιδέα, δηλαδή σαν ιδέα της επιλογής σε νορδική κατεύθυνση, για πρώτη φορά στη φυσική επιστήμη, ειδικά σε ανθρωπομετρικά αποτελέσματα. Όπως και ο Φράνσις Γκάλτον, ο ίδιος και ο φίλος του Όττο Αμμόν, ήταν οι πρώτοι που εφάρμοσαν την ιδέα της επιλογής με ολοκληρωμένο τρόπο στη ζωή των εθνών. Ο ντε Λαπούζ συνέχισε τις απόψεις του ακόμη περισσότερο στο σημείο να επιχειρήσει να καθιερώσει μια ηθική που βασιζόταν καθαρά στους νόμους της ζωής (βιολογία). Ένα έργο που στοχεύει σε αυτό, όμως, δεν τυπώθηκε: οι ιδέες του ερευνητή θεωρήθηκαν στη Γαλλία σαν ενοχλητικές και η αναγνώρισή του για την ιδιαίτερη σημασία της νορδικής φυλής θεωρήθηκε προφανώς προσβλητική. Η απονορδικοποίηση έχει ήδη προχωρήσει πολύ στη Γαλλία για να αποκτήσει οποιαδήποτε επιρροή η νορδική ιδέα. Εξίσου απίθανο είναι να δοθεί μεγαλύτερη προσοχή στα φυλετικά ζητήματα μεταξύ των σλαβόφωνων λαών.

Ήταν όμως αναπόφευκτο, ότι σε όλους τους λαούς που γνώρισαν τις διδασκαλίες του Γκομπινώ και τις έρευνες του ντε Λαπούζ, υπήρξαν άτομα που επηρεάστηκαν βαθύτερα από αυτές. Από την αρχή του αιώνα, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, μπορεί να ειπωθεί μάλιστα για μια αυξανόμενη προσοχή στα ζητήματα της φυλής, αν και δεν υπάρχουν ακόμη πιο διαδεδομένες και σαφείς απόψεις. Σύμφωνα με τη γλώσσα που χρησιμοποιούν ο Γκομπινώ και ο Τσάμπερλεν, συναντάμε εδώ και εκεί περισσότερες ή λιγότερο σαφείς αντιλήψεις για την ανάγκη διατήρησης της καθαρότητας του «γερμανικού» αίματος ή (σύμφωνα με τον ντε Λαπούζ) του αίματος των «Άριων».[353] Έτσι, παραμένει ανοιχτή

353. Η γλωσσολογία έχει αναφερθεί συχνά στις ινδοευρωπαϊκές γλώσσες ως άρια· σήμερα, ο όρος «Άριος» χρησιμοποιείται κυρίως μόνο για τον ινδοπερσικό κλάδο των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών. Η φυλετική έρευνα στην αρχή της χαρακτήρισε την (μη υπάρχουσα) λευκή ή καυκάσια φυλή κατά καιρούς σαν Άρια, αργότερα και τους λαούς της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας κατά καιρούς σαν Άριους λαούς και τέλος και τη νορδική φυλή σαν Άρια φυλή. Σήμερα, ο όρος Άριος έχει γίνει επιστημονικά άχρηστος και η

η πόρτα της σύγχυσης της φυλής με το λαό ή της φυλετικής και γλωσσικής καταγωγής και είναι αδύνατος ένας ξεκάθαρος στόχος. Αυτό που έλειπε (και λείπει) είναι η κατανόηση της έννοιας «φυλή» (βλ. σελ. 8) και η γνώση αυτών των φυλών που αποτελούν τους γερμανικούς (δηλαδή γερμανόφωνους) λαούς και τους ινδοευρωπαϊκούς (δηλαδή τους ινδοευρωπαϊκούς γλωσσόφωνους) λαούς. Δεν υπήρξε (και δεν υπάρχει) η αντίληψη της φυλετικής κληρονομιάς του νορδικού ανθρώπου ως του δημιουργού των αξιών που χαρακτηρίζουν τον πολιτισμό των Ινδοευρωπαϊκών («Άριων») και των γερμανικών λαών. Μια φυλετική επιστήμη της Ευρώπης δεν μπορούσε να γραφτεί στην εποχή του Γκομπινώ. Αυτό απαιτούσε πολλές μεμονωμένες έρευνες.[354]

Έλειπε όμως (και λείπει) και κάτι άλλο: ο Γκομπινώ (όπως και οι σύγχρονοί του) δεν γνώριζε ακόμη τη σημασία της **επιλογής** για τη ζωή των εθνών. Ακόμη και χωρίς ανάμειξη με άλλες φυλές, η νορδική φυλή μπορεί να καταστραφεί αν είναι κατώτερη από τις άλλες φυλές στον ανταγωνισμό των γεννήσεων, εάν στη νορδική φυλή ο αριθμός των γάμων είναι μικρότερος, η ηλικία στην οποία γίνεται ο γάμος είναι μεγαλύτερη και ο αριθμός των παιδιών μικρότερος. Με την κατανόηση της «αναντικατάστατης σημασίας της νορδικής φυλής» (Φριτζ Λεντς), ο ντε Λαπούζ και ο Όττο Αμμόν έπρεπε να συνδυάσουν την ιδέα της επιλογής, αλλά κυρίως και μια επαρκή γνώση των νόμων της κληρονομικότητας.

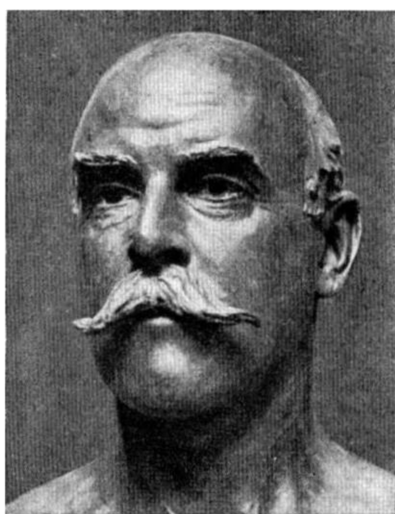
Ο **Πιερ Λουί Μοπερτουί** (Pierre Louis Maupertuis, 1698 – 1759), (1744 και 1746) και ο **Ιμμάνουελ Καντ** (Immanuel Kant, 1724 – 1804), (1775, 1785 και 1790) ήταν οι πρώτοι που επεσήμαναν τη σημασία της για τα ζωντανά όντα. Μια πραγματική επιρροή της ιδέας της επιλογής, όμως, εμφανίστηκε μόνο από τότε που το έργο του Δαρβίνου «Η Προέλευση των Ειδών μέσω της Φυσικής Επιλογής» (The Origin of Species by means of natural Selection) το 1859 πραγματικά θεμελίωσε τη σύγχρονη βιολογία. Η ιδέα της επιλογής έπρεπε να έχει συνέπειες για την εξέταση της μοίρας των εθνών. Αυτό το είδε για πρώτη φορά ο ξάδερφος του Δαρβίνου, **Φράνσις Γκάλτον** (1822 – 1911), «ο πατέρας της ευγονικής» (κληρονομική έρευνα υγείας, φυλετική υγιεινή). Ήταν ο πρώτος που έδειξε ότι η **κληρονομικότητα**, και όχι το **περιβάλλον**, είναι ο αποφασιστικός παράγοντας για όλα τα έμβια όντα, συμπεριλαμβανομένου και του ανθρώπου, και διαμόρφωσε τις βασικές αρχές μιας κληρονομικής θεωρίας υγείας αναγνωρίζοντας ότι η βελτίωση ενός λαού είναι δυνατή μόνο με τη μεγαλύτερη αύξηση των κληρονομικών χαρακτηριστικών υψηλότερης ποιότητας. Χρειάστηκαν όμως σχεδόν τέσσερις δεκαετίες για να κατανοηθεί σωστά η σημασία του Γκάλτον και για να καρποφορήσει το έργο του.

χρήση του πρέπει να απορριφθεί, ειδικά επειδή σε μη επιστημονικούς κύκλους η λέξη Άριος χρησιμοποιείται με ακόμη περισσότερες έννοιες, κυρίως σε μια πολύ ασαφή εφαρμογή σε λαούς που δεν μιλούν σημιτικές γλώσσες. Τότε οι «Άριοι» αντιπαραβάλλονται με τους «Σημίτες». Ο όρος «Σημίτες» όμως έχει εγκαταλειφθεί και στη φυλετική επιστήμη, καθώς άνθρωποι και έθνη με ποικίλη φυλετική προέλευση μιλούν σημιτικές γλώσσες (βλ. κεφάλαιο 4 σχετικά με αυτό).

354. Δείτε το κεφάλαιο «Λίγα λόγια για την ιστορία της φυλετικής επιστήμης και συναφείς τομείς έρευνας» στο «Φυλετικές μελέτες του γερμανικού λαού».

Οι περιγραφές όμως του Γκάλτον δεν βασίζονταν σε μια επιστημονική θεωρία της κληρονομικότητας. Οι βασικές αρχές αυτού του έργου δημιουργήθηκαν από τον **Γιόχαν Μέντελ** (Johann Mendel, 1822 – 1884), έναν Αυγουστίνο ιερέα στο Μπρυν (σημερινό Μπρνο) (και ως εκ τούτου φέρει το όνομα **Γκρέγκορ**), του οποίου το έργο της ζωής είχε τόσο βαθύ αντίκτυπο μετά την εκ νέου ανακάλυψή του το 1900 που έγιναν πολλές έρευνες και σήμερα έχει καθιερωθεί μια ολοκληρωμένη επιστήμη της κληρονομικότητας.

Μέσα από αυτή την έρευνα, οι διδασκαλίες του Γκομπινώ απέκτησαν βαθύτερη σημασία, από όλους αυτούς τους τομείς της έρευνας, από την επιστήμη της κληρονομικότητας, την κληρονομική υγεία και τις φυλετικές σπουδές, οι διδασκαλίες του κέρδισαν νέα υποστήριξη: γεννήθηκε το νορδικό κίνημα. Έπρεπε να κινητοποιηθούμε στις χώρες όπου υπήρχε ακόμα αρκετό νορδικό αίμα στο σώμα του λαού για να καταστεί δυνατή μια νορδική αναγέννηση. Με αυτό τον τρόπο, δημιουργήθηκαν στη Γερμανία ενώσεις, που προσπάθησαν να διαδώσουν τη νορδική ιδέα, ενώ παρόμοιες ενώσεις δημιουργήθηκαν στις Ηνωμένες Πολιτείες και φαίνεται να επεκτείνονται και πέρα από αυτές τις χώρες.

Εικ. 480: Μάντισον Γκραντ, γεννημένος το 1865 (προτομή από τον Τσέστερ Μπιτς)

Εικ. 481: Λόθροπ Στόνταρντ, γεννημένος το 1883 (Κ: 76, Α: γκρι)

Αν και η νορδική ιδέα είναι ζωντανή στη Γερμανία για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα από ό,τι σε άλλες χώρες, δεν φαίνεται να έχει διαδοθεί τόσο ευρέως, όπως στη Βόρεια Αμερική, λόγω του κατακερματισμού των οπαδών της σε μικρές ομάδες. Στις Ηνωμένες Πολιτείες, τα βιβλία του **Μάντισον Γκραντ** και του **Λόθροπ Στόνταρντ**[355] είχαν εξαιρετική επιτυχία, το βιβλίο του Γκραντ με τις φυλετικές του διδασκαλίες και την αναφορά στην απειλούμενη εξαφάνι-

355. Μάντισον Γκραντ , «Το πέρασμα της Μεγάλης Φυλής ή η φυλετική βάση της Ευρωπαϊκής Ιστορίας», 4η έκδοση, 1923 – Λόθροπ Στόνταρντ: «Η ανερχόμενη παλίρροια των έγχρωμων ενάντια στην υπεροχή του Λευκού Κόσμου», 1919, και «Η Εξέγερση Ενάντια στον Πολιτισμό». «Η Απειλή του υπανθρώπου», 1924 [μόλις κυκλοφόρησε σε γερμανική μετάφραση από τον Βίλχελμ Χάις (Wilhelm Heise) με τον τίτλο «Πολιτισμική ανατροπή. Η Απειλή του υπανθρώπου»]. Φυλετικές πραγματικότητες στην Ευρώπη. 1925

ση της νορδικής φυλής, της «μεγάλης φυλής», και τα βιβλία του Στόνταρντ με την αναφορά τους στον «κίτρινο» και τον «μαύρο» κίνδυνο (βλ. σελ. 315 και επόμενα) που απειλούν από το εξωτερικό τους λαούς που καθοδηγούνται από τους νορδικούς και με την αναφορά στην εκφυλισμό που απειλεί αυτούς τους λαούς από το εσωτερικό μέσω του αυξανόμενου πολλαπλασιασμού των κατώτερων γενετικών χαρακτηριστικών. Η εξελιγμένη έρευνα για την κληρονομική υγεία, η οποία έχει γίνει κάτι σαν πατριωτικό ζήτημα στη Βόρεια Αμερική, έδωσε στα βιβλία του Γκραντ και του Στόνταρντ μια σταθερή επιστημονική βάση και είχε ήδη προετοιμάσει το έδαφος παντού για την υιοθέτηση των διδασκαλιών περί παθολογικής και κληρονομικής υγείας. Σε αυτό προστέθηκε η ανεπιφύλακτη συμμετοχή των ηγετικών στελεχών και ενός τμήματος του Τύπου, παρόλο που ο Πρόεδρος Ουόρεν Χάρντινγκ (Warren Harding, 1865 – 1923), σε δημόσια ομιλία του (στις 26/10/1921), είχε επισημάνει τη σημασία του βιβλίου του Στόνταρντ «Η ανερχόμενη παλίρροια των έγχρωμων», και παρόλο που το Κογκρέσο των Ηνωμένων Πολιτειών, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδέες του Γκραντ, θέσπισε νόμους για τη μετανάστευση, οι οποίοι προωθούσαν την επιθυμητή μετανάστευση από τη βορειοδυτική Ευρώπη, αναστέλλοντας την ανεπιθύμητη μετανάστευση από τη νότια και την ανατολική Ευρώπη, ενώ η μετανάστευση από την Ασία και τους κατώτερους ανθρώπους απαγορεύεται εντελώς. Είναι πιθανό ότι οι νόμοι για τη μετανάστευση, όπως έχουν θεσπιστεί τώρα, είναι μόνο το πρώτο βήμα προς μια ακόμα πιο σαφή νομοθεσία που θα έχει σαν στόχο τη φυλετική και γενετική υγεία, αφού ο Γκραντ είναι ο αντιπρόεδρος της Ένωσης Περιορισμού Μετανάστευσης για πάνω από δύο δεκαετίες. Ιδιαίτερα στη Βόρεια Αμερική, όπου υπάρχει η ευκαιρία να εξετάσουμε τις φυλές και τα φυλετικά μείγματα της Ευρώπης με βάση την αξία τους σαν πολίτες, η σημασία της νορδικής φυλής δεν μπορούσε να παραμείνει κρυμμένη. Κορυφαίοι πολιτικοί έχουν αναγνωρίσει τη σημασία της νορδικής φυλής και συνηγορούν υπέρ της αναγνώρισής της.[356] Σήμερα, στη Βόρεια Αμερική, πραγματοποιείται **μια σημαντική αλλαγή**: η Ευρώπη δεν θεωρείται πλέον σαν μια ήπειρος μετανάστευσης που βασίζεται σε κράτη ή λαούς, αλλά μάλλον σε φυλές.

Ο κίνδυνος της απονορδικοποίησης (Μάντισον Γκραντ: «Το τέλος της Αμερικής») έχει αναγνωριστεί από πολλούς Αμερικανούς, σύμφωνα με το βιβλίο του Γκραντ. Δημιουργήθηκαν ενώσεις των νορδικών και κατά

356. Έτσι πρόσφατα, ο υπουργός εργασίας Τζέιμς Τζον Ντέιβις (James John Davis, 1873 – 1947), ανέφερε στην «Πρωινή εφημερίδα» (Όσλο, 1 Ιουλίου 1924) μετά τις εκπληκτικά ειλικρινείς δηλώσεις του: «Είναι, αδιαμφισβήτητο όμως το γεγονός ότι η λεγόμενη νορδική φυλή, που σαν μετανάστες στην Αμερική, ήταν αυτή που σήκωσε τα πιο μεγάλα βάρη. Αυτή η φυλή ήταν που άνοιξε τους δρόμους, όργωσε τη γη και έχτισε τη βιομηχανία, ενώ οι Ιταλοί και οι Έλληνες γυαλίζουν παπούτσια, πουλάνε φρούτα και φτιάχνουν βόμβες για «οικιακή χρήση», και οι Εβραίοι ζουν μια ξέγνοιαστη ζωή στις δανειακές τους τράπεζες και στα παλαιοπωλεία τους, με φιλικά δάνεια στα 20%. Είναι κατανοητό ότι αυτό είναι μια γενίκευση, αλλά αυτή είναι η αλήθεια. Αν ταξιδέψετε προς τα βορειοδυτικά, θα διαπιστώσετε τι έγινε από τη μεριά των νορδικών φυλών και ιδιαίτερα των Σκανδιναβών στην γεωργία. Οι περισσότεροι ξεκίνησαν με άδεια χέρια και μια σιδερένια θέληση. Το αποτέλεσμα είναι μια περιοχή που ανθίζει. Αν ταξιδέψετε στις μεγάλες πόλεις και περπατήσετε στις διάφορες “Μικρές Ιταλίες”, “Μικρές Ελλάδες” και τις εβραϊκές συνοικίες και από εκεί κάνετε μια βόλτα εκεί που ζουν οι “οι δικοί μας”, θα νιώσετε ανακούφιση αναπνέοντας ξανά καθαρό αέρα.»

κύριο λόγο των νορδικών Αμερικανών αγγλοσαξονικής καταγωγής, όπως η «Νορδική Φρουρά». Οι Αμερικανοί γερμανικής καταγωγής ίδρυσαν την «Νορδική Ομοσπονδία Άριων» και πολλά άλλα. Ορισμένοι Βορειοαμερικανοί που κατευθύνονται από νορδικούς φαίνεται να έχουν ενώσει τις δυνάμεις τους σε συνεταιριστικές ενώσεις με στόχο να γίνουν σταδιακά οικονομικά ανεξάρτητοι από τα μεγάλα κεφάλαια που βρίσκονται σε μη-νορδικά χέρια. Φαίνεται λοιπόν ότι οι νορδικοί κύκλοι της Βόρειας Αμερικής έχουν προσηλωθεί κατάλληλα στη διατήρηση και στην αύξηση του νορδικού αίματος. Είναι πιθανό να απαιτηθεί, ειδικά από την πλευρά των Αμερικανίδων γυναικών, και μεγαλύτερη κατανόηση της σημασίας των ποσοστών των γεννήσεων για όλες αυτές τις προσπάθειες. Η ιδέα της κληρονομικής υγειονομικής περίθαλψης και της προστασίας της νορδικής φυλής φαίνεται όμως να αγγίζει τους καλύτερους του πληθυσμού της Βόρειας Αμερικής. Ο **Λεοπόλντ Ζίγκλερ** (Leopold Ziegler, 1881 – 1958) αναφέρει σε ένα δοκίμιο με τίτλο «Αμερικανισμός»[357], ότι ο «βαθύς νόμος της ανισότητας» του Λόθροπ Στόνταρντ ήδη ακούγεται «σαν η φανατική μπάντα μιας κοινωνικά επαναστατημένης Αμερικής από τα πάνω, της οποίας η δημιουργία δεν μπορεί πλέον να σταματήσει».

Αν λάβουμε υπόψη ότι η νορδική ιδέα στη Γερμανία υπήρχε ήδη από την αρχή του αιώνα (βλ. σελ. 320) που έχει ριζώσει απανταχού, οι νορδικές φιλοδοξίες αυτής της χώρας δεν μας δίνουν, σε γενικές γραμμές, την εικόνα της ενότητας και της σκοπιμότητας που δείχνουν οι βορειοαμερικανικές φιλοδοξίες, αν και το «Νορδικό Δαχτυλίδι» από τη μια πλευρά, και η «Νέα Νορδική Ένωση» από την άλλη, ξεχωρίζουν όλο και περισσότερο σαν οργανώσεις που εργάζονται με αντικειμενικό και αποφασιστικό τρόπο και με την «Ένωση Χώρα των Παιδιών» και την επιτυχία της, υπάρχει μια πολλά υποσχόμενη αρχή για την πραγματική ενοποίηση.[358] Εντούτοις, δεν πρέπει να παραβλέψουμε την πολύ δύσκολη οικονομική κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι Γερμανοί υποστηρικτές της νορδικής ιδέας, οι περισσότεροι από τους οποίους ανήκουν στη μεσαία τάξη, μια κατάσταση η οποία αντιμετωπίζει διαρκώς εμπόδια σε κάθε προσπάθεια να προχωρήσουν. Τα εμπόδια που στέκονται στο δρόμο ενός νορδικού κινήματος, όμως, βρίσκονται εν μέρει στην ίδια τη γερμανική φύση: στον κατακερματισμό που εμφανίζεται συνεχώς σε μικρές, κλειστές ομάδες με τις δικές τους «θεωρίες».[359] Γι' αυτό το λόγο, το νορδικό κίνημα στη Γερμανία, μαζί με

357. Παγκόσμιο Οικονομικό Αρχείο, τόμος 23, 1926

358. Η «Ένωση Χώρα των Παιδιών» έχει σαν στόχο την δημιουργία αγροτικών σπιτιών, στα οποία θα ανατρέφονται γενετικά υγιή παιδιά, κυρίως από νορδικούς γονείς, παιδιά των οποίων η αναπαραγωγή δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί στη στεγαστική δυστυχία των μεγάλων πόλεων.

359. Ενώ στα αγγλοσαξονικά έθνη οι άνθρωποι συμφωνούν για να δράσουν με σκοπό την επίτευξη του ίδιου στόχου, στη Γερμανία πολλοί μεμονωμένοι εγκέφαλοι προσπαθούν να βρουν «απόψεις». Η ποικιλία των οδών που οδηγούν στον στόχο συζητείται λεπτομερώς και τελικά τονίζεται τόσο «θεμελιωδώς» που ξεχνιέται ότι ο στόχος είναι κοινός. Πολύ «λογικά» μπορούμε να σκεφτούμε όλες τις ιδέες που αναδύονται σε ένα νέο κίνημα και δεν εξετάζονται αντικειμενικά την εφαρμογή αυτών των ιδεών στην παρούσα πραγματικότητα. Η δεξιοτεχνική διαχείριση μιας ιδέας σε σχέση με μια συγκεκριμένη τοπική-χρονική πραγματικότητα θα έπρεπε συχνά να επανασυνδέει τις ομάδες πολύ γρήγορα, αλλά χωρίζουν λόγω «βασικών» συζητήσεων.

πολλές άλλες ιδέες, χρειάζεται και τη σωστή ιδέα της **διπλής ηγεσίας** που επεσήμανε ο Φιλαλήθης Κουν[360], καθώς και το πνεύμα που περιγράφει ο Όσβαλντ Σπένγκλερ στο βιβλίο του «Πολιτικές υποχρεώσεις της γερμανικής νεολαίας» και στο βιβλίο του «Νέα οικοδόμηση του γερμανικού Ράιχ» (και τα δύο 1924) σαν το πνεύμα μιας νέας νεολαίας.[361] Ο κατακερματισμός σε μικρές ομάδες έχει σαν αποτέλεσμα να θεωρηθεί ότι οι «Προστατευτικές Εταιρείες για τη Νορδική Φυλή" (Άλφρεντ Πλουτζ) στη Γερμανία αποτελούν μόνο την αρχή της προσοχής στα φυλετικά ζητήματα και πρέπει να συμφωνήσουμε με τον **Πλουτζ**, ο οποίος χαρακτήρισε αυτές τις «Προστατευτικές Εταιρείες» σαν «σημαντικά φτωχότερες σε μέλη και επιρροή από εκείνες των Εβραίων»[362].

Όμως, δεν πρέπει να υποτιμηθούν οι προσπάθειες με νορδικό προσανατολισμό, καθώς και τα **σημάδια** μιας αρχικής προσοχής στα θέματα της φυλής. Η νεολαία, η οποία έχει εντυπωσιαστεί από τη νορδική ιδέα, έχει κάνει πολλά για να διαδώσει την αντίληψή της κάτω από τις πιεστικές συνθήκες της σημερινής Γερμανίας και παρά την έλλειψη χρημάτων. Αν πρόκειται για μετριοπαθείς αρχές, η **θεμελιώδης αλλαγή** είναι σημαντική: η κοσμοθεωρία του «ατομικισμού» που υμνούσε τόσο πολύ ο 19ος αιώνας και που εξακολουθούσε να διακηρύσσεται από την προηγούμενη γενιά, καταρρέει. Η έμφαση στην μοναδικότητα του ατόμου, που ακόμη και χθες συνοδευόταν από την ηχηρή κραυγή «Να είσαι εσύ!», η νέα γενιά την αμφισβητεί και περιφρονεί το έργο που διακηρύχθηκε. Με έκανε να σκεφτώ όταν, ενώ έγραφα αυτό το βιβλίο (1924), έπεσα πάνω σε ένα έγγραφο της «Νέας Νορδικής Ομοσπονδίας» που περιείχε τις ακόλουθες φράσεις: «Ας θυμόμαστε πάντοτε ότι, αν δεν θέλουμε να καταστραφεί η φυλή μας, δεν είναι μόνο θέμα επιλογής ενός νορδικού συζύγου, αλλά και να βοηθήσουμε τη φυλή μας να πετύχει τη γέννηση μέσω του γάμου μας».

360. Φιλαλήθης Κουν, «Από Γερμανούς προγόνους και εγγόνια», 1924

361. Ο Όσβαλντ Σπένγκλερ, σε ένα σημείο του βιβλίου, στρέφεται ενάντια στην ιδέα της φυλής, θεωρώντας γελοίο το γεγονός ότι οι εκπρόσωποί της θα μπορούσαν να θεωρήσουν καθοριστικό το σχήμα του κεφαλιού ενός μελλοντικού ικανού Γερμανού πολιτικού. Αυτή η θέση του Σπένγκλερ δεν θα εμποδίσει τους νορδικούς Γερμανούς από το να λάβουν στα σοβαρά τις εποικοδομητικές ιδέες του βιβλίου που προαναφέρθηκε. Δεδομένου του συνόλου του πνευματικού του υπόβαθρου, δεν μπορεί κανείς να περιμένει από τον Σπένγκλερ να κατανοήσει την ιδέα της φυλής (την οποία παρεξηγεί εντελώς στην ιστορική της θέση). Ο Σπένγκλερ ανήκει στον δυτικό πνευματικό κόσμο, ο οποίος εξακολουθεί να αγνοεί την έννοια της φυλής, της κληρονομικότητας και της επιλογής, όπως δεν αναγνωρίζει την απαίτηση διδασκαλίας βιολογίας και γενετικής στο (κατά τα άλλα εξαιρετικό) σχολικό πρόγραμμα σπουδών του. Γι' αυτό είναι ακόμη πιο ενθαρρυντικό, και μάλιστα ακόμη πιο συναρπαστικό για τον εκπαιδευμένο στα θέματα της φυλετικής γνώσης, να παρατηρήσει πως η φυλετική ιδέα, μάλιστα η νορδική ιδέα, σε όλα τα γραπτά του Σπένγκλερ βρίσκεται, σαν να είναι ακριβώς στην πόρτα, και πώς ακόμη και η νεολαία που ο Σπένγκλερ επιθυμεί για τη γερμανική άνοδο, θεωρείται από αυτόν ασυνείδητα σαν μια επιλογή, η οποία είναι εξ ολοκλήρου νορδική. Η έκκληση προς αυτή τη νεολαία, μαζί με την λαμπρή παρουσίαση ενός γερμανικού δικαίου που προέρχεται από τη νορδική-γερμανική έννοια του δικαίου, είναι ένα από τα μέρη του βιβλίου που θα είναι ιδιαίτερα πολύτιμα για το νορδικό κίνημα. Το νορδικό κίνημα ειδικότερα (με τη φυλετική του αντίληψη της ιστορίας, τόσο διαφορετική από εκείνη του Σπένγκλερ) είναι (ή θα έπρεπε να είναι) ικανό να επιτελέσει την υπέρβαση της κοσμοθεωρίας του Σπένγκλερ σαν ένα από τα σημερινά του καθήκοντα.

362. Άλφρεντ Πλουτζ, στο κεφάλαιο «Κοινωνική Ανθρωπολογία», Σύγχρονος Πολιτισμός, Μέρος III, Κεφάλαιο V, 1923

Χθες, μια τέτοια αντίληψη για τη ζωή θα ήταν ακατανόητη, και σήμερα, πρέπει να φαίνεται ακόμα ακατανόητη για την γενιά του χθες. Η σημερινή εποχή έχει ανατραφεί με τις απόψεις της «φυσικής ισότητας όλων των ανθρώπων» και της μοναδικότητας του ατόμου (ατομικισμός, κουλτούρα της προσωπικότητας). Αν κοιτάξουμε πίσω σήμερα, θα εκπλαγούμε πόσο καιρό μπόρεσαν να επικρατήσουν οι βιολογικά αβάσιμες διδασκαλίες της εποχής του Διαφωτισμού και του Ζαν-Ζακ Ρουσσώ (Jean-Jacques Rousseau, 1712 – 1778) και πώς μπόρεσαν ακόμη και σήμερα να κυριαρχούν στην κοσμοθεωρία των πλατιών μαζών, παρόλο που ένας Γιόχαν Γκότλιμπ Φίχτε (Johann Gottlieb Fichte, 1762 – 1814) και ένας Τόμας Κάρλαϊλ (Thomas Carlyle, 1795 – 1881) είχαν ήδη καταφέρει να ξεπεράσουν τέτοιες αντιλήψεις. Ηττημένο στο εσωτερικό, το δόγμα της ισότητας και του ατομικισμού συνεχίζει να επικρατεί, καθώς ικανοποιεί ή τουλάχιστον υπόσχεται να ικανοποιήσουν τις ορμές μιας εποχής προχωρημένης διαφθοράς και αποδιοργάνωσης και αποφέρουν πραγματικό κέρδος στους εκμεταλλευτές αυτής της εποχής. Αν εξετάσουμε με καθαρά εμπειρικό τρόπο την αντίληψη που επικρατεί στους πληθυσμούς της Δύσης για την **φύση ενός λαού**, αφήνοντας κατά μέρος όλους τους ορισμούς των υπαρχουσών και ακολουθούμενων πολιτικών θεωριών, θα διαπιστώσουμε ότι σαν λαός συνήθως νοείται ότι δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο από το άθροισμα των σημερινών πολιτών ενός συγκεκριμένου κράτους˙ – η διαπίστωση αυτή δείχνει επίσης ότι, ως επί το πλείστον, το καθήκον του κράτους δεν θεωρείται συνήθως τίποτα περισσότερο από την ικανοποίηση των καθημερινών αναγκών αυτού του αθροίσματος των ατόμων ή ακόμη και μόνο του αθροίσματος των ατόμων που ενώνονται για να σχηματίσουν μια πλειοψηφία. Οι αποφάσεις της πλειοψηφίας αποσκοπούν στην επίτευξη της μεγαλύτερης δυνατής «ευτυχίας» για τα άτομα.[363]

Η φυλετική και γενετική κατανόηση δημιουργεί μια διαφορετική αντίληψη για τη φύση ενός λαού. Εδώ, ένας λαός θεωρείται σαν μια **κοινότητα των πεπρωμένων** των προηγούμενων, των σημερινών και των μελλοντικών γενεών, μια κοινότητα των πεπρωμένων που έχει τις ρίζες της στην ευθύνη απέναντι στο παρελθόν του λαού και στοχεύει στην ευθύνη απέναντι στο μέλλον του λαού, στις μελλοντικές γενιές. Η κάθε παρούσα γενιά μέσα σε ένα τέτοιο λαό θεωρείται από τη νορδική ιδέα σαν ένας **κοινός στόχος**, ο οποίος επιδιώκει την ολοένα και καθαρότερη διαμόρφωση της νορδικής φύσης σε αυτόν το λαό. Μόνο έτσι μπορεί το άτομο να ασκήσει **αποφασιστική** επιρροή στο έθνος στο σύνολό του μέσω της ενεργού ευθύνης του. Οι περισσότεροι όμως, που είναι αφοσιωμένοι σε έναν τέτοιο κοινό στόχο, είναι κατά κύριο λόγο νορδικοί:

363. Το γεγονός ότι οι πολιτικές ιδέες του 19ου αιώνα και της σύγχρονης εποχής έχουν οδηγήσει στην «λατρεία της έλλειψης κρίσης» αποδεικνύεται από το βιβλίο του Εμίλ Φαγκέ (Émile Faguet, 1847 – 1916), «Η λατρεία της ανεπάρκειας» (Le culte de l' incompetence), του 1921. Οι αιτίες αυτής της διεθνώς ιστορικής «λατρείας της έλλειψης κρίσης» παρουσιάζονται στο βιβλίο του Γκυστάβ Λε Μπον (Gustave Le Bon, 1841 – 1931), «Ψυχολογικοί νόμοι της εξέλιξης των λαών», 17η έκδοση, 1922. (Το βιβλίο έχει μεταφραστεί στα γερμανικά.)

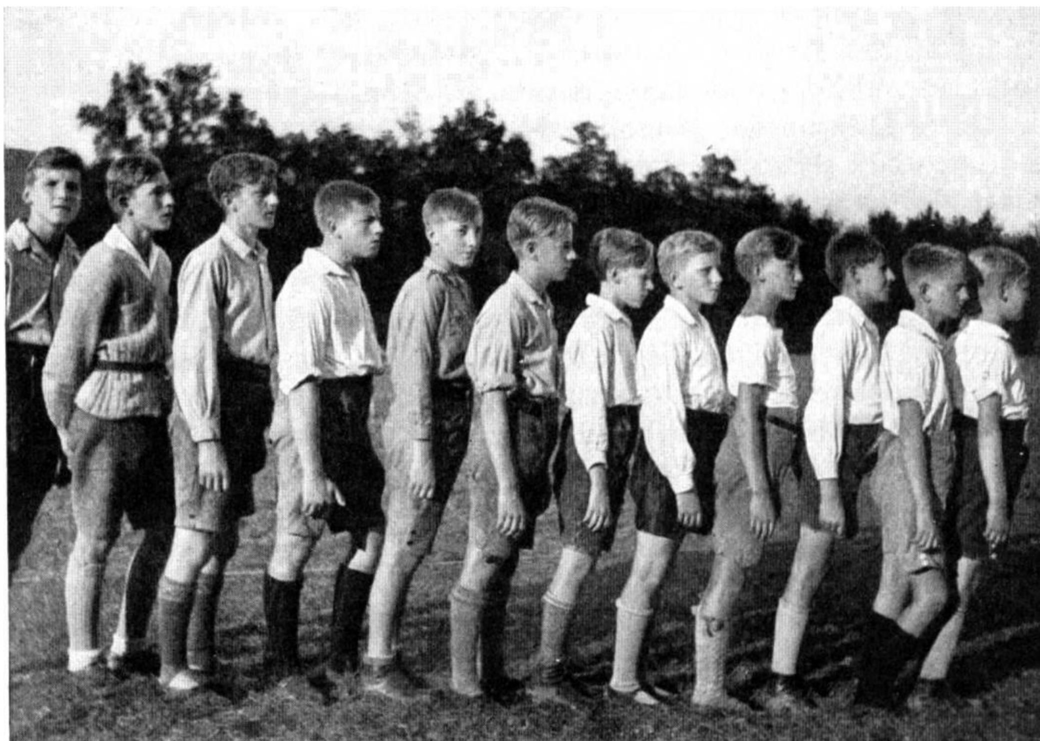
«Ω, αδέρφια μου, σας αγιάζω και σας ορίζω σε μια νέα αριστοκρατία: θα είστε μάρτυρες και καλλιεργητές και οι φορείς των σπόρων του μέλλοντος» (Νίτσε. Έτσι μίλησε ο Ζαρατούστρα).

Ο αγώνας που γίνεται αισθητός ανάμεσα στους νέους για μια «οργανική» (δηλαδή, ριζωμένη στο λαό, δεσμευμένη στους νόμους της ζωής, σε αντίθεση με τον «ατομισμό»), κοσμοθεωρία πρέπει τελικά να συνδέσει αυτή τη νεολαία με τη ζωή της πατρίδας και την ύπαρξη του λαού της, όπως οι γερμανικές φυλές της πρώιμης εποχής ένιωθαν συνδεδεμένες, – παρά την πραγματική απόσταση όλων των νορδικών ατόμων μεταξύ τους – στις οποίες η σχέση τους με την φυλή τους ήταν ο πυρήνας της ύπαρξής τους. Θα μπορούσε να αποδειχθεί ότι η αρχαία γερμανική αντίληψη για τη ζωή ήταν τόσο εναρμονισμένη με τους ίδιους τους νόμους της ζωής, που έπρεπε να προωθήσει τη φυλετική και κληρονομική υγεία των γερμανικών φυλών και ότι με την εξασθένηση αυτής της αντίληψης για τη ζωή κατά τον Μεσαίωνα, η φυλή και η κληρονομική υγεία έπρεπε να τεθούν σε κίνδυνο. Πολλές φορές, ένα νορδικό κίνημα θα αναζητήσει **πρότυπα** για την ψυχική του κατεύθυνση στον αρχαίο γερμανικό κόσμο, ο οποίος ήταν μια καθαρή έκφραση της νορδικής φύσης.[364]

Είναι ιδιαίτερα σημαντικό ότι στις γερμανόφωνες φυλές οι γυναίκες, κυρίως εκείνες που δραστηριοποιούνται στο γυναικείο κίνημα, κερδίζονται στην υπόθεση της αναπαραγωγής (κληρονομική υγεία) και της νορδικοποίησης (φυλετικά). Μέχρι τώρα το γυναικείο κίνημα έχει φέρει ομάδες γυναικών στον αγώνα κατά της παιδικής φτώχειας και της έλλειψης παιδιών με γενετική σύνθεση άνω του μέσου όρου, συμπεριλαμβανομένων πιθανώς πολλών κυρίως νορδικών γυναικών. Κατά μέσο όρο, οι Γερμανίδες με πανεπιστημιακή εκπαίδευση δεν γεννούν περισσότερα από ένα παιδιά· ευρωπαϊκές και βορειοαμερικανικές μελέτες δείχνουν τον τρομερό τρόπο με τον οποίο το γυναικείο κίνημα συνέβαλε, κυρίως ακούσια, στην εξάλειψη γονιδίων

364. Γι' αυτό σε αυτό το σημείο πρέπει να γίνει αναφορά στο βιβλίο «Αρχαία Νορδική Λογοτεχνία», 1923, του Γκουστάβ Νέκελ (Gustav Neckel, 1878 – 1940) και στο «Αρχαίος Γερμανικός Πολιτισμός», 1925, καθώς και στο «Έπος και Ειδύλλιο», 1922, του Γουίλιαμ Πάτον Κερ (William Paton Ker, 1855 – 1923) και στο «Γένος των Ηρώων» του Χέκτορ Μονρό Τσάντγουικ (Hector Munro Chadwick, 1870 – 1947). – Η πιο εμπεριστατωμένη περιγραφή του αρχαίου γερμανικού κόσμου είναι το τετράτομο έργο (δυστυχώς δεν έχει ακόμη μεταφραστεί στα γερμανικά): το βιβλίο «Η λαογραφία μας στην αρχαιότητα» (Vor folkeaet i oldtiden) του Βίλχελμ Γκρόνμπεχ (Vilhelm Grønbech, 1873 – 1948), έκδοση 1909 – 1912. Για τον Γκρόνμπεχ (προφέρεται: Grönbeck) θα λέγαμε ότι η έρευνά του φτάνει μέχρι τον πυρήνα της αρχαίας γερμανικής ψυχής. Ακριβώς εξαιτίας αυτού, η γνώση αυτού του έργου του νορδικού κινήματος θα μπορούσε να δείξει και τους κινδύνους στους οποίους πέφτουν, ανά πάσα στιγμή, μικρές ομάδες γερμανικού ή νορδικού προσανατολισμού, εξαιτίας αβάσιμων φαντασιώσεων για τα αρχαία γερμανικά πράγματα. (Παραδείγματα: Ο Γκουίντο φον Λιστ (Guido von List, 1848 – 1919) και οι «μαθητές» του, κάθε είδους «ερευνητές» γλωσσών, «ερευνητές» των Ρούνων και «ερευνητές» βραχογραφιών.) Η γνώση του έργου του Γκρόνμπεχ θα μπορούσε και να μειώσει τον κίνδυνο ενός ορισμένου αρχαίου γερμανικού ή αρχαίου νορδικού ρομαντισμού, που εμφανίζεται περιστασιακά μέσα σε κύκλους νορδικού προσανατολισμού στη Γερμανία, καθώς ο Γκρόνμπεχ επισημαίνει τη μεγάλη διαφορά μεταξύ της (απαραίτητης) κοσμοθεωρίας μας από την κοσμοθεωρία της γερμανικής πρώιμης εποχής. Η σημασία του αρχαίου γερμανικού κόσμου για τη νορδική ιδέα δεν έγκειται σε αυτά ή εκείνα τα αρχαία γερμανικά φαινόμενα, τα οποία θα θέλαμε να αναβιώσουμε εκ των υστέρων (που όμως μπορούμε να τα αναβιώσουμε περισσότερο ως προς το πεπρωμένο), αλλά στην αντιμετώπιση της ψυχικής κατεύθυνσής τους – μια αντιμετώπιση που πρέπει να επιδιώξει ένα νορδικό κίνημα με μια απολύτως προοδευτική θέληση. Ένα κίνημα δεν πετυχαίνει κοιτάζοντας το παρελθόν, αλλά επηρεάζοντας το μέλλον.

υψηλής ποιότητας. Θα πρέπει όμως το γυναικείο κίνημα να συνειδητοποιήσει ότι κάθε αναπαραγωγή του νορδικού τύπου και κατεύθυνσης θα είναι πατριαρχική και όχι μητριαρχική· αν οι αντίπαλοι

Εικ. 482: Νεολαία Βίκινγκς, Βιέννη.
Κατά κύριο λόγο επιλεγμένη ομάδα νορδικής αυστριακής νεολαίας

του γυναικείου κινήματος συνειδητοποιήσουν ότι κάθε κουλτούρα νορδικού τύπου απαιτεί το δικαίωμα συμμετοχής των γυναικών που αποφασίζουν ελεύθερα, τότε το γυναικείο κίνημα μπορεί να μετατραπεί από μέσο αντιεπιλογής σε μέσο ενδυνάμωσης της κληρονομικότητας. Το γυναικείο κίνημα θα έχει αντιληφθεί το νόημα και το καθήκον του, όταν βοηθήσει τις πιο γενετικά ικανές γυναίκες να κάνουν όσο το δυνατόν περισσότερα παιδιά και τις γενετικά κατώτερες γυναίκες να κάνουν όσο το δυνατόν λιγότερα παιδιά, μέσω των κατάλληλων οικονομικών μέτρων. Η στάση των γυναικών στους γερμανόφωνους λαούς είναι καθοριστική για την ανάδειξη της ιδέας της επιλογής απέναντι στη νορδική φυλή.

Στους γερμανόφωνους λαούς, η νορδική ιδέα εξακολουθεί να βρίσκει συνδέσεις με τις δημοφιλείς παραδόσεις των Γερμανικών προγόνων, των οποίων η νορδική εμφάνιση και η φύση είναι ακόμα συνειδητή σε πολλούς. Ανεξήγητες αντιλήψεις και ασυνείδητες φυλετικές γνώσεις εκδηλώνονται πάντα κατά καιρούς, όπως για παράδειγμα το γεγονός ότι στη Γερμανία ένας ψηλός, ξανθός, γαλανομάτης θεωρείται «γνήσιος Γερμανός» ή το γεγονός ότι τα δημόσια γραφεία υιοθεσιών στη Γερμανία λαμβάνουν πολύ πιο συχνά αιτήσεις από άτεκνα ζευγάρια που θέλουν να υιοθετήσουν παιδιά ξανθά, και με γαλάζια μάτια παρά για μελαχρινά. Ακόμη και σήμερα, στις περιοχές που μιλούν γερμανικά,

οι νέοι άνθρωποι του τύπου που απεικονίζεται στην εικόνα 483 εξακολουθούν να θεωρούνται σαν μια ευγενέστερη φυλή, από τις καλύτερες σωματικές και ψυχικές εκφράσεις του γερμανικού χαρακτήρα· αυτό το (ασυνείδητα φυλετικό) σκεπτικό ισχύει και στην υπόλοιπες δυτικές χώρες και όχι μόνο.

Η νορδική ιδέα σαν **στόχος** δεν θα δυσκολευτεί να ριζώσει μέσα στους λαούς της γερμανικής γλώσσας, δεδομένου ότι σε αυτούς τους λαούς η επιτομή του υγιούς, ικανού και φιλόδοξου, καθώς και του όμορφου ανθρώπου, φαίνεται πάντα εν μέρει ασυνείδητα, εν μέρει λίγο πολύ συνειδητά κάτω από την τόλμη του νορδικού ανθρώπου. Έτσι η νορδική ιδέα γίνεται τελικά και μια ιδέα ενότητας και συνεννόησης: Αυτό που έχουν **κοινό** όλες οι γερμανικές φυλές – ακόμα κι αν έχουν επιρροές από άλλες φυλές και διακρίνονται μεταξύ τους από αυτές τις επιρροές – είναι η νορδική επιρροή. Αυτό που έχει **κοινό** ο Νότος και ο Βορράς της Αγγλίας, αν και ο Νότος μπορεί να έχει μια ισχυρότερη δυτική επιρροή, είναι η νορδική επιρροή. Αυτό που πρέπει να σημειωθεί είναι: ότι και σε ολόκληρα τα κατά κύριο λόγο διναρικά τμήματα των γερμανόφωνων περιοχών, και ιδιαίτερα στην Αυστρία, η νορδική ιδέα έχει ριζώσει και έχουν δημιουργηθεί ενώσεις κατά κύριο λόγο νορδικών πληθυσμών (βλ. εικ. 483).

Έτσι ανοίγεται και μια ελπίδα για μια ορισμένη ενότητα των λαών της γερμανικής γλώσσας: αυτό που είναι κοινό σε αυτούς τους λαούς, ακόμα κι αν κατά τα άλλα δείχνουν επιρροές από διαφορετικές φυλές, είναι η νορδική επιρροή. Εάν η νορδική ιδέα ριζώσει ανάμεσα σε αυτούς τους λαούς, πρέπει απαραίτητα να γίνει ιδέα κατανόησης και ειρήνης. Τίποτα δεν θα μπορούσε να εδραιώσει και να εξασφαλίσει καλύτερα την ειρήνη μεταξύ των ηγετικών εθνών από την **αφύπνιση της φυλετικής συνείδησης των γερμανόφωνων λαών**. Κατά τη διάρκεια του Παγκόσμιου Πολέμου, ο **Γκραντ**[365] έγραψε: «Από τη φυλετική άποψη, ο σημερινός ευρωπαϊκός πόλεμος είναι ουσιαστικά ένας εμφύλιος πόλεμος», και είχε συγκρίνει τον παγκόσμιο πόλεμο με τη φυλετικά καταστροφική επίδραση του Πελοποννησιακού πολέμου μεταξύ των δύο κορυφαίων ελληνικών φυλών. Οι νορδικά προσανατολισμένοι άνθρωποι μέσα στους γερμανόφωνους λαούς θα πρέπει να επιδιώξουν να έχουν μια τέτοια επιρροή στις κυβερνήσεις και στην κοινή γνώμη ώστε ένας πόλεμος που θα καταστρέφει το απόθεμα του νορδικού αίματος όπως ο Παγκόσμιος Πόλεμος (βλ. σελ. 309 και παρακάτω) να μην μπορεί να είναι δυνατός στο μέλλον, ότι ένας πόλεμος δεν θα είναι δυνατός στο μέλλον, στον οποίο θα μπλέκονται οι λαοί με τον τρόπο που περιέγραψε ο **Μαθάιας Μόρχαρντ** (Mathias Morhardt, 1863 – 1939), πρώην πρόεδρος της Γαλλικής Ομοσπονδίας για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, στο βιβλίο του «Οι αποδείξεις» (Les preuves) (Παρίσι, 1925· μετάφραση από τον Οτμάρ Φράιχερ φον Φέρσχουερ (Otmar Freiherr von Verschuer, 1896 – 1969): «Οι πραγματικοί ένοχοι»). Η

365. Μάντισον Γκραντ, «Το πέρασμα της Μεγάλης Φυλής», 1922. Γερμανική μετάφραση: «Η Καταστροφή της Μεγάλης Φυλής», 1925.

νορδική ιδέα θα έπρεπε να επεκταθεί σε **παν-νορδική ιδέα**, και κατά την αντίληψη και τη φύση της, η παν-νορδική ιδέα θα ήταν αναγκαστικά και η ιδέα του απαραβίαστου της ειρήνης μεταξύ των γερμανόφωνων λαών.

Στον σημερινό πόλεμο, και ακόμη περισσότερο σε αυτόν του αύριο, είναι δύσκολο να σκεφτεί κανείς ένα «βραβείο νίκης» που να αντισταθμίζει την αντιεπιλογή που συνδέεται με έναν πόλεμο. Για εκείνους που έχουν αυτή την αντίληψη, είναι πολύ αμφίβολο αν ακόμη και η πιο ευνοϊκή πολιτική έκβαση ενός αγώνα αξίζει να ονομάζεται «νίκη», όταν οι καρποί αυτής της «νίκης» φτάνουν σε τμήματα ενός λαού που, σαν αποτέλεσμα της κληρονομικής τους καταγωγής, έχουν επιβιώσει από το κοσκίνισμα ενός σύγχρονου πολέμου. Οι πραγματικοί ηττημένοι σε κάθε μελλοντικό πόλεμο μεταξύ μεγάλων δυνάμεων είναι οι κληρονομικές φυλές τόσο των ηττημένων όσο και των «νικητών», που χαρακτηρίζονται από την πολεμική τους ανδρεία και την αίσθηση της θυσίας.[366] Θα είναι καθήκον των υποστηρικτών της νορδικής ιδέας να μεταδώσουν αυτή την αντίληψη στους λαούς τους και στις κυβερνήσεις τους.

Αν μια τέτοια προοπτική για μια πολιτική επιρροή της νορδικής ιδέας φαίνεται ακόμα πολύ τολμηρή σήμερα, το έργο μιας νορδικής αναγέννησης φαίνεται να είναι ένα πολύ προφανές συμπέρασμα από την πορεία της ιστορίας των νορδικών (ινδοευρωπαϊκών) λαών, όπως η αρχική σκέψη μπροστά στην «κατάρρευση» που απειλεί σήμερα και τους γερμανόφωνους λαούς. Καμία αντίρρηση για τη νορδική ιδέα[367] δεν μπορεί να διατηρηθεί μπροστά σε μια κατάσταση που ο **Όιγκεν Φίσερ** (το 1910) περιέγραψε για τον γερμανικό λαό ως εξής: «Ήδη σήμερα το γερμανικό αίμα, η νορδική φυλή, έχει εξαφανιστεί στην Ιταλία, την Ισπανία και την Πορτογαλία. Η παρακμή, μερικές φορές η ασημαντότητα, είναι το αποτέλεσμα! – Η Γαλλία είναι ο επόμενος λαός που θα το πιστέψει – και μετά εμείς – με απόλυτη βεβαιότητα, αν τα πράγματα συνεχίσουν όπως μέχρι τώρα και σήμερα!»[368] Από τότε που

---

366. Αυτό τονίζεται ιδιαίτερα για τον Παγκόσμιο Πόλεμο από τον Λόθροπ Στόνταρντ, «Κοινωνικές τάξεις στην μεταπολεμική Ευρώπη», 1925. Δείχνει ότι η μεσαία τάξη και οι οικογένειες των ανθρώπων με πανεπιστημιακή μόρφωση αποτελούσαν ακριβώς εκείνα τα κοινωνικά στρώματα όπου διατηρούνταν οι υψηλοί στόχοι, ακόμη και όταν έρχονταν σε έντονη σύγκρουση με εγωιστικούς σκοπούς. Αυτά τα στρώματα των μόνιμων υπαλλήλων ήταν ανιδιοτελείς φορείς των νέων ιδεών στη δημόσια εκπαίδευση, τη δημόσια πρόνοια και τις ένοπλες δυνάμεις, αν και οι φόροι που απαιτούνταν για αυτό τους έπληξαν περισσότερο. Οι άνδρες αυτών των στρωμάτων ήταν οι μαχητές της πρώτης γραμμής στις μάχες του Παγκοσμίου Πολέμου, ενώ οι ηλικιωμένοι και οι γυναίκες αυτών των στρωμάτων ήταν οι πιο δραστήριοι στην υπηρεσία στη πατρίδα πίσω από το μέτωπο. Πολεμικοί φόροι και δάνεια, απλήρωτες υπηρεσίες, χιλιάδες βάρη σε όλα τα αντιμαχόμενα έθνη τα σήκωσαν στις πλάτες τους με εμπιστοσύνη και ενθουσιασμό αυτά τα στρώματα. Αλλά ακριβώς αυτά τα στρώματα που χτυπήθηκαν πιο ανελέητα από την αντιεπιλογή του πολέμου και τις κακουχίες των μεταπολεμικών χρόνων ήταν που μείωσαν τον αριθμό των παιδιών. Μπορεί κανείς να προσθέσει ότι ακριβώς σ’ αυτά τα στρώματα είχε συγκεντρωθεί η γενετική σύνθεση των υγιών, των αναβαθμισμένων, κατά κύριο λόγο νορδικών φύλων και ότι ακριβώς αυτά τα φύλα θα είναι οι χαμένοι σε κάθε πόλεμο της Δύσης, είτε μεταξύ του ηττημένου είτε του «νικητή» λαού.

367. Στο «Η Νορδική Ιδέα ανάμεσα στους Γερμανούς», 2η έκδοση 1927, προσπάθησα να εξετάσω και να αποκρούσω μια σειρά από αντιρρήσεις κατά της νορδικής ιδέας.

368. Όιγκεν Φίσερ, «Κοινωνική ανθρωπολογία και η σημασία της για το κράτος», 1910. Με αυτά τα λόγια του Όιγκεν Φίσερ, μπορούν να συνδυαστούν τα λόγια του Μπίσμαρκ, που αναφέρει ο Τζούλιους Χέρμαν Μορίτζ Μπους (Julius Hermann Moritz Busch, 1821 – 1899) στο βιβλίο του «Ο Κόμης Μπίσμα-

ειπώθηκε, όμως, έγινε η τρομερή αντιεπιλογή του Παγκοσμίου Πολέμου.

Σε μια τέτοια κατάσταση, το **καθήκον** είναι να σταματήσει η απονορδικοποίηση και να αναζητηθούν τα μέσα για την εκ νέου νορδικοποίηση. – Πώς καταφέρνουν οι νορδικοί και οι νορδικοποιημένοι άνθρωποι να παντρεύονται νωρίτερα και να έχουν περισσότερα παιδιά; – αυτό είναι το ερώτημα που τίθεται σχετικά με την πτυχή της φυσικής ζωής. Πώς μπορεί να αφυπνιστεί το πνεύμα της υπευθυνότητας, η κληρονομική ικανότητα και η αφοσίωση στους φυλετικούς στόχους σε έναν κόσμο εγωισμού, εκφυλισμού και αχαλίνωτου «ατομικισμού»; – αυτή είναι η ίδια ερώτηση που τίθεται για την πτυχή της πνευματικής ζωής.

Αν αυτό το ερώτημα τεθεί στους ανθρώπους των γερμανόφωνων λαών που διαθέτουν κρίση σαν **ζήτημα της ζωής** αυτών των λαών, τότε θα πρέπει να επιδιώξουν να μεταδώσουν στους κατά κύριο λόγο νορδικούς ανθρώπους όλων των κοινωνικών στρωμάτων ένα πνεύμα φυλετικής ευθύνης και να καλέσουν ολόκληρο το λαό τους σε ένα **κοινό στόχο**. Μια εποχή καθολικής ανάμειξης έχει αφήσει τους σημερινούς ανθρώπους χωρίς κατεύθυνση σωματικά και διανοητικά και έτσι είναι ανίκανοι να πάρουν οποιαδήποτε σαφή απόφαση. Κανένα ιδανικό φυσικής ομορφιάς και πνευματικής δύναμης δεν μπορεί τώρα να δημιουργήσει την αναζωογονητική ένταση της ύπαρξης που ήταν αισθητή σε παλαιότερες εποχές. Εάν η επιλογή σε έναν λαό δεν μπορεί να κατευθυνθεί προς μια εικόνα-στόχο (που επιδιώκεται ασυνείδητα ή συνειδητά), τότε η μεγαλύτερη αναπαραγωγική τους δύναμη, όπως είπαμε, δημιουργεί όλο και περισσότερα, και τελικά η ίδια η επιλογή αλλάζει την κατεύθυνση της και στοχεύει στις λιγότερο δημιουργικές φυλές και στα κατώτερα κληρονομικά χαρακτηριστικά. Κάθε λαός έχει μια ιδιαίτερη κατεύθυνση βελτίωσης, μια κατεύθυνση επιλογής που είναι μοναδική για αυτόν. Η προωθητική επιλογή στους γερμανόφωνους λαούς μπορεί να επικεντρωθεί μόνο στην σωματική και ψυχική εικόνα της νορδικής φυλής. Με αυτή την έννοια, η νορδική φυλή δεν είναι δεδομένη σε αυτούς τους λαούς (όπως λέει ο Καντ), αλλά έχει εγκαταλειφθεί· και με αυτή την έννοια η «Η Νορδική Ιδέα ανάμεσα στους Γερμανούς» (2η έκδοση του 1917) έπρεπε να μιλήσει για τον νορδικό άνθρωπο σαν το **πρότυπο για την επιλογή του γερμανικού λαού** και έπρεπε να δείξει ότι το νορδικό κίνημα δεν είναι λιγότερο επιφορτισμένο με την **ανανέωση μιας ολόκληρης ηθικής** (κουλτούρας).

Το ερώτημα δεν είναι τόσο αν εμείς οι σύγχρονοι άνθρωποι είμαστε λίγο-πολύ νορδικοί· αλλά το ερώτημα που αντιμετωπίζουμε είναι αν έχουμε αρκετό θάρρος να προετοιμάσουμε για τις μελλοντικές γενιές

ρκ και οι άντρες του» τόμος II, σελ. 310: «Είδαμε το ίδιο στη Γαλλία όταν ίσχυαν ακόμη εκεί τα φράγκα. Η επανάσταση του 1789 ήταν η κατάπνιξη του γερμανικού στοιχείου από το κελτικό, και τι βλέπουμε από τότε; – Και στην Ισπανία, όταν κυριαρχούσε το γοτθικό αίμα; Το ίδιο και στην Ιταλία, όπου οι γερμανικές φυλές έπαιξαν επίσης τον πρωταγωνιστικό ρόλο στις ανώτερες περιοχές. Όταν εξαφανίστηκαν δεν υπήρχε τίποτε το κανονικό. Και στη Ρωσία δεν είναι πολύ διαφορετικά, όπου ο Ρούρικ συνένωσε για πρώτη φορά τις γερμανικές φυλές των Βαράγγων. Εάν ο εθνικισμός θριαμβεύσει επί των Γερμανών που έχουν μεταναστεύσει και εκείνων από τις επαρχίες της Βαλτικής, δεν θα παραμείνουν ικανοί για εύρυθμη κυβέρνηση.»

έναν κόσμο φυλετικά και γενετικά εξαγνισμένο. Κάθε απονορδικοποίηση των λαών των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών διήρκεσε για αιώνες· για τους επόμενους αιώνες, η θέληση των νορδικών φρονημάτων πρέπει να εξαπλωθεί με τόλμη. Όσο αφορά την επιλογή, πρέπει πάντα να υπολογίζονται πολλές διαδοχικές γενιές, και οι σημερινοί άνθρωποι με νορδικό φρόνημα μπορούν να περιμένουν μόνο **μια** ανταμοιβή για τις ατομικές τους προσπάθειες: την επίγνωση του δικού τους θάρρους. Η θεωρία της φυλής και η γενετική έρευνα καλούν και ενθαρρύνουν μια **νέα αριστοκρατία**: την νεολαία μεγάλης αντοχής όλων των τάξεων, η οποία θέλει να θέσει τη θέλησή της σε ένα στόχο που ξεπερνά την ατομική της ύπαρξη.[369]

Επειδή όμως μέσα από ένα τέτοιο κίνημα δεν υπάρχει όφελος και κέρδος που να αναμένεται, θα παραμείνει πάντα το κίνημα μιας μειοψηφίας. Το πνεύμα όμως κάθε εποχής καθοριζόταν πάντα μόνο από τις μεοψηφίες, ακόμα και το πνεύμα της εποχής μας των μαζών, και το νορδικό κίνημα επιδιώκει να καθορίσει το πνεύμα της εποχής μας από μόνο του και κάτι περισσότερο από το πνεύμα της εποχής. Αν αυτή η πεποίθηση δεν ήταν δική του, θα ήταν μάταιο παιχνίδι να συνεχίσει να σκέφτεται τις ιδέες του Γκομπινώ.

369. Η Νεα-Αριστοκρατία, το πνεύμα μιας νέας αριστοκρατίας, είναι και αυτό που θέλει να αφυπνίσει ο Λόθροπ Στόνταρντ στο τελευταίο κεφάλαιο του βιβλίου του «Πολιτισμική ανατροπή. Η Απειλή του υπανθρώπου», που εκδόθηκε το 1925 σε γερμανική μετάφραση (από τον Βίλχελμ Χάις):

Νοι Φερόες (Δανία)
ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ
ΣΟΥΗΔΙΑ
Σκανδιναβική Χερσόνησος
ΝΟΡΒΗΓΙΑ
ΟΣΛΟ
Νοι Σέτλαντ
ΕΛΣΙΝΚΙ
ΤΑΛΙΝ
ΕΣΘΟΝΙΑ
ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ
Νοι Εβρίδες
ΒΟΡΕΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ
ΔΑΝΙΑ
ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ
ΒΑΛΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ
ΡΙΓΑ
ΛΕΤΤΟΝΙΑ
ΛΙΘΟΥΑΝΙΑ
ΡΩΣΙΑ
ΒΙΛΝΙΟΥΣ
ΜΙΝΣΚ
ΛΕΥΚΟΡΩΣΙΑ
ΔΟΥΒΛΙΝΟ
ΙΡΛΑΝΔΙΑ
ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ
ΛΟΝΔΙΝΟ
ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ
ΟΛΛΑΝΔΙΑ
ΒΕΡΟΛΙΝΟ
Βορειοευρωπαϊκή Πεδιάδα
ΒΑΡΣΟΒΙΑ
ΠΟΛΩΝΙΑ
ΚΙΕΒΟ
ΒΕΛΓΙΟ
ΠΡΑΓΑ
ΠΑΡΙΣΙ
ΜΟΛΔΑΒΙΑ
ΑΥΣΤΡΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΑ
Πεδιάδα Πο
ΒΟΣΝΙΑ - ΕΡΖΕΓΟΒΙΝΗ
ΣΑΡΑΓΕΒΟ
ΜΟΝΑΚΟ
Κορσική (Γαλλία)
ΙΤΑΛΙΑ
ΡΩΜΗ
Σαρδηνία (Ιταλία)
Νοι Βαλεαρίδες
Σικελία
ΜΑΛΤΑ
ΒΑΛΕΤΑ
ΑΛΒΑΝΙΑ
ΕΛΛΑΔΑ
ΑΘΗΝΑ
Κρήτη
ΤΥΝΗΣΙΑ
Σαχαρικός Άτλας
ΑΛΓΕΡΙΑ
ΤΡΙΠΟΛΗ
ΛΙΒΥΗ